

Quê hương
Trình
An Thục

Hồng Thiên Nhạc
Biên tập: Phong Đình Cung

Mục lục

[Chương 1: Tu Tiên, Cấm Dục Sư Phụ-Chương 1](#)

[Chương 2: Tu Tiên, Cấm Dục Sư Phụ-Chương 2](#)

[Chương 3: Tu Tiên, Cấm Dục Sư Phụ-Chương 3](#)

[Chương 4: Tu Tiên, Cấm Dục Sư Phụ-Chương 4](#)

[Chương 5: Tu Tiên, Cấm Dục Sư Phụ-Chương 5](#)

[Chương 6: Tu Tiên, Cấm Dục Sư Phụ-Chương 6](#)

[Chương 7: Tu Tiên, Cấm Dục Sư Phụ-Chương 7](#)

[Chương 8: Tu Tiên, Cấm Dục Sư Phụ-Chương 8](#)

[Chương 9: Tu Tiên, Cấm Dục Sư Phụ-Chương 9](#)

[Chương 10: Tu Tiên, Cấm Dục Sư Phụ-Chương 10](#)

[Chương 11: Tu Tiên, Cấm Dục Sư Phụ-Chương 11](#)

[Chương 1: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 1](#)

[Chương 2: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 2](#)

[Chương 3: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 3](#)

[Chương 4: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 4](#)

[Chương 5: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 5](#)

[Chương 6: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 6](#)

[Chương 7: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 7](#)

[Chương 8: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 8](#)

[Chương 9: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 9](#)

[Chương 10: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 10](#)

[Chương 11: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 11](#)

[Chương 12: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 12](#)

[Chương 13: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 13](#)

[Chương 14: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 14](#)

[Chương 15: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 15](#)

[Chương 16: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-16](#)

[Chương 17: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 17](#)

[Chương 18: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 18](#)

Chương 19: Hoàng Gia Phương Tây . Lành Khốc Ca Ca-Chương 19

Chương 1: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế

Chương 2: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 2

Chương 3: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 3

Chương 4: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 4

Chương 5: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 5

Chương 6: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 6

Chương 7: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 7

Chương 8: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 8

Chương 9: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 9

Chương 10: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 10

Chương 11: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 11

Chương 12: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 12

Chương 13: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 13

Chương 14: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 14

Chương 15: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 15

Chương 16: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 16

Chương 17: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 17

Chương 18: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 18

Chương 19: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 19

Chương 20: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 20

Chương 21: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 21

Chương 22: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 22

Chương 23: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 23

Chương 24: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 24

Chương 25: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 25

Chương 26: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 26

Chương 1: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiểu Hiệp Chính Đạo

Chương 2: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiểu Hiệp Chính Đạo 2

Chương 3: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiểu Hiệp Chính Đạo 3

Chương 4: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiểu Hiệp Chính Đạo 4

Chương 5: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiểu Hiệp Chính Đạo 5

[Chương 6: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 6](#)

[Chương 7: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 7](#)

[Chương 8: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 8](#)

[Chương 9: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 9](#)

[Chương 10: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 10](#)

[Chương 11: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 11](#)

[Chương 12: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 12](#)

[Chương 13: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 13](#)

[Chương 14: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 14](#)

[Chương 15: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 15](#)

[Chương 16: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 16](#)

[Chương 17: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 17](#)

[Chương 18: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 18](#)

[Chương 19: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 19](#)

[Chương 20: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 20](#)

[Chương 21: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 21](#)

[Chương 22: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 22](#)

[Chương 23: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 23](#)

[Chương 24: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 24](#)

[Chương 25: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 25](#)

[Chương 26: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 26](#)

[Chương 27: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 27](#)

[Chương 28: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 28](#)

[Chương 29: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 29](#)

[Chương 1: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện](#)

[Chương 2: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 2](#)

[Chương 3: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 3](#)

[Chương 4: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 4](#)

[Chương 5: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 5](#)

[Chương 6: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 6](#)

[Chương 7: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 7](#)

[Chương 8: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 8](#)

[Chương 9: Phương Tây, Đầy Ngã Kỳ Sĩ Thần Điện 9](#)

[Chương 10: Phương Tây, Đầy Ngã Kỳ Sĩ Thần Điện 10](#)

[Chương 11: Phương Tây, Đầy Ngã Kỳ Sĩ Thần Điện 11](#)

[Chương 12: Phương Tây, Đầy Ngã Kỳ Sĩ Thần Điện 12](#)

[Chương 13: Phương Tây, Đầy Ngã Kỳ Sĩ Thần Điện 13](#)

[Chương 14: Phương Tây, Đầy Ngã Kỳ Sĩ Thần Điện 14](#)

[Chương 15: Phương Tây, Đầy Ngã Kỳ Sĩ Thần Điện 15](#)

[Chương 16: Phương Tây, Đầy Ngã Kỳ Sĩ Thần Điện 16](#)

[Chương 17: Phương Tây, Đầy Ngã Kỳ Sĩ Thần Điện 17](#)

[Chương 18: Phương Tây, Đầy Ngã Kỳ Sĩ Thần Điện 18](#)

[Chương 1: Phương Tây, Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(1\)](#)

[Chương 2: Phương Tây, Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(2\)](#)

[Chương 3: Phương Tây, Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(3\)](#)

[Chương 4: Phương Tây, Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(4\)](#)

[Chương 5: Phương Tây, Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(5\)](#)

[Chương 6: Phương Tây, Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(6\)](#)

[Chương 7: Phương Tây, Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(7\)](#)

[Chương 8: Phương Tây, Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(8\)](#)

[Chương 9: Phương Tây, Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(9\)](#)

[Chương 10: Phương Tây, Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(10\)](#)

[Chương 11: Phương Tây, Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(11\)](#)

[Chương 12: Phương Tây, Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(12\)](#)

[Chương 13: Phương Tây, Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(13\)](#)

[Chương 14: Phương Tây, Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc \(14\)](#)

[Chương 15: Phương Tây, Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc \(15\)](#)

[Chương 16: Phương Tây, Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc \(16\)](#)

[Chương 17: Phương Tây, Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc \(17\)](#)

[Chương 18: Phương Tây, Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc \(18\)](#)

[Chương 19: Phương Tây, Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc \(19\)](#)

[Chương 20: Phương Tây, Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc - Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 21: Phương Tây, Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc - Ngoại Truyện 2](#)

[Chương 22: Phương Tây, Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc - Ngoại Truyện 3](#)

[Chương 1: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiêu*](#)

[Chương 2: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiêu](#)

[Chương 3: Tu Tiên. Đầy Ngã Bệnh Súng \(3\)](#)

[Chương 4: Tu Tiên. Đầy Ngã Bệnh Kiêu \(4\)](#)

[Chương 5: Tu Tiên. Đầy Ngã Bệnh Kiêu \(5\)](#)

[Chương 6: Tu Tiên. Đầy Ngã Bệnh Kiêu \(6\)](#)

[Chương 7: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiêu \(7\)](#)

[Chương 8: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiêu \(8\)](#)

[Chương 9: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiêu \(9\)](#)

[Chương 10: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiêu \(10\)](#)

[Chương 11: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiêu \(11\)](#)

[Chương 12: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiêu \(12\)](#)

[Chương 13: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiêu \(13\)](#)

[Chương 14: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiêu \(14\)](#)

[Chương 15: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiêu 15](#)

[Chương 16: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiêu 16](#)

[Chương 17: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiêu \(17\)](#)

[Chương 18: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiêu \(18\)](#)

[Chương 19: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiêu 19](#)

[Chương 20: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiêu - Phiên Ngoại](#)

[Chương 21: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế - Phiên Ngoại](#)

[Chương 1: Đầy Ngã Thủ Lĩnh Phán Quân](#)

[Chương 2: \[Khoa Học Viễn Tương\] Đầy Ngã Thủ Lĩnh Phán Quân 2](#)

[Chương 3: \[Khoa Học Viễn Tương\] Đầy Ngã Thủ Lĩnh Phán Quân 3](#)

[Chương 4: \[Khoa Học Viễn Tương\] Đầy Ngã Thủ Lĩnh Phán Quân 4](#)

[Chương 5: \[Khoa Học Viễn Tương\] Đầy Ngã Thủ Lĩnh Phán Quân 5](#)

[Chương 6: \[Khoa Học Viễn Tương\] Đầy Ngã Thủ Lĩnh Phán Quân 6](#)

[Chương 7: \[Khoa Học Viễn Tương\] Đầy Ngã Thủ Lĩnh Phán Quân 7](#)

[Chương 8: \[Khoa Học Viễn Tương\] Đầy Ngã Thủ Lĩnh Phán Quân 8](#)

[Chương 9: \[Khoa Học Viễn Tương\] Đầy Ngã Thủ Lĩnh Phán Quân 9](#)

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 1

Diệp Huyền là một sinh viên năm tư hệ xuyên không vô hạn, sắp tới sẽ chuẩn bị tham gia cuộc thi tốt nghiệp.

Hệ xuyên không vô hạn được đánh giá là hệ khó nhất trong học viện xuyên không, Diệp Huyền lúc trước ghi danh vào hệ hot nhất trong học viện- hệ xuyên không bàn tay vàng. Ai biết chỉ thiếu một điểm, Diệp Huyền bị học viện phân đến hệ này. Trải qua bốn năm không chút nghiêm túc học hành, gần đến thời gian thi, cô nàng cuối cùng cũng cảm thấy bối rối.

Đạo một vòng trên diễn đàn học viện Thủy Vũ Thiên, đa số sinh viên hệ xuyên không vô hạn cho rằng cuộc thi tốt nghiệp chính là tập hợp các bộ phim kinh dị mà bản thân không có năng lực vượt qua; phải là trên trời dưới đất không gì không làm được, một chút không cẩn thận sẽ là vạn kiếp bất phục; sau khi đọc vài báo cáo “tử trạng” cực kì thê thảm, Diệp Huyền liền cảm thấy cả người không ổn. Sớm biết hệ xuyên không vô hạn khó như vậy, còn không bằng học lại một năm rồi thi lại hệ bàn tay bàn vàng đâu. Bình thường có thể sống ngày ngày không có lý tưởng, nhưng một khi không vượt qua cuộc thi tốt nghiệp thì liền phải học lại bốn năm. Lòng cô nóng như lửa đốt, thật sự không biết bản thân mình từ trước đến giờ chưa từng nghiêm túc nghe giảng làm thế nào có thể thông qua cuộc thi, tư tiên tưởng hậu, cô quyết định đi tìm lão sư hỏi một chút đề thi. Diệp Huyền là

nữ sinh duy nhất của hệ xuyên không vô hạn, lại cộng thêm ngoại hình ngọt ngào, các lão sư thường ngày cũng có đôi chút chiều cố cô.

Đẩy cửa ra, trong phòng chỉ có một vị thầy giáo trẻ tuổi mang kính mắt viền vàng đang dựa vào bàn làm việc. Diệp Huyền nhẹ nhàng đi tới ghế dựa ngồi xuống: “Cố lão sư, tuần sau sẽ tổ chức cuộc thi, em không biết nên làm thế nào, mong thầy chỉ điểm cho em một chút.”

Cố lão sư ngẩng đầu: “Thế nào, bình thường không chịu lên lớp, hiện tại lại biết sốt ruột?”

“Em thực sự biết sai rồi.” Diệp Huyền tỏ vẻ nghe lời kèm theo vẻ mặt áy náy, “Người sẽ không thực sự nhẫn tâm nhìn em không thể tốt nghiệp, đúng không?”

“Thầy biết với những tình huống đánh đánh giết giết nữ sinh như em quả thật không thể ứng phó được.” Cố lão sư khẽ đẩy gọng kính, “Trong hệ gần đây mới thiết kế một hệ thống tình huống thi khác, em nếu đã thực sự không muốn tham gia thi theo hệ thống phim kinh dị cũ, thầy có thể nói với trong khoa một tiếng, cho em tham gia thi bằng hệ thống thi mới, em thấy như thế nào?”

“Thật à?” Diệp Huyền kinh hỉ mở to mắt, “Hệ thống thi mới có cấp số nguy hiểm là bao nhiêu?”

“Không nhiều lắm.” Cố lão sư giơ ra ba ngón tay, “Ba sao.”

Ba sao? Diệp Huyền nhất thời cảm thấy trong lòng nở hoa, ngay cả cuộc thi của hệ bàn tay vàng, cấp số nguy hiểm cũng là sáu sao. Cuộc thi của hệ xuyên không vô hạn thì càng khỏi phải nói, cấp số nguy hiểm tăng đến mức chín sao.

“Tuy là cấp số nguy hiểm thấp, nhưng thầy phải nói cho em biết, hệ thống thi này chưa có ai thi thử, có khả năng sẽ xuất hiện tình huống bất

ngờ, em thực sự đồng ý chứ?”

“Có bao nhiêu phần trăm xảy ra tình huống bất ngờ?”

“Đại khái khoảng 10%.”

“Được!” Diệp Huyền dứt khoát nói đồng ý, “Em quyết định thi bằng hệ thống thi này.”

“Sảng khoái.” Cố lão sư mỉm cười gật đầu, “Vậy thầy liền gọi điện cho chủ nhiệm hệ.”

Không hiểu vì sao, Diệp Huyền cảm thấy trong mắt lão sư lóe ra tia sáng cổ quái, chắc là mình nhìn thấy ảo giác.

Trong hệ rất nhất đồng ý chuyện này, ba ngày sau, Diệp Huyền đứng trước một cỗ máy móc cổ quái. Cố lão sư chỉ vào 5 khoang liên tiếp mà cô sẽ lần lượt đi qua, Diệp Huyền đang định nhắm mắt lại, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề liền lên tiếng hỏi: “Cố lão sư, hệ thống xuyên không này có chủ đề là gì?”

Hệ thống thi cũ của hệ tuy cũng là xuyên không qua nhiều thế giới, nhưng đều sẽ có một chủ đề nhất định. Hệ thống thi cũ có chủ đề là phim kinh dị, còn hệ thống thi mới này có cấp số nguy hiểm không cao, hẳn là thể loại vườn trường hay gì đó tương tự đi.

“Oh, chủ đề hả!” Cố lão sư vừa mở cửa khoang vừa ý vị thâm thường cười cười, “Em tuyệt đối đoán không được.”

“Là cái gì?”

“Là thịt vắn.”

“Hả? Đợi chút, thầy vừa nói cái gì? Chủ đề là cái gì?”

Thịt vắn?!!!

Cạch một tiếng, cửa khoang bị đóng kín lại. Thân thể Diệp Huyền được bao bọc bởi một luồng ánh sáng lam, cô thân bất do kỷ bắt đầu lâm vào hôn mê bên trong nguồn sáng đó.

Còn chưa có đem Cố lão sư vừa mới để lộ ra kinh người tin tức tiêu hóa hoàn, chợt nghe bên ngoài khoang thuyền nam nhân ác liệt cười nói: “Đúng rồi, kém chút quên nói cho người. Nếu hoàn bất thành mỗi một giai đoạn nhiệm vụ, phải vĩnh viễn lưu ở nơi đó. Cho nên, ngàn vạn muốn hoàn thành nga, tiểu huyền ~ “

Tiểu huyền người muội a! Cố Dẫn Thành, người cho ta chờ!

Còn chưa kịp đem thông tin kinh người mà Cố lão sư vừa mới nói ra tiêu hóa xong, chợt nghe bên ngoài khoang nam nhân gian xảo cười nói: “Đúng rồi, kém chút quên nói cho em biết. Nếu không hoàn thành bất kỳ nhiệm vụ nào, sẽ phải vĩnh viễn ở lại nơi đó. Cho nên, Tiểu Huyền, em nhất định phải nhớ kỹ bắt buộc phải hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ nha.”

Tiểu Huyền em gái người! Cố Dẫn Thành, người chờ đây cho ta!

(từ giờ sẽ chuyển sang gọi n9 là nàng)

Tỉnh Đông Dương, trong phái Thương Lan, Diệp Huyền từ trong mộng dần dần tỉnh dậy.

Vừa mở mắt ra, nàng liền nhìn quanh bốn phía cẩn thận đánh giá một lượt. Đây là một gian phòng rộng rãi, trong phòng mặc dù không có đồ trang trí hay hoa văn chạm trổ bằng vàng, nhưng bàn là bàn bạch ngọc, ly cũng là ly lưu ly. Từng ngọn cây nhánh cỏ được bao phủ bởi ánh trăng thuần khiết lại lộ ra nội liêm tinh xảo, cao quý.

Diệp Huyền nhìn lại bản thân trong gương, khối thân thể này chỉ là một tiểu cô nương. Mặc một thân quần áo màu xanh nhạt, mái tóc đen nhánh vẫn theo kiểu tùng vãn, lại cài thêm một chiếc trâm đáng yêu. Vóc người chưa trưởng thành, nhưng dáng vẻ trong sáng đáng yêu, vừa liếc mắt nhìn liền biết sau này lớn lên nhất định là một mỹ nhân.

Lúc này, nàng đã ở trong một thế giới khác. Hiển nhiên, bản thân đã bị Cổ lão sư, không đúng, Cổ Dền Thành lừa.

Trước mắt đây là thế giới đầu tiên mà Diệp Huyền xuyên đến, cũng là bài thi thứ nhất của nàng. Nhiệm vụ mà hệ thống đặt ra cho thí sinh rất đơn giản, thí sinh xuyên đến thế loại thối vãn, thay thế nhân vật nữ trong thối vãn, sau khi hoàn thành tâm nguyện của nhân vật là có thể qua cửa.

Mà tâm nguyện đa phần là cùng người mà nhân vật nữ thích lăn lên giường. Mà việc lên giường bao nhiêu lần mới tính là hoàn thành tâm nguyện thì được quyết định bởi ý nguyện của nhân vật nữ.

Nhìn bảng hướng dẫn trên mặt sàn, Diệp Huyền kém chút tức đến hộc máu. Tuy rằng bình thường nàng thường xuyên hoàng vãn, nhưng bản thân vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ! Nhiệm vụ cùng nam nhân lên giường này đến cùng là phải làm thế nào?

Nhưng nếu không hoàn thành nhiệm vụ sẽ phải vĩnh viễn ở lại thế giới này, Diệp Huyền tuyệt đối sẽ không chấp nhận.

Nàng không ngừng tự cổ vũ bản thân, không quan hệ, coi như chơi một trò chơi 18+, dù sao cũng không phải thân thể của chính mình.

Sau khi tự trấn an bản thân một phen, Diệp Huyền tiếp tục xem thông tin nhiệm vụ.

Thế giới nàng xuyên không đến đầu tiên là một thế giới Tu tiên. Nhân vật trong nhiệm vụ cũng gọi là Diệp Huyền, là chân truyền đệ tử của phái

Thương Lan-môn phái lớn nhất trong giới tu tiên. Diệp Huyền hiện thời mới mười ba tuổi, từ khi còn nằm trong tã lót, đã được sư phụ nhặt về núi, tự tay dưỡng dục cho đến bây giờ.

Mà mục tiêu công lược của Diệp Huyền là sư phụ của khối thân thể này, trưởng lão Phụng Chân điện của Thương Lan phái, Trương Diễn.

Đọc đến đoạn này, Diệp Huyền không khỏi chặc lưỡi. Tiểu cô nương này đúng là... thế nhưng đối với sư phụ không khác gì phụ thân của mình lại sinh ra cái loại tình cảm này. Đáng tiếc là, vị Phụng Chân điện trưởng lão này luôn coi nàng là tiểu nữ hài, tiểu cô nương trong tối ngoài sáng ám chỉ vài lần, hẳn vẫn không có một chút phản ứng.

Nghĩ lại cũng thấy đúng, đối với tiểu nữ hài mười ba tuổi, lại do mình tự tay nuôi dạy, có thể có phản ứng gì, tiểu cô nương này cũng quá vội vàng.

Dù sao thời gian trong thế giới của nhiệm vụ so với thời gian trong thế giới thực là không trùng nhau, mà hệ thống lại không quy định thời hạn hoàn thành, Diệp Huyền liền vui vẻ ngốc trong này vài năm. Sống cuộc sống của tiên nhân, mỗi ngày đạp mây cưỡi gió, cảm giác nhất định rất tuyệt.

Vui vẻ quyết định xong, Diệp Huyền tính toán trước tiên đi xem công lược mục tiêu. Dù sao về sau sẽ cùng hẳn lên giường, vẫn là tìm hiểu rõ một chút thì tốt hơn.

Nàng vừa mở cửa ra, trong phút chốc, cảm thấy bầu trời trước mắt mênh mêng vô tận. Thì ra điện của Diệp Huyền nằm trên một vách đá dựng đứng cao chót vót, phóng mắt nhìn xuống, dưới chân là mây mù trắng xóa, bất chợt có bầy hạc từ trong mây bay vút lên, lướt qua trước mắt nàng. Mây trắng tản ra, từng đợt kim quang lóe sáng, từ mái cong của các phủ điện, ngọc lâu thật đúng là tiên cảnh.

Giữa trời xanh, bỗng thấy một đạo kiếm quang bay tới, trong giây lát liền đến trước mặt Diệp Huyền. Một thanh y đồng tử từ trên thân kiếm nhảy xuống, vừa thấy Diệp Huyền liền lộ ra cung kính tươi cười: “Diệp sư thúc, ngài đã dậy? Sư thúc tổ có việc triệu ngài tới.”

“Ừ.” Diệp Huyền qua loa gật đầu, sư phụ của nguyên thân là Trương Diễn ở Thương Lan phái có bối phận cực cao, nên Diệp Huyền đi theo cũng hưởng được một phần hào quang, tuy nàng chỉ là một tiểu cô nương mười ba tuổi nhưng người khác gặp nàng cũng phải cung kính gọi nàng một tiếng sư thúc.

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, Diệp Huyền cũng vừa vặn phải đi gặp sư phụ của mình, may mắn bây giờ có người dẫn đường.

Ngay sau đó, nàng lấy từ trong tay áo một con hạc giấy, nhẹ nhàng thổi một cái, con hạc giấy liền hóa thành một con bạch hạc to lớn, nghển cổ kêu một tiếng, liền kính cẩn gục đầu xuống trước mặt Diệp Huyền. Sau khi xuyên không, Diệp Huyền không chỉ kế thừa nguyên thân trí nhớ, còn có được toàn bộ kỹ năng của nguyên thân. Lúc này đây, nàng tuy rằng là lần đầu tiên nhìn thấy thế giới tu tiên nhưng trong lòng cũng không sợ hãi.

Cười lên bạch hạc, đi theo đồng tử đang bay phía trước. Bay qua vô số hoa mỹ lầu các, cuối cùng đồng tử đó cũng dừng lại trước tiền điện của tòa cung điện cao ngất chìm giữa mây mù. Tắm biển phía trên tiền điện, ba chữ Phụng Chân điện thật to, đúng là nơi ở của Trương Diễn.

Diệp Huyền hướng đồng tử phát phát tay, ý bảo hân tự mình lui ra. Nàng hít một hơi thật sâu, chuẩn bị nhìn thấy mục tiêu công lược, Trương Diễn cùng nguyên thân dù sao cũng là thầy trò, sớm chiều ở chung, khó đảm bảo chắc chắn hẳn sẽ không nhìn ra khác thường. Tại Tu Tiên thế giới, thường xuyên phát sinh việc tranh đấu, nếu bản thân bị ma môn gian tế bắt lấy...

Trong lúc nàng đang miên man suy nghĩ, chợt nghe trong điện truyền đến một giọng nam nhàn nhạt: “Trò đã đến, còn đứng ngoài làm cái gì.”

Âm thanh này trầm thấp thuần hậu, lại tựa như chuông vàng ngọc khánh, truyền vào trong tai, liền cảm thấy trong tâm một trận ngứa ngáy. Diệp Huyền trong lòng khẽ động, lại cảm thấy thanh âm này quả thực rất dễ nghe, tức thời cúi đầu, chậm rãi đi vào Phụng Chân điện.

Trong điện rộng lớn u tĩnh, trừ bỏ vài đồng tử đứng cạnh cửa, không nhìn thấy thân ảnh của Trương Diễn. Diệp Huyền dựa theo trí nhớ của nguyên thân, thuần thực xuyên qua đại điện, lại đi qua một hành lang gấp khúc thật dài, tiếp tục đi qua vài tòa núi giả, cuối cùng cũng bắt gặp một thân ảnh cao lớn.

Thân ảnh kia mặc một thân đạo bào huyền sắc, đầu đội bạch ngọc quan, đưa lưng về phía Diệp Huyền, nhìn về ngọn núi phía xa. Hai tay chắp sau lưng, từ trong ống tay áo rộng rãi lộ ra đôi tay thon dài, mười ngón khớp xương rõ ràng, thập phần hữu lực.

Diệp Huyền nhিপ không được nuốt nước miếng, cũng không biết là bởi vì khẩn trương, hay là vì bàn tay hoàm mỹ của người kia.

”Sư phụ” nàng khẽ gọi “Đệ tử đã đến.”

“Ân” Trương Diễn lên tiếng, quay người lại. Đúng lúc này, một cơn gió từ phía sau thổi đến, ống tay áo của Trương Diễn khẽ bay lên, sau lưng hắt mây trắng cuộn cuộn, tựa như từng đợt thủy triều trắng xóa. Trên khuôn mặt tuấn mỹ là vẻ mặt vân đạm phong khinh(mây nhạt gió nhẹ), vô bi vô hi(không buồn không vui).

”A Huyền.” Trương Diễn lạnh nhạt gọi.

Diệp Huyền trong tai ông một tiếng, trong phút chốc cái gì cũng không nghĩ được, trong lòng chỉ có một ý niệm vô cùng mãnh liệt: Ta yêu người,

sư phụ, ta nhất định đoạt được người! Mặc kệ là thân thể hay tâm của người, toàn bộ, toàn bộ đều là của ta!

Nàng phải dùng hết toàn bộ bản thân khí lực, mới chế trụ được dục vọng muốn bỏ nhào qua người Trương Diễn, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh. Xong đời, Diệp Huyền bất đắc dĩ nghĩ, nàng không chỉ kế thừa trí nhớ cùng kỹ năng của nguyên thân mà còn kế thừa toàn bộ tình cảm của nguyên thân đối với mục tiêu công lược. Kế hoạch ở thế giới này vui vẻ ngốc vài năm còn chưa bắt đầu liền tuyên bố thất bại. Nàng cần phải nhanh chóng đẩy ngã Trương Diễn, bởi vì dù chỉ một giây nàng cũng không nhịn được.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 2

Làm thế nào để đẩy ngã một người tâm tư kiên định, lạnh lùng tự chủ, không gần nữ sắc, đây là một vấn đề lớn. Tránh ở trong phòng cân nhắc ba ngày, Diệp Huyền sửa sang lại quần áo, đầu tóc mang một thân khí phách hiên ngang xuất môn. Không quan tâm kế hoạch đẩy ngã có thể thành công hay không, ít nhất phải thử một lần.

Hôm nay vừa đúng là ngày Trương Diễn ở Phụng Chân điện giảng đạo, chờ Diệp Huyền tới nơi, trong điện ngồi đầy đệ tử phái Thương Lan. Trương Diễn không chỉ có bối phận cao, mà xét về tu vi ở phái Thương Lan cũng xếp hàng nhất nhì. Tuổi trẻ tài cao, một mình đánh bại cả ngàn vạn tu sĩ của ma môn. Khó có dịp hãn khai đàn giảng đạo, mọi người tự nhiên sẽ đổ xô đến nghe.

Diệp Huyền vất vả tìm được một vị trí ở trong góc, tuy chỗ ngồi hơi hẻo lánh nhưng có thể nhìn rõ ràng sườn mặt của Trương Diễn, đối với Diệp Huyền mà nói, chỗ ngồi này quả thật rất tốt.

Một tiếng chuông vang lên, giảng đạo bắt đầu.

Diệp Huyền ngồi trên bờ đoàn, làm bộ nghiêm cẩn nghe giảng, mắt lại không chớp lấy một lần nhìn chăm chăm Trương Diễn. Thật đúng là nên khen ngợi nguyên thân thật tinh mắt, khoan nói về những thứ khác, chỉ tính mỗi bề ngoài của sư phụ đã là tuần mỹ vô cùng.

Nam nhân cao lớn ngồi xếp bằng trên đài ngọc, sườn mặt tựa như ngọc, một khuôn mặt xứng với 4 chữ thanh tâm quả dục, dáng ngồi thẳng tắp, nàng thực hận không thể xông lên làm bắn một phen.

Ý niệm vừa xuất hiện, Diệp Huyền cảm thấy cả người khô nóng. Không khỏi thăm mắng trong lòng, đây chắc chắn là ý nghĩ của nguyên thân quấy nhiễu, nàng tuyệt đối không phải là người vừa thấy mỹ nam liền nảy ra dâm ý.

Nàng cật lực bình phục nỗi lòng, ai biết càng nhìn Trương Diễn, hô hấp ngày càng dồn dập, cái mộng cũng không yên bắt đầu nhích tới nhích lui, không cẩn thận phát ra tiếng động. Mi tâm Trương Diễn nhảy dựng, chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn Diệp Huyền một cái, nàng lập tức cứng người, ủy ủy khuất khuất cúi đầu.

Trương Diễn không khỏi cảm thấy buồn cười, tiểu đồ nhi của mình thế nào lại ngồi ở trong góc, bộ dạng giống con thỏ nhỏ.

Bị Trương Diễn liếc nhìn một cái, Diệp Huyền cũng không dám lỗ mãng. Thành thành thật thật ngồi yên đến khi Trương Diễn nói xong, trong lòng nàng khẽ động, vội vàng đứng lên đi theo.

Trương Diễn đang bước đi, chợt cảm thấy tay áo bị người khác giữ chặt, hần quay đầu lại, chỉ thấy Diệp Huyền cúi đầu, khe khẽ gọi một tiếng: “Sư phụ.”

Hai đầu lông mày khẽ nhếch lên, Trương Diễn im lặng không lên tiếng, chỉ thấy Diệp Huyền hết mím môi rồi lại lắp bắp nói nhỏ, mũi chân vô thức xoay tròn trên mặt đất: “Sư phụ, ngài, ngài có phải hay không còn giận trò?”

Trương Diễn nói: “Khó có được hôm nay trò không trốn đi chơi, vì sư liền không trách trò không tiếp thu được.”

”Trò, trò không phải nói chuyện này.” Khuôn mặt Diệp Huyền đỏ lên, sợ hãi ngược mắt nhìn lên, lại thấy Trương Diển không tiếp lời, lại vội vàng cúi đầu, “Trò nói đến..., trò nói đến chuyện tắm rửa mấy hôm trước...” vài chữ cuối cùng nói ra, âm thanh nhỏ không khác gì tiếng muỗi vo ve.

Nhưng Trương Diển lại hiểu rõ, lúc trước nguyên thân thử vài lần ám hiệu đều không được, bí quá hóa liều, cố ý để Trương Diển nhìn thấy thân thể bản thân trong lúc tắm, cứ nghĩ rằng làm vậy có thể câu dẫn được sư phụ. Ai biết Trương Diển mắt cũng không chớp một cái, lạnh nhạt phủ thêm quần áo lên người nàng. Ngày thứ hai liền đem nguyên thân đồ đạc chuyển khỏi Phụng Chân điện, chuyển đến điện mà Diệp Huyền ở hiện giờ. Nguyên thân trở về liền khóc suốt ba ngày, cho rằng sư phụ đã triệt để chán ghét mình. Sau đó, Diệp Huyền xuyên đến. Diệp Huyền cảm thấy, phương pháp công lược của nguyên thân quả thật là mười phần đều sai

Lúc này, nàng thấy Trương Diển không trả lời, cũng không dám ngắt đầu, bàn tay nhỏ bé chỉ dám dùng sức nắm chặt ống tay áo của Trương Diển. Kim lòng không được mà nước nở, rồi dường như lại sợ Trương Diển phát hiện, lập tức ngừng nước nở.

Trương Diển thấy bộ dạng đáng thương của nàng cũng không khỏi thở dài: “Đừng khóc, vì sư không có giận trò.”

“Trò, trò mới không có khóc đâu.” Diệp Huyền nấc lên một tiếng rồi ngắt đầu lên, cặp mắt đen láy đọng đầy nước mắt, lông mi nhẹ nhàng chớp khẽ một cái, giọt nước mắt khẽ lăn xuống.

Trương Diển cười nói: “Không khóc, vậy trong mắt trò là cái gì?”

“Là do có hạt cát vừa bay vào mắt.” Diệp Huyền hàm hồ trả lời, vừa nói, vừa quạt cường lau đi nước mắt hai bên má, bộ dáng mười phần giống tiểu hài tử. Nàng bây giờ đã mười ba tuổi, nhưng khuôn mặt lại đáng yêu giống

trẻ con. Khóc thút thít một lát, chớp mũi có hơi ửng đỏ tựa như được điểm son, khiến người ta động lòng.

“Thật sự?!” Diệp Huyền ngay lập tức nín khóc mà nở nụ cười, vội vàng kéo tay áo Trương Diễn, lau loạn trên mặt, lại kích động kéo ngón tay út của Trương Diễn, “Vậy sư phụ không được đổi ý.”

Trương Diễn thoáng sửng sốt, rồi lại hiểu ra là nàng muốn ngoéo tay. Không khỏi cười thầm trong lòng, quả nhiên vẫn là trẻ con. Tức thời vươn ngón tay cái nhẹ nhàng chạm vào ngón tay Diệp Huyền.

“Ngoéo tay, sư phụ sau này liền vĩnh viễn đều là của ta.” Diệp Huyền mím môi cười. Trương Diễn cảm thấy trong lòng mềm nhũn, nhớ lúc Diệp Huyền còn nhỏ, cũng luôn miệng nói những lời này. Nhưng khi nàng lớn lên, lại không thân cận với sư phụ giống như lúc trước. Đêm đó Trương Diễn không cẩn thận nhìn thấy Diệp Huyền tắm rửa, hẳn hoàn toàn không hoài nghi đây là do đồ đệ mình cố ý gây nên. Chỉ là bỗng nhiên ý thức được, Diệp Huyền đã trở thành một đại cô nương, Trương Diễn cảm thấy rối loạn, lại không thể không lo lắng đến việc nam nữ khác biệt, cho nên mới có chuyện chuyển Diệp Huyền ra khỏi Phụng Chân điện.

Nếu nguyên thân biết được chân tướng sự việc là như thế này, chỉ sợ sẽ tức giận đến mức hộc máu, đây cũng là nguyên nhân Diệp Huyền nói phương pháp công lược của nàng(nguyên thân) là sai lầm.

Nguyên thân một mực cho rằng vì Trương Diễn coi mình như tiểu hài tử nên bản thân mình mới không lọt được vào mắt xanh của hắn. Liên dốc hết sức ở trước mặt Trương Diễn bày ra mị lực của bản thân, cũng không chịu làm những hành động mang tính khí trẻ con. Nhưng nàng lại quên mất, với một người chính nhân quân tử như Trương Diễn, một khi ý thức được đồ đệ đã trưởng thành thì ngay lập tức sẽ tìm cách kéo dài khoảng cách giữa hai người, tránh làm tổn hại thanh danh của đồ đệ. Trương Diễn tận lực xa cách bản thân thì làm thế nào có thể đẩy ngã hắn. Cho nên Diệp Huyền sẽ làm

ngược lại, chỉ cần Trương Diễn vẫn xem mình như tiểu hài tử, nàng có thể quang minh chính đại tiếp cận Trương Diễn. Đến lúc đó lại thân thân một chút, ôm ôm một chút dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử, hồn nhiên trong sáng, làm cái gì cũng có thể lý giải.

Trong khi Trương Diễn còn không biết ấu đồ của mình đã hóa sói, vì Diệp Huyền không chịu buông hẳn ra nên hẳn liền nắm tay dẫn Diệp Huyền đi. Trong lòng bàn tay to lớn của mình bây giờ đang nắm chặt lấy bàn tay vừa nhỏ vừa mềm, bên tai là giọng nói líu ríu của Diệp Huyền, cho dù tính tình hẳn lạnh lùng, cũng không nhịn được khẽ nhếch khóe miệng cười cười.

Tối hôm đó, Diệp Huyền lại dọn đồ đạc về lại Phụng Chân điện. Lúc này, trăng đã lên cao, Trương Diễn ngồi bên bàn đọc sách, chợt nghe cửa phòng chi nha một tiếng, đưa mắt nhìn qua, thì thấy một cái đầu nhỏ đang thập thò tiến vào. Phát hiện ra bản thân đang nhìn, nàng lập tức rút trở về.

Trương Diễn buông sách: “Còn trốn cái gì nữa, vi sử đã nhìn thấy trò.” Thân ảnh nho nhỏ phía sau cánh cửa khẽ giật giật, chậm chạp bước ra, trong tay cầm một cái gối đầu, cúi đầu đứng trước mặt bản thân. Trương Diễn nhíu mày: “Trò đây là muốn làm gì?”

“Sư phụ.” Diệp Huyền cắn cắn môi, “Trò muốn ngủ chung với người.”

“Không được.” Trương Diễn không chút do dự từ chối thẳng thừng. Đôi mắt sáng lấp lánh của Diệp Huyền bỗng chốc liền tối đi, tiểu cô nương lại cắn cắn môi, tay gặt gao túm chặt cái gối, không nói thêm câu nào, làm bộ muốn đi ra ngoài.

Trương Diễn nhất thời không đành lòng, bật thốt lên hỏi: “Trò vì sao muốn ngủ cùng vi sử?”

Diệp Huyền nổi giận nói: “Dù sao thì người cũng không đáp ứng ta, ta mới không nói cho người.”

Trương Diễm bật cười: “Vậy nếu vi sư đáp ứng trò, trò có nguyện ý nói cho vi sư biết?”

Diệp Huyền nghe vậy, đôi chân vốn đang chuẩn bị bước ra ngoài ngay lập tức dừng lại. Chỉ thấy nàng đem cái gối ném lên trên giường, lại hoan hô một tiếng nhào lên giường Trương Diễm: “Tốt quá, sư phụ sư phụ, nhanh lên giường ngủ.”

Trương Diễm dở khóc dở cười: “Người cũng đã lớn như vậy, sao còn bướng bỉnh như thế.”

Diệp Huyền ngồi xếp bàng trên giường, hướng trước mặt Trương Diễm làm ra cái mặt quý: “Ta chỉ bướng bỉnh với sư phụ, hừ.”

Trong khi nói chuyện, nàng bất động thanh sắc nhìn quanh bốn phía. Trương Diễm một lòng thanh tu, bởi vậy bày trí trong phòng vô cùng ngăn nắp, đơn giản. Chỉ có một cái bàn, một cái giường, phía sau đều là giá sách.

Thật ra, hấn đối với Diệp Huyền là thật tâm đau nàng, sủng nàng. Trong điện mà Diệp Huyền chỉ mới ở một ngày, Trương Diễm cũng lệnh cho hạ nhân bày trí tinh xảo, thoải mái. Hấn tu đạo đã ngàn năm, đồ đệ chân truyền cũng có hơn mười người, có hơn phân nửa là thu nhận lúc hấn còn trẻ, theo thời gian, đồ đệ dần dần trở thành bằng hữu, đối với Trương Diễm cũng là kính sợ nhiều hơn là thân cận.

Chỉ có Diệp Huyền, hấn tự tay dưỡng dục nàng lớn lên, lúc gặp được sinh mệnh nhỏ nhỏ này hấn đã trải qua cuộc sông thanh lãnh, nhạt nhẽo mười mấy năm. Tuy tính tình hấn nghiêm cẩn, nhưng đối với việc Diệp Huyền không chuyên tâm tu đạo, Trương Diễm cũng chưa từng một lần trách móc nặng nề.

Hấn chính là trời sinh tính tình như thế, không biết cách nói chuyện nhẹ nhàng, làm hại nguyên thân luôn cảm thấy sư phụ đối xử với bản thân lãnh đạm, âm thầm thương tâm rơi lệ không biết bao nhiêu lần. Diệp Huyền

không khỏi cười nhạt trong lòng, uống phí nguyên thân đối với sư phụ yêu đến chết đi sống lại, liền ngay cả tính cách Trương Diễn cũng chưa từng thăm dò. Đối phó với loại hình mục tiêu này, ngàn vạn lần không thể dè dặt, có chuyện phải nói thẳng ra, nếu không sẽ đem bản thân mình nghiền chết.

Nàng âm thầm tính toán lại kế hoạch đã vạch sẵn trong lòng, sau đó nhiệt tình lớn tiếng gọi: “Sư phụ, ta mệt nhọc, người mau tới ngủ đi.”

Thanh âm mềm mại của tiểu cô nương không ngừng vang lên bên tai, Trương Diễn đành phải buông sách: “Người là cái quý nha đầu.”

Diệp Huyền hướng hần bày ra ánh mắt xem thường, trong lúc lơ đãng, quanh người lộ ra một cỗ mị thái khôn cùng. Trương Diễn không khỏi ngăn người, lại nhủ thầm chắc là bản thân hoa mắt, tiểu đồ nhi của mình còn cái gì mà mình không hiểu đâu.

Hần đã là Nguyên Anh chân quân, căn bản là không cần ngủ, nhưng chính là đồ đệ muốn ngủ, hần cũng chỉ đành liều mình bồi quân tử. Bên người Diệp Huyền xuất hiện một cỗ thân thể ấm áp. Nhất thời, Diệp Huyền ngửi thấy một cỗ mùi hương thanh nhã, trong mắt khẽ chuyển, liền thuận thể núp vào trong lòng Trương Diễn. Không đợi Trương Diễn kịp phản ứng, tay chân nàng đã gắt gao ôm lấy thân thể nam nhân nóng hừng hực.

“Sư phụ, người đã thật lâu không có ngủ cùng A Huyền.” Nàng nói vậy là do trước kia, lúc nguyên thân sáu tuổi, bởi vì nhát gan sợ bóng tối, nên thường ngủ cùng Trương Diễn. Khi nói chuyện, khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn ở trong ngực Trương Diễn không ngừng cọ cọ: “Cũng đã thật lâu người không có ôm A Huyền.”

Trương Diễn mặc một bộ trù sam màu trắng, trong lúc nàng cọ cọ, liền đem cổ áo hần cọ mở ra, lộ ra một mảng cơ ngực cường tráng. Diệp Huyền làm ra vẻ ngây thơ không biết gì cả, đem khuôn mặt dán lên trên cơ ngực

Trương Diễm, cảm thấy thật ấm áp, lập tức thấy thoải mái mà tiếp tục cọ cọ, lại không biết xấu hổ mà nói: “Sư phụ, người mau ôm A Huyền.” Trương Diễm xấu hổ không thôi, với tình thế bây giờ, hẳn làm sao có thể ôm lấy Diệp Huyền. Nhưng khi cúi đầu xuống, liền nhìn thấy ánh mắt vừa tha thiết vừa hồn nhiên, chỉ đành phải đem thân thể Diệp Huyền ôm vào lòng: “Tốt lắm, mau ngủ đi.”

“Vâng.” Diệp Huyền cao hứng lên tiếng, đem cánh tay nam nhân đặt lên trên eo mình, “Không được buông ra nha.” Lần này, Trương Diễm liền triệt để ôm lấy nàng. Thân hình bé bỏng của nữ hài tử nằm gọn trong lòng hắn, thân thể nhẹ nhàng phập phồng theo nhịp hít thở. Nàng cũng chỉ mặc một bộ trù sam mỏng manh, một tay nắm lấy vạt áo Trương Diễm, một tay đặt ở trên bụng hắn. Người nàng nằm nghiêng, cổ áo buông lỏng khẽ rơi xuống, lộ ra bả vai mượt mà, phía trong cổ áo lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết. Trương Diễm vừa liếc thấy liền vội vàng dời mắt, nhưng thị lực bản thân cực tốt dù chỉ lướt qua cũng nhìn thấy rõ ràng khe rãnh thật sâu giữa hai bầu ngực trắng, cùng hai điểm mềm mại hồng hồng nộn nộn.

Trong lòng hắn nhảy dựng, theo bản năng định đem người Diệp Huyền đẩy ra. Nhưng vừa nhắc tay lên lại dừng lại. Nếu thật sự làm vậy, A Huyền nhất định sẽ thương tâm, nàng chính là toàn tâm toàn ý y lại bản thân àm thôi. Trương Diễm chỉ đành phải thàn than một tiếng, lại buông tay xuống. Đêm này chắc chắn là một đêm không ngủ.

Hắn thanh tâm quả dục nhiều năm, lúc thiếu niên, từng có không ít yêu nữ ma môn ở trước mặt bản thân bày ra đủ loại tư thế khiêu khích, nhưng trong tâm không có một chút dao động nhưng đêm hôm nay, Trương Diễm ôm lấy khối thân thể mềm mại, thơm ngát vào lòng lại cảm thấy nổi lòng khó mà thanh tĩnh.

Trong đầu hắn không tự chủ nhớ lại lần trước bắt gặp Diệp Huyền tắm rửa, nữ hài tử kinh hoàng đem hai tay che lại trước ngực, lại không che được phong cảnh mê hoặc nhân tâm phía dưới.

Hắn vừa nghĩ, liền cảm thấy hạ thân một trận khôn nóng, cúi đầu nhìn xuống nhất thời cảm thấy sợ hãi. Chỉ thấy nơi tiết khố của hắn phồng lên một khối, côn thịt bất tri bất giác cứng lên lại bị một bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết nắm chặt.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 3

Côn thịt thô to bị bàn tay nhỏ nắm chặt khiến cho hãn cảm nhận được một loại khoái cảm khó có thể mở miệng chạy thẳng từ đỉnh đầu cho đến hai chân. Trong khi Trương Diễn đang giãy dụa trong khoái cảm, Diệp Huyền không biết nằm mơ thấy gì, trên môi thì nở nụ cười ngọt ngào, còn bàn tay phía dưới thì vô thức vỗ về chơi đùa dương vật của hãn.

Trương Diễn chưa bao giờ cảm thấy kinh hoàng như lúc này, hãn vội vã đem tay Diệp Huyền kéo ra. Bởi vì hoảng hốt động tác của hãn dùng lực quá lớn, khiến Diệp Huyền lười biếng “ưm” một tiếng rồi tỉnh dậy. Tiểu cô nương vẫn còn buồn ngủ, khẽ dụi dụi đôi mắt: “Sư phụ, trời đã sáng rồi sao?”

Đôi mắt đen nhánh của nàng vẫn còn ngập nhèm buồn ngủ, hai má phấn hồng đỏ tựa phù dung sau cơn mưa, cái miệng nhỏ nhắn khẽ chu lên, ở bên gáy Trương Diễn tỏa ra từng đợt hương thơm. Sau đó, Trương Diễn kinh hoàng phát hiện dương vật đáng xấu hổ của bản thân lại trương lớn thêm một vòng.

Đại khái là phát hiện ngoài cửa sổ vẫn là màn đêm đen kịt, Diệp Huyền lầu bầu một tiếng: “Sư phụ trúng thối, A Huyền đang nằm mơ mà.” Cũng không quan tâm Trương Diễn sắc mặt vẫn cứng ngắt, nàng lập tức chui vào trong lòng nam nhân, tay chân giống nhau bạch tuộc, đem Trương Diễn ôm thật chặt. Lúc Trương Diễn lấy lại tinh thần, tiểu đồ nhi đã ngủ say, bàn tay

nhỏ bé bây giờ an phận đặt trước ngực hẵn nhưng côn thịch của hẵn vẫn một mực cứng rắn.

Phía bụng dưới phảng phất như có một trận lửa nóng đang thiêu đốt, Trương Diễn nằm thẳng tắp trên giường, trong lúc nhất thời tâm thần khó lòng bình tĩnh lại. Có lẽ, bản thân nên tìm một người đạo lữ? Hẵn đột nhiên suy nghĩ, cho dù tu vi cao tới đâu, hẵn vẫn là một nam nhân bình thường. Nam nhân có phản ứng sinh lý, Trương Diễn tự nhiên cũng sẽ có. Việc này cho dù là phản ứng sinh lý hay là cảm xúc dao động chỉ cần niệm một lần thanh tâm quyết, tất cả ngay lập tức sẽ biến mất.

Nhưng tình huống bây giờ... Trương Diễn tập trung tinh thần niệm đến mười lần “đạo đức thanh tâm Minh Thần thư”, côn thịch trong khố gian vẫn như trước chưa từng nhuyển(mềm) xuống. Ngày mai, hẵn thầm nghĩ, tuyệt đối không thể mềm lòng cho Diệp Huyền ngủ cùng mình. (thứ lỗi cho mk, mk k biết edit cái tên này ntn đành để nguyên vậy)

#

Lúc Diệp Huyền tỉnh dậy, bên ngoài cửa sổ nắng vàng rực rỡ, ánh nắng xuyên qua khe hở rơi xuống mặt đất lấp lánh ánh vàng, phần đệm bên cạnh hơi nhàu chứng tỏ đã từng có người ngủ ở đây. Chỉ là bây giờ người đã không ở đây, nhưng mùi hương nhàn nhạt vẫn còn lưu lại trong không khí. Diệp Huyền tham luyến hít vào mùi hương đó, trong lòng nhẹ nhàng khoan khoái. Trương Diễn trời sinh thích sạch sẽ, lại không đốt huân hương, quanh năm trên quần áo luôn thoang thoảng mùi hương giống như thảo mộc thanh nhã, tươi mát.

Nam nhân này chất lượng siêu cao, bản thân mình nếu đem lần đầu tiên cho hẵn, vẫn cảm thấy có lỗi, Diệp Huyền không có tiết tháo tưởng tượng. Tối ngày hôm qua, lúc ban đầu Diệp Huyền cố ý giả bộ ngủ để đùa giỡn Trương Diễn, nên bộ dạng hoảng loạn, rối rắm không biết làm thế nào của Trương Diễn nhìn rõ mồn một.

Nàng âm thầm đặc ý trong lòng, vốn dĩ định tiến thêm một bước, nhưng lại sợ tiến triển quá nhanh sẽ khiến Trương Diễn hoài nghi. Chỉ có thể kiềm chế sắc tâm đem Trương Diễn hạ gục xuống, để Trương Diễn một mình trần trọc không yên, còn bản thân thoải mái nằm ngủ, cũng không biết Trương Diễn đêm hôm qua làm như thế nào mà vượt qua. Trong lúc nàng đang cân nhắc, chợt nghe tiếng bước chân, Trương Diễn đã trở lại. Hăn hiển nhiên là vừa mới tắm xong, chỉ mặc một kiện trường bào màu xanh, một đầu tóc đen xõa tung trên người, khí chất thanh lãnh trên người giảm bớt không ít, lộ ra một cổ nhu hòa nhàn nhạt. Diệp Huyền vừa nhìn thấy hăn, cười đến độ hai mắt cong cong, đôi chân nhỏ nhắn chạy nhanh đến trước mặt Trương Diễn, cũng không biết lấy chỗ nào ra một chiếc trâm cài tóc: “Sư phụ, để A Huyền búi tóc cho người.”

Trương Diễn thấy nàng vẫn chưa mặc quần áo tử tế, trên người chỉ mặc áo lót rộng lưng thùng, định mở miệng trách cứ nàng lại thấy tiểu đồ nhi chạy đến trước mặt mình, vẻ mặt tha thiết, ngược đôi mắt to tròn lên nhìn mình, hai tay giơ lên một chiếc trâm ngọc. Ngay lập tức hăn lại mềm lòng, mặc cho Diệp Huyền kéo mình ngồi lên trên ghế còn nàng thì giẫm lên trên một chiếc ghế khác, hai tay nâng mái tóc của Trương Diễn lên, ghé chóp mũi vào ngửi ngửi: “Sư phụ, tóc người thơm quá.”

Nàng bày ra bộ dạng con chó nhỏ chọc Trương Diễn bật cười, khác với nụ cười lúc trước mang chút lạnh lùng, bây giờ trong mắt hăn cũng đong đầy ý cười, chân mày cũng theo đó mà hạ xuống nhu hòa hơn. Không khí trong phòng như dòng nước lững lờ trôi... diệp Huyền đem thanh ngọc trâm cắm vào trên búi tóc của Trương Diễn, rồi xoay trái xoay phải đánh giá một phen, bỗng bất ngờ hôn bẹp một cái lên mặt Trương Diễn. Trương Diễn sửng sốt, rồi lập tức nhú mày nói: “Ồ nháo.”

Diệp Huyền vẫn không chút sợ hãi, ngược lại ôm cổ Trương Diễn cười khanh khách: “Sư phụ, trong dân gian có phong tục, tướng công sẽ giúp nương tử của mình cài trâm lên tóc. Sư phụ là nương tử của ta, còn ta là

tướng công?” Trương Diễm dờ khóc dờ cười: “Trò ở chỗ nào xem được những thứ lung tung đó, tiểu quý bướng bỉnh, trò có biết tướng công với nương tử là gì không?”

Diệp Huyền từ nhỏ lớn lên ở phái Thương Lan, xung quanh lui tới đều là đồng môn dốc lòng học đạo bởi vậy Trương Diễm cho rằng nàng không hiểu ý nghĩa thật sự của cách xưng hô trong dân gian.

“Ta tất nhiên là biết.” Diệp Huyền quệt quệt cái miệng nhỏ nhắn, “Tướng công cùng nương tử là những người sẽ vĩnh viễn sống cùng nhau, giống như ta với sư phụ bây giờ.” Lúc nàng nói câu này lại cố ý dùng ánh mắt vừa hồn nhiên vừa chân thành nhìn Trương Diễm.

Chỉ thấy Trương Diễm bỗng giật mình, thần sắc có chút mất tự nhiên, lại nhanh chóng che giấu đi, ngữ khí cũng thay đổi: “Trò đã tỉnh, liền đem gối trở về phòng đi.”

Diệp Huyền chớp chớp mắt: “Vì sao phải đem về?”

Trương Diễm thấy nàng thần sắc mờ mịt không rõ, trong lòng có chút không nhẫn nại, nhưng vẫn thản nhiên nói: “Đêm nay trò về phòng mình mà ngủ.” Diệp Huyền nhất thời ngẩn ra, một lúc lâu sau mới hồn thần lại chớp chớp mắt, nhỏ giọng hỏi: “Sư phụ, ta đã làm gì khiến người tức giận sao?”

Chỉ mới mấy ngày mà nàng đã hỏi câu này lần thứ hai, Trương Diễm than nhẹ trong lòng, nàng một mực hỏi rằng có phải bản thân chọc sư phụ tức giận, lại không biết rằng sự thật là bản thân không còn mặt mũi nào mà đối mặt với nàng. Trương Diễm trầm mặc không nói, cảm thấy đau đầu không dứt. Diệp Huyền thấy thế, nhất thời nước mắt nhịn không được rơi xuống. Lúc nàng khóc không có phát ra âm thanh, mà nước mắt lại cứ một giọt tiếp một giọt tí tách rơi xuống mặt đất, vỡ tan không chút dấu vết.

Hơn nửa ngày, Trương Diễm vẫn không nghe thấy động tĩnh gì, nhin không được đảo mắt qua nhìn, liền thấy khuôn mặt Diệp Huyền đầy nước mắt. Tâm Trương Diễm thoáng chút như bị nắm thật chặt, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, vốn định trách cứ nàng vài câu nhưng đến cuối cùng vẫn là thương tiếc Diệp Huyền, chỉ cố ý trầm giọng nói: “Bảo trò về phòng của mình, chẳng lẽ là vi sư ủy khuất trò?”

Diệp Huyền muốn lên tiếng, nhưng vừa mở miệng âm thanh nức nở liền bật ra. Nàng vội vàng dừng lại, nhưng cuối cùng vẫn bật ra tiếng khóc thút thít, tiếng nức nở nghẹn trong cổ họng, đem khuôn mặt hoa lê đài vũ nghẹn đến đỏ bừng. Trong lòng Trương Diễm căng thẳng, nên ngay cả khi giọng nói của hắn trở nên nhẹ nhàng hơn hẳn cũng không có phát hiện: “Chớ khóc, trò nếu là không muốn, liền nói cho vi sư nghe, đến cùng là tại sao?”

Hắn còn chưa dứt lời, Diệp Huyền nhất thời khóc càng lớn tiếng hơn, đôi bàn tay nhỏ bé trắng nõn lau lung tung trên mặt một trận, giọng nói hàm chứa ủy khuất cùng oan ức: “Sư phụ, sư phụ có phải hay không không cần trò nữa? Trong môn phái, sư môn sư diệt đều nói là người không cần trò nữa mới đem trog đuổi ra khỏi Phụng Chân điện... còn nói trò là thứ không ra gì, đã mười mấy tuổi rồi mà vẫn là Trúc Cơ kỳ, căn bản không xứng làm đồ đệ của người... còn nói, còn nói người ghét bỏ trò, muốn đuổi trò đi.”

Nàng vừa khóc vừa nói âm thanh không rõ ràng câu chữ cũng lộn xộn, nhưng Trương Diễm là loại người nào, tất nhiên ngay tức thì hiểu rõ Diệp Huyền ý tứ. Khuôn mặt hắn trầm xuống, xem ra bản thân là trưởng lão Phụng Chân điện nhưng lại quá khiêm tốn, trong môn phái thế nhưng lại có người không có mắt dám đánh chủ ý lên Phụng Chân điện, lại còn dám khi dễ Diệp Huyền!

Nghĩ đến việc hắn đem Diệp Huyền chuyển ra khỏi Phụng Chân điện lại khiến một số người nổi lên tâm tư không an phận. Mà hành động của Diệp Huyền cũng dễ dàng hiểu được, nàng rất sợ sư phụ sẽ thật sự không cần bản thân nữa, cho nên một lòng muốn dính lên người sư phụ. Nếu Trương

diễn thật sự nhẫn tâm đem nàng đuổi trở về phòng, tiểu cô nương sợ là bị tổn thương thấu tâm đi. Thôi thôi, Trương Diễn lại thàn than một tiếng: “Trò còn tiếp tục khóc, vi sư liền thật sự không cần trò nữa.”

Diệp Huyền nghe vậy ngay lập tức ngừng khóc. ngược đôi mắt to tràn đầy lo sợ, nghi hoặc lại có chút đáng thương mà nhìn Trương Diễn, lòng Trương Diễn liền mềm nhũn. Hấn hướng Diệp Huyền vẫy vẫy tay: “lại đây cùng ta đi rửa mặt.”

Diệp Huyền thút tha thút thít một tiếng: “Vậy, vậy gối đầu thì...”

“Không cần đem đi nữa.”

Diệp huyền vội nín khóc, lấy tay áo ở trên mặt lau loạn một trận, rồi sung sướng nở nụ cười tươi rói: “Vâng!”

Trương Diễn khẽ búng lên trán nàng: “Quý khóc nè.”

“Sư phụ trứng thối, không cần lại đặt ngoại hiệu lung tung cho người ta.”

Trương Diễn nắm lấy tay nàng, im lặng không nói, nhưng khóe môi lại cong lên, làm thế nào cũng không giấu nổi nụ cười.

#

Đến buổi tối, Trương Diễn lại tìm lòng không được vì bản thân lúc sáng mềm lòng mà hối hận. Ở trong lòng hấn bây giờ là Diệp Huyền đang nằm nghiêng, nằm đêm nay mặc áo lót màu hồng nhạt, da thịt trước ngực trắng như tuyết, vừa giống như bạch ngọc vừa giống như cánh hoa phù dung, hết sức động lòng người.

Cách vài vóc phập phồng lên xuống, phía trước bầu ngực cong cong là hai quả anh đào kiều diễm đỏ như chu sa. Tuy rằng cách một tầng tơ lụa mỏng, nhưng lấy bản thân Trương Diễn thị lực, lại thêm vài vóc ngày hè

vốn là trong suốt, đập vào trong tầm mắt là hai khóa anh đào nho nhỏ, căn bản là muốn quên cũng không quên được. Mà đây vẫn không phải là vấn đề nghiêm trọng nhất.

Hắn không biết rốt cuộc tâm tình của bản thân bây giờ là như thế nào, trong bóng đêm, chỉ nhìn thấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn đặt lên vật ở giữa hai chân hắn. Trong lúc Diệp Huyền vô thức đưa tay vuốt ve, nguyên bản côn thịch đang an phận thủ thường lại càng lúc càng lớn, càng lúc càng cứng rắn, rất nhanh, liền cứng thẳng thành một căn thô dài, cơ hồ muốn đem vài dẹt xuyên thủng. Theo Diệp Huyền không quy luật nhẹ nhàng vuốt ve, côn thịch bắt đầu run run nảy lên. Trương Diễm khí huyết dâng trào, cổ họng khô rát, phải dùng hết khí lực toàn thân, mức chế trụ được xúc động do bàn tay bé nhỏ đặt tại hạ thể mang lại.

Hắn hít một hơi thật sâu, dè dặt cẩn trọng chống nửa người ngồi dậy, hắn tính toán hất bàn tay nhỏ bé của Diệp Huyền ra. Nào ngờ Diệp Huyền bỗng giật giật, bàn tay đang đặt trên côn thịch của hắn bỗng nắm chặt, đem thô to dương vật của hắn nắm trọn trong tay. Trương Diễm khẽ rên một tiếng, chỉ cảm thấy quy đầu giật giật, kém chút nữa đem nguyên dương bắn ra. Hắn vội vã nhịn xuống xúc động muốn bắn tinh, há mồm thở dốc vài tiếng, mới dần dần cảm thấy bình tĩnh lại.

Chính là bụng dưới vẫn như trước có cảm giác nóng như lửa đốt, ngược lại Diệp Huyền lúc này lại bất động, tay nhỏ bé yên tĩnh nắm giữ Trương Diễm côn thịch, cách một tầng vải vóc mỏng manh, Trương Diễm có thể tinh tế cảm nhận được lòng bàn tay của nàng có bao nhiêu non mềm.

Hắn không khỏi ảo não ngồi trên giường suy nghĩ, đồ nhi của mình từ khi nào lại học được thói quen xấu này, vì sao... chỉ cần nằm ngủ, sẽ sờ sờ nơi đó của mình...

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 4

Khi một việc làm đã biến thành thói quen, người lại muốn thay đổi nó, thì sẽ nhận ra rằng điều này là vô cùng khó khăn. Liên tục mấy tháng bị tiểu đồ đệ trong lúc ngủ nắm chặt côn thịt mình, bản thân Trương Diễn vốn là người có tâm tính kiên định lại bất ngờ phát hiện ra rằng mình thế nhưng đối với việc này đã có xu hướng mặc kệ.

Hắn cũng không phải không suy nghĩ biện pháp để giải quyết tình trạng này, đáng tiếc là, mặc kệ là đem Diệp Huyền đánh thức, hay là đem tay nàng hất ra, đến cuối cùng nàng vẫn luôn lại một lần nữa ghé vào trong lòng Trương Diễn, bàn tay lại nắm lấy dương vật đang cương cứng của hắn, giống như đó là một thứ trân bảo hiếm có. Có một lần hắn thực sự rất khổ não, hắn thi triển phép thuật chế trụ trên người Diệp Huyền. Tiểu cô nương nửa đêm tỉnh lại phát hiện trong tay không có cảm xúc quen thuộc, liền khóc lớn lên. Nàng khi đó nửa tỉnh nửa mê, nước mắt lại liên tục rơi xuống, trong chiếc miệng nhỏ nhắn tràn ra âm thanh nỉ non: “Ta muốn... Sư phụ, trả lại cho ta...”

Trương Diễn sửng sốt mất một lúc lâu cuối cùng chỉ có thể cứng ngắt thân thể, còn cho nàng... hay là, Diệp Huyền cho rằng côn thịt của mình là đồ chơi? Trương Diễn tất nhiên là không có khả năng đem vấn đề này đi hỏi Diệp Huyền, chỉ có thể cam chịu thỏa hiệp với thói quen xấu của đồ đệ. Tệ hơn là, “thói quen xấu” của Diệp Huyền càng ngày càng có xu thế

ngghiêm trọng hơn. Trong lúc ngủ, nằm trong lòng Trương Diễn cợ quây, không cần thận liếm liếm trước ngực hẳn là việc nhỏ. Cách đây mấy ngày, không biết Diệp Huyền nằm mơ thấy cái gì, làm nhảm trong miệng vài tiếng, liền a ô một tiếng cắn vào đầu vú Trương Diễn. Trương Diễn nhất thời cứng đờ cả người, chỉ cảm thấy chiếc lưỡi mềm mại ở trên đầu vú mình liếm nhẹ một vòng, hàm răng lại áp sát vào, hung hăng nghiến nát một phen.

Trương Diễn là Nguyên Anh chân quân, thân thể vô cùng cứng rắn, một chút khí lực của Diệp Huyền tất nhiên là không thể làm hẳn bị thương. Nhưng khi bị hàm răng nhỏ cắn lên đầu vú vài lần, lại khiến cả người hẳn trở nên tê dại, hạ thân bạo trướng. Dựa vào ý chí kiên định hơn người hẳn gian nan đem tiếng rên rỉ trong yết hầu ép xuống, Trương Diễn vừa định đem đầu của Diệp Huyền nhắc lên, rồi hung hăng giáo huấn nàng một trận. nào ngờ cái lưỡi nàng liếm nhẹ một vòng rồi lưu loát lật người, tiếp tục ngủ say sưa.

Trương Diễn cả người tràn ngập dục hỏa mà không có cách nào phát tiết, chỉ có thể nằm ở trên giường giường mắt nhìn trần nhà. Trương chân nhân oai phong một cõi, chưa bao giờ cảm thấy nghẹn khuất như thế, thế nhưng hẳn chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Về chuyện hai người phân phòng, thì càng là chuyện không có khả năng. Trương Diễn đã vài lần làm mặt lạnh cự tuyệt cho phép Diệp Huyền ngủ cùng bản thân, cuối cùng bản thân lại không đành lòng nhìn khuôn mặt đỏ đệ đầy nước mắt, kết quả đều là hẳn chịu thua nàng. Hẳn cũng không phải chưa từng tự hỏi bản thân nhưng trải qua mấy trăm đêm đồng giường cộng chằm, Trương Diễn đã sớm quen với sự tồn tại của Diệp Huyền. Hẳn không cần giấc ngủ, trong vô số đêm khuya trước đây, đều chỉ có ngọn đèn bầu bạn cùng hẳn cô độc khổ tu.

Vậy mà chẳng được bao lâu, mỗi khi màn đêm buông xuống, bản thân lại dựa theo bản năng nằm trên giường, ôm lấy thân thể nhỏ nhắn mềm mại kia. Người tu đạo, vốn là tính tình ngay thẳng, bộc trực. Trải qua vô số lần

tự hỏi lòng mình, Trương Diễm chỉ có thể thừa nhận, bản thân, đã yêu tiêu đồ đệ của hẳn.

Hẳn không có cách nào đối với phần tình cảm này làm như không thấy, nếu như thật sự làm như thế, Trương Diễm cũng không còn là Trương Diễm. nhưng phần tình cảm này lại không thể nói ra, không phải tại vì bối phận của hai người. ở trong Tu Chân giới vốn không quá coi trọng vấn đề bối phận, nếu hai người tâm đầu ý hợp việc thầy trò kết làm đạo侶 không phải ít. Nhưng điều khiến Trương Diễm khó có thể đối mặt chính là tâm tính trẻ con của Diệp Huyền. (Diệp Huyền trĩ tử chi tâm, đây là nguyên văn cv, k bik mk edit vậy có đúng k nữa)

Nàng hồn nhiên, ngây thơ như thế, đối với tình cảm nam nữ hồn nhiên không biết, Trương Diễm làm sao có vào dụ dỗ nàng vào lúc này. Bây giờ, hẳn chỉ có thể kiệt lực tử nhủ với chính mình, lấy thân phận là trưởng bối mà chăm sóc Diệp Huyền, chứ không phải là một người nam nhân. Nếu như Diệp Huyền biết được suy nghĩ của Trương Diễm, chỉ sợ sẽ phải hối hận đến nỗi muốn đập đầu vào tường. Sắm vai tiêu cô nương hồn nhiên ngây thơ quá thuận lợi, cuối cùng lại khiến bản thân bị hố.

Nàng bây giờ đã quá chìm đắm trong trò chơi đùa giỡn sư phụ cấm dục, mỗi đêm đúng giờ đúng địa điểm lại tiếp tục ăn đậu hũ, chơi đến bất diệt nhạc hồ (vui đến quên trời quên đất). Trong lòng Diệp Huyền không khỏi cân nhắc, điểm mấu chốt của sư phụ đại nhân đến cùng là nơi nào? Nàng là người thuộc phái hành động, vừa nghĩ tới, liền quyết định đi thăm dò một phen. Vì thế, đêm nay khi Trương Diễm trở lại phòng, liền nhìn thấy một màn khiến hẳn khí huyết dâng trào.

Chỉ thấy cặp đùi trắng muốt của Diệp Huyền đều lộ ra ngoài, mông nhỏ tròn tròn nhếch lên cao, cũng không biết ghé vào trên giường làm gì, cái mông nhỏ mềm mại uốn éo, theo động tác của nàng, lộ ra hoa huyết nhỏ nhỏ màu hồng nhạt.

“Sư phụ!” Diệp Huyền nghe thấy tiếng bước chân của Trương Diễm, lập tức vui vẻ hoan hô một tiếng, chạy chân trần đến trước mặt hắn, ôm lấy cơ thể đang ngậy ra như phồng của sư phụ. “Sư phụ, người sao vậy?” Tiểu cô nương mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng, phát hiện ra vẻ mặt của sư phụ có chút không đúng. Nàng thấy Trương diễm không đáp, liền thuận thực ôm thắt lưng Trương Diễm, đem hai chân cũng quắp lên.

Đây là động tác mà lúc bình thường nàng thích làm nhất, muốn sư phụ bế, chỉ cần nhẹ nhàng kẹp một chút, Trương Diễm sẽ cẩn thận nâng nàng lên, ôm chặt lấy nàng trong khuỷu tay hắn.

Mà lần này cũng không ngoại lệ, nhìn thấy Diệp Huyền mở hai chân ra, lỏa lồ lộ khẩu trực tiếp dán lên lưng bản thân, Trương Diễm nhất thời hoảng hốt. Hắn vội vàng đem Diệp Huyền nhắc lên, tay phải nắm lấy eo nhỏ của nàng. Diệp Huyền cảm thấy có chút ngứa ngáy, theo bản năng nhúc nhích cơ thể, lần lại chính là vừa vặn, bàn tay Trương Diễm, liền chạm đúng nơi ở giữa hai chân của nàng.

Bàn tay to lớn nóng bỏng bao phủ lên lộ khẩu mềm mại của thiếu nữ, lòng bàn tay nam nhân có chút thô ráp, chỉ vừa nhẹ nhàng động, liền mang đến cho Diệp Huyền cảm giác tê ngứa cùng với khoái cảm khác thường.

Diệp Huyền “ừm” một tiếng, lập tức mềm nhũn nằm trong lòng Trương Diễm. may mà nàng còn nhớ rõ bản thân mình là một tiểu cô nương không rành thế sự, nên đành phải nén xuống lòng tràn đầy xuân tình, khuôn mặt ửng hồng nhìn Trương Diễm: “Sư phụ, ngứa...”

Thần sắc trong mắt Trương Diễm thay đổi trong nháy mắt, trong khoảnh khắc đó, Diệp Huyền có cảm giác như đã nhìn thấy một con mãnh thú, gắt gao nhìn chăm chăm bản thân, dường như sẽ bạo khởi ngay lập tức, nuốt gọn nàng vào bụng. Cuối cùng cũng bị mình đẩy ngã sao? Diệp Huyền cảm thấy vô cùng kích động.

Nhưng ngay sau đó, nàng thấy Trương Diễm giận tái mặt, đem bản thân thả xuống trên ghế tựa, lạnh giọng trách mắng: “Ồ nháo!” rồi không chút do dự xoay người rời khỏi phòng. Cái kia, tình huống bây giờ có vẻ không đúng lắm... ngày thứ hai, Trương Diễm sai đồng tử tới tìm Diệp Huyền, lại một lần nữa chuyển đồ đạc của Diệp Huyền ra khỏi Phòng Chân diện.

Diệp Huyền nhất thời há hốc mồm, chẳng lẽ tối hôm qua nàng đùa giỡn quá mức? Đáng lẽ kết quả phải là sư phụ đại nhân hóa thân thành sói, đem tiểu bạch thỏ ăn sạch sành sanh. Nhưng, tình huống hiện tại là như thế nào? Bất kể vì sao, nàng cũng tuyệt đối không chấp nhận kết quả lại bị đuổi ra khỏi Phòng Chân diện.

Diệp Huyền quệt quệt miệng, quyết định đi tìm Trương Diễm. chỉ một đêm không gặp thế nhưng Diệp Huyền cảm thấy sư phụ có chút thay đổi. Trương Diễm ngồi bên cửa sổ, trên người khoác đạo bào huyền sắc giống như lần đầu tiên Diệp Huyền gặp hắn. hắn ngồi xoay lưng về phía nàng, Diệp Huyền không thể nhìn thấy thần sắc trên mặt hắn. chỉ thấy bàn tay đang nắm lấy gáy sách của hắn, đầu ngón tay hơi hơi trắng bệch. “Sư phụ.” Diệp Huyền đáng thương hề hề mở miệng.

“Trò không cần nói nữa.” Không đợi nàng nói xong, Trương Diễm lạnh nhạt nói, “Ngoan ngoan chuyển đến Vọng Tinh Phong đi, mỗi tháng vào ngày mừng năm và mừng mười, vì sư sẽ sai người gọi mang trò đến đây.” Ngữ khí của hắn cũng không tính là quá nghiêm khắc, nhưng Diệp Huyền vừa nghe xong liền cảm thấy cả trái tim đều rơi xuống đáy cốc.

Trương Diễm là người vui giận đều không thể hiện trên mặt, lúc hắn cực kỳ cao hứng hoặc cực kỳ tức giận, đều trưng ra sắc mặt nhàn nhạt, ngữ khí lúc nói càng bình tĩnh. Hiển nhiên, bây giờ là lúc hắn đang cực kỳ tức giận. lúc này, hắn quyết định bất kỳ việc gì, đều sẽ không có chuyện thay đổi. Sự tình đến cùng là có vấn đề ở chỗ nào? Diệp Huyền nghĩ mãi cũng không ra, nàng vừa khóc, vừa ở trong lòng mắng bản thân làm hỏng chuyện. đáng

tiếc mặc kệ nàng khóc có bao nhiêu thâm, Trương Diễm lần này đều bất sở vi động.

Hắn dường như đã biến thành Nguyên Anh chân quân lạnh lùng, cứng rắn dùng tư thế cao cao tại thượng mà nhìn Diệp Huyền, cả người tản ra hơi thở lạnh lùng. Nhu tình mặt ý của ngày xưa, giờ khắc này đều hóa thành bọt biển, tan biến không chút dấu vết. Diệp Huyền càng khóc trong lòng càng cảm thấy ủy khuất. Cũng không biết là chịu ảnh hưởng của nguyên thân, hay là nàng đã thực sự nảy sinh cảm tình đối với nam nhân như ngọc kia.

Cũng không biết đã khóc bao lâu, Diệp Huyền cảm thấy cả đầu đều choáng váng, xuyên qua tầm mắt mơ hồ, nàng chỉ thấy khuôn mặt lạnh lùng của Trương Diễm, vừa thương tâm lại vừa tuyệt vọng, nàng oán hận bỏ lại một câu “Sư phụ đại phôi đản!”, tiêu cô nương cuối cùng chạy thẳng ra ngoài mà không thèm nhìn lại.

Thân ảnh bé bỏng ấy vừa rời khỏi, Trương Diễm cảm thấy cả người đều hư thoát, thở dài một hơi. Nếu như Diệp Huyền kiên quyết không đi, hẳn thực sự sợ bản thân không thể kiên trì hạ quyết tâm, đêm đó Trương Diễm phải dùng hết khí lực toàn thân mới chế trụ được xúc động muốn hôn lên môi Diệp Huyền. Nếu vẫn tùy ý để bản thân và Diệp Huyền tiếp tục sớm chiều ở chung, rồi sẽ có một ngày, hẳn sẽ làm ra loại hành vi không bằng cảm thú.

Cứ như vậy đi, hẳn thở dài trong lòng, lúc này nhân tâm chặt đứt về sau sẽ dần buông xuống được. “Minh Nguyệt.” Hắn đứng thẳng người, gọi đồng tử đang đứng hầu ngoài cửa điện vào, “Thông truyền Phụng Chân điện, ta muốn bế quan nửa năm, ai tới cũng không gặp.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 5

Thời gian nửa năm thoáng cái đã trôi qua, Trương Diễn từ từ mở ra hai mắt, từ giữa ngày hè đã chuyển sang ngày đông giá rét. Ba ngàn dặm núi Thương Lan tuyết trắng phủ đầy, vách đá dựng đứng thấp thoáng sau mây mù cũng đã bị tuyết phủ kín. Hắn cất bước ra khỏi điện, một trận gió lạnh phả vào mặt, Trương Diễn cũng không thấy lạnh, chính là dù đứng giữa trời đầy tuyết, trong tâm hắn là một mảng mềm mại, không hề có cảm giác vắng vẻ.

“Chân quân.” Đồng tử đứng hầu ngoài cửa điện vội vàng chạy đến chào hỏi. Trương Diễn há miệng thở dốc, trong lòng rõ ràng muốn hỏi tin tức của người nọ, lời nói đã đến bên môi, lại nghẹn ở cổ họng, đành thản nhiên nói: “Trong điện gần đây như thế nào, có phát sinh chuyện gì không?” Đồng tử mang theo thần sắc kính cẩn đáp lời: “cũng không có việc gì lớn, đúng rồi...” hắn bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện, “Diệp sư thúc một thời gian trước đã xuống núi lịch lãm.”

Đồng tử cúi đầu, một lúc lâu sau, mới nghe nam nhân dùng ngữ khí không chút phật phùng nói: “Cũng tốt, ra ngoài lịch lãm, có thêm kiến thức...” Rồi gặp được nam tử tuổi tác tương mạo tương xứng, sẽ không còn xem lão gia hỏa như bản thân là bảo bối. Trương Diễn cũng không biết trong lòng mình bây giờ là loại tư vị gì, hắn đứng tại chỗ hồi lâu mới hồi thần, phát tay nói: “Người lui xuống đi.” Đồng tử ngẩn ra: “Chân quân ngài

lại muốn bế quan nữa sao?” Trương Diễn còn chưa kịp trả lời, cách đó không xa bỗng truyền đến một trận bước chân dồn dập, một đồng tử trong Phùng Chân điện vội vàng chạy tới, vừa thở hổn hển vừa nói: “Mau! Mau thông tri chân quân... Đã, đã xảy ra chuyện!”

“Xảy ra chuyện gì?” Mi tâm Trương Diễn nhảy dựng. Đồng tử đó đầu tiên sửng sốt ngẩn người, sau mới vội vàng nói: “Không tốt, chân quân, Diệp sư thúc đã xảy ra chuyện!” ngày hôm nay, khi đang trực trong thần điện, đồng tử đột nhiên phát hiện ngọc bài trong nội điện Phùng Chân điện bỗng nhiên phát ra ánh sáng chính là tín hiệu xin cầu cứu của đồ đệ, mà tín hiệu này lại là do Diệp Huyền truyền đến. Trong điện không ai không biết, vị Diệp sư thúc này là ái đồ của Trương chân quân, vạn lần không thể xảy ra sơ suất.

Hắn vừa dứt lời, liền thấy Trương chân quân vốn bình tĩnh vô ba trong nháy mắt đã thay đổi sắc mặt. Sau đó, hắn cảm thấy hoa mắt, thân ảnh chân quân liền triệt để biến mất, nghĩ đến việc phải đi cứu Diệp sư thúc, đồng tử kia không khỏi thắc mắc: “Chân quân đi vội vàng như vậy, cũng đâu biết Diệp sư thúc đang ở nơi nào?” Đồng tử canh giữ cửa điện liền cười nói: “Người có điều không biết, trên người Diệp sư thúc đã được chân quân thi ấn, hai người máu huyết tương liên, chân quân tự nhiên biết được Diệp sư thúc đang ở đâu.”

Trương Diễn không hề biết đến cuộc nói chuyện giữa hai đồng tử, lúc này cả người hắn đang tràn ngập lửa giận, trong lòng vừa giận lại vừa sợ. Giận là vì Diệp Huyền gặp nạn, mà không dẫn động pháp ấn của bản thân thi triển trên người nàng. Nếu như đồng tử kia không kịp báo cho mình, nàng chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm. Sợ là vì không biết được tình trạng hiện giờ của Diệp Huyền, chỉ cần nghĩ đến việc tiểu đồ nhi có khả năng bị thương, Trương Diễn liền cảm thấy trong ngực một trận quặn đau.

Dựa theo pháp ấn, hắn tựa như một trận gió lạnh, chỉ trong chót mắt đã bay xa ngàn dặm. Đứng ở nơi cao nhất Vân Đoan, Trương Diễn nhìn thấy

rõ ràng đám mãnh thú đang rục rịch dưới kia, liền nhất thời cảm thấy sợ hãi. Trong thế giới Tu Chân, có một loại gọi là thông u dị thú. Còn thú này thích sống theo bầy đàn, trời sinh tính tình hung mãnh, nhưng có nhiều tu sĩ lại muốn bắt giết chúng. Mà nguyên nhân bắt giết, không phải do lông của chúng đáng giá, cũng không phải do trên người chúng có bộ phận gì có linh tính.

Mà bởi vì đám thông u thú này có khả năng phân bố ra một loại chất thôi tình. Nhân loại chỉ cần ngửi được, mặc kệ tu vi cao bao nhiêu, đều cũng sẽ bị tình dục khống chế, phải cùng người khác giới ân ái một hồi, nếu không kết quả duy nhất là thất khiếu chảy máu không ngừng cho tới chết.

Hai mắt Trương Diễn bốc hỏa, bàn tay khê động, Quang Mặc Vân kiếm đã nằm trong tay. Một trận bạch quang xuất hiện, chỉ nghe “oanh ầm ầm” mấy tiếng, trong chớp mắt, mấy trăm con thông u thú phía dưới đã trở thành bột mịn. ngay lúc xuất ra kiếm quang kia, hắn đã đáp mây bay xuống, tay áo nhẹ phất một cái, đã đem Diệp Huyền ôm vào trong ngực. “A Huyền.” Hắn vừa mở miệng, thanh âm đã khàn khàn lợi hại.

Thần chí Diệp Huyền là một mảng mơ hồ, lúc trước đã dốc hết toàn lực cùng thông u thú đánh nhau, bất quá chỉ dựa vào một điểm ý thức thanh tỉnh. Từ trong hỗn độn, nàng bỗng nhiên ngửi thấy được một trận mùi thơm dễ chịu mà quen thuộc. Giống như mùi hương bên gối mà trước kia lúc nàng tỉnh dậy mỗi sáng ngửi được, yếu ớt thờ dài một hơi. “Sư phụ...” Diệp Huyền vừa mở mắt nước mắt đã không nhận được mà rơi xuống.

Trương Diễn cảm thấy trong lòng đau như cắt: “Chớ khóc, vi sư đã ở đây rồi.” Thanh âm của thiếu nữ tựa như con mèo nhỏ: “Sư phụ, ta tưởng người sẽ không bao giờ để ý đến ta nữa.” Nàng vươn bàn tay nhỏ bé ra, gặt gao bắt lấy vạt áo Trương Diễn, “Sư phụ, ta thấy rất khó chịu.” Trương Diễn tất nhiên là biết Diệp Huyền khó chịu, cánh tay mà hắn ôm thiếu nữ lúc này đang run nhè nhẹ. Nếu như hắn không cứu Diệp Huyền, thì nàng sẽ chết. Nếu như hắn cứu Diệp Huyền, thì chính là lợi dụng lúc người ta gặp khó

khăn, không bằng cầm thú. Nhưng muốn bảo hãn đem Diệp Huyền giao cho nam nhân khác, thì chính là có chết hãn cũng không làm được

“A Huyền.” Trương Diễn đè xuống cơ thể đang vụn vẹo không ngừng của thiếu nữ, “Người nghe vì sư nói, người đã trúng dâm độc của thông u thú, nếu như không...” hãn dừng lại một chút, rồi mới khô khốc tiếp tục, “Nếu như không cùng nam tử ân ái, thì sẽ chết,” Diệp Huyền hai mắt mê mang nhìn hãn: “Sư phụ... Sư phụ muốn giúp ta giải độc sao?”

“Nếu như người không muốn..” Trương Diễn phải dùng hết khí lực toàn thân mới từ trong kẽ răng nói tiếp, “Vi sư cũng có thể mang người đến chỗ nam tử mà người thích.”

“Không!” Diệp Huyền mạnh mẽ ôm lấy cổ Trương Diễn, nước mắt rơi liên tục, “Người muốn đem ta giao cho người khác sao, ta không cần, ai ta cũng không cần! ta chỉ cần người, sư phụ!” cả người Trương Diễn chấn động: “A Huyền, người có mình hay không người đang nói cái gì?”

“Ta biết...” Diệp Huyền nức nở, “Sư phụ, người chán ghét ta cũng được, hận ta cũng được, ta không bao giờ nghĩ sẽ tiếp tục che dấu nữa.” Đôi mắt nàng tràn ngập nước mắt, “Ta yêu người.” Nàng nhẹ giọng nói, “Sư phụ, Ta yêu người.” Trong nháy mắt đó, vui sướng tới quá bất ngờ khiến cả người Trương Diễn choáng váng. Hãn dường như chết lặng nhìn chằm chằm Diệp Huyền, nói từng từ một: “Người vừa nói cái gì? A Huyền, người nói lại lần nữa.”

“Ta yêu người.” Diệp Huyền vừa khẩn thiết vừa kiên định nhìn hãn, “Tiên nhân phủ ta đỉnh, kết tóc thụ trường sinh. Ta không cần trường sinh, ta chỉ cần người.” (khụ, ai biết xin giúp giùm)

Đã sống hơn ngàn năm, nhìn thấu hồng trần, Trương Diễn cũng đã từng nghe vô số người nói với hãn vô số lời hoa mỹ, nhưng đến tận bây giờ hãn

mới cảm thấy mình đã nghe được câu nói tuyệt vời nhất trong cả cuộc đời này.

Hắn gắt gao đem Diệp Huyền ôm vào ngực mình, Diệp Huyền không nhìn thấy hắn, chỉ nghe hắn nhẹ nhàng than thở bên tai đáp lại: “Ta cũng chỉ muốn nàng.”

#

Dâm độc đã xâm nhập vào lcuj phủ ngũ tạng của Diệp Huyền, nàng thực sự chịu không nổi, nhỏ giọng rên rỉ. Lúc này, trên gương mặt thiếu nữ trắng nõn như bạch ngọc, hai má đã sẫm nhiễm một tầng ửng đỏ như đóa hoa đào. Trong mắt hàm chứa lệ quang trong suốt, tựa vào trước ngực Trương Diễn, thân thể không ngừng cọ xát trên người nam nhân. “Sư phụ, ngứa... A Huyền rất ngứa...” Bàn tay cũng không an phận kéo mở vạt áo Trương Diễn, không chút do dự cắn lên gáy hắn một ngụm.

Trương Diễn hô lên một tiếng, lắc mình mang theo Diệp Huyền trở lại trong điện. Diệp Huyền thấy thế, động tác ngày càng lớn mật. Nàng một mặt ở trên cổ Trương Diễn khẽ cắn, một mặt mạnh mẽ cởi quần áo của hắn. Công lược nhiệm vụ gì gì đó, trước mắt hoàn toàn không nằm trong phạm vi suy nghĩ của Diệp Huyền, dâm độc phát tác ngày càng lợi hại, nàng chỉ một lòng suy nghĩ đem nam nhân trước mắt nuốt vào trong bụng, giải tỏa khát vọng bức thiết trong người.

Trương Diễn biết rõ nàng tất nhiên là thập phần khó chịu, nhưng mà cho dù Diệp Huyền đã tròn mười bốn tuổi thì suy cho cùng vẫn còn quá nhỏ. Hắn sợ làm Diệp Huyền bị thương, chỉ có thể kiệt lực đèn nén dục hỏa nơi hạ thân, một bàn tay vỗ nhẹ lên eo nhỏ của Diệp Huyền, một tay đem nàng đặt trên giường: “A Huyền, ngoan ngoãn, nghe lời vi sư nói.”

Diệp Huyền đâu còn tâm trí mà nghe hắn nói, thân thể nóng rực không ngừng giãy giụa trong lòng Trương Diễn, hai chân quấy đạp lung tung, thừa

dị Trương Diễm không kịp chuẩn bị, liền kẹp chặt thắt lưng hẳn.

Thắt lưng nam nhân hẹp mà rắn chắc hữu lực, tuy cách lớp đạo bào nặng nề, lại vẫn có thể thấy rõ ràng chỗ nào đó đã dính lên một khối to. Diệp Huyền như cá gặp nước, hô hấp dồn dập, không ngừng chậm rãi cọ xát ở Trương Diễm khổ hạ. Hoa huyết của nàng đã sớm ướt đẫm, hai phiến hoa môi ướt đẫm khẽ hé mở lộ ra tiểu ngọc châu sừng đỏ. Mỗi lần cọ xát, tiểu ngọc châu nằm giữa cái miệng nhỏ nhắn lại lập tức phun ra hoa dịch trong suốt. Chỉ một lát sau, trên trường bào chỗ hạ phúc của Trương Diễm đã bị thấm ướt một mảng lớn.

Cho dù cách nhiều lớp vải vóc, Trương Diễm vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng nơi mềm mại nóng ấm giữa hai chân Diệp Huyền. Bị tiểu yêu tinh này không ngừng cọ xát, cho dù là thánh nhân cũng không chịu được. Huống chi hai người bây giờ là lưỡng tình tương duyệt, Trương Diễm cũng không muốn nhẫn nại nữa, việc cấp bách giờ là giải dâm độc cho Diệp Huyền.

Dâm độc của thông u thú, chỉ có cách giải là nam nữ ân ái, nhưng bắt buộc phải có nam tử nguyên dương hoặc nữ tử nguyên âm (tức là xử nam hoặc xử nữ). bây giờ trúng độc là Diệp Huyền, thì cần nam tử nguyên dương.

Trong lòng Trương Diễm đã định, đem hai chân Diệp Huyền đang tác loạn trên người mình giữ chặt lại, pháp quyết xuất hiện trong tay, đem Diệp Huyền cố định lại trên giường.

“Sư phụ.” Nhất thời thiếu nữ không thuận theo, nàng vốn đang cọ vô cùng thoải mái, bỗng bị buộc rời xa thân thể sư phụ, hoa huyết lập tức trở nên ngứa lợi hại hơn. Cái miệng nhỏ nhắn khẽ chu lên, nàng nức nở: “Sư phụ đại trướng thối, chỉ biết khi dễ người ta.”

Một câu này âm thanh kiều mị đến tận xương, khiến cả người Trương Diễm ngửa ngáy. “Đừng hồ nháo, vi sư giải độc cho trò.” Trương Diễm vươn tay cởi bỏ đai lưng Diệp Huyền, động tác của hắn nhẹ nhàng, chậm chạp, nhưng đôi mắt đang nhìn chăm chăm thiếu nữ lại đang đê nén lửa nóng ngập trời. Rất nhanh, thân thể xinh đẹp trắng nõn của nàng đã hoàn toàn hiện ra ở trước mắt Trương Diễm. Diệp Huyền thấy Trương Diễm không chớp mắt nhìn chăm chăm bản thân thì không khỏi đỏ mặt xấu hổ: “Sư phụ, đừng nhìn...” Đáng thương là lúc này nàng không thể cử động, muốn che lại cũng không làm được.

“Ta không nhìn.” Trương Diễm mím cười, rồi cúi đầu, ngậm lấy điểm hồng anh trước ngực Diệp Huyền, khiến thiếu nữ khẽ kinh suyễn một tiếng, đầu lưỡi nam nhân ở trên đầu vú khẽ đảo, tay phải cũng nắm lấy một bên tuyết nhũ khác của nàng, năm ngón tay thon dài khi thì khẽ bóp, lúc lại dịu dàng vuốt ve tuyết nhũ, một lúc sau, khí lực cũng càng lúc càng lớn. cảm thấy bóp nhẹ vẫn chưa thỏa mãn, hắn một chốc thì khẽ búng đầu vú, một chốc lại nắm lấy khe đảo quanh theo quầng vú.

Diệp Huyền bị thủ pháp của nam nhân tra tấn phải rên rỉ liên tục: “Sư phụ, không cần... Đau quá, ân...”

“Nơi nào đau?” Trương Diễm chuyển lên hôn cổ Diệp Huyền, tuyết nhũ vừa bị hắn yêu thương qua, dính đầy nước bọt sáng lấp lánh. Diệp Huyền trong miệng mơ hồ không rõ: “Đầu vú... Đau quá, sư phụ thật xấu, dùng răng nanh cắn đầu vú A Huyền...”

“Vi sư không cần.” Trương Diễm rất nghe lời, môi của hắn hôn dần xuống dưới, dọc theo đường cong cơ thể lung linh của thiếu nữ, từ xương quai xanh hôn đến trước ngực, rồi lại từ ngực hôn xuống bụng. Đầu lưỡi dọc theo miệng rốn vẽ vòng tròn, cuối cùng dừng lại ở trước hộ khẩu. Trương Diễm thẳng người dậy, dương vật giữa hai chân đã sớm cứng rắn nóng bỏng, hơi thở của hắn dồn dập ồ ồ, lại một lần nữa cúi đầu xuống, đem hai chân thiếu nữ nhẹ nhàng mở ra, hôn lên chỗ thơm tho kia.

“A!” Diệp Huyền hét ầm lên, “Sư, sư phụ, không cần!” ngữ khí của nàng mang theo tiếng khóc nức nở khẩn cầu, trong thanh âm tràn đầy hổ thẹn. Nhưng Trương Diễn lại bất vi sở động, hắn đem hai chân thiếu nữ mở rộng ra, hai tay nắm chặt bắp đùi Diệp Huyền, đem cả khuôn mặt đều vùi trong hoa huyết đã ướt đẫm. Giống như vừa rồi trêu đùa đầu vú Diệp Huyền, Trương Diễn đem hai cánh hoa kia ngậm vào trong miệng, đầu lưỡi linh hoạt lúc nặng lúc nhẹ, khi thì dùng sức đâm sâu vào tiểu huyết, đem mật nước mà thiếu nữ tiết ra đều nuốt vào bụng.

Xung quanh đều quanh quẩn tiếng nước tư tư đầy dâm mỹ, Diệp Huyền bây giờ đến cả khí lực khóc kêu cũng không có. Khoái cảm khó có thể tưởng tượng đang chiếm cứ mọi giác quan của nàng, khiến nàng mê muội. Trương Diễn vừa liếm Diệp Huyền thịt huyết, vừa vuốt ve bắp đùi nàng. Mũi của hắn thường cọ đến tiểu ngọc châu đã sung huyết, khiến cả người Diệp Huyền co rút một trận, huyết khẩu hồng nhạt lại phun ra một lượng lớn dâm dịch.

Trương Diễn hơi nhíu mày, trực giác cảm thấy Diệp Huyền muốn tiết ra nguyên âm. Như vậy thì không được, lúc này dâm độc trong người vẫn chưa được giải, nếu lúc này tiết ra, đối với tu vi sau này sẽ có trở ngại lớn. lúc này, hắn ngừng đầu, ôn nhu gọi: “A Huyền.” Diệp Huyền vẫn đang kịch liệt thở dốc, nghe vậy kinh ngạc nhìn Trương Diễn, chỉ thấy đôi mắt của sư phụ vốn thanh lãnh như hồ sâu không thấy đáy nay tràn ngập dục vọng. Môi mỏng của hắn khẽ mở, trên môi vẫn còn ánh nước trong suốt. Nhận thấy Diệp Huyền đang nhìn, hắn vươn đầu lưỡi liếm một vòng, dường như muốn liếm đi thứ nước đó, lại dường như muốn nếm lại tư vị vừa rồi.

Diệp Huyền trong đầu nổ ầm một tiếng, dù nàng một lòng muốn đẩy ngã sư phụ tiên phong đạo cốt của mình, nhưng nhìn thấy một màn như vậy trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc. “Sư phụ...” Cả người nàng ngửa ngáy, hoa huyết lại càng ầm. “A Huyền, vi sư cho người thuốc giải.” Giọng

nói của Trương Diễm như ghen trong họng, “Nếu như người không muốn...”

“Đều do sư phụ làm chủ.” Diệp Huyền căn bản không nghe rõ lời của Trương Diễm, chỉ trả lời theo bản năng.

Sau đó, nàng thấy trước mắt tối sầm, Trương Diễm cởi đạo bào rồi khóa ngòi trên người nàng. Đợi chút, hai mắt Diệp Huyền trừng lớn, sư phụ nói giải độc, chẳng lẽ không phải là cắm vào mà là... Trương Diễm liếc qua một cái liền hiểu rõ suy nghĩ trong lòng nàng: “Trước giải độc cho người, sau đó chúng ta sẽ làm chuyện của vợ chồng.”

Tiếp đó, căn côn thịt kiên đỉnh sẽ đưa đến bên môi Diệp Huyền. Căn côn thịt kia theo từng lớp quần rơi xuống chậm rãi lộ đầu ra, bộ dạng tuyệt không giống với dáng vẻ thanh lãnh cấm dục của sư phụ, thân vừa thô vừa dài, cả căn đều có màu hồng nhạt, xung quanh gân xanh nổi lên. Quy đầu to lớn đập thẳng vào trước mắt Diệp Huyền, lỗ nhỏ phía trên không ngừng có dịch trắng chảy ra, Diệp Huyền chỉ thoáng nhăn đầu, liền có thể cọ đến trên căn côn thịt kia.

Một màn này đánh sâu vào trong tâm nàng, Trương Diễm vốn quần áo chỉnh tề, mũ miện đoan chính bây giờ trên khuôn mặt tràn ngập tình dục. Nguyên Anh chân quân nghiêm nghị không thể xâm phạm, cuối cùng trong giờ phút này cởi xuống đạo bào, từ trên mây ngã xuống phạm trần. Diệp Huyền nghĩ rằng, có thể nhìn thấy một màn trước mắt này, bây giờ có muốn nàng chết thì cũng đáng. Mà Trương Diễm cũng không đè nén dục vọng đã bạo trưởng của mình, hắn đem căn côn thịt đưa tới phía trước, chạm vào đôi môi mềm mại của thiếu nữ. “Ngoan, A Huyền, mau ngậm lấy nó.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 6

Lúc này, pháp chế cố định Diệp Huyền đã được giải, thiếu nữ kiều kiều ngẩng đầu, mở ra hai cánh môi hồng nhuận, đem côn thịt Trương Diễn ngậm vào. Lúc vừa ngậm lấy côn thịt, quy đầu lớn như trứng vịt ở trong miệng Diệp Huyền lại trương lớn một vòng, cái lưỡi hương nhuyễn bị côn thịt khê đĩnh, chỉ có thể đảo lung tung trong miệng.

Trương Diễn thẳng eo, khoái cảm to lớn khiến hãn lập tức liền muốn bắn ra. Hãn rên khê một tiếng, đưa tay nắm lấy cái cấm khéo léo của Diệp Huyền: “A Huyền, không cần... Không cần ngậm chặt như vậy.” Việc này Diệp Huyền không thể khống chế, côn thịt hãn lớn như vậy, mà miệng nàng lại nhỏ như vậy.

Diệp Huyền ô ô nỉ non, theo bản năng dùng đầu lưỡi đẩy côn thịt Trương Diễn, không ngờ lại thành liếm lên quy đầu mã mắt, thắt lưng Trương Diễn trầm xuống, quỳ hai chân kẹp lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Huyền. Hơn phân nửa côn thịt vốn đang ở ngoài cũng nhân thể nhảy vào trong miệng Diệp Huyền, một cắn vừa thô vừa dài, nóng như thiêu đốt, cổ họng Diệp Huyền như run lên.

Hai mắt Diệp Huyền doanh đầy nước mắt, Trương Diễn đem côn thịt rút ra ngoài, khê vút hai bên miệng nhỏ của Diệp Huyền, trong mắt tràn đầy đau lòng: “Là vi sư càn rỡ.”

“Sư phụ.” Diệp Huyền không đồng ý, “Không phải nói muốn giải độc cho A Huyền sao, A Huyền, A Huyền muốn...” trong mắt Trương Diễn là một mảng âm trầm: “Thật sự muốn?” “Vâng.” Tiểu cô nương xấu hổ gật gật đầu, thanh âm mềm mại khe khẽ, “Côn thịt sư phụ ăn ngon...”

Đây cũng không phải là Diệp Huyền nói dối, côn thịt Trương Diễn đúng là không có hương vị kỳ quái gì, ngược lại mang theo mùi thảo mộc thơm ngát giống như trên người hắn. “Tiểu yêu tinh, người có biết bản thân mình đang nói gì?” Trương Diễn giơ tay đánh khẽ lên bầu vú mềm mại của nàng, “Hửm?” Hoa huyết Diệp Huyền nhất thời phun ra một lượng dâm dịch lớn, nam nhân từ cổ họng bật ra một tiếng “Hửm?”, quả thực không khác gì móng vuốt mèo cong cong gãi vào trong lòng nàng. “Sư phụ...” Nàng yêu kiều gọi một tiếng, vươn bàn tay nhỏ bé nắm lấy dương vật Trương Diễn, “A Huyền biết.” Rồi đem côn thịt ngậm vào miệng.

Lúc này đay thiếu nữ đang quỳ gối giữa hai chân Trương Diễn nên không nhìn thấy biểu cảm của hắn. Nàng từng chút từng chút một đem cây gậy to lớn đó nuốt vào, cái lưỡi thơm tho lại nhiệt tình liếm quanh thân cây gậy. Đôi tay nhỏ bé cũng không nhàn rỗi, cẩn thận vuốt ve nửa cây gậy còn lộ ra bên ngoài. Trương Diễn khép hờ hai mắt, một tay đỡ đầu Diệp Huyền, từ trong cổ họng phát ra từng tiếng than nhẹ. Khuôn mặt tuần tú bây giờ đỏ bừng, sắc thái tràn ngập tình dục, Diệp Huyền thấy thế, không khỏi hưng phấn nghĩ muốn lấy lòng hắn nhiều hơn, dè dặt cẩn trọng đem côn thịt nuốt vào sâu hơn một chút, cái miệng nhỏ nhắn dùng sức mút nó.

Trong tầm mắt Trương Diễn, chỉ thấy thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu đang hưng phấn ăn dương vật bản thân, thần sắc nàng mê say, cái miệng nhỏ nhắn mở lớn, nước bọt trong suốt không khống chế được mà theo khóe môi chảy xuống, trong không khí dâm mỹ dường như sắp hòa tan hẳn. khoái cảm to lớn kích thích hạ thân, Trương Diễn không kìm được lòng mà đè đầu Diệp Huyền xuống, bắt đầu chậm rãi co rúm trong miệng nàng. Diệp Huyền vừa khẽ rên rỉ, vừa nắm lấy hai viên cầu căng phồng dưới chân

Trương Diễm, theo tiết tấu trừu sấp của hần mà nhẹ nhàng vuốt ve. Trương Diễm trừu sấp càng lúc càng nhanh, cơn thịt cũng đĩnh càng ngày càng sâu. Lúc này, trong mắt Diệp Huyền bao phủ một màn nước, cảm thấy cơn thịt cứng ngắt thô to kia dường như muốn đâm xuyên miệng nàng.

Tay nàng nắm lấy hông Trương Diễm, hần vẫn đang mặc y bào chỉ để lộ chỗ kia ra ngoài. Diệp Huyền gắt gao nắm chặt bắp đùi cứng rắn của Trương Diễm, chỉ là điểm khí lực ấy đối với Trương Diễm mà nói không khác gì gãi ngứa, càng kích thích hần động tác thêm kịch liệt. Diệp Huyền nức nở một tiếng, muốn trả thù hần bèn nắm lấy mấy sợi âm mao đen nhánh hung hăng kéo xuống. (Khụ, chắc là đau lắm nha)

Trên mặt Trương Diễm lộ ra thần sắc khó nhịn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiểu trứng thối, có phải hay không muốn sư phụ giáo huấn ngươi.” “Ngô... Ân... Không cần...” Diệp Huyền thật sự chịu không nổi, đây không phải là lần đầu tiên của sư phụ đại nhân sao, vì sao mạnh như vậy, nàng cảm thấy bản thân dần hít thở không thông. Trương Diễm đến cùng vẫn là thương tiếc nàng, thở hổn hển ở trong khoang miệng nóng bỏng ướt át của Diệp Huyền trừu sấp mấy chục lần, cuối cùng mãnh liệt bắn ra một trận tinh dịch thẳng vào cổ họng nàng.

Tinh dịch Trương Diễm vừa nhiều lại vừa đặc, Diệp Huyền động quai hàm, ra sức nuốt xuống mấy lần mới đem toàn bộ nguyên dương của sư phụ đại nhân ăn vào trong bụng. Chất lỏng nóng bỏng vừa trôi vào trong họng, nàng liền cảm thấy một trận ấm áp trong cơ thể, cảm giác ham muốn nam nhân cũng diu lại, Diệp Huyền tựa vào giữa hai chân Trương Diễm há miệng thở dốc. Dương vật vừa nhuyễn xuống của Trương Diễm lại có xu thế cứng rắn trở lại. Nhưng hần vẫn chưa hành động, chỉ đem Diệp Huyền ôm vào lòng, bàn tay to lớn đặt trên bụng thiếu nữ: “Như thế nào, có dễ chịu hơn không?”

Diệp Huyền gật đầu, nguyên dương của sư phụ quả nhiên hữu hiệu, lúc này cảm giác ngứa ngáy trên người nàng đã dần dần biến mất, hiển nhiên là

dâm độc đã được giải. “Sư phụ.” Diệp Huyền tựa vào lòng ngực rắn chắc của hãn, “A Huyền rất mệt.” Trương Diễn nhìn thiếu nữ trong lòng, chỉ thấy khuôn mặt nàng đỏ hồng, cặp môi thơm kiêu diễm ướt át, làn da trên người cũng ửng đỏ, bộ dạng đúng là không chịu nổi ân trạch. Bất quá...

Trương Diễn đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi hơi nâng lên, ở bên tai nàng thấp giọng: “Thế nào, giải độc xong thì không cần sư phụ nữa sao?” “Muốn.” Diệp Huyền dịu dàng nói, “Lần sau thôi.” Nói xong ôm cổ Trương Diễn, ở trên người hãn cọ cọ. Trương Diễn vốn định buông tha nàng, thấy nàng bày ra tư thế dụ hoặc, hãn làm có thể còn kiếm chế được. Dương vật giữa hai chân của hãn đã sớm hiên ngang đứng thẳng, tuy rằng đây là lần đầu tiên của hãn, nhưng thân là Nguyên Anh chân quân, làm sao có thể giống tiểu tử phạm trần không thể đánh lâu dài.

Trương Diễn cũng không nói nhiều, ở trên người Diệp Huyền đốt lửa, một tay bắt đầu cởi quần áo. Tầng tầng lớp lớp y bào rơi xuống trên giường, lộ ra cơ bắp cân xứng, cơ ngực rắn chắc bóng loáng cùng thắt lưng hẹp hữu lực. Về phần đại gia hỏa giữa hai chân, càng khí phách hiên ngang, khí diễm kiêu ngạo. Diệp Huyền không khỏi nuốt nước miếng, tiểu huyết lại ầm. “Còn muốn hay không?” Trương Diễn đem thân thể trắng nõn của thiếu nữ kéo lại gần người, thân hình cao lớn áp lên người thiếu nữ tạo ra cảm giác bức bách. “Muốn...”

Diệp Huyền chủ động nên đầu lên, hôn lên hai phiến môi mỏng kia. Đầu tiên, nàng vừa hôn vừa nhẹ nhàng liếm lên môi Trương Diễn, lại duỗi ra cái lưỡi thơm tho của mình, như linh xà tiến vào trong miệng nam nhân. Mà Trương Diễn cũng không đẩy ra, cái lưỡi đình hương kia ở trong miệng hãn như cá gặp nước, dễ dàng thăm dò, tìm được đầu lưỡi Trương Diễn, bắt đầu cùng hãn dây dưa trong miệng. Cái lưỡi của nàng đảo quanh lưỡi hãn, lại cuốn lấy gốc lưỡi dùng sức mút.

Mắt thấy tiểu gia hỏa được một tắc lại muốn tiến lên một thước, ở trong miệng Trương Diễn làm càn, còn nghĩ muốn đem đầu lưỡi duỗi đến cuống

họng hẩn (cv là hẩn hầu gian, k bik dịch vậy đúng k nữa). Trương Diễm hung hăng cuốn lấy cái lưỡi thơm tho không an phận, đẩy trở về trong miệng Diệp Huyền, bắt đầu ở trong miệng thiếu nữ áp đảo. Hai người cuồng nhiệt dây dưa môi lưỡi, cả người Diệp Huyền dường như đều bám lên người Trương Diễm. da thịt kề sát da thịt, hơi thở gia hòa nhau, tiểu thỏ ngọc non mềm của thiếu nữ lúc có lúc không cọ sát trước ngực Trương Diễm, khiến cả người hẩn run rẩy.

Hẩn rất cục không thể nhẫn nại được nữa, bàn tay hướng xuống sờ nơi giữa hai chân Diệp Huyền, nơi đó cũng đã ẩm ướt một mảng. “A Huyền.” Giọng nói của Trương Diễm khàn khàn, “Sau hôm nay, người người ở huyện Đông Dương đều sẽ biết, nàng là đạo lữ của Trương Diễm.” ở trong giới Tu Chân khác với ở dưới nhân gian, phạm là tu sĩ muốn cùng người khác kết thành đạo lữ, chỉ cần thông truyền cho đệ tử, tuyên cáo với đồng đạo là được. Câu nói vừa rồi của Trương Diễm, đó là muốn cùng Diệp Huyền kết thành phu thê. Diệp Huyền đỏ bừng khuôn mặt gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu: “Sư phụ, có phải hay không... Có phải hay không sẽ có người lên án sư phụ.”

Trương Diễm nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt nàng: “Không có người dám lăm miệng.” Trong lòng hẩn thở dài, thế gian nhiều chuyện thị phi, chỉ là người bị chỉ trích sẽ là Diệp Huyền mà không phải là hẩn Trương chân quân. Hẩn không muốn tiểu đồ đệ chịu dù chỉ một chút ủy khuất, nhưng lại không muốn buông tay nàng. Nếu như thực sự có người dám lăm miệng, ánh mắt Trương diễm lạnh đi, hẩn sẽ làm người đó không dám nói nữa.

Diệp Huyền có cảm giác vừa rồi trên người sư phụ tản ra hơi thở lạnh lẽo, không khỏi có chút lo sợ không yên mở to hai mắt: “Sư phụ...” Trương Diễm vội vàng ôm lấy nàng, ở trước ngực nàng tinh tế duyên hôn, lại đem côn thịt nóng bỏng dính vào giữa hai chân nàng: “Ngoan A Huyền, nhanh chút để sư phụ đi vào.” “Vậy người, chính người tự đi vào thôi...” Thanh âm thiếu nữ mềm mại như nước.

Trương Diễm lại tiếp tục trêu đùa nàng, côn thọt ở nơi ướt át giữa hai chân Diệp Huyền lúc đêm lúc khế cọ, thỉnh thoảng lại đem hai cánh hoa mềm mại mở ra, quy đầu to lớn cọ xát không ngừng lên tiểu ngọc châu đã sung huyết. “Sư phụ!” Diệp Huyền thật sự ủy khuất, lúc này trong người nàng lửa nóng khó nhịn, mà Trương Diễm trên trán cũng toàn là mồ hôi, hiển nhiên hãn cũng đang nhần nhịn cực độ, nhưng lại vẫn không nhanh không chậm tra tấn bản thân. Nam nhân xấu xa này, thực sự nghĩ muốn bản thân cầu hãn sao.

Hừ, nàng chu miệng lên, người không đến, vậy ta tự mình đến! nàng nhanh chóng vươn tay bắt lấy căn thọt heo bông nóng rực hướng âm huyết bản thân đâm vào. Hai người không hẹn mà cùng phát ra một tiếng rên rỉ, Trương Diễm là thỏa mãn, còn Diệp Huyền là đau. Trong lúc nóng vội Diệp Huyền đã quên mất một chuyện nàng vẫn là một tiểu cô nương mười bốn tuổi hơn nữa còn là xử nữ, mà dương vật của sư phụ lại thiên phú kinh người (ặc, vấn đề này cũng tính là thiên phú hả?), cho nên Trương Diễm chưa đi vào ngoại trừ muốn trêu chọc nàng cũng là vì đau lòng nàng.

Thiếu nữ nước mắt lưng tròng nức nở: “Sư phụ đau...” tiểu huyết của nàng theo bản năng co rút lại muốn đem tên vô lại đang cắm giữa hai chân nàng đẩy ra. Trương Diễm là sao có thể cho Diệp Huyền được như ý nguyện, hãn dĩ nhiên là thương tiếc đồ nhi còn nhỏ nhưng lúc này đây là tên đã lên dây không thể không bắn. “Ngoan, A Huyền, đừng sợ.” Trương Diễm thở hổn hển, kiệt lực đè nén dục vọng muốn ngay lập tức đâm vào trong,”Sư phụ sẽ nhẹ một chút, rất nhanh sẽ không đau.”

Lời còn chưa dứt, hãn liền đem hai chân thiếu nữ mở rộng ra một chút, vươn tay đem âm dịch lau lên thân cây gậy của mình, tâm tình hưng phấn hung hăng vọt vào bên trong hoa huyết. “A!” Đau lớn kịch liệt khiến cả người Diệp Huyền run rẩy, nàng liều mạng giãy giụa, vừa khóc vừa nức nở nói, “Sư phụ đại trướng thối! Sư phụ gạt ta, đau quá... ô ô ô đau quá...”

Trương Diễm vội vàng đè lại thân thể đang vặn vẹo lung tung của nàng, cơn thịt cũng nằm yên trong dâm huyết không động. Hắn đau lòng hận không thể đem cơn thịt lập tức rút ra, nhưng lại luyến tiếc cảm giác ướt át khít khao trong tiểu huyết của nàng, cảm giác đó giống như có ngàn vạn cái miệng nhỏ nhắn mút lấy hắn. nếu hắn không có sự tự chủ kinh người sợ là lập tức sẽ ở trong hoa huyết hung hăng trừ sáp nàng.

“Không đau... Không đau...” Trương Diễm dùng môi hôn lên nước mắt trên má Diệp Huyền, bàn tay to không ngừng vuốt ve ngực cùng bụng nàng. Sau một lúc, cảm giác đau đớn như muốn xé rách thân thể nàng mới dần dần biến mất. Mà mồ hôi trên trán Trương Diễm không ngừng rơi xuống, một giọt lại một giọt rơi xuống, có giọt rơi xuống trên ngực Diệp Huyền, có giọt lại rơi dọc theo cổ hắn rồi biến mất trong đám lông dưới khố.

Trong lòng Diệp Huyền không khỏi mềm xuống lại vừa cảm thấy chua xót, nam nhân này thật sự thương tiếc nàng, tình nguyện ép bản thân ghen đến sắp nổ mạnh, cũng không muốn khiến nàng đau đớn. nàng vươn cánh tay, đem Trương Diễm kéo xuống áp vào ngực nàng: “Sư phụ, A Huyền không đau, người... Động đi.” Căn cơn thịt thô to kia liền lập tức bắt đầu chuyển động, nhưng Trương Diễm cũng không dám vội vàng buông thả bản thân, chậm rãi từng chút từng chút nghiền nát hoa huyết non mềm. Hắn lại không biết cảm giác như vậy mới khiến con người điên cuồng nhất, Diệp Huyền rất nhanh liền chìm đắm trong đó. Khoái cảm tê dại theo hoa huyết lan ra khắp cơ thể, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong miệng cũng y y nha nha rên rỉ: “Ân... Sư phụ, rất ngứa... Nhanh một chút...” Lần này Trương Diễm thuận theo nàng, tốc độ trừ sáp bắt đầu nhanh hơn, mà tiếng rên rỉ của Diệp Huyền cũng ngày càng lớn. nàng tựa như chú mèo con nhỏ ở bên tai Trương Diễm kêu lớn, âm thanh vừa giống như nỉ non lại vừa giống như thờ dốc khiến Trương Diễm sắp đánh mất lý trí.

Động tác của hắn càng lúc càng nhanh, nơi giao triền giữa chân hai người dâm thủy không ngừng vẩy ra âm thanh xì xì phát ra liên tục. Lửa nóng của nam nhân hung hăng đánh lên hoa khẩu thiếu nữ, thân thể va chạm nhau tạo ra âm thanh nặng nề, vang dội. Diệp Huyền giống như một con thuyền mất lái không ngừng chìm nổi, trong hoa huyết dường như có một căn cột đá cứng rắn không ngừng đội lên trong bụng nàng. Hai chân nàng vô lực mở ra, rơi xuống bên hông Trương Diễn đang vận động. Trong tầm mắt đang dần trở nên mê man, nàng chỉ nhìn thấy căn côn thịt dử tợn kia rút ra toàn bộ rồi lại cắm vào đến tận gốc. Hai quả trứng to lớn dưới gốc căn côn thịt đánh lên hoa khẩu của nàng, cảm xúc nóng rực khiến Diệp Huyền co rúm người.

“Sư phụ... Không cần... Ân a... Không cần... Thật nhanh... A... Thật lớn... A Huyền, A Huyền chịu không nổi...” miệng nhỏ thiếu nữ khẽ nhếch, nước bọt không khống chế được theo khóe môi chảy xuống, làm đôi môi càng thêm ướt át, kiều diễm. “Người muốn.” Trương Diễn hung hăng cắn vành tai thiếu nữ, âm thanh trầm thấp giống sói đói, làm Diệp Huyền có chút kinh diễm.

“Đại... Ân... Đại phôi đàn...” Diệp Huyền khóc nước nở kêu lên, nào ngờ động tác Trương Diễn càng thêm hung ác. Hắn đem chân nàng mở lớn ra sức rong ruổi, miệng thì cắn vành tai nộn nộn lung linh, trong giọng nói cũng không đè nén được sự hưng phấn: “A Huyền, ngoan, gọi ta một tiếng sư phụ.” Cái này, thật biến thái! Diệp Huyền cắn môi không chịu gọi, hai đầu lông mày Trương Diễn khẽ nhếch, côn thịt trong hoa huyết lại điều chỉnh góc độ, dùng sức đâm vào chỗ mẫn cảm của hoa huyết.

“A!” khoái cảm chợt đánh úp tới khiến trước mắt Diệp Huyền trắng xóa, nàng banh thẳng hai chân, theo Trương Diễn từng đợt hung hăng đâm vào gần như hồng mắt, “Sư phụ, không cần... Vãn cầu người... Không cần đâm nơi đó... A...” “Dám không gọi, ân?” thanh âm nam nhân nghe qua có vẻ khí định thần nhàn (bình tĩnh, thông dong-chắc vậy) nhưng lại mỉa hoặc

khôn cùng. “Trúng thối...” điệp Huyền chịu thua khóc thành tiếng, mà Trương Diễn lại tiếp tục nặng nề đâm vào, quy đầu còn ở chỗ đó nghiền nát một vòng, côn thịt rút ra, Diệp Huyền cũng run rẩy tiết ra chất lỏng trong suốt. Thắt lưng thiếu nữ bây giờ mới chạm xuống giường, nàng có giảm giác như đang nằm trong mây, chỉ có thể nằm đó kinh ngạc nhìn nam nhân vươn tay đem chất lỏng bản thân vừa tiết ra hứng ở trong lòng bàn tay rồi từng chút từng chút liếm vào miệng. “Ân...” nàng không khống chế được mà rên rỉ một tiếng, trong lòng chỉ có một suy nghĩ- nam nhân cầm dục mấy ngàn năm, quả nhiên 100% là cầm thú.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 7

Ngoài cửa sổ, đêm đã về khuya. Trên chiếc giường rộng lớn, cùng với tiếng rên rỉ mềm mại của thiếu nữ tiếng nam nhân thở dốc đầy gợi cảm, là thân thể cường tráng của nam nhân cùng thân thể trắng nõn, yêu kiều đang chắt chẽ giao triền. Bàn tay thon dài của Trương Diễn đang vuốt ve, âu yếm Diệp Huyền eo nhỏ, rồi lại từ thắt lưng chuyển xuống trên chọc cái mông vênh lên của nàng. Bàn tay hãn nham lấy bờ mông co dãn, mượt mà bắt đầu vuốt ve, chà sát.

“Ách a... A...” Diệp Huyền rên rỉ không thành lời, “Sư phụ... A... Ân a... Đau quá...” kêu khóc trong thời gian dài cổ họng nàng như bị lửa đốt, Trương Diễn nhào người tới hôn nàng, đem nước bọt làm ẩm khoang miệng thiếu nữ: “Đồ nhi ngoan, cổ họng còn đau hay không? Hay là...” Hãn dừng một chút rồi hung hăng thúc thẳng vào hoa tâm thiếu nữ, “Tiểu huyết đau?” “A!”

Theo tiếng thét chói tai của nàng, tiết tấu vừa mới hòa hoãn đôi chút lại bắt đầu tăng nhanh. Trương Diễn dùng lực chế trụ eo nàng, quy đầu mãnh liệt va chạm với hoa tâm non mềm, cấp tốc ma sát, co rúm ở bên trong, tầng tầng lớp lớp nộn thịt trong hoa huyết thiếu nữ lần lượt bị đè ép mở ra, lúc côn thịt đâm vào lút cán lại vào lúc côn thịt rút ra co rút trở về.

Nơi ân ái giữa chân hai người đã sớm lây lội một mảnh, hai chân thon dài, thẳng tắp của thiếu nữ bị nam nhân vác lên vai, theo côn thịt cuồn

mãnh co rúm, dâm dịch không ngừng vẩy ra, men theo viền mộng thiếu nữ chảy xuống, thấm ướt ga giường thành một bãi dâm dịch sáng lấp lánh. Mỗi một lần hấn mãnh liệt va chạm, cặp mộng non mềm co rúm lại. Trương Diễn mê muội nhìn thiếu nữ sắc mặt đỏ ửng dưới thân, nàng mảnh mai như thế, lại có thể chịu được bản thân không ngừng thao phát ra từng đợt rên rỉ động lòng người. Từ ban ngày đến khi đêm về, trận kịch liệt này tính ra đã giằng co vài canh giờ. Trước ngực Diệp Huyền rải đầy dấu tay dâm mỹ, hai trái anh đào hồng hồng nộn nộn yêu kiều đứng thẳng, bởi vì hấn dùng sức vuốt ve, bú mút mà thũng đau không chịu nổi.

Tiểu huyết giữa hai chân lại càng đáng thương hơn, côn thịt thô to đem huyết khẩu của thiếu nữ mở rộng đến cực hạn. Mỗi một lần rút ra, liền đem hai phiến hoa kiều diễm nơi huyết khẩu kéo ra. Mỗi một lần sáp vào, hai phiến hoa sừng đỏ kia lại bị nhục bồng kéo theo, dường như cũng sắp bị kéo vào trong tiểu huyết. Trương Diễn không ức chế được từ trong yết hầu bật ra tiếng gầm nhẹ: “Thật nhanh... thật nhỏ...” nhục bồng cực đại của hắn đã đâm đến chỗ sâu nhất, mở ra hoa tâm mềm mại, thẳng đến vách tường trong tử cung nóng ẩm.

“A... Muốn hồng rồi... Sư phụ, không cần... Ân a...” Diệp Huyền bất lực rên rỉ, bàn tay bé nhỏ nắm lấy cánh tay nam nhân, móng tay cắm sâu vào trong da thịt, lại khiến hắn càng điên cuồng trều sáp. “Nơi nào muốn hồng rồi, ân?” Âm thanh của nam nhân giống như ác ma, ở bên tai mê hoặc thiếu nữ, “Nói cho sư phụ, nơi nào của A Huyền muốn hồng rồi?” “Tiểu huyết... tiểu huyết của A Huyền...” Diệp Huyền nức nở một tiếng, “Tiểu huyết của A Huyền sắp bị sư phụ sáp hồng rồi...”

Cả người Trương Diễn căng thẳng, dùng sức banh rộng cặp mộng của nàng, càng thêm hung mãnh va chạm vào giữa hai chân nàng: “Tiểu trứng thối, tiểu huyết rõ ràng còn tốt, nơi nào sắp hồng.” hấn tát mạnh một cái lên tuyết mộng của nàng, hung hăng kẹp lấy chu quả đang đứng thẳng trước ngực thiếu nữ, bàn bạo dùng sức lôi kéo, “Tiểu lừa đảo!” kịch liệt kích

thích khiến cả người Diệp Huyền vặn vẹo, khoái cảm tích lũy lâu ngày trong cơ thể cuối cùng ở giờ khắc này đều bùng nổ, dưới thế tiến công gió nổi mây phun của Trương Diễn, Diệp Huyền thét chói tai rồi tiết ra âm dịch.

“Muốn tới.” Tiểu huyết xoắn chặt làm Trương Diễn kém chút nữa phát điên, hãn buông lỏng hạ thân, cuối cùng gầm nhẹ phun ra một cỗ tinh dịch, bắn thẳng vào tử cung thiếu nữ. trừ bỏ lần đầu tiên giúp Diệp Huyền giải độc, tiếp sau đó ân ái vài giờ, Trương diễn cũng không bắn thêm một lần nào nữa. Lúc này bắn tinh kéo dài vài phút, Diệp Huyền bị tinh dịch nóng hầm hập kích thích lại tiết thêm lần nữa, đến tận lúc nàng mơ hồ gần như ngất đi, Trương Diễn mới rút côn thịt đã nhuyễn xuống ra.

Cả người Diệp Huyền không còn chút sức lực nào, hai chân vô lực mở lớn, khoe miệng vẫn còn vết nước bọt. Hai phiến hoa đáng thương lại khép về, nhưng huyết khẩu vẫn run rẩy, dưới thân âm thủy đầm đìa. Tiểu huyết bị buộc hàm chứa quá nhiều tinh dịch, theo huyết khẩu run rẩy khép mở, một dòng bạch trọc chảy xuôi xuống giường.

Nhìn thấy cảnh tượng dâm mỹ như vậy, côn thịt Trương Diễn vừa nhuyễn xuống lập tức lại ngóc đầu thẳng dậy. Nhưng hãn đến cùng vẫn không đành lòng lại tiếp tục ép buộc tiểu đồ nhi. Khẽ nâng tay ôm Diệp Huyền vào lòng, thiếu nữ đã sớm mệt mỏi nói không ra lời, mềm yếu dựa vào trên ngực Trương diễn: “Sư phụ, A Huyền buồn ngủ quá...” Trương Diễn hôn nhẹ lên trán nàng: “Vậy thì ngủ đi, sư phụ ở cạnh ngươi.” Nghe vậy, tiểu nha đầu gật đầu một cái, liền ngủ say.

Trương Diễn không khỏi bật cười, trong lòng thầm hối hận bản thân hôm nay chỉ biết càn rỡ, vốn dĩ là tính toán nhẹ nhàng làm một lần liền buông tha nàng, ai biết vừa tiến vào trong thân nàng thì đúng là không muốn ngừng. dù bản thân đã là Nguyên Anh chân quân, vẫn không tự chủ được ép buộc Diệp Huyền thành bộ dáng này. Hãn ôm thiếu nữ đứng lên, thân thể xích lỏa bước ra khỏi phòng. Trương Diễn trời sinh thích yên tĩnh, trong

nội điện không có đồng tử canh đêm. Lúc này, trong nội điện rộng lớn, chỉ có hai người hảnh cùng Diệp Huyền. Hảnh ôm Diệp Huyền đã ngủ say ra đến sau điện, chỉ nghe có tiếng nước chảy róc rách, hơi nước bốc lên, trong nội điện thế nhưng có ôn tuyền tự nhiên.

Nước trong ôn tuyền chỉ cao đến thắt lưng Trương Diễn, hảnh đem Diệp Huyền nằm tựa vào trên thạch bích, bắt đầu vì thiếu nữ tinh tế tựa rẫy. Diệp Huyền mơ màng tỉnh dậy, cảm giác được ngón tay sư phụ đang chạm vào bản thân hoa huyết, không khỏi cúi kinh dùng chân đạp một cái: “Sư phụ... Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn...” nói xong, nghiêng đầu một cái lại ngủ mất. Trương Diễn nhin không được búng mũi nàng: “Vi sư nếu lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, thì nên đề người ra lại làm một hồi, mới không uổng công gách vác cái danh này.”

Diệp Huyền tất nhiên là không nghe được lời ấy của sư phụ, khuôn mặt nàng đỏ ửng mang theo chút xuân sắc, dịu dàng, yên tĩnh nằm trong khuỷu tay Trương Diễn, bộ dạng đáng thương mặc nam nhân muốn làm gì thì làm. Trương Diễn cảm thấy tâm hỏa bốc lên, cuối cùng ức chế không được, đem côn thịch đâm vào giữa hai chân thiếu nữ, một tay nâng lên tuyết môn của nàng, đem hai đùi trắng như tuyết kẹp chặt lấy côn thịch bản thân, thở dốc trừu sáp mấy trăm lần mới một lần nữa bắn ra. Trong lúc mê man, Diệp Huyền cảm giác được nơi hoa huyết truyền đến một trận nóng bừng, nhưng nàng thực sự quá mệt, mẫn thềm trong lòng một tiếng “cầm thú”, liền nặng nề ngủ thiếp đi.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 8

Một hồi chuông vang lên, buổi giảng đạo trong Phòng Chân điện kết thúc. Cho đến khi thân ảnh huyền sắc cao lớn trên ngọc đài đứng dậy rời đi, đệ tử trong điện mới lục tục đi ra khỏi điện. Diệp Huyền không ngồi cùng với đệ tử bình thường, xuyên qua trường幔, có thể mơ hồ thấy được bên ngoài đám đệ tử đang trật tự rời đi. Hôm nay tới nghe giảng có chừng hơn trăm đệ tử, nhưng khi rời đi, ngoại trừ tiếng bước chân sần sật, thì không có một chút âm thanh nào khác-uy thế của Trương Diễn ở phái Thương Lan, giống như mặt trời ban trưa.

Nam nhân cao cao tại thượng, được vạn người kính ngưỡng, lúc này chỉ thuộc về một mình Diệp Huyền nàng. Nghĩ đến đây, dù biết rõ đây chỉ là một hồi ảo mộng, trái tim Diệp Huyền vẫn không nhịn được mà cảm thấy lâng lâng. Vừa thấy bóng dáng quen thuộc, Diệp Huyền liền duyên dáng gọi to một tiếng “Sư phụ”, rồi chạy tới ôm cánh tay Trương Diễn. Trương Diễn không như thường lệ xoa đầu nàng mà lại nhăn mày: “Mới vừa rồi đang ngồi nghe giảng trong điện, ngươi thất thần.” Diệp Huyền quệt miệng: “Sư phụ, A Huyền biết sai rồi, lần sau nhất định sẽ không tái phạm.”

Trương Diễn biết nàng nói những lời này chỉ là có lệ, Diệp Huyền đối với việc tu đạo không quá để tâm. Trước kia Trương Diễn dung túng nàng, mỗi lần như vậy chỉ hơi hơi trách cứ nàng hai câu liền thôi, nhưng hiện giờ không thể lại nuông chiều. Khi tin tức hãn cùng Diệp Huyền kết làm đạo侶

truyền ra, ở huyện Đông Dương sẽ nhắc lên một trận sóng to gió lớn. cho dù Trương Diễn đã ẩn cư nhiều năm, lấy thân phận cùng địa vị của hãn, việc lớn này không có khả năng tiến hành trong yên lặng.

Đúng như Trương Diễn dự đoán, giới Tu Chân đối với hãn không có quá nhiều phán xét, ngược lại đối với Diệp Huyền lại liên tục phê bình kín đáo. Tất cả những tu sĩ khác kết làm đạo侶 với nhau, phần nhiều là do chí hướng, sở thích hợp nhau, tu vi cũng tương đương. Đối với những trường hợp thầy trò kết làm đạo侶, hai người tu vi cũng kém nhau không nhiều. Bởi vì sau khi kết làm đạo侶, có thể tu luyện phương pháp song tu. Đạo môn song tu, chú ý âm dương điều hòa, cho nên nam nữ song tu phải có tu vi tương đương. Nếu không sẽ biến thành thái âm bổ dương hoặc thái dương bổ âm, người sở hữu tu vi cao hơn kia sẽ chịu thiệt. Như Trương Diễn cùng Diệp Huyền, một người là Nguyên Anh chân quân, một người là Trúc Cơ tu sĩ, sẽ có không ít người bàn tán. Thậm chí có những người nhỏ nhen, lời nói đều nhằm vào Diệp Huyền nói nàng muốn lợi dụng tu vi Trương chân quân, cho nên mới cùng Trương Diễn kết làm đạo侶.

Trương Diễn cảm thấy tức giận không thôi, nhưng miệng lưỡi thế gian, hãn cũng không thể không quan tâm. Cách tốt nhất lúc này chỉ có nhanh chóng đem tu vi Diệp Huyền tăng lên, mới không khiến Diệp Huyền chịu khổ sở vì lời đồn. Đáng tiếc Diệp Huyền không hiểu nội tình, Trương Diễn cũng không cho nàng biết những loại đồn đãi này. Mắt thấy tiểu đồ nhi vẫn bộ dạng lưỡi biếng như cũ, Trương Diễn cũng không khỏi cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười. Hãn đem Diệp Huyền ôm lên trên gối, ngồi xuống ghế tựa: “Vi sư nhớ được ngày hôm trước ngươi cũng trả lời như vậy.”

Diệp Huyền ôm cổ hãn, bắt đầu nhõng nhẽo làm nũng: “Ngày hôm trước là ngày hôm trước thôi, ta cam đoan, ngày mai nhất định ngoan ngoãn nghe sư phụ giảng đạo.” “Ngươi nếu vẫn không nghe?” Thanh âm Trương Diễn trầm thấp. “Vậy sư phụ liền phạt ta.” Diệp Huyền không chút do dự trả lời,

trong lòng nàng rất rõ ràng, Trương Diễn luyến tiếc mới không phạt nàng đâu. “Người nhất định nghĩ trong lòng, vì sự luyến tiếc phạt người.” Trương Diễn thản nhiên nói, “Một khi đã như vậy, vì sự hôm nay liền muốn hảo hảo trừng phạt người.” Đôi mắt khẽ chuyển, Diệp Huyền ngọt ngào cười: “Sự phụ muốn phạt A Huyền như thế nào?”

Trương Diễn cười cười, bỗng nhiên đem Diệp Huyền lật úp nằm trên đùi mình, nâng tay đánh nhẹ lên tiểu môn của nàng: “Đánh môn người, như thế nào?” Diệp Huyền bất ngờ bị đánh, cúi người ghé vào giữa hai chân Trương Diễn, cảm thấy trên môn một trận tê dại, không khỏi nũng nịu kêu: “Sự phụ...” một tiếng này thanh âm nàng vừa giận dữ vừa có chút vui mừng, cổ họng Trương Diễn căng thẳng. “Xem ra vì sự xuống tay còn chưa đủ nặng.” hần thấp giọng cười nói, “Tiểu gia hỏa người còn thật có tinh thần.”

Diệp Huyền khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, đại sắc lang biến thái, thế nhưng lại bày ra trò này. Bên tai là thanh âm trầm thấp lại kêu gọi của nam nhân, trong lòng nàng như có móng vuốt nhỏ cào cào, ước gì Trương Diễn lại đánh thêm vài cái, nên nằm trên đùi Trương Diễn cọt xọt: “Sự phụ trừng thối, môn A Huyền đau quá.” Đồi núi nhỏ trước ngực thiếu nữ ở trên đùi nam nhân cọt đến cọt đi, cách vài vốc móng manh, hai quả anh đào đã lặng yên dừng thẳng.

Trương Diễn cũng cảm giác được Diệp Huyền động tình, hần cười như không cười nhìn Diệp Huyền: “Rất đau sao? Cũng không biết kế tiếp trừng phạt đồ nhi có chịu được hay không.” Dứt lời, bàn tay to lại nâng lên, liên tiếp đánh lên hai phiến môn thịt mượt mà. Khí lực của hần không lớn, lại cố tình khiếp Diệp Huyền ngứa ngứa. Lửa nóng từ bàn tay truyền vào môn thịt, năm ngón tay thon dài khi có khi không bóp môn nàng, Diệp Huyền thậm chí có thể cảm nhận được đầu ngón tay Trương Diễn thô ráp lại ma nhân. Loại trêu đùa tán tỉnh này quả thực chính là khổ hình rất giày vò người khác, mỗi lần nam nhân đánh xuống, Diệp Huyền liền cảm thấy giữa

hai chân ướt thêm một phần. nàng nhịn không được than nhẹ một tiếng: “Sư phụ, không cần đánh nữa.”

“Vì sao?” Trương Diễn vẫn không ngừng tay, trên mặt bày ra bộ dạng nghiêm trang. Dù lấy tính cách không chút tiết tháo của Diệp Huyền, cũng không thể thốt ra từ đáng hổ thẹn như vậy. Vì sao, đương nhiên là vì phía dưới nàng đã dâm thủy chảy thành dòng a... ngày hôm nay nàng mặc một chiếc váy màu vàng, lúc này giữa hai chân lộ ra hoa khố, bị người nhìn thật rõ ràng. Vải dẹt ướt nhẹ dính sát vào hoa môi đầy đặn, trong mắt Trương Diễn đã có thể nhìn thấy rõ ràng nhìn ảnh dâm mỹ. Trong không khí lan tỏa mùi hoa dịch thơm ngát, yết hầu Trương Diễn chuyển động lên xuống, hần bất động thanh sắc nuốt một ngụm nước bọt, thanh âm vẫn bình tĩnh như trước: “Người nếu như không trả lời, vậy vì sư liền tiếp tục trừng phạt.”

Diệp Huyền xem chút quỳ xuống bội phục vẻ đạo mạo giả tạo của sư phụ. Nàng tức giận bất bình nghĩ, hần là muốn nàng trả lời bản thân ướt thôi, nàng cứ không nói. Trương Diễn vừa thấy, liền hiểu ra tiểu đồ nhi nổi lên tì khí. Hết cách, nam nhân ung dung nghĩ, hần có rất nhiều biện pháp trị tiểu trứng thối này. Bàn tay đang vuốt ve tuyết môn chuyển dần xuống, hung hăng đánh lên hoa huyết giữa hai chân Diệp Huyền.

“A...” Thiếu nữ không ức chế được mà phát ra tiếng rên rỉ, sau đó, cảm giác khó nhịn không ngừng truyền đến. hoa môi mềm mại bị bàn tay nam nhân đánh lên lạnh run rẩy, Diệp Huyền chỉ cảm thấy giữa hai chân vừa ngứa vừa đau, khoái cảm giống như bị điện giật, nàng banh thẳng hai chân, đến ngón chân cũng cuộn lên vì vui sướng. Trương Diễn càng đánh càng nhanh, khí lực cũng càng lúc càng lớn, Diệp Huyền tiểu khố đã sớm ẩm ướt, dâm thủy chảy tràn giữa hai chân thành một mảng lầy lội. Bị nam nhân tra tấn mà nhỏ giọng rên rỉ, trong miệng liên tục y y nha nha mơ hồ không rõ.

Đến tận lúc này nàng vẫn như trước không chịu mở miệng cầu xin Trương Diễm. Nàng kiên quyết chống đỡ, trong mắt đã hàm chứa ánh nước trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rục như quả đào, bên trong cơ thể nhiệt khí dần dần bốc lên. Bên tai nghe tiếng nam nhân thở dốc ồ ồ, bàn tay đánh lên hoa huyệt nàng nóng rục như bàn ủi. Khối thân thể này quả nhiên càng ngày càng miễn cảm, mới quen với tính phúc, Trương Diễm thương tiếc Diệp Huyền còn nhỏ, tuy rằng hấn sau mấy ngày năm mới khai bao, nhưng mỗi đêm chỉ cố nén làm một lần liền thôi. Nhưng thân thể ngây ngô của thiếu nữ dần dần thuần thục, cũng có thể thích ứng với đại gia hỏa của Trương Diễm, liền đổi thành mỗi đêm hai lần.

Đến bây giờ, Trương Diễm không chỉ lần đến hai ba lần mỗi tối, ban ngày lúc hưng trí, hai người cứ như bây giờ vậy, có đôi khi một ngày làm đến năm sáu lần. Diệp Huyền không thể không cảm khái trong lòng, cái gì đạo cốt tiên phong chi lan ngọc thụ (mị k bik dịch), cởi quần áo ra thì đều là cầm thú. Cầm thú sư phụ đại nhân ham thích ép buộc tiểu đồ đệ, ở trên giường động tác đa dạng, thủ đoạn khó lường. Vừa mới đầu Diệp Huyền có chút không quen, liên tục vài ngày bị hấn ép đến nỗi không xuống giường được. Diệp Huyền có một lần thật sự không nhịn được nữa, liền hỏi Trương Diễm: “Sư phụ, người làm sao có thể... tinh thông thuật trong phòng như thế?” chẳng lẽ đáng vẻ thanh tâm quả dục trước kia đều là giả.

Sư phụ đại nhân ra vẻ đạo mạo trả lời: “Đạo môn vốn chú ý dưỡng sinh, vì sư tinh thông hoàng xích chi đạo, chính là cần thiết cho việc tu luyện, có gì kỳ quái.” Diệp Huyền ghen một hơi trước ngực, chỉ nghe Trương Diễm âm thanh lạnh nhạt tiếp tục nói: “Ngược lại là người, A Huyền, thật sự là học nghệ không tinh, vì sư cần phải hảo hảo dạy lại một phen.” Sau đó tất nhiên là nàng bị sư phụ đặt lên giường cao thấp toàn thân dạy dỗ một phen...

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 9

Bên trong điện chỉ nghe được tiếng bàn tay đánh lên da thịt phát ra từng đọt ba ba, cùng thanh âm thiếu nữ tinh tế rên rỉ. Dâm thủy giữa hai chân Diệp Huyền chảy ra càng nhiều, mùi thơm ngào ngạt giống như hương hoa không ngừng phiêu tán trong không khí, phối hợp với âm thanh dâm mỹ, khiến thân thể thiếu nữ nhanh chóng muốn bốc cháy. Lúc này nàng thật sự không chịu nổi, cũng bất chấp mặt mũi, nhỏ giọng khẩn cầu: “Sư phụ, sư phụ, A Huyền chịu không nổi... Van cầu người, đừng đánh...”

Trương Diễn cũng không có ép buộc nàng, nghe lời dừng động tác trong tay: “Được rồi, vậy vì sư không đánh nữa.” Diệp Huyền không khỏi thở dài nhẹ nhõm, bàn tay to lớn vừa rời khỏi nơi giữa hai chân nàng, cảm giác ngứa ngáy nơi tiểu huyết trở nên rõ ràng. Nàng kìm lòng không được mà cọ xát hai đùi, hạ thể trên đùi Trương Diễn cũng vắn vẹo đứng lên. Cách một tầng vải dệt mỏng manh, nam nhân cứng rắn lửa nóng ma sát Diệp Huyền một trận tê dại. Nàng nhịn không được thốt ra một tiếng than thở thoải mái, cọ xát vài lần, lại cảm thấy nơi đó càng thêm hư không.

“Sư phụ.” Khuôn mặt Diệp Huyền đỏ ửng, “Ta muốn.” “Muốn cái gì?” Không đợi Diệp Huyền trả lời, nam nhân chột nhứ mày, “Muốn sư phụ liếm tiểu huyết của người?” Vẻ mặt hần bình thản, nhưng lời nói thì vô cùng hạ lưu. Diệp Huyền ưm một tiếng, dùng tay bịt mắt, không thể trả lời mà gật gật đầu: “Vâng.” Trương chân quân thanh lãnh tự chủ cầm thú

đứng lên, ngay cả người không có tiết tháo như Diệp Huyền cũng không chịu nổi. Trên mặt nàng nóng lên, đem mặt chôn vào giữa đùi Trương Diễn, không dám nhìn động tác của nam nhân. Chỉ cảm thấy hai chân bị tách ra, dưới thân chợt lạnh, tiểu khối đã bị xé thành hai mảnh.

Trong tầm mắt Trương Diễn, chỉ thấy giữa hai đùi trắng như tuyết của thiếu nữ, hai cánh hoa đầy đặn mềm mại run lên nhẹ nhẹ. Dưới ánh mắt nóng rực của hắn, cánh hoa co rúm lại một chút liền phun ra một cỗ chất lỏng trong suốt. Cỗ họng Trương Diễn căng thẳng, một tay ôm Diệp Huyền lên, thiếu nữ bất ngờ không kịp phòng bị kinh hô một tiếng, hắn cúi đầu xuống giữa hai đùi ngọc, há mồm hàm lấy thịt huyết trước mặt.

“A!” kích thích bất ngờ khiến Diệp Huyền bật khóc, hai bàn tay nhỏ bé gãi gao nắm gốc áo Trương Diễn, đầu nàng hướng xuống dưới, hạ thân lỏa lồ ở trên, cứ như vậy bị Trương Diễn ôm vào lòng. Hai chân mở lớn gác lên vai nam nhân, nhục phùng nho nhỏ đối diện với mặt Trương Diễn, bị nam nhân ngậm trong miệng, không ngừng liếm hút. Diệp Huyền điên cuồng vặn vẹo hông, miệng không ngừng kêu khóc: “Không cần... Sư phụ... Ân... A... A a... quá kích thích... Không cần liếm... A... Không cần liếm nơi đó!”

Một chút sức lực đó của nàng, Trương Diễn căn bản không để vào mắt. Ngược lại theo động tác cọ xát của thiếu nữ, càng làm nam nhân thêm hưng phấn. hơi thở nóng rực của hắn phun lên hoa môi, khuôn mặt tuần tú theo động tác liếm hút, cách tiểu huyết Diệp Huyền càng ngày càng gần, dường như sắp dán lên chỗ ướt át kia. Mà động tác vặn vẹo của thiếu nữ càng khiến âm thủy vẩy ra xung quanh, đem khuôn mặt nam nhân cọ ướt một mảng. Trương Diễn ba một phát hung hăng đánh lên hông nàng: “Tiểu trứng thối, đừng lộn xộn, âm thủy đều dính lên hết lên cầm sư phụ.” Diệp Huyền xấu hổ đỏ bừng mặt: “sư phụ, đừng nói... A... Không cần nói...”

“Người ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, sư phụ sẽ không nói.” Nam nhân đem đầu lưỡi từ trong hoa huyết rút ra, vừa cắn cắn bắp đùi non mịn của nàng vừa cười nhẹ nói. Thân hình mềm mại trong ngực lập tức bất động,

Trương Diễm cười thầm trong bụng, tức thời không trêu đùa Diệp Huyền nữa, cúi đầu vào nơi thơm tho kia há mồm dùng sức liếm. Thiếu nữ liên tục rên rỉ miệng không ngừng ân a, mỗi khi bị liếm đến hoa châu, nàng kìm lòng không được mà run rẩy, mông trắng sẽ nghênh đón Trương Diễm phát một cái không chút khách khí.

Mông thịt trắng nõn đã đỏ bừng một mảnh, vết dấu tay rõ ràng. Dâm thủy theo đường cong phật phòng tí tách rơi xuống, có vài giọt rơi xuống mặt Diệp Huyền, lẫn với nước mắt, tình trạng dâm mỹ đến đáng thương. Thời gian dài duy trì tư thế như vậy đến cùng sẽ làm Diệp Huyền khó chịu, Trương Diễm tỉ mỉ đem hoa cốc thiếu nữ liếm sạch một lần, ngay cả cúc huyết cũng không buông tha, cuối cùng buông Diệp Huyền xuống, đem khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nâng lên: “Ồ nhi ngoan, trừng phạt như vậy được chưa?”

Diệp Huyền bị hấn khẩu giao đã tiết một lần, dâm dịch phun ra cũng bị Trương Diễm nuốt vào bụng. lúc này thấy trên cằm sư phụ quả nhiên ướt nhẹp, nàng xấu hổ đến mức muốn tìm cái động mà chui xuống, nắm tya nhỏ không ngừng đấm lên ngực nam nhân: “Sư phụ trứng thối, khi dễ người ta.” Trên mặt Trương Diễm ướt sũng nhưng hấn cũng không lấy khăn lau đi ngược lại cười nói: “Tiểu trứng thối, trên mặt sư phụ đều là dâm thủy của người, người nói xem là ai khi dễ ai.”

Sau khi bị hấn đùa giỡn một phen, dục vọng của Diệp Huyền đã thoáng dịu xuống, lúc này vừa nghe lời nói hạ lưu như vậy, tiểu huyết không ngờ lại bắt đầu ngứa, cả người cảm thấy trống rỗng, thầm nghĩ tìm thứ vừa nóng vừa lớn gì đó trừu sáp một hồi, là cách tốt nhất hết tô ngứa. “Sư phụ.” Thiếu nữ nâng tay ôm cổ Trương Diễm, “Sư phụ lại phạt A Huyền nữa được không?” “A Huyền muốn phạt như thế nào?” Diệp Huyền mị nhãn như tơ, thanh âm là mềm mại, quyến rũ: “A Huyền muốn sư phụ dùng cây gậy lớn mà phạt...”

Vốn tưởng rằng sau khi nghe xong những lời này, sư phụ đại nhân không biến thành hồ đối vô mồi, ít nhất cũng phải lừa dục khó nhin, ai biết Trương Diển lại cười nhẹ: “Nga? Nếu vì sư cho người ăn cây gậy lớn, chẳng phải là thỏa mãn ý nguyện của người sao, nơi nào còn gọi là trừng phạt.” “Vậy sư phụ muốn làm như thế nào?” Diệp Huyền cắn ngón tay, mắt to chớp chớp. Trương Diển lại vờ như không thấy nàng vút cái mị nhãn, vẫn như cũ phi thường lạnh nhạt: “Người nếu đáp ứng với vì sư, từ nay về sau phải nghiêm túc nghe giảng đạo, vì sư liền thỏa mãn ý nguyện của người.”

Diệp Huyền ghét nhất là bộ dáng nắm hết mọi chuyện trong tay của hắn, hừ, bốn cô nương lừa tình khó nhin, chẳng lẽ sư phụ đại nhân người thật không muốn? Diệp Huyền chép chép cái miệng nhỏ nhắn, vươn tay nắm lấy côn thịt đã đứng thẳng dưới khố Trương Diển, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập đắc ý: “Sư phụ, người cũng cứng rắn.” ngụ ý, đại gia đều đã cứng rắn, người đừng hòng lấy chuyện này đến uy hiếp ta. Lòng mày Trương Diển vẫn không động, hắn chậm rãi đẩy tay Diệp Huyền ra, lại chậm rãi cởi thắt lưng. Diệp Huyền tưởng rằng sư phụ đã thỏa hiệp, ai biết sau khi cởi bỏ thắt lưng, Trương Diển đem dương vật lấy ra, nhưng lại tự mình thủ dâm.

Giữa ngày xuân nắng vàng rực rỡ, nam nhân áo quần không chỉnh tề, khuôn mặt tuần tú lạnh lùng. Đạo bào nhăn nhúm, vạt áo bị xoắn lên, lưng quần bung lỏng. giữa hai chân là một căn côn thịt to lớn, dữ tợn, âm mao đen nùng, gương nanh múa vuốt đứng thẳng, bàn tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng bao phủ nó, nhẹ nhàng vuốt ve lên xuống. Diệp Huyền kìm lòng không được nuốt nước miếng, cảm thấy cổ họng khô rát, dưới hạ thân dâm thủy cuộn cuộn chảy ra không ngừng. nhìn thấy hình ảnh dâm mỹ, mị hoặc đến cực độ như này, đừng nói là nàng, đến thần tiên cũng không chịu nổi.

Trương Diển hí hai mắt: “Như thế nào, đồ nhi có hay không bằng lòng đáp ứng yêu cầu của vì sư?” tay hắn làm ra động tác dâm mỹ, thanh âm vẫn như trước bình tĩnh. Cực đại tương phản như thế, mới khiến nam nhân

trước mắt càng thêm quyến rũ. Trong mắt Diệp Huyền lấp lánh ánh nước, thanh âm kiều mị đến mức ngay cả nàng cũng khó mà tin được: “A Huyền đáp ứng sư phụ, sư phụ...” Nàng ngẩng đầu, mậm mê đôi môi kiều diễm, “Tiểu huyệt A Huyền rất ngứa, sư phụ, sư phụ có thể dùng cây gậy lớn giúp A Huyền hết ngứa sao?” trương Diễm buông tay phải xuống, trong thanh âm cuối cùng cũng lộ ra một tia lửa đục khó nhận, côn thọt thô to ở giữa hai chân hẳn cũng hơi nảy lên: “Đồ nhi ngoan, tự mình đến.” Diệp Huyền gật đầu, nâng người lên, bàn tay nhỏ bé đẩy hoa môi đang khép chặt ra, đối diện với cây gậy lớn nóng hừng hực, ngồi xuống thật sâu.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 10

“A...” vừa ngồi xuống, Diệp Huyền không khỏi phát ra một tiếng rên rỉ kiêu mị, hai chân nàng mở lớn kẹp chặt lấy thắt lưng Trương Diễn, móng nhỏ dán lên háng nóng rực của hắn. dương vật trong tiểu huyết nhảy lên, quy đầu cực đại nghiền nát vách tường hoa huyết non mềm, tuy rằng không có động tác gì lại khiến Diệp Huyền trướng đến mức nói không ra lời. “Thật lớn... Sư phụ, hảo chóng đỡ...” cho dù đã cùng nam nhân làm qua không dưới trăm lần, nhưng bị dương vật cứng rắn xâm nhập vào trong cơ thể vẫn khiến Diệp Huyền không biết làm thế nào. Nhất là tư thế này khiến côn thối Trương Diễn vào càng sâu, chỉ cần hắn đâm nhẹ đã có thể đâm đến hoa tâm làm thiếu nữ bủn rủn. Diệp Huyền vặn vẹo vòng eo, dùng chân cọ sát lưng nam nhân: “A... Sư phụ, động đây... Mau động...”

Trương Diễn chậm rãi đem thắt lưng hướng phía trước đâm tới: “A Huyền, là muốn sư phụ động như vậy?” “A... Đâm đến...” thiếu nữ căng thẳng chộp vào cánh tay nam nhân, trong tiểu huyết là có một trận khoái cảm bủn rủn, khiến nàng thoải mái đến độ kêu thành tiếng. trận khoái cảm đó qua đi, Trương Diễn lại bất động, Diệp Huyền bất mãn nhéo lên cánh tay cơ bắp của hắn, “Sư phụ” “Vi sư đã động rồi.” Trương Diễn nhú mày. “Lại động nữa, trong tiểu huyết rất ngứa... sư phụ người mau động...” thiếu nữ quệt miệng, hai tròng mắt mê ly mơ hồ có nước mắt tràn ra.

“Được.” Trương Diễn sủng nịnh vuốt đầu nhỏ Diệp Huyền, phần eo nhẹ nhàng nhắc lên, “Đồ nhi vì vi sư mà động, vi sư chắc chắn sẽ làm theo.” Nam nhân thông thả hữu lực trừu sáp trong tiểu huyết thiếu nữ không ngừng lên xuống, điệp Huyền ghé đầu lên vai Trương Diễn, thoải mái phát ra tiếng hừ nhẹ. Động tác xâm nhập sâu ôn nhu như vậy, đem nàng hoa kính mỗi một chỗ đều cọ xát qua. Diệp Huyền có thể rõ ràng cảm nhận được, trên căn côn thịt thô to ấy, gân xanh cùng mạch máu nổi lên dữ tợn. Mị thịt gắt gao bao lấy côn thịt, khi côn thịt rút ra, khoái cảm vẫn lưu lại không dứt. “Ân a... A... Thật thoải mái... Sư phụ sáp A Huyền thật thoải mái...” trong đầu Diệp Huyền là một mảng hỗn độn, miệng nhỏ theo bản năng thốt ra từ ngữ dâm dăng.

“Tiểu huyết còn ngứa hay không?” Trương Diễn ghé vào bên tai nàng nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai tăng noãn. Diệp Huyền bị cảm xúc ấm áp đó làm giật mình, ý thức đang đắm chìm trong ôn nhu hoan ái bỗng bừng tỉnh: “Ngứa, còn ngứa...” không chỉ như thế, cảm giác khao khát, ngứa ngáy còn nhiều hơn so với lúc trước. Cả người nàng nóng rực, hai con thỏ ngọc trước ngực cũng run rẩy đứng thẳng, quả anh đào cũng đã sớm cứng rắn, cọ xát lên vải vóc mềm mại, cảm giác ngứa ngáy không ngừng chạy dọc thân thể nàng.

“Sư phụ...” lúc này nàng bất chấp tất cả, bàn tay nhỏ bé lung tung kéo mở vạt áo, nâng lên hai bầu vú trắng mềm, đưa đến bên môi Trương Diễn, “A Huyền cái vú cũng rất ngứa, sư phụ mau sờ... A, sờ A Huyền cái vú...” Trương Diễn cũng tự nhiên là chiều lòng đồ đệ, hấn dùng tay nâng lên bầu ngực của nàng, mới đầu ngực của thiếu nữ cũng không tính là lớn, nhưng được nam nhân liên tục cày cấy, hiện tại cũng đã lớn hơn một vòng. Bàn tay Trương Diễn nắm lấy bầu ngực trắng noãn, xoa tròn một vòng lại một vòng đến khi bầu ngực trong lòng bàn tay mềm mại, co dãn.

“A... Sư phụ, mạnh một chút...” Diệp Huyền thoải mái than nhẹ một tiếng, Trương Diễn cũng rất nghe lời trên tay gia tăng lực đạo, khi thì chà

xát khi thì niết lấy hai bầu ngực, động tác có chút tàn nhẫn lại khiến thiếu nữ càng thêm hưng phấn, nhưng phía dưới lại hư không khó nhịn, Diệp Huyền rên rỉ khẽ đấm lên ngực nam nhân, “Sư phụ... phía dưới... phía dưới như thế nào lại không động...” Trương Diễm khẽ liếm chóp mũi nàng: “Ờ cái vú cùng sáp tiểu huyết, chỉ có thể chọn một cái.”

“Không cần...” Diệp Huyền nhịn không được cọ xát hạ thân hẳn, “A Huyền muốn cả hai cái...” nàng bị Trương Diễm ép buộc cả người vô lực, chỉ có thể vịn vẹo vòng eo tiểu huyết không ngừng mút lấy côn thịt. Nhưng một chút động tác đó làm thế nào so được với nam nhân cuồng dã mạnh mẽ trừu sáp, càng làm Diệp Huyền càng cảm thấy hư không khó chịu. Cái miệng nhỏ nhắn mếu máo, Diệp Huyền cuối cùng ủy khuất khóc lên, “Sư phụ trứng thối, rõ ràng đáp ứng A Huyền là A Huyền hết ngứa... A Huyền thật sự rất khó chịu, rất ngứa...”

“Ồ nhi ngoan... A Huyền ngoan...” môi Trương Diễm ngậm lấy đầu vú thiếu nữ, tay nâng lên mông thịt, “Vậy người về sau có hay không nghe lời sư phụ nói?” Diệp Huyền nào dám không nghe, khóc thút thít gật đầu: “Nghe...” “Bảo bồi ngoan.” Đôi môi đang ôn nhu liếm đầu vú bỗng rời đi, sau đó, Trương Diễm hung hăng cắn một ngụm xuống dưới. Côn thịt nam nhân đã sớm rút ra từ lúc hẳn nâng mông Diệp Huyền lên, chỉ để lại quy đầu chống đỡ huyết khẩu. Hẳn buông tay, vào lúc thiếu nữ không kịp phòng bị, hung hăng cắm thẳng đến chỗ sâu nhất, đỉnh khai miệng tử cung của nàng.

“A!” kích thích mãnh liệt khiến Diệp Huyền đạt tới cao triều, từ trong tiểu huyết phun ra một cỗ chất lỏng đặc sệt, mị thịt gắt gao bao lấy dương vật, dường như muốn ép côn thịt bắn ra mới bỏ qua. Trương Diễm không những không bất động mà còn ôm Diệp Huyền đứng lên, trong lúc kích thích hung hăng va chạm hoa tâm đang run rẩy của thiếu nữ. cánh tay siết chặt eo nhỏ Diệp Huyền, đem thân thể nàng nhắc lên lại buông xuống không ngừng. cứ như vậy vừa đi vừa trừu sáp, mỗi bước đều đâm vào thật

sâu, cơ hồ muốn đem miệng tử cung Diệp Huyền xé rách. Âm tinh liên tục tiết ra, Diệp Huyền run rẩy, trong mắt một mảng mê ly. “Không cần, sư phụ không cần... A Huyền không được, A Huyền biết sai rồi... A... A, lại muốn tiết... A!...”

Ngay tại lúc Diệp Huyền cho rằng bản thân sẽ chết vì tiết, Trương Diễm lại hung hăng ôm lấy nàng, đem nàng dựa lên ván cửa. Nam nhân phát ra tiếng gầm nhẹ như dã thú, bắn ra tinh dịch, liên tục không ngừng phun lên hoa tâm. Diệp Huyền bị sức nóng của tinh dịch làm cho run rẩy một trận, trong miệng không khống chế được mà chảy từng đợt chỉ bạc, mềm yếu ngã vào trong lòng Trương Diễm, liền một câu rên rỉ cũng không phát ra được.

Trương Diễm chậm rãi đem côn thịt rút ra, ba một tiếng, một bãi hỗn hợp bạch trọc rơi thẳng trên mặt đất. Hắn vươn tay sờ nơi giữa hai chân Diệp Huyền: “Đồ nhi ngoan, nơi này có còn ngứa hay không?” Diệp Huyền nâng mí mắt lên, dùng một tia khí lực còn sót lại nhìn về phía hạ thân nam nhân, quả nhiên, căn côn thịt vừa mới bắn xong kia lại trướng lớn, đứng thẳng lên. “Ô ô ô...” Diệp Huyền oa một tiếng khóc lớn, “Sư phụ đại trướng thối!” ta không muốn làm tình với người nữa!

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 11

“Người có nghe nói không, Mục sư thúc sắp trở về.” Trước Phụng Chân điện, hai đồng đạo hưng trí bưng bưng nói chuyện phiếm. “Mục sư thúc rời khỏi sư môn tự lập môn phái, đã lâu rồi chưa trở về phái Thương Lan, bây giờ sao lại đột ngột về núi?” một đồng đạo có vóc người thấp hơn một chút hạ giọng nói: “Ta đoán, là vì chuyện Diệp sư thúc.” Hãn thấy đồng môn kia kinh ngạc mở to mắt, lại thấp giọng nói, “Chân quân cùng Diệp sư thúc kết làm đạo侶, trong môn phái không ai không than thở. Diệp sư thúc qua mười mấy năm vẫn là Trúc Cơ tu vi, chân quân kỳ tài ngút trời, hai người thật sự không tương xứng.”

“Nhưng Mục sư thúc, tu vi cao lại là đệ tử xuất sắc nhất của chân quân. Hơn nữa Mục sư thúc dung mạo khuynh thành, đã cùng chân quân trải qua hoạn nạn, nếu như chân quân muốn tìm đạo侶 từ số các đệ tử của mình, chẳng phải Mục sư thúc càng thích hợp hơn sao?” người kia gật gật đầu: “Người nói có đạo lý, không biết có bao nhiêu người tài giỏi ái mộ Mục sư thúc, nhưng Mục sư thúc đều không có bất kỳ thái độ gì. Theo ta thấy, nói không chừng là vì Mục sư thúc đã có người trong lòng. Dù sao chân quân tài năng hiếm thấy. Hai người lại nhiều năm sớm chiều ở chung, tình cảm nhất định thâm hậu.”

Hãn đang chuẩn bị nói thêm vài câu nữa thì thấy người đồng đạo có vóc người thấp bé kia hướng bản thân nháy nháy mắt, hãn mặc danh kỳ diệu

xoay người lại, liền nhất thời ngậy người— đứng phía sau hẳn là một thiếu nữ mũ mào mặc váy màu lam, không phải là Diệp Huyền thì còn là ai. “Diệp, Diệp sư thúc...” Diệp Huyền cũng không nói thêm gì, chỉ nhàn nhạt phân phó: “Sư tử ít ngày nữa sẽ về, các người cẩn thận một điểm.” Dứt lời, nhấc chân bước qua, trên mặt cũng không có gì khác thường.

Nhưng bên trong, trái tim Diệp Huyền như bị rán trong chảo dầu. Mục sư thúc trong lời nói của hai đồng đạo kia chính là đại sư tử của nàng, đại đế tử của Trương Diễn, Mục Y Lan. Mục Y Lan hiện giờ đã là Nguyên Anh chân quân, tự lập môn phái bên ngoài phái Thương Lan. Nàng thiên tư hơn người lại mười phần cần cù khắc khổ, bởi vậy chỉ mới sáu trăm tuổi đã trở thành Nguyên Anh, so với Trương Diễn chỉ chậm hơn vài thập niên. Diệp Huyền so với Mục Y Lan lại không có thiên phú hơn người cũng không cần cù chăm chỉ bằng nàng, hai người một người là học sinh đứng đầu lớp, một người là học sinh cận bã cuối lớp, một giỏi một kém, vừa nhìn liền hiểu ngay.

Mà Trương Diễn cũng rất coi trọng đại đế tử của mình, hẳn thu nhận Mục Y Lan làm đồ đệ khi mới hơn hai mươi tuổi. Lúc đó trong môn phái, hẳn hoàn toàn không có gia tộc chống lưng, cũng không được sư trưởng bảo hộ, có thể nói là một nghèo hai trắng. Hai đồng đạo kia nói Trương Diễn cùng Mục Y Lan đồng cam cộng khổ vượt qua hoạn nạn cũng không phải là khoa trương. Một người tài sắc vẹn toàn, còn cùng chung hoạn nạn với Trương Diễn, một người đại sư tử như vậy sắp về núi, Diệp Huyền sao có thể không khẩn trương.

Nàng mặc dù gọi Mục Y Lan một tiếng đại sư tử, nhưng không gặp Mục Y Lan được mấy lần. Thời điểm Trương Diễn thu dưỡng Diệp Huyền, Mục Y Lan đã sớm ra ngoài sống. Ở trong trí nhớ của nguyên chủ, chỉ nhớ Mục Y Lan là người xuất chúng, hào quang bắn ra bốn phía. Bởi vì tự ti, xấu hổ nguyên chủ thậm chí ghen tị với Mục Y Lan. Diệp Huyền không phải là nguyên chủ là một tiểu cô nương vừa mắc cảm lại tự ti, nhưng vì hoàn

thành nhiệm vụ, nàng không để xảy ra việc gì ngoài ý muốn.. hệ thống cuộc thi công nhận Diệp Huyền hoàn thành nhiệm vụ căn cứ vào hai tiêu chuẩn. thứ nhất dựa vào chỉ số tình cảm, thứ hai là chỉ số tình dục.

Chỉ số tình dục trải qua quá trình hai người không ngừng ba ba ba, đã đạt tới yêu cầu, nhưng chỉ số tình cảm thì chỉ thiếu một chút nữa là đạt tiêu chuẩn. chỉ cần cả hai chỉ số này đều đạt tiêu chuẩn, Diệp Huyền liền có thể thoát ly thế giới này, tiếp tục cuộc thi của mình. Tuy rằng trong lòng đối với sư phụ đại nhân lưu luyện không nở, nhưng Diệp Huyền hiểu rõ rằng, bản thân không có khả năng ở lại chỗ này vĩnh viễn, ly biệt là điều hiển nhiên.

Nguyện vọng lớn nhất của nàng chính là nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ sau đó quay lại thế giới thực, hung hăng tấn cho Cố Dần Thành một trận. vừa suy nghĩ Diệp Huyền tăng nhanh cước bộ trở về điện của Trương Diễn. trước cửa điện ngoài đồng đạo của Phùng Chân điện là Thanh Phong còn có một tiểu cô nương lạ mắt. Diệp Huyền nhíu mày, hướng Thanh Phong hỏi: “Thanh Phong, vị này là?” “Diệp sư thúc, ngài tới rồi.” Thanh Phong cười nói, “Đây là thị nữ của Mục sư thúc, Mục sư thúc cùng chân quân đều đã ở bên trong.”

Mục Y Lan đã về?

Diệp Huyền sốt ruột không thôi, nghĩ rằng đi vào nghe một chút hai người đó nói cái gì, nhưng lại không chắc chắn về thái độ của Trương Diễn.. lúc này, bên trong điện, Trương Diễn đang cùng một nữ tử trẻ tuổi đánh cờ. Nàng ấy mặc một thân bạch y, vạt áo dài có chút rối loạn rũ xuống đất, trên lưng chỉ dùng một dải lụa thắt lại. Đầu ngón tay ngọc ngà, thon dài kẹp một quân cờ, động tác thanh nhã, khí chất như thần tiến tùy thời theo gió bay đi.

Nàng nhẹ nhàng đặt quân cờ xuống, ôn nhu nói: “Sư phụ, ngài đã quyết định?” Trương Diễn thản nhiên cười: “Vi sư đã quyết định việc gì thì sẽ không bao giờ thay đổi.” Khóe môi hằn khẽ cong lên một chút, “Ta cho

rằng, người tới là để khuyên nhủ ta.” Mục Y Lan đặt xuống quân cờ cuối cùng, ần ần thở dài: “Ta sao lại không rõ ràng, sư phụ một khi quyết định sẽ không thay đổi.” Hai người tuy lời nói không rõ ràng, nhưng trong lòng đều biết rõ ràng đối phương có ý gì.

“Ta đã thua.” Mục Y Lan đứng lên, thi lễ một cái, “Thấy sư phụ vẫn khỏe mạnh như cũ, đồ nhi an tâm.” Hiển nhiên, nàng là đang cáo từ. Trương Diển ngưng mắt nhìn nàng, dường như nghĩ tới những năm tháng đã qua, thần sắc hần xưa nay thanh lãnh nhưng bây giờ lại hiện ra chút nhu tình: “Y Lan, yên tâm đi, nàng là một cô nương tốt.” Nam nhân rũ xuống mi mắt, “Vi sư... rất hạnh phúc.” Mục Y Lan mím môi, trầm tư trong chốc lát cuối cùng chân chính nở nụ cười: “Một khi đã như vậy, ta đây cũng an tâm.”

Hoàn toàn khác với lời đồn đãi bên ngoài, nàng đối với Trương Diển không có chút tình cảm nam nữ. Nàng xem Trương Diển như huynh như cha, bây giờ thấy Trương Diển cuối cùng cũng gặp được người tri âm, trong lòng vui mừng. Nàng vừa đẩy cửa ra, liền thấy một thiếu nữ mặc váy lam. Thiếu nữ kinh hãi lắp bắp, có chút sợ hãi nhìn Mục Y Lan: “Sư tỷ...”

Mục Y Lan hướng nàng vuốt nhẹ cằm liền phiêu nhiên rời đi. Diệp Huyền ngây người nhìn bóng lưng Mục Y Lan. Cho đến khi sau lưng truyền đến thanh âm quen thuộc, thanh âm kia mang chút ý cười, ấm nhuận như ngọc, êm tai dễ nghe: “A Huyền, còn không nhanh lại đây.” Diệp Huyền dường như chợt bừng tỉnh, nhào vào lòng Trương Diển: “Sư phụ, người, người sẽ không không cần ta...”

Trương Diển nhìn chăm chăm vào đôi mắt trắng đen rõ ràng của nàng: “A Huyền thì sao? A Huyền sẽ vĩnh viễn ở cùng sư phụ sao?” “Tất nhiên rồi.” Thiếu nữ nhỏ nhẹ trả lời một cách chắc chắn, nàng nắm lấy vạt áo Trương Diển, “Ta vĩnh viễn cũng không rời khỏi sư phụ, vĩnh viễn.” Bàn tay thon dài đem đầu nàng ấn vào trong ngực, dán lên vị trí trái tim. “Ta cùng người gắn bó cả đời, không rời không bỏ.”

“Đình, chúc mừng thí sinh hoàn thành nhiệm vụ, chỉ số tình cảm cùng chỉ số tình dục đều đạt tiêu chuẩn. chuẩn bị bắt đầu nhiệm vụ tiếp theo, thí sinh thoát ly túc thể, thoát khỏi thế giới... nhiệm vụ tiếp theo, thế giới Phương Tây cổ đại, kính thỉnh chờ mong.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 1

“A... Anh trai...”

Khoái cảm đi qua, thân ảnh phập phồng trên giường cũng chợt dừng lại. Diệp Huyền vừa xuyên không đến từ trong cảm giác khó chịu tỉnh táo lại, liền cảm thấy một cỗ nóng rực phun vào tử cung bản thân. Trong tầm mắt nàng, là một nam nhân cả người trần trụi. Tóc đen trước trán rũ xuống hẳn, hơi che khuất đôi mắt xanh biếc kinh người. Mồ hôi chảy xuống dọc theo da thịt màu mật ong, chảy qua cái cổ thon dài, lồng ngực kiên cố, cơ bụng bằng phẳng... Ánh mắt Diệp Huyền nhìn không được mà đảo qua trên rốn hẳn một lát, mới hướng theo giọt mồ hôi kia đã trượt xuống chỗ hai người gắt gao kết hợp dưới hạ thân.

Tuy rằng đầu óc còn chưa kịp tỉnh táo, nhưng trí nhớ cùng cảm xúc của nguyên thân đã cuồn cuồn không ngừng tiến vào đầu nàng. Diệp Huyền theo bản năng kêu một tiếng: “Anh trai...” khuôn mặt nam nhân không chút biểu cảm từ trên người nàng đứng dậy, hai mắt bình tĩnh không một gợn sóng, chỉ có hơi thở thoáng dồn dập, mới có thể chứng tỏ rằng hẳn vừa mới trải qua một hồi kịch liệt. Côn thịt đã mềm xuống nhưng vẫn thô to như trước từ trong hoa huyết Diệp Huyền rút ra, ba một tiếng, hỗn hợp tinh dịch cùng dâm thủy cũng theo đó mà chảy ra. Diệp Huyền cảm thấy trong hoa huyết một trận run rẩy lại có chút tê ngứa, nàng nhìn không được yêu kiều rên rỉ một tiếng, lại theo phản xạ có điều kiện mà bưng kín miệng lại.

Nam nhân đưa lưng về phía nàng, vươn tay lấy khăn bên giường. Hắn thoáng ngừng lại một chút, ngay sau đó, lại tiếp tục động tác trong tay. Diệp Huyền cố gắng chống đỡ thân thể mệt mỏi ngồi dậy, ánh nến trong phòng lay động, chiếu lên thân thể trần trụi, cao ngất kia. Hắn đem khăn tùy ý lau hạ thân, bắt đầu nhặt lên quần áo rơi toán loạn trên mặt đất. Đầu tiên là áo sơmi tơ lụa màu trắng, khác với những nam nhân trong vương quốc thích áo sơmi thêu hoa văn, đó chỉ một chiếc sơmi trơn, y luôn luôn cài đến cúc trên cùng ngay dưới yết hầu. Quân trang màu đen phẳng phiu, trên vai và trước ngực có mấy đường dây kết màu bạc rủ xuống. Trên cổ áo đính một viên đá quý được viền bạc, trường kiếm chính là quyền trượng của hắn, hơi thở lạnh như băng tràn đầy khí thế vương giả.

Hắn thắt xong đai lưng, khoác lên áo choàng. Trước áo choàng là một hàng cúc bạc loáng bóng, dưới ánh sáng của nến ần ần sắc lạnh. “Anh trai, người phải đi sao?” nam nhân hơi quay đầu lại, thiếu nữ ngồi trên chiếc giường cực lớn, giống như hoa tường vi trắng nở rộ giữa đêm đen, dáng người yếu điệu da thịt trơn bóng, dưới ánh nến lộ ra không sót chút gì. Trên da thịt trắng nõn, dấu tay xanh tím cùng dấu hôn đỏ sẫm càng thêm bắt mắt.

Cảnh đẹp như vậy, nam nhân lại chỉ lãnh đạm ừ một tiếng, không chút lưu luyến nghiêng người cầm lấy bội kiếm, ngón tay trên chuôi kiếm thon dài, hữu lực. Ừng đen đi trên sàn phát ra tiếng đốc đốc nho nhỏ, mắt thấy nam nhân muốn đi, thiếu nữ kiềm chế không được mà bật thốt: “Anh trai, ta chờ người.” “Không cần chờ ta.” Hai câu này dường như phát ra cùng lúc, thân thể thiếu nữ cứng đờ, đầu vẫn gục xuống, cố gắng che dấu tiếng khóc, thấp giọng trả lời.

Cho đến khi bóng lưng hắn biến mất ở ngoài cửa, ánh mắt quyến luyến, khát vọng mới thu về. Sau vài tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, đoàn thị nữ nối đuôi nhau đi vào. Trong không khí hương vị đậm mỹ thơm ngọt vẫn còn, trên giường chăn gối hỗn loạn cũng chứng tỏ rõ ràng chuyện gì vừa

mới xảy ra trong gian phòng này. Nhưng chúng thị nữ đối với cảnh tượng này lại coi như không thấy, tập mãi thành thói quen ôn nhu nói: “Nữ hoàng, nước tắm đã chuẩn bị xong.”

#

Ngâm mình trong làn nước ấm áp, Diệp Huyền mới có thời gian suy xét những chuyện mới xảy. Vừa xuyên không liền phát hiện bản thân đang cùng một nam nhân xa lạ lăn lộn trên giường, cho dù Diệp Huyền đối với việc hệ thống không có chút tiết tháo đoán trước được vài điều, nhưng đến cùng vẫn là bị dọa sợ không nhẹ. Cũng may sau khi xuyên không tình cảm mà thí sinh sinh ở thế giới trước bị hệ thống tiến hành cách ly, xử lý, cho nên đối với việc một giây trước còn thề non hẹn biển với sư phụ, giây tiếp theo liền cùng nam nhân khác ba ba ba Diệp Huyền cũng không có quá nhiều cảm giác không thoải mái. Nhưng có một điều khiến nàng cảm thấy không khỏe là, nam nhân cùng nàng ba ba ba kia lại chính là anh trai ruột của khối thân thể này.

Tình huống lần trước mang theo chút cảm giác cấm kỵ, nhưng lần này là loạn luân thực sự. Diệp Huyền chỉ có thể tự an ủi bản thân, dù sao khối thân thể này cũng không phải là của mình. Rất rõ ràng, mục tiêu công lược lần này chính là nam nhân cặn bã lạnh như băng lúc nãy, Cesare Gattuso. Thân thể mà Diệp Huyền xuyên không vào chính là em gái cùng mẹ khác cha của Cesare tên là Margaret. Cũng không biết có phải là hệ thống cố ý đặt ra, tên tiếng anh của Diệp Huyền cũng là Margaret. Mẹ của hai người chính là nữ hoàng Olivia- nữ hoàng trước đây của đế quốc Phi Lãnh Thúy. Olivia vì bệnh mà qua đời vào năm ba mươi lăm tuổi lúc còn thượng vị, chỉ để lại con gái duy nhất là Margaret năm đó mới mười sáu tuổi, mà cha của nàng là thân vương đã qua đời từ khi nàng mới năm tuổi.

Tuổi còn trẻ đã bước lên ngai vàng, nàng trở thành nữ hoàng trẻ tuổi nhất trên đại lục. Bản thân là một sinh viên còn chưa tốt nghiệp, Diệp Huyền cảm thấy nữ hoàng là cái gì a, thiệt tình làm không được a. Cũng may bên

người Margaret còn có Cesare, công tước xứ Valentino Cesare bây giờ chỉ hai mươi ba tuổi, lại sớm trở thành quý tộc hàng đầu trong đế quốc. Hẳn không chỉ có được vùng đất phong lớn nhất mà còn là người có thực quyền lớn nhất bên người nữ hoàng. Trong tay cầm binh phù, nắm giữ quyền lực to lớn, ngay cả đương nhiệm Giáo hoàng Gary đời này cũng là con rối do Cesare dựng lên.

Người người đều bàn tán sau lưng rằng Phi Lãnh Thúy chỉ sợ đã không còn là của họ Ace, mà là của họ Gattuso. Nữ hoàng Margaret đối với chuyện này biết rất rõ ràng, nhưng nàng không muốn thay đổi hiện trạng như lúc này một chút nào. Nguyên nhân nàng không muốn là vì, chuyện phong lưu của nữ hoàng trẻ tuổi cùng nam nhân nắm trong tay trọng quyền đã sớm trở thành chuyện người người đều biết, từ quý tộc cho đến bình dân, xưa nay trong hoàng gia không thiếu những loại hương diễm bí ẩn như thế này. Chuyện phát sinh trên người hai anh em này càng khiến cho người ta bàn tán say sưa. Chỉ có điều không ai đoán được rằng lời đồn đãi nữ hoàng loạn luân này lại là sự thật.

Margaret yêu sâu sắc người anh trai khác cha này, thậm chí cam tâm tình nguyện vì hắn mà dâng lên mọi thứ. Ngay cả việc đem binh quyền giao cho Cesare cũng không chút do dự. Thiếu nữ từ yêu say đắm biến thành khát vọng điên cuồng, năm nàng mười lăm tuổi đã câu dẫn Cesare, đem anh trai ruột thịt của mình lừa lên giường. Sự tình phát sinh sau này lại khiến Margaret đau thấu tâm, Cesare giữ lấy thân thể của nàng, nhưng đối xử với nàng càng tệ hơn. Bất luận nàng dâng lên cho hắn thứ gì, tài phú, địa vị... nàng thậm chí còn chủ động dâng mỹ nhân cho hắn, nhưng Cesare thì ngay cả một nụ cười lạnh lẽo cũng keo kiệt không cho nàng.

Diệp Huyền thờ dài, xem bảng chỉ số mà hệ thống cung cấp. Bởi vì Margaret cùng Cesare đã xảy ra quan hệ nên đã có một chút chỉ số tình dục. Nhưng cái khó là chỉ số tình cảm, dựa theo thái độ của Cesare, muốn nam nhân này yêu nàng quả thật còn khó hơn lên trời. Khác với sự phụ thanh

lãnh, cấm dục, Trương Diễn tuy rằng đối với tiêu đồ đệ lúc đầu không có tình yêu nam nữ, nhưng vẫn thật tâm yêu thương nàng. Trái lại thì tình cảm của Cesare đối với am gái mình rất phức tạp.

Nam nhân này lãnh khốc lại tàn nhẫn, đối với địch nhân cùng đối với bản thân đều như thế. Hắn có lẽ vĩnh viễn sẽ không yêu bất kỳ ai, ngay cả cha ruột của hắn, đều chết dưới âm mưu của hắn. Đối với hắn chỉ có quyền lực giống như rượu đỏ trong ly, thuần hương mê người, khiến người tay say mê. Chỉ đơn thuần cùng Cesare lên giường sẽ có được tâm hắn? Diệp Huyền nhắm mắt lại, thậm chí có thể tưởng tượng được biểu cảm của Cesare khi nghe được chuyện cười này, khuôn mặt tuần mỹ lộ ra nụ cười mỉa mai, lạnh như băng, “Lily thân ái, kiếp sau, người có thể có được.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 2

“Thân ái, người mặc cái váy này thật sự rất đẹp.” Một bàn tay trắng nõn lướt qua trước mặt, đem phần tóc trước trán của Diệp Huyền chải ra sau đầu, chúng thị nữ nâng lên một chiếc gương to lớn nạm vàng, trên gương phản chiếu hình ảnh một thiếu nữ xinh đẹp, tầm mười bảy mười tám tuổi, mái tóc xoắn như hải tóc xoắn tung xuống dưới, trên đỉnh đầu là một chiếc vương miện tinh xảo bằng kim cương. Nàng có một đôi mắt đen hiếm thấy, giống như bảo thạch, đen láy động lòng người. Vạt váy màu ngà chồng lên nhau tầng tầng lớp lớp, đai lưng thêu hoa văn buộc quanh thắt lưng thon thả, phía trên lộ ra bả vai khéo léo, mượt mà.

Đây là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, sự ngây ngô, hồn nhiên của nàng mang theo chút quyến rũ, mỉa mai. “Viên minh châu đẹp nhất Phi Lãnh Thúy.” Thiếu nữ tóc vàng xinh đẹp, hoạt bát nghịch ngợm quỳ một chân trước mặt nàng, “Ta có thể có vinh hạnh cùng người nhảy một khúc hay không? Diệp Huyền nhìn không được mà bật cười, “Annie, người cũng thật thú vị.” Annie ra hiệu để chúng thị nữ tới nhắc làn váy Diệp Huyền: “Thân ái Lily, ta vẫn là nên đưa người tới chỗ vương tử điện hạ đi, ta đoán hẳn nhất định rất muốn gặp người.” Thần sắc Diệp Huyền khẽ ngưng trệ một chút, chợt nở ra nụ cười rực rỡ: “Vũ hội sắp bắt đầu, chúng ta đi thôi.”

Đây là một buổi tối bình thường trong hoàng cung, các quý tộc tụ tập trong cung điện, mặc quần áo hoa mỹ, ăn những món ăn tinh xảo, quý hiếm

và mới lạ nhất, rồi say mê khiêu vũ. Điểm duy nhất không giống là, hôm nay có sự xuất hiện của vị hôn phu của nữ hoàng, Rey vương tử của vương quốc Á Lý Nam An. Từ lúc nữ hoàng còn là đại công chúa đã có hôn ước cùng Rey vương tử. Rey là đại hoàng tử của Á lý Nam An, là người thừa kế của vương quốc. Mỗi hôn sự này, mang ý nghĩa chính trị quan trọng mà người trong gia tộc Ace cố gắng ký kết.

Đừng nói lúc nàng còn công chúa không có thực quyền, đến tận bây giờ khi nàng đã làm nữ hoàng, thì cũng không thể nói hủy bỏ hôn ước liền hủy bỏ được. Diệp Huyền thở dài trong lòng, tất cả mọi thứ đều khó khăn. Mục tiêu công lược đối với bản thân lãnh đạm đến cực điểm, lại còn từ chỗ nào nhảy ra một vị hôn phu, đây không phải là khiến độ khó của nhiệm vụ càng cao hay sao. Phải biết rằng, Cesare là một người có dục vọng độc chiếm biến thái, vì nhiệm vụ, Diệp Huyền hạ quyết tâm, nhất định phải cách xa vị vương tử này.

Lúc này, mặt trời ngả về tây. Trong hoàng cung không lồ, đèn đuốc đã sáng lên. Trong phòng tổ chức vũ hội, cả nam lẫn nữ túm năm tụm ba nói chuyện vui vẻ. Bỗng nhiên, từ lâu hai vang lên tiếng giày cao gót lộc cộc. Mọi người ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy hai hàng thị nữ đang thướt tha bước đến. Các nàng đều là nữ quan hầu hạ nữ hoàng, đều tiểu thư từ các gia đình quý tộc tinh tế lựa chọn ra. Xinh đẹp, thanh lệ khi bước đi làn váy khẽ lay động vô cùng tao nhã.

Hoàng gia phương Tây. Lãnh khốc ca ca-

“Thân ái, người mặc cái váy này thật sự rất đẹp.” Một bàn tay trắng nõn lướt qua trước mặt, đem phần tóc trước trán của Diệp Huyền chải ra sau đầu, chúng thị nữ nâng lên một chiếc gương to lớn nạm vàng, trên gương phản chiếu hình ảnh một thiếu nữ xinh đẹp, tầm mười bảy mười tám tuổi, mái tóc xoắn như hải tóc xõa tung xuống dưới, trên đỉnh đầu là một chiếc vương miện tinh xảo bằng kim cương. Nàng có một đôi mắt đen hiếm thấy, giống như bảo thạch, đen láy động lòng người. Vạt váy màu ngà chùng lên

nhau tầng tầng lớp lớp, đai lưng thêu hoa văn buộc quanh thắt lưng thon thả, phía trên lộ ra bả vai khéo léo, mượt mà.

Đây là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, sự ngây ngô, hồn nhiên của nàng mang theo chút quyến rũ, mỉa mai. “Viên minh châu đẹp nhất Phi Lãnh Thúy.” Thiếu nữ tóc vàng xinh đẹp, hoạt bát nghịch ngợm quỳ một chân trước mặt nàng, “Ta có thể có vinh hạnh cùng người nhảy một khúc hay không? Diệp Huyền nhin không được mà bật cười, “Annie, người cũng thật thú vị.” Annie ra hiệu để chúng thị nữ tới nhắc làn váy Diệp Huyền: “Thân ái Lily, ta vẫn là nên đưa người tới chỗ vương tử điện hạ đi, ta đoán hẳn nhất định rất muốn gặp người.” Thần sắc Diệp Huyền khẽ ngưng trệ một chút, chợt nở ra nụ cười rực rỡ: “Vũ hội sắp bắt đầu, chúng ta đi thôi.”

Đây là một buổi tối bình thường trong hoàng cung, các quý tộc tụ tập trong cung điện, mặc quần áo hoa mỹ, ăn những món ăn tinh xảo, quý hiếm và mới lạ nhất, rồi say mê khiêu vũ. Điểm duy nhất không giống là, hôm nay có sự xuất hiện của vị hôn phu của nữ hoàng, Rey vương tử của vương quốc Á Lý Nam An. Từ lúc nữ hoàng còn là đại công chúa đã có hôn ước cùng Rey vương tử. Rey là đại hoàng tử của Á lý Nam An, là người thừa kế của vương quốc. Mỗi hôn sự này, mang ý nghĩa chính trị quan trọng mà người trong gia tộc Ace cố gắng ký kết.

Đừng nói lúc nàng còn công chúa không có thực quyền, đến tận bây giờ khi nàng đã làm nữ hoàng, thì cũng không thể nói hủy bỏ hôn ước liền hủy bỏ được. Diệp Huyền thở dài trong lòng, tất cả mọi thứ đều khó khăn. Mục tiêu công lược đối với bản thân lãnh đạm đến cực điểm, lại còn từ chỗ nào nhảy ra một vị hôn phu, đây không phải là khiến độ khó của nhiệm vụ càng cao hay sao. Phải biết rằng, Cesare là một người có dục vọng độc chiếm biến thái, vì nhiệm vụ, Diệp Huyền hạ quyết tâm, nhất định phải cách xa vị vương tử này.

Lúc này, mặt trời ngả về tây. Trong hoàng cung khổng lồ, đèn đuốc đã sáng lên. Trong phòng tổ chức vũ hội, cả nam lẫn nữ túm năm tụm ba nói

chuyện vui vẻ. Bỗng nhiên, từ lâu hai vang lên tiếng giày cao gót lộc cộc. Mọi người ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy hai hàng thị nữ đang thướt tha bước đến. các nàng đều là nữ quan hầu hạ nữ hoàng, đều tiểu thư từ các gia đình quý tộc tinh tế lựa chọn ra. Xinh đẹp, thanh lệ khi bước đi làn váy khẽ lay động vô cùng tao nhã.

Trong số đó nổi bật nhất là vị tiểu thư tóc vàng, nàng so với những nữ quan khác không chỉ đẹp hơn một phần. “Rey thấy được không?” người thanh niên lấy khuỷu tay huých vào người bạn bên cạnh, “Đó là con gái của hầu tước Nederland, là bạn tốt nhất của nữ hoàng.” Hãn ái mọi hướng đồng bạn nháy mắt, “Đợi đến khi người cùng nữ hoàng thành hôn, là có thể thuận lý thành chương đem nàng kéo lên giường.” việc này ở trong giới quý tộc đã thành truyền thống, vợ chồng đều có quyền tự do có tình nhân bên ngoài, mà thường thường là bạn của vợ hoặc chồng mình.

“Candace.” Nam nhân nhíu mày, thanh âm của hãn nhẹ nhàng, êm tai, “Không nên nói về tiểu thư West như vậy, lại càng không nên nghị luận về nữ hoàng như vậy, điều này là không tôn trọng hai vị nữ sĩ.” Có vị tiểu thư đi ngang qua tình cờ nghe được lời nói của hãn, tò mò quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một nam tử cao lớn có mái tóc vàng kim, dưới ánh nến, đường nét trên khuôn mặt hãn tựa như được điêu khắc từ cẩm thạch, tuấn mỹ đến độ làm người ta hít thở không thông. “Đó là Rey vương tử...” Nàng ta thì thào nói nhỏ, nữ hoàng đúng là may mắn, có vị hôn phu hoàn mỹ như vậy.

Rey thấy Candace không nói thêm gì nữa, nhin không được đem ánh mắt hướng về phía sau chúng nữ quan. Thân ảnh mà hãn tâm tâm niệm niệm vẫn chưa xuất hiện, cho dù phía trước có vị tiểu thư xinh đẹp nhất hãn cũng không muốn nhìn lâu dù chỉ một lát. Có lẽ các vị thần đã nghe thấy tâm nguyện của hãn, ngay tại lúc Annie đi xuống cầu thang, một góc váy màu ngà cuối cùng cũng xuất hiện. “Trời ạ, nàng thật xinh đẹp...” “Nữ hoàng vẫn trước chói mắt như trước.”

Cho dù đã nhìn qua vô số lần, khi thiếu nữ tóc đen ấy bước đến, mọi người vẫn là không kìm được lòng mà ngừng hết thở động tác. Bọn họ không nhìn được kinh hô ra tiếng, nhìn thiếu nữ như một chú thiên nga tao nhã đi tới. Rey đã hoàn toàn ngây dại, lần trước gặp mặt vị hôn thê nàng chỉ mới mười lăm tuổi, trên người toát lên vẻ ngây thơ, hồn nhiên. Còn nàng của hiện giờ, đã hoàn toàn trưởng thành, như một đóa hoa đã nở rộ-một đóa hoa mê hoặc lòng nhất đại lục.

Hắn si ngốc nhìn theo thân ảnh kia, chỉ thấy thiếu nữ dừng lại nơi chỗ rẽ chân cầu thang. Nàng nhìn quanh toàn trường một lượt, không một nam nhân nào khi ánh mắt của nàng lướt qua mặt mình mà trong lòng không điên cuồng hô “Nàng nhìn ta sao?” quả nhiên, nam nhân kia vẫn chưa tới. Diệp Huyền nhìn không được lại thở dài trong lòng, từ khi bắt đầu nhiệm vụ cho đến nay, nàng đã thở dài không biết bao nhiêu lần. nguyên nhân rất đơn giản, Cesare thật sự quá khó để đẩy ngã.

Thực ra nhiệm vụ trở nên khó khăn như vậy, phần lớn nguyên nhân là trách nhiệm của nguyên chủ. Đối với Cesare mà nói, Margaret là muội muội duy nhất, cũng là người thân duy nhất của hắn trên đời này. Margaret có ý nghĩa quan trọng với Cesare, đáng tiếc nguyên chủ lại không lợi dụng điểm này, ngược lại đem Cesare đẩy xa ra. Nhưng mà điều này cũng thật bình thường, Margaret yêu Cesare, là tình yêu giữa nam nữ. nàng không muốn thừa nhận Cesare là anh trai mình, dù sao việc loạn luân như thế này người bình thường đều có cảm giác tội lỗi.

Nhưng Cesare lại khác, hắn đối với Margaret có vài phần tôn trọng là vì nàng là em gái của hắn. Diệp Huyền rất dễ dàng đoán được điểm này, nam nhân biến thái này yêu cầu Margaret ở trên giường phải cọi hắn là anh trai, Margaret lại vô cùng miễn cưỡng. ở trước mặt người khác nàng chỉ gọi tên Cesare, chứng tỏ nàng trăm phương nghìn kế muốn lảng tránh quan hệ huyết thống giữa mình cùng người yêu. Sau khi Diệp Huyền xuyên không đến, đã nghĩ cách để vẫn hồi lại mọi chuyện. nhưng tính cách Cesare quá

mức lãnh đạm, thêm vào đó sự vụ trong hoàng cung quá nhiều, ngoại trừ lần đó vừa xuyên không đến đã ba ba ba, thì trong suốt ba ngày này, Diệp Huyền cùng Cesare không có mấy lần gặp mặt.

Vũ hội đêm nay nàng cũng mới hẳn đến, nhưng Cesare cũng đúng như Margaret dự liệu, không có tới. Mục tiêu lớn nhất không có ở đây, Diệp Huyền liền cảm thấy ủ rũ. Nàng không yên lòng cùng

một đám quý tộc hàn huyền một phen, nhắc làn váy, muốn chuẩn bị khiêu vũ mở màn. “Nữ hoàng, ta có thể có vinh hạnh mời ngài cùng nhảy không?” Diệp Huyền hơi nghiêng đầu, nam nhân tóc vàng khom nửa người, ôn nhu nhìn bản thân. Nàng cấp tốc lục lại trí nhớ, vị nam tử tuần mỹ trước mắt này hình như là vị hôn phu của thân thể này? Trước mặt mọi người, không thể không cho hẳn mặt mũi, Diệp Huyền chỉ có thể nhếch môi: “Đây cũng là vinh hạnh của ta.”

Tươi cười trên mặt Rey càng thêm xán lạn, hẳn khẩn trương nắm lấy tay Diệp Huyền, dẫn nàng vào sàn nhảy. Tiếng nhạc du dương chậm rãi vang lên, một đôi nam nữ dắt tay nhau đi vào sàn nhảy, trở thành cặp đôi chói mắt nhất ở đây. Khi Cesare đi vào phòng thì thấy ngay một màn cảnh đẹp ý vui này. Eo nhỏ thiếu bị nam nhân nắm trong tay, theo góc độ Cesare nhìn sang, nàng dường như đang nép vào trong lòng người kia. Lúc này, âm nhạc kết thúc. Diệp Huyền liếc mắt đảo qua liền thấy bóng dáng nam nhân kia. Nàng vội vã buông tay Rey, tao nhã hướng Rey vuốt nhẹ cằm, liền chạy về phía Cesare.

“Anh trai.” Con người thiếu nữ tràn ngập vui mừng, “Ta nghĩ người sẽ không đến.” Cesare nghe thấy xưng hô này mà giật mình, hẳn không chút để ý cởi bao tay: “Huấn luyện trong quân doanh vừa kết thúc.” Trên người hẳn vẫn còn mặc quân trang màu đen, so với vô số quần áo hoa lệ nơi này có chút thua kém. Nhưng vào lúc hẳn bước vào điện, lập tức khiến mọi người theo bản năng mà im lặng. Diệp Huyền lại giống như không thấy phản ứng của mọi người, mở to hai mắt nhìn hẳn: “Anh trai con chưa kịp

ngủ ngơi sao?” nàng vừa cao hứng vừa lo lắng, mím môi giống con thỏ nhỏ, “Anh trai, người có mệt không?”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn thuần nhiên xinh đẹp, trần ngập vẻ thân thiết cùng ngọt ngào, khiến Cesare không thể bỏ qua. Margaret chưa từng ở trước mặt người khác trắng trợn biểu hiện tình cảm của bản thân như thế, Cesare không phải là đồ ngốc, mà ngược lại hẳn rất thông minh. Hẳn biết Margaret chán ghét quan hệ huyết thống của hai người, nàng xấu hổ đối mặt với chuyện này, bởi vì làm như vậy, sẽ không có cảm giác cấm kỵ tội lỗi.

Nhưng ta sẽ không cho được như ý nguyện, Cesare cười lạnh nghĩ. Margaret càng thương hẳn, hẳn càng muốn đem nàng đẩy ra xa. Thế nhưng tối hôm nay, Margaret lại rất khác thường. Cesare nhất thời có chút ngây ngẩn cả người, cho đến khi Diệp Huyền kéo cổ tay hẳn, động tác mang chút trẻ con, nhưng một cái lông chim quét qua ngực hẳn. “Nữ hoàng.” Hẳn nghe được một giọng nam trong sáng, Cesare ánh mắt trầm xuống, đối với việc Rey đang đi tới bên này, hẳn đưa tay đặt trên đỉnh đầu nàng, có chút vô cùng thân thiết xoa đầu nàng: “Ta không thấy mệt.”

Diệp Huyền thụ sủng nhược kinh trong giây lát, lòng tràn đầy vui mừng làm hai má nàng đỏ ửng lên. Hạ thân nổi lên một cỗ lửa nóng, Cesare bỗng nhiên vươn tay, cầm tay thiếu nữ: “Còn nhớ rõ chuyện ba ngày trước không? Người nói chờ đến lúc ta rảnh, muốn đem chuyện đó hoàn thành.” Chuyện gì? Diệp Huyền theo bản năng muốn mở miệng hỏi lại, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, trên má nóng bừng, thấp giọng đáp: “Vâng, anh trai nghĩ đi ngay bây giờ... đi luôn sao?” “Đương nhiên.”

Đến khi Rey đi tới đứng trước mặt Diệp Huyền, lại thấy nàng chuẩn bị rời khỏi, ánh mắt giấu không được sự thất vọng: “Nữ hoàng, ngài muốn rời đi sao?” Diệp Huyền hơi hơi vuốt cằm: “Ta có chút không thoải mái,

vũ hội đêm này là vì ngài mà chuẩn bị, đáng tiếc ta không thể bồi ngài. Những tiểu thư xinh đẹp nhất Phi Lãnh Thúy đều ở đây, kỹ năng khiêu vũ đều rất tốt, hi vọng đêm nay ngài có thể chơi vui vẻ.”

Nhưng người xinh đẹp nhất nơi này là ngài a, hơn nữa ngài là vị hôn thê của ta, ta làm sao có thể vui vẻ khiêu vũ cùng người khác. Rey muốn thổ lộ tình cảm của bản thân, nhưng Diệp Huyền đã xoay người rời đi, theo nam nhân mặc quân trang màu đen kia âm thầm rời đi. Hãn lưu luyến nhìn chăm chăm bóng lưng xinh đẹp kia, cho đến khi không thấy nữa, mới buồn bã thất vọng thu hồi ánh mắt. “Hãn yêu người, Lily.” Cesare thấp giọng cười cười. “Nhưng ta không yêu hãn.” Diệp Huyền quệt quệt miệng. bước chân của Cesare đột ngột dừng lại: “Hãn là vị hôn phu của người.”

Diệp Huyền đi sau lưng hãn, bất ngờ không kịp phòng bị, đâm sầm vào vòng tay ấm áp của hãn. Cesare xoa gương mặt nàng, ôn nhu nói: “Các người có hôn ước, người phải gả cho hãn.” không hiểu sao Diệp Huyền cảm thấy có một cỗ nguy hiểm đang ập đến, nàng thốt lên: “Ta không muốn gả cho hãn, ta...” nàng nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Cesare, đột nhiên ôm lấy thắt lưng hãn, “Ta thầm nghĩ được... gả cho người, anh trai.” Hạ thân dường như sắp nổ mạnh, một tay Cesare nắm lấy vai Diệp Huyền, hung hăng đề nàng lên tường: “Người muốn gả cho ai?” âm thanh của hãn lạnh lùng.

Trên hành lang không một bóng người, ánh nến yếu ớt ảm đạm, trong bóng tối, Diệp Huyền dường như thấy được một đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, nàng nhịn không được cắn môi, cuối cùng rõ ràng, kiên định nói: “Anh trai, ta muốn gả cho người.” Nụ hôn kích động như mưa trút xuống, Cesare hung mãnh, thô lỗ cắn môi nàng, đầu lưỡi không chút khách khí cạy mở miệng nàng, tiến quân thần tốc. Hãn tùy ý ở trong khoang miệng ướt át tung hoành, một đường liếm từ vòm họng Diệp Huyền, răng nanh, rồi cuốn lấy cái lưỡi dính hương mà mút điên cuồng. Diệp Huyền cảm thấy nam nhân trực mắt tựa một con sói độc ác, hãn vừa cắn vừa mút,

khiến môi nàng như sắp chảy máu. “Gả cho ta?” Cesare thở dốc cười lạnh, “Lily, người đang mộng tưởng hảo huyền sao?”

Hắn ngậm lấy đầu lưỡi Diệp Huyền, hung hăng cắn một ngụm: “Người sớm hay muộn cũng sẽ nằm dưới thân nam nhân kia mà rên rỉ, không, có lẽ không chỉ một người nam nhân đi? Dù sao thì năm mười lăm tuổi người đã biết kê đơn anh trai ruột thịt của mình, người chính là một cái dâm phụ!” Diệp Huyền đau đến mức lệ rơi đầy mặt, “Không phải...” nàng nức nở, cũng không biết là vì đau đớn, hay là vì thương tâm, nước mắt chuối trăn châu đứt dây không ngừng thi nhau rơi xuống, rơi ở trên môi Cesare, “Ta chỉ cần người, anh trai...”

Nàng gọi một tiếng tiếp một tiếng, dường như có thứ gì đang nắm chặt cổ họng Cesare. Nam nhân bỗng nhiên phát cuồng, xoẹt một tiếng xé bỏ váy nàng, đem dục vọng đang chờ phát động của bản thân đâm vào giữa hai chân Diệp Huyền. “Không cần!” Diệp Huyền kinh hoàng hô lên. Càng khiến nàng bất lực hơn nữa là thế giới phương Tây này không có quần lót, bàn tay Cesare dọc theo đùi nàng liền dễ dàng chạm đến hai phiến cánh hoa mềm mại, ngây ngấy, hắn không chút do dự đè xuống: “Không cần?” nụ cười bên môi tràn ngập mỉa mai, “Người vừa mới nói dối ta?”

“Không, không phải...” động tác nam nhân vô cùng thô lỗ, Diệp Huyền cảm thấy hoa huyết vừa đau vừa xót, nàng hít một ngụm khí lạnh, ngón tay thon dài đang để chỗ hoa huyết mềm mại bắt đầu hung hăng đâm vào. “Không cần ở nơi này.” Diệp Huyền lung tung bắt lấy tay Cesare, giọng nàng mang theo tiếng khóc nức nở, khẩn cầu nói: “sẽ bị người khác nhìn thấy, anh trai.” “Bị người khác nhìn thấy không phải là rất tốt?” thanh âm nam nhân tàn khốc lạnh như băng, “Như vậy bọn họ đều biết người là cái tiểu dâm phụ câu dẫn anh trai ruột.”

Có lẽ những từ ngữ hạ lưu này kích thích Diệp Huyền, trong hoa huyết mặt nước giàn giụa đột nhiên trào ra một cổ dâm dịch khiến bàn tay Cesare ướt sũng. “A...” Cesare dùng môi lướt qua bên tai thiếu nữ, nhẹ giọng nói:

“Ướt như vậy... có phải hay không chỉ cần nam nhân khiêu khích người, người sẽ ẩm ướt như thế?” “Không phải...” Diệp Huyền không kìm được mà bật khóc, nàng bắt lấy vạt áo Cesare như cọng cỏ cứu mạng, hoảng loạn nói, “Không phải, không phải như thế... chỉ có anh trai sờ ta, ta mới có thể ướt như thế.” Từ trong yết hầu Cesare phát ra một tiếng gầm nhẹ, lửa nóng nơi hạ thân tăng vọt hẳn cuối cùng cũng không nhịn được nữa, đem cơn thịnh nộ muốn nổ mạnh lấy ra, hung hăng đâm vào.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 3

Căn dương vật nóng bỏng vừa mới cắm vào, Diệp Huyền co rút run rẩy. Nàng nắm chặt vạt áo Cesare, nước mắt hòa cùng chỉ bạc nơi khõe miệng cùng nhau rơi xuống: “Anh trai, không cần, a... Quá sâu, đâm vào bên trong rồi...” Cesare ồ ồ thở dốc bên vành tai nàng: “Không cần? Vậy người còn mút nhanh như vậy.” Trong hoa huyết ướt át, tựa hồ có hàng trăm cái miệng nhỏ nhắn điên cuồng mút lấy côn thịt Cesare, khiến hấn nửa bước cũng khó đi. Bàn tay hấn nắm lấy hông Diệp Huyền, một bên vuốt ve, một bên dùng sức nắm lấy đùi nàng mở rộng ra.

“Ân...” nam nhân hét lớn một tiếng, thừa dịp hoa huyết thoáng thả lỏng một chút, không chút do dự đâm vào tận cùng, cắm vào nơi sâu nhất trong hoa huyết. Hạ thân hai người kết hợp với nhau không chút khe hở, âm hộ trắng nõn không một sợi lông của thiếu nữ hung hăng đánh lên háng hấn, hai túi thịt sẫm màu ba một tiếng đánh lên hoa môi Diệp Huyền, đâm thủy bắn ra tung tóe khiến làn váy Diệp Huyền thấm ướt cả một mảng lớn. “A, nóng quá... quá sâu, anh trai van cầu người, quá sâu...” Diệp Huyền cảm thấy cơ thể mình sắp bị xét tan thành hai mảnh, côn thịt như một bàn ủi nóng bỏng, đem nơi vô cùng non mềm giữa hai chân nàng hòa tan. Xâm nhập quá sâu khiến nàng nói không nên lời, chỉ có thể theo động tác cấp tốc trừu sáp của Cesare nhỏ giọng rên rỉ.

Trong hành lang yên tĩnh không tiếng động, ánh nến mờ nhạt chiếu lên thân hình hai người tạo nên chiếc bóng không ngừng lay động trên tường. Thân hình cao lớn của nam nhân đem thiếu nữ hoàn toàn che khuất, chỉ thấy một đôi chân khéo léo trắng nõn, từ trong tầng tầng lớp lớp lộ ra, cuốn lấy hông nam nhân. Đôi chân một lúc duỗi thẳng, một lúc lại vì quá mức vui vẻ mà cuộn lại. Tần suất trừu sấp của Cesare thực sự quá nhanh, đầu óc Diệp Huyền trống rỗng, chỉ biết thở dốc không ngừng theo từng lần va chạm mạnh mẽ của hắn. Đôi môi đỏ mọng khẽ nứt, chỉ bạc không khống chế được mà chảy xuống. Da thịt trắng tuyết nơi cổ áo một mảng nước sáng loáng, có nước bọt của nàng cũng có mồ hôi của Cesare.

Quần áo hoa mỹ đã sớm nhả thành một nhúm, dâm thủy theo làn váy thêu ren chảy xuống, từng giọt tí tách rơi trên mặt đất tạo thành một bãi dâm thủy nho nhỏ. Cesare cảm thấy quần áo phiền phức, vương vãi duỗi tay đến cổ Diệp Huyền, xoẹt một tiếng xé rách thân váy. Diệp Huyền vội vàng bắt lấy tay hắn: “Anh trai, đừng...” khuôn mặt nháy mắt đỏ bừng, “Nếu xé, ta, ta làm thế nào về tấm cung.” “A...” Cesare khẽ cười một tiếng, ở bên tai nàng liếm liếm, “Có phải anh trai làm người chưa đủ mạnh, khiến người còn nghĩ trở về?” vừa dứt lời, hắn liền tăng nhanh tốc độ cuồng sấp mạnh mẽ.

“A!” Diệp Huyền kinh nhẹn được mà kinh hô, dưới sự hung bạo của Cesare, cả người nàng cơ hồ nảy lên. Mở ra rồi khép lại, hai phiến cánh hoa non mềm bị cơn thịnh không ngừng lôi kéo. Nộn thịnh trong tiểu huyết gắt gao mút lấy cơn thịnh, lại bị cơn thịnh đè ép co rúm lại. “Tiểu dâm oa.” Cesare mút vành tai Diệp Huyền, “Tiểu huyết cắn nhanh như vậy, có thích anh trai sấp người như vậy, ân?” bàn tay hắn chạm lên cánh hoa Diệp Huyền, một bên vuốt ve, một bên tìm kiếm tiểu hoa châu sưng đỏ, tàn nhẫn nhéo lên. “A! Không cần, không cần, anh trai!” Diệp Huyền hoảng hốt bắt lấy tay Cesare, lại bị nam nhân nắm ngược lại cổ tay, chỉ có thể vô lực lụi xơ trong lòng Cesare.

Quá nhiều khoái cảm khiến nàng không thể hô hấp, Cesare lại như ác ma ở bên tai nàng thấp giọng lặp lại: “Có thích hay không? Anh trai sáp người rất sướng đi.” Hảnh bỗng nhiên hạ giọng, bạo ngược lạnh lùng nói, “Nói mau! Có phải hay không mỗi ngày đều muốn thịt heo bông của anh trai, tiểu huyết chảy nhiều nước như vậy...” ngòn tay thon dài vuốt ve nơi hoa huyết thiếu nữ, phốc kỷ phốc kỷ, tiếng nước vang vọng khắp hành lang, “Tiểu dâm phụ, chỉ cần nhìn thấy nam nhân liền phát lãng, tiểu dâm phụ!”

“Ta muốn thịt heo bông của anh trai... muốn anh trai làm ta, hung hăng làm ta... sáp nát tiểu huyết của ta.” Diệp Huyền đã không còn ý thức được bản thân đang nói cái gì, nàng chỉ biết theo ý Cesare mà thốt ra dâm ngữ, toàn bộ tinh thần đều tập trung nơi căn cốt thịt trườn sáp không ngừng nghỉ, muốn hả tháo nát bản thân, muốn hả đâm mở hoa tâm bản thân, đem bản thân đưa đến cao trào vui vẻ nhất. “A! Đến, muốn tiết!” hĩa huyết kịch liệt run rẩy, quy đầu cực đại đâm mở Diệp Huyền miệng tử cung, đem tinh dịch nóng rực phun lên vách thịt trong tử cung. Một trận lạ một trận liêng tục không ngừng phun vào, hoa tâm Diệp Huyền cũng tiết ra một cỗ lớn hoa dịch. Tầm mắt nàng trở nên mơ hồ, khi tinh dịch phun vào thân thể vô thức run rẩy, giống như một bãi xuân thủy, sa vào trong khoái cảm thật lâu không tự thoát ra được.

Đợi đến khi nàng lấy lại tinh thần, mới phát hiện Cesare đang ôm mình đi tới phía trước. Diệp Huyền giật nảy mình: “Anh trai, người muốn đi đâu?!” Cesare cười một cách ý vị thâm thường: “Người không phải là nói muốn về tấm cùng sao, Lily, anh trai đưa người trở về.” Diệp Huyền xém chút ngất xỉu, nàng nói về cung, là sửa sang lại quần áo chỉnh tề rồi về tấm cùng, nhưng phải như bây giờ, trong tiểu huyết còn còn thịt nam nhân bán nhuyễn đang cắm vào, một bước đi lại đâm vào một chút, còn có hỗn hợp bạch trọc cùng hoa dịch theo giữa hai chân chảy xuống. quần áo nhăm nhúm vén lên tận hông, hai chân vô lực vất lên bên hông nam nhân. Trên bộ ngực trắng như tuyết toàn là dấu hôn đỏ sậm, đôi môi sưng đỏ, gò má ửng hồng, vừa nhìn thấy liền biết vừa bị nam nhân hung hăng yêu thương

qua. Nếu thật sự bị Cesare cứ như vậy mà ôm về tấm cung, vậy bản thân còn có mặt mũi nào mà làm người?

Diệp Huyền hốt hoảng, kinh sợ, nhưng nàng biết tính tình của Cesare, licus này tuyệt đối không thể nói thẳng ra bản thân không muốn bị hấn cứ như vậy ôm về. Nàng chỉ có thể đáng thương hề hề cầm lấy vạt áo Cesare, âm thanh nước nở còn mang theo dư vị sau cao trào:”Ta không cần, anh trai... Ta không muốn bị nam nhân khác nhìn thấy.” Trong nháy mắt sắc mặt Cesare trở nên âm đạm, ngay tại lúc Diệp Huyền run sợ cho rằng hấn sắp nổi giận, hấn lại vươn tay sờ gò má Diệp Huyền: “Được rồi, anh trai sẽ che khuất người.”

Diệp Huyền còn chưa hiểu rõ ý tứ Cesare, trước mặt liền tối sầm. Áo choàng rộng rãi đem cả người nàng che dấu kỹ càng, Diệp Huyền rúc vào trong lòng nam nhân, diện mạo đều bị che khuất, chỉ còn cặp chân còn lộ bên ngoài, người sáng suốt nhìn thấy liền có thể minh bạch Cesare đang làm gì, lại nhìn không thấy nữ nhân trong lòng hấn. cứ như vậy ôm Diệp Huyền, Cesare bước chân vững vàng xuyên qua hành lang, đi vào vườn hoa. Tuy rằng bây giờ đã khuya, nhưng dạ tiệc trong cung còn chưa kết thúc, trong vườn hoa thỉnh thoảng có tốp năm tốp ba nhóm người qua lại.

Diệp Huyền giống con thỏ nhỏ bị kinh sợ rúc vào trong ngực Cesare, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Nàng nghe được tiếng nói chuyện nhỏ nhỏ, dường như có nhóm người sắp đi tới đây! Quá khẩn trương, tiểu huyết Diệp Huyền đột nhiên co rút, khiến côn thịch Cesare trướng lớn một vòng, thẳng tắp cứng rắn đứng lên. “Tê...” Cesare vỗ lên hông Diệp Huyền, “Không muốn khiến anh trai ở đây làm người, liền ngoan ngoan thả lỏng một chút.”

“Ta, ta...” Diệp Huyền gấp đến độ nước mắt sắp trào ra, đây đâu phải chuyện mà nàng cứ muốn thả lỏng là thả lỏng được. Chưa bao giờ trước mặt người khác làm loại chuyện này, Diệp Huyền cần tự nhủ không cần khẩn trương, cái miệng nhỏ nhắn phía dưới hấp càng chặt. Nàng cảm giác

được rõ ràng là côn thit Cesare dần dần trưởng lớn, so với vừa rồi còn ở trong hành lang còn lớn hơn. Trong đôi mắt xanh biếc của hắn, mạnh nước ngầm đang mãnh liệt cuộn trào. Hắn vươn ngón tay ra, ở trong miệng Diệp Huyền khuấy đảo. Trong bóng đêm, nam nhân lộ ra một cỗ nguy hiểm trí mạng khẽ nói: “Lily, côn thit anh trai trưởng đau, người nói nên làm cái gì bây giờ?”

“không cần, không cần.” Diệp Huyền liếc mắt lắc đầu, “Anh trai, chúng ta về tâm cung không tốt sao? Van cầu người, chỉ cần về tâm cung, người... người muốn làm gì đều có thể.” “Nếu ta đây muốn làm chết người?” khước môi Cesare gợi lên. Diệp Huyền kìm lòng không được co rúm lại một chút, đón lấy ánh mắt u ám của Cesare, nàng mê muội nỉ non: “Ta, ta nguyện ý bị anh trai làm chết...”

Cesare thở mạnh một hơi, hung hăng phát một cái lên tuyết đồn Diệp Huyền: “Tiểu dâm phụ, tiểu huyết đã ngứa không chịu nổi nữa phải không.” Diệp Huyền đột nhiên tỉnh táo lại, đỏ bừng khuôn mặt nhỏ nhắn. Nàng thể nhưng nói ra loại lời nói này, trước khi xuyên không, nàng vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ đầu. Nàng vội vã đem khuôn mặt chôn sâu vào ngực Cesare, không dám nhìn tới ánh mắt tràn ngập tình dục của nam nhân: “Ta mới không phải là tiểu dâm phụ, đều do anh trai... đều do anh trai dụ dỗ ta.” Nói đến nửa câu sau, giọng của nàng càng ngày càng nhỏ. Nhìn thấy cô gái trong lòng bày ra bộ dạng trẻ con, trong lòng Cesare không khỏi mềm nhũn. Dục hỏa đang bốc cháy tạm thời giảm đi một chút, hắn ôm thiếu nữ càng chặt hơn, quyết định tạm thời buông tha nàng, chờ trở về tâm cung sau đó mới thật tốt uy no cái miệng nhỏ nhắn kia. “Di, công tước đại nhân?” thanh âm quen thuộc bỗng vang lên, Diệp Huyền cả người cứng đờ, Annie?

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 4

“Di, công tước đại nhân?” nhìn thấy thân ảnh quen thuộc trong hoa viên, Annie không tự chủ được mà đi tới. Ánh trăng rơi xuống vừa vẩy trên khuôn mặt nam nhân, còn một nửa khuôn mặt hắt khuất trong bóng đen, vẻ tuấn mỹ nhuốm thêm chút tà khí. “Sao ngài lại ở trong này?” thiếu nữ tóc vàng tiến lên một bước, bỗng nhiên thấy được Cesare đang ôm một nữ nhân trong lòng. Tuy rằng bị áo choàng bao phủ kín kẽ, nhưng Annie vẫn nhìn ra được, đó là một nữ nhân nhỏ nhắn. cánh tay phải của Cesare vắt ngang bên hông nàng, đem cả người nàng tựa vào trong ngực mình. Xuyên qua ánh trăng mờ lung, đôi chân nhỏ lộ ra càng thêm đáng yêu. “Tiểu thư West.” Cesare hơi vuốt cằm, thanh âm của hắn có chút khàn khàn, âm cuối còn mang theo chút run rẩy. Annie có chút kỳ quái nhìn hắn, tại sao nàng lại cảm thấy thanh âm của công tước đại nhân có gì là lạ?

Annie tất nhiên là đoán không được, nam nhân trước mặt đang cố gắng đè nén tiếng hừ trong cổ họng, bởi vì côn thọt của hắn đang bị tiểu huyết ướm át, nóng ẩm hàm chứa, nhuyên thọt trong tiểu huyết tầng tầng lớp lớp giữ chặt lấy côn thọt, tựa như những cái miệng nhỏ nhắn không ngừng hút, muốn đè ép côn thọt bắn ra tinh dịch đậm đặc. Tiểu hổ đàn! Cesare nghiêng rằng nghiêng lợi mà nghĩ, chờ trở lại tẩm cung, bản thân nhất định phải giáo huấn thật tốt cái miệng nhỏ không nghe lời của em gái nhà mình. Diệp Huyền không ngừng kêu khổ trong lòng, không dám có chút động tác khác, cả người nàng cứng ngắc dựa vào lòng Cesare, nếu Annie phát hiện nữ

nhân trong lòng Cesare là mình, vậy thì nàng liền xong đời. Lại cố tình Annie là người bạn tốt nhất kiêm nữ quan bên người Margaret, hai người sớm chiều ở chung, nàng vô cùng hiểu rõ Margaret.

Trong tình huống căng thẳng như thế, hoa huyết nhỏ hẹp càng thêm khít khao. Côn thịt nóng cảm trong dũng đạo nóng bỏng, mỗi khi Diệp Huyền vô thức co rút vách tường, lại nhẹ nhàng hấp chặt côn thịt thêm một chút. Nhuyễn thịt bên trong hoa huyết không ngừng mấp máy, giữa hai chân thiếu nữ đã sớm là một mảng hỗn độn, dâm thủy tí tách rơi xuống không ngừng. “Công tước đại nhân, ngài ở trong này làm?” tuy rằng rất muốn biết nữ nhân trong lòng Cesare là ai, nhưng Annie vẫn duy trì thái độ dè dặt, khắc chế bản thân không nhìn vào bóng lưng kia. “Àn...” từ trong xoang mũi Cesare bỗng bật ra tiếng kêu đau đớn, hẳn không thể nhịn được nữa, hung hăng vỗ lên hông Diệp Huyền, “tiểu dâm vật, hấp thật nhanh.”

“Nha!” Annie kinh ngạc che miệng, khuôn mặt đỏ bừng thối lui vài bước. Đã bị phát hiện, Cesare cũng lười tiếp tục che dấu, hẳn cười như không cười nhíu mày: “Như người đã thấy, West tiểu thư.” Hẳn vỗ vỗ lên người nữ nhân trong lòng, “Tiểu tao hóa này bỗng nhiên phát lãng, lắc lắc thân thể cầu ta đâm nàng. Ta luôn luôn tôn trọng tình cầu của các vị nữ sĩ, tự nhiên muốn thỏa mãn nguyện vọng của nàng.” “Công tước đại nhân, ngài, ngài làm sao có thể...”

Annie đỏ mặt nói không nên lời, Cesare không chú ý đến nụ cười e thẹn trên mặt nàng. Tâm thần nam nhân đều bị tiểu tao hóa trong lòng hấp dẫn, đại khái là bị ngôn từ hạ lưu kích thích, thiếu nữ chảy ra càng nhiều dâm thủy, hoa tâm cũng bắt đầu ngứa ngáy khó chịu. Diệp Huyền không kìm được mà vịn vịn hai cái, bàn tay nhỏ bé bắt đầu dao động trên người Cesare, cách lớp tơ lụa, như có như không khảy nhẹ vài cái lên đầu vú hẳn. “Lại phát lãng?” Cesare khẽ cười nói, ngay trước mặt Annie, cánh tay đang ôm lấy Diệp Huyền bắt đầu vuốt ve Diệp Huyền tuyết đồn, tầm mắt Annie

bị tấm áo choàng cản trở, bàn tay kia không tiếng động vói vào dưới làn váy Diệp Huyền.

Đầu tiên, bàn tay kia kẹp lấy hoa môi thiếu nữ, sau khi niết vài cái liền bắt đầu tìm lấy tiểu hoa châu

giữa hoa môi đã sớm sưng đỏ. Diệp Huyền cảm chặt rằng, liều mạng nhẫn nhịn tiếng rên rỉ. Nhưng Cesare cố tình lại thấy không đủ, kẹp chặt lấy tiểu hoa châu, vừa kéo vừa niết, còn dùng ngón tay búng lên. “A...” tiếng rên rỉ vừa thốt ra, Diệp Huyền lập tức cắn vào ngực Cesare, chỉ mong vừa rồi Annie không nhận ra âm thanh của nàng. Trong lòng vừa tức vừa hận, cái lưỡi cuốn lấy nút áo Cesare, mất không ít khí lực mới cởi ra được, nàng bắt đầu dùng sức mút cơ bắp trước ngực hẳn.

Nhưng khi mút độ mạnh yếu không nắm giữ tốt, Cesare nàng thiếu nữ đang chôn đầu trước ngực mình, sau đó, âm thanh chặc chặc liền càng lên, vô cùng vang dội. “A...” Cesare thanh âm trầm thấp, “Xem ra tiểu tao hóa này chờ không kịp nữa rồi.” Hẩn ngẩng đầu nhìn Annie, “West tiểu thư, thứ lỗi ta không thể ở lâu. Hoa huyết của tiểu gia hỏa ngứa ngứa khó nhịn, ta phải trở về hung hăng thao nàng, khiến nàng học được cách làm một cô gái ngoan ngoãn.” Vừa dứt lời, hai tay hẳn nâng mông Diệp Huyền, ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Lily, kẹp chặt thắt lưng anh trai.” Thiếu nữ nhỏ giọng thì thầm: “Ta mới không cần.” nhưng hai chân nàng vẫn vây quanh thắt lưng hẹp của nam nhân, cắn côn thịt nóng bỏng kia cũng theo đó mà cắn càng sâu vào trong.

Hai người đều không có dư thừa tinh lực mà chú ý phản ứng của Annie, Cesare ôm em gái mình bước nhanh về tấm cung, mỗi một bước đi, côn thịt ở trong tiểu huyết lại trều sáp một chút. Côn thịt nam nhân vừa thô vừa dài, nhiều lần đỉnh đến khối nhuyển thịt nơi hoa tâm. Diệp Huyền miệng ngậm đầu vú Cesare nhưng vẫn không ức chế được tiếng rên rỉ. Từ hoa viên đến tấm cung chỉ khoảng vài trăm thước, vậy mà bọn họ lại đi hết 20 phút. Chờ đến khi trở lại tấm cung, Diệp Huyền đã cao trào hai lần. trong nháy mắt

khi Cesare rút ra côn thịt, tiểu huyết lại phun ra một cổ dâm thủy. Thiếu nữ âm hộ dính đầy trọc dịch, dâm thủy lại theo hoa khẩu chảy xuống, đem thấm thiên nga thấm ướt một mảng lớn. “Tiểu dâm oa!” xoẹt một tiếng, Cesare rõ ràng, lưu loát xé rách váy trên người nàng. Trong mắt nam nhân tình dục đã nhuộm kín hừng hực cháy như hỏa diễm, dường như sẽ ngay lập tức dâng trào, đem Diệp Huyền đốt thành tro.

Hắn bắt lấy hai chân Diệp Huyền, đem thân thể non mềm của thiếu nữ nâng lên. Côn thịt dữ tợn đáng sợ dính đầy dâm thủy, Diệp Huyền duyên dáng gọi to một tiếng, huyết khẩu nhỏ bé trong nháy mắt bị mở rộng ra, côn tịt cắm vào tận cùng, nặng nề đâm vào nơi hoa tâm. “A, anh trai... quá sâu, không cần... nơi đó bị đỉnh mở, nha!” Cesare động tác trều sấp vừa nhanh lại vừa mạnh, cảm giác cao trào vẫn chưa đi qua, hoa huyết đang ở thời điểm mẫn cảm nhất, Diệp Huyền cảm thấy hoa tâm bủn rụn vô cùng, miệng tử cung hắn ngoan lệ đỉnh mở ra, “A!” nàng hét lên một tiếng, cả quy đầu đều đã đâm vào.

Cesare đưa tay đánh lên vú nàng một cái: “Nơi đó là nơi nào? Tiểu tao hóa, lúc trước không phải còn cầu anh trai giết chết người, có phải hay không cao trào xong liền trở mặt?” hắn tiếp tục ba ba ba đánh lên vú nàng, trên nhũ thịt trắng nõn rất nhanh liền xuất hiện dấu hồng ngân dâm mỹ. Cesare càng hưng phấn, đem hai chân thiếu nữ mở lớn ra, đem côn thịt hung hăng đỉnh vào trong tử cung nàng. “A!... muốn hồng rồi... Anh trai, muốn hồng rồi!” Diệp Huyền khóc hô, liều mạng vạy vẹo thân thể, trước mắt nàng một màn trắng xóa, cảm thấy bản thân sẽ thực sự chết dưới thân Cesare, “Tha ta đi, anh trai, ta không dám phát lãng nữa...”

“Đã muộn.” Nụ cười Cesare bạo ngược, tàn khốc, hắn nhéo trái dậu trước ngực thiếu nữ, theo tần suất trều sấp mà nhu lỏng, đem núm vú đỏ au kéo dài ra, “Tiểu dâm phụ nếu không phát lãng, làm sao có thể gọi là tiểu dâm phụ?” hắn nhẹ giọng cười nói: “Kỳ thực người rất thích phải không Lily, tiểu huyết vừa nhuyễn vừa ẩm, lại hấp nhanh như vậy, có phải hay

không sáng sớm sẽ chờ anh trai tới thao nát người.” “Không có, ta không có...” Diệp Huyền phản bác theo bản năng, lại tiếp tục bị hấn nhéo chặt núm vú.

“Đến cùng là có hay không?” thanh âm Cesare lạnh băng nhuộm màu tình dục. “Có...” thiếu nữ khóc thút thít, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng càng thêm điềm đậm, đáng yêu, làm cho người ta thầm nghĩ hung hăng chà đạp nàng, đem bẹn nhỏ nàng làm trướng lên, phun vào tinh dịch đậm đặc, khiến nàng không còn khí lực giãy giụa. “Tao hóa, chỉ suốt ngày nghĩ đến câu dẫn anh trai, tao hóa!” Cesare cắn một ngụm lên hộ khẩu Diệp Huyền, “Người câu dẫn anh trai là muốn làm cái gì, hừm?”

Ý thức Diệp Huyền đã hoàn toàn mơ hồ, khoái cảm kịch liệt xâm nhập hạ thân, nàng giống như một con cá mắc cạn không ngừng thở hỗn hển, khóe miệng rớt ra chỉ bạc, đều bị Cesare nhanh chóng liếm không còn gì. “Ta muốn... ta câu dẫn anh trai sát ta, ta thích thịt heo bống của anh trai, muốn anh trai bắn cho ta... A, làm chết ta... làm nát tiểu huyết của ta...” “Có phải hay không chỉ muốn anh trai sát người.” Cesare ồ ồ hít thở, hấn cuốn lấy cái lưỡi thơm tho của thiếu nữ vừa liếm vừa mút, hai mắt gắt gao nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập tình dục, cái miệng sưng đỏ như hấn mong muốn phun ra dâm từ lãng ngữ.

“Chỉ muốn anh trai sát ta, tiểu huyết của ta chỉ cấp anh trai làm... A, anh trai, muốn tới...” Diệp Huyền bắt lấy tay Cesare, cả người kịch liệt lay động, dâm huyết giữa hai chân mở lớn bị cơn thịnh nam nhân cắm vào, mã mắt nơi quy đầu buông lỏng, một cỗ tinh dịch nồng đậm phun vào trong tử cung nàng. Hai chân Diệp Huyền vô lực rũ xuống, tinh dịch nóng bỏng vẫn tiếp tục phun vào, thiếu nữ vô thức run rẩy, ngay cả khí lực để rên rỉ cũng không có.

Cảm giác cao trào qua đi, bị Cesare ôm đặt trên giường, đầu óc mơ hồ của nàng mới khôi phục được một chút tỉnh táo. Cố gắng chống đỡ ngồi dậy, chỉ thấy Cesare đang cởi quần áo đã dính đầy tinh dịch của hấn xuống.

“Anh trai.” Diệp Huyền có chút dự cảm không rõ ràng, nàng kìm không được mà co rúm người lại, “Người muốn đi tắm?” “Đương nhiên không phải.” Cesare khó có dịp nở nụ cười mang theo chút ôn nhu, tựa như thợ săn đang nhìn con mồi của mình. Hắn toàn thân trần trụi bước lên giường, đem mấy lọn tóc dính trước trán Diệp Huyền vuốt ra sau tai. Hạ thân nam nhân, côn thịt vừa mới bắn tinh cũng không có nhuộm xuống, ngược lại càng trưởng to hơn.

Hắn bắt lấy mắt cá chân Diệp Huyền, nàng cảm thấy đất trời đảo lộn, Diệp Huyền đã bị nam nhân áp dưới thân. Khuôn mặt chôn trong chăn đệm tơ lụa, eo nhỏ bị bàn tay to lớn dễ dàng nhấc lên, bị hắn biến thành bộ dáng quỳ nằm sấp mông cao cao nhếch lên. “Anh trai còn chưa thỏa mãn dục vọng của người.” Cesare ở bên tai nàng nhẹ giọng nói, đầu lưỡi nóng ẩm liếm lên vành tai thiếu nữ, thanh âm nam nhân trầm thấp như ác ma. Diệp Huyền run run, cảm giác được một căn côn thịt nóng bỏng đứng thẳng nơi bản thân huyết khẩu, “Cho nên, kế tiếp anh trai sẽ làm người dục tiên dục tử.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5: Hoàng Gia Phương Tây. Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 5

Sáng nay nắng ấm vừa vặn, đi theo thị nữ dẫn đường, Rey đi xuyên qua hành lang huy hoàng, đi tới phòng khách gặp nữ hoàng. Từ sau buổi tối dạ tiệc kết thúc, hãn đã mấy ngày rồi không được gặp nữ hoàng. Trong cung đều nói thân thể nữ hoàng không khỏe, đang nằm tĩnh dưỡng trên giường. Rey sốt ruột lo lắng, hãn từ Á LÝ Nam An xa xôi đến đây, cũng phải vì muốn tham gia những yến hội xa hoa. Hãn muốn nhìn thấy cô gái mà mình thương nhớ, càng muốn cùng bồi dưỡng tình cảm trước khi kết hôn.

Trong cung cũng hiểu rõ ý đồ của Rey, thật ra theo lẽ thường mà nói khi công chúa cùng vương tử kí kết hôn ước, đều là công chúa tới quốc gia của vương tử. Nhưng Margaret là nữ hoàng của Phi Lãnh Thúy, nàng không có khả năng vì hôn ước của mình mà đi Á Lý Nam An. Thậm chí sau khi nàng cùng Rey kết hôn, nữ hoàng cũng sẽ ở lại Phi Lãnh Thúy. Sau khi Rey thừa kế vương vị, hai vợ chồng liền chỉ có thể ở riêng hai nơi.

Đối với những việc này, Rey đều vui vẻ chịu đựng. Hãn chưa bao giờ nói rõ tâm ý bản thân với bất kỳ ai, nếu Margaret yêu cầu, hãn có thể buông tha việc thừa kế vương vị, ở lại Phi Lãnh Thúy làm hoàng phu của nàng. Nghĩ đến bản thân sắp gặp cô gái xinh đẹp ấy, Rey không khỏi khẩn trương trong lòng. Thị nữ đẩy cửa ra, ánh nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt chảy lên người nàng, một thân cung trang hoa mỹ đang lười nhác dựa vào băng ghế bọc nhung. Nàng đang đọc sách, ngón tay mảnh mai kẹp lấy trang

sách, lông mi cong dài như cánh bướm, đổ xuống trên khuôn mặt tinh xảo của nàng một bóng mờ.

“Nữ hoàng, Rey vương tử đã đến.” thị nữ nhẹ giọng nói. Diệp Huyền buông xuống cuốn sách trong tay, đang định ngồi dậy, nàng ưm một tiếng, lại mềm yếu ngã về. “Nữ hoàng, ngài sao vậy?” Rey sốt ruột không thôi. Hai má Thiếu nữ đột nhiên ửng hồng, nàng hơi thở không ổn định: “Cơ thể của ta còn chưa khỏe, khiến cho ngài chê cười rồi.” Rey cũng không truy hỏi nguyên nhân cặn kẽ mà thân thiết quan tâm mình, Diệp Huyền không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ngay trong nháy mắt vừa rồi, nàng vừa mới có một chút động tác nhỏ, tiểu huyết sưng đỏ giữa hai chân đã bị ma sát đau đớn. quả nhiên vẫn chỉ có thể nằm trên giường, nàng đau đầu nghĩ, anh trai đại nhân nói được làm được, tuy không có làm mình đến chết, nhưng lại khiến Diệp Huyền vài ngày không xuống giường được. Một đêm kia, Diệp Huyền cũng không biết bản thân đến cùng đã cao trào bao nhiêu lần, càng không biết bản thân cùng Cesare làm bao nhiêu lần. nam nhân kia cơ hồ đem tất cả các tư thế mỗi tư thế đều là một lần.

Nằm giữ bản thân eo nhỏ, từ phía sau sáp vào thật sâu. Ôm bản thân ngồi lên chân hẵn, khiến côn thịt đỉnh vào chỗ sâu nhất, từ dưới mãnh liệt đỉnh lên. Đem hai chân nàng vắt lên vai, hẵn vừa đùa giỡn vú nàng vừa sáp nàng đến thần chí không rõ... trên giường rộng rãi là một bãi hỗn độn, khắp nơi đều là dâm thủy Diệp Huyền. Cesare ôm nàng vừa đi vừa sáp, lại đem nàng để trên tường, hai chân bị nam nhân nhắc cao lên, đành phải dựa vào côn thịt đang cắm trong hoa huyết giữ thăng bằng. hẵn còn ở trước gương đùa giỡn Diệp Huyền, lại buộc thiếu nữ nói những dâm từ khó nghe. Thậm chí còn ra lệnh Diệp Huyền đi phía trước, hẵn dùng cây gậy lớn sáp nàng từ phía sau, sáp hai chân Diệp Huyền như nhũn ra, chỉ có thể không ngừng kêu khóc cín tha thứ.

Đợi đến Cesare buông tha nàng, Diệp Huyền hoa huyết đã bị làm đến sung huyết. Bắp đùi bở bưng từng mảng, hoa môi nóng bưng đau đớn. Diệp Huyền đến cả khí lực đứng lên cũng không có, bởi vì thời gian dài kêu khó rên rĩ, cổ họng cũng nói không ra tiếng. hai khóa núm vú đỏ au vẫn luôn đứng thẳng, cho dù không có ngón tay nam nhân vuốt ve, núm vú cũng không thể mềm xuống. Diệp Huyền chỉ có thể nằm trên giường, lấy lý do thân thể không khỏe, hủy bỏ hết tất cả hoạt động. nàng ngay cả quần áo cũng không mặc, nhưng khi vải vóc mỏng manh đụng tới kiêu khu rải đầy dấu hôn cùng dấu tay cũng khiến nàng đau đến phát run.

Đại khái là cảm thấy bản thân quá đáng, mấy ngày kế tiếp, anh trai không bằng cầm thú lại không động chân động tay. Khó có được nữa là hẳn mỗi đêm đều đến tâm cung Diệp Huyền, nhưng chỉ ôm nàng vào ngực, có đôi khi còn hôn nhẹ lên trán nàng một cái. Cho nên, tuy rằng nàng xem chút bị giết chết trên giường, Diệp Huyền vẫn cảm thấy thật đáng giá. Có thể khiến nam nhân lãnh khốc này toát ra một chút nhu tình, quả thật là

khó khăn lắm mới đạt được.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy Rey, tâm tình tốt đẹp của Diệp Huyền liền bay mất. nàng không chán ghét Rey, nhưng hẳn là vị hôn phu của nàng. Vì không để Cesare hiểu lầm, Diệp Huyền hận không thể cách Rey càng xa càng tốt. Nhưng hoàng gia lại an bày buộc nàng mỗi ngày phải ở chung với Rey một lát, lấy lý do là để nàng đối với vị hôn phu này không quá xa lạ. Diệp Huyền không biết quyết định này Cesare có biết hay không nhưng để bảo đảm, Diệp Huyền phải nhanh chóng đuổi Rey đi.

“Cám ơn ngài quan tâm, ta đã tốt hơn nhiều lắm.” Nàng ôn nhu cười nói, “Luôn không thể khoản đãi điện hạ thật tốt, là lỗi của ta.” Không mặn không nhạt trò chuyện như vậy tuy Rey rất muốn tiến thêm một bước để tìm hiểu vị hôn thê nhưng không biết phải làm sao. Thái độ thiếu nữ dè dặt mà cao nhã, lộ ra ý tứ cự tuyệt nhàn nhạt. Rey cảm thấy ảm đạm, nhưng

hắn luyến tiếc cứ rời đi như vậy, liền làm bộ không nhìn ra ý tứ tiến khách của nàng, coi như không có chuyện gì tiếp tục trò chuyện.

Trong hành lang, Cesare mang người hầu đi tới. Hắn hôm nay không mặc quân trang, nhưng vẫn mặc áo quần màu đen, trên lễ phục dùng chỉ bạc thêu hoa văn chìm tinh xảo, khiến vẻ đẹp của nam nhân càng thêm quý khí lại có phần cấm dục. Lúc đi ngang qua phòng khách, hắn bỗng nhiên dừng lại, hướng thủ vệ bên ngoài cửa hỏi: “Nữ hoàng cùng Rey vương tử đang ở bên trong?” Diệp Huyền đoán không sai, Cesare quả thật biết nàng mỗi ngày phải ở chung với Rey vương tử. Nhưng Diệp Huyền căn bản không thể nghĩ tới, mệnh lệnh này là do Cesare hạ xuống.

Lúc đầu, Cesare làm vậy là muốn Margaret đừng quá dính bản thân, khi biết Rey định đến Phi Lãnh Thúy, hắn liền bảo một đại thần lập ra quy củ này, liền đem chuyện này ném ra sau đầu. Nhưng không biết vì sao, mỗi khi nghĩ đến cảnh tượng thiếu nữ xinh đẹp cùng vị hôn phu trên danh nghĩa của nàng vui vẻ trò chuyện, Cesare lại cảm thấy phiền chán. “Bọn họ ở cùng nhau bao lâu rồi?” Hắn lạnh giọng hỏi. Nghe được thủ vệ kính cẩn trả lời, Cesare kìm lòng không được mà nhíu mày, đã lâu như vậy. Lily cùng Rey chưa bao giờ gặp mặt, tìm đâu ra nhiều lời muốn nói vậy?

Hắn quyết định không để ý đến chuyện này, nhưng vừa đi được vài bước, hắn lại bất giác ngừng lại. “Công tước đại nhân?” Người hầu có chút nghi hoặc. Nam nhân xoay người, bước chân vững vàng, nhưng mang theo một tia vội vàng xao động mà chính hắn cũng không nhận ra. Tay đặt lên cửa phòng khách định gõ cửa thì cánh cửa liền bị mở ra từ bên trong. Thị nữ kinh ngạc nhìn Cesare, mà ánh mắt Cesare cũng dừng lại trên người thiếu nữ ngồi bên cửa sổ. Thiếu niên tóc vàng anh tuấn, quỳ một chân xuống, nâng bàn tay mềm mại của thiếu nữ lên, nhẹ nhàng in lên mu bàn tay của nàng một nụ hôn: “Nữ hoàng, mong ngài sớm khỏe lại, ta cáo từ.”

Hôn tay là lễ tiết cơ bản nhất của giới quý tộc, trước đó, không biết đã có bao nhiêu nam nhân thực hiện lễ tiết này với nàng, nhưng một màn trước

mắt này, Cesare vẫn cảm thấy cực kỳ chói mắt. Sau khi Rey rời đi, Diệp Huyền mới nhìn thấy Cesare đang đứng ngoài cửa, trong lòng nàng lộ bộ một tiếng, hồng bét, anh trai có phải là đã nhìn thấy chuyện vừa rồi? Thiếu nữ cuống quýt muốn đứng lên, nhưng hoa môi nóng bừng đau đớn, tư thế không ổn định, ngã lảo đảo xuống đất. Cesare bước đến trước mặt nàng, cánh tay dài duỗi ra, ôm Diệp Huyền vào lòng. Diệp Huyền không kịp thở vội vàng bắt lấy vạt áo Cesare, đáng thương hề hề nhăn mũi: “Anh trai, ta, ta bảo đảm sẽ rửa tay.”

Lòng Cesare tràn đầy lửa giận thế nhưng bị một câu nói này làm tiêu tán không còn chút bóng dáng, trong lòng hẩn mềm nhũn, xoa đầu thiếu nữ, đem bàn tay bị người khác hôn lên nắm trong lòng bàn tay. Bàn tay nhỏ bé, tinh tế, đáng yêu giống hệt cô em gái đang tựa vào ngực hẩn, khiến người ta nhịn không được phải yêu thương nàng, lại cũng khiến người ta muốn hung hăng chà đạp nàng.

Hẩn đem tay Diệp Huyền đặt bên môi, dọc theo nơi mà Rey hôn qua, từ mu bàn tay tới ngón tay, mỗi một tấc da thịt đều bị hẩn liếm qua một lần. ngón tay bị nam nhân dùng răng nanh cắn lên, hẩn hạ giọng, ở bên tai Diệp Huyền khàn khàn nói: “Tốt lắm, anh trai giúp người rửa sạch.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Huyền đỏ bừng, ấp úng một hồi lâu, mới mềm yếu nói: “Anh trai thật xấu...” Nàng chớp chớp mắt, “Anh trai, ta có thể không ở cùng hẩn được không?” Con người linh động vòng vo chuyển động, “ta, ta nơi đó vẫn còn rất đau, cho nên...” “Không quan hệ.” Cesare vuốt ve vành tai nàng, “Anh trai đêm nay giúp người xoa xoa.”

Kết quả là Diệp Huyền phải kêu khóc cả đêm. Đại khái là vẫn thấy canh cánh trong lòng, động tác Cesare mãnh liệt, bạo ngược, hẩn đem Diệp Huyền đặt lên giường, đem thiếu nữ ép buộc thành một thân xanh tím, tiểu hoa châu vừa mới hết sưng bây giờ lại run rẩy sưng lên. Ngày thứ hai gặp Rey, hẩn thấy nàng sắc mặt mệt mỏi, nhưng kỳ lạ là, khước mắt, đuôi lông mày đều đỏ ửng. đó là bởi vì hoa huyết Diệp Huyền đang cảm một căn

dương vật giả cực đại, làm từ ngà voi, dựa theo kích thước côn thit Cesare mà điêu khắc. thời gian dài ngâm trong hoa huyết đầy dâm thủy, dương vật giả vốn lạnh ngắt bây giờ đã ấm áp. Chỉ cần Diệp Huyền vừa động, có thể cảm giác được giả dương vật đâm vào mị thit làm nàng run rẩy một trận, còn có cảm giác no trướng, khó chịu.

Buổi sáng trước khi rời giường, Cesare đem côn thit của hắn rút ra. Tinh dịch trong tiểu huyết còn chưa kịp chảy ra, đã bị căn dương vật giả đẩy trở về. “Anh trai.” Diệp Huyền bị cảm giác lạnh lẽo làm cho run sợ, “Thật trướng, ta không cần...” “Cô gái ngoan.” Cesare hôn lên môi nàng, “Người không muốn tinh dịch anh trai ở lại trong bụng?” “Ta...” Diệp Huyền cắn cắn môi, “Nhưng mà anh trai bắn nhiều lắm, trong bụng chứa không hết.” “Tiểu tao hóa, tối hôm qua còn khóc cầu anh trai bắn cho người.” Cesare đem căn dương vật giả cắm vào chỗ sâu nhất trong hoa huyết, “Côn thit anh trai cắm trong tiểu tao huyết cả đêm, người nếu không ngoan, về sau tiểu tao huyết ngứa ngáy khó chịu, đừng có cầu xin anh trai.”

Diệp Huyền đành phải ỡm ờ nhường Cesare đem dương vật giả hoàn hoàn chỉnh chỉnh cắm vào, Cesare mở rộng hai chân nàng, bàn tay to nâng lên tuyết đồn của thiếu nữ, đem sợi dây cuối dương vật giả quấn quanh hông thiếu nữ. Đây là để cố định dương vật giả, dây nhỏ xuyên qua hoa môi thiếu nữ, quấn quanh hông, đè lên phần nộn cục huyết, cuối cùng thắt nút tại tiểu hoa châu.

Chỉ cần khẽ cử động, tiểu hoa châu liền bị ma sát run rẩy sừng lên, mị thit trong hoa huyết càng co rút, dâm thủy tiết ra bị giả dương vật giữ lại bên trong, nguyên bản bụng nhỏ no trướng càng thêm khó chịu khiến thiếu nữ ngứa ngáy không chịu nổi. Hai chân như nhũn ra, Diệp Huyền cật lực đè nén tiếng rên rỉ đã tràn đến bên môi. Từ tấm cung đến phòng khách, chỉ có một đoạn đường ngắn ngủi, đối với nàng mà nói không khác gì khổ hình. Một lát sau, nàng thế nhưng liền cao trào.

Nhìn Rey đang ôn nhu mỉm cười trước mắt, lại nghĩ đến lời Cesare thì thầm trước khi rời tấm cung: “Cùng vị hôn phu uống trà tán gẫu, tiểu huyết lại chứa đầy tinh dịch anh trai. Lily người thật đúng là tiểu dân phụ. Ta đoán ở trước mặt hãn, người nhất định sẽ cao trào nhanh hơn.” Không ngờ vừa nghĩ đến lời anh trai nói, Diệp Huyền xấu hổ, giận giữ cảm giác được, bản thân quả nhiên lại cao triều. Khoái cảm giấu kín cùng cảm giác cấm kỵ khiến bản thân càng thêm hưng phấn, đây chính là dụng ý của Cesare đi. Hãn muốn nhục nhã em ruột hãn, bởi vì hãn cũng không muốn thừa nhận đáy lòng bị cảm giác ghen tỵ quấy phá.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 6

Sau khi Rey về nước, Diệp Huyền bị anh trai liên tục ép buộc mười ngày, nàng cuối cùng cũng được ngủ một giấc ngon lành. Cesare tựa hồ đã có thói quen qua đêm ở tấm cung em gái, lúc trước luôn là Margaret dùng mọi thủ đoạn để dụ hắn tới, mà hiện tại, thời điểm màn đêm vừa buông xuống, chân hắn liền tự động đến phòng ngủ của nữ hoàng bộ hạ. Cesare không suy nghĩ sâu xa đến việc thói quen này đại biểu cho cái gì, hắn biện minh là do em gái mình thời gian gần đây quá dụ ngoạn. Dù sao nàng đáng yêu như vậy, bản thân là một nam nhân bình thường, lưu luyến trong sự dụ dàng của nàng cũng là chuyện bình thường.

Đêm nay, hai người như cũ mây mưa một hồi. mấy ngày hôm trước Diệp Huyền bị anh trai giày giò, nhưng nàng biết đây là do Cesare đang ghen, vì thế cũng tùy ý để nam nhân đầu bởn bản thân. Nhưng Rey đi rồi, Diệp Huyền liền nổi lên tính khí. Nếu ở trên giường Cesare không ôn nhu một chút, thiếu nữ liền bặm chặt môi, ôm tiểu huyết không cho Cesare đi vào. Cesare vừa bực mình lại vừa buồn cười, hắn biết bản thân quả thật quá đáng, nên cũng ôn tồn dỗ em gái, mỗi đêm đều hết sức ôn nhu vỗ về chơi đùa nàng, đem em gái hầu hạ về mặt đầy xuân sắc.

Lúc này, Diệp Huyền đang nằm trong lòng Cesare, thân thể trần trụi chặt chẽ tiếp xúc cùng da thịt nam nhân. Nửa người dưới hai người dây dưa với nhau, dương vật Cesare cắm trong tiểu huyết Diệp Huyền, đem bụng nhỏ

nàng nhét đầy. Cesare cầm công văn ban ngày chưa xem xong, đọc câu được câu không, tay phải vỗ về mái tóc Diệp Huyền. Thiếu nữ vì quá mệt mỏi nên đã sớm ngủ, lông mày thanh tú khẽ nhăn lại, tựa hồ đang mơ thấy chuyện gì không vui, cái mũi nhỏ phập phồng, đôi môi cũng nhếch lên. Cesare nhịn không được cười cười, hôn lên đôi môi kia, cảm thấy trong lòng đều ngọt ngào.

Nhưng khi nhìn đến tình báo mới đây, lông mày hăn nhăn lại. đế quốc Phi Lãnh Thúy lãnh thổ rộng lớn, số lượng lãnh chúa đếm không xuể. Trong số những người này, có người trung thành với hoàng thất, thì tự nhiên cũng có những kẻ mang trong lòng ý nghĩ làm phản. Tình báo nói về hầu tước Anderson, vừa đúng là người đứng đầu trog danh sách những người cần đề phòng. Hầu tước Anderson đã sớm có lòng làm phản, Cesare ở trong lãnh thổ hăn sắp xếp không ít mật thám. Trước mắt có một mật thám truyền tin về, báo là hầu tước Anderson đang triệu tập binh mã, có vẻ không an phận. trong tay Cesare nắm quyền lực to lớn, đối với loại nghịch thần có gan phản loạn này, hăn cũng không chùng tay. Hầu tước Anderson là thủ lĩnh quý tộc phương bắc, có chút thân phận, xem ra lần bình định này bản thân cần phải tự mình xuất chinh.

Nghĩ đến đây, Cesare không khỏi nhìn về phía em gái trong lòng mình. Hầu tước Anderson có lãnh địa ở cao nguyên phía bắc, nếu bản thân rời cung, thì cũng mất ít nhất nửa năm. Hăn đã lãnh binh xuất chinh vô số lần, nhưng không có đêm nào Cesare cảm thấy giống như đêm nay, trong lòng tràn ngập lưu luyến. hăn nghĩ đến nếu bản thân rời cung, nửa đêm em gái gặp ác mộng thì làm sao bây giờ. Những nam nhân vẫn như hổ rình mồi nhìn chăm chăm em gái, tuy nàng là nữ hoàng, nhưng tính cách ôn nhu, mềm mại, nói không chừng sẽ bị nam nhân to gan lớn mật vô sỉ lừa mất thì làm sao. Nam nhân yên lặng ngắm nhìn Diệp Huyền, có lẽ ánh mắt của hăn quá mức mãnh liệt, nàng nửa tỉnh nửa mê, mở to mắt. nàng dụi dụi khóe mắt, phát hiện anh trai đang nhìn mình. Lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào, ôm lấy cổ anh trai, hôn lên môi hăn.

“ta rất thích người, anh trai...” Nàng thì thầm một câu, khuôn mặt nhỏ nhắn nọ cựa cựa lên cổ Cesare, rồi lại mơ màng ngủ thiếp đi. Cesare nhất thời ngây người, hẳn nhớ lại câu nói kia, cảm thấy trái tim mềm nhũn. Nhưng em gái đáng yêu thế này nhưng cuối cùng lại thuộc về người khác. Chưa một khắc nào Cesare cảm thấy ghen tị với Rey như thế. Chẳng quan tâm đến việc hẳn sớm có được em gái, chỉ cần nghĩ đến việc Rey có thể quang minh chính đại đứng bên nàng, Cesare liền muốn đem hẳn chém thành từng mảnh nhỏ. Thời điểm Rey cùng Margaret ký kết hôn ước, hẳn cũng không thấy xúc động như bây giờ-bản thân đến cùng đã bị gì vậy? đêm nay, trong lòng luôn nôn nóng, đến khi trời gần sáng Cesare mới mơ màng ngủ thiếp đi.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 7

Vài tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, cửa thư phòng bị đẩy ra. Nam nhân đang đứng trầm tư, nhìn thoáng về phía người vừa mới tới: “Edward, người tới rồi.” Nam nhân trung niên cúi thấp người xuống: “Buổi sáng tốt lành, thiếu gia Cesare.” “Ta đều đã nói qua, giữa chúng ta không cần thiết phải giữ lễ tiết như vậy.” Cesare vẫy vẫy tay, ý bảo Edward ngồi xuống ghế, “Ta muốn người thay ta đi giết một người.” Edward mặt vẫn không đổi sắc, khóe môi vẫn như cũ mang theo một chút ý cười: “Cung kính nghe phân phó của ngài.”

Cesare vươn tay, ngón tay thon dài kẹp lấy tờ giấy: “Đi giết Rey, làm sạch sẽ một chút.” Edward giật mình: “Ngài nói là...” “Không sai, chính là vương tử của vương quốc Á Lý Nam An.” Nhắc tới tên người này, Cesare không tự chủ nhíu mày. “Nhưng... Hẳn là vị hôn phu của nữ hoàng.” Edward bỗng ngậy ngấn cả người, “Thiếu gia, ngài...” Cesare lạnh giọng đánh gãy lời nói của hắn: “Chẳng lẽ người cho rằng Phi Lãnh Thúy bây giờ còn cần hôn nhân chính trị để duy trì hòa bình biên giới? Hôn ước của nữ hoàng vốn là bất đắc dĩ, huống hồ trước sau gì Phi Lãnh Thúy cùng Á Lý Nam An cũng sẽ đánh một trận, cần gì lãng phí một cơ hội hôn nhân chính trị, Phi Lãnh Thúy cần một thân vương thích hợp hơn.”

Không sai, đây chính là lý do của ta, Cesare nhủ thầm. sở dĩ muốn phái người đi ám sát Rey, cũng không hoàn toàn là vì hắn không muốn gả em

gái cho nam nhân kia. Theo gốc độ chính trị, thì việc hôn ước này quả thật đã lỗi thời. lúc Margaret mười bốn tuổi, nữ hoàng Olivia đã ký kết hôn ước này. Khi đó Phi Lãnh Thúy đang phải đối mặt với nguy cơ loạn trong giặc ngoài, quý tộc phương bắc nổi loạn, biên giới thì có nước láng giềng như hổ rình mồi. vì mượn binh của Á Lý Nam An, Olivia không thể không hy sinh con gái.

Margaret là người thừa kế hoàng vị duy nhất, trừ khi nàng chết yếu nếu không nàng nhất định sẽ trở thành người thống trị Phi Lãnh Thúy. Mà sau khi nàng cùng Rey kết hôn, sinh ra người thừa kế sẽ đồng thời kế thừa cả hai ngôi vị hoàng đế. Người thừa kế mang dòng máu lai, đợi đến trăm năm sau, Phi Lãnh Thúy sợ rằng phải đổi họ. olivia tất nhiên là biết quốc vương Á Lý Nam An đánh chủ ý gì, nhưng nàng thật sự không còn phương pháp khác, chỉ có thể định ra hôn ước với lang sói.

Sau đó, hai đế quốc liên minh tiến quân lên phương bắc, kết thúc ba năm phản loạn. mà cũng đúng lần đó Cesare vừa mới nhập ngũ đã lập được nhiều công trạng, chỉ mới hai mươi tuổi đã là vị tướng tài ba của Phi Lãnh Thúy. Sau khi chiến tranh kết thúc, quan hệ giữa Phi Lãnh Thúy và Á Lý Nam An lại trở nên căng thẳng. hai quốc gia thực lực tương đương, cho nên đều có ý muốn thôn tính đối phương, từ vài năm trước đã trận lớn trận nhỏ đánh nhau không ngừng. mà hôn ước giữa Margaret và rey chỉ là biến cuộc chiến thành công khai thành cuộc chiến ngầm. đáng thương Rey hồn nhiên, ngu xuẩn vẫn ở đó mơ mộng, phụ hoàng ngoan độc của hắn chỉ ước gì sau khi hắn cùng Margaret kết hôn sinh ra người thừa kế xong liền đi đời nhà ma.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Cesare càng lạnh hơn. Nhưng Phi Lãnh Thúy không thể đơn phương hủy bỏ hôn ước này, biện pháp giải quyết duy nhất bây giờ chính là giết Rey. “thiếu gia, đây có phải là suy nghĩ thật của ngài?” Edward nghiêm cẩn quan sát Cesare. Edward là một trong số những người có thể nhìn thẳng Cesare mà không bị giáng tội, bởi vì thân thể đặc biệt của

hắn, từ khi Cesare ra đời, thì không nhận được bao nhiêu sự quan tâm của cha mẹ, chính tay hắn đã nuôi Cesare lớn lên. Edward là người trong gia tộc Gattuso, khi Cesare còn nhỏ, hắn chiếu cố cuộc sống của tiểu chủ nhân, cũng phụ trách sự an toàn của người thân Cesare. Đợi đến khi Cesare trưởng thành, Edward tiếp nhận cơ sở ngầm của tiểu chủ nhân. Hắn thay Cesare quản lý một đội quân ám sát tinh anh, chỉ cần là kẻ thù của Cesare, đều do đội quân này loại bỏ.

Cho nên Edward có thể thẳng thắn chất vấn hắn như vậy. Thấy Cesare trầm mặc không nói, hắn lại tiếp tục: “Chẳng lẽ ngài không phải vì nữ hoàng mới làm ra quyết định này?” “Người muốn làm trái với mệnh lệnh của ta?” Cesare lạnh lùng nhìn hắn. Edward thở dài: “Cho dù ngài muốn mạng ta, ta cũng không chút do dự mà dâng lên. Chỉ là, thiếu gia, ngài đã quên kết cục của lão gia?” cha của Cesare là giáo hoàng Alexander đời thứ năm, mọi người đều biết, giáo hoàng là người của thánh thần, phục vụ thượng đế nên không thể kết hôn. Cho nên Alexander không có vợ, nhưng lại có rất nhiều tình nhân và con tư sinh. Trong rất nhiều người con tư sinh, cuối cùng Cesare là người thừa kế lãnh địa gia tộc Gattuso, trở thành công tước Valentino.”

Việc này không phải là vì

Alexander yêu thương Cesare nhất, mà là vì mẹ ruột của Cesare. Cho dù Alexander là quý tộc thì thân phận con tư sinh này của Cesare cũng không thay đổi. Nhưng vì mẹ của hắn là nữ hoàng Phi Lãnh Thúy, mà nữ hoàng Olivia đã sớm kết hôn. Nàng cùng Alexander yêu đương vụng trộm rồi sinh ra Cesare, đứa trẻ mà cả hai gia tộc đều chối bỏ. Lúc Cesare còn nhỏ, một năm hắn chỉ được gặp mẹ một lần. Nữ nhân cao quý không thể với tới đó, tao nhã mê người, có mị lực hấp dẫn nam nhân. Ngay cả giáo hoàng đa tình cũng cam tâm tình nguyện quỳ dưới váy nàng.

Thật ra có rất ít người biết, Olivia cùng Alexander là thanh mai trúc mã. Lúc Olivia còn là công chúa, nàng đã từng ở nhà cậu Gattuso một thời gian

rất dài. Khi đó, nàng kết bạn cùng tiểu công tước Alexander. Sống chung lâu ngày, bọn họ yêu nhau. Alexander coi Olivia là ngọn đèn sinh mệnh của mình, nguyện vì nàng dâng lên mọi thứ mình có. Nhưng hai người không kết hôn, Olivia trở thành nữ hoàng, mà Alexander khoác lên mình chiếc giáo bào. Nguyên nhân chính là vì trước khi đăng cơ Olivia cần một người dẫn binh đánh tan toàn thành chống đối hoàng thất.

Đương nhiên, Alexander có được hồi báo phong phú. Hẳn là chính khách trời sinh, rất nhanh liền nắm trong tay quyền lực tối cao, trở thành người đứng đầu tòa thánh. Nhưng hồi báo này không phải là điều mà Alexander ao ước, hẳn vẫn không thể sánh vai cùng Olivia, chỉ có thể trở mắt nhìn nữ nhân mà mình yêu ôm ấp cùng người đàn ông khác. Sau đó, Alexander bắt đầu ăn chơi đàng điếm, khắp nơi phong lưu. Thống khổ cùng hối hận giày vò hẳn, nhưng chỉ cần có chỉ thị của Olivia, hẳn liềm giống như con chó trung thành bên chân nữ hoàng, vì nàng diệt hết kẻ thù. Mỗi khi hẳn cảm thấy do dự, Olivia sẽ dùng cạm bẫy tình yêu dụ dỗ hẳn, khiến hẳn vui vẻ chịu đựng. cuối cùng, hẳn vì nữ hoàng làm quá nhiều việc dơ bẩn, Olivia lại không cần hẳn. Cesare vẫn nhớ ngày đó, Olivia đem một cái ly thủy tinh đựng đầy độc dược đưa cho hẳn.

“Cho hẳn uống đi, Cesare.” Nữ nhân mỉm cười nói: “Chỉ cần hẳn chết ta liền cho người trở thành công tước xứ Valentino đời tiếp theo. Ta biết người sẽ không do dự, con yêu.” Thanh âm Olivia mê hoặc hẳn, “Người giống ta, chúng ta đều chảy dòng máu của gia tộc Ace. Không có điều gì mê người hơn quyền lực, vì thứ đáng yêu này, cái gì chúng ta cũng có thể bỏ qua.” “Như ngài mong muốn.” Cesare cười cười, “Mẹ.” sau khi, Alexander chết, Olivia cũng chết. nghe được tin tức nữ hoàng đã chết, Cesare đang xem một tập thơ, trong đó có một câu: “Bản thân đem dao hướng về người khác, cuối cùng cũng sẽ đâm trúng trái tim mình.”

“Hương vị độc dược thật không sai đi, mẹ.”

=====
=====

Về kịch tình tiến triển vấn đề, ở trong này nói một chút ý nghĩ của ta

Ta đổi bài này định nghĩa nói thật văn đại khái không xác thực, hẳn là phiêu văn

Cũng chính là loại bỏ thật bộ phận, thừa lại tình tiết là có thể một mình thành lập, trọng điểm miêu tả là nữ chủ công lược nam chủ quá trình, cũng chính là phiêu nam chủ

Nam chủ nhân vật hình tượng rất trọng yếu, ta nhận vì tuyệt đối không thể bằng nhân thiết, này là của ta nguyên tắc

Tại đây cái đại tiền đề hạ, cấm dục sư phụ không có khả năng một giây biến cầm thú gục nữ chủ, lãnh khốc ca ca cũng không có khả năng ba phút sau liền đổi nữ chủ khăng khăng một mực yêu phải chết muốn sống, giống cái loại này ba qua sau liền chí tử không du tình tiết, nô tì thật sự không chịu nhận có thể

Cho nên, mỗi một chuyện xưa tiến triển có sắp có chậm, nhưng đều là thành lập ở nam chủ trên tính cách

Về phần ngược nam chủ ngược nữ chủ cách nói, nói thực ra, ta cảm thấy nếu mỗi chuyện xưa đều một cái dạng, nam nữ chủ mỗi ngày liền tương tương nhượng nhượng, nam chủ phải đổi nữ chủ mọi cách che chở tất cả cúng bái, kia nhanh xuyên văn viết cũng không có ý tứ gì

Mặt khác còn có về phối hợp diễn vấn đề, ở trong này muốn dự cái cảnh --

Ở ta không có nói rõ này chuyện xưa là NP thời điểm, trừ nam nữ chủ ngoại mỗi một cái phối hợp diễn, đều có khả năng biến thành vật hi sinh

Cho nên, không cần dễ dàng yêu thương phối hợp diễn, nhớ lấy nhớ lấy

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 8

Trời sắp đổ mưa, ngoài cửa sổ sắc trời trầm xuống, Cesare ngồi trong thư phòng, không thắp đèn, trong bóng đêm dày đặc chỉ thấy được sườn mặt lạnh lùng của hắn. câu nói của Edward luôn quanh quẩn bên tai hắn, “Hay là ngài đã quên kết cục của cha ngài?” Cesare làm sao có thể quên, mẹ của hắn đã chính miệng hạ lệnh hắn tự mình độc chết cha ruột của mình. Đương nhiên, hai người họ cuối cùng đều chết, là người giết người, nhưng trong lòng Cesare không có chút gợn sóng. Đúng vậy, lời nói của nữ nhân kia là đúng. Hắn cùng nữ nhân kia giống nhau, vì quyền lực, hắn nguyện ý buông tha tất cả. bởi vì chỉ khi bản thân nắm trong tay sức mạnh, mới không có người tính kế hắn, phản bội hắn.

Nhưng một giây kia, Cesare cảm thấy em gái không giống như vậy. trong người chảy dòng máu gia tộc Ace, lại không giống bọn họ lãnh khốc vô tình. Nàng hồn nhiên, tựa như đóa hoa trên cành. Cánh hoa mỏng manh, trong suốt tựa như chỉ cần một làn gió thổi qua nháy mắt sẽ lụi tàn. Cesare muốn bảo vệ nàng, giống như hắn muốn bảo vệ con rối nhỏ mà hắn vô cùng quý trọng lúc còn nhỏ. Bởi vì hắn biết bản thân không thể ỷ lại, từ bi, yếu đuối, tín nhiệm... những từ ngữ mang theo sắc ấm này vĩnh viễn cũng không xuất hiện trên người hắn.

Nhưng mà đóa hoa kia, dù màu sắc có thuần khiết, hoàn mỹ thì vẫn mang gai nhọn của hoa hồng. hắn không biết bản thân đã ngồi im bao lâu,

cho đến khi cửa thư phòng bị đẩy ra, bàn tay thiếu nữ đặt lên cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn vào phòng, hướng chỗ hấn nở nụ cười mềm mại. “Anh trai.” Nhận thấy Cesare có chút không thích hợp, Diệp Huyền không tự chủ được mà thả nhẹ bước chân, nàng đi đến bên người Cesare, cầm lên bàn tay đang gác lên đầu gối của hấn, “Tay người thật mát.” “Lily.” Cesare mở miệng nói, trong âm thanh của hấn, mang theo chút chần chờ khác thường khiến Diệp Huyền lo lắng, “Ta phải người đi ám sát Rey.” Cái gì?!

Diệp Huyền cả kinh, theo bản năng buông tay Cesare. Tuy rằng nàng đối với vị hôn phu trên danh nghĩa này không chút tình cảm, nhưng không có nghĩa là Diệp Huyền muốn hấn chết. nàng có chút hoảng hốt, lắp bắp nói: “vì, vì sao?” “Bởi vì hấn là vị hôn phu của người.” Cesare cười cười, trong ý cười kia có chút ý tứ khiến Diệp Huyền hoảng hốt, dường như sắp không thở nổi. “Nhưng...” nàng không biết bản thân muốn gì, biết rõ nói như vậy sẽ khiến Cesare tức giận, nhưng Diệp Huyền không thể nào thừa nhận bởi vì tâm tư ghen tị của Cesare, một người đang sống sờ sờ bị giết chết, “Ta có thể hủy bỏ hôn ước với hấn.” dưới ánh mắt lạnh băng của nam nhân, Diệp Huyền vẫn kiên trì nói hết.

“Hủy bỏ hôn ước?” Cesare bật ra một tiếng cười lạnh ngắt ngủi, “Người muốn lấy lý do gì hủy bỏ hôn ước, nói cho mọi người biết người cùng anh trai ruột thịt lăn lên giường, không thể gả cho nam nhân khác?” mặt Diệp Huyền đỏ bừng, nàng muốn

phản bác rằng không phải không có cách khác, nhưng có văt hết óc mà suy nghĩ, thì Diệp Huyền lại bị ai phát hiện rằng, chỉ khi Rey chết bất đắc kỳ tử, nàng mới có thể thuận lý thành chương thoát khỏi chuyện hôn ước này. “Người vì sao không đồng ý?” Cesare xoa nhẹ lên gò má thiếu nữ, “Là vì không đành lòng thấy hấn chết, hay là người không muốn ở bên anh trai.”

“Không phải.” Diệp Huyền cắn chặt môi, “Ta muốn ở bên anh trai, năm mơ cũng muốn, nhưng là... nhưng là, Rey cũng không có làm gì sai trái.”

“Vậy người muốn làm như thế nào?” thanh âm Cesare vô cùng ôn nhu, giống như một tình nhân hoàn mỹ, thì thầm bên tai Diệp Huyền, “Người là tiểu quý tham lam, người muốn gả cho Rey, cũng muốn anh trai làm tình nhân của người.”

“Hay là ngài đã quên kết cục của cha ngài?” – a, ta không quên, ta đương nhiên không quên. Lại là một nữ nhân muốn đùa bỡn người khác, nàng khuynh quốc khuynh thành, nàng khiến ta rơi vào cạm bẫy ôn nhu mà không thể tự kiểm chế, mà nàng cũng chỉ là một dâm phụ lợi dụng nam nhân vì nàng băng qua núi đao biển lửa.

“Lily, ta nghĩ người khác nàng.” Cesare mỉm cười nhìn thiếu nữ, hần cười cười, mà bàn tay Diệp Huyền bị hần nắm lấy lại không khống chế được mà run lên. “Anh trai, ta...” thiếu nữ lắp bắp, ánh mắt giống như một con thỏ nhỏ đang hoảng sợ. “Đừng khóc.” Cesare ôn nhu giúp nàng lau đi nước mắt, hần đem Diệp Huyền ôm vào trong lòng, trái tim đã từng nóng chảy nay lại dần dần lạnh xuống. “ta chỉ là đùa một chút.” Thanh âm nam nhân thật bình tĩnh quanh quẩn bên tai Diệp Huyền, “Rey là vị hôn phu của người, ta làm sao có thể giết hần, em gái yêu quý.”

=====

Tốt lắm, Rey tránh được một kiếp = =

Ca ca chính là cái đa nghi thiếu yêu biến thái, công lực khó khăn cao tới năm sao

Rất nghĩ hỏi tiểu thiên sứ nhóm ta có thể hay không trước tạm dừng này chuyện xưa, trước viết ta cong tâm cong phế ngóng trông khai tân nào động, nhưng mà ta biết cũng không thể 【 năm bình nhìn trời

Về đến tiếp sau cp vấn đề, tuy rằng ta có thể xem cha và con gái vẫn, nhưng thiệt tình không viết ra được đến, này cp tổ hợp liền thật có lỗi

Về phần NP, có tám phần tỷ lệ không biết viết

Bởi vì ta cảm thấy trừ phi là chịu giới hạn trong xã hội hoàn cảnh, tỷ như nói mặt thế a nữ nhân đều chết sạch cái gì, nếu một người nam nhân ái nữ nhân, cơ bản không có khả năng hội nhận cùng nhân cùng chung nàng, tựa như nữ nhân cũng thật chán ghét nam nhân tả ủng hữu ôm giống nhau đi

Hơn nữa ta cảm thấy loại này cảm tình không thuần túy, không phù hợp ta phiêu văn ước nguyện ban đầu, cho nên phỏng chừng không có, thứ lỗi

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 9

Rất nhanh liền đến tháng bảy, gió lạnh dần dần thay thế cho ngày hè, hai vạn đại quân đang chờ xuất phát, tiến quân lên phương bắc dẹp phản loạn. Đại tướng quân tất nhiên là người độc chưởng quân quyền công tước Valentino, tuy Cesare chỉ hai mươi ba tuổi nhưng hẳn đã trải qua vô số trận chiến lớn nhỏ, chưa bao giờ chiến bại. ngay cả đám quý tộc bất mãn chuyện hẳn chuyên quyền cũng không thể phủ nhận rằng hẳn là tướng quân trăm trận trăm thắng. tuy là thế, nhưng khi nghe nói Cesare lãnh binh xuất chinh, tâm Diệp Huyền vẫn không yên. Sau khi nàng xuyên không, trí nhớ cùng tình cảm của nguyên thân cũng sẽ ảnh hưởng đến bản thân, đây là công năng mà hệ thống thiết kế để thí sinh dễ dàng dung nhập vào thế giới sau khi xuyên không gọi là “Cộng hưởng tình cảm.”(trong cv là cộng tình, mk thấy dịch như vậy vẫn gượng gạo nhưng k nghĩ ra từ khác, ai có cao kiến xin giúp đỡ)

Bởi vì bị ảnh hưởng bởi tình cảm của Margaret, tình cảm của Diệp Huyền dành cho Cesare là thuần khiết không chút tạp chất. tuy rằng nàng tiếp cận Cesare là vì hẳn là mục tiêu công lược, nhưng thật chất quá trình công lược này cũng là vì thỏa mãn khát vọng khiến Cesare yêu bản thân. Biết rõ bản thân sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ rời khỏi đây, nhưng Diệp Huyền vẫn không khắc chế được vì Cesare mà lo lắng. nhưng Cesare lại đối với phần lo lắng này làm như không thấy, từ ngày mà hẳn nói với Diệp

Huyền hân muốn ám sát Rey, bị Diệp Huyền phản đối, Diệp Huyền miễn cảm phát hiện, Cesare lại một lần nữa xa cách mình.

Tuy rằng bọn họ vẫn như trước vài ngày lại qua đêm cùng nhau, nhưng hân lấy lý do chuẩn bị việc xuất chinh, đã thật lâu Diệp Huyền không nói chuyện cùng hân. quả nhiên, lúc ấy đã đi nhầm một bước. Nếu cho Diệp Huyền một cơ hội trở lại lúc đó, nàng nghĩ bản thân vẫn là lựa chọn như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn, nàng không biết làm thế nào để bù đắp lại, Diệp Huyền cùng Cesare cứ như vậy giăng co, cuối cùng cũng đến ngày xuất chinh. Dựa theo thông lệ, trước khi xuất chinh nữ hoàng sẽ tham gia nghi thức tiễn quân. Diệp Huyền mặc vào lễ phục đẹp đẽ quý giá, tóc được búi cao, trên đầu đội vương miện kim cương lấp lánh, chói mắt. Annie thay nàng đem vạt áo sửa lại, hoàn thành việc mặc lễ phục, chúng thị nữ lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai người họ.

Annie do dự một lát, mới nhẹ giọng nói: “Lily, hôm nay trong tiệc tiễn quân, chịu thua công tước đại nhân một lần.” Công tước đại nhân trong lời nàng dĩ nhiên là Cesare, đại khái là từ chuyện trong hoa viên lần trước, nhắc tới Cesare, trong giọng Annie có chút cứng nhắc. Nàng thấy quan hệ giữa bạn tốt cùng Cesare càng ngày càng lạnh nhạt, nàng không thể không lo lắng thay Margaret. Người trong cung đều biết, nữ hoàng thoát nhìn rất tôn quý nhưng thật ra chỉ là con rối của công tước Valentino mà thôi. Nữ hoàng không có địa vị, lại không có thực quyền, nếu một ngày nào đó Cesare muốn làm phản, Margaret chỉ sợ ngay cả một chút sức lực để phản kháng cũng không có.

Annie cùng Margaret lớn lên cùng nhau, biết vị công chúa này không có dã tâm thu lại quyền lực. Cho nên, thanh thản, nhàn nhã làm một nữ hoàng bù nhìn càng khiến Margaret vui vẻ hơn. Nhưng hậu quả của việc này chính là, Margaret phải nhìn sắc mặt Cesare mà sống. Annie không biết hai anh em này là quan hệ yêu đương ái muội, lúc trước thấy Margaret bám dính Cesare, trong lòng còn cảm thấy cao hứng. Nhất là đoạn thời gian gần

đây, quan hệ hai người ngày càng thân mật, Annie nghĩ, Cesare càng yêu thương em gái, ngày sau của Margaret có thể trải qua tốt hơn. Ai biết ngày vui ngắn ngủi, hai người không biết vì nguyên nhân gì mà trở mặt. tuy rằng thái độ Cesare trước mặt người khác vẫn như cũ, nhưng Annie nhìn ra được, hẳn vô cùng mất hứng.

Diệp Huyền có chút mờ mịt: “Chịu

thua? Chịu thua thế nào?” Annie cũng là tiểu thư quý tộc được nuông chiều mà lớn lên, cũng không biết nên làm thế nào, nàng nghĩ nghĩ: “Nói vài câu quan tâm dịu dàng?” Diệp Huyền thở dài, nếu chỉ cần nói vài câu dịu dàng mà có thể khiến Cesare hồi tâm chuyển ý, nàng cũng không cần phải đau đầu thế này. Nhưng mặc kệ thế nào, ngay cả Annie đều nhận thấy hai người họ có chút không thích hợp, bản thân quả thật không thể cùng Cesare chiến tranh lạnh. Diệp Huyền hạ quyết tâm, không phải chỉ là lấy lòng anh trai đại nhân thôi sao, nàng biết nên làm thế nào. Sửa sang thỏa đáng, nàng mang theo kỵ sĩ, người hầu ngồi xe ngựa đi tới ngoài thành.

Hai vạn đại quân, số lượng lớn như vậy tất nhiên không thể đóng quân trong thành. Ngoài thành, nơi nơi đều là quân trưởng chỉ chút. Cờ thù hoa hồng cùng cờ thù sư tử vàng tung bay phấp phới, tượng trưng cho gia tộc Ace cùng gia tộc Gattuso. Cesare vẫn như trước mặc quân trang màu đen, giữa sắc trời hơi tối càng thêm lạnh lẽo. Hẳn cưỡi ngựa tới trước xe ngựa nữ hoàng, Diệp Huyền vốn định bảo hẳn không cần hành lễ, trong lòng khẽ động, tùy ý để Cesare quỳ gối trước mặt mình. Nam nhân nâng lên bàn tay mang bao tay tơ lụa mềm mại, khẽ hôn lên mu bàn tay. Hẳn cúi mắt, bỗng nhiên dừng một chút, nhìn thoáng qua Diệp Huyền. Bàn tay nhỏ bé bị hẳn giữ trong tay, nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay hẳn.

Động tác nho nhỏ này, lại hết sức khiêu khích. Diệp Huyền cũng không có cách nào khác, trong thế giới thị vệ không chút tiết tháo, chịu thua, liền đồng nghĩa với câu dẫn. Cesare chột nhứ mày, hướng Diệp Huyền cười cười: “Nữ hoàng đích thân tới, thật là vinh hạnh cho ta. Không biết nữ

hoàng có muốn vào trong doanh trại nhìn một chút.” Diệp Huyền khẽ buông lỏng cơ thể, thành công.

Đi theo Cesare, nàng xuống xe ngựa, bắt đầu tuần tra trong doanh trại. Theo sau hai người là một cái đuôi thật dài, Diệp Huyền không tìm thấy cơ hội thực hiện kế hoạch câu dẫn của bản thân. Lại nhìn sang Cesare, khoe mắt, đuôi lông mày của nam nhân vẫn bình tĩnh như cũ. Tuy rằng đáp lại khiêu khích của Diệp Huyền, nhưng hăn bây giờ lại giống như không hiểu rõ ý tứ của nàng, đừng nói đến bộ dạng nôn nóng, hăn ngay cả một chút dị trạng cũng không có. Diệp Huyền không khỏi tức giận, nàng là người có tính tình quật cường, tuy rằng yêu Cesare đến phát điên, từ trong xương tủy vẫn cao quý, kiêu ngạo như trước, làm sao có thể chịu được loại tình huống này. Hạ thấp bản thân, lại nhận được sự đáp lại lãnh đạm, Diệp Huyền trong lòng oán hận, dứt khoát liền không ép buộc bản thân đi câu dẫn này nữa.

Nàng buông tha chuyện này, trong lòng cũng buông lỏng, lại thêm trong doanh trại quá nhàm chán, liền thản nhiên nói: “sắc trời cũng không sớm, Gattuso, nhanh chóng nhổ trại đi.”

Gattuso? Mi tâm Cesare nhảy dựng, hăn bất động thanh sắc: “Nữ hoàng đi đường xóc nảy, không bằng trước hết tới doanh trướng nghỉ tạm một lát, hạ thần lại hộ tống ngài về thành.” Diệp Huyền cũng cảm thấy hơi mệt, vì thế lại dẫn một đồng người hướng về phía trung tâm doanh trại. Trướng này cũng không tính là lớn, toàn bộ người hầu đều đứng bên ngoài, Annie lại bị sai đi chuẩn bị trà cho Diệp Huyền, nàng nhàm chán nhìn bản đồ hành quân treo trong trướng, liền bị một khối thân hình nóng như lửa ôm lấy. Cesare cắn vành tai thiếu nữ, hơi thở nóng rực phun vào trong tai nàng: “Gattuso?”

Giọng nói thiếu nữ tuy mềm nhẹ nhưng lộ ra vài phần lãnh đạm: “Ở trước mặt người khác, ta tất nhiên không muốn công tước đại nhân bị người khác bàn tán.” Vừa dứt lời, Diệp Huyền liền cảm thấy không ổn. quả nhiên, nàng thấy hạ thân chợt lạnh, xoẹt một tiếng, váy của nàng bị Cesare xé

rách. Diệp Huyền quá sợ hãi, vội vàng đem tay che lại hạ thân, Cesare bắt lấy tay nàng, đem tay nàng bắt chéo sau lưng, nắm chặt eo nhỏ đang không ngừng vụng vẹo của nàng, nhấc lên, liền lộ ra hai phiến hông mượt mà, trắng như tuyết của Diệp Huyền.

“Người buông ta ra!” Thiếu nữ gấp đến độ cả mặt đỏ bừng, nàng đang đứng ngay chính giữa đại trường, tuyết đồn đối diện với trường môn. Vừa rồi khi Annie ra ngoài, trưởng môn kia vẫn chưa kéo xuống hết, chỉ cần có cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, người bên ngoài có thể nhìn thấy một thiếu nữ thân dưới lỏa lồ, tư thế đứng cực kỳ hổ thẹn. “Ta?” Cesare cười cười, một tay duỗi đến trong vạt áo Diệp Huyền, hung hăng vuốt ve nhũ thịt trước ngực nàng, “Ta là ai?” Không đợi Diệp Huyền trả lời, hắn phát một cái lên hông Diệp Huyền, âm thanh thanh thúy, “Tiểu tao hóa, vừa rồi còn ở trước mặt người khác câu dẫn anh trai, hiện tại bày ra bộ dạng trinh tiết liệt nữ, người cho là ta không biết nơi này của người có bao nhiêu tao?” Hắn nói xong, cách vài vốc va chạm khe hở hẹp giữa hai chân thiếu nữ, từ chỗ đó lui ra, ngay trên hạ thân Cesare cùng tiểu huyết Diệp Huyền lộ ra một đoạn chỉ bạc.

“Chậc.” Tiếng cười Cesare tràn ngập mỉa mai, “Quả nhiên đã âm, nói cho anh trai biết, có phải từ lúc ngồi trong xe ngựa tiểu huyết liền bắt đầu ngứa?” Thấy Diệp Huyền căn môi không đáp, hắn hung hăng néo lên đầu vú đã sưng lên, đầu lưỡi ở trong vành tai nàng liếm mát, “Không nói chuyện?” trong lòng Diệp Huyền đột nhiên căng thẳng, sau đó, liền cảm thấy một ngón tay đặt lên cúc huyết bản thân.

ĂN THỊT CHI LỬ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 10

“Không cần! Anh trai!”

Thiếu nữ trong lòng kịch liệt phản đối, nhưng hai tay Cesare giống như song sắt, đem Diệp Huyền gắt gao giữ lấy, khiến nàng không thể động đậy, tiếng cười nam nhân mang theo ý lạnh vang lên bên tai nàng: “Thế nào, hiện tại biết gọi anh trai?” Hắn vừa nói xong, ngón tay kia cũng không chút chần chừ đâm vào cúc huyết Diệp Huyền. Cúc huyết thiếu nữ vừa khéo léo, vừa khít khao, chặt chẽ bao lấy ngón tay hắn, tiểu huyết theo động tác của nam nhân cũng càng thêm xoắn chặt.

Diệp Huyền sợ đến run người, lúc nói ra câu nói kia nàng liền cảm thấy hối hận. Ở chung với Cesare lâu như vậy, nàng làm sao lại không biết tính cách cường ngạnh của hắn. Vốn dĩ hai người vì chuyện của Rey mà không vui, bản thân không chỉ không đỡ Cesare, mà ngược càng thêm chọc giận hắn. Trước không nói đến nhiệm vụ công lược, nàng cho tới bây giờ cũng không bị người khác chơi đùa mặt sau, cái loại đau đớn này, vừa nghĩ lại liền khiến hai chân Diệp Huyền phát run. Ngay lập tức, nàng bắt chấp mặt mũi, cuống quýt ghen ngào nói: “Ta sai rồi, anh trai... Van cầu người, van cầu người tha cho ta... Đừng sờ nơi đó, không cần... Không cần!”

Từ nơi cúc huyết truyền đến một trận kịch liệt đau đớn, vì bị dị vật xâm nhập mà đau đớn. Vách tường khô khốc không ngừng co rút lại, cật lực muốn đem ngón tay Cesare đẩy ra, lại bị hắn thô bạo khuếch trương sấp

càng sâu. Diệp Huyền cuối cùng nhịn không được ủy khuất cùng thương tâm ô ô khóc lớn. Trong động tác của Cesare, không có chút thương tiếc nàng. Nàng hạ mình cầu xin hãn thương xót, hãn cũng không chút dè dặt. Diệp Huyền nghĩ, nàng khóc không phải vì đau đớn trên thân thể mà là trái tim nàng đang bị giày xéo. Nàng đã từng ngây thơ cho rằng Cesare có chút yêu nàng, dù sao bọn họ cũng từng có một quãng thời gian ôn nhu. Nhưng vì bản thân không chịu phụ họa theo ý của Cesare, hai người liền bước đến tình thế ngày hôm nay.

Chẳng lẽ bản thân đã lựa chọn sai? Đó rõ ràng là một sinh mạng, Diệp Huyền không thể giống như Cesare lãnh khốc vô tình nhìn Rey bị giết. Bọn họ dù sao cũng là hai loại người khác nhau, Diệp Huyền lần đầu tiên hiểu được. Anh trai lãnh khốc của nàng tâm nghi ngờ rất nặng, có lẽ, hãn vĩnh viễn cũng không thể động lòng. Ngón tay Cesare không ngừng xâm nhập, bên tai âm thanh nứt vỡ khiến hãn tâm phiền ý loạn. Theo sườn mặt xinh đẹp của thiếu nữ, nước mắt rơi xuống như mưa. Không biết vì sao, nhìn thấy em gái khóc, Cesare lại cảm thấy hối hận.

Không nên như vậy, Cesare tự nhủ, hãn không cần phải thương hại cô gái này, hãn căn bản không cần thiết thương hại loại cảm xúc yếu đuối này. Nhưng bất tri bất giác, hãn vẫn dừng động tác lại. Dem ngón tay rút ra, Cesare thậm chí còn có chút dè dặt, cẩn trọng, sợ bản thân làm nàng đau thêm. “Đừng khóc.” Hãn lãnh đạm nói, “Người bày ra bộ dạng đáng thương này cho ai xem, chẳng lẽ người nghĩ ta sẽ thương tiếc người?” Trong phút chốc Diệp Huyền bùng nổ, không biết lấy từ đâu ra khí lực, nàng hung hăng đẩy Cesare ra: “Đúng, lúc trước mắt ta bị mù, cho rằng tìm người cho dù có là tảng đá, cũng sẽ có ngày mềm xuống.” Ánh mắt thiếu nữ sáng rực kinh người, váy áo hoa lệ bị nam nhân xe rách, tóc dài rối tung xõa xuống dưới. Trong tình cảnh chật vật như vậy, lại toát ra một cỗ cương liệt, “Không nghĩ tới a...” Nàng lộ ra một nụ cười chưa bao giờ có lạnh lẽo, mỉa mai, “Người thực ra không có tim.”

“Người sẽ không khóc, sẽ không cười, sẽ không yêu một người, càng không xứng đáng để cho ta yêu người.” Nói xong câu đó, khí lực cả người Diệp Huyền dường như đều bị thoát ra hết. Nàng nghĩ, bản thân sẽ không bao giờ sợ hãi Cesare nữa. bản thân sở dĩ sợ hãi như vậy, cũng chỉ vì quá yêu hắn mà thôi. “Annie.” Nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài truyền vào, Diệp Huyền lớn tiếng gọi. Annie xốc lên mình trưởng, nhất thời chấn động. Diệp Huyền lại làm như không nhìn thấy ánh mắt khác thường của nàng, tiếp tục chỉnh sửa váy áo của mình, dùng vải vóc sót lại đêm hai vú lỏa lồ che lại.

“Nữ hoàng, này...”

“Không có việc gì.” Diệp Huyền vén tóc ra sau tai, “Ta cùng Gattuso vui đùa một chút.” Annie nhìn nam nhân đứng một bên, mặt hắn không chút biểu cảm, hơn phân nửa khuôn mặt đều bị bóng tối che khuất, không nhìn ra chút cảm xúc. Annie vội vàng đi qua, dùng tấm thảm một bên khoác lên người Diệp Huyền: “Nữ hoàng, bây giờ về cung ạ?” Diệp Huyền gật gật đầu, nàng ưỡn thẳng thắt lưng, đầu ngẩng cao. Một giây này, thiếu nữ hồn nhiên, dịu dàng đã biến mất. Nàng giống như một nữ hoàng chân chính, tao nhã rời khỏi đại trưởng làm người ta hít thở không thông. Từ đầu tới cuối, không thém liếc mắt nhìn Cesare một lần.

ĂN THỊT CHI LỬ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 11

Năm nay Phi Lãnh Thúy mùa đông đến cực kỳ sớm, ngày thu vừa mới đi qua, trận tuyết đầu tiên liền rơi xuống. Cả vương quốc rộng lớn đều bị tuyết trắng bao phủ, nhất là cao nguyên phương bắc, tuyết đọng đếm mấy mét. Vốn dĩ chiến sự đã sắp kết thúc, lúc này lại bởi vì trận tuyết lớn hiếm thấy này mà lâm vào giằng co. Phản quân trú đóng trong thành trì cuối cùng dựa vào địa thế hiểm yếu mà phản công, Cesare dứt khoát hạ lệnh tiến quân, đem phản quân vây lại. Đại quân dựng lên nơi trú đóng tạm thời, chỉ chờ lương thực trong thành hao hết, liền dứt khoát công phá một lần.

Trận chiến này đối với Cesare mà nói cũng không quá khó khăn, hầu tước Anderson cùng vây cánh của hắn tuy rằng hùng hổ, nhưng thật ra không mấy tinh nhuệ. Ngoại trừ mấy đại quý tộc đã tâm bưng bưng, mọi người dường như đều không đồng ý phục tùng Anderson cùng hắn làm phản. Trải qua sự thống trị của hai mẹ con Olivia cùng Cesare, quốc lực của Phi Lãnh Thúy ngày càng hưng thịnh, bốn phương thái bình. Dân chúng yên lòng, chỉ cần có thể có cơm no áo ấm, bọn họ cũng không cần biết người thu thuế của bọn họ là ai. Cho nên khi Cesare lãnh quân tiến lên cao nguyên phía bắc, dọc đường đều tiến quân thần tốc, nghiền nát phản quân đem chúng bức lui vào vùng núi xa xôi. Uy vọng trong quân của hắn vốn dĩ đã cao, lúc này toàn quân đồng lòng, lệnh vừa ban bố, không ai dám không nghe theo.

Khoái cảm nằm trong tay quyền lực, hẳn là phải khiến hẳn an tâm mới đúng, nhưng tâm trạng Cesare lại vô cùng nặng nề. Nhóm tâm phúc đều nhìn ra, công tước đại nhân bình tĩnh, tự chủ bây giờ lại có vẻ vô cùng nóng nảy, sự ngoan lệ của hẳn trước đây không thể hiện ra ngoài, hiện tại thường xuyên vì chút việc nhỏ mà giận dữ, thậm chí giận chó đánh mèo người khác. Mà hẳn tâm sự trùng trùng đến ngay cả người chậm hiểu nhất cũng phải nhận ra, hẳn dường như có cái gì đó vướng bận, lại cố gắng đè nén bản thân không để ý đến.

Trong phần lớn tâm phúc, chỉ có Edward mới thật sự biết được nguyên nhân Cesare khác thường. Sau khi phát hiện Cesare không thích hợp, Edward đi khuyên giải hẳn, lại bị Cesare nổi giận mắng to, thậm chí đem Edward đuổi khỏi quân đội, sung quân đến tiền tuyến. Lần này, không còn có người nào dám đi khuyên công tước đại nhân, các tướng lĩnh nơm nớp lo sợ, chỉ mong nhanh chóng thu được tin tức từ hoàng thành, lúc đó tâm tình Cesare mới có chút chuyển biến tốt. Cứ giày vò như vậy, các tướng lĩnh đều mong trận tuyết này nhanh chóng qua đi, đem phản quân hoàn toàn tiêu diệt, khải hoàn trở về, tiện thể cách vị công tước đại nhân âm trầm khó định này xa một chút. Mỗi khi nhìn thấy lính liên lạc từ hoàng thành, là lúc bọn hẳn cao hứng nhất.

Một ngày này, lại có thư từ hoàng thành. Cesare đang ở trong trường xem quân báo, thị vệ canh giữ ngoài cửa kích động nhận thư, nghĩ lần này có thể lấy lòng công tước đại nhân, vội vàng đem thư vào. Cesare nhận lấy, thấy là dịch báo từ hoàng cung, không khỏi có chút rã rời. Các tướng lĩnh chỉ nghĩ rằng thấy thư từ hoàng thành sẽ khiến hẳn cao hứng, lại không biết rằng hẳn chỉ quan tâm tình báo từ cơ sở ngầm trong cung truyền ra. Không phải vì nội dung tình báo này có gì quan trọng, nội dung tình báo chỉ có một, ghi lại đủ loại nhất cử nhất động của nữ hoàng.

Nàng hôm nay mặc váy màu gì, gặp người nào, thoát nhìn cao hứng hay mất hứng. Trong mắt Cesare câu chữ lạnh lẽo trên trang giấy, lại bởi vì

miêu tả thiếu nữ ấy mà trở nên có sức sống. hấn nhin không được ở trong lòng phác họa hình ảnh từng cái nhăn mày, tươi cười của nàng. Khi nàng cùng bạn bè uống trà tán gẫu, trời thu nắng ấm, đôi mắt hơi nheo lại khi cười có thể đem người khác hòa tan. Nàng tham gia vũ hội, màn khiêu vũ mở đầu, nàng giống như con thiên gia nhẹ nhàng nhảy múa. Thời tiết trở lạnh, nàng bị chút bệnh nhẹ, hắt hơi vài cái, chớp mũi cũng hồng lên, thoát nhìn giống như một trái anh đào đáng yêu.

Cesare chưa bao giờ nghĩ tới, trong đầu hấn, lại có nhiều ký ức về em gái. Lúc hấn xem thư, lúc hấn nhắm mắt lại, thậm chí lúc hấn hành quân đánh trận, hình ảnh thiếu nữ bé bỏng cũng không ngừng xuất hiện trong đầu hấn, nhiễu loạn tâm thần, khiến hấn không thể khắc chế suy nghĩ. Hấn nghĩ đến nhiều nhất là hình ảnh cuối cùng, lúc nàng nhắc lên mảnh trướng, không chút do dự rời xa bản thân. Khi đó, Cesare đứng như cọc gỗ, cũng đã quên mất bản thân lúc đó suy nghĩ cái gì. Chỉ cảm thấy đau đớn cuộn trào, trái tim như bị thô bạo xé rách, Cesare cảm thấy trước mắt toàn màu đen, ngay cả việc duy trì tư thế đứng thẳng cũng cần khí lực cực lớn.

Người sẽ không yêu người khác, cũng không xứng đáng để ta yêu người. Đúng vậy, hấn chưa bao giờ được người khác yêu thương, cho nên cũng mất đi năng lực yêu người khác. Hấn muốn giữ lại người kia, người duy nhất nguyện ý yêu thương hấn trong cả cuộc đời cô độc, lạnh lẽo như băng, nhưng hấn ngay cả biện pháp để giữ lại nàng cũng không biết. “Không cần yêu bất kỳ người nào, Cesare.” Cesare còn nhớ rõ cha của hấn Alexander từng có một lần uống say, có lẽ trong khi say sẽ nói lời thật lòng, cũng có lẽ hấn đang dặn dò con trai của mình. Cesare ngồi bên cạnh hấn, tùy ý để hấn phun hơi rượu lên mặt mình, “Con có biết vì sao không?”

“Vì sao?” Cesare cảm thấy thật nhàm chán, nhưng vẫn nhu thuận hỏi. “Bởi vì tình yêu là thứ làm cho con người ta yếu ớt nhất.” Alexander dường như vừa nghĩ tới điều gì đó, hấn cười điên cuồng, “Con dùng cái gì đi yêu

nàng? Là cả trái tim a... Người bắt không được cũng sờ không được, nếu bắt được, tim sẽ nát.”

“Cho nên...” Hãn vỗ lên gò má non nớt của Cesare, “Nếu con thật sự thích một người, không cần yêu nàng, chỉ cần chiếm được nàng, giữ được nàng là đủ rồi.”

Cesare mở thư ra, trên tờ giấy tinh xảo, chỉ có hai hàng chữ ít ỏi: Vương tử Rey đã tới hoàng thành. Nhận quốc thư của Á Lý Nam An, tháng sau, nữ hoàng cùng với vương tử Rey thành hôn.

#

Sau hai mươi mấy năm, trong cung lại tổ chức một hôn lễ long trọng. Xe ngựa của thân vương không ngừng đổ tới, cả hoàng thành tràn ngập tiếng reo hò, tiếng chuông trong giáo đường vang lên không dứt, một đôi trai gái đi vào đại điện huy hoàng, đối mặt với nhau, nhảy cùng nhau. Hạnh phúc to lớn bao phủ vương Rey khiến hãn càng thêm anh tuấn, nữ hoàng cũng rất xinh đẹp, nhưng chỉ có hãn cảm nhận được, người trong ngực hãn có chút cứng nhắc.

Rey cũng không cảm thấy có gì không thích hợp, dù sao thời gian hãn ở cùng nữ hoàng không nhiều lắm, trong hôn lễ nữ hoàng cảm thấy khẩn trương cũng là điều bình thường. “Thân ái.” Hãn ôn nhu hỏi: “Ngài cảm thấy mệt mỏi sao? Chúng ta có thể đi nghỉ ngơi trước.” Diệp Huyền bị cái xưng hô này dọa sợ, thân ái, Cesare chưa bao giờ gọi nàng là thân ái. Cho dù là thời điểm hãn ôn nhu nhất, cũng chỉ gọi biệt danh của Margaret là Lily. Đại khái là do từ này có một chữ là yêu đi, Diệp Huyền tự giễu, mà nàng lại vọng tưởng hưởng người nọ cầu xin một chút tình yêu.

Diệp Huyền gật đầu, Rey kéo nhẹ tay nàng, chu đáo cẩn thận che chở nàng trở về tấm cung. Trong tấm cung bố trí vô cùng ngọt ngào, chúng thị nữ nhìn thấy vợ chồng tân hôn nắm tay nhau đi đến, không khỏi cười cười

trêu ghẹo. Rey không tự chủ được mà đỏ mặt, hẳn không phải là nhóc con cái gì cũng không hiểu, hẳn sắp cùng cô gái mà hẳn ngày đêm mong nhớ trải qua một đêm tuyệt đẹp, vừa nghĩ đến điều này, toàn thân hẳn đều run rẩy vui sướng.

“Nữ hoàng, điện hạ, nước ấm đã chuẩn bị tốt.” Không biết có phải là cố ý hay không, thị nữ lại nói vào lúc này. “Thân, thân ái...” Rey lắp bắp nói được ba chữ lại khẩn trương quá mà không nói tiếp được nữa. Diệp Huyền âm thầm thở dài một hơi, trong cung Rey cũng là người được hoan nghênh, không biết có bao nhiêu cô gái say mê hẳn, nhưng ở trước mặt bản thân lại bối rối như thế. Chỉ khi yêu sâu sắc một người mới có thể như vậy suốt ngày lo được lo mất, tiến thoái đều phụ thuộc vào người kia. Bản thân ở trước mặt Cesare, cũng dè dặt cẩn trọng như vậy.

Vẫy tay cho thị nữ lui ra khỏi phòng, dừng một chút, mới ôn nhu nói với Rey: “Thân ái, chờ ta một lát, được không?” Giữa nam nữ quý tộc, đây là ám hiệu đồng ý lên giường. Rey nhìn theo thân ảnh yếu điệu kia đi về phía cuối phòng, xuyên thấu qua màn sa mỏng manh, có thể nhìn thấy váy áo theo động tác của nàng rơi xuống, lộ ra vòng eo nhỏ nhắn, viền hông tinh tế. Hẳn khẩn trương đến độ nói không ra lời, tiếng nước chảy xuống rào rào không ngừng, nghe vào trong tai Rey, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Hẳn cởi bỏ nút áo, kéo xuống thắt lưng, ngon tay vẫn run rẩy không ngừng. Phanh một tiếng, hẳn đang nhắc chân lên liền kém chút ngã sấp xuống.

“Sao lại thế này?” Hẳn cuống quýt nhìn phía cuối điện, sợ Diệp Huyền bị ngã. Ngay sau đó, hẳn liền nhận ra tiếng động phát ra từ ngoài cửa. Chúng thị nữ thất thanh kêu lên, cửa gỗ khắc hoa bị đá văng ra, đập vào mặt là luồng hàn khí bức người, trước mặt Rey là một nam nhân mặc quân trang màu đen. Trên vai, trên tóc, thậm chí ngay trên lông mi của hẳn đều dính tuyết, khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập hàn khí, đôi mắt hẳn giống như một con sói hoang đang nổi giận, chăm chú lạnh lùng nhìn Rey. “Công tước đại

nhân! Công tước đại nhân! Ngài không thể như vậy!” Thị nữ vội vàng chạy tới, quỳ gối trước mặt hăn giọng điệu khẩn cầu, lo sợ.

Công tước đại nhân? Rey nhớ lại, hăn là anh trai của Margaret công tước Valentino. “Cút.” Thanh âm nam nhân bình tĩnh không chút phập phồng, nhưng khiến cả Rey lẫn thị nữ rùng mình ớn lạnh. Thị nữ đang ngập ngừng, lại nhìn thấy ánh mắt âm u của Cesare, khiến sợ lui xuống. Nàng là tâm phúc của Cesare, tất nhiên là biết nữ hoàng cùng công tước đại nhân có quan hệ mờ ám. Nếu không lui xuống, nàng biết rõ rằng mình sẽ chết tại đây. Trong ánh mắt kinh ngạc của Rey, thị nữ li ra ngoài, thậm chí còn đóng cửa lại. Âm thanh ồn ào ngoài cửa rất nhanh liền biến mất, cả tấm điện khôi phục yên tĩnh. Trong không gian yên tĩnh dường như chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng của Cesare, cùng tiếng hít khí dồn dập của Rey. Tiếng nước cuối điện đã ngừng lại, sau đó là

một trận âm thanh vải vóc cọ xát vào nhau. Người mặc quần áo hình như rất vội, cuống quýt phủ thêm áo ngủ, lại cuống quýt chạy tới phía trước.

Nghe thấy tiếng bước chân, Cesare cùng lúc bước lên trước. Để ủng gõ lên sàn nhà từng tiếng đốc đốc, hăn cùng Rey chỉ đứng cách nhau vài mét, sau vài bước, hai người liền đứng đối mặt với nhau. Rey dường như bị dọa đến ngây dại, xoạch một tiếng, Cesare rút bội kiếm bên hông ra. Trên thanh kiếm vẫn còn lưu lại máu chưa kịp chùi, Cesare từ trên chiến trường phương bắc ngày đêm ngựa không dừng vó chạy như điên về hoàng thành. “Người, người muốn làm gì?” Bởi quá sợ hãi, giọng nói của Rey cũng run rẩy. Mà Cesare lại nở nụ cười, hăn cười nhạt nhẽo, giống như cảm thấy đáp án đã quá mức rõ ràng không cần nói nữa: “Giết người.”

Mũi kiếm xé gió đâm về phía trước, xuyên thủng trái tim Rey. “Dừng tay!” Diệp Huyền lao đảo chạy tới, máu tươi trước ngực Rey liên tục trào ra, trên khuôn mặt Cesare cũng dính đầy máu. Cesare vẫn bình thản, không nhanh không chậm rút kiếm ra, âm thanh kim loại ma sát với xương thịt càng thêm chói tai. Thân hình Rey đổ ập xuống đất, Cesare lấy ra khăn tay,

đem vết máu dính trên thân kiếm lau sạch, lại tùy ý lau vài cái trên mặt. “Buổi tối tốt lành, Lily.” Tâm tình của hãn dường như rất tốt, trong ý cười còn mang chút thỏa mãn.

“Người, người...” Diệp Huyền nói không nên lời, nàng vừa tắm rửa, mái tóc vẫn còn ướt sũng xõa tung xuống dưới, trên người còn mang theo hương hoa thơm ngát. Khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu nữ bị hơi nước nóng làm cho đỏ bừng, cổ áo ngủ lỏng lẻo, lộ ra màu trắng của váy lụa mềm mại phía bên trong. Bởi vì chạy tới vội vàng, nàng không kịp mang giày, đôi chân trần đứng trên mặt đất, ngón chân mướt mà đáng yêu. “Người thật đáng yêu.” Cesare thì thào nói nhỏ, hãn vứt thanh kiếm trong tay xuống, bước qua xác chết không nhắm mắt của Rey, ôm lấy gò má Diệp Huyền.

Trên tay hãn cũng dính đầy máu, vẫn còn chút độ ấm, vừa mới từ trong thân thể người sống mãnh liệt bắn ra. “Dọa đến người sao, Lily.” Diệp Huyền chột bùng tỉnh, không thể tin được thì thào. “Người giết hãn?”

“Đúng vậy, ta giết hãn.” Cesare đưa mũi kềm sát cổ thiếu nữ tham lam hít vào mùi hương dễ chịu trên người nàng, hãn túy ý trả lời, vì em gái hỏi nên hãn mới trả lời.

“Vì sao...” “Cô gái ngốc.” Cesare chạm vào gò má mềm mại của thiếu nữ, không cần thận đem máu dính lên mặt Diệp Huyền. Hãn vội vã dùng miệng liếm đi, xác định rõ ràng trên người em gái không có hơi thở nam nhân kia, “Người chỉ có thể thuộc về ta, nếu ai nhúng chàm, thì người đó phải chết.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 12

Đêm đã về khuya. Vũ hội chuẩn bị vì vợ chồng tân hôn vẫn đang tiếp tục mà thi thể của chú rể đã lạnh ngắt. Rey nằm ngửa trên mặt đất, miệng vết thương trước ngực, máu tươi đã khô lại, đỏ sậm mất đi sự sống. Mắt hắn vẫn mở to dường như không thể tin được chuyện xảy ra trước khi chết, trong mắt tràn ngập kinh ngạc cùng sợ hãi. Máu từ vết thương chảy ra, chảy lan trên mặt đất, nhuộm đỏ tấm thảm mùi máu tươi gay mũi. Đây là hiện trường mưu sát, thanh kiếm sáng lạnh vẫn còn vút trên mặt đất, ke giết người thật lãnh khốc tàn nhẫn. nhưng xuyên qua màn lụa mềm mại, cảnh tượng trên giường lại vô cùng dâm mỹ.

Thân thể trắng nõn của thiếu nữ bị nam nhân áp dưới thân, giống như một chú sơn dương thuần khiết rơi vào tay ác ma. Nàng khắc chế tiếng rên rỉ, tay nắm chặt lấy drap giường dưới thân, cả khuôn mặt chôn trong chăn đệm, miệng nhếch lên cao cao, eo nhỏ mềm mại cong xuống. một căn cơn thịt thô to nóng như lửa không ngừng ra ra vào vào nơi miệng hoa huyết của nàng, mỗi một lần rút ra, dâm thủy trong suốt lại vẩy lên bụng nam nhân. Mỗi lần sáp nhập, hai túi thịt ướt sũng ba một tiếng đánh lên da thịt thiếu nữ, trên miệng nàng dấu tay đỏ tươi che kín da thịt vô cùng mê người.

“Ân... Ân... A...” Ở sâu trong nội tâm Diệp Huyền kháng cự lần giao hoan này nhưng thân thể đã sớm quen thuộc với Cesare. Ý thức được sự thật Rey đã bị Cesare giết chết, Diệp Huyền dường như sắp phát điên rồi.

nàng liều mạng đánh lên người Cesare, lớn tiếng quát mắng Cesare cút ra ngoài, nhưng Cesare vẫn bất động, hấn giam cầm Diệp Huyền trong ngực mình, vừa kịch liệt hôn lên môi nàng, vừa vội vàng cởi sạch quần áo trên người nàng. Khi côn thịt cắm vào trong hoa huyết, hai người đều khắc chế không được mà rên rỉ một tiếng. Âm đạo vẫn còn khô khốc, vách tường mị thịt gắt gao cắn mút côn thịt, cảm giác quá mức sít sao khiến Cesare xém chút bất tỉnh. Hấn đem hai chân Diệp Huyền đẩy ra, dùng tay vuốt ve huyết khẩu cùng hoa châu của nàng: “Lily, thả lỏng một chút, người thật chặt.”

“Người buông ta ra, đi ra ngoài... Ngô... Đi ra ngoài...” Nhân lúc đang giãy giụa, Cesare dùng lưỡi xâm nhập miệng nàng, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho không ngừng hôn. Diệp Huyền chỉ có thể phát ra âm thanh kháng cự mơ hồ, dưới sự tàn sát bừa bãi của nam nhân, chỉ bạc theo khoe miệng chảy xuống. Trong hoa huyết côn thịt chậm rãi trườn sấp, nam nhân một tay đưa giỡn núm vú Diệp Huyền, tay kia thì néo lên tiểu hoa châu sưng đỏ, cái miệng nhỏ nhắn mở ra rồi khép lại, bắt đầu có dâm dịch phun ra.

Diệp Huyền cố gắng đè nén tiếng rên rỉ của bản thân, nhưng phản ứng trên thân thể muốn giấu cũng không được. Hoa huyết càng ngày càng ấm, mị thịt gắt gao cắn mút dương vật cứng rắn như thiếc, côn thịt không ngừng cọ xát bên trong huyết thịt, dâm thủy chảy ra càng nhiều, khiến Cesare ra vào càng thêm dễ dàng. Động tác trườn sấp của nam nhân ngày càng nhanh, hạ thân hấn không ngừng va chạm lên da thịt thiếu nữ, tiếng nước phốc kỷ phốc kỷ vang lên bên tai không ngừng. Cả người Diệp Huyền như nhũn ra, bầu ngực cũng theo động tác của Cesare mà lay động không ngừng, núm vú run rẩy đứng thẳng, trông vừa đáng yêu cũng vừa đáng thương.

“A, không cần... Quá nhanh...” Tuy khối thân thể này bị Cesare dạy dỗ rất tốt, nhưng đã nửa năm rồi không làm, Cesare lại sấp vừa nhanh vừa sâu, nhiều lần đỉnh đến chỗ mãn cảm, nàng quả thật không chịu nổi. Nhưng Cesare lại giống như cố ý tra tấn nàng, hấn đem đùi Diệp Huyền gác lên

vai, cái miệng nhỏ bị banh rộng, gian nan phun ra nuốt vào thiết bồng của hãn. Hãn lại đĩnh một cái thật sâu, nàng duyên dáng hét lớn, một lần lại một lần, không ngừng cắm vào hoa tâm của nàng. Vào lúc từ trng hoa tâm phun ra lượng lớn âm dịch, hãn hung hăng sáp vào miệng tử cung Diệp Huyền, đem cả quy đầu to lớn nhét vào.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 13

“A! Không được, ta không được... Không cần, quá sâu... Ta không cần...” Vừa cao trào là lúc hoa huyết mẫn cảm nhất, Diệp Huyền cảm thấy trước mắt một mảng sương mù, ngay lúc Cesare đỉnh sâu vào, hai chân nâng cao lên, mũi chân duỗi thẳng tắp, cả người ức chế không được mà run rẩy. Ngay lúc này Cesare lại đem côn thịt rút ra, hỗn hợp dâm thủy cùng tinh dịch chảy ra, hạ thân Diệp Huyền là một mảng lầy lội. Huyết thịt vô ý mấp má, khoái cảm chùng chất bỗng nhiên đứt đoạn, Diệp Huyền ưm một tiếng, hoa huyết cảm thấy vô cùng trống rỗng. Cesare nhắc thân thể nàng lên, bày ra tư thế quỳ sấp xuống. Bàn tay to lớn giữ chặt eo nhỏ thiếu nữ, động thân một cái, côn thịt lại nhét đầy hoa huyết. “Ân a... Thật sướng...” Diệp Huyền nhịn không được mà rên rỉ, tư thế này khiến côn thịt Cesare xâm nhập càng sâu, côn thịt của hắn vốn dĩ có kích thước kinh người, lúc này cả căn côn thịt đều đỉnh đến chỗ sâu nhất, chỉ hận không thể đem hai túi thịt này đều nhét vào. Háng hấn dán sát da thịt Diệp Huyền, lông mu thô cứng không ngừng quét qua tiểu ngọc châu, côn thịt cũng không ngừng cọ xát trong hoa huyết, cảm giác ngứa ngáy khiến Diệp Huyền sấp điên rồi.

“Thích không, Lily?” Cesare ngậm lấy vành tai Diệp Huyền, bàn tay to duỗi đếm trước ngực Diệp Huyền, niết lấy đầu vú sưng đỏ. “Ân... Ha... A...” Thấy Diệp Huyền không trả lời, Cesare lại thả chậm tốt độ, mềm nhẹ chuyển động. Quy đầu nghiên nát từng tắc từng tắc mị thịt trong hoa huyết, so với mưa to gió lớn trừu sấp càng thêm giày vò, “Có thích hay không?”

hắn bắt đầu dùng môi lưỡi hôn lên cổ Diệp Huyền, thiếu nữ dưới sự tra tấn của hắn nhỏ giọng nức nở, hắn có chút đau lòng, động tác dưới thân vẫn vô cùng ôn nhu, “Chỉ cần người nói thích, anh trai liền tha cho người.”

Diệp Huyền nức nở than nhẹ, nàng liều mạng lắc đầu: “Không thích, không thích... A, không cầm làm nơi đó... A... Thật ngứa...” Từ trong hoa huyết lại phun ra lượng lớn dâm dịch, liên tục cao trào khiến Diệp Huyền mơ hồ muốn ngất đi, nàng cắn lấy góc chăn nức nở, “thối tha, người là tên thối tha... Người muốn ta thích, ta cố tình không thích!”

“Ta là tên thối tha, vậy người là cái gì?” Cesare thấp giọng cười, đầu lưỡi ôn nhu liếm lên má nàng để lại dấu vết ẩm ướt. Hắn khẽ hảy lên đầu vú Diệp Huyền, đột nhiên hung hăng búng lên, rồi tàn bạo lôi kéo, “Vậy người chính là tiểu dâm phụ bị tên thối tha đùa bỡn phun nước!”

Hắn nắm chặt cằm Diệp Huyền, bức bách nàng nhìn thi thể Rey trên mặt đất: “Người xem, chồng người chết vẫn chưa nhắm mắt.” Lời nói của hắn giống như một con dao sắc bén, từng chút từng chút đâm vào lòng Diệp Huyền, đâm đến nỗi máu tươi đầm đìa, “Hắn nhất định không nghĩ tới người là người dâm đăng như vậy, tiểu huyết đều sắp bị anh trai thao nát còn nói không thích.” Hắn duỗi tay đến chỗ giữa chân hai người, dâm thủy ướt sũng, “Cái miệng nhỏ nhắn bên trên nói không thích, nhưng cái miệng nhỏ nhắn phía dưới lại vui mừng chảy nước đầm đề.”

“Không phải, không phải như thế...” Nước mắt không khống chế được chảy xuôi xuống, thiếu nữ liều mạng lắc đầu, nhưng chính nàng cũng không biết bản thân muốn phản bác điều gì. Đúng vậy, bản thân đúng là một nữ nhân dâm đăng, nếu không dâm đăng, làm sao có thể chủ động đánh thuốc anh trai, liều lĩnh quán quít anh trai cùng mình loạn luân. Nàng cũng đã sớm biết Cesare là dạng người gì, thật ra nàng la cam tâm tình nguyện... Cam tâm tình nguyện bị nam nhân này tra tấn, dù bị hắn đối đãi không chút thương tiếc, cho dù bị hắn mắng là dâm phụ, tao hóa, cho dù đau lòng sắp chết, cũng không cách nào từ bỏ Cesare.

Giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, xương cốt cũng chẳng còn. Trả giá hết thảy không chút do dự, cuối cùng khiến nàng tuyệt vọng hiểu rõ, mất đi nguồn ánh sáng mỏng manh đó, nàng cũng không thể sống tiếp. Thiếu nữ dưới thân không ngừng từ chối, Cesare càng lúc càng nhanh, càng lúc càng tàn nhẫn, cơn thịnh kích liệt nảy lên, mã mắt trước quy đầu mở ra, tinh dịch nóng rực phun vào tử cung thiếu nữ. Tinh dịch Cesare vừa nhiều vừa đặc, phun liên tục mấy phút mới hết, khoái cảm khiến người ta hít thở không thông mới thoáng bình ổn một chút. Cho dù trong quá trình bản tình, hẳn vẫn không ngừng trều sấp. Trong khi hoa huyết liên tục co rút, ý thức của Diệp Huyền lại dần dần mơ hồ. nàng cảm giác được anh trai đang hôn mình, lưu luyến triền miên, vì nàng khóc mà thở dài. Nàng dường như nghe được anh trai thì thầm, nhưng cũng có thể là nàng mê sảng: “Đừng rời khỏi ta, người hận ta cũng được, chỉ cần người không rời khỏi ta.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 14

Vương phu mới của Phi Lãnh Thúy bất ngờ chết trong đêm tân hôn, tin tức này giống như mọc cánh, nhanh chóng truyền đi khắp vương quốc từ phố lớn cho đến ngõ nhỏ. Khiến mọi người đều chấn kinh, vốn dĩ là việc vui cả nước bây giờ lại trở thành bi kịch khiến người ta tiếc hận không thôi. Nữ hoàng không chịu nổi đả kích to lớn, liền ngất xỉu, bây giờ nằm trên người không dậy nổi. Bệnh tình của nàng có vẻ thật sự nghiêm trọng, ngay cả khi tổ chức tang lễ cho vương tử Rey nữ hoàng cũng không xuất hiện. Nhóm đại thần, quý tộc sốt ruột không thôi, sợ nữ hoàng cứ như vậy đi đời nhà ma. Bởi vì nữ hoàng không có con nối dõi, nàng người thân trực hệ duy nhất của nàng lại chính là một đứa con ngoài giá thú-công tước Valentino. Một khi nàng chết, một hồi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế gió tanh mưa máu lại nổi lên.

Mà nhóm dân chúng lại quan tâm đến phản ứng của vương quốc Á Lý Nam An nhiều hơn, Rey là vương tử của Á Lý Nam An, cũng là con trai duy nhất của lão quốc vương. Hắn bất ngờ đột tử, âm mưu bên trong quả thật nhiều không đếm xuể. Người dân hai nước Phi Lãnh thúy cùng Á Lý Nam An đều cho rằng, đây là vì hoàng thất muốn phá hủy hôn ước này mới xuống tay độc ác như vậy. Chỉ cần Rey chết, quốc vương Á Lý Nam An sẽ thôi không ngấp nghé đế vị của Phi Lãnh Thúy. Mà đổi thành báo thù cho thái tử đã mất, vốn đã có sẵn ý định động thủ với Phi Lãnh Thúy, đây quả thật là một lý do tuyệt hảo, quốc vương Á Lý Nam An cao giọng tuyên bố,

nếu Phi Lãnh Thúy không thể đưa ra một câu trả lời thuyết phục đối với việc vương tử Rey tử vong, hẳn sẽ dẫn quân vượt qua biên giới, tuyên chiến với Phi Lãnh Thúy.

Quan hệ giữa hai quốc gia càng thêm căng thẳng, không khí nơi biên giới càng thêm giương cung bạt kiếm. Trong tình thế hết sức căng thẳng như vậy, cuộc sống của Diệp Huyền lại lâm vào tình cảnh bình tĩnh kỳ dị. Trong căn phòng trang hoàng đẹp đẽ, quý giá nhưng cũng hết sức lịch sự, tao nhã, một thiếu nữ thân thể trần trụi cuộn mình trên ghế mềm, dường như đang ngủ say. Mái tóc dài đen nhánh xõa tung xuống đất, che khuất phân nửa tấm lưng trắng nõn. Hai bầu ngực cao vút theo nhịp hô hấp của nàng nhẹ nhàng phập phồng, đầu vú sưng đỏ, trên bầu ngực mượt mà in đầy dấu hôn cùng dấu tay vô cùng rõ ràng.

Trên cổ, trên bụng, trong bắp đùi nàng... Chỗ nào trên thân thể nàng cũng rải đầy hồng ngân, dấu ấn lưu lại mấy ngày hôm trước đã chậm rãi mờ đi, nhưng dấu vết kịch liệt hoan ái tối hôm qua lại rất rõ ràng. Hai chân nàng hơi mở ra, tiểu hoa châu từ trong hoa môi nhô đầu ra, bởi vì trải qua thời gian dài bị đùa bỡn, đến giờ vẫn sưng đỏ không thôi. Giữa hai cánh hoa lại lộ ra một vật lạ, giả dương vật thô to nhét đầy hoa huyết nàng, tinh dịch cùng dâm thủy đêm hôm qua đều tắc trong âm đạo, khiến bụng nhỏ của nàng trương to lên.

Trên mắt cá chân nàng, một vòng kim loại tinh tế bao lấy cổ chân nàng. Dây xích vừa nhìn liền thấy điểm cuối, một vòng kim loại khác được gắn chặt trên cột gỗ đầu giường. Độ dài dây xích đã được tính toán kỹ lưỡng, để nàng có thể đi lại thỏa mái trong gian phòng, nhưng không thể đi đến trước cửa, lối ra ngoài duy nhất. Dây xích được chế tạo bởi một chất liệu đặc thù, nhìn thì nhỏ nhưng đao búa đều chặt không đứt. Dù là vậy thì trong phòng những vật sắc nhọn có thể sử dụng đều bị đem đi hết, ngay cả bốn góc nhọn của giường cũng đều được bao kín bằng vải mềm.

Nơi này là nhà của Cesare, sau đêm tân hôn đó, hắn ôm em gái đã mê man bất tỉnh rời khỏi hoàng cung, đem Diệp Huyền nhốt ở đây. Tất cả mọi người đều cho rằng nữ hoàng bị bệnh liệt giường, lại không biết rằng nàng đã bị anh trai độc chiếm. Trong lúc đang mê man, Diệp Huyền nghe thấy tiếng ổ khóa chuyển động, nàng mở to mắt, quả nhiên thân ảnh cao lớn quen thuộc kia liền xuất hiện trong tầm mắt. “Anh trai.” Thiếu nữ nhu nhược gọi, lưỡi biếng đứng dậy, dây xích trên chân nàng phát ra âm thanh đing đing leng keng giòn vang, theo bước chân nàng, dây xích chậm rãi kéo lên trên mặt đất. “Người đã về rồi.” Diệp Huyền ôm lấy thắt lưng Cesare, cả thân thể trần trụi đều dán lên người hắn. Nàng giống như một chú mèo con đang làm nũng cọ cọ trước ngực Cesare, rất nhanh liền cảm giác được nơi khố hạ nam nhân căn nóng thiếc đã đứng thẳng.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 15

Cesare giữ chặt thân thể không ngừng vắn vẹo của thiếu nữ, vươn tay tới giữa hai chân nàng lau một phen. Quả nhiên, hoa môi dù bị giả dương vật chặn lại nhưng vẫn có dâm thủy chảy ra, “Lúc anh trai không ở đây, có phải hay không tự chơi đùa bản thân?” Vừa nói, hắn vừa dùng tay nâng hông Diệp Huyền lên, đem nàng bế bổng lên. Diệp Huyền thuận thế mở hai chân, hai tay nhỏ bé ôm lấy cổ Cesare, đồng thời kẹp chặt thắt lưng nam nhân, hờn dỗi nói: “Anh trai thôi tha, rõ ràng không cho ta tự đùa bỡn bản thân.” Cách một lớp vải, Diệp Huyền vẫn cảm nhận được thứ nóng thiếc của hắn đang ẩn ẩn nảy lên, nàng theo bản năng dùng tiểu hoa châu cọ xát chỗ nóng bỏng kia, càng cọ xát lại càng thấy ngứa ngáy khó chịu, “Anh trai, ta muốn... Tiểu huyết rất ngứa...”

Cesare không nặng không nhẹ vỗ lên hông nàng một cái: “Anh trai vừa trở về liền phát lãng, xem ra thật sự đói khát. Buổi sáng đi vội vàng, còn chưa dùng cơn thịnh uy no cái miệng nhỏ nhắn của người, tiểu tao hóa có phải trông anh trai đến đỏ cả mắt?” “Mới không có đâu.” Diệp Huyền chu cái miệng nhỏ nhắn, Cesare chậm rãi đem giả dương vật rút ra, nàng không khỏi ưm một tiếng, dâm thủy tí tách rơi xuống, nàng cứ như vậy ở trong ngực Cesare tiết một lần. Thấy Cesare không như bình thường đem ngón tay vói vào, Diệp Huyền vội vàng bắt lấy cổ tay nam nhân, “Anh trai, sáp một chút... sáp một chút thôi.”

“Kẻ lừa đảo.” Cesare đem căn giả dương vật đưa tới trước mặt Diệp Huyền, chỉ thấy toàn thân căn côn thật điêu khắc từ ngọc thạch đều dính dâm thủy sáng lấp lánh, còn lẫn chút bạch trọc, Cesare cong khöhe môi cười cười, “ngày hôm qua anh trai bắn nhiều như vậy, cái miệng nhỏ nhắn của người kém chút ăn không hết, thế nào ngày hôm nay còn lại ít như vậy?” Diệp Huyền có chút chột dạ cúi đầu: “Đều, đều bị tiểu huyết ăn luôn rồi.” Ba một tiếng, Cesare đánh lên mông nàng một cái: “Thật sao?”

Cảm giác vừa đau đớn vừa ngứa ngáy khiến Diệp Huyền càng cảm thấy trống rỗng, nhưng nàng biết lúc này hàm hồ cho qua là không thể, đành thút thít đáp: “Hôm nay lúc anh trai không có ở đây, ta, tiểu huyết của ta rất ngứa, cho nên liền...” Nàng ngập ngừng không chịu nói hết, bắt gặp ánh mắt cười như không cười của Cesare, âm thanh liền nhỏ xuống, cuối cùng lại cuống quít bổ sung thêm, “Nhưng ta không có đem giả dương vật rút ra, chỉ là đem... ngón tay sáp vào một chút, chỉ đùa bỡn một chút chút!” Nghe nàng cường điệu theo cách trẻ con như vậy, nụ cười Cesare càng thêm nhu hòa. Vẻ mặt thiếu nữ vừa ngây thơ vừa đáng yêu, nhưng cả người đều trần rụi tựa trong ngực Cesare, cái miệng nhỏ nói ra từ ngữ dâm đả cùng nàng bất đồng, tựa như một con sơn dương thuần khiết ngã vào bùn, lộ ra vẻ đẹp mê hoặc lòng người.

“Người thật đáng yêu, Lily...” Cesare vỗ về gò má thiếu nữ khẽ khàng nỉ non, đáng yêu cũng đáng thương như vậy, khiến hấn hận mình không thể thời thời khắc khắc cắm trong tiểu huyết của nàng vĩnh viễn không xa rời nhau. “Người có yêu ta không, Lily?” Hấn cúi đầu, dùng chóp mũi cọ xát lên đôi môi thiếu nữ. “Yêu.” Diệp Huyền không chút do dự trả lời, nàng cắn cái mũi của Cesare, khanh khách cười, “Ta thích nhất anh, anh trai.”

Trong nháy mắt ấy, ôn nhu trong đôi mắt Cesare dường như muốn hóa thành giọt nước rơi xuống, hấn thở dài đem nàng ôm chặt vào lòng, Diệp Huyền cho rằng hấn muốn hôn bản thân, đột nhiên hấn dùng lực niết lấy tiểu hoa châu: “Tiểu trứng thối, người cho rằng nói như vậy là anh trai sẽ

không trừng phạt người?” Thanh âm của hắn bất chợt trở nên lãnh khốc, thiếu nữ duyên dáng kêu to một tiếng, hắn một lần lại một lần hung hăng đánh lên mông Diệp Huyền, “Tiểu tao hóa, có phải hay không thiếu thao, ta một ngày không ở đây liền vụng trộm đùa bỡn bản thân, nếu ta không trở lại, người có phải hay không muốn tìm nam nhân khác để làm người? Hả?!” “Không phải... A, không cần... Anh trai đừng đánh... Van cầu người... đừng đánh...” Diệp Huyền liều mạng vung vẩy hai chân, dưới sự ngược đãi thô bạo của Cesare một cổ dâm thủy lại phun ra. Tuyết đồn vừa đau vừa ngứa, hoa tâm lại càng giống như có ngàn vạn con kiến đang bò bên trong, khiến nàng khó có thể kiềm chế, hô hấp dồn dập lung tung dùng lưỡi liếm cổ Cesare, “Anh trai, rất ngứa... đau quá... thao ta! Ta muốn anh trai đại dương vật thao nát tiểu huyết của ta...”

Cesare vẫn bất động, hắn đem Diệp Huyền

từ trong lòng thả xuống, lạnh lùng nói: “muốn anh trai dương vật? Đem chân mở ra, ngoan ngoãn nằm trên mặt đất.” Diệp Huyền nước nỏ nằm trên thảm, hai tay nhỏ bé đem bấp đùi mở lớn, tận lực đem hai chân mình mở đến mức lớn nhất có thể. Tiểu huyết của nàng hoàn toàn bại lộ dưới mắt Cesare, còn nam nhân thì ung dung ngồi trên ghế mềm đối diện với nàng, hạ thân đã sớm đứng thẳng đem đũng quần dính lên một khối cao cao, nhưng trên mặt hắn vẫn lãnh khốc, đạm mạc như cũ. “Người biết nên làm thế nào mà Lily.” Cesare bưng lên ly trà, nhìn thiếu nữ vươn bàn tay nhỏ bé, đầu ngón tay run rẩy chạm lên hai cánh hoa, “Người gần đây rất không ngoan, bản thân tự đùa bỡn tiết ba lần, sau đó anh trai liền đem cơn thịnh cho người.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-16

Trong căn phòng yên tĩnh, tiếng rên rỉ mềm mại của thiếu nữ hòa cùng tiếng nước vang lên khi ngón tay sáp hoa huyết càng dị thường rõ ràng. Dưới ánh mắt chăm chú, nóng bỏng của anh trai, Diệp Huyền đã tiết hai lần. thân thể nàng bị Cesare dạy dỗ mãi cảm vô cùng, tiểu lăng huyết vốn dĩ ngứa ngáy khó nhịn, giờ phút này nàng tự an ủi dưới tầm mắt của anh trai càng khiến cho lửa dục khó nhịn. cảm giác hổ thẹn cùng khoái cảm kích thích khiến da thịt trắng nõn của nàng nhiễm một tầng ửng hồng mê người,, dâm thủy liên tục phun ra, dưới thân nàng đã ướt một mảng lớn. giữa hai chân càng thêm ướt át không chịu nổi, hoa môi khẽ nhếch lên dính dâm thủy sáng lấp lánh, từ xương mu đến tuyết đồn, ngay cả cúc huyết của nàng cũng bị dâm thủy thấm ướt. Tuy liên tục cao trào nhưng vẫn không thể khiến nàng thỏa mãn, mị thịt trong hoa huyết dồn dập co rút lại, âm đạo trống rỗng khó nhịn, rất muốn có một căn côn thịt nóng bỏng hung hăng sáp vào, đem nàng thao đến khóc kêu.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng không ngừng rên rỉ: “Ân... A, anh trai... Muốn côn thịt... rất ngứa, rất muốn anh trai thao ta, thao nát tiểu huyết của ta... Giết chết ta... A... A...” nhưng Diệp Huyền biết nếu mình không tiết ra lần thứ ba, Cesare tuyệt đối sẽ không thao nàng. Cho dù nơi hạ thân nam nhân, côn thịt đã trưởng lớn đến độ muốn nổ mạnh, hẳn vẫn có thể dùng sự tự chủ kinh người của mình đè xuống dục vọng, tiếp tục tra tấn nàng.

Đây chính là sự trừng phạt của Cesare đối với nàng, từ sau khi đem em gái nhất trong nhà mình, thời gian hai người giao hoan nhiều đến độ ngày đêm không ngừng. Cesare đối với mọi việc bên ngoài đều mắt điếc tai ngơ, chỉ một lòng dạy dỗ, độc chiếm nàng. Chỉ cần hấn ở nhà, cho dù là lúc côn thit không có cắm trong thân thể em gái, hấn cũng không cho Diệp Huyền mặc quần áo, chỉ cần Cesare muốn, có thể tùy thời tùy chỗ đem côn thit cắm vào. Dấu hôn trên người Diệp Huyền ngày hôm trước chưa kịp tan đi, hôm sau liền bị Cesare in lên dấu vết mới.

Có đôi khi trong lúc Cesare xử lý công vụ, Diệp Huyền khóa ngòi trên người hấn, cái miệng nhỏ nhắn phía trên hàm chứa Cesare đầu vú, cái miệng nhỏ phía dưới nuốt trọn dương vật hấn. Lúc hai người ăn cơm, Cesare đem đồ ăn ngậm trong miệng, một ngậm tiếp một ngậm đút cho em gái. Ăn ăn, liền biến thành hấn lần lượt ăn hết toàn thân Diệp Huyền, dâm thủy trong tiểu huyết cũng nuốt hết một giọt cũng không thừa. Lúc tắm rửa, Diệp Huyền bị hấn ép buộc dùng hai bầu ngực cao vút hầu hạ hấn, Cesare đem xà phòng bôi lên ngực nàng, sau đó Diệp Huyền ghé vào trên người hấn, dùng ngực mình cọ xát toàn thân trên dưới cao thấp một lần. Mỗi một lần tắm rửa, Diệp Huyền cả người đỏ mề hôi đầm đìa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, khẽ nhếch cái miệng thút tha thút thít nói: “Anh trai, ta... Ta đã tẩy sạch rồi.”

Cesare buồn cười xoa đầu nàng, trên mặt ý vị thâm thường: “Không sao, anh trai lại giúp người tẩy thêm lần nữa.” Cesare nói tẩy thêm lần nữa đúng là dùng côn thit đã sớm cứng rắn của hấn làm Diệp Huyền giống như Diệp Huyền đã hầu hạ hấn vậy. Gò má thiếu nữ, tuyết nhũ, miệng hoa huyết... ngay cả mắt rốn tinh xảo cũng bị cực đại quy đầu cọ qua một lần, lưu lại một chuỗi bong bóng thơm ngát cùng tinh dịch nóng ấm. Tiếng rên rỉ trong phòng tắm vang lên không ngắt, Diệp Huyền liên tục cao trào, đợi đến khi Cesare ôm nàng lên giường, nàng đã cao trào liên tục đến nỗi không có chút khí lực mà nói.

Mỗi khi Cesare có công vụ cần ra ngoài xử lý, hắn sẽ dùng giả dương vật nhét vào hoa huyệt Diệp Huyền, không được hắn cho phép, Diệp Huyền không thể tự mình đùa giỡn bản thân. Lúc thân thể ngứa ngáy khó chịu, nàng chỉ có thể kẹp chặt hai chân, bắp đùi không ngừng cọ xát vào nhau, tưởng tượng thịt heo bông của anh trai đang cắm trong tiểu huyệt mình trều sấp, cứ vậy mà cao trào. Từ khi bị nhốt trong nhà giam tinh xảo này, Diệp Huyền không biết thời gian trôi qua, cũng không biết thế cục đã biến đổi như thế nào. Trong cuộc sống của nàng chỉ có anh trai, nàng hết thủy thuận theo Cesare, mặc kệ là tra tấn hay khoái cảm, đều khiến Diệp Huyền si mê không dứt.

Nàng nghĩ, bản thân đã triệt để trầm luân, tựa như Cesare cũng trầm luân trong ái dục mơ mộng. Có lẽ hắn thoát nhìn vẫn tự chủ như trước, nhưng Cesare kỳ thực không có ý thức được, hắn không rời xa nàng, giống như nàng không rời xa hắn. Ngay tại lúc mà Rey bị giết chết, cảnh báo của hệ thống đột nhiên vang lên bên tai Diệp Huyền: “Cảnh báo! Cảnh báo! Mục tiêu công lược đã bị hắc hóa, thay đổi nhiệm vụ công lược. Thí sinh có thể giải trừ tình trạng hắc hóa trên người đối tượng nhiệm vụ có thể thành công.” Diệp Huyền căn bản không quan tâm chuyện này, hắc hòa thì hắc hóa đi, chỉ cần anh trai yêu nàng là đủ rồi. Có lẽ tình yêu là cánh cửa dẫn đến địa ngục, không sao cả, chúng ta liền cùng nhau xuống địa ngục đi.

“A!” Nàng thét chói tai, cuối cùng cũng đạt tới cao trào lần thứ ba. Dưới ánh mắt mong mỏi của Diệp Huyền, Cesare chậm rãi đi tới, hắn cởi bỏ thắt lưng, lấy căn cứ vật đỏ đậm đã bưng bưng nẩy lên. “Anh trai...” Diệp Huyền vươn tay, bọn họ gắt gao ôm lấy nhau, mà côn thịt của Cesare cũng cắm vào trong tiểu huyệt của nàng, đỉnh thẳng vào tận hoa tâm, “A, đi vào... Tuyệt quá... Anh trai đang ở bên trong ta...” “Lily đang ăn anh trai a.” Cesare ôn nhu hôn Diệp Huyền, “Ăn luôn anh trai đi... Cả người của ta đều cho người...”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 17

Cesare càng ngày càng bận rộn, thế cục có lẽ đã đến thời điểm vô cùng khẩn trương, mặc dù hăn thăm nghĩ thời thời khắc khắc đều bồi bên người em gái, nhưng để để quốc không lằm vào một hồi chiến hỏa, hăn không thể không đi sớm về trễ. Mặc kệ thời điểm hăn về nhà trễ thế nào, Cesare cũng đều hung hăng yêu thương em gái một hồi, nhưng Diệp Huyền vẫn cảm thấy càng ngày càng trống rỗng. Cảm giác trống rỗng này không chỉ bởi vì cơn khát trên người khó nhin, nửa năm đã trôi qua, biên giới giữa hiện thực cùng mơ mộng dường như đều lẫn lộn. Trên thế giới chỉ có nàng cùng anh trai, bọn họ yêu thương nhau, tra tấn nhau, giống như hiện thực đều không tồn tại. Nhưng hiện tại, Cesare càng ngày càng bận rộn đem hai người kéo ra khỏi giấc mộng. Diệp Huyền không dám nghĩ tới, nhưng nàng cũng không thể hoang đường dâm loạn sống chung cùng anh trai, Cesare nhất nàng như vậy, là đại nghịch bất đạo.

Diệp Huyền cảm thấy bản thân bắt đầu hoảng hốt, lúc không có Cesare bên cạnh, nàng thức trắng đêm, ngồi cuộn người lại, cũng không biết bản thân suy nghĩ cái gì. Nhưng thời gian Cesare ở bên nàng càng ít đi, Diệp Huyền nghĩ, nàng giống như một con chim bị nhốt trong lồng, sớm hay muộn cũng tịch mịch chết đi. Đã ba ngày Cesare không trở về, Diệp Huyền đứng bên cửa sổ, đây là khung cửa sổ duy nhất trong phòng không bị bịt kín. Bởi vì đây là trên gác xép, cửa sổ rất nhỏ, người trưởng thành không

thể chui qua lối này. Thời tiết bên ngoài dường như rất tốt, có chút ánh nắng chiếu lên người Diệp Huyền, sưởi ấm thân thể lạnh băng của nàng.

“Lily, Lily...” Thiếu nữ cuộn mình ngồi trên mặt đất, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa sổ truyền đến tiếng gọi khe khẽ. Tiếng gọi này vẫn tiếp tục vang lên, khung cửa sổ cũng bị nhắc lên. Diệp Huyền lúc này mới ý thức được bên ngoài quả thật có người gọi mình, trái tim kịch liệt nhảy lên, vội vàng chạy đến bên cửa sổ, kiễng chân nhìn ra. “Lily, là ta a.” Annie hạ giọng, kích động nhìn Diệp Huyền. “Annie?!” Diệp Huyền vừa sợ hãi vừa cao hứng, “Người, người thế nào lại tới được đây?”

Ngoại trừ tâm phúc của Cesare trong hoàng cung, tất cả mọi người đều cho rằng Diệp Huyền đang ở trong tẩm cung dưỡng bệnh. Annie là nữ quan bên người của Diệp Huyền, không phải là thị nữ, cho nên đêm tân hôn đó nàng không ở trong tẩm cung, cũng không biết biến cô phát sinh đêm đó. Ngày thứ hai, Cesare hạ lệnh giới nghiêm toàn cung, Annie muốn tiến cung gặp Diệp Huyền, cũng bị từ chối nói là nữ hoàng đang hôn mê bất tỉnh, không thể gặp nàng. Nàng là bạn tốt nhất của Margaret, biết được bạn tốt bệnh tình nghiêm trọng, Annie chỉ có thể chịu đựng lo lắng tiếp tục chờ đợi, nhưng qua nửa năm rồi, trong cung truyền ra tin tức nữ hoàng tuy đã tỉnh lại nhưng vẫn rất suy yếu, nhưng thỉnh cầu yết kiến của Annie vẫn bị từ chối như trước.

Việc này thật sự rất khác thường, Annie là người thông minh, rất nhanh liền ý thức được điểm không thích hợp. Cha của nàng là hầu tước Nederland, cũng nắm quyền trong tay. Vận dụng lực lượng trong gia tộc kiểm chứng một phen, Annie mới biết được Diệp Huyền bị nhốt. “Ta lên vào đây.” Annie nở nụ cười, Diệp Huyền cũng biết việc này khó khăn thế nào. Tuy trong nhà chỉ có mình nàng, nhưng xung quanh nơi này Cesare đã bày ra thiên la địa võng, ngay cả con chuột cũng không vào được. “Người có khỏe không, Lily.” Tay Annie đặt lên cửa sổ thủy tinh, nàng muốn nắm

lấy tay Diệp Huyền nhưng bị song sắt lạnh băng ngăn trở, “Để ta nhìn người, Lily, ta muốn xác định người không có việc gì.”

“Ta không sao.” Diệp Huyền cảm thấy hốc mắt ẩm ướt, Annie nhất định là vô cùng lo lắng thật lâu đi. Nàng chậm rãi bước lui về phía sau, đem thân thể trần trụi của mình hoàn toàn bại lộ trước mắt Annie. Tóc cũng nàng rối tung cũng thật lâu không có chải chuốt, thả dài xuống đất. trên da thịt trắng nõn, rải rác vài điểm hồng ngân chói mắt. Khuôn mặt lớn bằng bàn tay chỉ còn da bọc xương, hai má đỏ ửng bất thường. Nàng giống như một con búp bê tinh xảo, chỉ cần chạm nhẹ vào liền vỡ vụn.

“Lily...” Nước mắt bỗng nhiên rơi xuống, “hắn làm thế nào lại dám... Làm thế nào lại dám đối xử với người như

vậy...” Annie vươn tay lau đi nước mắt trên mặt nhưng càng lau nước mắt rơi càng nhiều, “Hắn là súc sinh...” Nàng vừa liếc mắt một cái liền nhìn thấy dây xích trên mắt cá chân Diệp Huyền, nghĩ đến nửa năm qua Diệp Huyền sống cuộc sống không có thiên lý như thế, giọng nói liền như bị nghẹn lại trong cổ. “Không phải...” Diệp Huyền ngập ngừng, “Anh trai rất yêu ta, hắn chỉ là, hắn chỉ là...” Hắn chỉ là cái gì? Diệp Huyền nói không nên lời, tình yêu tàn khốc, vụn vụn như thế, đối với Annie nàng tuyệt đối không thể hiểu được.

“Cô gái ngốc.” Annie nắm lấy song sắt trên cửa sổ, “Nếu hắn yêu người, lại sao có thể tùy ý nhốt người, coi người như đồ chơi tình dục mà giam cầm... Người gầy đi nhiều như vậy, chẳng lẽ hắn không nhìn ra sao?” Nàng lau đi nước mắt, “Đừng lo lắng Lily, ta nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp cứu người.” Nàng liên tục dặn dò Diệp Huyền chiếu cố tốt bản thân, Diệp Huyền nhu thuận gật đầu đồng ý, chỉ cảm thấy trong lòng run rẩy. “Annie, người đi nhanh đi.” Diệp Huyền cẩn thận nhìn ra ngoài cửa sổ, “Nếu...” Nàng không dám nói ra nửa câu sau vì đến nàng cũng không nguyện ý thừa nhận kết cục khi Cesare thấy được Annie... “Ta sẽ lại đến tìm người.” Cách cửa sổ thủy tinh, Annie hướng Diệp Huyền làm ra động tác đập tay.

Diệp Huyền nhìn nàng nhảy từ trên cây xuống, không ngừng hướng bản thân vẫy tay. Nàng cũng không ngừng vẫy tay, cho đến khi không còn nhìn thấy thân ảnh Annie mới lưu luyến không rời ngồi xuống cuộn người lại. Annie nói được thì làm được, nàng nhất định sẽ lại đến. Nếu... Nếu bản thân thật sự có thể rời đi, nhưng nàng thật sự buông xuống anh trai sao. Diệp Huyền không biết nên lựa chọn thế nào, nàng mờ mịt nhìn sàn nhà, đột nhiên từ bên ngoài truyền đến một tiếng thét chói tai, là giọng của Annie!

Nàng cuống quýt đứng lên, nghiêng ngả lão đảo chạy đến bên cửa sổ. Nàng không nhìn thấy Annie ở chỗ nào, chỉ nghe được âm thanh nàng phẫn nộ, sợ hãi quát to: “Gattuso, người buông tay! Người tên khốn kiếp này! Người muốn làm gì? Ngô!... Ngô!... Cứu... mạng!” Rất nhanh âm thanh kia liền biến mất, Diệp Huyền đứng tại chỗ, cảm thấy cảm người lạnh buốt, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh. Nàng thất tha thất thểu đi xuống phòng khách, âm thanh ổ khóa chuyển động quen thuộc, thân ảnh quen thuộc màu đen xuất hiện. “Annie đâu?” thanh âm của thiếu nữ vang lên giữa căn phòng yên tĩnh, nàng khắc chế không được mà run rẩy, “Người đã làm gì Annie?”

Khuôn mặt Cesare không chút biểu cảm nhìn Diệp Huyền, leng keng một tiếng, bội kiếm còn dính máu tươi trong tay hắt rơi xuống đất: “Nàng muốn cướp người từ trong tay ta, Lily.”

“Cho nên người đã giết nàng?” Cesare không nói gì, hắt nhìn nước mắt không ngừng rơi xuống từ cằm nàng, một giọt, hai giọt, ba giọt... Giọt nước mắt nhỏ bé lại giống như nặng ngàn cân, từng giọt rơi vào tim hắt. “Ta hận người.” Hắt nghe thấy Diệp Huyền nhẹ giọng nói, “Người là ma quỷ.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 18

Hoa tâm bị nam nhân thô bạo trườ sáp suốt thời gian dài đã không còn cảm giác đau, một cỗ tinh dịch nồng đậm dũng mãnh phun vào, trên drap giường cũng tràn đầy dấu vết dâm thủy cùng tinh dịch. Hai chân thon dài của thiếu nữ vô lực vẫ lên vai nam nhân, trong miệng vô thức bật ra âm thanh yêu kiều. Trên mặt nàng toàn là nước mắt, đôi môi bị nam nhân hôn đến sưng đỏ, trên tuyết nhũ trái rộng dẫu tay. Hoa huyết nhỏ hẹp gian nan phun ra nuốt vào cự vật dữ tợn, khe hở hẹp phẫ nộn bị côn thĩt nam nhân chống đỡ rộng ra bằng quả trứng gà, không ngừng có dâm thủy cùng tinh dịch tràn ra. Hai cánh hoa phẫ nộn mềm mại theo động tác cẫ vào tàn nhẫ của nam nhân cuốn vào trong hoa huyết, lại bị côn thĩt thô bạo kéo ra.

Cỗ họng Diệp Huyền vì liên tục không ngừng kêu khóc giẫ giụa mà trở nên khàn khàn, hai tay bị Cesare nắm chặt, trên da thĩt non mịm tạo thành một vòng màu đỏ chói mắt. Cesare thờ hĩn hĩn cẫ lên tiểu hoa châu, hạ thân vẫ thô bạo trườ sáp, nàng thét lên một tiếng chói tai lại cao trào thêm một lần nữa. hẫ có lẽ muốn đem bản thân đùa chết, Diệp Huyền không nhớ rõ bản thân đã cao trào bao nhiêu lần, cũng không nhớ rõ Cesare bẫ bao nhiêu lần. trong bụng nhỏ của nàng chứa đầy tinh dịch nam nhân, theo động tác của Cesare không ngừng có tinh dịch chảy ra dọc theo huyết khẩu.

Khi đó nàng vừa khóc vừa muốn chạy ra ngoài, lại bị Cesare hung hẫng giữ lại, đặt lên giường. Mặc cho Diệp Huyền không ngừng đá đập giẫ giụa

lung tung, Cesare không chút do dự đem côn thọt sấp vào, vừa bắt đầu đã vọt vàng đâm vào khiến Diệp Huyền đau đớn kêu khóc liên tục. Hắn dường như hạ quyết tâm không cho nàng cơ hội thở dốc, không ngừng đưa bờn thân thể Diệp Huyền, Diệp Huyền vừa mới cao trào xong liền bị hắn cuốn vào lốc xoáy tình dục. Bị hắn tàn nhẫn đối đãi, Diệp Huyền dần dần mất đi khí lực giãy giụa để mặc anh trai đem bản thân lăn qua lăn lại, một lần lại một lần đem tinh dịch bắn ra. Trên mặt nàng, trước ngực, trên bụng, thậm chí ngay cả trên bàn chân nàng cũng dính đầy tinh dịch. Ngoại trừ cục huyết mỗi nơi trên người nàng đều bị Cesare đưa bờn qua, Diệp Huyền giống như không có ý thức phản kháng, mê mèm chìm trong bể dục phạm phòng cao thấp.

Lại một lần nữa, từ trong yết hầu Cesare bật ra tiếng gầm nhẹ, kịch liệt phun lên hoa tâm Diệp Huyền, đem nàng đốt nóng đến run rẩy. Đại khái là Cesare cảm thấy không thể tiếp tục nữa, hắn gắt gao ôm nàng vào ngực, hô hấp dồn dập, cũng không nói một câu. Diệp Huyền cực kỳ mệt mỏi, nàng yếu ớt vươn tay muốn đẩy Cesare ra nhưng cả người không có chút sức lực. Cesare cảm thấy trong lòng đau đớn, nàng bây giờ không muốn bản thân ôm nàng. Tuy rằng hắn có thể ép buộc nàng, nhưng trái tim như bị đâm một nhát. Đi tới tình thế ngày hôm nay, cũng vì bản thân đã quá ích kỷ.

Ích kỷ nghĩ muốn giữ lấy nàng, đoạt hết thảy những thứ nàng sở hữu. ghen tị, sợ hãi, lo lắng... tất cả những cảm xúc mà hắn cho rằng không thể xuất hiện trên người mình thật ra lại như bóng với hình, khiến hắn không ngừng tra tấn em gái. Nàng đau đớn một thì trong lòng hắn đau đớn gấp trăm gấp ngàn lần. Hắn như một tên bệnh hoạn, điên rồ giãy giụa trong thống khổ cũng vui vẻ. Nhưng hắn chưa từng hối hận, nhưng Cesare hiểu rất rõ, hắn không biết cách yêu thương em gái như một người bình thường.

Diệp Huyền ngăn không được mệt mỏi liền nặng nề thiếp đi trong lòng Cesare. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gầy yếu, lông mày thanh tú hơi nhăn lại, lại khiến lòng Cesare cảm thấy yên bình. Nếu có thể, làm cho khuôn mặt

này vĩnh viễn vui vẻ tươi cười, cho dù phải buông tay. Hãn cúi đầu, ấn lên môi Diệp Huyền một nụ hôn khẽ khàng: “Lily, người yêu ta không?”

Không có ai trả lời, Cesare đứng lên, mặc xong quần áo, cuối cùng liếc mắt nhìn thân ảnh trên giường một lần. Hãn biết, bản thân hãn sẽ không bao giờ nghe được đáp án. Hồi lâu sau, Diệp Huyền từ trong giấc ngủ mơ hồ tỉnh lại. Trên giường chỉ có mình nàng, trên drap giường còn lưu lại dấu vết của Cesare, nhưng người đã đi mất. Diệp Huyền buồn bã vuốt khóe mắt, không biết vì sao, nàng cảm thấy

nơi đó nóng rát đau đớn-dường như đã từng có một giọt nước mắt rơi xuống đây, đánh thẳng vào trong lòng nàng.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 19

Cuối cùng Phi Lãnh Thúy cũng khai chiến với Á Lý Nam An, chẳng qua không phải do Á Lý Nam An chủ động, mà là do công tước Ngõa Nặc dẫn dắt quân tiên phong, ở biên giới đánh cho Á Lý Nam An trở tay không kịp. Đây là một cuộc chiến khiến cả đại lục khiếp sợ, Cesare dẫn dắt ba ngàn binh lính đánh thẳng một vạn hùng binh của Á Lý Nam An, hơn nữa hấn tiến quân thần tốc, đánh thẳng vào hoàng thành Á Lý Nam An. Vừa lúc này một nhánh quân khác đuổi tới, hai nhánh quân nội ứng ngoại hợp, dấy lên ngọn lửa chiến tranh trên khắp quốc thổ Á Lý Nam An.

Cesare đem tài năng quân sự của mình phát huy vô cùng nhuần nhuyễn trong trận chiến này, nhưng chiến tranh lại không có nhanh chóng kết thúc, giới quý tộc lúc này mới khiếp sợ phát hiện, mục đích của Cesare không phải là trục xuất quân địch ra khỏi biên giới quốc gia mà là đánh một lần chiếm luôn Á Lý Nam An, đem lãnh thổ của vương quốc rộng lớn, mà mở này sáp nhập vào Phi Lãnh Thúy. Đối với hành động điên cuồng lần này của hắn, các quý tộc chia thành hai phe. Phái chủ chiến toàn lực ủng hộ Cesare, phái chủ hòa liên tục viết thư đề nghị Cesare thu binh, nghị hòa với Á Lý Nam An. Nữ hoàng ốm đau lâu ngày cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt mọi người, bệnh nặng vừa khỏi trông nàng gầy yếu vô cùng, nhưng lại nhanh chóng tiếp nhận quyền lực to lớn mà công tước Valentino để lại, bắt đầu quản lý cuộc chiến khiến lòng người dao động này. Có lẽ là trong người chảy huyết thống gia tộc Ace, nữ hoàng là chính khách trời sinh.

Nàng chưa bao giờ thực sự nắm quyền, lúc đầu có gặp chút khó khăn, thế nhưng sau này xử lý chính sự ngày càng thuận buồm xuôi gió. Lấy thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai ổn định đại cục trong triều, sau đó thực sự đứng vững gót chân ở đây. Trong lúc này, chuyện mà nàng quan tâm nhất cũng là chuyện chiến sự.

Buông xuống công văn trong tay, Diệp Huyền mệt mỏi day day mi tâm. Annie đúng lúc này bưng trà bánh đến, thấy thế lo lắng hỏi: “Mệt mỏi sao? Không bằng ngài nghỉ ngơi một chút?” “Không có việc gì?” Diệp Huyền cười cười lắc đầu, ánh mắt không tự chủ lại nhìn về phía phong thư trên bàn. Annie dừng một chút: “Hắn... Vẫn không đồng ý trở về sao?” “Hắn” trong miệng Annie chính là Cesare.

Diệp Huyền ủng hộ phái chủ hòa, sau khi nắm giữ triều cục, nàng một lần gửi đi mười phong thư, nội dung đều giống nhau như đúc, ra lệnh cho công tước Valentino lập tức về kinh đô yết kiến nữ hoàng. Nhưng Cesare lại không hề đọc chúng, mỗi lần gửi đi lại quay về nguyên trạng, ngay cả niêm phong trên thư cũng không bị gỡ ra. Cùng lúc đó, lại có tin từ chiến trường gửi về, đại quân do Cesare chỉ huy liên tiếp giành được thắng lợi. Công tước Valentino dường như muốn liều chết, mỗi lần tấn công hắn đều đi tiên phong. Trong thời gian ngắn ngủi ba tháng, hắn liên tục bị thương mấy lần, có một lần thậm chí là trọng thương suýt mất mạng.

Thời điểm nhận được tin tức, Diệp Huyền đang tiếp kiến triều thần. Nàng lung lay từ trên ghế đứng lên, muốn chạy xuống dưới lại bùm một tiếng ngã xuống. Một giây kia, Diệp Huyền liền hiểu rõ rằng, nàng đến cùng vẫn còn thương hắn. Phần tình yêu này đã xâm nhập đến tận xương tủy, mặc dù nàng đã vô số lần tự nhắc nhở bản thân, Cesare là một người không thích hợp để yêu, hắn nguyện ý buông tay, bản thân đúng ra nên dứt khoát rời xa hắn mới phải. Cesare vì nàng mà tận lực trên chiến trường không màng sống chết, Diệp Huyền làm sao có thể trở mắt nhìn hắn làm vậy. Nếu trở lại bên người hắn, sống cuộc sống tra tấn lẫn nhau như trước

kia, thì Diệp Huyền vẫn đồng ý. Bởi vì nàng không thể không có hẳn, một giây cũng không thể.

Nhưng Cesare lại quyết tâm, mặc cho Diệp Huyền ở trong thư hết dụ dỗ, đến đe dọa, rồi mềm giọng năn nỉ, hẳn vẫn bất động. Diệp Huyền cười khổ cầm lấy phong thư: “Chẳng lẽ ta phải đuổi tới tận trên chiến trường hẳn mới nguyện ý liếc mắt nhìn ta một cái?” Thái độ của Annie đối với Diệp Huyền phức tạp vô cùng, ngoại trừ ít ỏi vài người tâm phúc của Cesare, nàng là người duy nhất biết hai người này có quan hệ loạn luân. Annie không thích Cesare, nhưng bạn thân của mình lại yêu sâu sắc nam nhân kia, nàng cũng đành im lặng. Nhưng mà... cái nam nhân lãnh khốc vô tình kia lúc đó lại không làm hại nàng, chỉ sai người lặng lẽ đem Annie đuổi về phủ hầu tước Nederland.

Sau khi không chút lưu tình giết chết Rey, hẳn mới ý thức được việc làm này tổn thương đến Diệp Huyền

nhiều như thế nào. Cho nên, dù hành động của Annie có triệt để chọc giận hẳn, nhưng hẳn vẫn nhẫn nại, không giết nàng. “Vì sao khi đó hẳn lại gạt ngài?” Annie luôn cảm thấy không hiểu, nếu Cesare nói thật, Diệp Huyền cũng sẽ không hiểu làm sao hẳn giết Annie, cũng sẽ không đoạn tuyệt với hẳn. Diệp Huyền lắc đầu, cũng không trả lời. Nàng (Diệp Huyền) nghĩ, có lẽ hẳn đã quyết định buông tay từ trước, chỉ mượn chuyện này khiến bản thân hận hẳn, rời xa hẳn mà thôi. “Hẳn kỳ thực là cái đồ ngốc...” Thiếu nữ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hẳn ngốc ngếch yêu bản thân như vậy, giống như một con nhím cả người đầy gai nhọn, khoác lên người bộ áo giáp, nhưng trong tim lại mềm mại.

Một năm đã trôi qua, lúc này đã là cuối xuân, chiến tranh cuối cùng cũng kết thúc. Đại quân mang về chiến lợi phẩm to lớn đại thắng khả hoàn, Diệp Huyền trở thành nữ hoàng của Phi Lãnh Thúy cùng với một đất rộng lớn của Á Lý Nam An. Nàng cầm quyền trượng trong tay, ở trong giáo đường Sophia đội lên chiếc vương miện mới lộng lẫy. Lúc đại quân vào thành, đội

kỹ sĩ đi tiên phong, đại tướng công tước Valentino đi đầu lúc này lại không tự chủ được mà ngẩn người, hẩn nhìn thiếu nữ xinh đẹp lúc này đang ngồi ở trên cao, nàng mặc lễ phục quý giá xa hoa, giáo chúng cùng vệ binh đứng thành hai hàng bên cạnh nàng, nàng giống như một con thiên nga cao quý, tao nhã bước xuống tầng bậc thềm, hướng bản thân đi tới.

Như có một lực lượng vô hình sai khiến Cesare xoay người xuống ngựa, trên ngã tư đường người người tấp nập, trong không gian tràn ngập tiếng reo hò đanh tai nhức óc, hẩn càng chạy càng nhanh, cách Diệp Huyền càng ngày càng gần. Đột nhiên, Diệp Huyền nhắc lên làn váy. Nhóm nữ quan kinh hoàng hô lên, Diệp Huyền vút xuống quyền trượng hướng Cesare mà chạy tới. Váy nàng giống như đóa hoa không ngừng bay trong gió, tóc nàng cũng bị gió thổi tung. Leng keng, leng keng tiếng chuông từ trong giáo đường vang lên. Đàn bồ câu xào xạc bay lên, giữa ánh nắng rực rỡ, nàng giống như đã tìm về thứ quý giá nhất trên đời, gặt gao ôm lấy Cesare.

“Người có yêu ta không?”

Đây là câu hỏi mà Diệp Huyền chưa bao giờ nói ra, mặc dù nàng đã từng vô số lần trả lời Cesare câu hỏi tương tự. Cesare nhìn nàng, bờ môi của hẩn giật giật. Dưới cái nhìn bất an của Diệp Huyền, nam nhân này thế nhưng lại đỏ mặt. “Ta yêu... người.” Hẩn gian nan nói ra ba từ này, hẩn vốn tưởng rằng đời này sẽ không bao giờ nói ra được những lời này. “Ta cũng yêu người.” Diệp Huyền kiễng mũi chân, dưới con mắt của vô số người, hôn lên môi Cesare.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế

“Đình, chúc mừng thí sinh đã hoàn thành nhiệm vụ lần này, trạng thái hoắc hóa của mục tiêu công lược đã được hóa giải. Sắp bắt đầu tiến vào nhiệm vụ tiếp theo, thí sinh thoát ra thân thể nguyên chủ, đang thoát ra...”

Cảm giác choáng váng quen thuộc lại một lần nữa ập đến, Diệp Huyền cảm thấy tình cảm thuộc về Margaret ào ạt như thủy triều thoát ra khỏi linh hồn mình, rồi ngay lập tức trí nhớ của “Diệp Huyền” chiếm lấy đầu nàng. Dường như chỉ trong nháy mắt, nàng liền từ nữ hoàng Firenze biến thành nữ nhân đang đứng trước gương.

Mặt kính gương đồng mơ hồ, mờ lung, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể nhìn ra mũi máo của nữ tử này. Túc thể cũng giống như ở hai thế giới trước, có khuôn mặt giống Diệp Huyền trước đây đến chín phần, phần còn lại là do khí chất bất đồng. Ở thế giới tu tiên trong mắt Diệp Huyền còn mang theo nét trẻ con, mà Margaret vì do khác biệt dân tộc, nên ngũ quan so với diện mạo cũ của Diệp Huyền sâu sắc hơn, còn nữ tử trong gương có dung nhan uyển chuyển, hàm xúc.

Mái tóc đen dài của nàng được vấn theo kiểu linh xà kế hoa lệ, trên đầu cài một cây trâm Phượng ngậm ngọc (hàm châu Phượng Thoa). Bởi vì đang là đầu hạ, trên người nàng chỉ mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, cùng quần lụa mỏng màu trắng. Trên mặt không trang điểm, một chút trang sức dư thừa cũng không có, nhưng dung nhan lại càng thêm thanh nhã. Diệp

Huyền nhìn vào gương rồi mỉm cười, ngay cả trong lúc cười, cả người vẫn không mất vẻ cao quý, nghiêm cẩn, lộ ra vài phần thanh tao của một người đã nhiều năm đứng ở địa vị cao.

Không ngoài dự đoán của Diệp Huyền, nữ tử này cũng có tên là Diệp Huyền, tháng ba vừa rồi đã tròn hai mươi lăm tuổi. Đối với một nữ nhân mà nói, đây đúng là thời kỳ xinh đẹp rực rỡ như một đóa hoa nở rộ, nét ngây ngô thời thiếu nữ được rút đi, lộ ra vẻ quyến rũ động lòng người như trái anh đào chín mọng chọc người đến hái.

Tuy rằng xinh đẹp như vậy, nhưng lại không có nam nhân đến thưởng thức. Không phải là bọn họ không hiểu, mà là bọn họ không dám.

“Diệp Huyền” đứng trước gương chính là Thái hậu đương triều nước Đại Dận. Từ năm mười lăm tuổi nàng đã vào cung, trải qua mưa gió bốn phương, phế lập hai đời hoàng đế, rồi một tay nâng đỡ một vị hoàng tử khác lên đế vị. Tuy chỉ mới hai lăm tuổi, nhưng nữ nhân này đã có được quyền thế ngập trời, đủ để cho nam nhân trong thiên hạ phải quỳ bái nàng, không dám xúc phạm sự sắc sảo này.

Người có thể cùng nàng sánh vai trên thế gian này, chỉ có một người, mà người này vừa đúng là đối tượng công lược của Diệp Huyền.

“Thái hậu.” Giọng nữ kính cẩn vang lên đánh gãy sự trầm tư của Diệp Huyền, nàng hơi hơi quay đầu, cung tì tầm mắt cúi thấp xuống, “Quan gia đến.”

Diệp Huyền còn chưa trả lời, đã thấy một thân ảnh thon dài, cao ngất đi đến. Tiêu Diệp chỉ mới hai mươi hai tuổi, nhưng trời sinh đã tuấn mỹ phong lưu. Nhất là đôi mắt đào hoa hơi nhếch lên kia, lúc nhìn xung quanh, không biết đã câu dẫn biết bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ đang hoài xuân.

“Cửu lang tới rồi.” Diệp Huyền thuận thế ngồi xuống bên bàn thấp, nàng chỉ vào đĩa hạt sen trên bàn, “Hương vị hạt sen năm nay không tệ, người

ném thử đi.”

Hoàng đế là ấu tử của Cảnh Tông, đứng hàng thứ chín trong đám huynh đệ, người cũ trong cung đều gọi hắn là Cửu lang. Hắn hiển nhiên là vô cùng thân thiết với thái hậu, lập tức ngồi xuống đối diện với Diệp Huyền, cầm lên một viên hạt sen cười nói: “Ngày hôm qua, triều chính bận rộn, không thể đến vấn an nương nương, hôm nay vốn là đến xin người khoan dung, không nghĩ lại thành ra được thưởng.”

Nội quan bên người hắn là Cao Thành Phúc ở một bên thức thời nói: “Cũng là thái hậu yêu thương quan gia, đây là hạt sen mới tấn cống hôm nay, sợ là Thái hậu vẫn chưa kịp thưởng thức đâu.”

Tính khí Tiêu Diệp tốt, nên cung tì, nội quan hai điện Lân Đức cùng Thừa Hương thường cùng hắn nói chút chuyện đùa. Diệp Huyền ngồi một bên lắng lắng nghe hắn kể một chút chuyện thú vị trên triều, Cao Thành Phúc thường nói thêm vài câu chọc cười, cả điện Thừa Hương đều thoải mái, vui vẻ.

Không ai dám nói đương kim thánh thượng không hiểu thuận, hễ là có thời gian rảnh rỗi, mỗi ngày đều đến điện Thừa Hương vấn an thái hậu. Cặp mẫu tử chí tôn này của Đại Dận không có chút quan hệ huyết thống, thêm vào đó thái hậu trẻ tuổi, đương kim thánh thượng lại đang cơ lúc còn thiếu niên, nghiêm nhiên tạo thành cục diện mẫu hậu nắm quyền, trong cục diện triều đình loạn lạc, lại bởi vì quan hệ giữa hai cung hết sức hòa thuận, từ đây mà tiêu trừ.

Thái hậu có xuất thân cao quý, thủ đoạn chính trị cũng không tầm thường. Lúc trước không biết có bao nhiêu đại thần ngày ngày thấp thỏm, lo thái hậu không chịu buông quyền. Lại không ai ngờ được khi kim thượng vừa cập quan, thái hậu liền chủ động trao trả triều chính, lui về hậu cung, mà khi đó Tiêu Diệp chỉ mới đang cơ nửa năm.

Một nữ tử trí tuệ, lại hiểu lý lẽ như vậy khiến nàng rất được lòng người, mặc kệ là thủ đoạn lôi đình của nàng trong loạn ngũ vương, hay là quyết tâm tàn nhẫn trong lần phế cung, đều thể hiện rõ chỉ có người có tài năng chính trị kinh người như Diệp Huyền mới có thể. Tuy nàng vào cung đã mười năm, đến nay vẫn không có con, nhưng địa vị tôn quý này không một ai có thể lay động được.

Nhưng không ai có thể nghĩ đến, một nữ nhân cao quý như vậy, thế nhưng lại động tâm với đứa con do chính tay mình dưỡng dục.

Tuy Diệp Huyền chỉ lớn hơn Tiêu Diệp ba tuổi, trên danh nghĩa là quan hệ mẫu tử, nhưng thực tế lại giống tỷ đệ hơn, nhưng có một sự thực không thể chối cãi là, phần tình cảm cảm kị kinh hãi thế tục thậm chí vượt qua mối quan hệ huynh muội loạn luân giữa Cesare với Margaret.

Phát hiện mục tiêu công lược lần này là con trai trên danh nghĩa của mình, Diệp Huyền cảm thấy cả người đều không khỏe. Hệ thống thi này rõ ràng là đối với việc loạn luân có một tình yêu chung thủy, hơn nữa độ khó của nhiệm vụ tăng lên không chỉ một lần.

Không phải là do Tiêu Diệp so với quý súc Cesare khó trị hơn mà điều khiến Diệp Huyền đau đầu là thái độ của nguyên thân. Đối với vị thái hậu đã đọc đủ tứ thư ngũ kinh, dựa nền tảng giáo dục cùng tam quan của nàng mà nói nàng tuyệt không thể chấp nhận loại chuyện loạn luân đại nghịch bất đạo này. Margaret vì muốn câu dẫn anh trai mà bỏ thuốc hãm, nhưng thái hậu cho dù yêu Tiêu Diệp đến tận xương tủy, cũng sẽ không bao giờ đem phần tình cảm này biểu lộ ra ngoài.

Thậm chí, nàng căn bản là không thừa nhận bản thân đã yêu Tiêu Diệp. Chẳng qua trong tiềm thức nàng vẫn khát vọng có thể ở cùng nam nhân này mới có thể trở thành túc thể của Diệp Huyền. Bởi vì Diệp Huyền cùng nàng chịu tác dụng của công năng “Ảnh hưởng tình cảm”, nên lúc này Diệp Huyền bị giày vò bên trong loại mâu thuẫn này. Nàng biết bản thân phải

đây ngã Tiêu Diệp, cũng rất muốn đây ngã Tiêu Diệp, nhưng lại bị hồ then cùng áy náy trối buộc, chỉ có thể làm bộ vô tình với Tiêu Diệp.

Có thể nói như này, cho dù Tiêu Diệp có cời sạch đứng trước mặt Diệp Huyền, nàng cũng sẽ vì ảnh hưởng tình cảm của “Diệp Huyền” mà đem Tiêu Diệp đẩy ra.

Về phần thái độ của Tiêu Diệp đối với Diệp Huyền, liền càng thêm ý vị sâu xa. Ở trong mắt mọi người, hai người bọn họ vẫn là bộ dạng mẫu tử tử hiếu, bởi vì Diệp Huyền đã từng dưỡng dục Tiêu Diệp, cho nên tình cảm của Tiêu Diệp đối với người mẫu thân trên danh nghĩa này có rất thâm hậu. Nhưng theo cảm giác của Diệp Huyền, Tiêu Diệp đối với bản thân cũng không phải là sự thân thiết như người thân.

Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng đã nhìn không thấu nam nhân này. Lúc Diệp Huyền mới vào cung, khi đó Tiêu Diệp mới chỉ là một tiểu nam hài mười hai tuổi. Hắn trầm mặc ít lời lại nhu thuận khiến người ta đau lòng. Diệp Huyền coi hắn như đệ đệ mà đối đãi, che chở hắn thoát khỏi vô số đá kích ngấm ngầm hay công khai trong hậu cung biếm ảo khôn lường này.

Lúc đầu, hắn kháng cự Diệp Huyền, tuy Tiêu Diệp không biểu hiện ra ngoài, nhưng Diệp Huyền là người thông minh, tự nhiên hiểu rõ đứa nhỏ này đối với mình vẫn không buông lỏng cảnh giác. Nhưng dần dần hắn bắt đầu thân cận Diệp Huyền.

Đại khái Diệp Huyền không thể nào nghĩ tới sẽ có một ngày như bây giờ, lúc nàng vẫn chưa sinh ra phần tình cảm khiến bản thân thống khổ này với Tiêu Diệp, thì Tiêu Diệp đã quá ý lại nàng. Diệp Huyền còn nhớ rõ Tiêu Diệp luôn cầm lấy vạt áo nàng, hắn không thường nói chuyện, lúc Diệp Huyền xoa đầu hắn, hắn sẽ lộ ra một nụ cười mềm mại, ấm áp.

Nhận thấy Diệp Huyền thất thần, Tiêu Diệp hơi lớn tiếng: “Nương nương?” Thanh âm nam nhân trầm thấp dễ nghe, âm điệu mang chút nghi hoặc giống như một lưỡi câu nhỏ, khiến tâm Diệp Huyền nháy dưng.

“Sắc mặt nương nương có chút không tốt.” Tiêu Diệp vươn tay, đem chén trà trong tay Diệp Huyền đặt xuống bàn. Nước trà sánh ra ngoài đổ lên tay Diệp Huyền, hẩn lấy ra khăn lụa, cẩn thận giúp Diệp Huyền lau sạch. Ngón tay thon dài xẹt qua mu bàn tay Diệp Huyền, đầu ngón tay có một vết chai mỏng, cảm giác thô ráp lại nóng rực khiến trên mu bàn tay Diệp Huyền cảm thấy một trận tê dại.

Nhận thấy mặt mình thế nhưng có chút nóng, Diệp Huyền xấu hổ, nhưng trên mặt vẫn không có một tia khác thường, chỉ thản nhiên nói: “Ta có chút mệt mỏi.”

Tiêu Diệp rất biết điều: “Một khi đã vậy, nương nương liền nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ta lại sang vấn an người.”

Hắn bước đi tao nhã, thong dong không có một chút ý tứ lưu luyến. Diệp Huyền vừa ảo não vừa nghi hoặc, nhiệm vụ này thì muốn mình phải hoàn thành như thế nào, bị bắt buộc trở nên buồn bực, rối loạn, Tiêu Diệp có vẻ như không có hứng thú với bản thân, chẳng lẽ chỉ có thể kê đơn?

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 2: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 2

Diệp Huyền còn chưa suy nghĩ ra nguyên do, thì đã tới lúc đi hành cung nghỉ hè. Bởi vì trong kinh thành nóng như thiêu như đốt, mỗi khi đến đầu hạ, Tiêu Diệp sẽ mang theo hậu cung cùng một số đại thần đi hành cung Dao Sơn nghỉ hè. Nói là hậu cung, nhưng vì hoàng đế vẫn chưa đại hôn, cũng không lập ai làm phi tử, toàn bộ hậu cung cũng chỉ có một người là thái hậu.

Xa giá của hai cung xuất phát từ Đan Dương môn, mang theo đội quân áo giáp sáng lóa, uy vũ cùng không ít vương công quý tộc, đoàn người ngựa chậm rãi đi đến Dao Sơn. Bởi vì là hành cung, nên từ triều thần đến hậu cung đều so với kinh thành thả lỏng không ít. Trên Dao Sơn không hề thiếu ôn tuyền, Tiêu Diệp bận rộn trong đại yến quần thần, Diệp Huyền trong lúc rảnh rỗi, liền quyết định đi ngâm ôn tuyền.

Ôn tuyền không nằm trong cung của nàng, trong hành cung có hai ao ôn tuyền lớn, Diệp Huyền được ban cho dùng ôn tuyền ở Khúc Thủy các. Nàng chỉ mang theo cung tì tâm phúc là Tầm Hương, một đường ngắm hoa xem liễu, còn chưa đến phụ cận, đã cảm thấy được hơi nước ướt át của ôn tuyền.

Tầm Hương hầu hạ Diệp Huyền cởi bỏ y phục, đến khi Diệp Huyền ngâm mình trong làn nước ấm áp, không khỏi thoải mái mà thở dài một

hơi. Nàng thấy Tâm Hương còn đứng hầu một bên liền nhân tiện nói: “Ta còn muốn ngâm mình một hồi, người cũng thoải mái đi đi.”

Nhóm cung tì cũng được ban cho một chỗ ôn tuyền nho nhỏ, Tâm Hương biết thái hậu luôn đối xử tốt với hạ nhân liền cao hứng phúc thân: “Nô tì tạ ơn thái hậu.”

Thấy Tâm Hương nhẹ chân nhẹ tay lui xuống, Diệp Huyền nhắm mắt lại, ngâm mình trong ôn tuyền nhắm mắt dưỡng thần. Nhiệm vụ liên tục không ngừng khiến cả thể xác lẫn tinh thần của nàng đều rất mệt mỏi, nghĩ đến Tiêu Diệp, Diệp Huyền lại cảm thấy đau đầu. Nàng dứt khoát cái gì cũng không suy nghĩ, ở trong hơi nước lượn lờ, tinh thần ngày càng mơ hồ, kì lòng không được ngủ thiếp đi.

Trong lúc mê man, Diệp Huyền cảm thấy có vật gì đó nóng rực cọ lên người mình. Cảm giác có chút cứng rắn, lại có cái gì đó ướt át cọ đến cọ đi trên cổ mình. Nàng mở choàng mắt, khuôn mặt tuấn tú của nam nhân đã gần trong gang tấc. Hãn đường như đã uống say, hai mắt nửa khép nửa mở, mùi rượu trên người hãn xộc vào mũi Diệp Huyền, khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Người này đương nhiên là Tiêu Diệp.

Diệp Huyền nhất thời ngây dại, Tiêu Diệp có một chỗ ôn tuyền khác để sử dụng, hãn làm sao lại đến đây? Cung tì nội quan bên người hãn đâu, để hoàng đế say khướt đi loạn một mình, lại còn xông vào nơi của thái hậu.

Vấn đề quan trọng hơn là, Tiêu Diệp có lẽ là trượt chân ngã vào đây, quần áo vẫn mặc nguyên trên người, nhưng đều đã ướt đẫm. Quần áo mùa hạ vốn đơn bạc, vải vóc lại dính sát lên cơ thể Tiêu Diệp, Diệp Huyền có thể nhìn thấy rõ ràng cơ ngực cân xứng của hãn, vùng bụng bằng phẳng, thắt lưng hẹp mà hữu lực, còn có vật dưới háng đã ngẩng cao đầu nhô ra của hãn cũng không thể bỏ qua.

“Cửu lang...” Diệp Huyền lúc này mới phản ứng lại muốn đẩy Tiêu Diệp ra, nhưng nam nhân này dính sát lên người nàng, cánh tay phải ôm ngang eo nhỏ Diệp Huyền, đem thân thể trần trụi của nàng ôm vào trong ngực. Cái này vẫn chưa tính là gì, Tiêu Diệp thật sự uống quá say, hắn đem đầu chôn nơi gáy Diệp Huyền, lúc đầu là cọ xát lung tung, miệng phát ra tiếng hừ nhẹ mơ hồ. Rồi sau đó vươn đầu lưỡi, liếm hôn lên cổ Diệp Huyền.

Diệp Huyền bỗng hốt hoảng: “Cửu lang, người tỉnh lại đi, Cửu lang!” nàng liền mạng đẩy Tiêu Diệp ra, thân thể vụng vẹo, bàn tay nhỏ bé nắm lại thành quyền liên tục đánh lên lồng ngực kiên cố của hắn. Nhưng một chút khí lực đó không khác gì con muỗi gãi ngứa, nàng càng kháng cự càng khơi dậy hung tính của Tiêu Diệp.

“Đừng nhúc nhích.” Tiêu Diệp bắt lấy tay Diệp Huyền, đem hai tay nàng bắt chéo ra sau lưng, “Cửu lang?” Hắn cảm thấy xưng hô này có chút quen tai, dù sao ở trong cung, cũng chỉ mình Diệp Huyền có tư cách đứng trước mặt hắn mà gọi Cửu lang. “Lại gọi ta thêm một tiếng.” Hắn cong môi cười, tiếng cười đầy tà khí khiến cả người Diệp Huyền run rẩy. Sau đó, bàn tay thon dài liền nắm lấy cằm Diệp Huyền. Trong tầm mắt mê man của hắn, đôi môi như cánh hoa càng thêm đỏ mọng kiều diễm, giọng nói của hắn khàn khàn, “Người không gọi, vậy ta liền hôn người.” Vừa dứt lời, môi mỏng liền áp xuống, hung hăng hôn lên môi Diệp Huyền.

“Đừng...” tiếng kinh hô của Diệp Huyền bị ép nuốt vào lại trong cổ, đầu lưỡi Tiêu Diệp liền thừa cơ tách hàm răng ra, chui vào trong cái miệng nhỏ của nàng. Cùng lúc đó, bàn tay nóng rực của hắn nâng lên tuyết đồn của nàng, ở khe hở giữa hai đùi xoa nắn vài cái liền sờ lên chỗ non mềm bí mật của nàng.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 3: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 3

Lúc Diệp Huyền vào cung, Cảnh Tông đã là lão nhân năm mươi mấy tuổi, bởi vì ốm đau nhiều năm, ngay cả sức lực để ăn cơm mặc quần áo cũng không có, làm sao có thể cùng nàng viên phòng. Bởi vậy, tuy rằng nàng là quốc mẫu của Đại Dận, sau khi Cảnh Tông băng hà nàng trở thành thái hậu, nhưng thật ra nàng vẫn là xử nữ.

Khối thân thể xinh đẹp này chưa từng bị nam nhân xem qua, nơi non mềm xấu hổ kia ngay cả Diệp Huyền cũng rất ít khi đụng chạm. Giờ phút này, một bàn tay nóng rực đang đặt lên nơi đó, đầu ngón tay Tiêu Diệp vân vẽ hoa môi, gập đầu ngón tay đẩy ra hoa phùng nhỏ hẹp, đem ngón tay đâm vào.

“Đừng!” Diệp Huyền dường như sắp chết trong nụ hôn của hắn, lưỡi bị lưỡi của hắn cuốn lấy, ở trong miệng nhỏ của Diệp Huyền tàn sát bừa bãi thành một mảng hỗn độn. Nàng liều mạng giãy giụa, nhưng dưới sự đùa bỡn của Tiêu Diệp thân thể nàng càng ngày càng mềm, đợi đến khi ngón tay Tiêu Diệp bắt đầu trều sấp trong hoa huyết, Diệp Huyền cảm thấy hoa tâm căng thẳng, bất ngờ phun ra một cổ hoa dịch.

“Thật âm...” Tiêu Diệp đem ngón tay rút ra đưa tới trước mặt Diệp Huyền, chỉ thấy ngón tay hắn dính một mảng ẩm dính, sáng lấp lánh, Tiêu Diệp đem hai ngón tay hơi tách ra, dâm thủy chảy thẳng xuống, ở giữa hai ngón tay tạo nên một sợi chỉ bạc dâm mỹ. Nụ cười trên mặt nam nhân nguy

hiểm đến cực điểm, hấn nhú mày, giữ chặt cổ Diệp Huyền, đem hai chân đang khép chặt của nàng mở lớn, “Muốn?”

Diệp Huyền vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn chết, nàng xuất thân thế gia danh môn, chưa từng nghe những lời nói hạ lưu như thế này. Trong lòng thì kháng cự vạn phần, nhưng thân thể lại hoàn toàn không nghe nàng sai khiến. Bị Diệp Huyền cười như không cười nhìn chăm chăm, dâm thủy trong hoa huyết không ngừng chảy ra, khiến hạ thân nàng càng thêm lây lội.

“Cửu lang.” Nàng cất lực kiềm chế, “Người không muốn tạo nên sai lầm lớn thì tỉnh táo lại đi!”

“Ta rất tỉnh táo.” Tiêu Diệp lười biếng bắt lấy bàn chân đang đá tới của Diệp Huyền, nhìn vẻ mặt say khướt của hấn, nơi nào có một chút thanh tỉnh. Hấn nắm lấy chân Diệp Huyền kéo tới, thân thể cũng tự nhiên sát tới trước, đem dương vật đã cứng rắn để nơi hoa tâm Diệp Huyền. Trong lúc Diệp Huyền không để ý, quần của Tiêu Diệp đã sớm không cánh mà bay. Côn thịt nóng bỏng không có gì cách trở, trực tiếp đỉnh lên huyết khẩu Diệp Huyền. Bởi vì Tiêu Diệp đã dùng ngón tay khuếch trương qua, huyết khẩu vẫn nhỏ hẹp như trước, nhưng đã mở ra hoa động nho nhỏ. Mị thịt trước huyết khẩu không ngừng co rút, hút lấy quy đầu to lớn.

“Hừ...” Tiêu Diệp kìm không được mà phát ra một tiếng hừ nhẹ khiến người ta mặt đỏ tim đập, hấn đang liếm tuyết nhũ của nàng, răng nanh khê ma sát lên đầu vú, phát ra âm thanh chặc chặc dâm mỹ vang dội, “Thật mềm... Hút thật thoải mái...” Hấn ngẩng đầu lên trêu đùa, “Ta hút người có thoải mái hay không hửm?”

“Cửu lang, người!” Diệp Huyền làm sao chịu được loại lời nói này, huyết khẩu lại mấp máy một trận, đem quy đầu hút thêm một chút. Nàng cảm thấy trước mắt một trận choáng váng, không thể tin được bản thân là loại nữ nhân không biết xấu hổ như thế. Vui sướng giấu kín trong nội tâm như

một sợi roi dài, không chút lưu tình tra tấn Diệp Huyền. Tiêu Diệp uống say, việc này vốn là một chuyện hiểu lầm. Thế nhưng bản thân không những không đẩy hẳn ra, mà còn mềm nhũn nằm trong lòng hẳn, tùy ý hẳn đùa giỡn. Diệp Huyền chợt thanh tỉnh lại, nàng dùng hết sức lực toàn thân đẩy Tiêu Diệp ra, thừa dịp Tiêu Diệp vẫn còn say dưới chân không vững, cuống quít từ trong ôn tuyền trèo ra.

Tùy tiện cầm lấy một cái áo choàng phủ lên người, Diệp Huyền chuẩn bị rời khỏi nơi này, lại nghe thấy Tiêu Diệp phía sau thốt khổ rên một tiếng. Trong lòng Diệp Huyền cả kinh, đáy ao trơn trượt, Tiêu Diệp sẽ không thực sự bị ngã xuống đi. Nàng cắn răng một cái, trở về bên ao nhìn hẳn. Đột nhiên, mắt cá chân bị một bàn tay bắt lấy, trời đất như đảo lộn, Diệp Huyền nằm sấp trên mặt đất bị nam nhân áp dưới thân.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 4

Hơi nước tràn ngập trong điện, Diệp Huyền thân mình lỏa lồ bị nam nhân đặt dưới thân tùy ý vuốt ve đùa giỡn. Ngón tay Tiêu Diệp kẹp chặt lấy hai cánh hoa môi, tiểu hoa châu run rẩy xuất hiện, Diệp Huyền nức nở một tiếng, thân thể không tự chủ được mà mềm xuống. Bầu ngực bị Tiêu Diệp nắm trọn trong bàn tay, đầu vú bị ngón tay hấn ma sát mà trở nên cứng rắn, lưỡi Tiêu Diệp không ngừng liếm dọc tẩm lưng Diệp Huyền: “Đều đã cứng rắn, còn chạy làm gì.” Hấn tựa hồ rất đắc ý sau khi lừa gạt được Diệp Huyền, đầu lưỡi mang theo mùi rượu lại tấn công cái miệng nhỏ của Diệp Huyền, giữ chặt cằm nàng bắt buộc nàng cùng hấn dây dưa.

Diệp Huyền bị hấn hôn đến nổi thở hỗn hển, cái lưỡi thơm tho bị Tiêu Diệp cuốn lấy, một lát bị hấn mút lấy, một lát lại bị cuốn vào trong miệng hấn. Hấn đem nước bọt trong miệng Diệp Huyền nuốt vào, lại đem nước bọt của mình mạnh mẽ đẩy vào trong miệng Diệp Huyền. Mùi rượu nồng nặc ập đến, Diệp Huyền bị nghẹn đến đỏ cả hốc mắt, chỉ có thể phát ra vài tiếng vụn vặt: “Dừng tay... Ngươi mau, dừng tay... Dừng, đừng có sờ nơi đó...”

“Hừ.” Tiêu Diệp ngậm lấy đầu lưỡi Diệp Huyền, dùng sức mút lấy. Ngày thường luôn là dáng vẻ nhu hòa đoan chính, bây giờ say đến thần chí không rõ, lại bá đạo, tà khí như thế, động tác đùa bỡn hoa nguyệt càng thêm kịch liệt, cắn lên đầu lưỡi Diệp Huyền một cái, “Ta càng muốn sờ nơi đó, còn

không chỉ muốn sờ thôi đâu...” hắn đem dâm thủy dính đầy bàn tay xoa lên côn thịt, cả cây gậy thô to dính đầy dâm dịch ẩm dính, càng thêm dâm mỹ, “Còn muốn cầm đi vào.”

“Đừng!” Diệp Huyền trong lòng căng thẳng, nhận thấy quy đầu một lần tiếp một lần đỉnh lên huyết khẩu bản thân, nàng vừa sợ vừa vội, “Cửu lang, người nhìn ta! Người có biết ta là ai không? Mau dừng tay!” Ngay trong lúc nàng đang giãy giụa la hét âm ỉ, Tiêu Diệp thẳng thắt lưng, bắt đầu đem côn thịt tiến vào từng chút.

Hoa huyết nữ nhân thật sự rất chặt, hoa kính vừa nhỏ vừa hẹp, tuy rằng trên vách tường tràn đầy dâm dịch ẩm nóng, Tiêu Diệp cũng dùng ngón tay khuếch trương qua, nhưng dương vật thô to của hắn tiến vào vẫn rất gian nan. Thêm vào đó Diệp Huyền luôn liều mạng giãy giụa, hoa kính càng thêm co rút, ép côn thịt Tiêu Diệp đau đớn không thôi.

“Thật chặt...” nam nhân thở hổn hển bên tai Diệp Huyền, hắn tuy được xem như tính tình tốt, nhưng suy cho cùng là ngôi cửu ngũ, người dám làm trái ý hắn chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Vốn dĩ uống say mơ mơ màng màng, cố nén dục vọng làm tiền diễn cho nữ nhân dưới thân, lúc này, sức nhẫn nại của Tiêu Diệp cuối cùng cũng khô kiệt. Côn thịt trương lớn bị ép đau đớn, hắn không thể nào khắc chế dục vọng đang kêu gào trong cơ thể thêm nữa, hừ một tiếng đem côn thịt hung hăng đâm vào.

“A!” Diệp Huyền cảm thấy đau nhức như muốn xé rách da thịt từ hạ thân truyền đến, côn thịt to lớn như một cây sắt nhọn, ở giữa hai chân nàng ra ra vào vào, càng lúc càng nhanh càng lúc càng sâu. “Không cần, đau quá... Thật trướng... A, không được... Mau dừng lại...” Nữ tử dưới thân chặt kinh người, bởi vì xâm nhập từ phía sau, khiến Tiêu Diệp có thể đỉnh thẳng đến nơi sâu nhất, quy đầu bị hoa tâm bao bọc, trên côn thịt giống như có ngàn vạn cái miệng nhỏ nhắn hút lấy hắn. Khoái cảm cực hạn khiến hắn kém chút thất thủ bản tính thì làm sao có thể dừng lại.

Không chỉ có như thế, hãn vượt dọc theo đường cong duyên dáng trên lưng Diệp Huyền dừng lại nơi tuyết đồn, xoa bóp đem hai cánh móng mở lớn. Lập tức đem côn thịt rút ra, chỉ chừa quy đầu tặc ở huyết khẩu. Không đợi Diệp Huyền thở dốc, hãn hung hăng đâm vào, mở ra tầng tầng lớp lớp mị thịt bao quanh, đỉnh đến hoa tâm Diệp Huyền, đem phân nửa bồng thân cắm vào trong tử cung.

“A... quá sâu, quá sâu... không cần...” Diệp Huyền khóc nước nở, vừa mới phá thân, thân mình chưa từng trải qua khai phá, làm sao có thể chịu được động tác kịch liệt như vậy. Nàng đau đến nỗi gần như hôn mê bất tỉnh, mặc dù tính tình cứng cỏi, nhưng cũng nhịn không được mà ô ô khóc lên. Tiếng khóc xen lẫn tiếng thở dốc, cùng với âm thanh da thịt va chạm vào nhau, tiếng nước vang lên nơi giữa hai chân không những không khiến Tiêu Diệp mềm lòng ngược lại càng khiến càng thêm điên cuồng.

“Không cần? Không cần mà người còn cắn nhanh như vậy.” Tiêu Diệp dùng sức trừu cầm, rút ra cả căn sáp vào cũng cả căn, hai túi thịt nặng trĩu theo động tác kịch liệt của hãn đánh lên móng Diệp Huyền, đem cặp móng trắng nõn va chạm hồi lâu thành một mảng đỏ bưng. Tốc độ co rúm của hãn càng ngày càng nhanh, hai chân Diệp Huyền như nhũn ra, không thể tiếp tục chống đỡ thân thể đã lung lay sắp đổ.

Phát hiện nàng sắp ngã xuống, Tiêu Diệp nắm lấy eo nàng, đem móng nàng nhắc cao lên. Hãn vừa không ngừng trừu sáp vừa lôi kéo Diệp Huyền theo động tác ra vào của hãn. Xuyên nhập quá mạnh mẽ khiến Diệp Huyền cảm thấy bụng của mình cũng sắp bị hãn xuyên thủng, hãn nhiều lần đỉnh đến hoa tâm, Diệp Huyền rất nhanh liền thét chói tai từ trong hoa tâm phun ra một cổ dâm dịch.

Âm tinh nóng rực phun lên quy đầu Tiêu Diệp, mã mắt co rút một trận, hãn cắn răng nhịn xuống cảm giác muốn bắn tinh mãnh liệt. “Giáp thật chặt, hút cũng nhanh, nước lại nhiều như vậy.” Nam nhân mút lấy vành tai Diệp Huyền, động tác nơi hạ thân càng thêm dừng mãi, “Ta sáp nát

người, sáp nắt tiêu tao huyết của người... Thật nhanh, cái miệng nhỏ nhắn mút thật thoải mái...”

Dâm ngữ xấu xa không ngừng quanh quẩn bên tai Diệp Huyền, nhưng nàng đã không thể nghe rõ, khoái cảm xen lẫn đau đớn khiến thần chí của nàng trở nên mê muội, chỉ có căn cốt thịt không ngừng va chạm dưới thân tựa hồ vĩnh viễn không thể ngừng lại...

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 5

Tầm Hương ngâm ôn tuyền một lúc liền vội vàng đi đến Khúc Thủy các. Tuy rằng được thái hậu cho phép, nhưng nàng cũng phải biết chừng mực, không thể để thái hậu không có ai hầu hạ bên người. Đi đến trước Khúc Thủy các, nàng không khỏi cảm thấy kỳ quái, cung tì canh giữ bên ngoài sao lại không thấy nữa? Nàng thầm mắng một tiếng: “Đúng là đồ lừa đời khác.” Vội vàng bước nhanh tới, đẩy ra đại môn.

Sau đại môn là một hành lang dài, đi đến cuối cùng chính là ao ôn tuyền. Trước ao còn có một cánh cửa, lúc này cánh cửa khép hờ, ánh nến từ bên trong hắt ra. Tầm Hương càng cảm thấy quái dị, nàng nhớ rõ ràng trước khi đi đã đóng cửa lại, chẳng lẽ thái hậu đã về thăm điện? Nàng vội vàng chạy đến trước cửa, đột nhiên cứng người.

Bên trong truyền ra âm thanh vô cùng kỳ quái, âm thanh da thịt va chạm vang dội, tiếng trừu sấp xì xì, còn có tiếng nước chập chập, hỗn tạp tiếng nam nhân thở dốc hòa cùng âm thanh nức nở rĩ của nữ tử, cho dù Tầm Hương là hoàng hoa đại khuê nữ cũng hiểu được trong phòng đang phát sinh chuyện gì.

Trong lòng nàng kinh hãi, chẳng lẽ là... Thái hậu? Nhưng nam nhân này là ai? Không kìm nén được lòng hiếu kỳ của bản thân, Tầm Hương nhìn xuyên qua khe cửa, vụng trộm nhìn thoáng qua. Vừa liếc mắt một cái, tim nàng cơ hồ nhảy muốn nhảy lên tận cổ họng. Nàng không thể nào nghĩ đến

chuyện thái hậu bị một nam nhân áp dưới thân, mà nam nhân kia rõ ràng là quan gia!

Khuôn mặt Diệp Huyền ửng hồng, hai mắt vô thần, trên mặt trần đầy nước mắt. Bầu ngực nộn nộn của nàng bị một bàn tay to lớn vuốt ve, đầu vú từ trong kẽ tay Tiêu Diệp chui ra, hai ngọn tuyết nhũ cao ngất bị hấn nhu lộng thành đủ loại hình dáng. Mông nhếch cao lên, giữa hai chân một căn dương vật thô to đỏ đậm cấp tốc ra vào, Tiêu Diệp cười lên người Diệp Huyền, không ngừng di chuyển thắt lưng rắn chắc, hỗn hợp dâm thủy cùng bạch trọc liên tục chảy ra, đem bộ lông đen sì của Tiêu Diệp thấm ướt lây lội.

Trận kịch liệt diễn ra liên tục đã lâu, Tâm Hương đột nhiên ý thức được, có lẽ sau khi bản thân rời đi không lâu, quan gia đã tới nơi này, sau đó... Sau đó không màng liêm sỉ làm nhục mẫu thân mình. Tâm hương không dám nghĩ tới vẻ mặt Diệp Huyền, nàng hầu hạ Diệp Huyền hơn mười năm, tất nhiên biết rõ vị thái hậu này là người trung trinh, chung thủy như thế nào. Bị đưa con do mình một tay dưỡng dục nên người chiếm đoạt, người nhất định là rất khổ sở. Tâm Hương nắm chặt tay, cả người run run, sắp nhịn không được mà xông vào.

Nhưng nàng biết bản thân không thể, bởi vì nàng không chỉ không cách nào ngăn cản hành vi không bằng cảm thú của quan gia, mà còn có thể xúc phạm đến tự tôn của Diệp Huyền. Nàng chỉ có thể canh giữ ở chỗ này, cho dù mất mạng cũng muốn đem bí mật này giấu kín.

Không biết đã qua bao lâu, hai chân Tâm Hương đứng lâu đã tê rần, âm thanh dâm mỹ trong phòng mới dừng lại. “Tâm Hương.” Nghe được thanh âm suy yếu vô lực của Diệp Huyền, Tâm Hương giật mình một cái, vội vàng tiến vào.

Tiêu Diệp đang ngủ, hấn bắn qua vài lần, cuối cùng không chống đỡ được mem say, nặng nề ngủ thiếp đi. Diệp Huyền cố hết sức từ trong ngực

hắn chui ra, côn thịt nam nhân còn tắc trong tiểu huyết, lúc rút ra, cảm giác tê dại kèm theo đau đớn nóng bùng khiến Diệp Huyền ngã xuống đất.

Tâm Hương vội vàng đỡ lấy nàng, nhìn thấy cả người Diệp Huyền toàn dấu hôn, còn giữa hai chân là một mảng hồng hồng trắng trắng, mũi nàng đau xót: “Thái hậu, ngài bị thương.”

“Không có việc gì.” Diệp Huyền cố hết sức khoát tay, nàng phải rời khỏi nơi này ngay lập tức, không thể để Tiêu Diệp biết nữ tử mà hắn chiếm đoạt trong lúc say là nàng. Tâm Hương mặc quần áo cho nàng, vì tránh cho Tiêu Diệp sau khi tỉnh lại nhìn thấy hạ thân khác thường, Diệp Huyền cùng Tâm Hương hợp lực đỡ hắn xuống ôn tuyền. Chủ tớ hai người dựa vào nhau, nghiêng ngả chao đảo trở về tâm điện.

Đêm nay thật khiến cho người ta mệt mỏi, dưới sự hầu hạ của Tâm Hương Diệp Huyền tẩy sạch thân thể, trong hoa huyết vẫn có tơ máu chảy ra. “Chỉ sợ là...” Tâm Hương đỏ bừng mặt, “Chỉ sợ là bên trong bị xước da.”

Diệp Huyền đau đến hút khí, nàng tuy rằng thông minh, nhưng không biết nơi riêng tư của nữ tử khi bị thương phải làm thế nào. Loại chuyện này không thể mở miệng hỏi người khác, càng không thể để lộ ra bên ngoài. Tâm Hương nghĩ một lúc: “Nô tì nhớ được trong điện còn có Trân Châu cao trước kia dùng chưa hết, dùng để chữa thương trị sẹo, có lẽ có hiệu quả.”

Thực ra Trân Châu cao kia cũng là do Tiêu Diệp sai người đưa tới, nguyên nhân là do có một lần Diệp Huyền bị ngã xước da nơi cổ tay. Tiêu Diệp lệnh cho thái y viện ngày đêm gấp rút điều chế ra Trân Châu cao này, chỉ cần bôi một chút lên vết thương, sau vài ngày vết thương liền biến mất, chút sẹo để lại cũng không có. Tuy rằng không biết loại cao này có thể bôi lên hoa huyết hay không, nhưng lúc này cũng chỉ có thể thử một lần.

Bởi vì vết thương ở loại địa phương này, Diệp Huyền kiên quyết đuổi Tâm Hương ra ngoài, bản thân tự vói tay vào, đau đến mức cả người toàn mồ hôi lạnh, dè dặt cẩn trọng đem thuốc mỡ bôi lên vách tường. Nàng không bị cụ thể là nơi nào bị thương, chỉ có thể lung tung lau một mạch, một bên bôi thuốc một bên cảm thấy vừa hận vừa thẹn, bản thân đau đến nước mắt doanh tròn, Tiêu Diệp lại thoải mái ngủ trong ôn tuyền. Hơn nữa sau khi hẩn tỉnh rượu, sẽ đem chuyện đêm nay triệt để quên hết, tuy rằng đây là hy vọng của Diệp Huyền, nhưng cảm giác chua xót trong lòng không thể nào dẫn xuống.

Tuy nàng cật lực đè nén tình cảm bản thân, nhưng âm kém dương sai, cuối cùng vẫn xảy ra quan hệ loạn luân cùng Tiêu Diệp. Diệp Huyền ngỡ ngẩn ngời xuống, coi như đêm nay là một giấc mộng đi, nàng không thể để sai lầm tiếp tục sai lầm.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 6

Ngày thứ hai, từ trong Ngọc Anh điện truyền ra tin tức nói là thái hậu bị bệnh. Diệp Huyền mệt mỏi dựa vào ghế mềm, toàn thân cao thấp như bị xe ngựa nghiền qua một lần, đau nhức không thôi. Tiểu huyết giữa hai chân nàng càng thêm nóng bừng co rút đau đớn, tuy rằng tối hôm qua vội vàng bôi chút Trân Châu cao, đã đỡ hơn một tí, nhưng chỉ cần nàng cử động nhẹ một chút, một cổ đau đớn như xé rách lại truyền đến. Diệp Huyền chỉ có thể nằm trên giường không động đậy, trong lòng oán hận Tiêu Diệp quá mức thô bạo, nhưng chỉ cần hồi tưởng đến chuyện tối qua, lại cảm thấy hổ thẹn áy náy, lại có chút vui mừng vụng trộm.

Đúng lúc này, Tiêu Diệp theo thường lệ tới vấn an. Sau khi tỉnh rượu, chuyện tối qua hiển nhiên không có lưu lại trong đầu hẳn nửa điểm ấn tượng. Nghe Tầm Hương nói thái hậu bị bệnh, hẳn có chút lo lắng nói: “Người bệnh có nặng không?” Rồi phân phó Cao Thành Phúc đang đứng bên cạnh, “Cao Thành Phúc, đi thái y viện gọi Tôn thái y đến đây.”

“Thái hậu chỉ cảm thấy có chút không khỏe, đặc biệt cản dận nô tì, báo cho quan gia biết, không cần làm to chuyện.” Tầm Hương cúi đầu, không dám nhìn mặt Tiêu Diệp, chỉ cần nghĩ đến chuyện khó coi nơi Khúc thủy các hai chân nàng liền nhũn xuống.

Diệp Huyền vốn không sao, nhưng Tầm Hương vừa sợ, nàng cũng rất xấu hổ. Thanh âm ôn hòa của nam nhân vang lên, Diệp Huyền khiến có

cảm giác như Tiêu Diệp đang ở bên tai mình nói những lời hạ lưu. Thanh âm ôn nhuận như ngọc lại nói ra những lời tà nịnh bá đạo như vậy, Diệp Huyền không cách nào tưởng tượng được, Cửu lang do một tay nàng nuôi lớn, sau khi say rượu còn có một mặt như thế.

Trong trí nhớ của Diệp Huyền, Tiêu Diệp luôn luôn nhu thuận, trầm mặc. Bởi vì những chuyện xảy ra lúc nhỏ, trên người hắn không có chút kiêu ngạo của người hoàng thất, hắn luôn yên lặng đứng một bên, nói không nhiều lắm, giống như một con thú nhỏ quái gở.

Đứa trẻ như vậy sẽ không được mọi người yêu thích, mẹ đẻ Tiêu Diệp là một cung tì bình thường, bị Cảnh Tông say rượu lâm hạnh một lần cứ như vậy mà hoài long thai. Bộ dạng cung tì kia như thế nào, Cảnh Tông căn bản không nhớ rõ, qua loa ban cho nàng một danh phận tài tử, liền quên mất nàng ta.

Khi đó vì chuyện tranh giành vương vị mà trên triều lẫn trong hậu cung mạch nước ngầm đều mãnh liệt chuyển động, Tiêu Diệp im hơi lặng tiếng được sinh ra, tuy rằng hắn là con của Cảnh Tông, nhưng không được người khác coi trọng. Hắn cùng mẹ đẻ hắn yên lặng sống trong cung, nhìn các vị huynh trưởng người tới ta đi, vì tranh giành ngôi vị Thái tử đánh cho đầu rơi máu chảy.

Không được mấy năm, mẹ đẻ Tiêu Diệp qua đời, Tiêu Diệp liền triệt để trở thành người vô hình. Một đứa trẻ chưa tròn năm tuổi, cô độc sống trong thâm cung, không thể nào có được một tuổi thơ tốt đẹp. Người trong cung am hiểu nhất là chuyện phủng cao thái thấp, lúc mẹ đẻ còn sống, nữ nhân yếu đuối kia còn có thể che chở cho Tiêu Diệp vài điểm. Nhưng khi nàng mất đi, Tiêu Diệp cũng không còn ai để dựa vào.

Chính vào lúc đó, hắn càng ngày càng quái gở. Đến khi Tiêu Diệp tròn bảy tuổi, cuộc đời hắn đột ngột chuyển ngoặt.

Hiếu Thành hoàng hậu lúc bấy giờ đã nhiều năm không có con, nỗ lực hai mươi mấy năm, phát hiện bản thân không thể hoài thai, Hiếu Thành hoàng hậu cuối cùng cũng chấp nhận số mệnh. Nàng đem Tiêu Diệp không có ai nuôi nấng chuyển vào Thanh lương điện, muốn an ủi bản thân dưới gối không có con cái. Mà Cảnh Tông cũng buông tha hy vọng có con trai trưởng, cùng vào năm đó, lập thứ trưởng tử Tiêu Thịnh làm thái tử.

Vốn tưởng rằng thái tử vị đã định, thế cục triều đình có thể ổn định xuống, nào ngờ nhóm hoàng tử vào lúc này lại tranh đấu càng thêm kịch liệt. Mẹ đẻ của Tiêu Thịnh cũng không có xuất thân cao quý, mà bản thân hẳn cũng không phải là người tài đức, chỉ vì thân phận thứ trưởng tử của hẳn, Cảnh Tông mới lập hẳn làm thái tử. Thứ tử của Cảnh Tông, tam hoàng tử, ngũ hoàng tử, lục hoàng tử đều có nhà mẹ đẻ cao quý, sau lưng có không ít triều thần ủng hộ, làm sao có thể cho phép thái tử vị nằm trong túi Tiêu Thịnh. Đúng lúc này, Tiêu Diệp lại trở thành con nuôi của hoàng hậu, khiến cục diện bỗng chốc nổ oanh một phen.

Hiếu Thành hoàng hậu là tộc tử của Diệp Huyền, hai tử muội đều xuất thân từ Diệp thị Tuyên thành, là thế gia hiển hách đứng đầu Đại Dận. Càng quan trọng hơn là, trong tay Diệp thị nắm trọng binh, muốn đoạt vị thành công, lôi kéo Diệp thị là chuyện không thể không làm. Nguyên bản Hiếu Thành không có con trai, là đối tượng mượn sức của các vị hoàng tử, nào ngờ nháy ngang ra một cái Tiêu Diệp. Ngoài miệng hoàng hậu nói nhận hẳn làm con để bớt cô tịch, ai biết Diệp thị có phải hay không muốn nâng đỡ người kế vị mới, đảm bảo Tiêu Diệp thượng vị.

Cứ như vậy, Tiêu Diệp còn chưa kịp thích ứng biến hóa thân phận của bản thân, đã bị quấn vào vòng tranh đấu gay gắt. Hẳn chỉ là đứa trẻ bảy tuổi, ám chiêu trên triều tự nhiên không tính lên người hẳn, nhưng những nữ nhân trong hậu cung này, ngoài sáng trong tối có vô số thủ đoạn khiến người ta có khổ mà nói không được, lại dùng hết lên người hẳn.

Mỗi lần hồi tưởng đến thời gian này, Diệp Huyền đều đau lòng không thôi, đứa nhỏ này làm thế nào mà sống được. Tiểu hài tử tầm tuổi như hần, vốn nên không lo không nghĩ, vui vẻ chơi đùa không chút cố kỵ, mà hần lại không dám nói nhiều thêm một câu. Trước khi Diệp Huyền tiến cung đã nghe tổ phụ nói qua, trong nhà không có ý tứ nâng đỡ Tiêu Diệp. Nhưng nhìn hần nhu thuận nghe lời, biến hần thành bia ngấm làm người khác rối loạn cũng rất tốt.

Hần cứ như vậy trở thành bia ngấm suốt bốn năm, bốn năm sau, Hiếu Thành hoàng hậu hoẵng thệ.

Đối với Tiêu Diệp mà nói, việc Hiếu Thành chết cũng không tạo cho hần quá nhiều xúc động. Hần đã từng cảm kích Hiếu Thành, nhưng phần cảm kích này đã bị những năm tháng sống trong ám toán suốt ngày mài mòn đến độ hầu như không còn gì. Hiếu Thành nhận hần làm con nuôi, thực ra so với nuôi mèo nuôi chó cũng không khác biệt lắm. Khi nhớ tới thì triệu tới nhìn một chút, khi không nhớ thì quăng sang một bên không quan tâm. Về phần thay Tiêu Diệp che gió chắn mưa, lại là chuyện nghĩ cũng không cần nghĩ.

Tân hoàng hậu vào cung, Tiêu Diệp có lẽ sẽ chuyển khỏi Thanh Lương điện. Tiêu Diệp biết bản thân là đứa trẻ không được người khác yêu thích, cung tì trong Thanh Lương điện thường nghị luận sau lưng hần: “Cửu lang tuổi còn nhỏ, nhưng ánh mắt thoát nhìn giống quái nhân.”

Như vậy cũng tốt, trở về nơi mình thuộc về, sống một cuộc đời bình thản như nước. Tốt xấu gì hần cũng là hoàng tử, sẽ không sợ giống như dân thường bị đói chết.

Năm thứ năm, Diệp thị Tuyên thành Diệp Huyền nhập chủ trung cung, trở thành hoàng hậu đời thứ hai của Cảnh Tông.

Vào ngày đó, cả Đại Minh cung đều ngập tràn hương vị vui mừng, mỗi người đều có tâm tư riêng của mình, nhưng đều không có ngoại lệ, trên mặt đều bày ra vẻ tươi cười thoạt nhìn chân thành tha thiết. Tiêu Diệp không muốn làm người khác chướng mắt, sau yến tiệc, liền nhanh chóng trở về tấm điện của mình. Chỉ là lặn qua lộn lại đến tận canh ba vẫn không thấy buồn ngủ. Hắn bèn mặc thêm quần áo, nhắc chân bước ra ngoài.

Lúc này đang là giữa hè, đêm mát như nước, trên trời sao sáng lấp lánh. Tiêu Diệp đi đến chỗ mình thường ngồi, lại phát hiện nơi đó đã có người ngồi trước.

Mái tóc đen dài của thiếu nữ xõa tung xuống dưới, lễ phục cửu phương ngũ sắc vẫn chưa cởi ra, dưới ánh trăng càng thêm chói mắt. Thân thể Tiêu Diệp cứng đờ, hẳn biết, đó là tân hoàng hậu.

Cảm giác được phía sau lưng có người, Diệp Huyền quay đầu lại. Nhìn tiểu nam hài quần áo lộn xộn, búi tóc trên đầu cũng có chút rối loạn, hiển nhiên là mới từ trên giường đi xuống. “Cửu lang?” nàng khẽ cười, thanh âm nhu hòa, dễ nghe, “Không ngủ được hay sao?”

Tiêu Diệp không biết vì sao, chỉ biết ngây ngốc gật đầu. Diệp Huyền hướng hắn vẫy vẫy tay, hẳn liền không tự chủ được mà bước tới. “Nương nương.” Hắn mở miệng có phần câu nệ, dường như nụ cười ôn nhu của thiếu nữ khiến hắn xúc động, trong lòng bàn tay toàn mồ hôi lạnh.

Diệp Huyền sờ đầu hắn, cảm xúc mềm nhẹ chợt lóe lên, khiến Tiêu Diệp có chút thất thần, đến khi tỉnh lại đã thấy Diệp Huyền cầm tay mình. “Chúng ta cùng nhau đi ngắm sao đi.” Thiếu nữ nghiêng đầu, cười khẽ hướng hắn nháy mắt.

“Vâng.” Tiêu Diệp thấp giọng đáp lại, lại cảm thấy như vậy không tốt lắm, hẳn lại gật đầu đáp lời rõ ràng, “Vâng!”

Trời đêm hôm đó sao nhiều hay ít, sáng hay mờ Diệp Huyền đã không nhớ rõ. Khi đó tính tình Diệp Huyền còn có chút trẻ con, không biết thâm cung hiểm ác, cũng không trải qua dồn ép phong đao sương kiếm. Nàng nắm lấy bàn tay mềm yếu, nhỏ bé của Tiêu Diệp, chỉ lên trời: “Cửu lang, ước một chuyện đi.”

Tiêu Diệp nghiêm cẩn lắc đầu: “Ta không được ước.” Hắn cho tới bây giờ đều chưa từng nói những lời này với người khác, nhưng khi đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của Diệp Huyền, hắn mím môi, cuối cùng vẫn quyết định nói, “Nếu ta muốn có được cái gì, không cần đến sao trời giúp ta, ta về sau sẽ tự mình làm được.”

Ngoài phòng, thanh âm Tiêu Diệp dần dần nhỏ đi, hắn cuối cùng cũng mang theo chúng người hầu rời khỏi. Diệp Huyền thở phào nhẹ nhõm, yếu ớt tựa vào gối mềm. Cửu lang a Cửu lang, cuộc đời ngăn ngại như thế, chúng ta lại ước muốn quá nhiều điều, lại có những chuyện dù có cầu cũng không được. Tựa như ta và người, chung quy lại chỉ là ước muốn không cách nào thực hiện được mà thôi. Ta không có cách nào thực hiện, cũng không thể nào thực hiện.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 7

Sau khi Tiêu Diệp trở về Hội Ninh điện, trái lo phải nghĩ, trong lòng vẫn lo lắng không yên. Thân thể Diệp Huyền vốn khỏe mạnh, bây giờ lại vô duyên vô cớ bị bệnh, lại không cho thái y xem. Ngón tay hăn vô thức gõ gõ lên bàn: “Cao Thành Phúc, bên Ngọc Anh điện có điểm gì không thích hợp không?”

Cao Thành Phúc kính cẩn cúi đầu, “Nô tài lúc nào cũng phải người trông coi cẩn thận, thái hậu luôn ở trong phòng tĩnh dưỡng, không gặp bất kỳ mệnh phụ nào.”

“Trẫm không hỏi việc này.” Tiêu Diệp nhàn nhạt liếc hăn một cái.

Cao Thành Phúc rùng mình một cái, biết mình nói sai rồi. Hăn theo hầu bên người Tiêu Diệp từ lúc hăn vẫn là hoàng tử, biết vị quan gia này không đơn giản giống như bề ngoài. Nếu không phải là lúc ở trên triều, Tiêu Diệp lại dùng chữ “trẫm”, chính là biểu hiện rằng hăn không vừa lòng. Cao Thành Phúc vội vàng quỳ trên mặt đất: “Là nô tài ngu dốt, thái hậu từ tối hôm qua đến nay vẫn luôn ở trong phòng, ngoại trừ Tâm Hương bất luận kẻ nào cũng không được phép tiến vào. Nô tài thấy Tâm Hương...” hăn dừng một chút, “Bộ dạng có chút mất hồn mất vía.”

Sự nghi ngờ trong lòng Tiêu Diệp lại càng tăng thêm, hăn bỗng nhiên đứng lên: “Đi, đến Ngọc Anh điện nhìn một cái.”

Lúc này trong phòng, Diệp Huyền cả người đổ mồ hôi lạnh đang tự mình bôi thuốc. Chịu ảnh hưởng của nguyên thân, Diệp Huyền đối với việc chuyện này thực sự không biết chút gì. Nàng sờ soạng hơn nửa ngày mới tìm đến được đúng chỗ, lại chịu đựng đau đớn tách ra một khe hở hẹp, đem ngón tay dính đầy thuốc mỡ chen vào.

“Tê...” Diệp Huyền đau đến mức hít vào một ngụm khí lạnh, ngón tay tìm không đúng chỗ, móng tay lại cọ đến vách tường mềm mại, nước mắt kém chút nữa liềm kìm không được mà chảy ra, nàng ngây ngô chuyển động ngón tay, lại không nhìn được mà oán thăm, “Xú tiểu tử, cho người uống rượu, cho người say khướt... cho người tỉnh rượu lại giả bộ vô tội.” Đau đớn này thật sự khiến người ta khó có thể chịu được, khiến Diệp Huyền tiểu tính khí cũng bày ra giận dữ giống như đứa nhỏ.

Nàng cố sức hơn nửa ngày, lại có chỗ làm thế nào cũng với không tới, nàng gấp tới mức mồ hôi lạnh lại túa ra, đột nhiên nghe được Tầm Hương đứng trước cửa đề cao giọng nói: “Quan gia, thái hậu đang nghỉ ngơi trong phòng.”

Tiêu Diệp sao lại đến nữa?!

Diệp Huyền cả kinh, hoang mang rối loạn đem ngón tay rút ra. Nàng không cách nào bình tĩnh được, tình cảnh trước mắt của nàng thật sự quá mức xấu hổ. Vì để tiện bôi thuốc, hạ thân nàng chỉ mặc một cái quần lụa mỏng, làn váy kéo lên tận hông. Hai chân mở lớn, đầu gối cong lên, đem nơi tối mật của nữ nhân lồ lộ bày ra. Bởi vì Tiêu Diệp thô bạo đùa bỡn, hai phiến hoa môi đáng thương đến bây giờ vẫn còn sưng đỏ, huyết khẩu co rút lại, thuốc mỡ hòa tan theo hoa môi chảy ra.

Tiếng bước chân của Tiêu Diệp cách ngày càng gần, Diệp Huyền chộp lấy tấm chăn bên người phủ lên, lại vội vàng tựa lên gối làm bộ mắt nhắm dưỡng thần, thấy Tiêu Diệp tiến vào, nàng mới mở mắt, ra vẻ nghi hoặc nói: “Cửu lang?”

Trong phòng dường như có một mùi hương kỳ lạ, vừa ngọt vừa ngấy. Thấy sắc mặt Diệp Huyền bất thường, Tiêu Diệp lúc này mới chú ý tới đôi chân đang lộ ra bên ngoài chăn của nàng. Bàn chân nhỏ nhắn, trắng mịn như ngọc áp sát vào nhau, mười đầu ngón chân mượt mà thanh tú thoát nhìn rất đáng yêu. Tiêu Diệp bất động thanh sắc rời mắt, đi đến bên sạp ngồi xuống: “Nương nương, Tâm Hương nói người thân thể không khỏe, đến cùng là vì sao? Hay là để Tôn thái y đến xem thử.”

Diệp Huyền còn chưa kịp trả lời, hăn chợt nhìn thấy được trên ngón tay nàng dính thứ gì đó trắng ngà, liền nhíu mày: “Đây là cái gì?”

Diệp Huyền nhìn theo ánh mắt của hăn, trên mặt lập tức đỏ bừng lên. Trên ngón tay nàng là thuốc mỡ vẫn chưa bôi hết liền vôi vàng rút ra. Trên đầu ngón tay còn dính lại một chút thuốc mỡ trắng ngà, lại có điểm trơn bóng ánh nước hiển nhiên là hoa dịch từ trong hoa huyết.

“Đây là thuốc mỡ đi.” Tiêu Diệp sắc mặt nghiêm túc, “Nương nương, người bị thương?”

“Chỉ là bị thương ngoài da.” Diệp Huyền ép buộc bản thân bình tĩnh, “Lúc trước không phải là người sai người đem tới Trân châu cao sao, ta bôi một chút liền khỏi.” Nàng thật sự sợ Tiêu Diệp tiếp tục truy hỏi, Tiêu Diệp ngồi cách nàng rất gần, trong không khí toàn là mùi long tiên hương trên người hăn, Diệp Huyền không tự chủ lại nhớ đến ngày hôm qua cả người hăn toàn mùi rượu.

Dưới chăn hạ thân vẫn đang quang lỏa, nếu Tiêu Diệp đem chăn xốc lên, có thể nhìn thấy nhất thanh nhị sở. Diệp Huyền một mặt thầm mắng bản thân không biết liêm sỉ, Tiêu Diệp làm sao có thể vô lễ đến xốc chăn lên, nhưng từ trong hoa huyết lại không chịu thua kém cái miệng nhỏ lại phun ra một chút dâm dịch, cứ như vậy chỉ một lát sau, đã thấm ướt một mảng chăn trên giường.

Tiểu là nàng đang khăn trang, không chú ý tới ánh mắt khác thường của Tiêu Diệp. Chân vốn rất mỏng, trong lúc vội vàng Diệp Huyền lung tung phủ lên người. Lúc Tiêu Diệp tới gần, một góc chân nhấc lên một khe hở nhỏ, nhìn xuyên qua đó, Tiêu Diệp thấy được một cảnh xuân sắc mà Diệp Huyền muốn che giấu. Đó là một nơi có chút màu hồng kiều diễm, lại có chút trơn bóng ướt át. Đồng tử Tiêu Diệp co rụt lại, yết hầu trợn lên trợn xuống. Hẳn bỗng nhiên đứng lên, khiến Diệp Huyền kinh ngạc ngược nhìn hẳn, Tiêu Diệp cúi mắt trầm giọng nói: “Vừa nhớ tới có tấu chương cần phê duyệt gấp, nương nương nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai ta lại đến thăm người.”

=====

Diệp Huyền: Gì việc gấp chạy nhanh như vậy

Tác giả: Khởi bẩm thái hậu, quan gia cứng rắn, vội vã thư giải, cũng chính là trở về đánh bay cơ

Diệp Huyền:... Người tới, đem này biến thái tác giả tha đi xuống, không có chín ngàn chín trăm chín mươi khóa Pearl đến chuộc nàng, liền quan tiền Hình bộ đại lao!

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 8

“Thái hậu, Trân Châu cao hết rồi.” Cầm lên cái bình ngọc rỗng tuếch, giọng nói Tâm Hương mang theo chút nôn nóng.

“Nhanh như vậy đã hết?” Diệp Huyền nhớ mình mới bôi thuốc được có ba ngày, lúc trước còn dư đến phân nửa bình Trân Châu cao. Đại khái là vì chỗ kia quá mềm mại khiến nàng mỗi lần bôi đều phải bôi rất nhiều, mặc dù có hiệu quả, nhưng lại rất chậm. Diệp Huyền thở dài, “Người tới thái y viện lấy thêm một bình đi.”

Tâm Hương lĩnh mệnh lui ra, thái hậu muốn Trân Châu cao, thái y viện tất nhiên là không dám không cho. Viện chính Tôn Đình cau mày: “Không phải là ta khó xử người, nhưng nguyên liệu điều chế ra Trân Châu cao này là cống phẩm, mỗi năm chỉ làm ra được một lọ, bây giờ muốn làm ra một lọ mới, lão hủ thật sự là hữu tâm vô lực.”

Tâm Hương cũng hết cách, thái y viện quả thật không có, nàng cũng không thể ép buộc người ta biến ra một lọ khác cho nàng. Nhưng nếu không bôi thuốc, vết thương của thái hậu phải mất bao lâu nữa mới lành. Tâm Hương thấy thái hậu mấy ngày đây mệt mỏi, vô lực trong lòng cũng sốt ruột không thôi. Trong lúc nàng đang u sầu, lại gặp Cao Thành Phúc.

Hắn cười hỏi: “Tâm Hương, người ra ngoài giúp thái hậu làm gì vậy?”

Tầm Hương thấy hấn đến, tâm tư liền chuyển động. Cao Thành Phúc là nội quan tâm phúc bên người quan gia, bình thường không biết đã được bao nhiêu ưu việt, không biết chừng hấn lại có cách. Tầm Hương liền đem chuyện Trân Châu cao nói cho hấn, nàng cũng không nói là thái hậu cần, mà nói là nàng làm mất lọ Trân Châu cao của thái hậu, hiện tại thái hậu muốn dùng, trong lúc gấp gáp không có cách nào.

Cao Thành Phúc liếc mắt nhìn nàng một cái: “Người sao lại không cẩn thận như vậy, chúng ta là phận tôi tớ, cần phải nhanh tay lẹ mắt, cẩn thận chặt chẽ mới phải.” Rồi hấn lại cười, “Vừa đúng là năm trước quan gia ban cho ta một lọ, ta sai người đi lấy tới cho người.”

Tầm Hương tất nhiên là cảm kích vạn phần rời đi, vừa xoay người Cao Thành Phúc đã đem chuyện này nói cho Tiêu Diệp biết. Hấn tâm tư hẳn nhủ, biết Tiêu Diệp đối với vị trong Thừa Hương điện có phần không bình thường. Trong lòng quý nhân nghĩ như thế nào, bọn họ là phận nô tài không thể phỏng đoán bừa bãi, nhưng thỉnh thoảng lấy lòng một chút, vẫn là có thể.

Tiêu Diệp lâm vào trầm tư, Tầm Hương nói mấy tháng trước đã đánh mất bình Trân Châu cao kia, nhưng ba ngày trước chính mình còn thấy Diệp Huyền bôi thuốc. Tiêu Diệp sai người đi điều tra lại hành tung của Tầm Hương, biết được tì nữ này vừa ghé qua chỗ thái y viện, nói là thái hậu muốn Trân Châu cao. Tầm Hương không phải là loại nô tì có thể làm ra loại chuyện giả truyền ý chỉ, chứng tỏ rằng thuốc này là Diệp Huyền muốn nàng ta đi lấy. Chỉ mới ba ngày, phân nửa bình thuốc mỡ đã bôi hết rồi? Hồi tưởng lại cảnh xuân sắc ngày đó, nơi Diệp Huyền bị thương rốt cuộc là nơi nào.

Nhớ lại đêm ở hành cung kia, Tiêu Diệp uống say. Hấn nhớ được bản thân đã nằm mơ, cảnh tượng trong mơ vừa hương diễm vừa dâm mỹ, hấn đem một khối thân thể mềm mại áp dưới thân thô bạo giày vò, sáp đến độ nữ nhân đó khóc nức nở. Dung nhan người kia uyển chuyển hàm xúc, nụ

cười ôn nhu, chính là dung nhan mà hắn ngày đêm nhớ thương... Sau khi tỉnh mộng, Tiêu Diệp phát hiện bản thân đang ngâm mình trong ôn tuyền, hạ thân có một mảng âm dinh.

Hắn thở dài, cật lực đem hình ảnh trong mộng ném ra khỏi đầu. Không biết vì sao, giấc mơ lần này so với những lần khác lại khác biệt, dường vô cùng chân thật. Hắn còn nhớ rõ cảm xúc mềm mại dưới tay, còn có khoái cảm sung sướng khi dương vật bị nơi đó gắt gao bao lấy. Liên tưởng đến đủ loại sự việc khác thường mấy ngày gần đây của Diệp Huyền, chẳng lẽ...

Phanh một tiếng, ly trà trong tay Tiêu Diệp rơi xuống đất. Cao Thành Phúc dè dặt cẩn trọng ngẩng đầu, nhìn thấy biểu cảm trên mặt Tiêu Diệp thì lập tức ngây dại. Đó là biểu cảm như thế nào a, vô cùng phức tạp kinh ngạc có, không yên có, áy náy cũng có... Còn có phần cuồng nhiệt dữ tợn.

Không đợi hắn kịp phản ứng, Tiêu Diệp vội vàng đi ra ngoài, hắn vội vã theo sau: “Quan gia, quan gia... Ngài chậm chút đã. Mau mau mau, còn đứng ngăn người đó làm gì, mau theo hầu quan gia.”

Nhóm nội quan một đường gấp gáp chạy theo, bước chân Tiêu Diệp lại đột ngột dừng lại, lạnh lùng nói: “Đều đứng ở đây cho trẫm, Cao Thành Phúc.” Cao Thành Phúc vội vàng cúi thắt lưng chạy đến trước mặt Tiêu Diệp, hắn thản nhiên nói, “Canh giữ Ngọc Anh điện cho kỹ, người có hiếu ý trẫm.”

Cao Thành Phúc rùng mình một cái, hắn là tâm phúc Tiêu Diệp, tự nhiên biết rõ, ngoại trừ vài người thân tín, người hầu hạ bên cạnh thái hậu đều là người do quan gia an bài, để Tiêu Diệp có thể giám thị nhất cử nhất động của thái hậu. Nữ nhân thông tuệ đã trải qua mưa gió trên triều, nhưng lại quá tin nhiệm đứa con do mình nuôi dạy, không chút phát hiện bản thân đã hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của Tiêu Diệp. Nếu Tiêu Diệp muốn làm việc gì đối với nàng bất lợi, nàng hoàn toàn không có năng lực kháng cự.

Nhưng lúc này Cao Thành Phúc thật sự không hiểu, thái hậu không lộng quyền, đúng là một vị thái hậu hiền hậu tiêu chuẩn. Dưới sự áp chế của nàng, ngoại thích tôn thất đều thành thành thật thật. Hơn nữa mới gần đây, quan gia còn đối tốt với thái hậu lắm, ngày hôm nay sao lại thế này? Mặc dù trong lòng có nghi hoặc, nhưng Cao Thành Phúc vẫn lĩnh mệnh lui xuống.

Trong bóng đêm, Ngọc Anh điện vô cùng yên tĩnh.

Tiêu Diệp mặc một thân huyền sam, bước vào tấm điện như đi giữa chốn không người. Đợi đến khi hẵn đi vào Ngọc Anh điện, cả toàn cung điện đều được thủ vệ nghiêm ngặt canh gác, ngay cả một con ruồi cũng không bay lọt.

Diệp Huyền đang nằm trong phòng đọc sách, không biết có phải hay không đã xảy ra chuyện gì, nàng cảm thấy thái dương của mình giật giật liên hồi. Buông sách, nàng cao giọng gọi: “Tầm Hương.”

Không có người trả lời, trong tấm điện vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng nước tí tách phát ra từ đồng hồ nước. Diệp Huyền lại gọi vài tiếng, đang định đi ra xem, lại thấy một thân ảnh cao ngất đi đến.

Tay phải Tiêu Diệp cầm một cái bình ngọc tinh xảo, dưới ánh mắt kinh ngạc của Diệp Huyền, hãnh cong môi cười: “Nghe nói nương nương muốn dùng Trân Châu cao, ta cố ý đưa đến đây cho người.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 9: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 9

Đêm hôm khuya khoắt, sao lại đưa Trân Châu cao giờ này?

Ánh mắt Diệp Huyền trầm xuống: “Làm khó Cửu lang nhớ đến ta, đêm đã khuya, người vẫn là sớm trở về tẩm cung nghỉ ngơi đi.”

Tiêu Diệp lại từng bước tới gần nàng: “Không vội, ta có một chút chuyện không rõ. Mấy ngày trước nương nương nói mình chỉ bị một vết thương nhỏ, sao mới qua ba ngày, một lọ thuốc mỡ đã hết rồi?”

Nhất thời trong lòng Diệp Huyền rơi lộp bộp, sắc mặt nàng trầm xuống, trong miệng vẫn thản nhiên nói: “Ta đây thế nào lại không biết, làm mẫu thân bôi chút thuốc mà còn phải xin ý chỉ của người.”

“Nương nương nói quá lời.” Tiêu Diệp bước đến trước mặt Diệp Huyền, nét tươi cười trên mặt hảnh khiến Diệp Huyền đoán không ra, “Quan tâm quá sẽ loạn, ta sợ thương thể của nương nương nghiêm trọng, đã nhiều ngày lo lắng không thôi. Thịnh nương nương cho Cửu lang xem vết thương, nếu không nghiêm trọng, ta tự nhiên là vui mừng. Nếu nghiêm trọng, vẫn nên kêu thái y tới xem thử.”

“Làm càn!” Diệp Huyền lớn tiếng quát, “Đường đường là thiên tử thế nhưng có thể nói ra những lời vô lễ bậc này, người ngay cả việc nam nữ khác biệt mà cũng không hiểu?”

Nụ cười trên mặt của Tiêu Diệp lại càng sâu: “Nương nương nói lời này là không đúng, nương nương là mẩu, Cửu lang là tử. Giữa mẩu tử, làm gì có chuyện nam nữ khác biệt.”

Diệp Huyền cười lạnh một tiếng: “Nhi đại tránh mẩu, nữ đại tránh phụ. Người đọc sách thánh hiền nhiều năm như vậy, giờ lại nói mấy câu vớ vẩn như này.” Nàng vung tay áo, kiệt lực che giấu sự kinh hãi nơi đáy mắt, quay đầu đi: “Cửu lang, hôm nay người quá vô lễ, người quay về xem xét lại mình cho tốt.”

Nàng thấy phía sau im lặng, tưởng rằng Tiêu Diệp đã ngoan ngoãn đi rồi, không nghĩ tới eo nhỏ đột nhiên bị một bàn tay to ôm lấy, Tiêu Diệp ở bên tai nàng thối khí: “Còn thỉnh nương nương dạy ta, nếu làm mẩu thân mà bị con mình chiếm đoạt, về sau nên tránh hay không nên tránh?”

Những lời này giống như sét đánh bên tai, hai chân Diệp Huyền nhũn ra, thiếu chút nữa ngã xuống đất. Tiêu Diệp thuận thế đỡ lấy nàng, duỗi tay tìm được nơi giữa hai chân Diệp Huyền, cách một lớp vải đè lên hoa huyệt: “Chỉ sợ nương nương là bị thương ở chỗ này đi.”

“Người nói bậy bạ gì đó!” Diệp Huyền cảm thấy giọng nói của mình cũng run lên, quả nhiên hãn đã biết. Nếu lúc đầu hãn chỉ mới hoài nghi, biểu hiện bây giờ của Diệp Huyền đã chứng thực suy đoán của Tiêu Diệp. Nhưng Diệp Huyền tuyệt đối không thể thừa nhận việc này, nàng tránh thoát khỏi vòng tay hãn, lạnh lùng nhìn hãn, “Cửu lang, ta dưỡng dục người đến hôm nay, người lại muốn hồi báo ta như vậy? Không chỉ dùng lời nói khinh bạc ta, lại phỏng đoán việc dơ bẩn như thế. Phần tình cảm mẩu tử này, người đến cùng là có còn cần hay không?”

Tiêu Diệp bỗng nhiên im lặng, hãn im lặng nhìn Diệp Huyền, đồng tử của hãn càng ngày càng tối, càng ngày càng trầm xuống. Diệp Huyền kìm không được mà rùng mình, nguy hiểm bất ngờ ập đến, khiến nàng trốn tránh theo bản năng, bằng không...

“Tình cảm mẫu tử?” Ngữ khí của Tiêu Diệp mang theo chút mỉa mai lặp lại bốn chữ này một lần nữa, “Tình cảm mẫu tử...” Hãn vươn tay, đem Diệp Huyền kéo vào trong lòng. Xoẹt một tiếng xé rách tiết khố Diệp Huyền. Ngón tay thô lỗ cắm vào nơi giữa hai chân Diệp Huyền, dưới tình huống không chút tiền diễn hãn thô lỗ cắm vào như vậy, khiến Diệp Huyền đau đến nỗi co rúm người lại, chợt nghe nam nhân ở bên tai nàng cười lạnh nói: “Sáp cũng đã sáp rồi, còn nói cái gì mà tình cảm mẫu tử.”

“Người... người là cầm thú.” Diệp Huyền cố nén cảm giác đau đớn, cắn răng cắn hận nói.

“Cầm thú?” Tiêu Diệp đem Diệp Huyền gắt gao ôm vào ngực, tay phải xoa nắn gò má mềm mại của Diệp Huyền, “Nếu không phải là cầm thú, làm sao có thể đối với nương nương làm ra loại sự tình này.” Môi mỏng của hãn dao động trên mặt Diệp Huyền, “Chỉ có điều nương nương cảm thấy việc này là dơ bẩn nhưng cái miệng nhỏ nhắn kêu cũng không nhỏ.” Hãn bỗng nhiên cắn lên môi Diệp Huyền, đem đầu lưỡi vói vào.

“Đừng!” Đầu Diệp Huyền bị hãn cố định, chỉ có thể bị động thừa nhận nam nhân bừa bãi tàn sát trong miệng. Nụ hôn này giống như mưa rền sấm dữ, đầu lưỡi Tiêu Diệp lướt qua mỗi cái răng của nàng, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho, liễu mạng triền miên, dường như muốn nuốt luôn đầu lưỡi Diệp Huyền.

Tiêu Diệp vừa hôn Diệp Huyền, vừa cởi bỏ ngọc đá bên hông, đem căn cốt thịt đang chờ phát động kéo ra. Diệp Huyền cảm giác được một trận nhiệt khí đánh úp tới, sau đó, quy đầu to lớn cứng rắn đã đặt tại huyệt khẩu của nàng.

“Người buông ta ra!” Nàng kịch liệt giãy giụa đối với Tiêu Diệp không chút tác dụng, ngược lại vì thân thể không ngừng vặn vẹo lại khiến căn cốt thịt Tiêu Diệp bồng bồng hưng phấn hơn. Cảm thấy được quy đầu đang đội mở bối thịt, bắt đầu sáp nhập hoa kính, Diệp Huyền hoảng sợ nói. “Người đừng

lại! chúng ta không thể như vậy... Đây là sai lầm, ta là mẫu hậu của người a!”

“Đúng vậy.” Đầu ngón tay của Tiêu Diệp mơn trớn trên môi Diệp Huyền, vẻ mặt của hắn vẫn ôn nhu như trước, lại ẩn ẩn chút cuồng nhiệt kỳ dị, “Người không chỉ là mẫu hậu của ta, mà còn là thái hậu đương triều.” Môi hắn dán lên vành tai Diệp Huyền, “Nam nhân khắp thiên hạ, cũng chỉ có mình ta mới có tư cách làm người.” Nói xong, hắn ưỡn thẳng thắt lưng, đem cơn thịnh cảm thật sâu vào trong thân thể nữ nhân.

=====

Tiêu Diệp: Sáp đều sáp, còn nói cái gì mẫu tử tình cảm

Tác giả: Nếu không sáp đâu?

Tiêu Diệp: Sớm hay muộn cũng muốn sáp, càng không cần giảng

Tác giả:...

Dự cảm đến này Chương phát ra đến sẽ bị đánh, ta thực không phải cố ý tạt thịt

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 10

Nam nhân vừa đi vào liền liên tục trùi sấp, tiểu huyết Diệp Huyền không chịu nổi dị vật xâm nhập, mị thịt vô thức mấp máy, muốn đem côn thịt Tiêu Diệp đẩy ra ngoài. “Thật nhanh...” Tiêu Diệp dùng tay niết tiểu hoa châu của Diệp Huyền, đúng, chính là loại cảm giác này. Hẳn nhớ tới tối hôm đó bên bờ ôn tuyền, cảm giác khít khao khiến hẳn dường như sắp phát điên. Hoa huyết nữ nhân ấm áp, ướt át, hẳn đem nơi cứng rắn nhất cũng yếu ớt nhất của mình đâm vào, mị thịt gắt gao bao lấy hẳn, trong nháy mắt, hẳn cảm thấy mình như nằm trong mây.

Mãnh liệt khoái cảm khiến hẳn khắc chế không được dục vọng bạo ngược, hẳn muốn hung hăng chà đạp khối thân thể này, trừng phạt nàng, tra tấn nàng, sấp nàng đến kêu khóc không thôi, đem nàng bụng nhỏ đều quán đầy tinh dịch! Mà hẳn cũng làm y như vậy, tiểu huyết Diệp Huyền vì bị nam nhân thô bạo tra tấn đã thũng sưng không chịu nổi, cảm giác như vách tường trong hoa kính sắp bị xé rách.

Lúc này, hai nàng bị Tiêu Diệp buộc lại, côn thịt trong người giống như thanh sắt đỏ rực, thiêu đốt nàng run rẩy. Đã cách nhiều ngày, cảnh tượng lại trùng hợp một cách kỳ dị. Không thể khóc, không thể khóc... Diệp Huyền không ngừng tự nói với mình, nàng tuyệt đối không thể ở trước mặt Tiêu Diệp bày ra vẻ yếu đuối, chẳng qua cảm giác đau đóm khiến mặt nàng

trắng bệch. “Cầm thú...” Nàng chỉ có thể cắn chặt răng, “Người là cầm thú không hiểu đạo lý luân thường.”

Tiêu Diệp cười lạnh đem Diệp Huyền đặt lên giường, hắn túm lấy hai chân nàng tách ra, xoay người khóa ngòai trên người Diệp Huyền. Nhũ phong cao ngất bị hấn dùng hai chân Diệp Huyền đè lại, đem thân thể nàng ép buộc thành độ cong không thể tưởng tượng được, cả người bị hấn đè nặng lên. “Nhìn cho rõ xem cầm thú làm người như thế nào, mẫu hậu.” Tiêu Diệp lại đem côn thịt sáp vào, hấn chậm rãi mà nặng nề đâm vào, mỗi lần đâm vào đều đỉnh đến hoa tâm mềm mại của Diệp Huyền.

Cằm Diệp Huyền bị hấn giữ chặt, bị đũa con mà mình nuôi dạy ép buộc nhìn một màn gian dâm hương diễm. Phấn nộn huyết khẩu bị Tiêu Diệp sáp thành đỏ au như hoa hồng, dưới dáng nam nhân không ngừng chuyển động, mỗi một lần trầm xuống đều như ngòai lên hoa hộ nữ nhân. Huyết khẩu bị một căn dương vật đỏ đậm dữ tợn không ngừng tiến tiến xuất xuất banh rộng, trên thân dương vật nổi đầy gân xanh, dâm thủy cùng tiền tinh hòa vào nhau, đem toàn thân cây gậy thô to đó thấm ướt. Dưới gốc dương vật hai khóa túi thịt lông cũng đồng dạng ướt sũng, hoa dịch vẩy ra cũng thấm ướt lông mao đen sì của Tiêu Diệp, hình ảnh vô cùng dâm mỹ.

“Đẹp mắt sao, mẫu hậu, cây gậy của Cửu lang lớn hay không lớn, làm người có thoải mái không...” Tiêu Diệp cắn cắn hai khóa núm vú yêu kiều, ở trên ngực Diệp Huyền lưu lại vết nước, “Ta biết người đang rất thoải mái, chảy nhiều nước như vậy... Tiểu tao huyết giáp nhanh như vậy, muốn cây gậy lớn của Cửu lang sáp vào, sáp mẫu hậu thật thoải mái đúng không?”

Lời nói trong miệng Tiêu Diệp càng ngày càng hạ lưu, động tác trêu sáp của hấn cũng càng lúc càng tàn nhẫn. Trong hoa kính cảm giác đau đớn khiến Diệp Huyền như chết lạng, Diệp Huyền cảm giác được có chút gì đó nóng nóng chảy ra, nàng biết đó không phải là dâm thủy phun ra khi động tình mà là máu.

“Đau... Đau quá...” Nàng vẫn luôn cắn chặt quai hàm cuối cùng cũng không chịu nổi mà phát ra tiếng rên rỉ, nước mắt như chuỗi ngọc châu bị cắt đứt ào ào rơi xuống, “Đau quá...” Nàng không biết là đau đớn trên thân thể, hay là tâm của nàng.

Động tác của Tiêu Diệp chậm rãi ngừng lại, ánh mắt có phần hoảng hốt, tay phải dừng ở giữa không trung một chút mới hạ xuống lau đi nước mắt trên mặt Diệp Huyền: “Đừng, đừng khóc.”

Câu này vừa bật ra khỏi miệng, Diệp Huyền bỗng lớn tiếng òa khóc. Thương tâm cùng ủy khuất tích lũy hồi lâu cuối cùng cũng được phát tiết, nàng khóc đến nỗi không kịp thở, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một cục. Tiêu Diệp chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ thất thố đến vậy của Diệp Huyền, ở trong trí nhớ của hắn, nương nương vĩnh viễn ôn nhu tươi cười, dường như có một bức tường vô hình ngăn cách nàng cùng mọi thứ xung quanh, khí chất thanh nhã thoát tục, khiến người khác không dám đến gần. Dù là thời điểm bị hắn cưỡng bạo, nàng cũng chỉ cắn chặt răng, tuyệt không lộ ra một chút yếu đuối.

Trong lòng Tiêu Diệp luôn nghĩ như vậy, mới khiến hắn liều lĩnh chà đạp nàng. Hắn biết là sẽ khiến Diệp Huyền đau, nhưng lại không có cách nào khắc chế cảm xúc điên cuồng kia trong lòng, muốn nàng kêu khóc, muốn nhìn thấy nàng mềm yếu cầu xin, muốn nàng... ý lại bản thân. Giờ khắc này, nàng cuối cùng cũng khóc, nhưng Tiêu Diệp lại cảm thấy trái tim nặng trĩu, hối hận đến mức muốn cho bản thân một cái tát. “Đừng khóc.” Hắn luống cuống lau đi nước mắt trên mặt Diệp Huyền, dè dặt cẩn trọng đem côn thịt rút ra. Diệp Huyền đang khóc nức nở bị cảm giác đau đớn đánh úp tới. Tiêu Diệp vừa thấy huyết khẩu co lại rồi phun ra một cổ tơ máu cùng trọc dịch, hắn vội vươn ngón tay sờ vào, quả nhiên, bị thương càng nghiêm trọng hơn rồi.

Hắn thở dài, lấy lọ Trân Châu cao bị quăng một góc, đem thuốc mỡ bôi khắp thân nhục bông, chuẩn bị đem côn thịt cắm vào. Diệp Huyền đang

khóc thút thít con rúm lại một chút: “Người muốn làm gì?”

Nhìn bộ dạng chọc người trều mếm như vậy của nàng, trong lòng Tiêu Diệp mềm nhũn, cảm giác đau lòng như thủy triều dâng lên. Hắn ôm Diệp Huyền vào trong ngực, ôn nhu hôn lên trán nàng: “Đừng sợ, thuốc này sau khi làm nóng lên hiệu quả mới tốt.” Côn thịch lại một lần nữa cắm vào, lúc này động tác của hắn hết sức mềm nhẹ. Tiêu Diệp vuốt ve tiểu hoa châu để Diệp Huyền thả lỏng người, đợi đến khi côn thịch hoàn toàn sáp vào, hắn mới chậm rãi co rúm bồng thân, cọ xát mọi góc trong hoa kính rồi mới dừng lại.

Diệp Huyền cuộn người trong ngực hắn, cảm giác được một cổ mát mẻ tràn ngập trong hoa huyết, cảm giác thoải mái qua đi, nàng bị côn thịch ma sát đến tê dại, lúc đầu còn có chút trướng, nhưng rất nhanh, nàng liền thoải mái đến ánh mắt đều mị lên.

Tiêu Diệp vuốt ve người nàng, giống như đùa giỡn mèo con: “Còn đau hay không?”

“Có.” Diệp Huyền lên tiếng, trong lòng nàng cũng có chút ngọt ngào, nhưng lại cảm thấy không thể vì chút biểu hiện ôn nhu của Tiêu Diệp liền tha thứ cho hắn, vì thế xoay mặt đi, chỉ để lại cho Tiêu Diệp một cái gáy.

Tiêu Diệp tự biết mình đuối lý, từ phía sau ôm lấy eo nàng: “Mau ngủ đi.”

Một lúc lâu sau, Diệp Huyền mới nói: “Vậy người mau ra ngoài.”

“Ta để lại bên trong, cam đoan không nháo người.” Bị mị thịch trong hoa huyết hút lấy mà lại không thể động, Tiêu Diệp cũng không mấy thoải mái, hắn giải thích, “Nơi đó của người rất mềm mại, không để Trần Châu cao phát huy toàn bộ công dụng, miệng vết thương sẽ khép lại rất chậm.”

Diệp Huyền thầm mắng trong bụng, đó còn không phải là do người. Nhưng nàng biết Tiêu Diệp thương tiếc nàng, mặc dù làm vậy hẳn có chiếm được một chút tiện nghi. Hai người nói thêm vài câu, Diệp Huyền bị Tiêu Diệp giày vò quá mệt mỏi, liền mơ màng thiếp đi trong lòng Tiêu Diệp.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 11: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 11

Khi nắng vàng rực rỡ chiếu vào, Diệp Huyền mới từ từ tỉnh dậy. Trong hoa huyết vẫn còn cảm giác tê dại, no trướng bởi vì bị dương vật của nam nhân cắm bên trong cả đêm, huyết khẩu hơi hơi mở ra, lúc này mới từng chút một co lại thành khe hở nhỏ hẹp. Tuy rằng đang ở hàng cung, nhưng hôm nay Tiêu Diệp vẫn phải lên triều, giờ dần canh ba hẳn đã thức dậy, về Hội Ninh điện một chuyến, nếu không bản thân đường đường là thiên tử mà sáng sớm tinh mơ lại từ trong tấm cung thái hậu đi ra, bị người khác nhìn thấy lại có một phen ồn ào.

Nghĩ đến việc này, một chút vui vẻ trong lòng Diệp Huyền liền bay mất. Đại Dận không thể so với Firenze, luân thường đạo lý trong xã hội rất nghiêm, loạn luân chính là tội ác tày trời, thế nhân tuyệt đối không dung thứ. Tuy nàng với Tiêu Diệp không có quan hệ huyết thống, nhưng nàng là mẹ cả của Tiêu Diệp, chiếu theo lễ giáo, thân phận mẫu hậu của nàng so với mẹ đẻ của Tiêu Diệp còn danh chính ngôn thuận hơn mấy lần. Sự thật cũng đúng như thế, từ đầu đến cuối, Tiêu Diệp chỉ có thể gọi nữ nhân đã mất sớm kia là nương nương, xưng hô mẫu hậu chỉ thuộc về Diệp Huyền cùng Hiếu Thành hoàng hậu.

Lễ giáo thế tục không thể trói buộc người hoàng thất, trên sách sử cũng có ghi lại những chuyện loạn luân của hoàng thất, nhưng những chuyện này

đều do những hoàng đế hoang dâm, vô đạo, bạo ngược, không bằng cầm thú làm ra. Mà Tiêu Diệp không giống với họ.

Sau khi Cảnh Tông băng hà, cuộc chiến đoạt đích máu chảy đầm đìa mười mấy năm cuối cùng lộ ra bên ngoài. Người ngồi lên vị trí hoàng đế giống như đèn kéo quân, chỉ trong vòng năm năm ngắn ngủi đã thay đổi ba lần. Đến cuối cùng, chín con trai của Cảnh Tông chỉ còn lại ba người. Tứ hoàng tử là Lỗ vương ngu dốt yếu đuối, trong khi diễn ra loạn ngũ vương chỉ biết tránh trong vương phủ ôm nhau khóc lóc, khi Thần Võ quân tới cứu hãn, hãn còn trốn dưới váy của vương phi không dám đi ra. Thất hoàng tử Triệu vương có văn có võ nhưng mê rượu háo sắc, không có dáng vẻ của minh quân.

Ngay từ đầu Diệp Huyền cũng không có ý định phù Tiêu Diệp lên ngôi vị hoàng đế, cái vị trí cao cao tại thượng kia, là nơi lạnh lẽo nhất trên đời. Đứa nhỏ nàng nuôi dạy từ nhỏ cho đến lớn, trong thâm tâm nàng muốn hãn vui vui vẻ vẻ sống hết một đời, mà không phải sống cuộc sống cô độc như mười hai năm trước.

Nhưng Tiêu Diệp là người thích hợp nhất, nhóm triều thần nhìn lui nhìn tới, so với Lỗ vương yếu đuối cùng Triệu vương bạo ngược, Việt vương tuy là im hơi lặng tiếng, cảm giác tồn tại của hãn trong số chính người con trai của Cảnh Tông ít ỏi, nhưng ít nhất là không có khuyết điểm nào không thể dễ dàng tha thứ. Tiêu Diệp cứ như vậy khoác lên long bào, trở thành tân đế của Đại Dận.

Khi hãn đăng cơ còn chỉ được một vài đại thần xem trọng, nhưng chỉ trong hai năm ngắn ngủi, ngay cả người khắc nghiệt nhất là Tương tướng cũng không thể không cảm thán một câu: “Quan gia mặc dù còn trẻ, nhưng đã có bộ dáng của minh quân.” Đây là một câu nói không khoa trương chút nào, hãn quả thật có được toàn bộ phẩm chất của minh quân: khoan dung, hiểu lý lẽ, biết khắc chế, trí tuệ... Diệp Huyền nhìn hãn từ buổi đầu còn

ngây ngô cho đến bây giờ đã hoàn toàn thành thực, trong lòng không khỏi có điểm kiêu ngạo, tự hào.

Đây là Cửu lang của nàng a, hẳn sẽ được sử sách lưu danh, hẳn sẽ khai sáng ra một thời thịnh thế cho thiên hạ này. Diệp Huyền biết, bản thân không thể hủy hoại hẳn.

Nàng là người thông minh, đối với biểu hiện của Tiêu Diệp cảm thấy quá sức quái dị. Phát hiện bản thân sau khi say rượu loạn tính đã có quan hệ cùng mẫu thân, hẳn lại không có kinh hoàng, áy náy mà ngược lại một lần nữa là ra loại chuyện này với Diệp Huyền. Đây không phải là vì Tiêu Diệp đam mê nữ sắc, hẳn là thiên tử, muốn có nữ nhân để giải quyết dục vọng, chẳng lẽ còn phải đi loạn luân? Liên tưởng đến việc Tiêu Diệp đi vào Ngọc Anh điện như chỗ không người, trong lòng Diệp Huyền có một loại suy đoán lớn mật-Cửu lang của nàng, đã sớm có mưu đồ với bản thân.

Mưu đồ này đến cùng là ham muốn chiếm hữu hay là tình yêu, Diệp Huyền cũng không thể phân rõ. Nàng cũng không thể thông qua hệ thống phán đoán chuyện này-hệ thống phán định thí sinh hoàn thành nhiệm vụ thông qua hai cột giá trị, nhưng thí sinh lại không thể chủ động xem số liệu này. Chỉ có thể phụ thuộc vào hệ thống đến một thời điểm nhất định chủ động cung cấp. Nhưng mặc kệ là loại nào đi chẳng nữa, Diệp Huyền cũng không thể tiếp tục sai lầm. Không phải nàng không thể thừa nhận hậu quả khi chuyện này bị lộ ra ngoài, mà nàng không muốn Tiêu Diệp đứng ra gánh chịu.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 12: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 12

Trong Sùng Đức điện tiếng tranh luận âm ỉ, vì nước sông Huân tràn đê, năm châu mười ba phủ ở Giang Nam chịu cảnh lũ lụt. Buổi triều sớm đã bãi từ lâu, nhưng Tiêu Diệp vẫn luôn ở trong Sùng Đức điện, cùng thương nghị đối sách với quần thần.

Trời dần tối, trong điện thắp nến khắp nơi đem toàn cung điện chiếu sáng rực như ban ngày. Tiêu Diệp ngồi phía trên, dưới tay lần lượt là vài vị thừa tướng, sau đó là Công bộ, Hộ bộ, Thái phó... Nhóm triều thần lúc này không cố kị đến chuyện tôn ti, đều cùng nhau ngồi xuống. Nhóm nội quan chạy qua lại, đem đủ loại điều trần, dịch báo đưa đến cho các vị đại nhân xem xét.

Trà trong Tiêu Diệp đã lạnh, hắn đang xem tấu chương của tri châu Cẩm Châu, lão nhân này là Trạng Nguyên năm Khánh Nguyên, thích nhất là khoe chữ, câu chữ trong tấu chương gấm hoa rực rỡ, viết nửa ngày cũng không đề cập đến trọng điểm. Tiêu Diệp vừa xem vừa có chút không yên lòng.

Đã là giờ Hợi, người nọ chắc đã ngủ rồi. Cảm giác tối hôm qua ôm trong lòng nhuyễn ngọc ôn hương dường như vẫn còn lưu lại, Tiêu Diệp ngồi nhìn dung nhan điềm tĩnh khi ngủ của nàng mãi đến khi gà gáy sáng, mới lưu luyến không rời đứng dậy. Bảy năm, từ lúc hắn ý thức được tình cảm của bản thân với Diệp Huyền, hắn đã chờ đúng bảy năm, trừ tính bảy năm.

Hắn cho rằng bản thân vẫn phải tiếp tục chờ đợi, nhưng có lẽ ông trời thương xót hắn, hắn cuối cùng cũng chiếm được người kia.

Lúc hắn ôm Diệp Huyền trong ngực, trong một khoảnh khắc, Tiêu Diệp vui sướng gần như bật khóc. Hắn nghĩ, bản thân tuyệt đối sẽ không buông tay, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, cho dù phải bức bách nàng, hắn cũng muốn đem nàng nắm chặt trong tay. Thật may mắn, hắn nhận ra điểm khác thường nơi Diệp Huyền. Nàng tuy rằng giận dữ nhưng đối với mình không có hận ý. Một nữ tử không hận người đã chiếm đoạt mình, việc này nghĩa là gì? Tim Tiêu Diệp đập thành thịch, có phải hay không nghĩa là... nàng cũng có ý với mình.

Nghĩ đến đây, nét mặt Tiêu Diệp không tự chủ được mà nhu hòa. Hắn là một quân vương cần cù, đối mặt với chuyện thiên tai, đáng lẽ ra hắn phải vùi đầu trong chuyện triều chính, nhưng chỉ cần nghĩ đến nữ tử trong Ngọc Anh điện, hắn liền đứng ngồi không yên, hận không thể ngay lập tức lao đến đem Diệp Huyền ôm vào ngực.

Trong lúc hắn mất tập trung, một Tương tướng bên cạnh ho khan một tiếng: “Quan gia.” Thấy Tiêu Diệp dường như không nghe thấy, lông mày lão nhân nhíu lên, lại cao giọng thêm một tiếng: “Quan gia.” Tay Tiêu Diệp run lên, nước trà hắt lên mu bàn tay hắn. “Quan gia dường như có điều cần suy nghĩ.” Ánh mắt Tương tướng có hơi sắc bén.

Hành vi này vốn là vô lễ, nhưng Tương Khác là lão thần từ thời Cảnh Tông, nay cũng là Thừa tướng. Tính tình hắn chính trực, một lòng vì quốc gia, rất được Tiêu Diệp kính trọng. Đã trải qua mấy đời hoàng đế loạn thất bát tao, thật vất vả thấy Tiêu Diệp có tiềm chất minh quân, Tương Khác hận không thể lúc nào cũng lấy tiêu chuẩn thánh nhân áp lên người Tiêu Diệp. Lúc này thấy Tiêu Diệp trong thời điểm rối ren này lại thất thần, ngay lập tức trừng mắt lên nhìn.

“Tương tướng, Tương tướng.” Ngụy Nguyên ngồi bên lập tức hòa giải, “Bây giờ đã là giờ Hợi, quan gia bận rộn một ngày, lúc này có chút mệt mỏi, cũng là điều bình thường.” Hãn là người hiền lành, trong những thời điểm thế này phụ trách giảng hòa.

“Ngụy tướng nói phải, Tương tướng tuổi tác đã cao, nên sớm nghỉ ngơi mới phải.” Vừa nghe thấy lời nói âm dương quái khí như vậy, Tiêu Diệp liền biết là Trịnh Niên Khoan. Trịnh Niên Khoan là nhạc phụ của phế đế, vốn dĩ phải là quốc trượng. Kết quả sau một hồi loạn ngũ vương, Tiêu Diệp chết, nữ nhi của Trịnh Niên Khoan cũng đi theo tuần táng, trời khiến cho Tiêu Diệp được tiện nghi. Hãn có xuất thân huân quý, gia tổ có công lớn, bản thân lại là lão thần thời Cảnh Tông, Tiêu Diệp không thể nhỡ bỏ hãn, đành để hãn lặc lư trên cái ghế thừa tướng, thỉnh thoảng nói vài câu khiến bản thân ngọt ngào.

Trong năm vị thừa tướng đương triều, phân thành ba phe phái. Tiêu Diệp cả ngày xem bọn họ mang theo môn sinh tranh đấu gay gắt, còn có nhóm huân quý không chịu thua kém, rồi một đồng tôn thất muốn xuất đầu lộ diện để tìm cảm giác tồn tại. Hãn làm hoàng đế càng ngày càng tốt, đồng thời cũng cảm thấy càng ngày càng không có thú vị.

Kỳ thực hãn làm hoàng đế cũng vì người kia thôi. Hãn biết Diệp Huyền hy vọng bản thân trở thành minh quân, liền đem toàn lực đi thống trị quốc gia này. Nói hãn nhân từ khoan dung, thực chất chỉ là giả tạo. Vì Diệp Huyền hy vọng hãn như thế, nên hãn che giấu tính cách lạnh lùng, đạ mạc của mình, đem tất cả những thứ gọi là tâm cơ thâm trầm cất giấu trong bóng tối.

Thật vất vả đợi đến giờ Hợi hai khắc, Tiêu Diệp rốt cục thoát thân khỏi Sùng Đức điện. Hãn chỉ mang theo một mình Cao Thành Phúc, ngựa quen đường cũ tới Ngọc Anh điện.

Diệp Huyền vẫn chưa ngủ, nghe được tiếng bước chân quen thuộc, nàng buông cuốn sách trong tay ra: “Người đã đến rồi.” Hai người đều là người thông minh, Tiêu Diệp sẽ đến, Diệp Huyền cũng biết là Tiêu Diệp sẽ đến. “Ngồi đi, Cừu lang.” Diệp Huyền rót cho hẵn một ly trà, thấy Tiêu Diệp muốn ôm bản thân, nàng cũng không có né tránh. Tùy ý để Tiêu Diệp đem cằm gác lên vai mình, Diệp Huyền thản nhiên nói, “Cừu lang, người còn muốn làm quan gia sao?”

Tiêu Diệp ngẩng đầu, hẵn cười cười: “Có phải hay không nếu tiếp tục làm, sẽ không thể được ôm người như vậy?”

Lửa giận trong lòng Diệp Huyền nhất thời bùng lên: “Người đã biết, vì sao còn muốn tiếp tục phạm lỗi. Hai chúng ta là không có khả năng, nếu không muốn hãm sâu đến thân bại danh liệt, sau này không cần đến gặp ta!”

“Ta không muốn.”

Diệp Huyền giật mình: “Cái gì?”

Tiêu Diệp nắm tay nàng, niết niết ngón tay tinh tế của nàng: “Ta nói ta không muốn.” Hẳn hôn lên tay Diệp Huyền, ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ, lại lộ ra mấy phần bướng bỉnh khó có thể làm trái, “Ta chỉ cần người, còn lại tất cả đều có thể không cần.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 13: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 13

Diệp Huyền cũng không biết tại sao lại thành ra thế này, mơ mơ màng màng, nàng bị Tiêu Diệp đỡ đến trên giường. Vốn định cùng hắn nói rõ ràng triệt để, lời thổ lộ của hắn lại khiến Diệp Huyền tâm thần rối loạn. Thấy Diệp Huyền ngơ ngác nhìn mình, Tiêu Diệp hôn lên trán nàng: “Nơi đó còn đau không?”

Lúc đầu Diệp Huyền sửng sốt, sau khi hiểu được Tiêu Diệp đang nói cái gì, liền bỏ bưng mặt. Tiêu Diệp sửa lại gối đầu cho nàng rồi nhẹ nhàng đem hai chân thon dài của nàng mở ra, tiện tay luồn vào tiết khố của Diệp Huyền.

“Người muốn làm gì?” Diệp Huyền vội vàng đem hai chân khép lại, kết quả không khéo là kẹp luôn cả tay Tiêu Diệp đang đặt nơi hoa môi non mềm. Bắt gặp ánh mắt cười như không cười của Tiêu Diệp, Diệp Huyền thật sự là đem chân mở ra cũng không được, không mở ra cũng không được.

Tiêu Diệp thấy mặt nàng càng ngày càng hồng, căn môi không chịu nói chuyên, liền biết bản thân không thể đùa quá mức. “Ngoan.” Hắn ôn nhu nói, “Để ta nhìn xem miệng vết thương đã tốt hơn chưa.” Nói xong, đem tiết khố của Diệp Huyền thoát xuống.

“Ta có thể tự xem.” Diệp Huyền nói thầm, cuối cùng cũng không có tránh thoát tay Tiêu Diệp.

Hoa huyết non mềm lộ ra, hô hấp Tiêu Diệp không tự chủ được cũng dồn dập lên. Nơi đó vẫn như cũ chưa hết sưng đỏ, tiểu hoa châu run rẩy nhô đầu ra, bộ dạng đáng thương. Hoa môi đã khép kín, Tiêu Diệp đẩy ra hai cánh hoa môi đầy đặn, đưa ngón tay vào.

Cả người Diệp Huyền cứng đờ, không tự chủ lộ ra thần sắc sợ hãi: “Không, không phải người nói chỉ nhìn miệng vết thương sao?”

Tiêu Diệp thấy nàng bày ra bộ dạng này, trong lòng không khỏi áy náy, đều trách mình hai lần trước quá mức thô bạo, khiến Diệp Huyền đối với việc mây mưa sinh ra e ngại. Hắn đem Diệp Huyền ôm vào lòng, hôn nhẹ lên mặt nàng, ngón tay trong hoa kính chạm rai nhu ần: “Ngoan, không đau. Đợi lát nữa ta bôi thuốc cho người, nơi đó của ta quán lớn, không khước trương cho tốt người sẽ chịu không nổi.”

Diệp Huyền bị hắn hôn đến choáng váng hồ đồ, trong miệng nhỏ không tự giác phát ra tiếng than nhẹ, có chút mê muội nghĩ, xú tiểu tử không biết xấu hổ, nào có ai lại tự khen nơi đó của bản thân... Nơi đó lớn. Nhưng khi nàng nghĩ đến nam căn khiến bản thân vừa sợ vừa yêu, bỗng thân thô cứng, quy đầu cực đại, còn có trên quy đầu góc cạnh thô ráp, mỗi khi nghiền qua vách tường hoa huyết mềm mại, khiến nàng cảm thấy vừa ngứa vừa dương, liên tục phun nước. Nghĩ như vậy, tiểu huyết quả nhiên lại phun ra dâm thủy, đem bàn tay Tiêu Diệp phun ướt đẫm.

Tiêu Diệp khẽ cười một tiếng, dưới ánh mắt xấu hổ, giận dữ của Diệp Huyền đem từng ngón tay sáng lấp lánh ngậm vào miệng liếm liếm: “... Ngọt, thơm quá.” Diệp Huyền cảm thấy cả người mềm nhũn, không chịu nổi trêu chọc như vậy, kìm lòng không được mà ưm một tiếng, từ trong hoa huyết dâm dịch chảy ra không ngừng.

Tiêu Diệp thấy nàng động tình, trong lòng đặc ý, dưới tay càng ra sức đùa bỡn. Dưới tay hấn không ngừng, trên miệng cũng không nhàn rỗi. Cái miệng nhỏ nhắn của Diệp Huyền cũng bị hấn trong trong ngoài ngoài ăn sạch, đầu lưỡi ấm nóng triền miên cuốn lấy lưỡi nàng, Diệp Huyền vui vẻ đến độ nói không nên lời.

Không được, cứ tiếp tục như vậy, bản thân liền không có cơ hội xoay người. Diệp Huyền thở phì phò, cố gắng bày ra bộ dáng nghiêm túc: “Cửu lang, người... Người từ nơi nào học được mấy thứ này... Ân... Mấy cái thứ, ách a... Loạn thất bát tao.” Đáng tiếc lời nói của nàng bị nụ hôn của Tiêu Diệp biến thành rên rỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, con người ngập nước tràn đầy mị ý, làm sao có thể khiến Tiêu Diệp có chút kính sợ.

Diệp Huyền quả thật không hiểu, Tiêu Diệp từ nhỏ lớn lên bên nàng, mười bảy tuổi ra khỏi cung lập phủ, bên người cũng có thái giám, cung nữ Diệp Huyền phải đi theo chăm sóc hấn. Hấn luôn giữ mình trong sạch, không gần nữ sắc, lúc còn làm vương gia thì không cần phải nói, sau khi đăng cơ có nhiều đại thần khuyên hấn đại hôn, hấn lấy lý do các vị hoàng huynh mới mất, trong lòng đau khổ mà cự tuyệt. Không có hoàng hậu, không có cung phi, người cả cung tì trẻ tuổi theo hầu bên cạnh cũng không có. Cảnh Tông mang danh háo sắc, hấn làm con mà thanh tâm quả dục, càng khiến người ta thấy Cảnh Tông đúng là đủ háo sắc.

Một xử nam trăm phẩm trăm thủ thân như ngọc, từ chỗ nào học được thủ đoạn trêu chọc lão luyện như vậy. Diệp Huyền cảm thấy vô cùng không công bằng, đều là người không có kinh nghiệm, mà bản thân lại bị Tiêu Diệp ăn sạch sành sanh. Nàng đường đường là thái hậu đương triều, chưa bao giờ chịu thiệt như lúc này.

Tiêu Diệp cắn môi Diệp Huyền: “Nương nương, chẳng lẽ người không biết nam nhân trên đời đối với chuyện này đều có thiên phú vô sự tự thông sao.” Hấn cười khiến Diệp Huyền phát cáu, hai gò má đỏ bừng, Diệp Huyền nổi nóng dùng chân đá hấn: “Chán ghét, không cho cười!”

“Được, ta không cười.” Tiêu Diệp bắt được bàn chân mà Diệp Huyền đá tới, thuận thế đem đùi nàng đặt trên cánh tay, “Vậy người cũng phải ngoan ngoãn không được giãy giụa.” Côn thịt nóng bỏng trêu chọc huyết khẩu của Diệp Huyền, Tiêu Diệp lại dạn dò thêm lần nữa, “Ngàn vạn lần đừng lộn xộn, ta sợ sẽ làm người bị thương.”

“Được.” Diệp Huyền cắn môi, bàn tay không khỏi nắm chặt góc chăn dưới người. Cảm giác no trướng quen thuộc đánh úp tới, bởi vì động tác của Tiêu Diệp vô cùng nhẹ nhàng, cảm giác đau đớn như xé rách mà nàng lo lắng cũng có truyền đến, ngoại trừ lúc đầu có chút không khỏe, mị thịt trong hoa huyết cũng rất nhanh liền ấm ướt, co lại hút lấy bóng thân to lớn.

“Có đau hay không?” Tiêu Diệp cố gắng đè nén xúc động muốn mãnh liệt trừu sáp, ở bên tai Diệp Huyền ồ ồ thở dốc.

“Ân a... Không đau, chỉ là rất trướng...” Diệp Huyền kìm không được mà nỉ non ra tiếng, “Thật lớn a... cắm vào thật sâu, có phải hay không... Bụng ta có phải hay không bị người sáp thủng?”

Câu nói vô tâm này kém chút khiến Tiêu Diệp khắc chế không được, hãnh thở dốc một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi vỗ lên mông Diệp Huyền một cái: “Thành thật một chút.”

“Ta không thành thật chỗ nào.” Diệp Huyền bất mãn trừng mắt nhìn hãnh, xú tiểu tử này càng ngày càng kiêu ngạo, bộ dạng cung kính hữu lễ lúc trước đi đâu mất rồi.

Tiêu Diệp vừa trêu chọc nàng vừa cởi áo trên người nàng xuống, một bàn tay của hãnh nắm lấy tuyết nhũ cao ngất, dùng môi lưỡi hết hôn lại liếm từ vành tai xuống bầu ngực, cuối cùng ngậm lấy đầu vú bú mút.

“Người nói chỉ bôi thuốc.” Diệp Huyền cố sức muốn đẩy cái đầu của nam nhân đang chôn ở trước ngực mình ra, vì sao bôi thuốc lại biến thành đùa giỡn lưu manh.

Tiêu Diệp ngẩng đầu dậy, trên mặt bày ra bộ dạng nghiêm túc chỉ lên đầu vú sưng đỏ: “Nương nương nơi này cũng bị thương, người xem, vừa hồng vừa sưng, rất đáng thương a.”

Diệp Huyền vừa xấu hổ vừa giận dữ: “Nơi đó không phải là bị thương, rõ ràng là bị người...”

“Bị ta cái gì?” Tiêu Diệp thấy nàng nói càng ngày càng nhỏ, cười khẽ rồi lại néo néo đầu vú, “Không nói ta đây liền tiếp tục chữa thương.”

“Người vô sỉ!” Diệp Huyền ghen một lúc lâu sau cuối cùng cũng chỉ phun ra được mỗi ba chữ này. Tiêu Diệp rõ ràng là biết rõ rồi mà còn cố hỏi, nếu không phải hẳn luôn ở nơi đó vừa cắn vừa mút, đầu vú của mình làm sao có thể tự sưng đỏ. Đáng tiếc loại lời nói này Diệp Huyền căn bản là không thể nào nói ra, cố tình Tiêu Diệp trêu đùa nàng càng ngày càng nghiêm. Hẳn cũng không nhất quyết ép buộc Diệp Huyền nói những lời này, chỉ là mỗi khi dụ dỗ, nhân lúc Diệp Huyền không phòng bị, sẽ tự nói ra những từ dâm dăng này.

Sống hai mươi mấy năm, Diệp Huyền cảm thấy mặt mũi bản thân đã mất sạch trong đêm nay, nhìn bộ dạng tươi cười đáng giận trên mặt nam nhân, thiên ngôn vạn ngữ chỉ còn lại một câu-cầm thú vô sỉ này đến cùng là ai, nhanh trả lại cho ta Cữu lang nhu thuận đáng yêu!

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 14: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 14

Đã qua giờ Dậu, trời rất nhanh đã tối hẳn. Trên núi Trọng Loan, một dãy cung điện trùng điệp đã nhanh chóng chìm vào màn đêm yên tĩnh, trong hậu cung, chỉ có hai tòa đại điện Hội Ninh cùng Ngọc Anh là sáng rực ánh nến. Đây là tấm điện của hai vị chủ nhân trong hoàng cung này, nhưng chỉ có vài người biết, trong cung điện của hoàng đế, chủ nhân của nó đã rất lâu rồi không ở lại chỗ này.

“Người tránh ra.” Diệp Huyền giãy giụa muốn đẩy Tiêu Diệp ra, nam nhân này giống như khối kẹo mè xừng dính chặt lên người nàng, vòng tay ôm lấy Diệp Huyền. “Nương nương.” Hắn ở bên tai Diệp Huyền thổi một hơi, “Ta chỉ ôm người một lát, tuyệt đối không làm chuyện gì khác.”

Diệp Huyền vừa nghe thấy lời này liền tức giận, đã nhiều ngày nay ngày nào Tiêu Diệp cũng nói như vậy. Chỉ cần trời vừa tối hẳn liền ngựa quen đường cũ đi đến Ngọc Anh điện, Diệp Huyền đuổi hắn ra ngoài, hắn liền ôm lấy thắt lưng giả bộ đáng thương. Được rồi, Diệp Huyền nghĩ, ôm liền ôm đi, tóm lại lúc hắn còn nhỏ cũng đã từng ôm mình.

Nhưng hắn ôm được một lúc liền bắt đầu giở trò, Diệp Huyền muốn nghiêm khắc trách cứ, lại bị hắn hôn một lúc liềm mềm nhũn cả người. Chờ đến khi hắn bắt đầu thoát quần áo của mình, lại chẳng biết xấu hổ bày ra dáng vẻ nghiêm trang: “Nương nương ngoan, đem chân mở ra, để ta xem thương thể của người đã tốt chưa.”

Chữa thương cũng đã nửa tháng, cho dù là mảnh mai như liễu cũng đã tốt hơn rồi. Nhưng Tiêu Diệp vẫn luôn đường đường chính chính lấy cái cơ này, Diệp Huyền mơ mơ hồ hồ bị hấn cời sạch sẽ, cả người mềm nhũn bị hấn ôm trong ngực, mặc hấn đem cây gậy đáng giận kia một lần lại một lần nhét vào hoa huyết. Cũng may hấn nói không động thì quả thật không nhúc nhích. Lúc đầu là sợ làm Diệp Huyền bị thương, chờ sau khi thương thể của nàng tốt hơn, Tiêu Diệp tính toán tiến thêm một bước, lại bởi vì thái độ kiên quyết của Diệp Huyền mà thủy chung không được như mong muốn.

Diệp Huyền biết bản thân đang lừa mình dối người, nàng cùng Tiêu Diệp ngày ngày trần trụi quần lấy nhau, trừ bỏ một bước cuối cùng, những gì không nên làm, Tiêu Diệp đều đã làm hết. Cái miệng nhỏ nhắn của nàng bị hấn hôn qua, cái vú bị hấn chơi đùa, toàn thân cao thấp chỗ nào cũng bị hấn dùng môi hôn một lượt, thậm chí chỗ xấu hổ kia... cũng bị hấn dùng đầu lưỡi khảy lộng qua, từ huyết khẩu đến hoa kính, trong trong ngoài ngoài liếm đến nỗi nàng cao trào liên tục. Nhưng Diệp Huyền lại luôn tự nhủ, chỉ cần hấn không có bản vào, bản thân tốt xấu gì cũng có đường sống.

Nàng chưa khi nào không quả quyết như vậy, biết rõ bản thân cùng Tiêu Diệp đã sớm làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo, lại cố tình giống như con đà điểu đem đầu giấu trong cát. Nhưng muốn nàng kiên quyết cự tuyệt Tiêu Diệp, nàng thật sự làm không được.

Từ lúc Tiêu Diệp còn nhỏ, Diệp Huyền đã không có cách nào cự tuyệt hấn, chẳng qua hấn rất ít khi nói ra yêu cầu vô lý, nhưng Tiêu Diệp bây giờ lại cố tình khiến Diệp Huyền đau đầu không thôi.

Lúc này Tiêu Diệp đang nắm tay Diệp Huyền hôn lên, thấy Diệp Huyền phụng phịu, hấn gác đầu lên vai Diệp Huyền, ở bên tai nàng rầu rĩ nói: “Hôm nay trong lúc thượng triều, Trịnh Niên Khoan kia lại chèn ép ta, thất ca còn nhảy ra hát đệm cho hấn, ta nhìn hấn lại bắt đầu không thành thật, nhưng ta lại không thể sinh khí.” Diệp Huyền vừa nghe thấy hấn ở trên triều bị chọc cho tức giận, liền mềm lòng. Tiêu Diệp thấy nàng không nói

chuyện, nhưng cũng không từ chối, liền cọ cọ bên gáy Diệp Huyền, “Nương nương, ta mất hứng.”

Diệp Huyền thở dài, rồi đột nhiên nhớ lại lúc Tiêu Diệp còn nhỏ, nếu mất hứng, cũng đem đầu gác lên vai nàng như vậy. Khi đó hãnh rất nhỏ, trẻ con cùng tuổi hãnh đều bắt đầu cao lên nhanh chóng, Tiêu Diệp lại gầy teo thấp bé, thoát nhìn rất đáng thương.

Diệp Huyền tuy rằng là hoàng hậu, nhưng trong cung đều biết nàng không có khả năng có đứa nhỏ của mình. Một hoàng hậu không có con, thì còn có gì cần e ngại, cho dù Diệp Huyền là con gái của Diệp thị Tuyên Thành, nhưng thiên hạ này không phải là của người họ Diệp. Cho nên nàng bị xa lánh, bị tính kế, nàng cùng Tiêu Diệp cứ như vậy sống nương tựa lẫn nhau giữa chốn hậu cung sâu như biển, nhưng quãng thời gian này lại trôi qua rất nhanh.

Nhớ lại có một lần Tiêu Diệp bị nhóm tôn thất vài cái đại hà tử khi dễ, kỳ thực chuyện như vậy đối với hãnh là thường như cơm bữa. Hãnh theo thường lệ rửa sạch vết bẩn trên khuôn mặt nhỏ nhắn, làm bộ điềm nhiên như không có việc gì trở về Thanh Lương điện. Chỉ là góc áo bị rách một lỗ vẫn bị Diệp Huyền nhìn thấy, Diệp Huyền mím môi cố gắng làm như không có chuyện gì, nhưng cuối cùng vẫn rơi lệ. Cho dù lúc nàng biết mình phải vào cung gả cho một lão nhân năm mươi mấy tuổi, nàng cũng không có khóc.

“Cửu lang.” Nàng ôm Tiêu Diệp vào ngực, nước mắt nóng hổi làm ướt vạt áo Tiêu Diệp, “Sẽ không bao giờ có người có thể khi dễ người nữa, ta tuyệt đối sẽ không để người khác lại khi dễ người.”

Đầu nhỏ của Tiêu Diệp gác lên vai Diệp Huyền, hãnh làm bộ như người lớn, nhẹ nhàng vỗ lên lưng Diệp Huyền: “Nương nương, đừng khóc, ta không đau một chút nào.”

Tiêu Diệp chưa bao giờ nói cho Diệp Huyền biết, hắn không phải là đang an ủi Diệp Huyền. Hắn quả thật không đau, chỉ cần nàng ôm hắn như vậy, đau đớn, thống khổ tất cả đều biến mất.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 15: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 15

“Ách a...” Nàng bật thốt lên một tiếng vừa giống khóc vừa giống rên rỉ, Tiêu Diệp tách ra hoa môi của nàng, chậm rãi đem côn thịt của hắn cắm vào. Cho dù suốt nửa tháng nay, côn thịt hắn đều cắm trong tiểu huyết Diệp Huyền cả đêm, nhưng cảm giác khít khao ngập tràn khi vừa cắm vào giống như có ngàn vạn cái miệng nhỏ nhắn cắn hút hắn đến tê dại vẫn khiến Tiêu Diệp khó có thể tự chủ.

Cổ hết sức đè nén xúc động muốn trều sấp, Tiêu Diệp bình ổn hô hấp, đem Diệp Huyền đã nhuyễn thành một bãi xuân thủy ôm vào trong ngực. “Nương nương.” Thanh âm nam nhân khàn khàn, trầm thấp, hắn đưa tay đến phía trước vuốt ve tuyết nhũ cao ngất của Diệp Huyền, “Thoải mái sao?”

Diệp Huyền dựa lưng vào Tiêu Diệp, khóa ngòi trên đùi hắn. Loại tư thế này khiến hắn tiến vào vừa sâu vừa nhanh, côn thịt chỉ cần động một chút đã đỉnh tới hoa tâm. Dương vật thô cứng vẫn còn một phần dư ra bên ngoài, Tiêu Diệp nắm lấy eo nhỏ Diệp Huyền nhấn xuống một cái, háng hai người liền dán sát vào nhau. Lần này hắn đỉnh vào chỗ sâu nhất, miệng tử cung mở ra, quy đầu thô ráp, nóng bỏng quất một vòng lên vách tường mềm mại bên trong tử cung. Diệp Huyền cảm thấy một cổ khoái cảm khó diễn tả bằng lời cuộn cuộn như thủy triều mãnh liệt ập đến, ngay lập tức thét chói tai tiết dâm thủy.

Âm tinh ấm nóng phun xuống, cả người Tiêu Diệp run lên, hai khóa túi thịt lộ ra bên ngoài cũng bị làm ướt. Túi tinh kịch liệt nảy lên, hẳn kém chút không nhịn được xúc động muốn bắn tinh, cơn thịt bảo trì tư thế, ma sát trong đào nguyên cốt của Diệp Huyền. “Nương nương...” Tiêu Diệp thờ hồn hèn chờ cao triều mãnh liệt qua đi, hẳn bắt lấy tay Diệp Huyền đặt lên hai khóa túi thịt ướt sũng, “Mau sờ sờ nó, cầu người...”

Biết rõ cảm giác muốn động nhưng không thể động này rất dày vò, nhưng Tiêu Diệp thật sự luyện tiếc rời đi cái miệng ấm nóng nhỏ nhắn này. Hẳn hận không thể mỗi giây mỗi phút đều đem cơn thịt tặc ở trong tiểu huyết của Diệp Huyền, tuy rằng không thể tận hưởng khiến người ta rất khó chịu nhưng ít nhất vẫn còn chút ngon ngọt khác.

Ví dụ như hiện tại, đem chuyện bản thân ở trên triều bị khinh bỉ giả bộ đáng thương, Tiêu Diệp dễ dàng đem Diệp Huyền dụ dỗ lên đến trên giường. hẳn trước tiên đem cái miệng nhỏ nhắn phía trên của Diệp Huyền trong trong ngoài ngoài ăn sạch một lần, lại dùng ngón tay đem cái miệng nhỏ phía dưới đùa bỡn đến phun nước liên tục. Diệp Huyền không thể nào là đối thủ của hẳn, cơn thịt Tiêu Diệp cọ qua cọ lại trên huyết khẩu của nàng liền khiến nàng vừa khóc ngậm vừa cao trào.

Khối thân thể mẫn cảm này khiến Tiêu Diệp yêu thích không muốn buông tay, hẳn yêu nhất là nhìn khuôn mặt Diệp Huyền đỏ hồng nhưng bộ dáng vẫn quật cường. Hoặc là khi bị hẳn trêu chọc nửa chừng, Diệp Huyền cắn môi làm bộ không có chuyện gì, khuôn mặt muốn khóc mà không thể khóc quả thật rất đáng thương. Đến cuối cùng thật sự không nhịn được, mới dùng khuôn mặt đầy nước mắt của mình cầu Tiêu Diệp hung hăng làm nàng.

Nữ nhân trên giường bày ra dáng vẻ vừa dè dặt vừa ngây ngô chọc người triu mến vô cùng. Tiêu Diệp thích nhất là nghe cái miệng nhỏ của nàng nói ra những từ ngữ thâm đả, nó giống như xuân dược mạnh nhất trên thế

gian, dụ dỗ hấn như một tên nghiện, một lần lại một lần dùng thủ đoạn càng ngày càng hạ lưu đùa bỡn Diệp Huyền.

Lòng bàn tay chạm lên túi thịt ướt sũng, Diệp Huyền giống như bị phỏng hoảng hốt thu tay lại. Tiêu Diệp lại cứng rắn đem bàn tay nhỏ bé kéo trở về xoa bóp, da thịt non mềm tiếp xúc với bề ngoài thô ráp, giống như có một cọng lông chim vượt qua, khiến Tiêu Diệp kìm không được mà hừ nhẹ. Diệp Huyền đỏ mặt, chỉ đành tùy ý hấn cầm lấy tay mình vỗ về chơi đùa hai túi thịt. Nàng biết Tiêu Diệp nhìn đến khó chịu, nghe nam nhân thở dốc đầy khiêu gợi, nếu như vậy có thể khiến hấn thoải mái một chút, vậy... cũng tốt lắm.

Chậm rãi, Tiêu Diệp buông lỏng tay ra. Diệp Huyền học theo động tác của hấn đem túi thịt nằm trong lòng bàn tay xoa nắn. Cảm giác sờ lên hai khóa này vô cùng kỳ quái, có chút thô ráp, lại trơn trượt co dãn. Nàng cảm thấy bản thân mình đại khái là điên rồi, thế nhưng thấy hai túi thịt to này có chút đáng yêu.

Đây là địa phương yếu ớt nhất của nam nhân, nó nhu thuận nằm trong tay Diệp Huyền, tùy ý Diệp Huyền chơi đùa. Mỗi khi vuốt ve đến chỗ mẫn cảm của Tiêu Diệp, hấn sẽ không tự chủ được mà hừ một tiếng, động tác liếm hôn trên người Diệp Huyền cũng triển miên hơn.

Diệp Huyền chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày bản thân lại cam tâm tình nguyện vì một nam nhân làm ra hành động dâm dăng đến bậc này. Nguyên nhân cũng rất đơn giản là vì Tiêu Diệp muốn nàng làm như vậy, mà nàng cũng muốn Tiêu Diệp vui vẻ, cũng thích nhìn vẻ mặt tràn ngập tình dục cùng say mê trên mặt Tiêu Diệp.

Ngay tại lúc động tác của nàng ngày càng thuần thục, Tiêu Diệp rốt cuộc không nín nhịn được. Côn thịt trong hoa kính không ngừng nảy lên, hai khóa túi thịt cũng ần ần nảy lên. Hấn thô lỗ đem côn thịt rút ra, nắm giữ bồng thân thô to, cấp tốc chuyển động lên xuống.

Diệp Huyền biết Tiêu Diệp có đôi khi không nhịn được sẽ lấy dương vật ra giải tỏa dục vọng. Nhưng đây là lần đầu tiên nàng tận mắt nhìn thấy hình ảnh dâm mỹ này, hai chân nam nhân mở ra, căn cứ vật ướt sũng, bàn tay thon dài nắm lấy nó cấp tốc ma sát, bàn tay kia ngày ngày phê chuẩn tấu chương, cũng nắm qua ngọc tỷ, cũng đùa bỡn qua mỗi tấc da thịt của nàng. Mắt Tiêu Diệp không hề chớp lấy một cái chăm chú nhìn nàng, dục vọng cuồng nhiệt trong mắt hắn như đang cắn nuốt Diệp Huyền. Diệp Huyền cảm thấy như đang bị cắn côn thối kia trườn cắn, hắn thô bạo dững mãnh như vậy, dường như muốn đem tiểu huyết của mình phá nát.

“Ân a...” Nàng khắc chế không được rên rỉ một tiếng, từ trong hoa tâm phun ra một cỗ dâm thủy, nàng thế nhưng bị Tiêu Diệp thị gian mà cao trào.

Mà Tiêu Diệp cũng đạt tới cao triều, hắn vội vã nói: “Mau tránh ra.” Nhưng Diệp Huyền cả người mềm nhũn ngồi ở chỗ cũ, tinh trùng đậm đặc bắn ra, phun lên đùi nàng, bụng... Thậm chí còn có một chút vấy lên trên mặt nàng.

Tiêu Diệp nghiêng răng nghiêng lợi nhìn trên môi nàng dính một chút bạch trọc, ngay sau đó, hắn phát hiện bản thân lại cứng lên.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 16: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 16

Tiêu Diệp đè Diệp Huyền ra mà hôn ngẫu nghiên, vốn tưởng làm như vậy ít nhất có thể giải tỏa một chút dục vọng, không nghĩ tới bản thân nơi đó lại càng hưng phấn.

Bên hông Diệp Huyền bị một căn cứng rắn ma sát, ngây ngốc nhìn Tiêu Diệp: “Người như thế nào lại...” Lại cứng? Hắn vừa mới bắn xong, mà đại gia hỏa đáng giận kia lại hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đứng lên.

Diệp Huyền ở phương diện này có phần trúc trắc, nhưng tốt xấu gì nàng cũng là thê tử người ta, trước khi đại hôn, cũng được mẫu thân cùng chị dâu dạy một chút chuyện trong phòng, lão ma ma cũng dạy không ít thuật trong phòng. Diệp Huyền biết nam nhân sau khi bắn sẽ có một khoảng thời gian nhuyển xuống, ai biết Tiêu Diệp lại thiên phú dị bẩm như thế.

Tiêu Diệp cảm môi nàng, oán hận nói: “Đều tại người.” Ai bảo người mê người như thế. Diệp Huyền biết hắn khó chịu, lúc này cũng không phản bác hắn, thấy Tiêu Diệp lại nắm côn thịt trong tay chuyển động lên xuống.

Nàng cắn môi, đè lại tay Tiêu Diệp: “Cửu lang, ta... Để ta làm.” Tiêu Diệp kinh ngạc không tin nổi nhìn nàng, nhìn vẻ mặt nam nhân, Diệp Huyền không khỏi đau lòng.

Từ trước tới nay, khi nàng ở cùng Tiêu Diệp, đều là Tiêu Diệp chủ động trả giá, mà nàng chỉ biết bị động thừa nhận. Tiêu Diệp quá mức yêu thương nàng, mà nàng lại chưa bao giờ vì Tiêu Diệp mà làm bất cứ điều gì. Ít nhất lúc này đây, Diệp Huyền nghĩ, nàng muốn khiến Cửu lang vui vẻ.

Tuy rằng đã hạ quyết tâm, nhưng Diệp Huyền vẫn rất khẩn trương, thẹn thùng. Trên mặt nàng nóng bừng, dưới ánh mắt nóng bỏng của Tiêu Diệp cúi thấp người, đầu tiên là nắm giữ côn thịt vỗ về chơi đùa vài cái rồi vươn đầu lưỡi đến, liếm lên quy đầu của đại gia hỏa kia một cái.

“Đừng...” đầu lưỡi ấm nóng vừa chạm vào, Tiêu Diệp cảm thấy cả người tê dại, lập tức nhin không được hừ nhẹ. “Đừng liếm...” Hắn thở dốc ngăn lại động tác của Diệp Huyền, tuy rằng trong lòng rất muốn nhưng vẫn kiên quyết nói, “Nơi đó bẩn.”

Không có nam nhân nào có thể kháng cự nữ nhân vì bản thân mà làm ra loại sự tình này, nhưng Tiêu Diệp không đồng ý để Diệp Huyền quỳ xuống. Hắn muốn đem cô gái này nâng niu trong lòng bàn tay, những chuyện dơ bẩn thống khổ tuyệt đối không để nàng làm.

“Không bẩn.” Diệp Huyền ngượng ngùng không chịu nổi, nhưng vẫn ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Tiêu Diệp, “Ta...” Nàng nhẹ nhàng mà kiên định nói, “Ta nguyện ý vì người làm loại sự tình này.”

Tiêu Diệp nghĩ, trong đời này đây chính là lời nói êm tai nhất mà hắn từng được nghe. Động tác của Diệp Huyền vẫn còn trúc trắc, có vài lần để răng nanh va chạm, vài lần không cẩn thận cắn lên bông thân.

Cơ bắp trên người Tiêu Diệp buộc buộc chặt, hắn cật lực đè nén xúc động dùng côn thịt trừu sáp trong miệng nàng, thậm chí ngay cả động cũng không dám động, sợ làm Diệp Huyền bị thương.

Dương vật hắn rất thô, cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Diệp Huyền căn bản là hàm trụ không được. Diệp Huyền chỉ có thể dùng tay nắm lấy bông

thân, dùng đầu lưỡi liếm loạn, hoặc là hàm trụ quy đầu ở trong miệng mà hút, hai gò má căng lên, nước bọt trong miệng theo khóe miệng chảy xuống, làm ướt một mảng trước ngực nàng.

Tiêu Diệp mở rộng hai chân tựa vào gối đầu giường, trong tầm mắt là cái đầu đang phập phồng cao thấp của Diệp Huyền. Nàng cong người xuống, tấm lưng trắng nõn vẽ một đường cong duyên dáng, cặp mông đầy đặn mướt mà không tự chủ mà nhếch cao lên, ở trước mắt Tiêu Diệp không ngừng vẫy vẹo.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, vươn tay nhéo lên đầu vú Diệp Huyền: “Ngoan, đem mông nhỏ quay sang đây.” Diệp Huyền đỏ mặt, trong lòng mơ hồ đoán được Tiêu Diệp muốn làm gì. Trong lúc nàng đang do dự, Tiêu Diệp lại nhéo nhéo lên ngực nàng, nàng mới chậm rì rì xoay ngược người lại, hai chân tách ra, ghé vào trên người Tiêu Diệp.

Rất nhanh, nơi mật đào đã gần trong tay Tiêu Diệp. Nam nhân đem mông thịt Diệp Huyền banh ra, hơi thở nóng rực phun lên hoa môi, tiểu huyết run rẩy co rúm lại, đáng thương hề hề phun ra một chút dâm thủy.

Chỗ xấu hổ kia bị nam nhân nhìn chăm chú, Diệp Huyền đỏ bừng mặt, nàng càng xấu hổ, ngượng ngùng chỗ đó dường như càng thêm kiều diễm.

Thấy nàng không tự chủ được mà vẫy vẹo mông nhỏ, yết hầu hẳn trở nên khô khốc, Tiêu Diệp vỗ lên mông nàng một phát: “Thấp mông xuống một chút.”

Thịt heo bồng ở bên môi Diệp Huyền giật giật, ý bảo nàng tiếp tục liếm nó. Đợi bồng thân một lần nữa được bao bọc trong cái miệng nhỏ ấm nóng, Diệp Huyền nghe thấy nam nhân khẽ cười một tiếng, “Tiểu tao huyết chảy nước nhiều như vậy...” Hắn vươn tay vuốt ve một lát, tiếp đến dán môi lên, đem hai phiến hoa môi đều ngậm trong miệng.

Diệp Huyền ươm một tiếng, mông bị Tiêu Diệp gắt gao giữ chặt, chỉ có thể phí công vụn vụn lung tung dưới thế tấn công mãnh liệt của nam nhân. Khoái cảm kịch liệt khiến nàng khó có thể hô hấp, Tiêu Diệp không phải là chưa từng chơi đùa nơi đó của nàng, nhưng chưa bao giờ cuồng mãnh như hôm nay. Cái lưỡi linh hoạt, trêu chọc từ hoa môi đến hoa kính, đầu lưỡi liên tục đâm vào, đùa bỡn Diệp Huyền đến cao trào.

Hắn vừa liếm vừa mút, hầu kết trượt lên xuống liên tục, từng ngậm từng ngậm nuốt hết dâm dịch của nàng vào trong bụng.

“Lại tiết nhiều thêm một chút, nương nương.” Thanh âm từ trong cổ họng Tiêu Diệp phát ra không rõ ràng, “Cửu lang muốn uống dâm thủy từ trong tiểu tao huyết của người...”

Dâm thủy thậm chí còn theo cảm của hắn chảy xuống dưới, tiếng nước chặc chặc dâm mỹ vang lên không ngừng, “Ân a... Không cần liếm nơi đó... Cửu lang, van cầu người Cửu lang...”

Cái miệng nhỏ nhắn của Diệp Huyền đã sớm không ngậm được cơn thịnh của Tiêu Diệp, nàng chỉ có thể ní non cầu khẩn Tiêu Diệp, hai chân càng ngày càng nhuyễn, khí lực toàn thân dường như đều bị nam nhân hút khô.

“Được, ta không liếm.” Tiêu Diệp đem đầu lưỡi từ trong hoa kính rút ra, Diệp Huyền cảm thấy có chút không thích hợp, nàng theo bản năng muốn chạy trốn, Tiêu Diệp cắn một ngụm lên hộ khẩu nàng, dùng răng nghiến lên âm hạch mềm mại của nàng.

“A!” Diệp Huyền rốt cuộc không chống đỡ được, hai chân nàng vốn dĩ tách ra quỳ ghé trên người Tiêu Diệp, bởi vì bất ngờ cao trào hai chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống. Đùi nàng kẹp hai bên mặt Tiêu Diệp, hoa phụ, hoa môi tất cả đều dán lên mặt nam nhân, Diệp Huyền thậm chí cảm nhận được chóp mũi Tiêu Diệp đỉnh lên tiểu hoa châu của nàng.

“Nương nương, người cũng thật nhiệt tình.” Bởi vì miệng mũi đều chôn giữa hai chân Diệp Huyền, thanh âm nam nhân nghe qua khàn khàn, nặng nề. Môi mỏng của hắn mấy máy theo từng chữ mà hắn nói ra, ma sát lên bối thịt, kích thích cả người Diệp Huyền giống như bị điện giật. “Muốn Cửu lang hung hăng liếm người? Hay là... dùng cây gậy lớn sấp lỗ nhỏ của người?”

Ngay sau đó, hắn liên tục liếm mút nơi đó, cảm giác vừa hồ thẹn vừa thấy kích thích điên cuồng ập tới khiến Diệp Huyền điên cuồng kêu lên: “Không phải... Không cần... A, nơi đó... Muốn đi, muốn đi... Cửu lang, Cửu lang..”

Hai mắt nàng mê muội, ý thức tan rã, tiếng rên rĩ không ngừng tràn ra từ miệng, nước bọt cũng theo khóe miệng mà chảy xuống. Đến cuối cùng, thần trí Diệp Huyền mơ hồ.

Nàng chỉ nhớ rõ sau khi Tiêu Diệp đem nàng liếm đến cao trào liền áp nàng dưới thân, đem căn côn thịt cứng rắn, nóng bỏng hung hăng cắm vào. Nàng đã không còn khí lực để cự tuyệt, cũng không muốn cự tuyệt. Liên thuận theo Tiêu Diệp đùa bỡn nàng, ở trên người nàng muốn làm gì thì làm, một lần lại một lần đem tinh dịch bắn vào tử cung nàng...

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 17: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 17

Sáng sớm tỉnh lại, Diệp Huyền ảo não ngồi bên giường, chỉ biết bản thân lại bị Tiêu Diệp dụ dỗ. Một khi tâm nguyện lâu nay được đền bù, Tiêu Diệp nếm được ngon ngọt, gần như ép buộc Diệp Huyền suốt cả một đêm. Vừa qua giờ meo, hăn mới lưu luyến không rời đem côn thịt rút ra, ôm Diệp Huyền vuốt ve một hồi, mới rời khỏi Ngọc Anh điện.

Ngày hè trời sáng rất nhanh, Diệp Huyền ở trong lòng oán trách Tiêu Diệp không biết tiết chế, lại lo lắng hăn mỗi mệt. Dù sao hăn một đêm không chợp mắt, bây giờ lại đi nghe triều thần báo cáo, lát nữa lại phải xử lý một đồng tấu chương, thật sự là mệt nhọc. Đáng tiếc quan tâm của nàng là dư thừa, Tiêu Diệp vừa đến Túc Minh cung, nhóm triều thần liền hướng nhau đưa một ánh mắt-sáng nay, quan gia dường như rất hưng trí nha.

Tâm tình Tiêu Diệp quả thật rất tốt, ngay cả khi đọc được tấu chương tố cáo tri châu Chương Châu tham ô, cùng việc tham tướng Định Viễn quân vụng trộm nuốt quân lương thiếu chút nữa khơi mào binh biến cũng không làm ảnh hưởng đến tâm tình của hăn. “Hình bộ, Đại Lý Tự cùng nhau thẩm tra.” Hình bộ thượng thư cùng Đại Lý Tự Khanh song song thưa vâng, Tiêu Diệp khẩn cấp nói tiếp, “Các khanh còn có gì để tấu?”

Hoàng đế biểu hiện rất rõ ràng, ngay cả người không có mắt như Trịnh Niên Khoan cũng tự hiểu mà cúi đầu. Đợi đến khi chúng thần ngược mắt

chỉ kịp thấy góc áo bào thoáng qua, bóng lưng cao ngất của Tiêu Diệp đã biến mất trước mắt mọi người.

Trở về Hội Ninh điện, Tiêu Diệp nhìn một đồng tấu chương trên bàn, kém chút nữa liền kêu nhóm nội quan đem đồng này đi thiêu. Nhưng hẳn biết lúc này mà hẳn đi Ngọc Anh điện, Diệp Huyền cũng không cho hẳn sắc mặt tốt. Chuyện triều chính Diệp Huyền rất rõ ràng, một người thiên tử cần chính mỗi ngày đều vô cùng bận rộn. Hơn nữa Tiêu Diệp mới đăng cơ không đầy ba năm, căn cơ trong triều chưa sâu, có nhiều lúc không thể chỉ giao cho các đại thần, chỉ có thể tự mình quán xuyến. Nếu Tiêu Diệp nhàn hạ đi gặp nàng, nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi Ngọc Anh điện. Thở dài một hơi, Tiêu Diệp chỉ có thể nhẫn nại bắt đầu phê duyệt tấu chương.

Làm lụng vất vả cả một đêm, trên mặt hẳn không có một chút mệt mỏi. Ngược lại hẳn lúc này không yên lòng mà xem tấu chương, trong đầu lại không tự chủ được mà nhớ lại cảnh tượng hương diễm tối qua. Diệp Huyền nằm trong lòng mình, hẳn thân dưới liên tục sát nơi giữa hai chân nàng, phía trên hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho chặc chặc mút lấy... Tay Tiêu Diệp đang phê duyệt tấu chương hơi ngừng lại, hẳn liếc mắt nhìn háng mình, vạt áo chỗ bắp đùi đã phồng lên một khối, quả nhiên, lại cứng.

Tiêu Diệp nhíu mày suy tư một hồi, bỗng nhiên đem bút quăng xuống, cao nói gọi: “Cao Thành Phúc, đem xấp tuyết tiên (tiên: giấy viết thư, thư từ...) năm nay Vĩnh Châu tiến cống lên đây.”

Cao Thành Phúc vội vàng vâng dạ, gọi vài nội quan đang đứng hầu trước cửa đi đến kho phòng. Vĩnh Châu là địa phương sản xuất giấy nổi tiếng, tuyết tiên chính là loại tốt nhất, bề mặt bóng loáng như tơ, trắng nõn như tuyết, vô cùng tinh xảo. Tiêu Diệp đề bút lên tuyết tiên viết vài chữ, gấp thành một con bướm tinh xảo, sai Cao Thành Phúc đưa đến Ngọc Anh điện.

Cao Thành Phúc thấy đầu lông mày của quan gia đều tràn đầy ý cười, liền biết đây là chuyện tốt. Đáng tiếc hẳn muốn ở lại Hội Ninh điện hầu hạ Tiêu Diệp, nên đem con bướm đặt trong hộp gỗ, dè dặt cẩn trọng giao cho nội quan ngoài cửa: “Tiện nghi cho tiểu tử nhà ngươi, nhanh đi đưa cho thái hậu, đợi lát nữa nếu quan gia thưởng ngươi, cũng đừng đắc ý vênh váo, nhờ kỹ.” Hẳn lại dặn dò thêm, “Nhất định phải đưa tận tay thái hậu, nhìn thái hậu mở ra xem, rồi mới được trở về phục mệnh.”

Tiểu nội quan vui vẻ tiếp nhận, Cao gia gia đã nói vậy, xem ra lần này có chuyện tốt. Hẳn ôm hộp gỗ trong ngực, chạy chậm một đường đến Ngọc Anh điện, mồ hôi trên trán cũng không kịp lau. Hẳn không dám nhìn thẳng thái hậu, khước mắt chỉ liếc thấy một đôi bàn tay trắng nõn chậm rãi mở hộp gỗ ra, sau đó liền ngừng lại.

Ai cũng không ngờ được, mặt trên tấm tuyết tiên tinh xảo, văn nhã chỉ viết vồn vẹn năm chữ: Nương nương, ta cứng rắn.

Diệp Huyền cầm tuyết tiên trên tay không khỏi xấu hổ nghĩ nếu Tiêu Diệp đang đứng trước mặt mình, hẳn nhất định sẽ vô lại ôm thắt lưng nàng, cọ cọ bên cổ nàng. Xú tiểu tử này, bây giờ là thời gian xử lý triều chính, hẳn thế nhưng... Thế nhưng trong đầu hẳn chỉ nghĩ đến loại chuyện này!

Nhưng trên mặt nàng cũng không tự giác mà đỏ bừng, trong phòng toàn bộ cung tì, nội quan đều cúi đầu, không ai nhìn thấy hai má Diệp Huyền đỏ ửng, nhưng nàng cũng làm ra vẻ trấn định ho khan một tiếng, kêu Tầm Hương lấy ra văn phong tứ bào.

Một lúc lâu sau, cung tì bên người thái hậu đưa lại hộp gỗ cho nội quan, nhẹ giọng dặn dò: “Cầm về phục mệnh quan gia.” Tiểu nội quan mơ mơ màng màng ôm hộp gỗ chạy về Hội Ninh điện, Tiêu Diệp mở ra tuyết tiên, trên mặt giấy dường như còn lưu lại một chút hương thơm từ ngón tay Diệp Huyền, phía dưới năm chữ mà hẳn viết, là hai chữ viết theo thể chữ Khải thanh nhã, nhỏ nhắn-Hạ lưu.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 18: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 18

Tiểu nội quan, cúi đầu nghe thấy quan gia cười khẽ một tiếng. Tiếng bút lông viết lên mặt giấy phát ra tiếng sần sạt nho nhỏ, Tiêu Diệp vừa viết, trên khốe môi cũng không tự chủ mà cong lên. Lại thêm một tờ tuyết tiên được đưa đến trong tay Diệp Huyền, chữ Tiêu Diệp viết vô cùng đẹp, nét chữ sắc nhọn, hạ bút nhanh như gió, ngay ngắn thẳng hàng. Người ta nói là nét chữ nét người, trước mặt người khác hẳn vĩnh viễn trưng ra bộ mặt ôn hòa khoan dung, chữ viết lúc này vẫn lộ rõ tài năng. Lúc trước Diệp Huyền vẫn chưa biết, hiện tại nghĩ lại, tâm tư tiểu tử này thật sâu nha.

Hắn luôn được người ta khen ngợi, lúc hắn còn là hoàng tử, mỗi năm có cung yến, thân thể Cảnh Tông suy yếu, phúc tự ban cho triều thần đều giao cho các vị hoàng tử viết. Cảnh Tông xem trọng nhất ai, sẽ ban thưởng cho người nọ chữ của Cửu hoàng tử viết, nhóm triều thần cũng lấy việc được ban thưởng này làm vinh dự.

Nhưng chữ viết đẹp nhất kinh thành bây giờ lại dùng để viết lời nói dâm mỹ, tuy Tiêu Diệp viết lưu loát nghiêm trang, nhưng tóm lại là cả đoạn chỉ có một ý. Cửu Diệp Huyền thưởng cho hắn cái tiết khố trong người, để hắn dùng thư giải dục vọng, miễn cho cái kia cứng rắn khó chịu.

Diệp Huyền vừa thấy, ngay lập tức vò tờ giấy quăng lên bàn. Trên mặt nàng nóng rát, căn môi nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đem tờ giấy mở ra, đỏ mặt nhìn lại một lần.

Càng xem nàng càng thấy thẹn thùng, hai má đỏ bừng, đầu vú trướng lên, không tự nhiên vận vẹo cơ thể, giữa hai chân một trận ngứa ran, nàng thể nhưng chỉ vì một tờ giấy trên mặt là từ ngữ khiêu khích mà động tình trước mặt cả một phòng cung tì, giữa hai chân là mảng ẩm ướt. Diệp Huyền thăm mắng bản thân vô liêm sỉ, Tiêu Diệp cũng không có ở đây, mà nàng còn phản ứng rõ ràng như thế, tưởng tượng nếu là nam nhân dùng thanh âm trầm thấp, dễ nghe ở bên tai nàng nỉ non, Diệp Huyền cảm thấy cả người mềm nhũn.

Nàng nghĩ rằng trách cứ Tiêu Diệp vài câu, ban ngày tuyên dâm, còn ra thể thống gì. Ngón tay nắm chặt bút lông nhỏ, cổ tay lại mềm nhũn không có chút sức lực. Nghĩ đến bản thân thân thể mẫn cảm, khô nóng không thôi, tiểu huyết ngứa ngáy khó nhịn, còn mặt mũi nào mà chỉ trích Tiêu Diệp, nàng suy nghĩ một lát, lại viết thêm hai chữ trên tuyết tiên, giao cho tiểu nội quan đưa đi Hội Ninh điện.

Tiêu Diệp mở hộp gỗ ra, mỉm cười nhìn hai chữ trên tuyết tiên “Vô sỉ”, nét chữ có chút hỗn loạn, chứng tỏ người viết tâm thần không yên. Hắn cảm thấy nên châm thêm chút lửa, liền viết một mạch sáu tờ tuyết tiên, lệnh tiểu nội quan cứ cách nửa khắc chung (chắc là 15p) lại đưa một tờ qua. Nội dung trên tuyết tiên hầu như toàn là giả bộ đáng thương, ủy khuất, nói bản thân cứng rắn có bao nhiêu khó chịu vân vân. Hoặc là rõ ràng khiêu khích Diệp Huyền, hắn còn có hứng làm thơ, từng câu từng chữ đều hương diễm triền miên, Diệp Huyền xem xong mà mặt hồng tai đỏ, đứng ngồi không yên.

Tiêu Diệp biết rất rõ tính cách Diệp Huyền, nàng có vẻ ôn nhu, nhưng kỳ thực rất cứng cỏi, nhưng khi đối mặt với đứa con do mình tự tay nuôi lớn, làm thế nào cũng không hạ quyết tâm được. Chỉ là phần cứng cỏi trong người nàng có chút điểm mấu chốt là tuyệt đối không thể đột phá. Nhưng Tiêu Diệp không vì thế mà tức giận, từ năm hắn mười lăm tuổi, mỗi đêm mộng xuân đều sẽ mơ về Diệp Huyền, Tiêu Diệp liền hiểu rõ rằng, cả đời

mình đều thoát không khỏi tay Diệp Huyền. Nguyên vọng lớn nhất đời hãn chính là được ở bên cạnh người mà hãn tâm tâm niệm niệm.

Nguyên vọng này vừa nghe thấy thật đúng là phản nghịch, cuồng vọng, bọn họ một người là tử một người là mẫu, mối quan hệ này như một tầng gông xiềng nặng nề, đời này kiếp này không có khả năng ở cùng nhau. Nhưng Tiêu Diệp nghĩ, không quan hệ, cho dù Thần Phật cũng không chịu bảo hộ hãn, hãn dựa vào bản thân là đủ rồi. Diệp Huyền là thái hậu, vậy thử hỏi trong thiên hạ này người có thể ngày ngày kề cạnh thái hậu là ai, tất nhiên chính là chỉ có hoàng đế.

Ngoại trừ Tiêu Diệp, không ai biết rằng, năm hãn mười lăm tuổi liền lập một chí nguyện to lớn, bản thân nhất định phải trở thành hoàng đế, đến lúc đó hãn có thể danh chính ngôn thuận thân cận nàng, lại từng bước một đem nàng nắm trong tay. Hãn trừu tính bảy năm, tạo ra một thế cùng hoàn mỹ, không tranh không giành là một hoàng tử trầm mặc. Huynh đệ của Tiêu Diệp cho tới bây giờ chưa bao giờ đưa hãn vào hàng ngũ đối thủ cạnh tranh, Cửu lang? Nhắc tới cái tên này, bọn họ chỉ cười khinh miệt, hãn là người kém cỏi.

Lúc Cảnh Tông băng hà hãn thành thật canh giữ bên cạnh, khi thái tử Tiêu Thịnh đăng cơ làm đế, hãn khuyên nhủ Tiêu Diệp nhẫn nại trừu tính, mượn tay Tiêu Diệp châm ngòi ly gián quan hệ giữa ngũ hoàng tử Tiêu Dương cùng tân đế Tiêu Thịnh. Ngay tại lúc mâu thuẫn giữa hai người đạt tới đỉnh điểm, Tiêu Thịnh đăng cơ năm thứ hai, an phong năm đầu, phế cung chi biến bùng nổ. Tiêu Thịnh bị đâm chết ở Bắc Trung cung, Tiêu Dương xưng đế, ngày hôm sau liền bị phế.

Tiêu Dương chờ ngày ngồi lên ngôi vị hoàng đế ba năm, mà Tiêu Diệp cũng làm đệ đệ tốt của Tiêu Diệp ba năm. Hãn trung thành, tận tâm khuyên Tiêu Diệp nhẫn nại, nhẫn nại nữa không nên ở thời điểm thời cơ chưa chín muồi mà vội vàng chính biến, làm vậy mất nhiều hơn được. Cho đến khi Tiêu Diệp chết, vẫn luôn cho rằng Tiêu Diệp cùng mình là huynh đệ tình

thâm. Nếu hãn nhẫn nại thêm một chút, sẽ không có loạn ngũ vương, khiến hãn mất mạng.

Đúng thế, trên thế gian này không ai có thể nhẫn nại như Tiêu Diệp. Trong thời gian loạn ngũ vương, nhóm huynh trưởng có khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế của Tiêu Diệp đều chết sạch. Mà vì sao loạn ngũ vương lại phát sinh? Ngoại trừ Tiêu Diệp thì không có ai biết hãn đã thận trọng như thế nào, trợ giúp, thúc đẩy nhóm huynh trưởng này vào trận sát phạt đẫm máu này như thế nào.

Vận khí của Lỗ vương cùng Triệu vương tốt nhất, vì bọn chúng rất ngu xuẩn, mà mục đích của Tiêu Diệp đã sắp đạt được, hãn cũng lười làm bản tay mình.

Đứng trong đại điện Minh Cung, dưới chân hãn là chúng triều thần đang quỳ lạy. Nhưng ánh mắt của Tiêu Diệp lại xuyên qua tầng tầng lớp lớp rèm che, chỉ nhìn thấy bóng hình mơ hồ xinh đẹp ấy. Cuối cùng... Hãn cũng bắt đầu thực hiện nguyện vọng của mình.

Tiếng bước chân sần sật đánh gãy hồi ức của Tiêu Diệp, tiểu nội quan lại một lần nữa nâng hộp gỗ bước vào Hội Ninh điện. Tiểu nội quan đã chạy tới chạy lui hơn mười vòng, cố gắng đè nén tiếng thở dốc, sợ thất nghi trước mặt thiên tử. Tiêu Diệp cầm lấy hộp gỗ, mặt mày như giãn ra, hãn thân nhiên nói: “Trời nắng gắt, Cao Thành Phúc, dẫn hãn đi xuống lĩnh thưởng.”

Cao Thành Phúc khom người thưa vâng, lại hiểu ý phất tay cho nội quan trong điện toàn bộ đề lui xuống. Cửa lớn nhẹ nhàng khép lại, Tiêu Diệp mở hộp ra, trong chiếc hộp tinh xảo chỉ có một cái tiết khố đơn bạc âm ước, bên trên thêu hai bông hoa hải đường, rất kiều diễm.

Tiêu Diệp cầm lấy tiết khố đưa lên mũi hít một hơi thật sâu, trên tiết khố còn có một vệt âm ước, khoe miệng hãn cong lên tràn ngập say mê, “Nương

nương... A Huyền...” Trong điện yên tĩnh, vang lên tiếng nam nhân thở dốc dồn dập, bàn tay to phủ lên dương vật, cấp tốc, hung mãnh triệt động, “A... A Huyền... A Huyền...” Thanh âm Tiêu Diệp càng ngày càng si mê, càng ngày càng điên cuồng, hấn phác họa trong đầu nụ cười dịu dàng của Diệp Huyền, cuối cùng, gầm nhẹ một tiếng, đạt tới cao triều.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 19: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 19

Ước chừng một lúc lâu sau, tiểu nội quan của Hội Ninh điện là đưa tới một cái hộp gỗ. Diệp Huyền theo bản năng nhận lấy cái hộp, lại ngay lập tức giống như bị phỏng đem hộp gỗ đặt cách lên bàn. Trong hộp là vật gì, nàng đã sớm đoán ra được. Nghĩ như vậy, hạ thân lỏa lồ phía dưới lớp váy dường như nóng lên một chút, từ trong tiểu huyết cũng phun ra một ít dâm dịch.

Vậy lui nhóm cung tì trong phòng, nàng nhẹ nhàng mở ra. Quả nhiên, tiết khố thêu hoa hải đường của mình đang nằm trong hộp. Tiết khố dường như ướt đẫm, trên mặt còn có một cổ bạch trọc nhuộm ướt vải dệt mềm nhẵn, hương vị thuộc về tinh dịch của nam nhân đập vào mặt nàng. Diệp Huyền lần đầu tiên cảm thụ được hương vị này, chỉ cảm thấy là lạ, không tự chủ được mà liếm môi, trong miệng có chút khát...

Dưới tiết khố có thêm một tờ tuyệt tiên, nàng mở ra nhìn, Tiêu Diệp đã thôi không khiêu khích nàng, tỏ vẻ ngoan ngoãn nói bản thân đã ăn no sẽ nghiêm cẩn xử lý chính vụ, hẳn còn thoải mái, nhàn hạ bình phẩm tiết khố của Diệp Huyền-cái thêu hoa hải đường này không đẹp bằng cái thêu cá chép vàng bơi lượn.

Diệp Huyền âm thầm phỉ nhổ hẳn, không đứng đắn! Nàng xấu hổ đến mức muốn đem tiết khố này đi thiêu hủy, nhưng đến cùng vẫn là không bị được, đem cả hộp cất kín. Đợi chút, động tác của nàng bất ngờ khựng lại,

nói đến tiết khố của bản thân, Diệp Huyền quả thật có một cái thêu cá chép vàng bơi lượn. Nàng là thái hậu, cho nên từ ngoại sam đến nội y, cho tới bây giờ nàng cũng không để ý quá nhiều. Nàng có rất nhiều tiết khố, nhưng Diệp Huyền đối với cái thêu cá chép vàng bơi lượn kia lại có ấn tượng sâu sắc, bởi vì cái tiết khố kia đã sớm không thấy tăm hơi. Nếu đã mất, có nghĩa là trong vòng mấy tháng vừa rồi nàng không có mặc nó, nhưng là... vì sao Tiêu Diệp biết nàng có một cái tiết khố như vậy.

Đêm đó, Diệp Huyền liền hỏi Tiêu Diệp vấn đề này.

Đầu tiên Tiêu Diệp ngăn ra, tuy rằng rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, nhưng Diệp Huyền liếc mắt một cái vẫn thấy trong mắt hấn có một tia khẩn trương. Tiêu Diệp vốn bất động như núi hôm nay là có biểu hiện thất thổ như vậy, lại thấy hấn cố gắng nói lảng sang chuyện khác, Diệp Huyền vẫn yên lặng nhìn hấn, đại ý nếu hấn không thành thật trả lời, bản thân liền cứ như vậy mà nhìn hấn.

Tiêu Diệp đương nhiên có thể linh hoạt tránh đi đề tài này, nhưng hấn không muốn làm Diệp Huyền thất vọng, nhưng hấn vẫn lo lắng không yên... Nếu, nếu nàng bởi vì biết sự thật mà chán ghét bản thân, kia nên làm cái gì bây giờ. Có lẽ là hạnh phúc trước mắt đến quá bất ngờ, quá mức mộng ảo, Tiêu Diệp lại vì một chuyện nho nhỏ như vậy mà lo được lo mất.

Diệp Huyền thở dài, nàng là người như thế nào, đã sớm đoán ra được chuyện gì đã xảy ra, biểu hiện của Tiêu Diệp càng khiến nàng đau lòng, “Cửu lang.” Tuy có chút ngượng ngùng, nàng vẫn ôm lấy cổ Tiêu Diệp, ở bên tai nam nhân thổi khí, “Cái tiết khố kia... Có phải hay không bị người trộm?”

Tiêu Diệp thế nhưng đỏ mặt, chuyện hoang đường lúc thiếu niên đã giấu kín lại hiện lên rõ ràng trong đầu hấn. Từ khi hấn bắt đầu mộng tỉnh, nữ nhân vật chính xuất hiện trong mộng luôn chỉ có một. Tiêu Diệp ban ngày trong mắt Diệp Huyền là đứa trẻ nhu thuận, thuần lương, nhưng giữa đêm

khuya, hần cởi quần ra, trong đầu nghĩ phác họa hình dáng của Diệp Huyền, động tác trên tay cấp tốc giải tỏa dục vọng cuồng mãnh.

Hần nhớ được ngày đó, nhóm cung tì thu thập đồ đạc trong cung Diệp Huyền, không cẩn thận là rơi một món đồ. Tiêu Diệp nhặt lên vừa nhìn thấy dưới háng liền rục rịch đứng lên. Đó đúng là cái tiết khố đã mất từ mấy năm trước của Diệp Huyền, thêu cá chép vàng bơi lượn, vừa tinh xảo vừa đáng yêu.

“Không phải trộm.” Tiêu Diệp buồn buồn nói, “Là ta nhặt được.” Diệp Huyền buồn cười túm lấy vành tai hần: “Vậy sau đó thì sao, đều là người nhặt được?”

Từ sau khi nhặt được tiết khố kia, Tiêu Diệp càng không thể vẫn hồi. Hần mỗi đêm đều dùng cái tiết khố kia phủ lên dương vật, trong miệng thì thảo gọi tên Diệp Huyền, thỏa mãn dục vọng rồi mới ngủ. Ngày ngày bị cọ xát, cái tiết khố kia bị rách. Tiêu Diệp ảo não mất mấy ngày, trong đầu vừa hiện linh quang, nương nương tất nhiên là có rất nhiều tiết khố, nếu bản thân trộm một cái...

Lúc đầu đúng là Diệp Huyền không có phát hiện, đợi đến khi nàng phát hiện bản thân bị mất rất nhiều cái tiết khố, thì đã qua hai năm kể từ lần đầu tiên Tiêu Diệp trộm tiết khố nàng. Sau khi Tiêu Diệp tròn mười bảy, lập phủ bên ngoài cung, kẻ trộm tiết khố trong Thừa Hương điện cũng biến mất, mà Diệp Huyền lại cho rằng là bản thân nhớ lầm, dù sao bên trong hậu cung to lớn này, nào có ai to gan lớn mật lầy trộm tiết khố của thái hậu.

Bây giờ, cái tên to gan lớn mật kia đang đứng trước mặt nàng. Diệp Huyền nhin không được mà bật cười, trong lòng lại mềm nhũn thành một đoàn, cảm thấy Tiêu Diệp thật sự rất đáng yêu. Tiêu Diệp bị nàng cười đến độ thẹn quá hóa giận, nhếch khóe môi một cái: “Nương nương, số tiết khố ấy ta đều giữ lại, người có muốn nhìn lại không?”

Diệp Huyền đỏ mặt, nghĩ đến Tiêu Diệp đã từng dùng mấy cái tiết khố kia làm những chuyện hạ lưu, nàng hừ một tiếng: “Ta mới không muốn nhìn, huống hồ... Ta cũng không phải không có.”

“Nơi nào có?” Bàn tay to của Tiêu Diệp duỗi đến dưới váy nàng, đụng đến bắp đùi trơn mịn của nàng, “Nơi này cái gì cũng không có, không đúng...” Nam nhân hạ thấp giọng, “Ở đây có một cái miệng nhỏ nhắn, đáng thương hề hề hộc ra rất nhiều nước a.”

Tiểu hoa châu bị hấn kẹp lấy, Diệp Huyền liền mềm nhũn nằm trong lòng Tiêu Diệp. Nàng bị Tiêu Diệp ôm ngang lên giường, mê muội nhìn hấn cởi bỏ ngọc đá, cấm bào, lấy ra cây gậy nóng hằm hập áp lên người mình.

“Nói ta hạ lưu, vô sỉ.” Tiêu Diệp cuốn lấy cái lưỡi thơm tho của Diệp Huyền, “Nương nương, đêm nay Cửu lang sẽ khiến cho người hiểu rõ, cái gì gọi là hạ lưu, vô sỉ.”

“Người này, đáng đồ tử...” Diệp Huyền rê rí, tiếng thở dốc bị nam nhân nuốt vào trong miệng. Đêm, còn rất dài...

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 20: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 20

Trời vừa sang thu, thời tiết trong kinh thành đã bớt nóng, hoàng đế nghỉ hè trên hành cung đã đến lúc phải về kinh.

Thiên tử xuất hành, xa giá nối đuôi nhau, hướng về một nơi. Vệ binh mặc áo giáp cầm khiên đi đầu dẫn đường, vệ binh cầm thương đứng san sát nhau theo sau, cấm quân nâng lên ngọn giáo hộ giá quanh xa giá. Đội ngũ chậm rãi di chuyển theo đường núi uốn lượn. Ngay chính giữa đội ngũ là hai cỗ xa giá vô cùng chói mắt, chiếc trước do sáu con ngựa cùng kéo, chiếc sau là bốn con, chính là xa giá của thiên tử cùng thái hậu.

Đường núi bằng phẳng, người đánh xe tài nghệ thành thạo, cho nên xe đi trên đường không chút xóc nảy. Tiêu Diệp ngồi bên trong buồng xe rộng rãi, phía trước là một cái bàn thấp, trên bàn còn có tấu chương mà hãn chưa phê duyệt xong. Giá bút, nghiên mực, cái chặn giấy... Văn phong tứ bảo không thiếu thứ nào, hãn đem bút son duỗi đến một cái đĩa đựng màu đỏ thắm, trong đĩa không phải là màu chu sa thường dùng, mà là một thứ son thơm ngào ngạt. Hãn viết lên giấy vài nét bút, đầu bút liền có chút khô ráp, Tiêu Diệp không đem bút son duỗi đến chỗ rửa bút mà cười nói: “Nương nương, mau thưởng cho ta chút nước a.”

Diệp Huyền ươm một tiếng, dưới ánh mắt nóng rực của Tiêu Diệp cố nén xấu hổ mở rộng hai chân. Nàng trần như nhộng, thân thể trần trụi xinh đẹp dựa vào bên ghế cạnh người Tiêu Diệp. Lúc này cặp đùi thon dài trắng như

tuyệt chậm rãi mở ra, liền để lộ ra đóa hoa nhỏ phấn phấn nộn nộn. Cánh gao gắt gao mấp máy, hoa dịch thơm ngọt theo hoa khẩu chảy ra, giống như nhụy hoa dính đầy sương sớm, vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Ai cũng không nghĩ tới được, trong xa giá của hoàng đế, thái hậu cùng hoàng đế đang ở cùng nhau còn trình diễn một màn hương diễm, dâm mỹ bậc này. Bàn tay Diệp Huyền nắm chặt chần găm dưới thân, nhìn bút son kia chậm rãi duỗi đến nơi giữa hai chân mình. Đầu bút lông thô ráp tách ra bối thịt khép kín, ở huyết khẩu họa vài vòng tròn rồi chậm rãi đâm vào tiểu huyết.

“Ân... Ngô...” Nàng khắc chế không được tiếng rên rỉ, hàm răng cắn chặt miếng vải nhét trong miệng, mới khắc chế được tiếng rên rỉ tao mị đến tận xương không bật ra khỏi môi.

”Nường nường, người nên nhỏ tiếng một chút, nếu để người bên ngoài nghe được thì sẽ không tốt lắm.” Tiêu Diệp ung dung chuyển động bút son, ngòi bút thấm đẫm dâm thủy, ở trong hoa kính không ngừng xoay tròn.

Hắn càng nói như vậy, Diệp Huyền càng động tình khó nhịn. Nghĩ đến bên ngoài xe ngựa là vài trăm thị vệ hộ giá, bản thân cùng họ chỉ cách một tầng vách tường xe ngựa, chính mình thân thể lỏa lồ bị con nuôi đùa bỡn. “Không cần...” Nàng nhỏ giọng cầu xin, bởi vì trong miệng bị nhét tiết khổ, âm thanh mơ hồ không rõ, vừa như khóc lại vừa như nỉ non.

Hô hấp Tiêu Diệp không khỏi nặng nề hơn mấy phần, thật sự là cái tiểu dâm oa câu nhân, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, côn thịnh nơi khổ gian lại nảy lên, hận không thể ngay lập tức cắm vào tiểu tao huyết của Diệp Huyền, không đem tiểu tao huyết kia phá nát quyết không bỏ qua. Hít sâu một hơi, Tiêu Diệp đem bút son rút ra. Giữa ngòi bút cùng huyết khẩu kéo ra một đường chỉ bạc dâm mỹ, trong hoa huyết phát ra một tiếng ba nho nhỏ, trêu chọc Tiêu Diệp kém chút nữa không nhịn xuống được.

Thấy Tiêu Diệp muốn nhào lên, Diệp Huyền vừa thở dốc vừa nói: “Người nếu là... Nếu là hiện tại sáp vào, đã có thể tính... Thua cuộc.”

Tiêu Diệp ngừng lại, oán hận nhìn Diệp Huyền một lúc, mới miễn cưỡng áp xuống đục vọng đang bồng bồng phấn chấn trong cơ thể: “Tốt, đây chính là người tự tìm, nhìn xem chúng ta ai nhịn không được trước.”

Diệp Huyền thầm nghĩ, đục vọng nam nhân so với nữ nhân tất nhiên là mạnh hơn, nàng không tin Tiêu Diệp có thể nhẫn nhịn hơn mình. Tình thế giữa hai người bây giờ là một hồi đánh cuộc. Nếu Tiêu Diệp nhịn không được mà đem côn thịt cắm vào tiểu huyết của Diệp Huyền trước, thì tính là hãn thua. Nếu Diệp Huyền bị Tiêu Diệp đùa bỡn cao trào, liền xem là Diệp Huyền thua. Tiêu Diệp thua, ba tháng không được thân cận Diệp Huyền. Còn nếu Diệp Huyền thua, cũng trong vòng ba tháng, lúc ở trên người mọi chuyện đều nghe theo Tiêu Diệp.

Diệp Huyền biết rõ thủ đoạn tính sự của Tiêu Diệp cao siêu, lúc đưa ra điều kiện, còn bắt buộc Tiêu Diệp không thể chạm vào thân thể mình. Vốn tưởng rằng như vậy là thắng rồi, không nghĩ tới Tiêu Diệp cười như không cười lôi ra một cây bút. Diệp Huyền lúc đó còn mơ hồ không hiểu, đây là muốn làm gì?

Rất nhanh, nàng liền được thưởng thức sự lợi hại của cây bút kia. Nếu không phải Tiêu Diệp thương tiếc nàng, không dùng thủ đoạn quá mức kịch liệt, nếu không Diệp Huyền đã sớm tiết. Đương nhiên, nhìn cảnh đẹp trước mặt, Tiêu Diệp cũng khó nhẫn nhịn. Hai người cứ như vậy giằng co, đều khát vọng thân thể đối phương, nhưng chỉ vì một hồi đánh cuộc đành phải cật lực nhẫn nại.

Cảm giác được cán bút lạnh băng lại duỗi vào hoa huyết, cả người Diệp Huyền run rẩy, dĩ nhiên là không chịu nổi. Mị thịt trong hoa huyết ra sức hút chặt cán bút, nhưng cán bút kia thật nhỏ, làm sao có thể thỏa mãn nàng. Ánh mắt Diệp Huyền không khỏi liếc về nơi khố hạ Tiêu Diệp, đáng tiếc

nam nhân mặc quần áo chỉnh tề, chỉ thấy dưới bụng phồng lên một khối. Nàng không tự chủ phác họa ra hình dáng căn côn thịt kia, bỗng thân thô cứng, quy đầu to như trứng vịt... Thật muốn côn thịt nóng bỏng hung hăng cắm vào trong thân thể nàng, mỗi một lần đâm vào đều khiến linh hồn nhỏ bé của nàng muốn bay lên. Rất muốn... Hai mắt Diệp Huyền mê muội, rất muốn thịt heo bỏng...

Tiêu Diệp cười môi, biết nàng sắp đến. Hắn đem ngòi bút thay đổi phương hướng, tìm được điểm quen thuộc trong hoa kính, cấp tốc đâm vào.

“Đừng!” Thân thể Diệp Huyền trong nháy mắt gần như muốn nhảy dựng lên, dưới thế tấn công không ngừng của Tiêu Diệp, ngòi bút cứng rắn nhiều lần dính đến chỗ mẫn cảm nhất của nàng. Đầu lông tơ mỗi lần quét qua, liền giống như mấy trăm lần tra tấn ôn nhu. Cuối cùng, trong hoa tâm của nàng trào ra một cỗ dâm thủy, trong tầm mắt mơ hồ, Diệp Huyền nhìn thấy Tiêu Diệp đem ngòi bút quăng đi, cấp bách đem thân thể mình áp lên.

“Người thua...” Giọng nói Tiêu Diệp khàn khàn, hẳn nặng nề đem côn thịt sát vào... Bên ngoài xe ngựa cảnh thu hui quạnh, bên trong xe ngựa cảnh xuân kiêu diễm đang lan tràn.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 21: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 21

Bị Tiêu Diệp một đường đũa bõn trong xe, lúc trở lại Thừa Hương điện, ngay cả khí lực để nhắc chân Diệp Huyền cũng không có. Xiêm y lỏng lẻo khoác loạn lên người, cả người nàng trải rộng dẫu tay dẫu hôn. Giữa hai chân dính dính, hỗn hợp dâm thủy cùng bạch trọc. Dọc đường đi, căn dâm côn của Tiêu Diệp cũng không có rút ra khỏi hoa huyết Diệp Huyền.

Nàng bị ép buộc khóa ngòi trên bụng Tiêu Diệp, bị hấn ườn thẳng thắt lưng hung hăng trừu sáp, hai chân khoát lên vai hấn, nhìn cự vật đỏ đậm ở hoa khẩu ra ra vào vào. Thậm chí cúc huyết tinh xảo cũng bị ngón tay Tiêu Diệp chơi đùa một phen, Diệp Huyền không thể không nhếch cao mông, côn thịt trong tiểu huyết càng thêm cuồn mãnh trừu sáp, tuyết nhũ bị một bàn tay to lớn tàn sát bừa bãi. Bởi vì trong miệng bị nhét tiết khố, tiếng rên rỉ cùng nước nở mới không bị tràn ra ngoài.

Sau khi nàng quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, trong mê man vẫn cảm giác được Tiêu Diệp dùng sức chà đạp đầu vú nàng, lại vùi đầu nơi hoa cốc từng ngậm từng ngậm nuốt xuống dâm thủy. Sau đó còn nhét côn thịt vào trong miệng nàng, nàng theo bản năng liền hút lấy, một hồi lâu sau, tinh dịch nóng bỏng mạnh mẽ bắn ra, bị nàng nuốt hết vào bụng không sót một giọt.

Trong miệng tựa hồ còn lưu lại hương vị tinh dịch của hấn, Diệp Huyền ngâm trong đục dũng, hai gò má ửng hồng, cũng không biết là bị hơi nước nóng hun đỏ, hay là nhớ lại hình ảnh dâm loạn hoang đường kia mà thẹn

thùng không thôi. Lúc nàng tắm không thích có người bên cạnh hầu hạ, trong căn phòng to lớn chỉ có mình nàng. Nàng một mặt không yên lòng chà sát thân thể, một mặt nhìn quanh bốn vách tường bần khoản, rốt cuộc thì cửa ngấm bị Tiêu Diệp giấu ở đâu?

Nghĩ đến thời điểm bản thân không biết chuyện, thân thể đã sớm bị Tiêu Diệp nhìn lén, Diệp Huyền liền xấu hổ. Hơn nữa Tiêu Diệp nhìn lén đã hai năm, bản thân lại chưa từng phát hiện ra.

Đây chính là nguyên nhân Diệp Huyền ép Tiêu Diệp đánh cuộc, đại khái là ngày tháng sống trên núi quá thoải mái, Tiêu Diệp nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, nói ra lý do mình xuất hiện ở Khúc Thủy các đêm đó, thật ra hẳn tính toán đi nhìn lén Diệp Huyền tắm rửa.

Hôm đó, sau khi yến tiệc kết thúc, Tiêu Diệp đã sớm say khướt đi đến ao ôn tuyền, trong lòng vừa động, liền lệnh cho Cao Thành Phúc đuổi toàn bộ thị vệ, người hầu ở quanh đây, rồi tự mình đi vào. Diệp Huyền quả đúng như hẳn dự đoán, ngâm mình trong ao mắt nhắm dưỡng thần. Nhưng vì Tiêu Diệp thật sự đã quá say, trong đầu mê mê trầm trầm, liền nghĩ cảnh đẹp trước mắt là một hồi mộng xuân.

Mộng xuân như vậy hẳn đã mơ nhiều lần, ở trong mộng, Tiêu Diệp một lần lại một lần giữ lấy thân thể Diệp Huyền, vì nghĩ cảnh trước mắt cũng là mơ, nên hẳn hoàn toàn không đề nén dự niệm, liền nhảy vào trong ao ôm lấy Diệp Huyền.

Sau khi Diệp Huyền nghe xong, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, khó trách lần đó Tiêu Diệp thô bạo như vậy, hóa ra hẳn tưởng là mình đang nằm mơ. Nàng hừ một tiếng: “Đừng tưởng chuyện này cứ thế mà cho qua, huống hồ...” Nàng dừng một chút, hiển nhiên là vì ngượng ngừng không chịu nổi, “Nhìn lén nữ tử tắm rửa, không phải điều mà một quân tử nên làm.”

Tiêu Diệp hôn lên cái miệng nhỏ đang chu lên của nàng, trêu đùa: “Nương nương tốt của ta, ta không phải là quân tử gì gì đó.” Hả hạ giọng, ở bên tai Diệp Huyền thì thầm, “Nhìn lên người tắm rửa, đó cũng không phải là lần đầu tiên.”

Diệp Huyền đầu tiên là giật mình sững sốt, sau đó đỏ bừng mặt xấu hổ: “Người...”

Sau khi nói xong Tiêu Diệp có chút hối hận. Chuyện này cùng với chuyện trộm tiết khố của Diệp Huyền là giống nhau, đều là những chuyện hoang đường nhất hẳn từng làm. Lúc đó Tiêu Diệp cũng ở trong Thừa Hương điện, mặc dù có địa lợi, nhưng cung tì hầu hạ bên người Diệp Huyền quá nhiều, Tiêu Diệp chỉ nhìn lên được có mắt lần. Sau này hẳn xuất cung lập phủ, mấy tháng mới gặp Diệp Huyền được một lần. Tiêu Diệp ngày ngày ở trong vương phủ dạy vò tướng niệm, thật vất vả vượt qua ba năm gian nan kia, đợi đến khi hẳn ngồi lên đế vị, cuối cùng cũng có thể danh chính ngôn thuận ở cùng một chỗ với Diệp Huyền.

Mệnh lệnh đầu tiên mà hẳn ban ra sau khi đăng cơ, không phải là phong thưởng cho công thần, cũng không phải xử lý người có tội, mà là sai người làm một cái cửa ngấm nơi Diệp Huyền tắm rửa. Sau đó, mỗi khi Diệp Huyền tắm rửa, Tiêu Diệp liền tránh phía sau cửa, nhìn thân thể trắng nõn không mảnh vải che thân.

Tuyệt nhũ cao ngất của nàng, vòng eo nhỏ nhắn tinh tế, tuyết đồn no đủ căng tròn như một trái đào mật, dù Tiêu Diệp miệng đắng lưỡi khô. Càng khiến cho Tiêu Diệp khó có thể tự giữ, là chỗ thần bí giữa hai chân nàng, hoa môi mềm mại, huyết khẩu thủy nhuận... Tiêu Diệp cấp tốc triệt động côn thịnh nơi khố gian, cứ như vậy mà đạt tới cao triều trong lúc rình coi.

Tuy biết rằng Tiêu Diệp khó lòng kìm nổi, nhưng Diệp Huyền vẫn tức giận. Không chỉ không cho Tiêu Diệp lên giường, liền ngay cả một chút hành động thân mật cũng không cho phép. Tiêu Diệp dỗ nàng mấy ngày,

cuối cùng dùng kế khích tướng, Diệp Huyền mời đồng ý đánh cuộc với hãn. Vốn dĩ Diệp Huyền muốn khiến Tiêu Diệp thua, để hãn ăn chút đau khổ, không nghĩ tới lại đem bản thân đưa vào miệng sói.

Trong vòng ba tháng tiếp theo, nàng sẽ mặc cho Tiêu Diệp đùa bỡn. Trong lòng Diệp Huyền vừa thẹn vừa sợ, lại có chút chờ mong khiến nàng kẹp chặt hai chân, chậm rãi ma sát. “Cửu lang...” Nàng thấp giọng nỉ non, từ thân thể đến linh hồn của nàng đều đã luân hãm trong sự ôn nhu của nam nhân, chìm vào giấc mộng ngọt ngào.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 22: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 22

Tháng mười này là sinh thần của Tiêu Diệp, một năm thanh bình lại sắp qua đi, sau đó hai tháng, Tiêu Diệp đã đăng cơ tròn ba năm. Ba năm, đối với một vị tân đế mà nói là một con số có nhiều ý nghĩa. Trong ba năm này, uy thế Tiêu Diệp ngày càng lớn, mà Đại Dận dưới sự thống trị của hắn đã bắt đầu có dấu hiệu của một thời thịnh thế.

Lễ bộ sáng sớm nay đã bắt đầu trình lên tấu chương chuẩn bị cho sinh thần của hắn, đúng lúc vài vị thừa tướng đều có mặt, Ngụy Nguyên tiếp nhận danh sách nhìn một lượt, vuốt râu cười nói: “Lễ bộ đúng là tận tâm.” Hắn có chút xúc động, “Qua tháng mười, quan gia liền đã hai mươi ba.”

Hắn tuy còn trẻ tuổi, nhưng xử lý triều chính không hề trúc trắc. Vài vị thừa tướng cũng cảm khái, so với thiếu niên khí phách mà nói, bọn họ đều đã quá già nua.

Trịnh Niên Khoan ở bên nói: “Chỉ tiếc dưới gối hư không.”

Tương Khác ngồi trên ghế không nói chuyện, nghe được Trịnh Niên Khoan nói, mi tâm nhảy dựng. Chính sự đường đột nhiên yên tĩnh, tuy lời nói của Trịnh Niên Khoan không xuôi tai, nhưng đó đúng là điều lo lắng của nhiều người.

Tiêu Diệp cũng sắp hai mươi ba tuổi, nam tử bình thường tầm tuổi hấn, dưới gối đã sớm có nam có nữ, mà hấn ngay cả hoàng hậu cũng chưa lập. Không chỉ có như thế, hậu cung cũng trống rỗng, đừng nói là tần phi, vài năm nay, nghe cả một cái cung tì bị hấn lâm hạnh cũng không có. Nhóm triều thần cho rằng Tiêu Diệp đối với việc lâm hạnh cung tì không có hứng thú, nhưng làm cho người ta lo lắng là, hấn không gần nữ sắc, trong cung liền không có đứa nhỏ ra đời. Một hoàng đế không có con nối dõi, cho dù hấn anh minh đến mức nào, đợi khi hấn băng hà, Đại Dận lại có một phen biến loạn.

Triều thần trong đang đứng trong điện đều là người cũ của Cảnh Tông, đã trải qua cuộc chiến đoạt đích máu chảy đầm đìa. Cảnh Tông không giống với Tiêu Diệp, hấn có chín người con trai, nhưng chỉ vì không có con trai trưởng, liền gây ra cục diện loạn lạc năm năm. Mà Tiêu Diệp bây giờ đừng nói đến con trai trưởng, ngay cả một cái thứ tử hấn cũng không có, một khi hấn băng hà, cuộc chiến gió tanh mưa máu để tranh đoạt ngôi vị tôn quý nhất thế gian là điều khó có thể tránh khỏi.

Thấy mọi người không nói chuyện, Tương Khác buông ly trà trong tay xuống, thản nhiên nói: “Quan gia còn trẻ.”

“Đúng vậy.” Ngụy Nguyên vội nói, “Chư công ở đây gặp cái gì, quan gia vẫn còn trẻ.”

Nhất thời, không khí trong Chính sự đường có phần lung lay. Tương Khác thở dài trong lòng một hơi, đây không phải là vấn đề tuổi tác của quan gia, hấn nhìn ra được, thì những người khác cũng nhìn ra được, thiên tử căn bản là không đồng ý đại hôn.

Từ lúc Tiêu Diệp đăng cơ, có rất nhiều triều thần đề nghị hấn tuyển tú, làm phong phú hậu cung. Trong số những người này dĩ nhiên là có nhóm ngoại thích, nhưng đại hôn của hoàng đế, vốn là chuyện vì xã tắc thiên hạ. Không có trung cung, không có con trai trưởng, những việc này không chỉ

khiến sau khi hoàng đế băng hà sẽ có nội loạn mà còn ảnh hưởng đến địa vị của thiên tử khi còn tại vị. Nhưng lúc đó Tiêu Diệp lại nói, tay chân ly họa, trong lòng hãn bi thương, không có tâm tư để ý mấy chuyện này. Việc này cứ thứ kéo dài xuống, thoáng chốc đã ba năm qua đi. Cho dù là bi thương có lớn đến đâu bây giờ cũng nên nhạt đi rồi.

Tương Khác hạ quyết tâm, mặc kệ Tiêu Diệp là vì nguyên nhân gì mà không muốn đại hôn, nhưng hãn không thể để thiên tử tiếp tục tùy hứng. Không nói đến là vì Đại Dận, chỉ vì bản thân Tiêu Diệp, hãn cũng phải khuyên nhủ thiên tử. Phải biết rằng, huynh đệ tử muội của quan gia có không ít người không thành thật. Khó đảm bảo hoàn toàn bọn họ sẽ không lấy chuyện con nối dòng ra mà chỉ trích Tiêu Diệp.

Vừa vặn sau buổi triều, Tiêu Diệp lưu lại một mình Tương Khác để bàn chuyện, sau khi xử lý xong, Tiêu Diệp đang chờ Tương Khác lui ra ngoài, lão đầu nhi lại chình chình quan phục, hành đại lễ quỳ rạp trên mặt đất: “Bệ hạ, thần còn có một việc muốn bẩm tấu.”

Tiêu Diệp cảm thấy nghi hoặc, hãn vuốt cằm nói: “Tương tướng làm gì thế, nói đi.”

Vẻ mặt Tương Khác nghiêm túc: “Bệ hạ đã đăng cơ gần ba năm, trung cung đến nay vẫn vô chủ. Thần mỗi khi nhớ đến, trong lòng đều vô cùng lo lắng...”

Tiêu Diệp vừa nghe hãn nhắc đến chuyện này, trong lòng cảm thấy không kiên nhẫn, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh, chờ Tương Khác nói xong, thần nhiên nói: “Trẫm đã biết chuyện này, nhưng hiện giờ chính sự bề bộn, chuyện này để sau lại nói.”

“Bệ hạ.” Tương Khác thấy thái độ Tiêu Diệp qua loa, vội nói “Việc lập hậu, là việc quốc đại sự.” Hãn nhận ra được Tiêu Diệp mất hứng nhưng việc này không thể để lâu thêm nữa, liền hết lời khuyên can Tiêu Diệp. Chỉ

thấy sắc mặt Tiêu Diệp càng ngày càng đen, tay phải cầm cán bút như có như không gõ lên mặt bàn, cốc cốc cốc, trong lòng Tương Khác không khỏi lo sợ.

Đợi Tương Khác nói xong, âm thanh cốc cốc cốc cũng dừng lại. Tiêu Diệp híp mắt, lạnh lùng nhìn Tương Khác đang quỳ gối phía dưới: “Việc nhà của trăm khanh cũng muốn quản?”

Tương Khác biết lúc này Tiêu Diệp đang giận dữ, nhưng hấn không thể lùi bước, nhìn thẳng Tiêu Diệp đồng dục nói: “Bệ hạ nói lời ấy là sai rồi, bệ hạ là vua của một nước, bệ hạ lập hậu, hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, bệ hạ có con nối dòng, là chuyện liên quan đến giang sơn xã tắc, sao gọi là việc nhà được?”

Tiêu Diệp cười lạnh một tiếng, quăng ngòi bút xuống trước mặt hấn: “Tương khanh nói thật hay, có phải hay không trăm ngũ với nữ nhân nào, dùng cái loại tư thế nào, các người cũng cho rằng đó là chuyện liên quan đến thiên hạ, các người cũng muốn quản?”

Tương Khác sợ hãi: “Bệ hạ, oan uổng cho thần!”

Tiêu Diệp vung tay áo, xoay người bước đi.

Tương Khác bị ngữ khí kinh người của Tiêu Diệp tức đến ngã ngửa, hấn đã là lão nhân, ôm ngực đứng một lúc lâu mới bình tĩnh lại được, không ngừng than thở. Quan gia đến cũng vẫn là thiếu niên, tính tính ương bướng như vậy, chỉ sợ cho dù triều thần có hợp lực khuyên can cũng vô dụng. Hấn không khỏi nghĩ tới thái hậu, quan gia cùng thái hậu tình cảm thâm hậu, nếu thái hậu khuyên nhủ, có lẽ quan gia sẽ nghe lọt.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 23: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 23

“Thập nhất nương, con nên khuyên nhủ quan gia.” Một nữ nhân đẹp đẽ, ung dung ngồi phía dưới Diệp Huyền, nhờ chăm sóc kỹ lưỡng mà nhìn bà không có điểm nào giống lão phụ nhân đã gần năm mươi. Phụ nhân này đúng là mẫu thân của Diệp Huyền, Hạ Quốc phu nhân Quách thị. Thân phận ngoại thích khiến người Diệp gia làm việc luôn cẩn thận, chặt chẽ, nên Quách thị rất ít khi tiến cung thăm nữ nhi, lúc này nhân dịp sinh thần của hoàng thượng liền xin yết kiến, lúc này mẫu tử đang nói chút chuyện phiếm, nàng liền hạ giọng nói.

“Qua sinh thần này, quan gia đã hai mươi ba tuổi, người xem Đại Dận chúng ta có triều nào hoàng đế đã hai mươi ba tuổi mà chưa lập hậu.” Quách thị thở dài, “Dưới gối quan gia đến nay vẫn hư không, thật khiến người ta ưu sầu.”

Diệp Huyền vừa nghe Quách thị mở miệng, liền biết nàng muốn nói cái gì. Mấy ngày trước Tương Khác đã cầu kiến, cũng đề cập đến việc lập hậu. Trái tim Diệp Huyền giống như bị thả vào trong chảo dầu mà chiên, nàng đâu phải không biết lý do Tiêu Diệp không muốn lập hậu. Đã như thế, nàng làm sao có thể mở miệng khuyên can Tiêu Diệp.

“A nương...” Diệp Huyền do dự một lát, “Dù sao Cửu lang còn trẻ...”

“Trẻ chỗ nào?!” Quách thị bỗng nhiên kích động nói, “Trưởng tử của Triệu vương cũng đã mười hai tuổi!” Ý thức được bản thân thất thố, nàng hạ giọng xuống, “Thập nhất nương, a nương cũng là lo lắng cho con a. Quan gia tuy rằng vẫn còn trẻ trung, khỏe mạnh, nhưng nếu là... Nếu là ngày nào đó có gì bất trắc, người lại không có con, đến lúc đó chỉ có thể chọn con của Lỗ vương hoặc Triệu vương. Lỗ vương là người ngu xuẩn, nên thích hợp nhất chỉ còn có Triệu vương...”

Mà Triệu vương lại cố tình đối với Diệp Huyền vô cùng không hợp. Sau loạn ngũ vương, triều đình muốn chọn tân đế. Diệp Huyền là thái hậu đương triều, trong việc chọn tân đế này, nàng là người có quyền lên tiếng nhất. Lỗ vương đã bị nhóm triều thần loại trừ từ trước, nên chỉ còn hai người là Triệu vương cùng Tiêu Diệp. Theo truyền thống, Triệu vương lớn tuổi hơn, ngôi vị hoàng đế đáng lý là truyền cho hắn. Tuy tính tình hắn tàn bạo, nhưng cũng không phải là không có năng lực. Nhóm triều thần liền chia làm hai phái, một phái ủng hộ Triệu vương, phái còn lại ủng hộ Việt vương, cuối cùng quyền quyết định nằm trong tay Diệp Huyền.

Không cần nghĩ cũng biết Triệu vương hận Diệp Huyền như thế nào. Theo như lời Quách thị nói, nếu như Tiêu Diệp băng hà, hoàng đế vô tử, thì chỉ có hai phương án để giải quyết. Một là từ trong nhóm tôn thất chọn ra một người làm con thừa tự của Tiêu Diệp, rồi lập làm đế, nhưng hoàng đế tuổi còn nhỏ, không thể chủ trì toàn cục, xã tắc bất ổn. Phương án thứ hai là nhường ngôi cho huynh đệ của Tiêu Diệp, đến lúc đó Triệu vương đăng cơ, tuy rằng bên ngoài hắn không thể bất kính với thái hậu là nàng, nhưng thủ đoạn ngầm làm sao có thể thiếu?

“Thập nhất nương.” Quách thị vô cùng thương yêu tiểu nữ nhi phải vào cung từ lúc còn nhỏ, nàng không khỏi rơi lệ nói, “A nương không muốn con rơi xuống kết cục giống như thái hậu Long Khánh tiền triều...”

Trong lòng Diệp Huyền chua xót, nàng nắm lấy tay Quách thị: “A nương, đừng lo lắng, con bây giờ sống rất tốt. Triệu vương không thuận

phục... Biểu hiện có thật sự rõ ràng?”

Quách thị hừ lạnh một tiếng: “ Cứ tưởng rằng Quan gia không biết, hẳn suốt ngày qua lại cùng nhóm dư đảng của phế đế, còn có Hồ Dương công chúa cũng không phải là người dễ đối phó.”

“Hồ Dương công chúa...” Diệp Huyền đã lâu không quan tâm đến chuyện triều chính, tuy biết Triệu vương đối với việc Tiêu Diệp thừa kế ngôi vị hoàng đế trong lòng không phục, nhưng không nghĩ tới dã tâm của hẳn đã rõ ràng như thế, còn lui tới cùng Hồ Dương trưởng công chúa.

Cảnh Tông có chín trai bốn gái, trong đó trưởng nữ Bình An Trưởng công chúa cùng tam công chúa Chiêu Khánh đều bị quấn vào loạn ngũ vương mà bỏ mạng. Thứ công chúa Tương Thành thân thể suy nhược, gia yến mỗi năm đều phải ăn nhân sâm mới có thể tham dự. Hồ Dương công chúa Tiêu Nga là tứ công chúa, cùng là nữ nhi được Cảnh Tông sủng ái nhất.

Tiêu Nga trời sinh tính tình kiêu ngạo, nàng là do Quý phi Ôn thị của Cảnh Tông sinh ra, kim chi ngọc diệp, lúc nhỏ cũng không ít lần khi dễ Tiêu Diệp. Cũng may nàng đối với quyền thế không có hứng thú, trong thời gian loạn ngũ vương không bị quấn vào. Nhưng cố tình phò mã của Tiêu Nga lại là người của Chu vương, sau loạn ngũ vương, Chu vương thua trận bị giết chết, cả nhà Hạ gia cũng bị luận tội mưu phản mà xử trảm. Bởi vì Tiêu Nga là công chúa, Diệp Huyền liền làm chủ để nàng cùng Hạ Mạ cùng cách. Tuy rằng không bị phán tội chết, nhưng chồng con của nàng đều đã bị chém đầu, trong lòng nàng hận ý với Diệp Huyền sợ rằng còn nhiều hơn sơ với Triệu vương.

“Hồ Dương là nữ nhân tâm ngoan thủ lạt, thập nhất nương, con nên vì bản thân mà tính toán.” Trước khi xuất cung Quách thị vẫn tha thiết dặn dò, “Nếu không muốn lập hậu, thì chọn một nữ nhân sinh một đứa bé cho quan gia, người tự nuôi đứa trẻ đó, nửa đời sau cũng có nơi dựa vào.”

“Con đã biết, a nương.” Khi nói ra những lời này, Diệp Huyền cảm thấy cổ họng chua xót. Nàng thật sự muốn đi khuyên Tiêu Diệp sao, tự tay đem nam nhân mà mình yêu sâu sắc đẩy vào trong lòng nữ nhân khác. Diệp Huyền không sợ triệu vương cùng Hồ Dương công chúa trả thù, giả sử như Tiêu Diệp thật sự gặp bất trắc, nàng nghĩ, nàng cũng không muốn sống tiếp. Nhưng nàng nhớ lại lời của Tương Khác, Triệu vương rục rịch, còn có Triệu Niên Khoan luôn giúp đỡ dư đảng phế đế, nếu Tiêu Diệp không có con, sợ là đế vị của hắn cũng lung lay.

Diệp Huyền còn đang do dự, ngày hôm sau, trong kinh thành liền nổi lên lời đồn. Quan gia chậm chạp không chịu lập hậu, không có nguyên nhân gì chính đáng mà là vì quan gia là nam nhân bất lực!

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 24: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 24

Lời đồn giống như lửa cháy lan trên đồng cỏ mà truyền khắp kinh thành, nếu nói không có người đứng sau xúi giục, Diệp Huyền không thể nào tin được. Nàng liền nghĩ tới Triệu vương, muốn kéo Tiêu Diệp xuống, không phải là hăn thì còn ai. Diệp Huyền cuối cùng cũng hạ quyết tâm, không thể để sự tình tiếp tục phát triển như vậy.

Nàng cùng Tiêu Diệp vốn là chuyện không thể, trong khoảng thời gian này ngày ngày ngọt ngào, cũng chỉ là nàng trộm được. Từ lúc nàng gả cho Cảnh Tông, thì nàng cùng Tiêu Diệp cả đời cũng không có khả năng. Nhưng nếu nàng không gả cho Cảnh Tông, thì cũng không thể gặp được Tiêu Diệp. Trong cuộc sống chuyện âm kém dương sai như thế này, cầu không được, bỏ xuống cũng không được, cũng quên không được. Nhưng nàng không thể không buông tay, cũng không thể quên.

Đoạn thời gian gần đây, chuyện triều chính bận rộn, Tiêu Diệp ngày ngày ở Lâm Đức điện, ngay cả thời gian tới thỉnh an nàng cũng không có. Đêm nay tiểu nội quan của Thừa Hương điện đi qua, truyền lời thái hậu thỉnh quan gia qua đó một lát, có việc cần thương lượng. Tiêu Diệp còn không biết lời đồn đãi nơi dân gian, loại sự tình này triều thần chỉ có thể gạt hăn, làm sao có gan chủ động nói cho hăn biết. Hăn buông bút son, trong lòng cảm thấy vui sướng không thôi, xem ra Diệp Huyền là muốn hăn.

Bước chân nhẹ nhàng đi đến Thừa Hương điện, Tiêu Diệp vẫy lui cung tì, nội quan hai bên, thấy Diệp Huyền ngồi trước án tiền trầm mặc không nói, trong lòng nhất thời lộp bộp rơi xuống. “Nương nương.” Hãn vươn tay muốn nắm tay Diệp Huyền, nhưng lại bị nàng né tránh.

“Cửu lang, người nên lập hậu.” Diệp Huyền thản nhiên nói, “Quốc gia không thể một ngày không có vua, người cũng không thể không có con nối dòng, trung cung để trống đã lâu, đối với quốc gia là điều không nên. Ta đã phân phó xuống dưới, phạm là quan viên từ tứ phẩm trở lên có nữ nhi đủ tuổi liền tham gia trạch tuyển, người...”

Nàng còn chưa dứt lời, chợt nghe xoảng một tiếng. Tiêu Diệp vung tay hất đổ bình ngọc trên bàn, vẻ mặt hãn khác thường, nhưng khóe môi lại mang theo ý cười, trầm giọng nói: “Người muốn ta lập hậu?” Hãn lặp lại một lần, như là không dám tin tưởng, “Người muốn ta cưới nữ nhân khác?”

“Cửu lang...” Diệp Huyền cố nén cảm giác đau nhức nơi gò má, nàng cũng không biết bản thân rốt cuộc là muốn thế nào, tính tình vốn dĩ kiên cường, nhưng trước mặt Tiêu Diệp nàng lại yếu đuối như vậy. Nàng tuyệt đối không thể để nước mắt chảy xuống, hít sâu một hơi, cổ họng đắng chát, “Người vốn cần một người thế tử.”

Người cần một người thế tử, thiên hạ này cần một hoàng hậu, nhưng người đó không thể là ta.

Tiêu Diệp nhìn nàng, “Diệp Huyền.” Đây là lần đầu tiên hãn gọi tên nàng, hai chữ hãn tâm tâm niệm niệm bấy lâu nay lại nói ra vào lúc này. Hãn bước từng bước tới gần Diệp Huyền, nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của nàng, “Người có tim hay không?” Hãn hung hăng nắm chặt cầm Diệp Huyền, “Người đến cùng là có tim hay không?”

Ánh mắt hãn hung ác, bỗng nhiên thấp giọng cười: “Ta ở trong mắt người, có phải hay không là một tên ngốc? Nâng người, che chở người, vì

người mà không cần ngôi vị hoàng đế, người lại muốn ta cưới nữ nhân khác...” Diệp Huyền mím môi không trả lời, nàng bị Tiêu Diệp khống chế, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn thẳng hắn.

Tiêu Diệp nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, dưới tay là cần cổ trắng ngần yếu ớt. Trong nháy mắt, hắn thật muốn hung hăng bóp cổ nàng, để nàng biết bản thân có bao nhiêu đau đớn. Nhưng hắn đến cùng là không thể hạ thủ được, hắn yêu nàng đã bảy năm, nhưng ngay cả một chút cơ hội nàng cũng không chịu cho hắn, muốn đẩy hắn ra xa.

“Cửu lang...” Nước mắt trong mắt Diệp Huyền, cuối cùng cũng chảy xuống, “Chúng ta là không có khả năng...”

“Vì sao không có khả năng?” Tiêu Diệp bướng bỉnh nói, “Ta có thể không làm hoàng đế, người cũng có thể không làm thái hậu, chúng ta cao chạy xa bay, A Huyền...” Hắn nhẹ giọng, cơ hồ là cầu xin Diệp Huyền, “Cùng nhau rời đi, được không?”

Diệp Huyền lắc đầu, bọn họ rời đi, vậy triều đình làm thế nào bây giờ, giang sơn vạn dân nên làm thế nào. Diệp Huyền không thể làm người vô trách nhiệm như vậy, mắt thấy Đại Dận cuối cùng cũng sắp có ngày thái bình thịnh thế, nàng làm thế nào chỉ vì tư tình bản thân mà bỏ mặc dân chúng không để ý.

Nàng còn nhớ rõ sau khi Hiếu Thành hoàng hậu hoẵng thế, trong nhà muốn chọn người đưa vào cung. Lúc đó nàng mới mười lăm tuổi, tổ phụ gọi nàng vào thư phòng: “Thập nhất nương, trong nhà muốn người tiến cung, người có nguyện ý hay không?”

Làm sao có thể nguyện ý đây, một thiếu nữ mười lăm tuổi, đúng là độ tuổi đẹp nhất của người con gái, lại bị ép bước chân vào thâm cung giết người không thấy máu, đem cả cuộc đời mình cột với một lão nhân sắp chết. Hồi lâu sau, Diệp Huyền quỳ xuống dập đầu với tổ phụ, thanh âm

mềm nhẹ mà kiên định: “Trong nhà sinh ta nuôi ta, cho ta cầm y ngọc thực, an bình không lo, ta sao mà không hiểu, đó là nhờ tổ tiên dùng máu chinh chiến mà được, phụ huynh ngày ngày tranh đấu trên triều mà có. Bây giờ là lúc ta phải gánh một phần trách nhiệm, thập nhất nương cam nguyện tiến cung, đa tạ tổ phụ thành toàn.”

“Đứa trẻ ngoan...” Ánh mắt tổ phụ đầy phức tạp nhưng vẫn có nét vui mừng, “Người nhất định sẽ trở thành một hoàng hậu tốt, chỉ mong người không thẹn với tâm, không thẹn với cả thiên hạ này.”

“Cửu lang.” Diệp Huyền vươn tay, vuốt ve gò má Tiêu Diệp, “Ta không muốn... thẹn với thiên hạ.”

“Vậy người tình nguyện phụ ta?” Tiêu Diệp chậm rãi buông tay Diệp Huyền, ánh mắt hãn ám đạm, “Ta nên sớm biết...” Hãn giống như đang nỉ non, “Ta nên sớm biết...”

Diệp Huyền cảm thấy có một bàn tay đang nắm chặt trái tim nàng, Tiêu Diệp đứng nơi đó, nhưng trong thoáng chốc dường như nàng lại thấy được đứa trẻ mười năm trước, thần sắc mờ mịt đứng một chỗ, cô độc, đạm mạc bước từng bước ra ngoài.

Cho đến khi bóng dáng hãn biến mất trong đêm, Diệp Huyền mới ngồi sụp xuống ghế, đau khổ khóc thành tiếng. Cuối cùng, chính nàng là người chặt đứt tình yêu này. Từ nay đến lúc chết, đêm dài vắng vẻ, chỉ một mình nàng cô độc.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 25: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 25

Công chúa Hồ Dương có một biệt uyển ngoài thành, cảnh sắc như họa. Lúc này, nàng đang ngồi trong đình ven hồ, đối diện nàng là một nam tử. Người này ước chừng ba mươi, cao lớn uy mãnh, tuấn vĩ bất phàm, nhưng ánh mắt lại ẩn ẩn lệ khí, thoạt nhìn không dễ thân cận. Người này đúng là con trai thứ bảy của Cảnh Tông, Triệu vương Tiêu Quân.

“Thất ca, người đừng chỉ biết uống rượu giải sầu.” Tiêu Nga sắc giọng, “Bây giờ thái hậu đang giúp cứu ca tuyền tú, xem ra hẳn là muốn đại hôn.”

Tiêu Quân đem chén rượu dẫn mạnh xuống bàn, “Nêu không phải do người sai người tung ra lời đồn này, cứu đệ làm sao có thể làm ra động tác này.” Hãn bất mãn nói, “Ta đã sớm nói qua, có nam nhân nào nguyện ý nhận cái loại sỉ nhục này, cho dù hẳn thật sự không được, cũng muốn vội vàng lập hoàng hậu để chứng minh bản thân không phải là không được.”

“Vậy thì sao.” Tiêu Nga nhìn nhả thường thức móng tay của mình, đôi mắt đẹp lưu chuyển, vô cùng quyến rũ. Tướng mạo người Tiêu gia đều vô cùng tốt, Tiêu Nga đã là mẹ của ba đứa trẻ, nhưng vẫn phong tình vạn chủng như trước, nàng dịu dàng nói, “Thừa dịp tuyền tú này chúng ta có thể đục nước béo cò. Người chẳng lẽ không muốn ngồi lên vị trí kia? Bởi một chút chuyện nhỏ này mà rối loạn trận tuyến, thất ca, cùng đừng trách ta coi thường người.”

“hừ.” Tiêu Quân hừ lạnh một tiếng, “Ta chỉ là oán giận vài câu.” Nhưng hẳn đến cùng vẫn còn lo lắng, “Tứ muội, thật muốn phát động vào ngày sinh thần của cửu đệ sao?”

“Người đây là đang sợ sao?” Tiêu Nga nhú nhú mày, “Bây giờ mọi chuyện đã sẵn sàng chỉ còn thiếu gió đông, phát động ngày đó, chính là để đem để đảng một lượt bắt hết. Người yên tâm, ta sẽ phái người xử lý cửu đệ, sẽ không để hẳn mang phiền toái cho người. Về phần thái hậu...” Nàng lạnh lùng cười, “Mạng của nữ nhân kia người phải để lại cho ta.”

Nhìn khuôn mặt nàng ta tàn nhẫn, cay nghiệt, Tiêu Quân không khỏi âm thầm rùng mình một trận. Nữ nhân này đúng là ngoan độc, tuy rằng sau khi tạo phản người ngồi lên đế vị là hẳn, nhưng hẳn không thể không thừa nhận, trong chuyện mưu phản này, người chủ đạo là muội muội của hẳn.

Rất nhanh đã đến tháng mười.

Diệp Huyền bận rộn không thôi, trước là tuyển tú sau là sinh thần của Tiêu Diệp, toàn bộ Đại Minh Cung tất bận thành một đoàn. Tuy rằng trước mặt người khác hai người vẫn như thường, nhưng Diệp Huyền cùng Tiêu Diệp đã lâu không có nói chuyện. Tiêu Diệp vẫn đến thỉnh an theo lệ thường, hai người đều phi thường ăn ý, một người ngồi ở ngoại điện, một người ngồi trong tâm phòng. Tiêu Diệp uống hết một chén trà nhỏ, liền yên lặng rời đi.

Diệp Huyền thường xuyên mất ngủ, chỉ mới mấy tháng gần ngủ, nhưng nàng đã có thói quen nằm trong vòm ngực kiên cố, ấm áp an tâm mà ngủ. Tiêu Diệp đi rồi, Diệp Huyền liền nhìn chén trà mà hẳn lưu lại mà ngăn người, cứ như vậy mà hết một ngày. Vị trí hoàng hậu cũng đã có người thích hợp, Diệp Huyền đang phân vân giữa hai người nữ nhi của Ninh Viễn hầu cùng nữ nhi Chu thị Nam Dương, nàng nghĩ, bản thân chậm chạp không thể hạ quyết định, chỉ là vì còn tiếc nuối mà thôi.

Tầm Hương thấy nàng tâm thần không yên, người cũng gầy đi nhiều, nhìn không được khuyên nhủ: “Thái hậu, nếu trong lòng ngài thấy khó chịu, không bằng đi biệt cung giải sầu.”

Diệp Huyền thở dài: “Cũng tốt.” Không cần ngày ngày gặp mặt Tiêu Diệp, trong lòng nàng có thể sẽ không thấy khó chịu như bây giờ.

Vì chỉ ở lại biệt cung mấy ngày, trước ngày sinh thần sẽ trở về cung, Diệp Huyền liền đơn giản mọi thứ, chỉ dùng một chiếc xa giá đơn giản, nhanh chóng ra khỏi thành. Bây giờ là giữa thu, cả một vùng rừng núi sau biệt cung đều là sắc đỏ của Phong Diệp. Diệp Huyền ở lại biệt cung sáu ngày, không biết vì sao, trong lòng nàng lại thấy bất an mãnh liệt, dường như sắp có đại sự xảy ra.

Vốn dĩ muốn về cung trước sinh thần một ngày, nhưng Diệp Huyền thấy không yên lòng, nàng phân phó Tầm Hương thu dọn đồ đạc, Tầm Hương có chút kỳ quái: “Thái hậu, không phải là nói ngày mai hồi cung sao?”

Diệp Huyền còn chưa trả lời, từ ngoài cửa một tiểu nội quan lão đảo chạy vào, bùm một tiếng quỳ gối trước mặt Diệp Huyền: “Không xong rồi, thái hậu! Trong kinh truyền đến tin tức, Triệu vương cùng Hồ Dương công chúa mưu phản, bây giờ đã phong tỏa hoàng thành!”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 26: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 26

Thanh Bình năm thứ ba ngày mùng bảy tháng mười, Triệu vương Tiêu Quân, Tiêu thị mưu phản, gọi là loạn Canh Dần.

Trong sử sách chỉ ghi lại một câu ngắn ngủi, nhưng ngày đó cũng là ngày dài nhất cuộc đời Diệp Huyền. Lúc đó vừa nghe tiểu nội quan nói xong, nàng không để ý người dưới khuyên can, một đường chạy như bay về hoàng thành, sau khi chạy tới ngoại ô kinh thành, mới biết được cửa thành đã đóng, không thể ra vào. Cách một cánh cổng thành cao ngất, dường như có thể nghe được tiếng đánh nhau kịch liệt trong thành. Thủ thành Thần Vũ quân tham tướng Cung Vũ cũng ngăn cản nàng: “Thái hậu, hiện giờ trong thành hỗn loạn, ngài vạn vạn lần không thể mạo hiểm đi vào.”

Trong lòng Diệp Huyền nóng như lửa đốt: “Tình huống trong thành đến cùng là như thế nào?! Không được, ta nhất định phải đi vào...” Nàng chưa bao giờ lo lắng như lúc này, “Cung Vũ, lập tức mở cửa thành!”

Cung Vũ quỳ sụp xuống: “Thỉnh thái hậu thứ tội, quan gia có lệnh, tuyệt đối không mở cổng thành.” Kỳ thực mệnh lệnh của Tiêu Diệp là, tuyệt đối không thể để thái hậu vào thành, để tránh phượng thể bị tổn hại. Nhưng Cung Vũ thật thức thời không nói như vậy, nếu không thái hậu lại càng sốt ruột.

Hai đội nhân mã cứ như vậy giăng co ngoài thành, Diệp Huyền nghe âm thanh hò hét trong thành dần giảm xuống, tim nàng dường như sắp nhảy ra khỏi cổ họng. Tầm Hương thấy nàng mấp máy môi muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi, liền thấp giọng nói: “Cung tướng quân, thế cục trong thành đến cùng là như thế nào?”

Phó tướng vừa chạy đến sắc mặt không tốt, trái tim Diệp Huyền lại như bị thít chặt. Nàng không dám tưởng tượng... Phản quân đã thắng? Vậy Tiêu Diệp đâu...

Phó tướng kia lớn tiếng nói: “Bẩm thái hậu, phản quân đã bị đánh bại, đầu lĩnh Triệu vương đã dền tội, chính là quan gia...”

“Quan gia như thế nào?!” Trong màn xe truyền đến một giọng nữ, vì quá hoảng loạn, mà thanh âm trở nên run rẩy.

“Quan gia bị trúng tên lạc của phản quân. Trọng thương bất tỉnh.”

#

Tôn Đỉnh dẫn thái y từ trong nội điện nối đuôi nhau đi ra, cả tòa đại điện cực kỳ yên tĩnh, nhóm cung tì nội quan đều nín thở, bây giờ chỉ một cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy tiếng vang.

“Như thế nào?” Phía sau bức rèm truyền đến một giọng nữ.

Tôn Đỉnh cúi thấp người: “Thần đã thi châm, nhưng quan gia sốt sao không lùi, ngũ tạng bị nội hỏa xâm nhập, vẫn là... không có dấu hiệu tỉnh lại.” Nói xong câu đó, hăn đến thở cũng không dám thở mạnh. Tuy giọng nói phía sau bức rèm vô cùng bình tĩnh, nhưng Tôn Đỉnh biết, chỉ một chút sơ ý, bản thân liền mất đầu.

Thái hậu đã lâu không quản chuyện triều chính, thế nên rất nhiều người đã quên nàng, nàng nhìn như ôn nhu khoan dung, nhưng trong thời điểm

loạn ngũ vương sát phạt quả quyết cũng không phải là giả. Trong khi quan gia hôn mê mưòi này, cả tòa kinh thành đã trải qua ba phen huyết tẩy.

Đầu tiên là đầu lĩnh phản loạn Triệu vương bị bêu đầu thị chúng, nam đình cả nhà Triệu vương, bao gồm cả ấu tử ba tuổi của hã, toàn bộ đều bị ban chết. Nữ quyến đều bị đẩy vào giáo phường, phong hào Triệu vương cũng bị tước, phế làm thứ dân. Tiếp đến là Hồ Dương công chúa, một ly rượu độc thường xuống, ngày xưa kim chi ngọc điệp liền hương tiêu ngọc vẫn. Mà ba người con trai của Hồ Dương công chúa, bao gồm phò mã thứ hai của nàng, cùng với thân tộc tham gia phản loạn của phò mã, người nên trăm thì trăm, nên lưu đày thì lưu đày.

Loạn đảng phế đế cũng bị nhổ tận gốc, đêm đó binh bại, Trịnh Niên Khoan liền tự vẫn ngay tại nhà, nhưng Trịnh gia vẫn tránh không thoát một kiếp này. Trong Sùng Đức điện, thanh âm Diệp Huyền đạm mạc bình tĩnh: “Trịnh Niên Khoan, Trịnh Vĩnh, Trịnh Thế đều đoạt tước, nam đình Trịnh thị xử trăm toàn bộ, nữ quyến ngoài năm mươi lưu đày Lĩnh Nam, không được trở về, dưới năm mươi nhập vào giáo phường, tài sản kê biên tịch thu.” Đồng môn cũ của Trịnh Niên Khoan muốn vì hã cầu tình, vừa nhìn thấy đôi mắt lạnh băng của thái hậu, liền không dám nói một chữ.

Thái hậu đang tức giận a, trên triều người người đều nghị luận. Suy cho cùng, quan gia đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, thái hậu ngày ngày ở trong Lân Đức điện chăm sóc, không ngủ không nghỉ, ban ngày còn phải lên triều thảo luận triều chính cùng nhóm triều thần, duy trì đại cục. Ngay đến Lỗ vương nhát gan sợ phiền phức cũng nhin không được mà khuyên nàng: “Nương nương, thân thể ngài quý trọng. Nếu cứ đệ tinh lại, thấy ngài thân thể tiểu tụy, trong lòng cũng sẽ khó chịu.”

Diệp Huyền dưới sự hầu hạ của Tầm Hương miễn cưỡng ăn xong một chén cháo gạo tẻ, nàng dường như muốn cười, nhưng độ cong bên môi lại chua xót, suy yếu: “Ta bây giờ... Làm sao có thể ngủ được.”

Chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu nàng liền hiện lên vẻ mặt của Tiêu Diệp. Hắn cầu xin nàng, hèn mọn, tuyệt vọng, dùng hết tất cả khí lực cùng tình cảm của hắn cầu xin nàng. Nhưng Diệp Huyền vẫn cự tuyệt hẳn, Tiêu Diệp từng bước lùi về sau, hẳn tựa hồ không dám tin, nhưng trong lòng lại rõ ràng, đây là nữ nhân mình yêu, một nữ nhân quyết tuyệt, vô tình.

Sau đó, bọn họ không nói với nhau thêm một câu. Nếu Tiêu Diệp không thể tỉnh lại, đoạn trí nhớ cuối cùng mà Diệp Huyền lưu lại cho hắn, là một hồi đau đớn tê tâm phế liệt.

“Cửu lang...” Diệp Huyền nhìn chăm chăm khuôn mặt Tiêu Diệp, nàng nghĩ, Tiêu Diệp chỉ là đang ngủ, có lẽ ngày mai, có lẽ hôm sau nữa, hắn sẽ tỉnh lại, ôm lấy nàng như lúc trước. “Cửu lang...” Nàng nỉ non, “Ta hối hận.” Nàng không có cách nào rời xa Tiêu Diệp, càng không thể nghĩ đến chuyện mất đi hắn, từ đây cuộc đời ngày ngày cô độc, “Tỉnh lại đi, chỉ cần người tỉnh lại, chúng ta liền cao chạy xa bay, vĩnh viễn ở cùng nhau...”

Diệp Huyền cứ chờ đợi như vậy, lâu đến nỗi nàng cảm thấy mình sống không nổi nữa, Tiêu Diệp hôm mê đã hai mươi ba ngày, hắn cuối cùng ở nằm trên giường bệnh mở mắt.

Khi đó Diệp Huyền đang ở Sùng Đức điện, Cao Thành Phúc thở hỗn hển chạy tới: “Thái hậu! Quan gia, Quan gia đã tỉnh!”

Trong đầu Diệp Huyền ông một tiếng, vui sướng, kích động, sống lại sau tuyệt vọng... Cảm xúc phức tạp khó phân biệt mãnh liệt như thủy triều, trước mắt nàng bỗng tối sầm, sức mạnh để nàng chống đỡ cho tới bây giờ đột nhiên tiêu tán, trong tiếng kinh hô của mọi người mềm yếu ngã xuống đất.

Nàng ngủ ba ngày ba đêm, đến sáng sớm ngày thứ tư, cuối cùng cũng tỉnh dậy. Tiêu Diệp ngồi bên giường nàng, thần sắc trên mặt vẫn tái nhợt,

“Nương nương...” Hãn còn chưa nói được, nước mắt Diệp Huyền liền rơi xuống.

“Cửu lang, Cửu lang...” Nàng giống như đứa trẻ nhào vào lòng Tiêu Diệp khóc lớn, nắm lấy vạt áo hãn gào khóc, “Thực xin lỗi...” Diệp Huyền khóc nức nở, “Ta đáp ứng người... Ta cái gì cũng đáp ứng người.”

Tiêu Diệp vỗ nhẹ lên đầu nàng, hơi thở hãn ấm áp, phun lên tai Diệp Huyền: “Là ta có lỗi với người.” Nam nhân cười chua xót, “Ta đã sớm biết Tiêu Quân, Tiêu Nga muốn làm phản, bọn họ vốn định phát động trong ngày sinh thần của ta, là ta... là ta phái người ở trong đó xúi giục, muốn mượn cơ hội này...” Hãn dừng một chút, gian nan nói, “Bức người nhượng bộ.”

Tiêu Diệp biết Diệp Huyền sẽ vì hãn mà mềm lòng, nếu Diệp Huyền vẫn cự tuyệt, hãn nên làm thế nào. Tiêu Diệp nghĩ, nếu như bản thân sắp chết, Diệp Huyền nhất định sẽ không quyết tuyệt như vậy. Cho nên hãn lấy mạng của hãn ra đánh cược, hãn đã thắng, nhưng bây giờ nhìn lại khuôn mặt tiều tụy của Diệp Huyền hãn lại không chịu nổi.

“Người trách có ta không?” Tiêu Diệp nhìn Diệp Huyền, hãn biết hành động của hãn có bao nhiêu hoang đường. Đây đúng là hành vi mà Diệp Huyền ghét nhất, ích kỷ vì ham muốn của bản thân, khiến nhiều trung sĩ vì hãn mà bỏ mạng, tổn hại thái bình của quốc gia. Nhưng Tiêu Diệp đúng là người như vậy, ích kỷ lại lạnh lùng, ngoại trừ Diệp Huyền, ngay cả bản thân hãn cũng không cần.

“Người vì sao muốn nói cho ta biết?” Thanh âm Diệp Huyền nghe không ra vui buồn.

“Ta không muốn lừa dối người.” Tiêu Diệp thấp giọng nói, cho dù nàng vì thế mà nổi giận với ta, ta cũng không muốn lừa gạt nàng.

Diệp Huyền yên lặng nhìn Tiêu Diệp hồi lâu, lâu đến mức trái tim Tiêu Diệp đều tuyệt vọng, nàng thở dài. “Đồ ngốc...” Diệp Huyền nhẹ nhàng ôm lấy hắn, “Thật sự là đại ngốc.” Diệp Huyền nghĩ, đây chính là điểm mâu thuẫn của tình yêu đi, nàng không thể chấp nhận hành động của hắn, nhưng lại không thể không yêu hắn.

“Sau khi rời khỏi, chúng ta ẩn cư ở Giang Nam đi.” Tiêu Diệp nghe được Diệp Huyền ôn nhu nói.

Trong nháy mắt đó, hắn hoảng hốt cho rằng mình đang nằm mơ. Cho đến khi Diệp Huyền cầm tay hắn, hắn mới hoàn hồn gấp gáp nắm chặt tay nàng, dùng hết sức lực trả lời: “Được.”

Thanh Bình năm thứ tư tháng ba, Túc Tông cho triệu con trai Khánh Quận vương Tiêu Diễm, khen ngợi hắn là người thông minh trí tuệ, tài năng hơn người. Tháng năm, hạ phong Tiêu Diễm là Hoài Dương Quận công. Tháng tám, lập làm thái tử.

Thanh Bình năm thứ năm ngày mười bảy tháng sáu, Túc Tông vì bệnh cũ tái phát, băng hà. Ngày mười tám, thái tử theo di chiếu đăng cơ, Tương Khác, Ngụy Nguyên, Tào vương Tiêu Thận, Lỗ vương Tiêu Hạo là đại thần phụ chính, thái hậu buông rèm chấp chính. Ngày mừng tám tháng bảy, thái hậu vì quá bi thương, hoăng thệ trong Thừa Hương điện, thụy Quang Hiến.

Túc Tông Tiêu Diệp tại vị bốn năm, so với tiên hoàng chấp chính hơn ba mươi năm là quá ít. Nhưng nếu không có Túc Tông dẫn đầu, sáng tạo cái mới, có lẽ không thể có một thời thịnh thế sau này.

Sau khi Túc Tông băng hà mấy năm, có một người từng sống trong Đại Minh Cung nói đã gặp qua một đôi nam nữ có diện mạo giống Túc Tông hoàng đế cùng Quang Hiến thái hậu như đúc ở Giang Nam, trở thành chuyện cười một thời.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 1: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiểu Hiệp Chính Đạo

Thời tiết Giang Nam thật tốt.

Trong thành Vĩnh Châu rộn ràng, nhộn nhịp, một con thuyền rất lớn đang neo đậu nơi bến cảng. Con thuyền có ba tầng lầu, trên bong thuyền rộng lớn đến mức có thể cưỡi ngựa. Tuy Vĩnh Châu là thành có hệ thống sông ngòi, bến cảng lớn nhất trong nước, nhưng người dân ở đây cũng ít khi thấy được con thuyền xa hoa như vậy. Nam nữ già trẻ đi ngang qua đều dừng bước vây quanh con thuyền đó chỉ trỏ, bàn tán, nhưng cũng sợ hãi không dám tới gần.

”Đây chắc là thuyền của Huyền Nữ giáo.” Giữa đám đông, một hán tử hào sảng thốt lên, hán tử này ăn mặc một bộ quần áo màu nâu gọn gàng, bên thắt lưng có đeo đoản đao, rõ ràng là người giang hồ. Đám đông người qua đường vốn còn tò mò vây quanh đó, lúc này vừa nghe hắn nói như vậy, ánh mắt nhìn về phía con thuyền tràn ngập sợ hãi cùng chán ghét.

”Vân kiệt thất kị” có ghi lại, hoàng đế chìm đắm trong thuật trong phòng của huyền nữ, tổ nữ, cái gọi là Huyền Nữ giáo, chính là tà ma ngoại đạo trong chốn giang hồ. Có tổng cộng 9 môn phái được gọi là tà ma, Huyền Nữ giáo không phải là giáo phái có thực lực mạnh nhất, nhưng lại là môn phái được người giang hồ bàn tán nhiều nhất, chưa nói đến chuyện khác, chỉ bởi vì mỹ mạo của nữ đệ tử trong Huyền Nữ giáo, cùng với loại võ công âm dương giao hợp của giáo đã đủ để người ta bàn tán say sưa. Con thuyền

này thả neo ở thành Vĩnh Châu, mục đích là chọn mua lô đỉnh cho đệ tử trong Huyền Nữ giáo.

Lúc này, một bạch y nữ tử tuyệt sắc dẫn theo hai hàng nam nữ đang bước lên thuyền. Liếc mắt nhìn qua thì thấy có khoảng hơn bốn mươi mấy người, tất cả đều có tướng mạo không tầm thường. Nữ tử lớn nhất tầm khoảng mười lăm mười sáu tuổi, thậm chí còn có vài tiểu cô nương mười một tuổi. Nhưng nam tử đều là người trưởng thành, thân hình cao lớn, nhưng vẻ mặt lại có phần sợ hãi.

”Những nữ tử này chỉ sợ đều bị chà đạp a.” Hán tử hào sảng đó thở dài, bởi vì giáo lí đặc thù, Huyền Nữ giáo hiếm khi thu nhận đệ tử theo cách thông thường, đệ tử trong giáo hơn phân nửa đều là bị lừa bán, hoặc là cô nhi lưu lạc bên ngoài. Hắn lại nhìn về phía hàng nam tử kia, trên mặt lộ rõ sự khinh thường, “Đường đường là đại trượng phu, vậy mà lại cam nguyện ủy thân nơi ma giáo, làm lô đỉnh cạn bã, thật đúng là sỉ nhục thân phận nam nhi.”

Huyền Nữ giáo chỉ có đệ tử nữ, muốn âm dương giao hợp, thì dương tử nơi nào đến? Dương chính là lô đỉnh trong Huyền Nữ giáo. Nam tử bước lên thuyền này đều là đi làm lô đỉnh cho Huyền Nữ giáo, mười người thì có hết chín người là tự nguyện, chỉ đáng thương cho những cô nương này, đi làm lô đỉnh cho đám cạn bã này. Trên đời này có nhiều nam nhân sinh ra có túi da tốt, vào Huyền Nữ giáo, chẳng những có cẩm y ngọc thực, mà còn có cơ hội cùng một đống mỹ nữ diên loan đảo phượng. Cho dù bị rút đi tinh khí, nhưng nhân sinh ngắn ngủi, tại sao lại không thỏa sức mà hưởng thụ? Cũng có những kẻ tiểu nhân biết nịnh nọt, được trưởng lão trong giáo coi trọng, từ đó trở thành nam sủng của trưởng lão, ở trên giang hồ cũng có thể làm một nhân vật có tiếng tăm.

Cho nên, hán tử hào sảng này mới khinh thường đám nam tử trên thuyền này. Hắn nói xong câu đó, một thanh niên mặc hắc y đi giữa bồng khựng lại

một chút, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại như bình thường, đi theo đội ngũ bước lên bong thuyền.

Tô Tuyền nội công thâm hậu, tai thính mắt tinh, hoàn toàn có thể nghe được lời nói miệt thị của hán tử kia. Hắn không khỏi cười khỗ trong bụng, ta cũng không phải cam tâm tình nguyện đi làm lô đỉnh, thật sự là việc cứu người đã gặp tới độ lừ sém lông mày, không thể không đi vào hang hổ.

Trong Huyền Nữ giáo có một bảo vật, gọi là Lưu Ly đan. Tô Tuyền từng chịu một đại ân của Ân Tử An ở Giang Tả, hiện giờ ân nhân bị Bách Hoa phu nhân của Hồng lâu ám toán, trúng phải kịch độc, phải dùng Lưu Ly đan để kéo dài tính mạng. Tô Tuyền liền xung phong nhận việc, đi Huyền Nữ giáo đánh cắp giải dược.

Vài năm nay hắn ở trên giang hồ cũng nổi danh là thanh niên tài tuấn, một tay kiếm pháp tuyệt diệu, được đồng đạo tặng cho tên hiệu “Vân Lô kiếm“. Tuy rằng hắn có võ công cao cường, nhưng Huyền Nữ giáo có không ít cao thủ, lại nằm ở trên biển, thủ vệ sâm nghiêm. Chuyến đi này của Tô Tuyền, thật đúng là vô cùng hung hiểm.

Suy cho cùng là ghé con mới sinh không sợ cọp, trong lòng hắn cũng không quá sợ hãi. Hơn nữa kiếm pháp của hắn cao siêu, khinh công lại xuất chúng. Cùng lắm khi thấy tình thế không ổn thì bỏ chạy mất dạng, tìm cách khác. Sau khi cân nhắc xong, Tô Tuyền cũng không để ý đến đám đông đang chỉ trỏ xung quanh. Sau một tiếng hô lớn của người lái thuyền, con thuyền rời bến xuất phát.

Con thuyền chậm rãi rời khỏi thành Vĩnh Châu, bạch y nữ tử dẫn bọn họ lên thuyền cũng không thấy tung tích, mà lại xuất hiện một nam tử. Người này cực kì anh tuấn, nhưng ánh mắt vẫn đục, hơi thở nặng nề, Tô Tuyền vừa liếc mắt nhìn liền biết hắn đã mất tinh nguyên, đột tử là chuyện không sớm thì muộn, người này xem ra cũng là lô đỉnh.

So với nam tử trên thuyền vẫn chưa nhập giáo làm lô đỉnh, thì tử y nam tử này cũng được xem như là tiền bối. Trước tiên, hấn oán hận liếc mắt nhìn qua hai mươi mấy nam tử đang đứng trên bong thuyền, rồi mới âm trầm mở miệng nói: “Toàn bộ, nam nữ hai người một tổ phân ra hai bên trái phải mà đứng.”

Đây là muốn làm gì? Tô Tuyên có chút không hiểu, những người khác hiển nhiên cũng như hấn, co quắp đứng yên tại chỗ, chỉ có vài người có quen biết nhau đứng tụm lại một chỗ.

”Nhanh lên!” Tử y nam tử quát lớn một tiếng, “Không muốn làm mồi cho cá ăn, thì tìm người mà đứng cho ta!” Một tiếng quát này của hấn dùng đến nội lực, một nam tử đứng gần hấn nhất liền kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một ngụm máu tươi.

Mọi người hoảng loạn, luống cuống, trên bong thuyền loạn thành một đoàn, có người kéo lấy cô nương đứng gần mình nhất, có người thì đang tìm kiếm người nhìn thuận mắt mình. Tô Tuyên hơi nhíu mi, tại sao lại có cảm giác là lạ thế này? Trong lúc hấn đang suy tư, tay áo bỗng nhiên bị người khác kéo kéo. Hấn quay đầu thì nhìn thấy một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi đang lo sợ nhìn hấn.

”Ta, ta...” Nữ tử này ngập ngừng, hai đầu lông mày Tô Tuyên nhíu lên, tiểu cô nương liền giống như bị dọa sợ, dùng thanh âm so với muỗi vo ve còn nhỏ hơn nói, “Đại ca ca, ta có thể đứng cùng huynh sao?”

Đại ca ca? Tô Tuyên dở khóc dở cười, hấn chỉ mới hai mươi tuổi, bị một tiểu cô nương kêu đại ca ca, chung quy vẫn cảm thấy là lạ. Thấy Tô Tuyên không đáp, tiểu cô nương mím môi, dường như có thể khóc ngay lập tức. Tô Tuyên đành phải nói, “Có thể, tại hạ là Tô Tuyên, không biết cô nương là...”

”Ta...” Tiểu cô nương vâng ve góc áo, nhỏ giọng nói, “Cám ơn đại ca ca.” Nàng nhìn Tô Tuyên cười một cái, tuy là vì khiếp sợ nên nhìn có phần miễn cưỡng, nhưng khiến khuôn mặt của nàng trở nên nhu hòa, uyển chuyển, hàm xúc, “Ta gọi là A Huyền, Tô ca ca.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 2: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiểu Hiệp Chính Đạo 2

Tô ca ca... Vừa nãy không phải mới gọi đại ca ca sao, thôi bỏ đi. Tô Tuyền quyết đoán đem chuyện này quăng ra sau đầu, bất động thanh sắc quan sát tử y nam tử. Nam tử này tự xưng là Nguyên Ung, lệnh cho người trên thuyền gọi hắn là Nguyên giáo đầu. Cách xưng hô này có điểm kì lạ, Tô Tuyền luôn bày ra bộ dạng tùy tiện, nhưng hành tẩu giang hồ, nếu không cẩn thận chỉ sợ hắn đã sớm chết cả tám trăm lần.

Nguyên Ung thấy mọi người đã chọn cặp xong, cũng không nói nhiều, phân phó tạp dịch trên thuyền đưa mọi người về phòng liền xoay người rời đi. Tô Tuyền cũng bước theo đội ngũ phía trước thì tay áo bị kéo lại, tiểu cô nương A Huyền nhìn hắn: “Tô ca ca, ta sợ.” Nói xong, trong mắt liền dâng đầy nước mắt.

Tô Tuyền sợ nhất là trẻ con cùng với nước mắt của nữ nhân, hắn vội nói: “Đừng sợ.” Nghĩ một chút, bèn ngốc nghếch vỗ vỗ lên vai tiểu cô nương, “Không có cái gì phải sợ, ngoan.”

A Huyền khịt khịt mũi, “Tô ca ca sẽ bảo vệ ta sao?”

Đầu Tô Tuyền có điểm choáng váng, cô nương này có phải quá lệ thuộc vào mình không? Nhưng hắn vẫn gật đầu, “Ta sẽ, yên tâm đi.” Nhìn dáng vẻ của A Huyền, có lẽ cũng là người đáng thương. Trừng trị kẻ ác, bảo vệ người yếu là quy tắc của nhân sĩ chính đạo, nếu thực có nguy hiểm, Tô

Tuyển tất nhiên sẽ bảo vệ A Huyền, chẳng nề hà hấn cùng với cô nương này quen biết chưa sâu.

”Ô ca ca, huynh thật tốt.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của A Huyền lộ vẻ vui mừng, vốn dĩ nắm tay áo hấn bây giờ chuyển thành nắm tay hấn.

Tô Tuyển có chút xấu hổ, “Cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân...” Hấn còn chưa nói hết, nhìn thấy A Huyền sắp khóc, đành phải đem nửa câu sau nuốt trở về. Từ bé đến giờ, Tô Tuyển cũng chưa từng nắm tay nữ hài tử. Nhưng trong lòng hấn cũng không có một chút ý niệm xấu xa nào, chỉ xem nàng như tiểu muội muội mà đối đãi. Cứ đi như vậy, liền tới phòng của hấn cùng A Huyền.

Tô Tuyển đẩy cửa ra, phòng không lớn, chỉ có một cái giường duy nhất. Đây... Hấn không khỏi nhăn mày, nghĩ đến đủ loại đồn đãi hoang dã của Huyền Nữ giáo, từ khi lên thuyền tới đây, sự an bài này dường như có ý đồ gì đó...

Rất nhanh dự cảm của hấn đã được kiểm chứng.

Trời vừa tối, Tô Tuyển cùng A Huyền đều đã ăn cơm, hấn đem giường nhường cho A Huyền, còn mình thì khoanh chân ngồi đứng đất điều tức, cửa phòng bị đẩy ra. Nguyên Ung dẫn theo hai nam tử đứng ngoài phòng, không nói hai lời liền bước vào, liếc nhìn A Huyền trên giường một cái: “Người tới, đem y phục của nàng cởi ra.” Thấy Tô Tuyển bất động, hấn hung hăng trừng Tô Tuyển một cái, “Còn không mau làm đi!”

”Hả?” Tô Tuyển ngây người, cười, cười, cười quần áo?!

”Hả cái gì mà hả!” Nguyên Ung không kiên nhẫn, “Người tới làm lô đĩnh chẳng lẽ không biết quy củ của Thánh giáo?”

”Quy củ gì?” Tô Tuyển thật sự không biết có quy củ gì.

Một nam tử đứng sau Nguyên Ung cười nói: “Tiểu sư đệ, sư huynh hôm nay sẽ dạy cho ngươi, làm lô đỉnh cho Thánh giáo ta cũng không phải là ai cũng có thể làm. Điều quan trọng khi làm lô đỉnh là phải hầu hạ các vị sư tỷ muội trong giáo cho thật tốt, không dạy dỗ ngươi trước, nếu sau này ngươi làm các vị quý nhân mất hứng, mạng nhỏ liền khó mà giữ được.”

Ý tứ trong lời hăn ta, Tô Tuyền đã hiểu rõ, chính là thuật trong phòng để hầu hạ nữ nhân. Khó trách mọi người đều gọi hăn là giáo đầu, hăn ta chính là người dạy thuật trong phòng cho mọi người. Về phần bắt Tô Tuyền cởi quần áo A Huyền, cũng là bước đầu tiên của thuật trong phòng.

Tô Tuyền liếc nhìn A Huyền một cái, nàng hiển nhiên cũng bị dọa sợ choáng váng. Thân hình nhỏ bé không ngừng run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn mím thật chặt, hốc mắt đong đầy nước mà không dám rơi xuống. Đừng nói đến Tô Tuyền là người quân tử chính trực, phân rõ thị phi, cho dù là một nam tử tầm thường, nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của tiểu cô nương như thế này, cũng không thể ra tay a.

Tô Tuyền rất muốn hỏi Nguyên Ung, có thể không cởi sao? Nhưng đây rõ ràng là việc không có khả năng, hăn bất động thanh sắc vận công, xem ra kế hoạch nguy trang thành lô đỉnh lên vào Huyền Nữ giáo không thể thực hiện được rồi, chỉ có thể chạy trốn. Trong lúc Tô Tuyền đang âm thầm vận công, chuẩn bị đánh một chưởng lên Nguyên Ung, thì có một tiếng gọi từ phía xa: “Nguyên sư huynh, Giản sư tỷ có chuyện gấp cần thương lượng.”

Trên mặt Nguyên Ung vui vẻ, tà tà liếc nhìn Tô Tuyền một cái: “Thôi, hôm nay tạm tha cho con gà tơ này.” Dứt lời, liền xoay người rời đi.

(gà tơ là xử nam đó!)

Tô Tuyền ghen hòng, gà tơ... Tuy rằng hăn đúng là gà tơ, nhưng cái tên bất nam bất nữ Nguyên Ung này làm sao mà biết. Hăn nhẹ nhàng thở ra, đi tới đóng cửa phòng lại. Thấy A Huyền còn ngây ngốc ngồi đó, hăn ngượng

ngừng gãi đầu, “Cái kia, dọa đến người rồi... Ta sẽ không làm cái chuyện cầm thú ấy đâu, nếu ngày mai bọn họ còn đến.” Hấn ngừng lại một chút, “Ta liền mang người chạy trốn.”

A Huyền lúc này giống như mới bừng tỉnh, khóc lớn một tiếng, “Tô ca ca, huynh... Huynh đi gọi người Huyền Nữ giáo đến đây đi, ta có thể.” Nàng giống như đã hạ quyết tâm, nhắm mắt lại, cầm quần áo cởi xuống, “Huynh. huynh cởi quần áo của ta đi!”

Thân thể trắng nõn của thiếu nữ cứ như vậy bày ra trước mắt Tô Tuyền, tuy hấn đã xoay người đi ngay, nhưng vẫn nhìn thấy hai con thỏ nhỏ trắng như tuyết, còn có đầu vú phấn nộn của nàng.

”A Huyền cô nương!” Giọng Tô Tuyền có phần luống cuống, kinh ngạc, “Người nhanh đem quần áo mặc vào.”

A Huyền không chỉ không có đem quần áo mặc vào mà còn chạy đến ôm Tô Tuyền từ phía sau, ô ô khóc lên, “Tô ca ca, ta đã nhận mệnh, ta biết bọn họ mua ta đến đây làm gì, nếu... Nếu như cho huynh, ta nguyện ý.” Nàng nói xong, bàn tay nhỏ bé liền vươn tới, sờ lên háng Tô Tuyền.

Cả người Tô Tuyền cứng ngắc, nhưng vẫn phản ứng cực nhanh, bắt lấy cổ tay nàng. Trong nháy mắt, bỗng xuất hiện một tia hàn khí, Tô Tuyền nhận thấy không đúng, nhanh như chớp chế trụ mạch môn của A Huyền. Nhưng vẫn quá muộn, hai chân hấn mềm nhũn, quỳ gối xuống mặt đất.

”Người...” Thân thể hấn bắt đầu nặng nề, Tô Tuyền cố gắng chống đỡ, tê liệt ngã xuống đất. Chân khí trong người ngưng trệ, Tô Tuyền vội vàng bảo vệ tâm mạch, lại phát hiện ra không thể.

Cổ áo A Huyền mở rộng, cặp tuyết nhũ đáng yêu ưỡn ra, mỉm cười nâng cằm Tô Tuyền: “Tô thiếu hiệp, kể từ khi từ biệt nơi Giang Tả, người dường như anh tuấn hơn.”

”Ngươi, là, ai...” Tô Tuyên gian nan phun ra ba chữ.

”Ngươi đã quên ta rồi hả?” Tiểu cô nương dẫu cái miệng nhỏ nhắn, “Đàn ông các ngươi đều là kẻ bạc tình.” Nàng trừng mắt nhìn hắn, “Ta là Diệp Huyền nha.”

Diệp Huyền! Vừa nghe cái tên này, Tô Tuyên ngay lập tức nhớ ra, hắn ngẩn rãng ngẩn lợ, “Yêu nữ Thiên La giáo!”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nường

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 3: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 3

Thiên La giáo là giáo phái có thực lực mạnh nhất trong ma giáo-võ lâm đệ nhất ma giáo. Trong giáo phái Thánh nữ Diệp Huyền năm nay mới hai mươi tám, là cao thủ tuyệt đỉnh trẻ nhất trong Thiên La giáo. Tuy Diệp Huyền tuổi còn nhỏ, nhưng hảo hán chính đạo chết trong tay nàng đã đếm không hết, có thể nói là yêu nữ giết người không ghê tay.

Tháng trước, Ân Tử An cùng Bách hoa phu nhân quyết chiến ở Giang Tả, lúc đó yêu nữ Thiên La giáo cũng có mặt, nhưng vì nàng đội khăn che mặt, Tô Tuyên vẫn chưa từng tận mắt nhìn thấy khuôn mặt nàng. Tô Tuyên cũng không thể nào ngờ được, chỉ một lần gặp thoáng qua ở Giang Tả, yêu nữ Thiên La giáo đại danh đỉnh đỉnh từ nay về sau đối với hắn nhất kiến chung tình. Nhưng yêu nữ này không hề có kinh nghiệm tình trường, phương pháp duy nhất có thể nghĩ ra được là đem Tô Tuyên trói lại, bức bách hắn quy phục mình.

Vừa mới xuyên qua, Diệp Huyền biết được ý tưởng của nàng, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu. May mắn mình xuyên tới sớm. nếu không để cho nguyên thân bắt trói Tô Tuyên lại, thì nhiệm vụ có thể sẽ thất bại.

Diệp Huyền phái thuộc hạ đi tìm hiểu, cuối cùng nàng biết được Tô Tuyên vì cứu Ân Tử An, phải nguy trang thành lô đỉnh lên vào Huyền Nữ giáo thám thính tin tức. Lô đỉnh muốn nhập giáo trước hết phải luyện tập thuật trong phòng, trong chốn giang hồ cũng

có không ít người biết. Lúc này nhìn thấy bộ dạng mờ mịt không hiểu gì của Tô Tuyền, chắc chắn là bị người ta hãm hại. Nhưng đối với Diệp Huyền mà nói, đây đúng là một cơ hội tốt để đẩy ngã Tô Tuyền. Cho nên nàng giấu giếm thân phận, ngụy trang thành một cô nương bị lừa bán lên thuyền của Huyền Nữ giáo. Tiện đà giả bộ ngây thơ, thuận lợi ám toán Tô Tuyền.

Lúc này Tô Tuyền cũng hiểu được chính mình sợ là bị bằng hữu hãm hại, nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, không thiếu mỹ nữ phóng đảng, nhưng hăn từ trước đến nay vẫn giữ mình trong sạch, thường xuyên bị bằng hữu tốt nhất là Thẩm Tinh luôn phóng đảng không biết kiềm chế nhạo báng là con gà tơ thuần khiết. Lần này Thẩm Tinh khuyến khích hăn giả làm lô đỉnh lên vào Huyền Nữ giáo, ý đồ của tên này không cần nói cũng hiểu. Tô Tuyền không khỏi nghiến răng nghiến lợi: “Thẩm Tinh, tên tiểu tử nhà ngươi chờ đó cho ta!”

Lại nghĩ đến mình bị yên nữ ma giáo ám toán, cũng không biết Diệp Huyền muốn dùng thủ đoạn gì đối phó hăn. Thật ra hăn đã rất cẩn thận, ngay từ đầu lúc Diệp Huyền kéo ống tay áo hăn, hăn đã bất động thanh sắc tra xét một phen. Sau nhiều nhìn dò xét, xác định cô nương này bước chân bình thường, trong người không có nội lực, thân thể yếu ớt từ nhỏ, Tô Tuyền mới yên tâm. Nào ngờ thủ đoạn của Thiên La giáo quả nhiên là kì dị, cũng không biết Diệp Huyền làm thế nào che giấu một thân võ công tuyệt thế, lúc này dùng độc hạ gục Tô Tuyền.

”Diệp cô nương.” Tô Tuyền trầm giọng nói, “Ngươi muốn như thế nào?” Lúc hăn nói chuyện, cặp vú trắng nõn của nữ nhân lỏa lồ dán sát trước mặt hăn. Tô Tuyền muốn nhắm mắt lại, nhưng vì tác dụng của độc dược đành phải lảng lảng nhìn thẳng vào cặp vú cao ngất. Hăn chỉ có thể cố gắng dời đi sự chú ý của mình, trong lòng không ngừng mặc niệm, ta cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng nhìn không thấy...

Diệp Huyền cố ý nhích lại gần, cho đến khi đầu vú phấn nộn đều dán đến bên miệng Tô Tuyền, nàng thường thức tóc mai bên mặt hấn, thản nhiên cười nói: “Yên tâm, Tô thiếu hiệp, ta không đến để tranh giành Lưu Ly đan với người.”

”Vậy...” Tô Tuyền vừa mở miệng muốn hỏi vậy người muốn tới làm gì, kết quả hấn vừa há miệng, môi mỏng quét qua quả anh đào nho nhỏ, vừa vắn hôn lên đầu vú Diệp Huyền. Khuôn mặt Tô Tuyền đỏ bừng, vội vàng ngậm miệng lại.

Diệp Huyền cảm thấy trước ngực như bị điện giật, mặc dù nàng là yêu nữ ma giáo, nhưng khí chất không kinh (linh hoạt kì ảo) xuất trần, giống như tiên tử trong mây. Lúc này hai gò má ửng hồng, cặp mắt long lanh thủy quang, quả thật là quyến rũ vô cùng, mê hoặc lòng người.

”Tô thiếu hiệp, người đợi không kịp?” Nàng dịu dàng nói, Tô Tuyền không thể mở miệng nói chuyện, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn Diệp Huyền. Hấn trời sinh mày kiếm mắt sáng, tuấn mỹ dương cương, đôi mắt sáng ngời con người trần lớn, thoát nhìn rất thú vị. Diệp Huyền nhìn không được bật cười, nàng vươn tay nhéo mặt Tô Tuyền. “Được rồi, đừng nóng giận. Ta muốn thay Thánh giáo đến Huyền Nữ giáo lấy một thứ, đổi với Tô thiếu hiệp không chút ác ý.”

Tô Tuyền bĩu môi, biểu cảm đó giống như đang nói, không có ác ý mà người còn hạ độc ta.

”Ta chỉ muốn hợp tác cùng người.” Diệp Huyền ôn nhu nói, “Chúng ta bây giờ đều ngồi trên thuyền Huyền Nữ giáo, nếu trốn đi lúc này, chẳng phải là thất bại trong gang tấc? Ta không muốn dây dưa với nam nhân khác trên thuyền, nhìn trái nhìn phải, chỉ có Tô thiếu hiệp tương đối tuấn tú, liền tìm người để luyện thuật trong phòng. Đợi chúng ta vào được Huyền Nữ giáo, ta sẽ giúp người trộm Lưu Ly đan, có được không?”

Thấy Tô Tuyền muốn nói, nàng hơi lùi ra sau một chút, Tô Tuyền mới nói: “Diệp cô nương, muốn lên vào Huyền Nữ giáo cũng không phải chỉ có một cách này, bây giờ ta trúng độc của người, người chắc chắn sẽ không đưa ta thuốc giải, ta có thể giúp người một tay, người cần gì phải dùng, dùng...” Hãn chần chừ, “Dùng loại biện pháp làm nhục trong sạch của người, huống hồ, ta cũng không muốn nhân cơ hội này chiếm tiện nghi của người.”

Hãn nói thật trịnh trọng, tuy mắt vẫn không dám nhìn Diệp Huyền, nhưng trong mắt trong suốt một mảng. Cái gọi là quân tử thẳng thắn vô tư, chính là như Tô Tuyền vậy. Diệp Huyền nói thầm, không dùng biện pháp này, ta làm sao đẩy ngã người.

Nàng bỗng nhiên cười cười, ngón út vuốt nhẹ khóe môi: “Tô thiếu hiệp, thân thể của ta đã bị người nhìn thấy, đầu vũ cũng bị người ngậm qua, còn nói gì mà trong sạch.”

Gò má Tô Tuyền không dễ dàng gì thả lỏng ngay lập tức liền căng lên, hãn rất muốn nói, “Ta không phải là cố ý.” nhưng lại cảm thấy bản thân quá thật là đui lý, chỉ có thể nghẹn trong họng, không biết phải trả lời như thế nào.

”Hiệp khách chính đạo các người không phải là suốt ngày giảng đạo lý sao.” Diệp Huyền đem khuôn mặt nhỏ nhắn dán sát trước mặt Tô Tuyền, “Bây giờ ta đã là người của huynh, huynh phải chịu trách nhiệm với ta.” Dứt lời, nàng đem ngón tay đang mân mê trên đôi môi đỏ mọng của mình chạm nhẹ lên môi Tô Tuyền, nũng nịu gọi: “Tướng công...”

”Diệp cô nương, thỉnh tự trọng!”

”Hừ!” Diệp Huyền hừ một tiếng, bắt lấy bàn tay Tô Tuyền đặt lên ngực mình, “Chẳng lẽ chàng sờ qua rồi lại muốn không thừa nhận? Tướng công!”

Dưới tay là làn da nhẵn nhụi mềm mại, còn mang theo mùi thơm thoang thoảng. Diệp Huyền nắm lấy bàn tay Tô Tuyền, đè xuống năm ngón tay của hắn, cứ như vậy đem tuyết nhũ yêu kiều cọ xát trong lòng bàn tay hắn. Tình thế như vậy, đến La Hán hạ phàm cũng chịu không nổi huống chi là Tô Tuyền là gà tơ đến cả tay của nữ nhân cũng chưa từng sờ qua.

”Người mau buông tay ta ra!” Hắn gấp gáp nói, bụng dưới nóng lên như lửa đốt, tuy Tô Tuyền cố gắng đè nén dục vọng, nhưng vẫn bất đắc dĩ phát hiện, nơi đó của mình đang nhanh chóng trưởng lớn, rất nhanh liền đứng thẳng đem đũng quần đỉnh cao thành một khối.

Diệp Huyền vui vẻ tươi cười, “Tướng công...” Nàng vươn lưỡi liếm lên môi Tô Tuyền, bàn tay nhỏ bé sờ lên háng Tô Tuyền, cách mấy lớp quần áo nắm lấy nhiệt căn nóng bỏng kia, “Chàng cứng rắn.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 4: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 4

Vừa mới dứt lời, Diệp Huyền liền phát hiện côn thịch trong tay lại trướng lớn một vòng Tô Tuyển hiển nhiên cũng phát hiện ra, dưới ánh mắt cười như không cười của Diệp Huyền, hẳn thật muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

”Đây là phản ứng vô thức của thân thể...” Một lúc lâu sau, hẳn thật vất vả mới nghẹn ra được một câu như vậy.

”Vậy tương công hôn cái vú ta cũng là phản ứng vô thức của thân thể?” Diệp Huyền cười nói.

”Ta đây có hôn của người, của người... Của người cái gì đó đâu.” Tô Tuyển thật sự nói không được hai từ kia, chỉ có thể hàm hồ cho qua chuyện, “Ta là không cần thận đụng tới.” Hẳn khụ một tiếng, “Người là nữ tử, dùng từ thô bỉ như thế, Diệp cô nương, như vậy không ổn.”

”Vậy người hôn ngực của ta?” Diệp Huyền chớp chớp mắt.

“....” Tô Tuyển yên lặng nuốt xuống một búng máu, “Quên đi, chúng ta vẫn là không nên thảo luận vấn đề này, người có thể buông tay ra được không?”

Diệp Huyền chu miệng, “Không thể.” Nàng không chỉ không buông mà ngược lại còn xoa nắn vật nọ. Tuy cách mấy lớp áo quần, nhưng Diệp

Huyền vẫn có thể cảm nhận được sự nóng bỏng của dương vật phía dưới. Nó vừa thô vừa dài, phần thân lồi lõm không đều, theo động tác cao thấp của bàn tay nàng, từ trong mã mắt phun ra tiền tinh, đem quần của Tô Tuyên nhiễm ướt một mảng.

”Thoải mái sao, tướng công.” Mái tóc dài của nàng buông xõa sau lưng, thân trên trần trụi. Nàng khóa gối trên đùi Tô Tuyên, giống như một yêu nữ phóng đảng, quyến rũ, quăng cho Tô Tuyên một nụ cười câu hồn nhiếp phách.

”Không, thoải mái.” Tô Tuyên phải dùng hết sức lực toàn thân, mới nuốt xuống được tiếng rên rỉ đã vọt tới cổ họng, hấn mãnh liệt thở dốc, nghiêng rãnh nghiêng lợi nói, “Không thoải mái!”

Đáng tiếc thân thể hấn lại bán đứng hấn, Diệp Huyền vừa nhéo lên quy đầu, cây gậy lớn khí phách hiên ngang, bồng bồng phấn chấn liên hưng phấn nảy lên một cái, dường như muốn đâm rách quần. “Đại ngọc khâu thị tâm phi.” Diệp Huyền cảm thấy bộ dạng xấu hổ muốn chết này của Tô Tuyên thật sự rất đáng yêu, nàng vươn tay vẽ vòng tròn trên ngực Tô Tuyên, lại tao nhã mở ra vạt áo Tô Tuyên, sờ lên cơ ngực của nam nhân.

Tô Tuyên tập võ nhiều năm, dáng người tốt quả thật là không cần phải bàn cãi. Hơn nữa vóc dáng hấn cao ngát, bờ vai rộng, cánh tay dài, thắt lưng hẹp, nước da màu mật ong dưới ánh nến nhìn càng thêm khỏe mạnh. Bàn tay nhỏ bé của Diệp Huyền chu du trên người Tô Tuyên, dừng lại trên hai quả đả trước ngực.

”Người, người muốn làm gì?” Tô Tuyên nhin không được nuốt một ngụm nước bọt, hấn cảm thấy mình bây giờ giống như miếng thịt nằm trên thớt. Nhìn yêu nữ kia cười ôn nhu, ai biết trong lòng nàng đang nghĩ ra cách gì để giày vò mình. Tô Tuyên đến từng này tuổi, vẫn chưa bao giờ cảm thấy thật sự sợ hãi, cho dù gặp phải hoàn cảnh nguy hiểm sinh tử, hấn cũng bình thản không sợ. Lúc này đối mặt với cô gái yêu kiều này, từ đáy

lòng lại cảm thấy lo sợ, bất an. Hắn cảm thấy Thẩm Tinh nói đúng, chính mình thật sự không biết cách đối phó với nữ nhân, đặc biệt là một yêu nữ mê người như vậy.

Nàng cảm thấy hắn thật sự rất đáng yêu, có lẽ nàng đã hiểu được, nguyên thân là yêu nữ ma giáo sở dĩ yêu Tô Tuyền, là bởi vì tính cách của hắn thẳng thắn vô tư, ngây ngô quật cường. Đối với người sống trong cuộc sống âm u tràn ngập chết chóc như yêu nữ mà nói, Tô Tuyền giống như ánh dương ấm áp nơi chân trời, hắn ân oán rõ ràng, tung hoành phóng túng, tự do, tiêu sái như vậy Diệp Huyền vĩnh viễn không thể nào có được. Nhưng ở trong tình yêu nam nữ, hắn lại ngây ngô trác trác như thiếu niên, khiến Diệp Huyền nhìn không được muốn đùa hắn, nhìn vẻ mặt hắn bây giờ, vừa trừng mắt nhìn mình, vừa cố gắng kìm nén.

Diệp Huyền cười khẽ một tiếng, dưới ánh mắt giận dữ đầy xấu hổ của Tô Tuyền, chậm rãi cúi người, ngậm lấy quả đỏ trước ngực hắn. Quả đỏ mềm mại, bị cái lưỡi thơm tho nhẹ nhàng mút lấy, hưng phấn mười phần mà cứng lên. Hàm răng khẽ cắn lên đầu vú, bờ môi mềm mại hôn lên quầng vú, lưu lại một vết ướt át nóng bỏng. Diệp Huyền cố ý phát ra tiếng mút chặc chặc vang dội, nàng khóa ngòi trên bụng Tô Tuyền, cặp mông vênh đênh lên cơn thịnh Tô Tuyền. Nàng cảm thấy thoải mái, mông nhỏ không ngừng vận vẹo, cọ cọ khiến cả người Tô Tuyền như muốn bốc cháy, chỉ hận không thể đem Diệp Huyền đặt dưới thân, để tránh nàng tiếp tục tra tấn bản thân.

Không đúng, Tô Tuyền kinh hoàng, bản thân mình sao lại sinh ra ý nghĩ vô sỉ như vậy. Hắn bỗng nhiên hiểu ra ý đồ của Diệp Huyền, yêu nữ này quả đúng là không có ý tốt!

Thấy ánh mắt Tô Tuyền từ nóng rực, mờ mịt trở nên tỉnh táo lại, lòng Diệp Huyền chùng xuống, xem ra Tô Tuyền đã sinh ra cảnh giác với mình. Không sao hết, nàng đã muốn là phải làm đến cùng, đốt lửa thêm một phen nữa cũng tốt. Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, cả người Diệp Huyền trở nên hưng phấn, nơi giữa đùi cũng phun ra một dòng nước nóng bỏng. Nàng

muốn đoạt lấy nam nhân dưới thân này, muốn đến phát điên rồi. Tạm thời chưa nắm được tim hắc, vậy đoạt trước thân thể hắc cũng được.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 5: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 5

“Tướng công.” Thiếu nữ ngẩng đầu, đôi môi mềm mại đỏ tươi của nàng sáng bóng ánh nước, lúc đôi môi đỏ mọng khép mở, kéo theo một sợi chỉ bạc đậm mỹ. Hai tay Diệp Huyền chống lên trước ngực Tô Tuyên, trượt từ trên bụng xuống ngồi lên đùi hắn. Trước mắt nàng là cái “lều trại” cao cao, Diệp Huyền cởi quần Tô Tuyên xuống, lộ dáng vẻ thật của “lều trại”.

”Thật lớn...” Nàng nhin không được mà nỉ non.

Hạ thân trắng trơn lồ lồ bày ra trước mặt yêu nữ, ngay cả hai bên tai của hắn cũng đỏ rực lên. Lúc nghe được lời nói của Diệp Huyền, hắn cảm thấy cả người mình như bị thiêu đốt, “Yêu nữ, người mau dừng tay!” Hắn hung tợn nói, “Người nếu... Nếu... Ta sẽ không bỏ qua cho người!”

”Nếu cái gì?” Diệp Huyền nhìn bộ dạng ngoài mạnh trong yếu của hắn, nụ cười trên môi càng thêm quyến rũ, “Tướng công, chẳng lẽ chàng biết ta muốn làm gì chàng sao?” Thấy Tô Tuyên đỏ mặt không nói lời nào, nàng nắm lấy côn thịt thô to của hắn, “Thì ra tướng công mặc dù là gà tơ, nhưng vẫn biết chuyện nam nữ nha.”

Tô Tuyên triệt để phát cáu, “Ai là gà tơ, người, người đừng kinh thường ta.”

Diệp Huyền cười duyên một tiếng, bàn tay nhỏ bé vuốt lên ngực hần, “Vậy tướng công nói cho ta biết, trong tay ta đang cầm cái gì a?” Tô Tuyền không đáp, nàng cũng không thúc giục, ngược lại vươn cái lưỡi thơm tho, liếm quanh môi một vòng hết sức mịn hoặc, “Là thịt heo lớn của tướng công... Ta nói đúng không?”

Ba chữ đó vừa nhẹ nhàng phun ra, Tô Tuyền chỉ cảm thấy dưới háng tê dại, quy đầu hưng phấn nảy lên, thậm chí có dấu hiệu thất thủ bản tính, hần vội vàng nhìn xuống, cố gắng khuyên nhủ nàng, “Diệp cô nương, người đừng làm như thế, ta đồng ý đáp ứng yêu cầu của người.”

Diệp Huyền không thêm để ý đến hần, mà làm bộ tự hỏi, “Chẳng lẽ ta nói sai rồi? A...” Nàng liếc mắt nhìn Tô Tuyền, ánh mắt tràn ngập phong tình khiến cả người Tô Tuyền như nhũn ra, nàng chạm nhẹ lên quy đầu, “Đây là... Đại dương vật của tướng công.”

Trong đầu nổ ầm một tiếng, Tô Tuyền cảm thấy mình không nghe thấy bất cứ điều gì. Khoái cảm mãnh liệt như thủy triều, lại giống như nham thạch nóng chảy dâng lên trong người. Hần cũng không phải chưa từng thủ dâm, lúc thân thể có phản ứng, hần cũng sẽ lấy tay thư giải một phen. Nhưng giờ khắc này, tinh dịch mãnh liệt nhanh chóng bắn ra, Tô Tuyền lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác đục tiên đục tử. Mà Diệp Huyền vẫn chưa làm gì, chỉ dùng vài từ dâm mỹ tà ác, đã khiến hần quân lính tan rã.

Hần kịch liệt thở dốc, một lúc lâu sau mới thoát ra khỏi cảm giác sung sướng như rơi xuống đám mây. Yêu nữ vẫn khóa ngồi trên người hần, hạ thân chỉ còn mỗi váy ngắn, vùng bụng bằng phẳng trơn bóng, thậm chí ngay cả nhũ phong cao ngất cũng dính đầy tinh dịch của hần. Cổ họng Tô Tuyền căng thẳng, dương vật vừa mới nhuyễn xuống đã nhanh chóng trưởng lớn, lại lần nữa đứng thẳng lên.

”Tướng công... Thật đúng là long tinh hổ mãnh.” Diệp Huyền lấy một chút bạch trọc dính trên ngực, vươn đầu lưỡi liếm liếm. Không ngoài dự

đoán của nàng, hô hấp Tô Tuyên càng thêm dồn dập, “Đại dương vật nhất định là trưởng đến khó chịu đi.” Nàng yêu thương vuốt ve côn thọt Tô Tuyên, “Tiểu khả ái, cái miệng nhỏ phía dưới của tỷ tỷ bây giờ còn chưa thể ăn người, thật sự có lỗi với người.” Lời nói của nàng hết sức dâm mỹ, nhưng ngữ khí lại thiên chân vô tà. Phóng đảng cùng với hồn nhiên, càng khiến cho vẻ đẹp mâu thuẫn của yêu nữ càng đánh thẳng vào lòng người.

Tô Tuyên giống như con cá mắc cạn, hít vào thở ra từng ngụm, liều mạng cảnh báo chính mình không thể bị yêu nữ mê hoặc, dự niệm giống như con tằm ăn dâu.

”Nhưng không sao.” Yêu nữ vẫn tiếp tục nói, nhẹ nhàng thổi một hơi lên côn thọt, “Cái miệng phía trên của tỷ tỷ có thể khiến người thoải mái, người có muốn thoải mái?” Nàng nhìn côn thọt, nhưng lời này là đang hỏi Tô Tuyên.

Tô Tuyên dùng ý chí kiên định nhất của mình, từ kẽ răng phun ra hai chữ: “Không! Muốn!”

”Nhưng mà ta rất muốn.” Thiếu nữ mê mị cái miệng nhỏ nhắn, dịu dàng nói, “Ta rất muốn thọt heo lớn của của tướng công... “ Nàng dường như cũng bị không khí dâm mỹ này rung động, một đôi mắt hạnh xuân tình nhộn nhạo, mờ mịt yêu mị. Nàng ní non cúi đầu, đem côn thọt nóng bỏng ngậm vào trong miệng.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 6: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 6

Nàng cố gắng biểu hiện bản thân đối với chuyện nam nữ biết rất rõ, nhưng yêu nữ Thiên La giáo tiếng tăm lừng lẫy thực ra cũng không tiếp xúc với nam tử quá nhiều, càng không nói đến chuyện đem tính khí của nam nhân nắm trong tay, thậm chí là ngậm vào miệng. Bộ dạng vật này của Tô Tuyền tuyệt đối không đáng yêu, cả căn có màu hồng lông đen dày đặc, quanh thân nổi đầy gân xanh, nhìn có vẻ dữ tợn. Nhưng quy đầu to lớn lại rất thú vị, giống như đầu nấm lớn màu da, trên đầu nấm còn có lỗ nhỏ lúc khép lúc mở, còn có tiền tinh trong suốt phun ra.

Nhưng Diệp Huyền không thấy phản cảm, nàng hưng phấn nuốt vào côn thịt Tô Tuyền, chỉ là động tác trúc trắc, không đem côn thịt nuốt vào mà ngược lại còn có vài lần răng nanh cắn phải bồng thân, khiến Tô Tuyền đau đến mức hít phải một ngụm khí lạnh.

”Hừ.” Thiếu nữ mất hứng đem côn thịt nhổ ra, oán hận véo lên quy đầu một cái, “Đều tại ngươi, ai kêu ngươi không có việc gì lại vừa dài vừa thô.”

Tô Tuyền vốn dĩ đang ý loạn tình mê, cố gắng dùng hết sức lực toàn thân đấu tranh với dục niệm, vừa nghe thấy lời này, thiếu chút nữa ghen lời, “Ngươi nếu đã chán ghét nó, vậy để cho ta mặc quần vào?” Hả thử hỏi.

”Ai nói ta chán ghét nó.” Diệp Huyền bĩu môi, bàn tay nhỏ bé lại nhẹ nhàng vuốt ve bồng thân, “Tỷ tỷ ngậm ngươi rất sướng phải không, tiểu

Tuyên?” Nàng vừa nói xong, liền hà một hơi lên mặt côn thịt.

Tô Tuyên bị phản phát hiện, cái kia của mình chính là không chịu thua kém vô cùng phối hợp mà bắn đạn, thật giống như hòa vào với Diệp Huyền, chọc cho yêu nữ kia cười khanh khách không ngừng. Ta về sau không còn mặt mũi mà gặp người!

Hắn dường như đã quên, lúc đầu hắn bị Diệp Huyền ám toán, sau đó bị lột quần, chỉ sau một lúc bị Diệp Huyền khiêu khích đã bắn tinh. Muốn nói đến mất mặt, mặt mũi của hắn đã sớm mất sạch trơn. Điều duy nhất khiến Tô Tuyên vui mừng là sau khi bắn qua một lần thời gian kéo dài của lần sau có chút khả quan, Diệp Huyền nắm lấy côn thịt của hắn chặc chặc hôn mút, giống như liếm cây kẹo, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải. Đầu lưỡi phấn nộn lướt qua bóng thân, mang đến một trận khoái cảm khiến Tô Tuyên run rẩy, tê dại. Liếm sắp được nửa canh giờ, Diệp Huyền cảm thấy cái miệng nhỏ đều tê cứng, cây gậy lớn của Tô Tuyên vẫn cứng rắn.

Yêu nữ lại mất hứng, vung tay quệt miệng, “Chán ghét, cái đồ xấu xa này sao còn không bắn.” Khuôn mặt nàng giận dữ, “Tướng công, chàng bắn nhanh đi.”

Tô Tuyên hự hự nghẹn một lúc lâu sau mới nói: “Ta, ta cũng không cố ý nén lại... Thật sự, không muốn bắn...”

”Ta mặc kệ.” Vừa mới nãy còn là yêu nữ xinh đẹp mê hoặc lòng người, bây giờ lại tùy hứng giống như tiểu hài tử, nàng néo một phát lên quy đầu, nắm túi thịt của Tô Tuyên xoa nắn một phen, kết quả là căn côn thịt cứng rắn như thiếc không chút sút mẻ, thậm chí còn trương lớn một vòng. Diệp Huyền bực mình, Tô Tuyên là xử nam thuần khiết sao có thể kéo dài đến như vậy, chẳng lẽ kỹ thuật của mình không tốt? Nàng cảm thấy phải dùng biện pháp mạnh, mới không bị Tô Tuyên xem thường.

Tô Tuyên thấy trong mắt yêu nữ tràn đầy ý cười, còn lộ ra nụ cười không có ý tốt, “Tướng công, thịt heo lớn của chàng không ngoan, ta muốn hung hăng trừng phạt nó.”

”Người muốn làm gì...” Giọng nói của Tô Tuyên tắc lại trong cổ họng, trong nháy mắt, trong đầu hẳn hiện lên một loạt khổ hình, ví dụ như đem cái đó của mình bẻ gãy, hoặc là đem cái đó của mình cắt xuống, hoặc là đem cái đó của mình thiến đi...

”Đừng sợ, tướng công.” Diệp Huyền ôn nhu an ủi hẳn, thiếu nữ lại cúi người xuống, chẳng qua lần này không phải đem cái miệng nhỏ sáp đến gần, mà là nâng lên cặp tuyết nhũ cao ngất, mượt mà của nàng, dùng khe rãnh thật sâu đó kẹp lấy côn thịt Tô Tuyên, thanh âm nàng mềm mại đáng yêu, “Liên phạt hẳn... Ăn cái vú của tỷ tỷ đi.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 7: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 7

Ánh nển chiếu xuống thân thể trắng nõn, mềm mại của thiếu nữ giống như được phủ thêm một tầng quầng sáng nhu hòa, thắt lưng của nàng càng thêm mảnh mai, tuyết nhũ càng nộn, hai điểm màu đỏ giống như nụ hoa nở rộ mượt mà, quyến rũ. Lúc này, hai khóa anh đào áp sát vào nhau, bàn tay nàng nâng lên bầu ngực mềm mại, bọc lấy dương vật của Tô Tuyền ở giữa cọ xát cao thấp. Đầu vú thỉnh thoảng cọ lên bóng thân, làm cho hai khóa nho nhỏ sung huyết càng thêm chọc người triu mến. Theo động tác của nàng, bầu ngực phập phồng lên xuống, cổ họng Tô Tuyền khô khốc, hận không thể đem bầu ngực đó chộp vào tay hung hăng chơi đùa một phen.

Tô Tuyền chưa bao giờ sáng khoái như vậy, cả người hần mềm nhũn nằm ngửa trên mặt đất, cuối cùng đè nén không được mà bật ra tiếng hừ nhẹ. Tốc độ cọ xát của Diệp Huyền càng lúc càng nhanh, giọng nói của Tô Tuyền phát ra tan thành từng mảnh nhỏ: “Người, người mau dừng tay... Yêu nữ, dừng... Dừng tưởng rằng làm như vậy ta sẽ khuất phục... Có bản lĩnh thì người liền giải độc trên người ta, chúng ta... Ta sẽ làm thuộc hạ của người....”

”Tướng công.” Thanh âm Diệp Huyền mềm mại như sắp chảy thành nước, “Chúng ta bây giờ không là đang làm như vậy sao.” Nàng nói xong, ép chặt đầu vú giày vò mã mắt trên quy đầu. Mã mắt hé ra hợp lại, mạnh mẽ hút lấy da thịt trên ngực Diệp Huyền, giống như có một cái miệng nhỏ

đang hút lấy nàng, khiến nàng rên rỉ: “A, tướng công, cây gậy lớn của chàng thật xấu... Mút lấy đầu vú của người ta, quý chán ghét.... A... Ân a...”

Thanh âm của nàng mềm mỏng, dịu dàng, lúc này mang theo một chút nũng nịu, thờ dốc, nàng lại còn oán trách như tiểu hài tử, vừa phóng đặng vừa ngây thơ, khiến khóe mắt Tô Tuyền đỏ rục lên. Từ lúc Tô Tuyền mười sáu tuổi bước vào giang hồ đến nay, trời sinh khuôn mặt tuấn tú, đối nhân xử thế hào sảng, tiêu sái, đã câu dẫn không biết bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ. Có nhiều loại nữ tử, có lớn mật không biết e ngại, có e lệ mảnh mai, nhưng không có baft kì người nào giống như yêu nữ này, khiến hẳn cảm nhận được cái gọi là mất hồn mất vía.

Tô Tuyền không ngừng cảnh cáo mình, đây là vì bây giờ đầu óc hẳn không tỉnh táo, có nam nhân nào có thể chống đỡ được sự cám dỗ như trước mắt? Không nói đến Diệp Huyền bây giờ cam nguyện cởi quần áo hạ mình nhũ giao cho hẳn, cho dù nàng cái gì cũng không làm, cũng có một đồng lớn nam nhân nguyện ý quỳ gối dưới làn váy thạch lựu của nàng. Cho nên, tất cả đều là do dục vọng chi phối.

Sau một phen tự củng cố tinh thần, hẳn thật vất vả mới khiến dục vọng nguội đi một chút, nhưng vừa nhìn thấy hành động của Diệp Huyền lửa dục lại hừng hực cháy lên. Chỉ thấy yêu nữ kia đứng lên, chậm rãi cởi bỏ váy ngắn dưới hạ thân. Bây giờ trên người nàng chỉ còn một cái tiết khố, cái tiết khố đó thật mỏng, hai chân nàng mở lớn đối mặt với Tô Tuyền, khiến hẳn không thể không nhìn thấy bối thịch phần nộn dưới lớp lụa mỏng.

”Có đẹp không, tướng công?” Diệp Huyền vươn tay xuống xoa nắn nơi giữa hai chân, ngón tay ngọc đẩy ra cánh hoa khép kín như con trai ngọc, tuy cách một lớp vải, nhưng vẫn có thể thấy rõ ngọc châu ónh nhuận cùng với khe hở nhỏ hẹp. Tiểu ngọc châu dính nước sáng mượt, trơn bóng, từ trong khe hở nhỏ hẹp không ngừng phun ra chỉ bạc. Có một sự thật khiến Tô Tuyền càng thêm điên cuồng là tiểu mỹ nhân trước mắt không chỉ đơn

phương đùa giỡn chính mình mà nàng cũng đang khát khao khó nhin, động tình không thôi.

Hắn căng thẳng nhìn Diệp Huyền kẹp lấy dương vật của mình, kề sát nơi xấu hổ ẩm ướt, nóng bỏng. Côn thịt vừa tiếp xúc với hộ khẩu, Diệp Huyền liền kìm không được mà rên rỉ. Vật cứng rắn đặc hữu của nam nhân nóng rực khiến nàng vô cùng thoải mái, trong hoa tâm là một trận chua xót, cho dù Tô Tuyền không cắm vào, nhưng vẫn làm nàng sáng khoái muốn hét lên.

”Tướng công...” Diệp Huyền thở gấp, cao thấp đùa giỡn thân thể mình, nơi giữa hai chân kẹp lấy nửa thân dưới của côn thịt, tuyết nhũ kẹp lấy phần trên. Bắp đùi mềm mại thỉnh thoảng cọ đến hai túi thịt, mặc dù cách một cái tiết khớp, nhưng âm dịch chảy ra cũng khiến hạ thân người ẩm ướt, lây lội. “Tướng công, thật nóng... Thịt heo lớn cứng quá, ta sắp kẹp không được.... A.... Đồ xấu xa, sao nó còn không bắn... Mau bắn, mau bắn cho ta.... Ta muốn tinh dịch của tướng công...”

Tiếng hít thở của Tô Tuyền ngày càng nặng nề, hắn bị độc dược khống chế, thân thể không thể động đậy. Nhưng Tô Tuyền lại cảm thấy may mắn vì bây giờ mình không thể động đậy, nếu không hắn đã không thể nhin xuống xúc động mà áp yêu nữ kia xuống dưới thân, hung hăng chặn cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại, đem côn thịt của hắn mạnh mẽ cắm vào, khiến nàng không thể... hồ ngôn loạn ngữ nữa.

Cuối cùng sau một hồi cọ xát, Diệp Huyền hét lên một tiếng lụi xơ xuống, “Bắn... Thật nhiều, thật nhiều tinh dịch...” Hai mắt nàng vô thần, từ trong hoa huyết trào ra một cỗ âm tinh, lẫn cùng với tinh dịch của Tô Tuyền, khiến cả tiết khớp của nàng đều ướt sũng.

”Tướng công, cây gậy lớn của chàng thật quá lợi hại.” Thiếu nữ thỏa mãn hôn lên côn thịt đã mềm xuống một cái, nàng lại lằm bằm vài câu, rồi ghé vào trên người Tô Tuyền ngủ mất.

”Khoan đã, người đừng ngủ.” Tô Tuyền vội vàng kêu lên, đáng tiếc Diệp Huyền mắt đẫm tai ngo. Hắn khóc không ra nước mắt nhìn khuôn mặt đỏ ửng trước ngực, yêu nữ thỏa mãn rồi, nhưng mình vẫn còn trúng kì độc nằm trên mặt đất a. Hơn nữa cái loại ăn no liền ngủ này, khiến hắn cảm thấy chính mình bị người ta “chơi gái” Hắn bất đắc dĩ nói: “Ít nhất cũng đem quần mặc vào cho ta a...”

Đêm khuya ngày xuân, Tô Tuyền nằm trên mặt đất, vạt áo mở rộng, quần bị cởi ra vứt bên cạnh, hắn có cảm giác chưa bao giờ bản thân lại thất bại như vậy, tuy vậy nhưng hắn mới trải qua một hồi dục tiên dục tử. Cho dù là xúc động hay thất bại đều xuất phát từ yêu nữ đang ngủ ngon lành trong ngực hắn. Hắn cũng không ngờ được rằng, qua đêm nay, cuộc đời của hắn cùng với yêu nữ này dây dưa ngày càng sâu, cuối cùng không thể tách ra.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 8: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiểu Hiệp Chính Đạo 8

“Người tên là gì?” Bạch y nữ tử có khuôn mặt vô cùng đẹp ngồi trên ghế, thản nhiên hỏi.

Thiếu nữ nâng tầm mắt, rụt rè nhìn nàng ta: “A Huyền... Ta gọi là A Huyền.” Thanh âm của nàng vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại, sau khi trả lời xong liền cúi đầu xuống, thân mình không tự chủ được mà run rẩy, bộ dáng đáng thương, khiếp nhược đến cực điểm. Nhìn bộ dạng của nàng không ai có thể nghĩ đến nàng là yêu nữ Thiên La giáo giết người không chớp mắt.

Tô Tuyền âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, vì mình không nhìn rõ bộ mặt thật của yêu nữ này, tin lời nàng nói, bây giờ thì trở thành vật trong tay của nàng, phải nghe nàng điều khiển. Trước mắt, Tô Tuyền thân trúng kì độc, cứ cách ba ngày phải ăn giải dược nếu không độc phát mà chết. Không chỉ có thế, độc dược còn khiến toàn bộ nội lực của Tô Tuyền bị phong bế, cho dù hãn có khinh công tuyệt thế đi chăng nữa, cũng không có biện pháp trốn thoát khỏi tay Diệp Huyền. Cho nên Tô Tuyền chỉ có thể thành thành thật thật nghe theo Diệp Huyền phân phó, ngụy trang thành lô đỉnh cùng nhau lên vào Huyền Nữ giáo.

Người hỏi là nữ tử có địa vị cao nhất trên thuyền, đệ tử Huyền Nữ giáo Giản An. Ở trong Huyền Nữ giáo, lô đỉnh cho dù có được sủng ái bao nhiêu, theo quy củ địa vị vẫn là thua kém đệ tử. Những tiểu cô nương trên thuyền lúc này tuy chưa chính thức nhập giáo nhưng cũng được xem là một

nửa đệ tử. Cho nên, các nàng bây giờ cùng lô đình luyện tập thuật trong phòng, nhưng nhóm lô đình không thể phá thân các nàng.

Quy định này cũng khiến Tô Tuyển thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu không hẳn thật không biết yêu nữ kia sẽ mượn cơ hội mà đưa ra yêu cầu gì với mình. Lúc hẳn đang cân nhắc biện pháp đào tẩu, ánh mắt Giản An cũng dừng trên người hẳn: “Đây là lô đình của người?” Tuy là hỏi Diệp Huyền nhưng ánh mắt vẫn đặt lên người Tô Tuyển.

Trong số hai mươi mấy người thanh niên, Tô Tuyển không thể nghi ngờ là người xuất sắc nhất. Người có bộ dạng tuấn mỹ hơn hẳn không phải là không có, thí dụ như Nguyên Ung, nhưng trên người họ không có khí phách như hẳn. Tuy Tô Tuyển đã cố gắng che giấu bản thân, nhưng chỉ cần hẳn đứng nơi đó, dáng người thẳng tắp, mặt mày sáng sủa, giống như một thanh lợi kiếm đã rút ra khỏi vỏ, lại vừa giống như hoa lê trắng tháng ba, lạnh lùng trong trẻo làm say lòng người, vị ngọt thuần kéo dài.

Diệp Huyền thấy Giản An cứ nhìn chăm chăm Tô Tuyển, làm sao có thể nhìn không ra ý đồ của nữ nhân này. Ánh mắt của nàng lạnh xuống, bởi vì cú đầu, ngoại trừ Tô Tuyển, không ai chú ý tới nụ cười bên môi của nàng. Trong lòng Tô Tuyển lộ bộp một cái, yêu nữ Thiên La giáo tâm ngoan thủ lạt, người trong võ lâm đều biết, chẳng lẽ yêu nữ này muốn....

Hẳn vốn là người thẳng thắn, sau khi trở về phòng cùng Diệp Huyền, liền nói thẳng: “Người động sát tâm với Giản An?”

Diệp Huyền cười như không cười nhìn hẳn: “Sao vậy, tướng công, người đau lòng?”

Tô Tuyển bất đắc dĩ: “Cái gì mà đau lòng với không đau lòng, ta ngay cả mặt nàng cũng chưa nhìn rõ.”

Hẳn vừa buột miệng nói ra, cũng không có ý tứ làm ấm lên với Diệp Huyền, con người lạnh lẽo của Diệp Huyền liền dịu lại. Nàng quét cái

miệng nhỏ nhắn: “Nhưng nàng ta nhìn chần chằm mặt người, trông mắt kém chút cũng lồi ra.” Những lời này mùi chua nồng đậm, ngay cả Tô Tuyền ngốc tự nhiên cũng cảm thấy không thích hợp.

Sao mà cảm giác yêu nữ này có chút quái dị.... Tô Tuyền trái lo phải nghĩ, nhưng hẳn chưa bao giờ để tâm đến tình yêu nam nữ, càng sẽ không nghĩ đến chuyện Diệp Huyền thế nhưng thích mình. Bởi vì một nữ nhân khác nhìn mình lâu một chút mà nổi lên ghe tuông, ngấm lại loại sự tình này không thể xảy ra trên người yêu nữ ma giáo.

Nếu Diệp Huyền có thể nghe thấy tiếng lòng Tô Tuyền, chỉ sợ sẽ ngay lập tức tức đến hộc máu. Tình trạng trước mắt khiến nàng rầu rĩ không vui, tuy Tô Tuyền bị chính mình ăn được không sai biệt lắm, nhưng đồ ngốc này vẫn chưa có động tâm. Người mình thích không thích mình, nhưng vẫn phải miễn cưỡng cười nói trước mặt hắn, giả bộ vân đạm phong khinh. Tuy Diệp Huyền là yêu nữ ma giáo, nợ máu trên tay rất nhiều, nhưng bây giờ cũng chỉ là một thiếu nữ mười sáu tuổi mới biết tư vị của tình yêu.

Thấy vẻ mặt Tô Tuyền thanh nhàn, thoải mái, Diệp Huyền không khỏi cảm thấy bực mình, đột nhiên vươn tay véo một cái dưới háng hắn: “Quý chán ghét!”

”Đừng!” Tô Tuyền bất ngờ không kịp đề phòng côn thịnh bị véo một cái, ngay lập tức hô đau, thiếu chút nữa đau đến nỗ quỳ trên mặt đất: “Người!” Hắn cắn răng, vừa cảm thấy ủy khuất vừa thấy phẫn nộ, “Người rốt cuộc là muốn làm gì?”

”Ta muốn là gì....” Thiếu nữ sâu kín liếc nhìn Tô Tuyền một cái, vươn cái lưỡi thơm tho ra liếm trên môi một vòng, nở nụ cười mập mờ, “Ta nghĩ muốn chàng... Tương công, ta nghĩ muốn chàng.” Lời vừa thốt ra, Tô Tuyền cũng bị nàng điểm trúng huyết đạo đứng tại chỗ không thể động đậy. Diệp Huyền từ tốn cởi bỏ từng lớp quần áo trên người, cho đến khi thân thể mềm mại hoàn toàn lồ lộ trước mắt Tô Tuyền. Nơi thần bí giữa hai chân

nàng đã không còn tiết khố ngăn trở, hộ khẩu trơn bóng, non nớt không một sợi lông, vừa nhìn đến Tô Tuyển liền cảm thấy hít thở không thông.

”Tướng công...” Diệp Huyền chơi đùa dương vật của nam nhân, nàng ôn nhu hỏi: “Chàng muốn ta không?”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiểu Hiệp Chính Đạo 9

Không đợi Tô Tuyền trả lời, Diệp Huyền đã ôm cổ Tô Tuyền hôn lên môi hẵn. Dường như nàng sợ nghe được đáp án đó, nàng hoảng loạn hôn Tô Tuyền, khiến câu trả lời của hẵn đã đến bên môi lại phải nuốt trở về.

Hẵn nhất định sẽ trả lời là không đi, trong lòng Diệp Huyền biết rất rõ ràng. Biết rõ đáp án sẽ khiến mình thương tâm, nhưng nàng lại giống như muốn tự giày vò bản thân hỏi ra câu đó. Lưỡi của nàng chuyển động trong miệng Tô Tuyền, liêu chết triền miên. Nụ hôn này không có quá nhiều dục vọng, ngược lại mang theo vài phần cảm xúc hoang mang, lo sợ sợ nam nhân trước mắt biến mất, chỉ có thể gặt gao quăn lấy hẵn. Giống như chiếc lưỡi của nàng đang cuốn lấy lưỡi của Tô Tuyền, cánh tay nàng ôm lấy hẵn, nơi hạ thể cũng dán lên dương vật Tô Tuyền.

”Tướng công...” Diệp Huyền bưng lấy mặt Tô Tuyền, bàn tay nhỏ bé của nàng vói đến giữa hai chân, đẩy ra hai phiến hoa môi khép kín, “Chàng xem, cái miệng nhỏ nhắn của ta muốn chàng, hưng phấn đến độ phun thủy.” Thấy Tô Tuyền không nhìn mình, Diệp Huyền nắm lấy cảm nam nhân ép buộc hẵn nhìn xuống, “Chàng mau nhìn,... Chàng mau nhìn nha...” Nàng giống như đứa trẻ khờ dại muốn hiến vật quý, tha thiết nhìn Tô Tuyền không chớp mắt, đem nơi quan trọng nhất của mình dâng đến trước mặt Tô Tuyền. Nàng cũng không trông mong Tô Tuyền sẽ thương tiếc mình, chỉ mong hẵn không cần tránh né mình như vậy.

Ngay cả Diệp Huyền cũng không ý thức được một sự thật, nàng câu dẫn Tô Tuyển, nhìn qua thì có vẻ là nàng đang đùa bỡn Tô Tuyển trong lòng bàn tay, nhưng giữa hai người lúc này, người yếu thế lại là Diệp Huyền. Tình yêu chính là như vậy, không có chuyện công bằng, người nào động lòng trước thì người đó thua.

Tất cả những biểu hiện của nàng bất kể là vân đạm phong khinh hay là vui cười, giận mắng đều là mặt nạ mà Diệp Huyền dùng để che dấu chính mình. Nàng dùng cách nói nửa thật nửa giả để bảo hộ sự tôn nghiêm yếu ớt của mình, lúc Tô Tuyển cự tuyệt mình, nàng mới làm ra vẻ không quan tâm nói một câu “Ta chỉ là nói giỡn thôi.”

Cũng như lúc này, Tô Tuyển muốn tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại. Thanh âm của thiếu nữ mang theo ý cười vang lên: “Tướng công cảm thấy nhục nhã?” Diệp Huyền là ra vẻ không thèm để ý, nhưng chỉ có mình nàng mới biết rõ trong lòng mình có bao nhiêu thất vọng. Nàng đem thân thể trần truồng dán lên người Tô Tuyển, cố tình vịn vẹo, “Vậy như thế này, chàng có thích không?”

”Diệp cô nương...” Tô Tuyển cảm thấy bản thân sắp không thở nổi, nhưng hắn vẫn cố gắng bình tĩnh nói, “Cô nương cần gì phải làm như thế này.” Suốt dọc đường đi Tô Tuyển vẫn cảm thấy kì lạ không thôi, nhưng lúc trước hắn từng nói qua, muốn lên vào Huyền Nữ giáo vẫn có rất nhiều cách, nhưng Diệp Huyền lại cố chấp dùng loại biện pháp này. Nàng cũng không phải là đệ tử Huyền Nữ giáo muốn tìm nam nhân để luyện công, nhìn thấy hắn tuấn tú mới đi câu dẫn hắn? Tô Tuyển cảm thấy đây cũng không phải là nguyên nhân.

Diệp Huyền lại cười nói: “Chàng đoán sai rồi, tướng công. Yêu nữ ma giáo như ta đều phóng đảng, không có đức hạnh, nhưng chàng yên tâm, ta không giống như nữ nhân Huyền Nữ giáo hút đi nguyên tinh của chàng, chỉ là cầu một lần tham hoan thôi.”

Tô Tuyền đột nhiên mở to mắt: “Ta không tin.” Hấn còn nhìn chăm chú vào mắt Diệp Huyền, “Ta không tin cô nương là người như vậy.”

Diệp Huyền giật mình, nàng không nghĩ tới Tô Tuyền sẽ nói ra những lời này. Ở trong mắt nhân sĩ chính đạo, yêu nữ ma giáo người nào cũng là giết người như ngóe, phóng đảng thành tính. Đối với Diệp Huyền mà nói, về trước là sự thật, còn về sau là vu khống, nhưng nàng căn bản là không thèm để ý. Nhưng Tô Tuyền lại nói nàng không phải là người như vậy, ngữ khí của hắn còn rất nghiêm túc. Diệp Huyền biết, Tô Tuyền nói ra lời này là thật lòng, trong lòng hắn đúng là nghĩ như vậy.

Diệp Huyền cười cười, nhưng nụ cười của nàng thật nhạt nhẽo: “Vậy người cảm thấy... Ta là người như thế nào?” Nàng mang mặt nạ mà sống quá lâu, ngay cả bản thân nàng cũng không biết bộ mặt thật của mình là thế nào.

”Ta không biết.” Tô Tuyền vừa mới dứt lời, Diệp Huyền liền cười khanh khách, khiến hắn có chút xấu hổ ảo não nói: “Ta nói thật lòng, tóm lại, trực giác của ta cho ta thấy người đang nói dối.” Hấn còn cường điệu thêm một lần, “Trực giác của ta rất chính xác.”

Diệp Huyền cười càng thêm tùy ý, lúc này nàng cười đến ngửa tới ngửa lui, giống như mới vừa rồi nàng nghe thấy chuyện nực cười nhất trên đời, đột nhiên, nàng ngừng lại, yên lặng nhìn Tô Tuyền: “Nếu ta nói... Ta bởi vì thích người mới làm ra chuyện này, người tin không?”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiểu Hiệp Chính Đạo 10

Tô Tuyên cứng người.

Ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu hắn là hoài nghi bản thân nghe nhầm. Nhưng rất nhanh hắn lại cảm thấy, yêu nữ này là đang thổ lộ với mình? Lời nói của Diệp Huyền quả thật là không thể ngờ được, hắn thậm chí còn hoài nghi trước mặt hắn không phải là yêu nữ Thiên La giáo mà có người giả dạng nàng. Ý nghĩ hoang đường này nhanh chóng bị hắn đè ép xuống, hắn không phải là người có thói quen trốn tránh sự thật, tuy cảm thấy không thể ngờ được nhưng vẫn phải hỏi cho rõ ràng để bản thân còn biết đường mà đối phó.

Thấy hắn cau mày, thanh âm của Diệp Huyền càng thêm mềm mại, đáng yêu: “Tướng công, chàng thật sự tin lời ta ư?”

”Hả?” Tô Tuyên sững sốt, “Tin cái gì? Ta đương nhiên là...” Hắn bất ngờ tỉnh lại, “Người gạt ta?!”

Diệp Huyền cười đến run cả người, đôi mắt long lanh ngập nước, nàng cười đến độ chảy cả nước mắt: “Đồ ngốc, chẳng lẽ ngươi chưa từng bị người khác lừa đùa?”

Tô Tuyên ngây ngốc đứng đó, chỉ cảm thấy một cỗ tức giận đang bùng lên trong người. Bị người khác lừa gạt tình cảm, cảm giác này quá mức

ngheñ khuất (kìm nén+oan ức), thế mà hãñ còn tự hỏi làm thế nào để đáp lại Diệp Huyền, không ngờ nàng lại lấy hãñ ra làm trò cười. Hãñ có tâm muốn nói, có cô nương nào lại lấy loại chuyện này ra mà đùa giỡn, nhưng thiếu nữ trước mắt căn bản không phải là người bình thường, lời nói cũng đành phải ngheñ lại trong cổ. Nhìn Diệp Huyền vẫn cười đến thoải mái, lòng Tô Tuyền lại bốc hỏa, nhưng cũng không nỡ nói nặng lời với nàng.

hãñ ngheñ mất một lúc lâu, mới tức giận nói: “Quên đi, là ta nhiều chuyện. Tóm lại, ta sẽ không cùng người làm ra loại chuyện này.”

”Làm ra chuyện gì?” Diệp Huyền nhú mày.

Tô Tuyền thấy nàng bày ra dáng vẻ hồn nhiên không biết xấu hổ, trong lòng hận đến nổi nghiến nát răng: “Chính người biết!”

”A, tướng công là nói chuyện này đi.” Thiếu nữ nắm lấy dương vật Tô Tuyền mà vuốt ve, “Cái loại chuyện này... Chính là đem đại gia hỏa của tướng công cắm vào cái miệng nhỏ nhắn phía dưới của ta, dùng đại dương vật của chàng thao tiểu huyết của ta, thao cho tiểu huyết chảy dâm thùy rùng rùng...”

Nàng càng nói càng quá đáng, khuôn mặt Tô Tuyền đỏ bừng, đành phải lớn tiếng quát: “Im miệng, đừng nói nữa!”

”Chàng mắng ta.” Diệp Huyền úy khuất nhìn hãñ, mắt to ngấn lệ, dường như ngay lập tức sẽ rơi xuống, “Chàng thế mà mắng ta.”

Trong lòng Tô Tuyền căng thẳng, theo bản năng muốn giải thích, nhưng hãñ sực tỉnh lại, ai biết yêu nữ này có phải hay không lại lừa mình. Chính là như vậy, nàng trở mặt nhanh như lật sách, nàng là đang lừa mình, hãñ lạnh lùng nói: “Diệp cô nương, xin đừng lấy ta ra làm trò cười. Ta chỉ là mắng phu cục mịch, không biết hiếu ý ôn nhu, cũng không biết thương hoa tiếc ngọc.”

Tính tới bây giờ, đây là lần đầu tiên Tô Tuyền nặng lời với Diệp Huyền như vậy. Sau khi nói xong, trong lòng hẳn cũng có chút lưỡng lự, có phải hay không... Có phải hay không là hơi quá đáng? Số lần Tô Tuyền được người khác thổ lộ cũng không ít, nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, cho dù là ai nói Tô Tuyền đều là khách khí mà kiên quyết cự tuyệt. Giờ phút này hẳn căn bản là chưa ý thức được, trong quá khứ lúc hẳn cự tuyệt những cô nương khác lời nói cũng không có chút lưu tình như bây giờ, hẳn bây giờ lại sợ mình nói thẳng ra sẽ khiến yêu nữ ma giáo này thương tâm.

Nói cho cùng thì hẳn vẫn còn trẻ, tuy trong lòng bất an không yên, nhưng vẫn nghiêm mặt không nói lời nào. Diệp Huyền cũng không nói lời nào, chỉ dùng đôi mắt ngập nước nhìn Tô Tuyền, khiến hẳn cảm thấy trong lòng khó chịu. Hẳn không khỏi nghĩ, hay là... mình chịu thua đi.

Không đợi hẳn mở miệng, Diệp Huyền bỗng nhiên cười thành tiếng, nàng thản nhiên nói: “Thôi, nếu Tô thiếu hiệp không muốn, ta cũng không phải là người không biết xấu hổ.” Nàng làm ra vẻ mất hứng, cũng cảm thấy mất mặt, cứ như vậy mà dừng tay, “Giải được ta sẽ đưa cho người, đợi đến khi vào được Huyền Nữ giáo, chúng ta liền chia ra mỗi người một ngã.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 11: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 11

Huyền Nữ giáo ở Đông Hải xa mờ mịt, tuy tốc độ của con thuyền này cực nhanh, trên đường đi cũng không ngừng nghỉ chút nào nhưng vẫn phải chạy hơn hai tháng mới đến đại bản doanh của Huyền Nữ giáo-quần đảo Bích Lạc.

Hơn phân nửa số đệ tử cùng lô đỉnh trên thuyền đều sống trong đất liền, chưa từng thấy cảnh đại dương mênh mông, rộng lớn như vậy. Lúc đầu còn hưng phấn chạy lên boong thuyền nhìn xung quanh, nhưng nhìn mãi nhiều ngày mà cảnh sắc vẫn mênh mông không đổi, cũng dần mất hết hứng thú. Cuộc sống hằng ngày của mọi người trên thuyền rất đơn giản, ban ngày thì không có việc gì, đến buổi tối thì bắt đầu luyện thuật trong phòng.

Loại việc này vốn là nam nhân chiếm tiện nghi, nhóm lô đỉnh tự nhiên là cầu còn không được, nhóm nữ đệ tử vốn dĩ còn mơ hồ nhưng luyện vài ngày cũng bị mê hoặc, mặt mày ai cũng đều hàm xuân. Không chỉ có buổi tối, ngay giữa ban ngày, sau cánh cửa phòng đóng kín tiếng rên rỉ cùng tiếng thở dốc truyền ra không dứt, hoặc là tiếng nữ tử rên rỉ chói tai, hoặc là tiếng nam nhân gầm nhẹ ồ ồ. Con thuyền này đúng là một cái ổ hoang dã, khắp nơi đều tràn ngập xuân tình.

Sống trong tình thế này, mỗi ngày của Tô Tuyền đều khó mà yên ổn. Hắn không muốn ở trong phòng cùng với Diệp Huyền hai người đơn độc đối mặt, càng thêm xấu hổ. Nhưng vừa ra cửa, ngay trong hành lang một đôi

nam nữ quần áo không chỉnh tề đang say sưa ôm hôn, trong góc lại có nam tử ôm một thiếu nữ thân hình như rắn nước, áo yếm đã tuột tới dưới ngực. Tô Tuyên chạy trốn chết lên boong thuyền, đập vào mắt là hai thân thể trần trụi đang dây dưa với nhau thành một khối, cặp đùi trắng như tuyết của nữ tử cuốn lấy thắt lưng nam nhân, liên tục rên rỉ: “Ca ca, trong tiểu huyết rất ngứa... Sáp ta, mau sáp ta...” Hình ảnh dâm mỹ đến như vậy Tô Tuyên làm sao có thể nhìn, đành phải xám xịt trở về phòng.

Diệp Huyền đang ngồi bên cửa sổ phối hương, ánh mặt trời từ ngoài song cửa sổ chiếu vào, rơi trên ngón tay tinh tế, trắng nõn như ngọc, giống như bạch ngọc nhiễm một tầng ánh vàng, chói lóa khiến người ta đui mù. Tô Tuyên thấy động tác của yêu nữ tao nhã, thần thái nhu hòa, uyển chuyển vừa giống đóa U Lan kì ảo xuất trần, vừa giống đóa tường vi đoan chính, thanh nhã. Khiến hẳn không khỏi nghĩ đến thanh âm của yêu nữ này so với cô nương vừa rời trên boong thuyền dễ nghe hơn nhiều.

Nhận ra mình đang suy nghĩ đến những chuyện hạ lưu, Tô Tuyên đỏ mặt. Bây giờ hẳn với Diệp Huyền đang ở trên con thuyền này, thì hiển nhiên cũng giống với những người khác hàng đêm luyện thuật trong phòng. Mỗi phòng trên thuyền này đều có một cái cửa sổ nhỏ hướng ra ngoài hành lang, nhìn xuyên qua lớp vải trên cửa sổ có thể nhìn thấy tình huống trong phòng một cách mơ hồ. Nguyên Ung bất cứ lúc nào cũng có thể mang theo hai thủ hạ đi lại tuần tra, nếu có ai dám không nghe theo lệnh của hắn, bất luận là nam hay nữ, đều bị ném xuống biển làm mồi cho cá ăn.

Những mệnh lệnh này đều dâm mỹ khiến người ta nói không nên lời. Hôn môi chỉ là chuyện nhỏ, tuy lô đỉnh không thể phá thân những nữ tử này, nhưng Nguyên Ung bày ra đủ loại đa dạng, khiến tất cả mọi người đều phải mở rộng tầm mắt. Nhóm lô đỉnh hằng đêm đều xoa nắn hai vú của nữ đệ tử, theo lời của Nguyên Ung, việc này không chỉ khiến hai bên nam nữ đều đạt đến khoái cảm, mà đối với những nữ đệ tử này đều rất có lợi.

Xoa nắn cũng có nhiều cách sờ, nắm, véo, vê... vô cùng đa dạng. Đáng thương cho Tô Tuyền bàn tay cầm vỏ kiếm, chuôi đao suốt hai mươi mấy năm, có bao giờ sờ qua cái vú mềm mại của nữ tử. Cơ thể Diệp Huyền tuy trời sinh mảnh mai, nhưng hai vú lại vểnh lên cao ngất. Cởi bỏ quần áo, dưới ánh nến hai đầu vú càng thêm vểnh lên cao, màu sắc hồng nộn, khiến bầu ngực càng thêm trắng nõn, giống như nhụy hoa ngày xuân, dù người dùng tay ngắt lấy, tiếp đó liền kìm không được mà ngậm vào trong miệng.

Lúc đó Tô Tuyền với Diệp Huyền đang chiến tranh lạnh, đêm hôm trước hai người vừa mới khắc khẩu với nhau, cả hai đều tức giận không nói lời nào. Thấy Tô Tuyền mê muội ngậm lấy đầu vú của mình, Diệp Huyền cuối cùng vẫn nhịn không được mà bật cười. “Ngứa...” Nàng nũng nịu nói.

Trong lòng Tô Tuyền ngứa ngáy, lại hoang mang rối loạn mở miệng nhả ra đầu vú, “Là ta đường đột...” Hắn vừa then vừa thấp thỏm, lúc trước mình còn ra vẻ chính nghĩa, nghiêm khắc chỉ trích Diệp Huyền, bây giờ lại càn rỡ như vậy, thật đúng là không còn mặt mũi mà nhìn Diệp Huyền.

”Đừng buông ra.” Diệp Huyền nắm lấy tay Tô Tuyền, nàng hạ giọng nói: “Nguyên Ung sắp tới.” Tô Tuyền cũng nghe được tiếng bước chân trên hành lang từ xa truyền tới, hắn đành phải đặt tay lên lên ngực nàng. Cũng không biết bản thân mình là tình thế bức bách hay căn bản là cam tâm tình nguyện.

Trong lòng đang mờ mịt, rối rắm, Tô Tuyền lại không tự chủ được mà vuốt ve tuyết nhũ của nàng. Hắn là người tập võ, tuy kỹ thuật vẫn còn trác trặc, nhưng lực đạo vuốt ve lại vừa đúng. Tuyết nhũ cao ngất của nàng bị bàn tay của hắn bao lấy không ngừng biến hóa hình dạng, đầu vú lúc thì bị ấn vào, lát sau lại bị kéo ra nhéo, ngắt đến sưng đỏ. Bầu ngực từ trong kẽ tay Tô Tuyền lộ ra, da thịt trắng tuyết của nàng xen lẫn da tay màu đồng của hắn, đối lập đậm mỹ rõ ràng như vậy, kích thích cả người Tô Tuyền nóng như lửa đốt.

Diệp Huyền dựa sát vào ngực hẳn, bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo hẳn, âm thanh vừa như khóc vừa như rên rỉ thờ gập: “Ân, Không cần... Không cần néo, tương công... Rất ngứa, cái vú rất ngứa....” Thấy Nguyên Ung đang dẫn người tiến tới, Tô Tuyên cũng không biết vì cái gì, bản thân lại không muốn để người khác nghe được tiếng khóc nhõng nhẽo phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn này. Hẳn theo bản năng lấy tay bưng kín miệng Diệp Huyền, đem từ ngữ dâm đảng bức trở về trong miệng nàng.

Diệp Huyền trừng mắt nhìn Tô Tuyên, trái tim hẳn liền nảy lên một cái. Tô Tuyên không chú ý tới đầu lông mày của nàng lúc này tràn đầy tình ý, thấy Nguyên Ung nhìn lướt qua liền bước đi, hẳn không khỏi thở phào một hơi. Tuy trên cửa sổ có một tầng vải mỏng, người bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ của người bên trong phòng, nhưng hẳn không muốn thân thể của Diệp Huyền bị người khác nhìn thấy, một chút cũng không được.

Không đúng.... Tô Tuyên đột nhiên ngăn người, bản thân hẳn vì cái gì lại có loại suy nghĩ này? Không đợi hẳn suy nghĩ cẩn thận, cái lưỡi mềm mại, thơm tho đang liếm lên lòng bàn tay hẳn, đem ngón tay Tô Tuyên đang đặt trên môi nàng ngậm vào trong miệng.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 12: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 12

“Huynh đã về rồi.” Thấy Tô Tuyền đang đi đến, Diệp Huyền buông đũa bạc trong tay xuống ôn nhu nói, giọng nói của nàng thân thiết, tự nhiên giống như một người thê tử đang nghênh đón trượng phu trở về nhà, trong thoáng chốc khiến Tô Tuyền sinh ra cảm giác mình và Diệp Huyền là vợ chồng đã thành thân nhiều năm.

Hắn vừa rồi mới nhớ lại vài chuyện rồi suy nghĩ lung tung, lúc này lại phát hiện bản thân lại có loại ý nghĩ này trong đầu, khiến hắn tâm loạn như ma. Chẳng lẽ, chẳng lẽ hắn đối với yêu nữ này....

Đêm hôm đó khi Diệp Huyền ngậm ngón tay Tô Tuyền, sau khi Nguyên Ung rời đi, liền nhẹ nhàng buông ra. Tô Tuyền cũng không thể nói rõ khi đó mình cảm thấy mát mát hay vẫn là may mắn, từ lúc Diệp Huyền nói mỗi người đi một ngã, hai người vì lừa gạt người Huyền Nữ giáo, vẫn có đủ loại cử chỉ thân mật, nhưng trừ những lần đó ra, Diệp Huyền không còn chủ động câu dẫn Tô Tuyền. Lúc động tình, nàng thường gọi Tô Tuyền là tướng công, khi tránh khỏi tầm mắt của những người trên thuyền, hai người có lúc khách khách khí khí, nhưng cũng có lúc bất hòa, tức giận.

Có lúc Tô Tuyền nghĩ có lẽ Diệp Huyền chỉ là muốn lợi dụng mình, nhưng tình trạng trước mắt, có đôi khi Diệp Huyền không cần thận lộ ra vài phần ôn nhu, lưu luyến không muốn rời xa, lại khiến hắn luôn nhin không được mà suy nghĩ lần trước yêu nữ thổ lộ cuối cùng là thật hay là giả. Hắn

vốn dĩ chán ghét phải suy nghĩ quanh co, lòng vòng, muốn nói gì thì nói ra, muốn hỏi gì thì cứ hỏi-nguyên tắc giải quyết mọi chuyện lúc trước, khi đối mặt với Diệp Huyền hẳn lại không thể tiếp tục kiên trì.

Tô Tuyên biết, cho dù mình hỏi, Diệp Huyền cũng sẽ không nói thật. Hoặc có thể nói, hẳn không muốn tin tưởng lời nói lúc ấy của yêu nữ là thật lòng. Tô Tuyên chưa bao giờ có cảm giác thích một người, hẳn cũng không biết đến cùng thì bản thân có thích Diệp Huyền hay không, bởi vì hai người bọn họ nói đến nói đi, chỉ mới quen nhau có hơn hai tháng, quãng thời gian rất ngắn ngủi, chẳng lẽ chính mình lại động tâm với Diệp Huyền? Hay là.... Những cử chỉ thân thiết cùng với dục vọng khiến hẳn có cảm giác này?

”Trà Long Tĩnh hái trước tiết Thanh Minh” Tay phải Diệp Huyền nâng ấm trà lên, nhẹ nhàng chậm rãi châm cho Tô Tuyên một ly trà. Chén nhỏ màu xanh hơi nước bốc lên lượn lờ, trong không khí tràn ngập hương trà, còn có hương thơm thoang thoảng trên người nữ tử khiến người ta say mê.

Tô Tuyên nhận lấy chén trà chuẩn bị uống một hơi cạn sạch, đột nhiên ý thức được hành động này thật sự là phung phí của trời, vội vàng dừng lại. Hẳn trước nay quen uống rượu trong vò, dùng chén lớn mà ăn thịt, khi hẳn cùng bạn tốt Thẩm Tinh đối ẩm, luôn bị tên kia chê cười là người không có văn hóa chuyên phá hoại phong cảnh, không hiểu phong nhã. Lúc đó Tô Tuyên không cho là đúng, người trong võ lâm tính tình hào sảng, học cái về quần là áo lụa của quý tộc làm gì. Nhưng đối mặt với Diệp Huyền lúc này, hẳn lại không tự chủ được mà thả chậm động tác, uống từng ngụm nhỏ, không thô lỗ giống như ngày xưa.

Nhưng động tác của hẳn thật cứng nhắc, Diệp Huyền nhìn không được mà phì cười: “Người nếu không có thói quen này thì có uống một ngụm cạn sạch đi.”

Tô Tuyên ho khan một tiếng: “Trà này... Mùi vị không tệ.” Diệp Huyền cười càng vui vẻ hơn, Tô Tuyên cảm thấy gò má có chút nóng, hẳn không

phải là người để ý đến cái nhìn của người khác, lại càng hiếm khi cảm thấy ngỡ ngàng.

”Không sao cả.” Diệp Huyền dường như nhìn thấu ý nghĩ của hần, thanh âm của nàng cực kì mềm nhẹ, khẽ rũ xuống tầm mắt, lông mi cong dài như cánh bướm, in lên da thịt trắng như tuyết bóng mờ đẹp đẽ, “Chỉ cần là tướng công, chàng có như thế nào thì ta cũng đều thích...” Ý thức được mình lỡ lời, nàng vội che miệng lại, “Thật có lỗi, ta... ta không nên nói như vậy.”

Tim Tô Tuyển đập thành thịch, hần muốn nói không sao, nhưng cổ họng lại khô khốc, một chữ cũng không thoát ra được. Hần đột nhiên nhớ lại một câu thơ: Sinh phạ li hoài biệt khổ, đa thiếu sự, dục thuyết hoàn hưu. (k dịch đk nên để nguyên văn Hán Việt, sẽ đi hỏi cao nhân và sửa lại sau.)

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 13: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 13

“Tướng công...” Cái lưỡi ấm nóng của nàng liếm lên tai hắn, đầu tiên là vành tai, tiếp đến là chỗ lõm xuống tai tai, giống như mỹ nhân ngư linh hoạt đưa cái đuôi, cảm giác tê dại, dây dưa đánh thẳng vào đáy lòng hắn.

”Đừng như vậy...” Hắn cố gắng đè nén hơi thở gấp gáp nơi cổ họng, nghĩ muốn vươn tay đẩy nữ tử này ra, nhưng ngược lại tay hắn chạm phải da thịt trắng mịn của nàng. Nàng cúi thấp người xuống làm cho bàn tay to lớn của hắn bao trọn lấy bầu ngực của nàng, thân thể trắng nõn không tì vết ở trước ngực hắn vụn vụn cọ xát, từ cổ họng xuống dưới háng, ngọn lửa dục vọng cháy rực lên, thiêu đốt thân thể đang dây dưa với nhau của hai người hầu như không sót cái gì.

Cả người hắn đều ướt đẫm, mồ hôi trên cơ thể liên tục lăn xuống, hô hấp tỏa ra hơi nóng, bên môi còn dính nước bọt của nàng, nơi giữa hai chân của thiếu nữ dâm thủy nhỏ giọt rơi xuống... Dấu vết dâm thủy trong suốt chạy dọc từ cổ xuống bụng hắn, cuối cùng nơi đào nguyên nóng ấm kia cũng dán lên trên hạ thân hắn.

Côn thịt đã sớm đứng thẳng từ lâu, hai mắt hắn đỏ rực nhìn thiếu nữ vươn ngón tay ngọc nhỏ dài, mở ra hai phiến hoa môi khép kín, lộ ra khe hở hẹp non mềm, thần bí. Trong đầu đang có một giọng nói điên cuồng,

kích động không ngừng gào lên, cắm vào đi! Đem côn thịt cắm vào đi! Hung hăng thao nàng, đem tiểu huyết của nàng thao nát!

Yết hầu của hắn liên tục trượt lên trượt xuống, hắn không ngừng nuốt nước bọt. “Muốn thao ta sao, tướng công.” Nữ tử dường như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng cười hỏi.

”Ta...” Lý trí nói cho hắn biết phải trả lời là không muốn, nhưng trong lòng hắn lại sục sôi muốn nói ra khát vọng bí ẩn nhất trong đáy lòng mình. Không thể như vậy, hắn liều mạng cảnh cáo bản thân, không thể làm ra loại chuyện không bằng cầm thú, không thể khiến nàng... thất vọng.

”Ta có cách khác nha, tướng công.” Thiếu nữ ôn nhu vuốt ve khuôn mặt hắn, nụ cười trên mặt ngây thơ, ngọt ngào nhưng lại có phần quyến rũ, mê hoặc lòng người khiến người ta sa đọa, “Chỉ cần chàng cưới ta, chúng ta có thể ở bên nhau rồi.”

”Cưới nàng...” Hắn chợt giật mình nghĩ ra, đúng vậy, chỉ cần mình cưới nàng, thì hắn có thể thuận lý thành chương ở bên nàng... Nhưng nàng là yêu nữ ma giáo, tiếng xấu rõ ràng, người người đuổi giết-có một giọng nói nói với hắn như vậy.

Như vậy thì đã sao, nàng là yêu nữ, đã làm rất nhiều việc ác, nhưng thế thì... cùng việc người thích nàng có liên quan gì đến nhau?

Tất nhiên là không có vấn đề gì, hắn hiểu rõ điều này. Tuy hắn giữ mình theo chính đạo, cũng lấy loại lập trường này để quyết định tất cả mọi chuyện. Nhưng chỉ cần hắn thích yêu nữ này, cho dù có muôn vàn khó khăn, hắn cũng muốn cùng nàng đối mặt.

Không đúng, hắn giật mình sợ hãi, mình vừa nghĩ gì thế?! Hắn, hắn thế nhưng...

Thiếu nữ nở nụ cười, thanh âm của nàng mềm mại giống như nói mê: “Chàng thích ta, tướng công.”

Tô Tuyền mở to hai mắt, trên trán đầy mồ hôi lạnh. Cảnh trong mơ còn rõ ràng ngay trước mắt, vẻ mặt nàng cực kì chắc chắn, thanh âm mềm mại không ngừng vang lên bên tai hắn, “Chàng thích ta, tướng công.” Tô Tuyền không tự chủ xiết chặt nắm đấm, mình... mình thật sự thích yêu nữ kia?

”Điều này là không thể.” Tô Tuyền thì thào tự nói, bây giờ tạm thời không bàn đến thân phận Thánh nữ của Thiên La giáo của Diệp Huyền, nàng làm việc quý dị khó lường, mục đích nàng đến đây vẫn nằm sau sương mù, lại càng không nói đến việc Tô Tuyền còn đang bị nàng dùng độc khống chế, cùng với những việc đã phát sinh lúc trước khiến người ta khó mà mở miệng. Nghĩ tới nghĩ lui, Tô Tuyền cũng tìm không ra lý do khiến mình động tâm với Diệp Huyền. “Nhất định là do tình trùng lên não...” hắn hít sâu một hơi, cố gắng đem những hình ảnh trong đầu xóa đi, “Đúng, đi ra ngoài thanh tỉnh, thanh tỉnh... Hít thở không khí.”

Diệp Huyền không biết đã đi nơi nào, trên boong thuyền có chút náo nhiệt. Nhìn xuyên qua lớp sương mù trên biển, có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ của quần đảo cách đây không xa. Nếu không xảy ra chuyện gì bất ngờ, đêm nay bọn họ có thể đặt chân lên quần đảo Bích Lạc-đại bản doanh của Huyền Nữ giáo.

Bây giờ không phải là lúc suy nghĩ lung tung, Tô Tuyền thầm tự nhắc nhở mình, Ân đại hiệp vẫn đang chờ mình lấy Lưu Ly đan về cứu mạng, việc cấp bách lúc này là tìm cách khiến Diệp Huyền giải độc cho mình.

Trong lúc hắn đang trầm tư, thì thấy Nguyên Ung đi tới: “Đêm nay các người sẽ chính thức nhập giáo.” Giọng của Nguyên Ung vẫn âm trầm như trước, “Ta vừa mới nhận được lệnh của Mẫn trưởng lão, từ bây giờ, quy củ nhập giáo phải sửa lại.”

Trên boong thuyền mới vừa rời còn huyền não bây giờ đột nhiên trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người kinh ngạc, nghi hoặc nhìn Nguyên Ung. Sửa quy củ? Sửa như thế nào?

”Không phải là chuyện xấu.” Nguyên Ung cười nói, “Bởi vì nhóm lô đĩnh lúc trước khiến các trưởng lão không quá hài lòng, cho nên bây giờ, lô đĩnh muốn rời thuyền phải cùng nữ đệ tử giao hợp, nếu không đạt được yêu cầu của ta...” Hãn cố ý kéo dài giọng, rồi đột nhiên thay đổi, giọng nói trở nên lạnh lùng, “Toàn bộ ném xuống biển làm mồi cho cá ăn!”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 14: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 14

Trên hành lang rộng rãi, tiếng bước chân sần sật thỉnh thoảng lại vang lên, làm cho người ta chú ý nhất không phải là tiếng bước chân của ba người mà là thân ảnh đôi nam nữ đang quấn lấy nhau sau lớp lụa mỏng của cửa sổ. Lúc này đêm đã về khuya, mặt biển tĩnh lặng u ám, nhưng không cách nào che giấu được xuân tình đang lan tràn trên thuyền.

Đi qua mỗi cái cửa sổ, Nguyên Ung sẽ ngừng lại một chút, hắn chỉ cần tùy ý liếc mắt nhìn vào trong một cái là có thể đoán được lô đỉnh trong phòng đang giao hợp cùng nữ tử như thế nào. Thấy hắn sau khi quan sát thì hơi gật đầu, nam tử đi theo phía sau hắn cười nói: “Nguyên sư huynh, xem ra nhóm lô đỉnh này chất lượng không tồi.” Từ sau song cửa sổ truyền ra tiếng nữ tử rên, khóc mềm mại, uyển chuyển cực kì mất hồn đã đủ để thấy nhóm lô đỉnh này thật sự ra sức mà các nàng, các nữ đệ tử đúng là được hưởng thụ đầy đủ.

”Vẫn còn phải xem phía trước.” Nguyên Ung thản nhiên nói, dưới sự dạy dỗ tỉ mỉ của hắn, thuật trong phòng của nhóm lô đỉnh này đã luyện rất thuần thục, trong lòng hắn ẩn ẩn đặc ý, đang định đi xem nốt mấy căn phòng còn lại rồi về nghỉ ngơi, bước chân của hắn bỗng dừng lại trước một cái cửa sổ.

Xuyên qua song cửa sổ mờ mờ, tuy chỉ nhìn thấy hình dáng mơ hồ của hai người trong phòng, nhưng Nguyên Ung vẫn nhăn mày lại. Hắn nhớ rõ

trong phòng này là một nữ đệ tử tên A Huyền, lô đỉnh của nàng ta họ Tô, xét về tướng mạo thân hình trong nhóm lô đỉnh này hẳn ta cũng được xếp vào hàng nhất nhì. Theo lệnh của hẳn thì hai người này đáng lẽ phải đang mây mưa vui vẻ nhưng lúc này hai người chỉ là ôm nhau, váy áo của A Huyền chỉ mới cởi một nửa, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rục, thân thể mềm mại khẽ run lên.

”Hắn đến đây.” Nhìn thấy Nguyên Ung đang đứng ngoài cửa sổ, Diệp Huyền hạ giọng nói.

Trong lòng bàn tay Tô Tuyền cháy đầy mồ hôi lạnh, hẳn biết hôm nay nếu hẳn trốn không thoát, thì phải làm thoe quy củ của Huyền Nữ giáo, giao hợp cùng A Huyền. Hẳn chưa bao giờ nghĩ lần đầu tiên làm loại sự tình này lại là dưới tình huống như vậy, đầu óc luôn bình tĩnh lúc này lại như một mớ hỗn độn, muốn sự tuyệt, nhưng không biết vì sao hẳn không nói ra được.

Thiếu nữ nép sát trong ngực hẳn, bàn tay nhỏ bé kéo mở bịt áo hẳn. Nàng ngược mắt lên nhìn Tô Tuyền, có lẽ là do âm thanh truyền ra từ phòng cách vách quá mức mềm mại, đáng yêu nên khuôn mặt xinh đẹp của nàng lúc này đây nhìn càng thêm ngon miệng, giống như trái cây ngâm trong rượu, từ trong ánh mắt lẫn hơi thở của nàng đều tràn ngập men say.

”Tướng công...” Diệp Huyền vừa cất tiếng, thân thể vốn dĩ đang nóng rục của Tô Tuyền dường như sắp bốc cháy, Diệp Huyền nắm lấy vạt áo Tô Tuyền, “Nguyên Ung đang đứng bên ngoài...”

”A? A...” Tô Tuyền giống như chột bưng tỉnh tử trong mộng, Nguyên Ung ở bên ngoài... Đúng, Nguyên Ung đang ở bên ngoài, cho nên hẳn phải làm gì đó. Đầu ngón tay hẳn đặt lên nút thắt trên áo trước ngực Diệp Huyền, run lấy bầy. Hẳn ngờ nghịch cố gắng cởi ra nút thắt, rõ ràng hai người không có hành động gì quá mức thân mật, nhưng Tô Tuyền cảm thấy hô hấp của hẳn ngày càng khó khăn, nút thắt càng cởi càng loạn.

Tại sao lại như vậy? Tại sao lại không cởi ra được, Tô Tuyền gấp đến mức trên trán chảy đầy mồ hôi, thật ra ý định ban đầu của hắn là không muốn cởi váy áo của Diệp Huyền, nhưng vì che dấu sự khẩn trương của mình, hắn không thể không tìm một chút việc để làm, bây giờ thì ngược lại trong lòng hắn càng thêm bối rối.

Diệp Huyền bất đắc dĩ cười cười, nàng nhẹ nhàng đè lại bàn tay Tô Tuyền: “Để ta tự làm.”

Lúc này Tô Tuyền lại ngây ngốc nhìn nàng cởi ra nút thắt, ngoại bào của hai người đã sớm cởi ra, vật sao rộng mở, áo lót mỏng manh chậm rãi rơi xuống, lộ ra thân thể trắng nõn mềm mại, tinh xảo, yếm nhỏ bên trong khó lòng giấu được cặp nhũ phong cao ngất kia. Trên yếm thêu một con cá đang bơi lượn dưới lá sen, con cá này thêu rất sống động, tinh xảo đáng yêu. Tô Tuyền nhìn không chớp lên hình thêu con cá, không phải là hắn muốn nhìn chăm chăm áo yếm của nữ tử, nhưng nếu không nhìn cái này, hắn cũng không biết ánh mắt của mình phải đặt ở đâu mới thích hợp.

Đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy thân thể của nàng, nhưng có lẽ là vì tình huống đêm nay khác thường khiến Tô Tuyền càng thêm khẩn trương đến thở mạnh cũng không dám. Bàn tay trắng nõn của nàng đang dừng lại trên nút thắt sau cổ, chỉ cần kéo nhẹ một cái, thứ duy nhất che đậy trên người sẽ rơi xuống.

”Đừng...” Giọng nói của Tô Tuyền khản đặc, yết hầu không tự chủ được mà trượt xuống, hắn thấp giọng nói, “Đừng cởi, Nguyên Ung... ở bên ngoài.” Hắn đang nắm đũa lưng về phía Nguyên Ung, đem thân hình nhỏ bé của nàng che kín dưới người. Diệp Huyền ôm lấy cổ hắn, chân ngọc thon dài hơi cong lên đủ để một mình Tô Tuyền nhìn thấy được cảnh xuân vô hạn dưới hạ thân của nàng. Hoa phụ phồng lên no đủ giống như trái đào chín mọng, trơn bóng non mềm, ở giữa lộ ra khe hở hẹp phấn nộn. Phía trên khe hở có dính chút dâm thủy, như một đóa hoa nở rộ đang ngậm lấy sương sớm, rất rõ ràng Diệp Huyền đã sớm động tình.

Mà Tô Tuyền cũng giống như nàng, bờ mông căng tròn của nàng dán lên bắp đùi của hắn, chỉ cần nàng khẽ cọ một chút, liền cạ lên quy đầu của hắn. Côn thịt cứng rắn của hắn đâm lên bắp đùi của Diệp Huyền càng ngày càng có xu thế trướng lớn.

Tô Tuyền thầm mắng bản thân không biết liêm sỉ, trong lòng hắn không khỏi nghĩ đến một màn hương diễm trong mộng xuân, đêm nay cảnh trong mơ sẽ trở thành sự thật, nhưng hắn đến cùng là muốn hay không muốn?

Cho dù có thế nào đi chăng nữa, hắn cũng không thể để người khác nhìn thấy thân thể Diệp Huyền. Cho dù trong lòng hắn đã thật sự thích yêu nữ này thì cũng không thể làm ra loại chuyện hạ lưu này khi hai người vẫn chưa hiểu rõ lòng nhau. Hắn hít sâu một hơi, vươn tay kéo lên vạt áo của nàng. Con người trong mắt Diệp Huyền trầm xuống, ngay lập tức điếm trúng huyết đạo của Tô Tuyền.

”Đừng nói nữa.” Nàng đè lại đôi môi đang mấp máy của hắn, “Nếu huynh lại nói thêm những lời vô nghĩa, ta cũng không ngại điếm thêm á huyết của huynh.” Trên mặt Diệp Huyền vẫn luôn giữ nụ cười, nhưng trong lòng lại thất vọng uể oải. Tô Tuyền thật sự không muốn tiếp nhận mình, nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa, lần này nàng sẽ không để hắn chạy thoát.

”Đã đi được chín mươi chín bước, còn một bước nữa là gạo nấu thành cơm, ta không thể để cho huynh phá hủy tất cả.” Thanh âm của Diệp Huyền cực kì thờ ơ, dường như điều duy nhất nàng để tâm là có thể thuận lời trà trộn vào trong Huyền Nữ giáo hay không mà thôi, mà không phải việc nàng sắp trở thành nữ nhân của Tô Tuyền. Ngón tay ngọc đẩy ra hoa môi khép kín, thân thể nàng hơi nhích về phía trước, bầu ngực dán lên lồng ngực của hắn, huyết khẩu cũng chống đỡ trước quy đầu to lớn.

”Diệp cô nương...” Thanh âm của Tô Tuyền khàn khàn, Diệp Huyền lắc đầu, không đợi hắn nói hết lời, liền hôn lên môi hắn.

”Gọi ta là A Huyền...” Giữa lúc gấn bó triền miên, nàng nhẹ nhàng ní non. Bàn tay nhỏ bé đặt lên côn thịt nóng bỏng, thừa dịp hấn đang phân tâm, nàng nắm lấy dương vật của hấn hưởng hoa huyết của mình mà cắm vào.

Nhưng hoa huyết của nàng thật sự là quá nhỏ, mặc dù có dâm thủy làm trơn, nhưng chỉ mới đem quy đầu nhét vào đã khiến cả hai người đổ mồ hôi lạnh. Diệp Huyền cố gắng giữ vững hơi thở, âm thầm cắn răng một cái, đem thân thể nhích về phía trước, khiến côn thịt của hấn phá tan trở ngại dâm mạnh vào, đỉnh lên hoa tâm của nàng.

”Đừng!...” Tô Tuyên kêu lên một tiếng đau đớn, cảm giác ấm nóng chặt khít trong nháy mắt bao phủ lấy côn thịt của hấn, so với cảm giác khi Diệp Huyền khẩu giao hay nữ giao cùng hấn thì hoàn toàn khác biệt, chặt khít khiến côn thịt của hấn trướng lên đau đớn, nhưng không thể dứt ra được. Trong khi côn thịt mắc kẹt trong hoa huyết của nàng đến nửa bước cũng khó đi, đại gia hỏa kia vậy mà càng trướng hơn, gân xanh trên bồng thân liên tục nảy lên, cảm giác nóng bỏng ập tới.... Tô Tuyên chỉ kịp nói ra hai chữ “Ừừừ...”

Cả người Diệp Huyền run lên, cảm giác tinh dịch nóng bỏng bắn nhanh vào cơ thể nàng, phun liên tục không ngừng, trong nháy mắt tắc đầy hoa huyết của nàng.

”Huynh...” Nàng dừng lại một chút, không biết mở miệng như thế nào.

”Ta...” Tô Tuyên hoảng hốt đáp lại, nhưng vừa thốt ra một từ lại không biết nên nói tiếp như thế nào, trong đầu chỉ có một suy nghĩ - bắn, hấn bắn, vừa mới đi vào trong nháy mắt liền bắn,...

Xong rồi, Tô thiếu hiệp cảm thấy mắt sạch mặt mũi không sót lại chút gì.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 15: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 15

“Bản?” Nguyên Ung kinh ngạc nhìn chăm chăm vào khung cửa sổ trước mặt, tuy chỉ mơ hồ nhìn thấy động tác của hai người trong phòng, nhưng đột nhiên thấy phần lưng của Tô Tuyên cứng đờ, cùng với mùi vị đậm đặc hơi thở của nam nhân kia đã đủ để hiểu rõ chuyện gì vừa xảy ra. Cho dù là người có kiến thức rộng rãi như Nguyên Ung, vào giờ phút này cũng phải há hốc mồm, theo như biểu hiện trước giờ của lô đỉnh này, hẳn ta không giống như người bất lực a, chẳng lẽ lô đỉnh này chỉ là một cái gói thêu hoa(ví với những người chỉ có hình dáng bên ngoài không có học thức tài năng)?

”Phi.” Nam tử đứng phía sau Nguyên Ung khinh thường nói, “Không ngờ trong nhóm lô đỉnh này, cũng có loại không ra gì như thế.”

Tô Tuyên vốn đã xấu hổ, giận dữ muốn chết, lúc này đây nghe được mấy lời chê bai của đám người bên ngoài, mặt hẳn nghẹn đến bỏ bưng. Không phải là hẳn không được, mà là do nơi đó của Diệp Huyền quá chật, lần này lại là lần đầu tiên của hẳn, động tác chẳng những vẫn còn trúc trắc mà tinh thần cũng vô cùng khẩn trương. Đúng thế, nhất định không phải là hẳn không được, tuyệt đối không phải là hẳn không được!

”Tướng công.” Bàn tay mềm mại của thiếu nữ xoa lên lồng ngực Tô Tuyên, nàng ôn nhu an ủi, “Không sao cả, ta... ta không trách chàng.”

Dù biết là Diệp Huyền có lòng tốt, nhưng trên đời này, chỉ sợ không có nam nhân nào chấp nhận được nữ nhân của mình nói những lời an ủi bản thân trong trường hợp này cả. Tô Tuyền yên lặng nuốt xuống một búm máu, đúng là không có cách nào mở miệng được. Huyệt đạo của hắn đã được giải lúc nào không hay, mắt thấy Diệp Huyền còn muốn tiếp tục an ủi hắn, hắn dứt khoát hít sâu một hơi, nắm lấy cằm Diệp Huyền rồi hôn lên môi nàng.

Không biết nên nói thế nào, vậy thì đừng nói, Tô thiếu hiệp lúc này ở trong tình thế vô đã mẻ lại còn thêm sút đã nghĩ như vậy. Nụ hôn này vốn là kế sách đối phó tạm thời, nhưng dần dần hắn càng ngày càng hăm sâu vào. Cái miệng nhỏ của nàng vừa mềm vừa thơm, ngọt ngào giống như được bôi mật, khiến hắn hôn càng thêm sâu.

Cái lưỡi của Diệp Huyền bị Tô Tuyền cuốn lấy, trong lúc quán quít nàng cảm thấy lực hút của Tô Tuyền càng lúc càng lớn, dường như muốn nuốt hết mật ngọt trong miệng nàng. Nàng kim lòng không được mà hừ ra một tiếng, thanh âm giống như chú mèo con lười biếng meo một tiếng khiến cơn thịnh nộ đang nằm trong hoa huyết một lần nữa ngẩng đầu lên, dương vật thô cứng giống như một cây gậy lớn đem bụng của Diệp Huyền đỉnh nổi lên một khối.

Có lẽ là muốn chứng minh mình là nam nhân đích thực, Tô Tuyền banh rộng hai chân thon dài của nàng ra, gác lên thắt lưng của mình, sau đó liền mạnh mẽ va chạm. Loại tư thế này, khiến cơn thịnh nộ của hắn cắm vào càng sâu, mà đại gia hỏa này trời sinh thô dài, sau vài lần va chạm, quy đầu liền đội lên chỗ sâu nhất trong hoa huyết.

Tuy Tô Tuyền không có kinh nghiệm, ngay cả đông cung đồ cũng chưa xem lần nào, nên trong lúc trườ sáp không có chút kĩ xảo nào, chỉ biết ưỡn thẳng thắt lưng, sáp thẳng một đường, nhưng chỉ như vậy cũng đủ khiến linh hồn của Diệp Huyền dường như sắp bay lên. Hai cánh tay của nàng vòng qua cổ Tô Tuyền, thân thể mềm mại theo động tác của Tô Tuyền mà

lay động cao thấp, cái miệng nhỏ nhắn rên rĩ đứt quãng: “Tướng công, thật sâu.... Ân, đình đến đó.... A, quá lớn, thiếp chịu không nổi a...” Ý thức được Tô Tuyên sắp đình đến tử cung, Diệp Huyền vội vàng lắc đầu, “Không cần, đừng.... tướng công, đừng đi vào...” Dù sao đêm nay nàng mới phá thân, cho dù bản thân là người tập võ tố chất thân thể cũng không tồi, nhưng cũng không thể chịu nổi kích thích quá mức kịch liệt. Trong lúc hoảng hốt, mị thịt trong hoa huyết vô thức xoắn chặt, khiến Tô Tuyên kích động đến mức hai mắt cũng đỏ lên, ngọn lửa dục vọng bùng cháy mãnh liệt.

Tô Tuyên cố gắng bình ổn hơi thở, động tác trườn sát cũng dần chậm lại, tuy sát chậm lại, động tác cũng không quá mức mạnh mẽ khiến hãn không thể tận hưởng, nhưng nhìn vẻ mặt thoải mái của Diệp Huyền, Tô Tuyên vẫn nhìn xuống dục vọng mãnh liệt. Hãn dừng một chút, có chút không lưu loát hỏi nàng: “Nàng... là lần đầu tiên?”

So sánh với việc rút ra lại đâm vào quá kịch liệt thậm chí còn có chút thô bạo, động tác ôn nhu như bây giờ khiến Diệp Huyền cảm thấy thoải mái hơn. Nàng hí mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên lồng ngực hãn, giống như một chú mèo nhỏ thỏa mãn meo meo mấy tiếng, sung sướng nhỏ giọng rên rĩ. Nghe được câu hỏi của Tô Tuyên, cả người nàng cứng đờ, cái miệng nhỏ nhắn đang khe khẽ rên rĩ cũng ngừng lại.

Không chỉ mình Tô Tuyên không ngờ tới, mà trong Thiên La giáo cũng chỉ có vền vền có mấy người, còn lại không ai có thể nghĩ rằng yêu nữ ma giáo kiêu mị, phóng đảng vẫn còn là xử nữ đầu. Thật ra lúc đầu Tô Tuyên cũng cảm thấy không đúng, bởi vì bạn tốt Thẩm Tinh có không ít hồng nhan tri kỷ, nên lúc hãn ta say rượu cũng thường lái nhái với Tô Tuyên mấy lời cấm kị, tuy Tô Tuyên là gà tơ nhưng hãn lại biết được một ít chuyện mà nam nhân bình thường không biết. Cũng không phải xử nữ nào lúc phá thân cũng có lạc hồng, mà thiếu nữ dưới thân này hoa huyết quá mức chặt khít, thêm vào đó nàng không che giấu được mấy phần trúc trắc bối rối, nên đã lộ rõ ra rằng nàng vẫn là thân xử nữ.

”Người ta...” Diệp Huyền cong môi cười, thấy Tô Tuyên giận tái mặt, nàng cũng chẳng thềm nhúm mày, “Đúng là như vậy thì sao, không đúng là như vậy thì sao?”

Thái độ không chút để ý của nàng khiến trong lòng Tô Tuyên mơ hồ có cảm giác đau đớn, “Ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng.” Hắn thấp giọng nói, “Mặc kệ nàng phải hay là không phải... Nàng đã là người của ta, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm.”

Ba người Nguyên Ung đã rời đi từ lâu, trong phòng lúc này cực kì im lặng, chỉ có hoa đèn bị đốt cháy phát ra tiếng vang nhỏ, cùng với tiếng hô hấp nặng nề của hai người.

”Tại sao chàng phải chịu trách nhiệm?” Diệp Huyền vẫn tươi cười.

Tô Tuyên nhìn thật sâu vào mắt Diệp Huyền, đôi con ngươi của nàng dường như có chút ý cười, nhưng Tô Tuyên lại nhìn không thấu suy nghĩ của nàng. Hắn nghĩ đến lời trong lòng mà mình muốn nói, gò má cũng có chút nóng lên: “Ta...” Dừng một chút, thanh âm của hắn lại kiên định vang lên lại mang theo điếm khẩn trương, “Ta muốn cưới nàng làm vợ.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 16: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiểu Hiệp Chính Đạo 16

“Thú ta... làm thế?” Diệp Huyền cười cười, nụ cười trên mặt nàng càng lúc càng lớn, nhưng cũng không phải là cao hứng, cũng không phải là khinh miệt, Tô Tuyền nhìn không ra ý tứ trong nụ cười của nàng, Diệp Huyền vẫn cười, nhẹ giọng lặp lại một lần nữa, “Thú ta làm thế?”

Bốn chữ này, có lẽ là lời hứa hẹn mà Diệp Huyền vẫn luôn mơ ước đi. Tô Tuyền còn nói nghiêm túc như vậy, nhưng Diệp Huyền lại không có cảm giác hưng phấn, ngược ngùng khi tâm nguyện đã đạt thành. Cảm giác đầu tiên hiện trong lòng nàng là ngạc nhiên nghi ngờ cũng cảm thấy lo sợ không yên. Nàng cảm thấy Tô Tuyền có lẽ là đang nói đùa, con người của hắn tràn ngập ý cười, nhưng không chạm được đến trong lòng của nàng: “Huynh là người thứ nhất... Muốn thú ta.”

Từ lúc còn nhỏ nàng đã rất xinh đẹp, từ năm mười tuổi bắt đầu trở thành Thánh nữ dưới một người mà trên vạn người của Thiên La giáo, khi đó nàng vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, nhưng đã có thể nhìn ra được dung mạo quốc sắc thiên hương sau khi lớn lên của nàng. Nàng dần lớn lên, giống như nụ hoa đang nở rộ, kiều diễm động lòng người. Bất kì nam nhân nào đã gặp nàng, dường như không có ai không muốn ngắt lấy đóa hoa này.

Bọn họ phủ phục dưới chân Diệp Huyền, có đại ma đầu ma giáo cũng có đại hiệp chính đạo, có người kiêu ngạo, tà ác cũng có người hiền ngang lắm liệt, nhưng đứng trước yêu nữ ma giáo mê hoặc lòng người, bọn họ đều

ngoan ngoan giống cừu non. Lời nghe tiếng ngọt ngào đã nghe quá nhiều, nàng cũng không đếm nổi số nam nhân đã theo đuổi nàng, dâng lên cho nàng kim ngân tài bảo (tiền bạc châu báu), quyền thế vinh hoa, chỉ để đổi được một nụ cười của nàng. Nhưng tất cả những người đó, không ai - không ai muốn thú nàng.

Nhưng đây cũng là lẽ thường tình, bởi vì nàng là yêu nữ ma giáo, cho dù có đẹp có ái mộ nàng, thì đối với họ theo đuổi nàng cũng chỉ giống như đang đuổi theo một con bướm, nàng không phải là một chú chim bé nhỏ cần được nâng niu trong tay. Cho dù Diệp Huyền yêu Tô Tuyền, cũng muốn dùng hết tất cả những gì tốt đẹp của nàng để giành lấy tâm nam nhân này, nhưng nàng cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ gả cho hắn. Có lẽ là vì mọi người ai cũng như vậy, hắn nên ở cùng một chỗ với một cô nương ôn nhu, hiền thực, ban đêm nằm mơ nhớ lại thời tuổi trẻ vừa lông bông vừa nhiệt tình phóng khoáng, mà yêu nữ khuynh quốc khuynh thành là nàng cũng chỉ là một cái bóng mơ hồ trong trí nhớ của hắn.

Có lẽ, Diệp Huyền cũng muốn, nàng muốn ở bên cạnh hắn, không có nữ nhân nào không muốn cùng với ý trung nhân của mình gắn bó với nhau, nhưng chẳng qua là nàng không dám. Nếu như trong lòng sinh ra ý nghĩ xa vời như vậy, một khi hy vọng tan biến, sẽ khiến bản thân càng thêm đau khổ. Ngay cả khi Tô Tuyền chính miệng nói với nàng hắn nguyện ý thú nàng, thì trong lòng nàng cũng chỉ cảm thấy sợ hãi.

”Vì cái gì mà huynh muốn thú ta?” Trầm mặc hồi lâu, Diệp Huyền thản nhiên.

”Ta...” Trong đầu Tô Tuyền có đủ loại lý do để trả lời Diệp Huyền, nhưng hắn lại ngẩn người. Không phải là vì muốn chịu trách nhiệm với nàng hay sao? Dù sao thì mình là người lấy đi sự trong sạch của nàng, khiến một cô nương mất đi trong sạch, hắn tất nhiên là muốn thú nàng làm thê. Nhưng trong lòng Tô Tuyền hiểu rõ, không phải như thế.

Nếu... Nếu hẳn không cam tâm tình nguyện muốn thú Diệp Huyền, cho dù phải làm trái nguyên tắc của mình, thanh danh cũng mất, hẳn cũng sẽ không tùy tiện ép mình thú nàng ta. Thật ra hẳn cũng muốn thú nàng.

Cho nên lúc nói câu đó hẳn mới có thể đỏ mặt, thấy bất an trong lòng, hẳn sợ Diệp Huyền sẽ cự tuyệt. Hẳn chưa từng nghĩ tới bản thân hẳn cũng có ngày biết lo được lo mất, vì yêu mà lo lắng, vì yêu mà sợ hãi. Nếu không phải vì yêu, thì hẳn làm sao có thể khẩn trương đến mức đến tâm ý của mình cũng không nói ra được.

Nhưng Diệp Huyền lại không nghĩ thế, thấy Tô Tuyên không trả lời, nàng cười cười: “Huynh biết không, nếu ta thật lòng thích huynh, cũng sẽ không cần huynh thú ta.” Tươi cười trên mặt nàng lại khôi phục dáng vẻ không chút để tâm như trước, dường như đối với chuyện này nàng không để tâm chút nào.

”Nếu huynh thú ta, người trong chốn giang hồ sẽ bàn tán về huynh như thế nào? Bọn họ sẽ nói, huynh sa đọa, bị yêu nữ ma giáo đó mê hoặc tâm trí. Huynh sẽ bị xem thường, bị thóa mạ, thậm chí bị người ta đuổi đánh. Nhưng đó cũng không phải là chuyện quan trọng nhất, huynh có biết là ta đã giết rất nhiều người không, có tiền bối mà huynh kính trọng trong giới võ lâm, thậm chí có bạn cũ của huynh, huynh sẽ đối mặt với người thân, bạn bè của họ ra sao? Nếu bọn họ muốn giết ta để báo thù, huynh sẽ ngăn cản họ sao? Hay là...” Nàng xoa nhẹ gò má Tô Tuyên, “Nhìn ta bị giết?”

”Chúng ta... Có thể ở ẩn, lui về ở ẩn trong núi sâu...” Thanh âm của Tô Tuyên trầm thấp, khàn khàn, dường như để nói ra câu này hẳn phải dùng đến rất nhiều khí lực, nhưng ánh mắt hẳn vẫn kiên định như trước. Có lẽ hẳn đã hiểu được Diệp Huyền muốn nói gì, hẳn gần như hoảng loạn mà nói tiếp, “Chúng ta còn có thể đi tái ngoại (là đi nước ngoài đó), rời khỏi võ lâm Trung Nguyên, như thế.... Không còn điều gì quấy rầy chúng ta nữa, đúng không?”

Nghe được hẳn vì mình mà nói những lời như thế này, có lẽ nàng cũng đã thỏa mãn rồi đúng không? Trong giây phút đó, Diệp Huyền dường như sắp bật khóc, nhưng nàng vẫn nhìn được. Như vậy là đủ rồi, người nam nhân này nguyện ý vì nàng mà buông tha hết thảy, được như vậy là đủ rồi.

Nhưng nàng cũng không phải là vì Tô Tuyên, nàng chỉ là sợ hãi mà thôi. Bởi vì hai người sẽ phải gặp rất nhiều khó khăn, nàng sợ sẽ có một ngày Tô Tuyên sẽ hối hận, nàng có thể vì Tô Tuyên mà hy sinh tính mạng mình, nhưng nàng không muốn rơi vào một cái kết cục thất vọng, đau khổ sau khi ngọt ngào qua đi.

Cho nên, cứ như vậy đi. Chúng ta vẫn là không nên ở bên nhau, nhưng điều này không có nghĩa là ta không yêu huynh.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 17: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiểu Hiệp Chính Đạo 17

Là ma giáo có tiếng tăm lừng lẫy trong chốn giang hồ, tổng đàn của Huyền Nữ giáo đặt trên quần đảo Bích Lạc có thể nói là một nơi cực kì thần bí. Có người cho rằng nơi đó là đầm rồng hang hổ, cũng có người nói đó là chốn đào nguyên tiêu hồn. Nhưng khi thật sự đặt chân lên mặt đất trên quần đảo Bích Lạc, Tô Tuyên cảm thấy, nơi này cũng không có gì là quá khác biệt.

Tuy đệ tử của Huyền Nữ giáo lấy việc âm dương giao hợp làm nền tảng để luyện võ, nhưng các nàng cũng không phải ngày nào cũng làm loại sự tình. Nhóm lô đỉnh lại càng không cần phải nói, nếu không có thân thể khỏe mạnh, có khí lực lớn thì lấy cái gì đi hầu hạ nữ nhân trong giáo. Khi thuyền vừa mới cập bờ, nhóm lô đỉnh trên thuyền đã bị mấy người tạp dịch lôi kéo đi đến một dãy phòng ở thoát nhìn khá nhỏ, bây giờ bọn họ là nhóm lô đỉnh có cấp bậc thấp nhất, chưa có tư cách chính thức hầu hạ đệ tử trong giáo nên chỗ ở cũng vô cùng đơn sơ.

Tính cách của Tô Tuyên vốn là loa qua, tùy tiện năm hăm mười bốn tuổi bị đuổi giết người ta đuổi giết, màn trời chiếu đất, chạy trốn không kể ngày đêm, có loại khổ nào mà hăn chưa trải qua. Trong lúc những người khác vẫn còn đang oán giận, hăn khoanh tay đứng một bên mà nhìn, không thêm để ý đến những chuyện nhỏ nhặt ấy. Nói gì thì nói trong lòng hăn lúc này chỉ có hình ảnh yêu nữ đáng giận kia.

Câu nói cửa miệng của Thẩm Tinh là, chưa từng bị nữ nhân cự tuyệt thì không phải là nam nhân thật sự. Lúc trước hẳn cảm thấy lời này đúng là vợ vãn, nhưng lần đầu tiên thổ lộ bị tuyệt, Tô thiếu hiệp bây giờ đúng là có chút không chấp nhận được. Không phải do hẳn không chịu đựng được việc bị người khác cự tuyệt, mà điều khiến hẳn cứ canh cánh trong lòng chính là thái độ lấp lửng của Diệp Huyền.

Người trong giang hồ thích nói sao thì nói, Tô Tuyền tức giận, bất bình nghĩ, chẳng lẽ Tô Tuyền hẳn đây lại sợ thiên hạ bàn tán, nói ra nói vào hay sao? Hẳn giống như một hồ nước, vốn dĩ yên ả không có lấy một gợn sóng, cảm thấy hài lòng với bản thân mình. Nhưng Diệp Huyền lại cứ khăng khăng đến trêu chọc hẳn, đem hồ nước khuấy lên gợn sóng. Kết quả là yêu nữ kia trở mặt, xoay người rời đi.

Nghĩ đến đây, Tô Tuyền lại hận không thể chạy đến trước mặt Diệp Huyền hỏi cho rõ ràng. Đáp án rất đơn giản, chỉ có hai sự lựa chọn hoặc là thích hoặc là không thích.

Nếu là không thích, Tô Tuyền hẳn nhất định sẽ thất vọng, nhưng sẽ không tiếp tục dây dưa với Diệp Huyền. Nếu là thích, vậy hẳn cùng yêu nữ kia có thể....

”Tô sư đệ...” Đứng bên cạnh Tô Tuyền là một nam tử mặc áo vàng, hẳn huýnh lên khuỷa tay Tô Tuyền, “Người sao lại đỏ mặt?”

”Khụ.” Tô Tuyền ho khan một tiếng, “... Chắc là do trời nóng quá.”

Đúng vậy, nhất định là do trời nóng quá, tuyệt đối không phải là do hẳn nghĩ tới những chuyện khiến người ta đỏ mặt....

Đáng tiếc Tô Tuyền muốn gặp Diệp Huyền cũng không phải là chuyện dễ dàng, ở trong Huyền Nữ giáo, địa vị của đệ tử với lô đỉnh hoàn toàn bất đồng, cho dù là Nguyên Ung là lô đỉnh được trưởng lão trong giáo coi trọng, nhưng ở trong giáo gặp đệ tử mới vào, cũng phải cung kính. Chúng

đệ tử có thể tùy ý gọi lô đình đến, nhưng lô đình muốn gặp nữ đệ tử, chỉ có thể dựa vào may mắn, có thể vô tình gặp được.

Hắn ở bên ngoài tiểu trúc Thanh Trúc nơi Diệp Huyền ở, ôm cây đợi thỏ ba ngày, cuối cùng cũng thấy được Diệp Huyền xuất môn. Hai người họ lén gặp mặt là trái với giáo quy, Tô Tuyên chỉ có thể nói ngắn gọn, vừa gặp liền hỏi Diệp Huyền: “Nàng rốt cuộc có thích ta hay không?”

Vẻ mặt hắn nghiêm túc, ánh mắt rất chân thành, Diệp Huyền nhin không được mà cười khúc khích: “Huynh đoán đi.”

Tô Tuyên ghen họng: “Ta đoán....” Thật đáng giận, hắn đoán không được a! “Không được, ngày hôm nay nàng nghĩ lừa gạt ta.” Thấy Diệp Huyền sắp phải đi, dưới tình thế cấp bách, hắn vội vàng túm lấy tay Diệp Huyền, “Thích hay là không thích, nhanh trả lời ta.”

Bàn tay nhỏ bé của Diệp Huyền bị hắn nắm lấy, trên mu bàn tay bỗng nhiên nóng bừng lên, lòng nàng xúc động đến mềm nhũn, nhưng ngoài miệng vẫn vẫn vô tình nói: “Nhìn thấy gốc cây đào kia không? Nếu huynh có thể hái toàn bộ hoa đào trên cây xuống mà không bị hư hại gì, ta sẽ nói cho huynh biết.”

Cây đào mọc bên ngoài tiểu trúc, trên cây hoa đào nở rộ tầng tầng lớp lớp, nhiều không đếm xuể. Lúc này, nội lực của Tô Tuyên bị phong bế, so với người bình thường thì thân thủ nhanh nhẹn hơn mấy phần, cho nên yêu cầu của Diệp Huyền đúng là làm khó hắn.

”Vậy nàng nhất định phải giữ lời.” Tô Tuyên dứt khoát đồng ý.

Vài ngày sau, đệ tử, tạp dịch ra vào tiểu trúc có thể nhìn thấy một nam nhân mặc áo đen đứng dưới cây đào hái hoa, một đóa tiếp một đóa, vô cùng cẩn thận hái xuống, lãng phí thời gian cũng vô cùng vất vả. Ánh nắng ngày xuân tuy không quá gắt, nhưng phải ngửa đầu nhìn lên cây quá lâu, cũng sẽ bị nắng chiếu đến choáng váng đầu óc. Diệp Huyền nhìn Tô Tuyên đầu đầy

mồ hôi đi quanh gốc cây đào, hắt dường như thật sự tin lời Diệp Huyền nói, không hề hoài nghi Diệp Huyền đang lừa gạt hẳn.

Có lẽ hẳn đã sớm biết rõ, lần này yêu nữ kia vẫn lừa gạt hẳn như trước. Nhưng hẳn vẫn kiên trì không bỏ cuộc, một ngày tiếp một ngày, mắt thấy hoa đào trên cây càng ngày càng ít Diệp Huyền cuối cùng nhịn không được mà ngăn cản Tô Tuyên.

”Huynh...” Nàng đột nhiên không biết phải mở miệng như thế nào, “Huynh có biết hay không ta là đang gạt huynh, cho dù huynh có đem tất cả hoa trên cây đều hái xuống, ta cũng sẽ không nói đáp án cho huynh biết.”

”Vậy ta phải là như thế nào, nàng mới có thể trả lời ta?” Tô Tuyên nhìn chăm chăm vào nàng, “Chỉ cần là việc ta có thể làm, ta nhất định sẽ đi thử.”

”Ha?” Diệp Huyền cười nhạt, “Huynh là đứa ngốc sao?” Không biết vì sao, trong lòng nàng dâng lên một cỗ lửa giận mãnh liệt, vì cái gì mà huynh có thể làm được như vậy? Chưa bao giờ sợ sẽ thất bại, cũng không sợ bị cự tuyệt, không sợ bị vứt bỏ, giống như mơ mộng viễn vông đuổi theo mặt trời, có dũng khí vô hạn đi truy tìm thứ mà bản thân muốn.

”Ta hiểu rõ.” Tô Tuyên không tức giận, hẳn nở một nụ cười sáng lạn, “Ta biết nàng đang sợ điều gì, không sao cả.” Ánh mắt hẳn sáng rực, “Ta sẽ chờ nàng vượt qua.”

Diệp Huyền muốn phản bác hẳn, nhưng lại cảm thấy bản thân thật buồn cười. Nàng đứng đó rất lâu, bóng dáng của Tô Tuyên cũng đã biến mất, nàng nhặt lên một đóa hoa trên đất, “Đồ ngốc...” Nàng từ từ nở nụ cười, sẽ không để cho huynh đợi lâu lắm đâu, Diệp Huyền nghĩ, bản thân đúng là cần dừng cảm hơn một chút. Có lẽ, có lẽ sau khi rời khỏi Huyền Nữ giáo, nàng sẽ thành thật đem đáp án của mình nói cho Tô Tuyên nghe.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 18: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 18

Ngày mười lăm tháng năm, đúng vào ngày trăng tròn. Mặt trăng ở giữa màn đêm đen tỏa ra ánh bạc lạnh lẽo, chiếu rọi đến cả những nơi âm u nhất trên đảo Bích Lạc. Đêm đã về khuya, cho dù là Huyền Nữ giáo hăng đêm sinh ca, thì vào lúc này mọi người cũng chìm vào giấc ngủ, chỉ có vài ngọn đuốc cháy sáng trong bóng tối, đó là đệ tử gác đêm đang đi tuần tra qua lại trên đảo.

Càng tới gần phía Đông hòn đảo, thủ vệ lại càng sâm nghiêm, bởi vì đây là nơi có cung điện của giáo chủ đồng thời cũng là nơi thờ cúng tổ sư giáo phái. Các đệ tử trực đêm đều có vẻ mặt nghiêm nghị, thần thái cảnh giác, nhưng bọn họ lại không chú ý tới, hai bóng đen lướt qua cực nhanh, chạy đến phụ cận tổ sư điện rồi ẩn núp, hai người này đúng là Tô Tuyên với Diệp Huyền.

Đều là người trong ma giáo, Diệp Huyền biết không ít những bí mật của Huyền Nữ giáo. Giáo chủ Huyền Nữ giáo Diên Chức là đại tông sư, tuy Tô Tuyên cùng Diệp Huyền đều là cao thủ xuất chúng, nhưng đứng trước mặt Diên Chức, thực lực của họ vẫn không đủ. Cũng may Diên Chức bởi vì tu luyện một loại công pháp đặc biệt, nên ngày mười lăm hàng tháng đều chuyên tâm bế quan tu luyện. Ngày này, chỉ cần không phải xảy ra biến cố cực kì nghiêm trọng, những người khác tuyệt đối không dám đi quấy rầy nàng. Bởi vậy Diệp Huyền chọn ngày này để lên vào tổ sư điện trộm lấy

Lưu Ly đan, cho dù hai người bọn họ có bị phát hiện, chỉ cần Diên Chức không ra tay, họ sẽ nắm chắc chín phần thành công.

Độc trên người Tô Tuyền đã được giải, hai người phi thân giống như hai chú mèo, nhẹ nhàng di chuyển trong bóng đêm mà không hề phát ra bất kỳ tiếng động nào. Nhưng Tô Tuyền suy cho cùng vẫn còn tính khí thiếu niên, tuy hẳn làm việc này là để cứu Ân Tử An, nhưng không phải là không có ý tứ muốn đi thăm dò Huyền Nữ giáo một phen. Người trẻ luôn nhiệt tình ưa thích làm chuyện mạo hiểm, càng nguy hiểm, thì càng kích thích ý chí chiến đấu trong lòng hẳn khiến hẳn nóng lòng muốn thử.

”Đáng tiếc là thời cơ không đúng, không thể luận bàn cùng người.” Tô Tuyền thoả mái tránh thoát một đội đệ tử trực đêm, truyền âm với Diệp Huyền.

Trong lời nói của hẳn lộ rõ sự tiếc nuối, trong bảng những cao thủ trẻ của Lục Phiến Môn, Thiên La yêu nữ Diệp Huyền đứng hạng cao hơn Vân Lôi kiếm Tô Tuyền. Cho nên hẳn rất muốn phân cao thấp với Diệp Huyền.

Diệp Huyền cảm thấy buồn cười: “Huynh đúng là tự do tự tại.” Dù thế nào lần này lên vào đúng là đi vào hang hổ, nhưng Tô Tuyền lại không có lấy một chút khẩn trương.

Hắn nhíu mày: “Nếu chỉ có một mình ta, tất nhiên là phải thận trọng hơn, bây giờ có người...” Hẳn nhìn nửa bên mặt của nàng, “Người nói xem, người lên vào Huyền Nữ giáo, cuối cùng là vì cái gì?”

Diệp Huyền từng nói mình thay Thiên La giáo trộm đồ, thật ra chỉ là tìm cơ mà thôi. Nàng lên thuyền của Huyền Nữ giáo là vì Tô Tuyền, nhưng trước mắt không thể nói ra, vì thế liền cười nói: “Ma giáo chúng ta có gút mắt, nhân sĩ chính đạo các người không biết đâu.”

Đều là ma giáo, nhưng quan hệ giữa Thiên La giáo với Huyền Nữ giáo giống như nước với lửa, ân oán giữa hai môn phái không thể nói với người

ngoài, Tô Tuyên nghe nàng nói vậy, cũng không hỏi nhiều nữa.

Đúng như Tô Tuyên dự đoán trước, lên vào lấy trộm cực kì thoải mái. Cầm trong tay hộp ngọc đựng Lưu Ly đan, hai người không hề dừng lại, chạy về phía bắc của đảo. Ở đây có một đoạn sườn dốc, thuyền tiếp ứng của Thiên La giáo đã đợi ở đó. Diệp Huyền mặc một thân đồ trắng, bước chân uyển chuyển, Tô Tuyên nhìn làn váy tung bay của nàng, càng thêm chắc chắn Diệp Huyền cũng thích mình. (logic này... đúng là chỉ mk TT nghĩ ra đk) Ở trong tổ sư điện, hẳn nhìn thấy Diệp Huyền đi ra phía sau điện, có vẻ như là lấy trộm thứ gì đó của Huyền Nữ giáo. Nhưng Tô Tuyên cảm thấy Diệp Huyền là đang tìm cơ, nàng đến Huyền Nữ giáo có thật là do lệnh? Rõ ràng là chỉ với thực lực của nàng cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ, vì cái gì lại hợp tác cùng mình đúng là làm chuyện dư thừa.

Không chỉ có thế, độc trên người Tô Tuyên đã giải, Diệp Huyền cũng không có ý định muốn giết hẳn, mà ngược lại còn mang theo hẳn cùng rời đảo. Cái gọi là chính tà không thể cùng tồn tại, Diệp Huyền có thể bỏ lại Tô Tuyên ở nơi này, cần gì phải quan tâm lo lắng cho hẳn.

Cách đoạn sườn dốc đó không xa, Tô Tuyên bỗng nhiên hắng giọng một cái: “Cái kia, ta có lời muốn nói.”

Thần hình Diệp Huyền hơi ngừng lại một chút, bước chân vẫn không ngừng, thản nhiên nói: “Có cái gì muốn nói, đợi lên thuyền rồi nói cũng không muội.”

”Tiểu nha đầu, lời này ngươi nói có vẻ là sai rồi.” Một giọng nói dịu dàng vang lên trong đêm, một nữ tử mặc đồ đỏ đang tiến lại gần, dường như chỉ trong nháy mắt, liền đứng chặn trước mặt Diệp Huyền cùng Tô Tuyên. Nữ nhân này mỉm cười, khuôn mặt quyến rũ xinh đẹp, so với Diệp Huyền còn diễm lệ hơn mấy phần, “Nếu đã tới Huyền Nữ giáo của ta, thì không thể rời khỏi. Có cái gì muốn nói, để tới âm phủ rồi nói sau.”

Tay phải của Tô Tuyền đã đặt lên chuỗi nhuyễn kiếm bên hông, hấn bắt động thanh sắc vận công, ánh mắt trầm xuống, nghiêm túc. Mà Diệp Huyền cũng nhận ra nữ nhân trước mặt này, trong lòng nàng không khỏi lộ bộ một tiếng, biết rõ hôm nay không thể dễ dàng rời đi.

Vì nữ nhân trước mặt nàng lúc này đúng là giáo chủ Huyền Nữ giáo, đại tông sư Diên Chức.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 19: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiểu Hiệp Chính Đạo 19

Trong chốn võ lâm người được gọi là đại tông sư, đều là cao thủ đứng đầu lúc bấy giờ, tuy Tô Tuyền kinh tài tuyệt diệu, nhưng muốn địch lại một đại tông sư, thì không thể nghi ngờ đây là chuyện viễn vông. Có thể trong khoảnh khắc liên tục tạo ra đao quang kiếm ảnh như vậy, Diên Chức cảm thấy con thỏ này dường như có năng lực vô điều hâu một phát. Đó là sức mạnh bộc phát giữa thời khắc sinh tử để tìm cơ hội sống sót, thậm chí còn có thể giết chết một con điều hâu hung ác.

Ánh mắt Diên Chức lạnh xuống, phát động nội lực quanh thân đến ngay cả áo bào của bà ta cũng bay phất lên, từ trong lòng bàn tay bà ta phát ra một tầng sương lạnh âm u, lạnh lẽo, dùng toàn lực mà nghênh đón công kích của Tô Tuyền. Ý đồ trong lòng của Tô Tuyền Diên Chức hiểu rõ, hẳn muốn dốc hết toàn lực vào một chiêu này khiến cả hai lưỡng bại câu thương nhân đó giúp Diệp Huyền tranh thủ cơ hội trốn thoát. Khóe môi bà ta lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, đáng tiếc, một chưởng này đánh xuống, bản thân mình tất nhiên sẽ bị thương, nhưng tiểu tử này thì không chỉ là bị thương.

”Đưa ngốc....” Diệp Huyền rũ xuống mi mắt, trong miệng nàng khẽ nỉ non một tiếng, đột nhiên nàng ngẩng đầu, một lóng tay xuất ra, trong nháy mắt lúc kiếm phong cùng chưởng ảnh sắp chạm vào nhau, điểm vào lòng

bàn tay Diên Chức. “A!...” Thiếu nữ kêu lên một tiếng đau đớn, cố gắng nuốt xuống ngụm máu tanh trong cổ họng.

”Muốn chết!” Diên Chức lớn tiếng gầm lên, ngay lúc đó, trường đao đã phóng tới trước mặt bà ta, đâm sâu vào ngực Diên Chức. Bà ta đánh ra một chưởng, Diệp Huyền liền giống như con diều đứt dây bay ra xa.

”Diệp cô nương!” Tô Tuyền bay vút đến ôm lấy nàng, tay phải của hắn nắm lấy thắt lưng Diệp Huyền, quay người chém ra ba đao, mỗi đao đều sắc bén, cuối cùng cũng chặn được truy kích của Diên Chức. Lúc này, sườn dốc đã ở ngay trước mặt hắn, Tô Tuyền không chút do dự thả người nhảy xuống, lúc sắp rơi xuống mũi thuyền, mũi chân điểm nhẹ, ổn định lại con thuyền đang chấn động.

”Thánh nữ!”

”Thánh nữ đại nhân!”

Xoát xoát âm thanh kiếm được rút ra khỏi vỏ đồng loạt vang lên, giáo chúng Thiên La giáo trên thuyền cảnh giác nhìn hắn, ánh mắt Tô Tuyền thản nhiên đảo qua một lượt: “Đệ tử Huyền Nữ giáo đã đuổi tới.”

Đúng như dự đoán, tiếng vang vừa rồi đã kinh động chúng đệ tử trực đêm trên đảo, trên thuyền, thủ lĩnh hắc y nhân lạnh lùng liếc Tô Tuyền một cái, tay phải vung lên: “Đi cùng ta lên ngăn chúng lại.” Một đám hắc y nhân đề khí tung người nhảy lên, không lâu sau, trên đảo đã vang lên tiếng chém giết.

Lúc này Tô Tuyền mới nhẹ nhõm thở dài một hơi, thiếu nữ trong ngực sắc mặt tái nhợt, đầu ngón tay hắn điểm lên mạch môn của Diệp Huyền, tuy rằng từ lúc đón lấy Diệp Huyền hắn đã phong bế mấy đại huyệt trên người nàng, nhưng Tô Tuyền vẫn cảm thấy khí lạnh đang lưu chuyển trong người nàng. Một chưởng âm phong kia của Diên Chức, vốn dĩ là sát chiêu của bà ta đối với hắn, lại bị Diệp Huyền cản lại.

”Nàng....” Tô Tuyên không biết phải nói gì, từ trong ngực lấy ra một bình ngọc đổ ra một viên thuốc đút cho Diệp Huyền, bàn tay của hắn run lên không ngừng. Tốc độ lưu chuyển của khí lạnh đã chậm lại, nguy cơ khiến lục phủ ngũ tạng của Tô Tuyên nóng như lửa đốt đã giảm bớt mấy phần. “Đừng sợ.” Hắn nhẹ giọng nói, “Ta mang nàng đi Dục Vương cốc.”

Nói xong, hắn khẽ huýt lên một tiếng, ngay lập tức từ giữa mặt biển đột nhiên trời lên một làn sóng bạc, bọt sóng càng ngày càng gần, giữa những đợt sóng cuộn cuộn, một cái lưng trắng bạc to lớn rẽ nước trời lên, hướng về Tô Tuyên vẫy đuôi.

Trên thuyền vẫn còn mấy hắc y nhân lưu lại, tất cả đều kinh ngạc nhìn Tô Tuyên. Diệp Huyền không khỏi thở dài: “Nếu như không có ta, huynh vẫn có thể rời khỏi đảo Bích Lạc.”

”Nó gọi là Trạc Ân.” Tô Tuyên nắm chặt tay Diệp Huyền, “Nàng cảm thấy thế nào? Việc này không thể chậm trễ, chúng ta phải đi Dục Vương cốc ngay bây giờ.”

”Không cần.” Diệp Huyền cười cười, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tô Tuyên, nàng thoát ra khỏi vòng tay của hắn, “Quả đúng là không hổ là truyền nhân của Vân Trung Khách? Chỉ sợ trong chốn võ lâm không ai có thể ngờ được, Vân Lô kiếm nổi danh mấy năm nay lại là đệ tử của Vân Trung Khách.”

Vân Trung Khách, cái tên này không được người nhắc tới đã lâu, nhưng người trong giang hồ không hề quên đi người này. Hai mươi mấy năm trước, người này đã nhắc lên một hồi sóng to gió lớn trong giới võ lâm, nhưng sau đó lại đột nhiên quy ẩn, không rõ tung tích. Người xứng đáng với vị trí đệ nhất thiên hạ tất nhiên là Vân Trung Khách. Đao kiếm song tuyệt, khinh công xuất chúng, kỳ môn độn giáp, không gì không giỏi, còn có tài thuần hóa thú vật không một ai theo kịp, ngay cả cá mập trên biển cũng có thể điều khiển.

Nhưng đây cũng không phải là điều quan trọng nhất.

Tô Tuyền cảm thấy có chút không đúng, hắn muốn bắt lấy vạt áo Diệp Huyền, lại bị mấy người hắc y nhân chặn lại, Diệp Huyền quay đầu lại nhìn hắn: “Đa tạ ý tốt của người, Tô thiếu hiệp. Một chút độc này, Thiên La giáo của ta cũng có thể tự giải.”

”Tô thiếu hiệp...” Vẻ mặt Tô Tuyền kinh hoàng, cho dù là lúc cùng Diên Chức quyết một trận sinh tử, hắn cũng không hoang mang như thế này, vào giờ khắc này hắn thấp thỏm, lo sợ không thôi, “Nàng, nàng là...” Hắn ngập ngừng hỏi, “Nàng đây là có ý gì?”

”Tất nhiên là giống như lúc trước ta đã nói, thứ người muốn lấy đã lấy được, ta cũng đã lấy được thứ mình muốn, chúng ta không cùng đường, huynh đi đi.” Thanh âm Diệp Huyền bình tĩnh, lạnh nhạt, nói xong, nàng xoay người phân phó giáo chúng bên cạnh, “Tiễn Tô thiếu hiệp rời thuyền.”

”Khoan đã!” Tô Tuyền quát lên, vài hắc y nhân đang đi về phía hắn dừng lại, nhưng hắn vẫn không thể đến gần Diệp Huyền. Trong lúc giao đấu với Diên Chức hắn đã hao phí hơn phân nửa nội lực của bản thân, bây giờ hắn chỉ có thể bất lực đứng tại chỗ, nhìn chăm chăm thân ảnh nhỏ bé trước mắt, “Những lời chúng ta đã nói... Chẳng lẽ nàng đã quên rồi?”

”Chúng ta đã nói gì?” Diệp Huyền cười cười.

”Ta đã nói, ta muốn thú nàng làm thê.” Tô Tuyền dường như không nghe thấy ý tứ giễu cợt trong lời nói của nàng, hắn kiên định lặp lại một lần nữa, “Ta muốn thú nàng làm thê.”

”Tô thiếu hiệp, đó là người nói.” Bên môi của nàng nâng lên một độ cong yếu ớt, “Người quả đúng là gốc ghếch.” Nàng dường như đã trở lại dáng vẻ như lúc mới gặp Tô Tuyền, tuy đang cười nhưng ý cười không chiếu vào đáy mắt, “Người vẫn luôn muốn biết ta tới Huyền Nữ giáo vì thứ

gì sao?” Nàng giơ tay lên, một khối lệnh bài nằm trong lòng bàn tay của nàng.

Đồng tử Tô Tuyên co rút lại: “Ngân tiêu lệnh!”

”Đúng vậy.” Diệp Huyền cười dịu dàng, “Ngân tiêu lệnh.”

Thứ khiến người ta tuy đuổi Vân Trung Khách không phải là mạng của hắn, mà là bảo vật mà hắn có trong tay, ngân tiêu lệnh. Khối lệnh bài này là chìa khóa mở ra một tòa bảo tàng, theo truyền thuyết trong bảo tàng này có vô số vàng bạc châu báu, bí kíp võ công, người đoạt được bảo tàng này có thể thống nhất võ lâm.

”Ta vốn dĩ không biết chính xác ngân tiêu lệnh có nằm trên người của người hay không.” Diệp Huyền ôn nhu nói, “Thật tốt, vận khí của ta không tồi.” Trong lúc Tô Tuyên vì chất độc trên người nàng mà lo lắng không thôi, nàng đã trộm đi khối lệnh bài này từ trên người hắn, “Đây chính là thứ mà ta muốn có, bây giờ ta đã lấy được. Đa tạ người, Tô thiếu hiệp.”

”Cho nên... Toàn bộ những gì trước đây đều là người gạt ta?” Giọng của Tô Tuyên khàn khàn.

”Tô thiếu hiệp, không, tương công.” Thanh âm của nàng vẫn mê hoặc như vậy, nhưng lại khiến trái tim Tô Tuyên lạnh giá, “Ta nói cho chàng một câu, chàng nhất định phải nhớ kĩ...” Nàng mỉm cười, nụ cười của nàng giống như đóa hoa anh túc (cây thuốc phiện đó)

”Nữ nhân càng xinh đẹp thì càng dối trá.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 20: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiểu Hiệp Chính Đạo 20

Trong địa lao u ám, bốn vách tường ẩm ướt toàn là rêu xanh, nước từ trong vách đá nhỏ giọt chảy xuống, tí tách... tí tách... tí tách....

”Từ nay về sau, ngươi không còn là Thánh nữ của Thiên La giáo.” Hắc y nhân thân nhiên nói, “Ngươi còn có lời gì muốn nói nữa không?” Một lúc lâu sau, hắc mới nghe được tiếng đáp lời khe khẽ, “Không có”, hắc thở dài, “Tuy ngươi đã mang về ngân tiêu lệnh, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, cứ ở nơi này mà ngắm lại đi.”

Rất nhanh, tiếng bước chân trầm ổn lại vang lên, Diệp Huyền hơi ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy bóng lưng của nam nhân. Chỉ là một động tác nhỏ như vậy, nhưng lại khiến cả người nàng phát run, độc tố trong máu nhanh chóng lưu chuyển, Tô Tuyên cho nàng ăn vào một viên thuốc kia, cuối cùng cũng không có cách nào ngăn cản chất kịch độc này chảy vào tim nàng.

Đợi đến lúc đó, mình sẽ chết đi. Đầu tiên là nội lực mất hết, sau đó cả người sẽ vô lực, khó có thể bước đi, đến cuối cùng, nàng sẽ là Thánh nữ thứ mười bảy của Thiên La giáo bị chết bởi kịch độc.

Đáng tiếc nàng bây giờ đã không còn là Thánh nữ, Diệp Huyền cười tự giễu, giáo chủ tự mình đến thông báo việc này, có lẽ có thể chứng tỏ rằng hắc đã tình coi trọng mình? Cái gọi là tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, chỉ là giáo chủ không hạ lệnh giết nàng, cứ như vậy giam nàng

dưới địa lao tự sinh tự diệt. Trong lòng Diệp Huyền không khỏi có mấy phần tức giận, oán hận nàng đã từng xử lý giáo chúng vi phạm giáo quy vô số lần, không thương hại người khác, cũng không trông cậy người khác có thể thương hại mình.

Trong lòng nàng đã sớm lạnh lẽo, mà Tô Tuyên có lẽ là nơi mềm mại duy nhất trong lòng nàng. Vì nam nhân đó, nàng vứt bỏ tất cả, kể cả tương lai xa vời mà nàng từng hy vọng.

Cái gì ngân tiêu lệnh, đó chỉ là cái cốt của nàng mà thôi. Khi một chương kia của Diên Chức đánh lên người, nàng đã biết mình không còn sống được bao lâu nữa. Một khi đã như vậy, nàng liền lấy một cái cốt lừa gạt Tô Tuyên rời đi. Như vậy Tô Tuyên sẽ quên nàng, sẽ không ngốc nghếch muốn ở bên một yêu nữ ma giáo là nàng.

Nếu nàng thật sự chết đi, thì nàng sẽ hồn phi phách tán, hay là sẽ trở lại thế giới thực đây? Diệp Huyền không biết đáp án, thông thường hệ thống sẽ cho thí sinh ba cơ hội chết trong khi làm nhiệm vụ, nhưng Diệp Huyền đã sớm nhận ra hệ thống mới trong lời nói của Cố Dẫn Thành so với hệ thống cũ của học viện khác nhau một trời một vực. Cho nên nàng không biết mình có thật sự chết đi hay không, còn về việc nhiệm vụ thất bại nàng không còn tinh lực mà quan tâm tới nữa.

Nhưng nàng không hề phân vân khi phi thân tiến lên thay Tô Tuyên đỡ một chương kia. Chức năng “Cộng hưởng tình cảm” của hệ thống có tác dụng lớn như thế sao? Một khắc kia, Diệp Huyền giống như một con bướm lửa, vì người mình yêu mà đốt hết tất cả. Nàng cảm thấy chính mình dường như đã thật sự trở thành “Diệp Huyền”, mà không phải là một Diệp Huyền đến để làm nhiệm vụ, nàng chính là yêu nữ ma giáo yếu ớt, cô độc nhưng cũng rất dũng cảm.

Tốc độ lưu chuyển của chất độc càng lúc càng nhanh, tầm mắt của Diệp Huyền bắt đầu mơ hồ, kịch độc đang ăn mòn các giác quan của nàng, nàng

chậm rãi nhắm mắt lại, bên tai mơ hồ nghe thấy âm thanh hỗn loạn từ phía xa, mệt mỏi, thống khổ dày vò nàng, cuối cùng nàng chìm vào bóng tối...

Phanh một tiếng, ngay tại lúc Diệp Huyền sắp chìm vào hôn mê, đại môn đại lao bị ai đó dùng kiếm bổ ra, vụn gỗ bay tứ tung, Tô Tuyên cả người đều là máu tươi, đang từng bước đi về phía nàng. Sắc mặt hãn lạnh lẽo, bước chân vững vàng, máu chảy dọc theo mũi kiếm kéo ra một vệt đỏ tươi trên mặt đất.

Những ý nghĩ trong đầu hãn khi nhìn thấy thiếu nữ bị giam dưới địa lao sắc mặt tái nhợt đều biến mất. Trước khi nhìn thấy Diệp Huyền, hãn đã từng vô số lần nghĩ tới mình sẽ nói những gì. Chỉ trích nàng âm hiểm, dối trá; thóa mạ nàng đê tiện vô sỉ, đoạt lại ngân tiêu lệnh, từ đó cùng nàng nhất đao lưỡng đoạn (ý là cắt đứt tất cả).

Tô Tuyên đã nghĩ thông suốt, nếu yêu nữ đó đã không cần mình, hãn cần gì phải hạ mình đi cầu nàng. Đáng tiếc, sự thật luôn khiến người ta khó có thể nắm bắt.

Hãn dường như phát điên bay vút đến bên người Diệp Huyền, nàng gầy, thân hình nhỏ bé tựa lên ngực hãn, dường như chỉ cần một trận gió cũng có thể thổi bay nàng. Cái gì cũng không còn quan trọng nữa, Tô Tuyên ôm lấy Diệp Huyền, đem bàn tay của nàng nắm chặt lấy, cho dù nàng gạt ta, lợi dụng ta, tất cả đều không quan trọng, ta chỉ muốn nàng sống tốt.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 21: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiểu Hiệp Chính Đạo 21

Trong địa lao u ám, bốn vách tường ẩm ướt toàn là rêu xanh, nước từ trong vách đá nhỏ giọt chảy xuống, tí tách... tí tách... tí tách....

”Từ nay về sau, ngươi không còn là Thánh nữ của Thiên La giáo.” Hắc y nhân thân nhiên nói, “Ngươi còn có lời gì muốn nói nữa không?” Một lúc lâu sau, hắc mới nghe được tiếng đáp lời khe khẽ, “Không có”, hắc thở dài, “Tuy ngươi đã mang về ngân tiêu lệnh, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, cứ ở nơi này mà ngắm lại đi.”

Rất nhanh, tiếng bước chân trầm ổn lại vang lên, Diệp Huyền hơi ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy bóng lưng của nam nhân. Chỉ là một động tác nhỏ như vậy, nhưng lại khiến cả người nàng phát run, độc tố trong máu nhanh chóng lưu chuyển, Tô Tuyên cho nàng ăn vào một viên thuốc kia, cuối cùng cũng không có cách nào ngăn cản chất kịch độc này chảy vào tim nàng.

Đợi đến lúc đó, mình sẽ chết đi. Đầu tiên là nội lực mất hết, sau đó cả người sẽ vô lực, khó có thể bước đi, đến cuối cùng, nàng sẽ là Thánh nữ thứ mười bảy của Thiên La giáo bị chết bởi kịch độc.

Đáng tiếc nàng bây giờ đã không còn là Thánh nữ, Diệp Huyền cười tự giễu, giáo chủ tự mình đến thông báo việc này, có lẽ có thể chứng tỏ rằng hắc đã tình coi trọng mình? Cái gọi là tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, chỉ là giáo chủ không hạ lệnh giết nàng, cứ như vậy giam nàng

dưới địa lao tự sinh tự diệt. Trong lòng Diệp Huyền không khỏi có mấy phần tức giận, oán hận nàng đã từng xử lý giáo chúng vi phạm giáo quy vô số lần, không thương hại người khác, cũng không trông cậy người khác có thể thương hại mình.

Trong lòng nàng đã sớm lạnh lẽo, mà Tô Tuyên có lẽ là nơi mềm mại duy nhất trong lòng nàng. Vì nam nhân đó, nàng vứt bỏ tất cả, kể cả tương lai xa vời mà nàng từng hy vọng.

Cái gì ngân tiêu lệnh, đó chỉ là cái cốt của nàng mà thôi. Khi một chương kia của Diên Chức đánh lên người, nàng đã biết mình không còn sống được bao lâu nữa. Một khi đã như vậy, nàng liền lấy một cái cốt lừa gạt Tô Tuyên rời đi. Như vậy Tô Tuyên sẽ quên nàng, sẽ không ngốc nghếch muốn ở bên một yêu nữ ma giáo là nàng.

Nếu nàng thật sự chết đi, thì nàng sẽ hồn phi phách tán, hay là sẽ trở lại thế giới thực đây? Diệp Huyền không biết đáp án, thông thường hệ thống sẽ cho thí sinh ba cơ hội chết trong khi làm nhiệm vụ, nhưng Diệp Huyền đã sớm nhận ra hệ thống mới trong lời nói của Cố Dẫn Thành so với hệ thống cũ của học viện khác nhau một trời một vực. Cho nên nàng không biết mình có thật sự chết đi hay không, còn về việc nhiệm vụ thất bại nàng không còn tinh lực mà quan tâm tới nữa.

Nhưng nàng không hề phân vân khi phi thân tiến lên thay Tô Tuyên đỡ một chương kia. Chức năng “Cộng hưởng tình cảm” của hệ thống có tác dụng lớn như thế sao? Một khắc kia, Diệp Huyền giống như một con bướm lửa, vì người mình yêu mà dốc hết tất cả. Nàng cảm thấy chính mình dường như đã thật sự trở thành “Diệp Huyền”, mà không phải là một Diệp Huyền đến để làm nhiệm vụ, nàng chính là yêu nữ ma giáo yếu ớt, cô độc nhưng cũng rất dũng cảm.

Tốc độ lưu chuyển của chất độc càng lúc càng nhanh, tầm mắt của Diệp Huyền bắt đầu mơ hồ, kịch độc đang ăn mòn các giác quan của nàng, nàng

chậm rãi nhắm mắt lại, bên tai mơ hồ nghe thấy âm thanh hỗn loạn từ phía xa, mệt mỏi, thống khổ dày vò nàng, cuối cùng nàng chìm vào bóng tối...

Phanh một tiếng, ngay tại lúc Diệp Huyền sắp chìm vào hôn mê, đại môn đại lao bị ai đó dùng kiếm bổ ra, vụn gỗ bay tứ tung, Tô Tuyên cả người đều là máu tươi, đang từng bước đi về phía nàng. Sắc mặt hắc lạnh lẽo, bước chân vững vàng, máu chảy dọc theo mũi kiếm kéo ra một vệt đỏ tươi trên mặt đất.

Những ý nghĩ trong đầu hẵn khi nhìn thấy thiếu nữ bị giam dưới địa lao sắc mặt tái nhợt đều biến mất. Trước khi nhìn thấy Diệp Huyền, hẵn đã từng vô số lần nghĩ tới mình sẽ nói những gì. Chỉ trích nàng âm hiểm, dối trá; thóa mạ nàng đê tiện vô sỉ, đoạt lại ngân tiêu lệnh, từ đó cùng nàng nhất đao lưỡng đoạn (ý là cắt đứt tất cả).

Tô Tuyên đã nghĩ thông suốt, nếu yêu nữ đó đã không cần mình, hẵn cần gì phải hạ mình đi cầu nàng. Đáng tiếc, sự thật luôn khiến người ta khó có thể nắm bắt.

Hắn dường như phát điên bay vút đến bên người Diệp Huyền, nàng gầy, thân hình nhỏ bé tựa lên ngực hắn, dường như chỉ cần một trận gió cũng có thể thổi bay nàng. Cái gì cũng không còn quan trọng nữa, Tô Tuyên ôm lấy Diệp Huyền, đem bàn tay của nàng nắm chặt lấy, cho dù nàng gạt ta, lợi dụng ta, tất cả đều không quan trọng, ta chỉ muốn nàng sống tốt.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 22: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 22

Dược Vương cốc nằm ở trên núi Vân Tiêu thuộc châu Ngô, trên núi mây mù giăng đầy, khắp nơi đều là kì hoa dị thảo. Ngoài sơn cốc, người giang hồ đến tìm Dược Vương cầu y xếp thành một hàng dài, ở đây có không ít tuyệt thế cao thủ của đủ loại võ công, cũng có vài người bị thích khách ám toán cơ thể đã mất đi tri giác, nhưng tất cả mọi người đều thành thành thật thật đứng chờ ở ngoài cốc, không có sự cho phép của chủ nhân nơi đây, cho dù bệnh tình có nguy kịch, cũng không dám có chút dị động.

So sánh với cảnh tượng toàn là đầu người ngoài cốc, trong sơn cốc lại vô cùng yên ắng. Lúc này trời còn chưa sáng rõ, trong một gian phòng ngủ, một nam nhân đang ngủ say trên chiếc giường rộng lớn. Trong lúc mơ màng, hần dường như nghe thấy tiếng ồn ào từ bên ngoài truyền vào. Nam nhân khó chịu nhíu mày, đang định trở mình tiếp tục ngủ thì tiếng ồn ào cách hần ngày càng gần.

”A Tinh! A Tinh!...”

Hần bất mãn kéo chăn lên che đầu, cũng không ngăn được tiếng quát lớn ngay bên tai: “A Tinh! Mau dậy đi!”

”Ta kháo!(câu chửi bậy đó) Người có để yên cho ta ngủ hay không?” Thẩm Tinh vươn tay gạt chăn xuống dưới, hùng hổ trừng mắt nhìn người mới tới, không nằm ngoài dự đoán của hần, dám ở trong Dược Vương cốc

này kêu gào lớn tiếng như vậy ngoài trừ cái tên bạn tốt lỗ măng của hãn là Tô Tuyên thì đúng là không còn ai khác.

Tô Tuyên gấp gáp không để ý tới tính khí của Thẩm Tinh khi rời giường, túm lấy tay áo của Thẩm Tinh tha hãn ta ra ngoài: “Được Vương tiền bối ở đâu, ta có việc gấp cần nhờ người.”

”Ai ai ai, đừng kéo ta áo của ta.” Thẩm Tinh vội vàng ra tay cứu với cái áo của mình, “Lão nhân đã xuất cốc dạo chơi, người tìm ông ta làm gì?”

”Cái gì?!” Tô Tuyên vốn dĩ đang lo lắng bây giờ sắc mặt lại đen thêm mấy phần, hãn bóp chặt nắm tay, “Lão nhân đi theo hướng nào? Ta phải đuổi theo ông ấy.”

”Đã xảy ra chuyện gì?” Chân mày Thẩm Tinh cau lại, tiểu tử Tô Tuyên hôm nay có chút thất thố, rất kì lạ: “Người bị thương? Không đúng....” hãn ta tùy ý quét mắt liếc nhìn Tô Tuyên một lượt, “Người bị thương không phải là người, rốt cuộc là ai bị thương?”

”Phải...” Trên mặt Tô Tuyên lộ ra vẻ lo lắng không yên khiến Thẩm Tinh càng thêm kinh ngạc, đây là vẻ mặt mà hãn ta chưa từng thấy xuất hiện trên khuôn mặt hãn, Tô Tuyên hít sâu một hơi, “Là yêu nữ Thiên La giáo...”

Đợi đến khi Thẩm Tinh hiểu rõ chân tướng, hãn cũng đã chẩn trị (khám và chữa bệnh) cho Diệp Huyền đang hôn mê bất tỉnh một lượt. Thu hồi ngân châm trong tay, hãn thở dài một hơi. Đúng như dự đoán, Tô Tuyên vẫn luôn canh giữ bên cạnh ngay lập tức khẩn trương, lo lắng nhìn hãn: “Sao, sao rồi?”

”Độc trên người nàng là kịch độc, hơn nữa tốc độ lan tràn của độc tố cũng rất nhanh, không dễ chữa a...”

Ánh mắt Tô Tuyên trầm xuống ngay lập tức, hãn nhìn thiếu nữ nằm trên tháp, đôi mắt đen nhánh trong suốt như thủy tinh đang nhắm nghiền lại,

khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt giống như một đóa hoa sắp úa tàn, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua, sẽ vỡ tan thành trăm mảnh. Tim Tô Tuyền không khỏi co rút đau đớn một trận, hẳn không có cách nào quên đi một khắc khi hẳn nhìn thấy Diệp Huyền dưới địa lao, mà Tô Tuyền cũng hiểu được nguyên nhân mà Diệp Huyền lừa gạt hẳn.

Mình đúng là ngu ngốc, bị yêu nữ này lừa gạt hết lần này đến lần khác, đến một khắc cuối cùng hẳn vẫn bị nàng lừa. Nếu như hẳn không nghe được tin tức Diệp Huyền bị tước đi Thánh nữ vị, sau đó vì nghi ngờ mà đến Thiên La giáo, có phải là hẳn.... sẽ vĩnh viễn mất đi người trước mắt....

”A Tinh.” Hẳn quay đầu, nắm chặt nắm tay, móng tay dường như ghi sâu vào lòng bàn tay, “Nhờ người chăm sóc cho nàng, ta đi tìm Được Vương tiền bối.” Vừa dứt lời, hẳn cất chân bước đi.

”Đứng lại, đứng lại!” Thẩm Tinh vội vàng ngăn Tô Tuyền lại, hẳn tức giận vung mạnh tay áo, “Người gấp cái gì a, độc này tuy là kịch độc, nhưng ta cũng chưa nói là ta không thể giải a.”

”Người có thể giải?!” Tô Tuyền sững sốt mở to hai mắt nhìn hẳn ta, kích động trong mắt dường như sắp tràn ra.

”Phi, ta dù sao cũng là đệ tử chân truyền của lão nhân, trong thiên hạ này không có loại độc nào mà ta không thể giải.” Thẩm Tinh đặc ý nói.

Trong chốn võ lâm có rất ít người biết Tô Tuyền hẳn là đệ tử của Vân Trung Khách, thì thân phận của Thẩm Tinh là truyền nhân của Được Vương cũng có ít mà biết rõ. Y thuật của Được Vương đứng đầu thiên hạ, nhưng muốn được Được Vương đích thân trị liệu, là chuyện còn khó hơn lên trời. Bởi vì mỗi lần Được Vương ra tay cứu người hoàn toàn là dựa vào tâm tình của lão nhân gia, chẳng cần quan tâm người là vua hay là mình chủ võ lâm.

Người có thể độc trên người Diệp Huyền chỉ có thể là Dược Vương. Nhưng Diệp Huyền là yêu nữ ma giáo, cùng với Dược Vương cốc không có chút giao tình, dựa vào cái gì mà cầu Dược Vương giải độc giúp nàng. Cho nên lúc trên thuyền Tô Tuyền nói muốn dẫn nàng đi Dược Vương cốc, nàng thật sự không tin được Tô Tuyền có thể thuyết phục được Dược Vương cứu mình.

Sau khi cứu Diệp Huyền ra khỏi Thiên La giáo, Tô Tuyền thoáng suy đoán một chút liền hiểu được mọi chuyện. Trong lòng hắn càng thêm hối hận, trong thâm tâm liền quyết định, nếu Diệp Huyền có thể vượt qua lần này, hắn nhất định sẽ nói rõ lòng mình, không thể để hai người lại tiếp tục hiểu lầm nữa.

Nếu Thẩm Tinh đã nói là hắn ta có thể giải độc, lo lắng trong lòng Tô Tuyền lúc này cũng buông xuống hơn phân nửa. Hắn nhìn Thẩm Tinh cho Diệp Huyền nuốt hai viên thuốc, thần sắc thống khổ trên mặt Diệp Huyền liền dịu xuống một chút, Tô Tuyền cảm thấy sung sướng, khẩn thiết nói với Thẩm Tinh: “A Tinh, đa tạ người.”

”Không cần khách sáo.” Thẩm Tinh cầm bút viết phương thuốc cho Diệp Huyền, “Chủ yếu là tiểu tử ngươi.” Hắn nhìn về phía Diệp Huyền đang hôn mê, bĩu môi, “Nàng gặp phải đại nạn này, hơn phân nửa đều là vì ngươi.”

”Ta biết.” Tô Tuyền áy náy cúi đầu, “Nếu nàng không đỡ thay ta một chưởng kia....”

”Ngươi cho rằng nàng trúng độc nguy kịch như bây đều là bởi vì một chưởng đó của Diên Chức?” Thẩm Tinh nhíu mày.

Tô Tuyền có chút nghi hoặc nhìn hắn ta: “Chẳng lẽ không phải như vậy?”

”Trúng độc đúng là do một chưởng kia, nhưng độc tính trở nên mãnh liệt như bây giờ, thậm chí chỉ thiếu chút nữa thôi là nàng mất mạng, lại là vì

một nguyên nhân khác.” Thấy Tô Tuyển nhìn mình, Thẩm Tinh cũng không cố gắng kéo dài, “Tất cả đều là vì người... Phá thân xử nữ của nàng.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 23: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 23

“Tất cả đều là vì ngưỡn... Phá thân xử nữ của nàng.” Thẩm Tinh nói.

”Hả?” Về mặt Tô Tuyên lúc này giống như đang nói với Thẩm Tinh: người đang đùa với ta à, nhưng ngay lập tức hấn ý thức được có chỗ không thích hợp, mặt hấn đỏ bừng lên, “Người làm sao biết ta, ta cái kia.... Nàng....”

Thẩm Tinh khinh thường: “Ta tốt xấu gì cũng là một thầy thuốc, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái liền biết tiểu tử người đã làm ra chuyện tốt gì.”

Trên giang hồ ai cũng biết, võ công của Thánh nữ Thiên La giáo có tên gọi là công pháp Vô Sinh Tâm Kinh, nhưng rất ít người biết rằng muốn tập loại võ công này người tập phải là xử nữ. Chỉ có xử nữ mới có thể đạt đến tầng cao nhất của công pháp Tâm Kinh này, trở thành tuyệt thế cao thủ. Chuyện quan trọng hơn nữa là, một khi người tập mất đi tấm thân xử nữ, công pháp này sẽ tạo nên một lỗ đen trong tâm mạch. Cũng vì sự tồn tại của lỗ đen này, mà loại độc này chỉ thiếu chút nữa liền có thể lấy đi tính mạng nàng.

Diệp Huyền tất nhiên là biết rõ chuyện này, lúc này quyết định trao thân cho Tô Tuyên, chỉ sợ nàng cũng đã sớm dự liệu được kết quả này. Nàng có thể sẽ không chết, nhưng nàng không thể tiếp tục ngồi trên vị trí Thánh nữ Thiên La giáo. Còn về chuyện giáo phái có vì chuyện này mà xử phạt nàng

hay không thật ra cũng không khác nhau nhiều lắm. Mất đi sự che chở của Thiên La giáo, trong giang hồ người muốn mạng của nàng chỗ nào cũng có.

Thẩm Tinh vỗ vỗ lên vai Tô Tuyền: “Tuy rằng ta không có tư cách nói những lời này, nhưng mà... Nàng đối với người có thể nói là bất chấp tất cả, người đừng phụ bạc nàng.”

Tô Tuyền không nói gì, hắn vươn tay, vuốt ve khuôn mặt mềm mại của thiếu nữ-đời này kiếp này, ta vĩnh viễn không phụ nàng.

Chuyện kể tiếp thật ra cũng rất đơn giản, phương thuốc giải độc tuy cần rất nhiều loại dược liệu trân quý, nhưng ở Dược Vương cốc cũng không thiếu mấy thứ này, Tô Tuyền nhìn chăm chăm bát thuốc trong tay Thẩm Tinh, vẫn đang bốc khói nóng hổi, vươn tay đón lấy: “Xong rồi sao? Để ta đút thuốc cho nàng.”

”Thuốc này không phải dùng để uống.” Thẩm Tinh cười như không cười nhìn hắn.

Tô Tuyền bị hắn nhìn chăm chăm mà sinh ra sợ hãi: “...Vậy thuốc này dùng để làm gì?”

”Ta đã nói trước rồi, độc này không dễ giải.” Nụ cười của Thẩm Tinh vô cùng tà ác, “Để giải độc vẫn cần người tự mình ra tay mới được.”

Sau khi Thẩm Tinh rời khỏi, Tô Tuyền bắt đầu ngăn người nhìn bát thuốc.

Lời nói của tên kia không ngừng quanh quẩn bên tai hắn: “Không cần phải e lệ, đây đều là vì để giải độc. Ta tin tưởng khi Diệp cô nương tỉnh lại, nhất định sẽ không trách người.”

Tô Tuyền lắp bắp: “Thực, thực sự phải làm như vậy?”

”Đúng vậy.” Thẩm Tinh nghiêm túc gật đầu, “Làm như vậy, dược tính mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất. Nếu không nhanh chóng giải độc, nội lực của Diệp cô nương sẽ mất hết.”

Mặc dù tên này trước sau như một vẫn không có chút tiết tháo, nhưng trong việc cứu người vẫn có thể tin tưởng được. Giả vờ coi nhẹ một tia mừng thầm trong lòng, hắn liên tục tự nói với bản thân, đây không phải là hăn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, Tô Tuyên đem chén thuốc đã sắc xong đổ vào thùng tắm, cởi quần áo, ngồi trong thùng tắm vận nội lực.

Làm đúng theo lời dặn của Thẩm Tinh ngâm đủ hai canh giờ, Tô Tuyên cảm thấy dược lực đã bị mình hấp thụ hết, hăn chậm rãi đứng lên từ trong thùng tắm, lau khô nước trên người, chậm rì rì đi từng bước tới trước giường Diệp Huyền.

Sau khi dặn dò xong xuôi hết mọi chuyện, Thẩm Tinh lấy cái cớ để dành không gian cho Tô Tuyên, vung tay áo dứt khoát ra khỏi Dược Vương cốc. Cho nên bây giờ trong sơn cốc chỉ có hai người là Tô Tuyên cùng Diệp Huyền, nghĩ đến chuyện mình cần phải làm, Tô Tuyên khẩn trương không thôi.

”Diệp, Diệp cô nương....” Tuy rằng Diệp Huyền đang hôn mê không thể nghe thấy, nhưng hăn vẫn nghiêm túc nói: “A Tinh nói nếu muốn giải độc cho nàng, trước tiên ta phải dùng nội lực hấp thụ hết dược lực, sau đó... sau đó cùng nàng giao hoan, dùng dương tinh của ta...” Hăn nói tới đây, cả hai tai cũng đỏ bừng lên.

Lúc này chỉ có hăn với Diệp Huyền mà còn ngại ngùng như vậy, lúc nghe Thẩm Tinh giải thích phương pháp giải độc, mặt Tô Tuyên đỏ rục như sắp nhỏ ra máu. Hăn lắp bắp nói: “A Tinh, người không gạt ta đúng không?”

Thẩm Tinh liếc mắt nhìn hăn: “Tin hay không tin?”

Tô Tuyên hít sâu một hơi: “Ta muốn thú nàng làm thê, coi như... coi như...” Coi như bây giờ động phòng trước, nghĩ đến đây, Tô Tuyên cảm thấy xoang mũi của mình nóng lên, hấn cuống quít ổn định lại tâm thần, không nhớ lại những hình ảnh khiến người ta đỏ mặt lúc trước.

Thẩm Tinh không phát hiện ra hấn khác thường, tiếp tục dặn dò hấn: “Nhớ kĩ, mỗi ngày ít nhất phải ba lượt.”

”Ba lượt?” Tô Tuyên giật mình.

”Sao thế, chẳng lẽ người không được?”

Không có nam nhân nào có thể chịu đựng được việc người khác nói mình không được, Tô Tuyên hừ một tiếng: “Phải bao lâu độ tính mới biến mất hoàn toàn?”

”Việc này...” Thẩm Tinh nghĩ nghĩ, “Lâu thì hai tháng, còn nhanh thì mười ngày.”

Nếu thật như vậy, thì hấn phải cùng Diệp Huyền giao hoan mỗi ngày ba lượt, hơn nữa còn phải liên tục ít nhất mười ngày... Tô Tuyên kinh ngạc nghĩ, xoang mũi lại nóng lên, hấn cảm thấy mũi cay cay, dường như có thứ gì đó vừa trào ra.

”Khụ khụ...” Thẩm Tinh không thể không nhắc nhở người bạn tốt đang ngăn người đó, “A Tuyên, người chảy máu mũi.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 24: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 24

Diệp Huyền từ trong cảm giác ngứa ngứa khó nhin tỉnh lại. Cả người nàng giống như bị ngâm trong thùng nước nóng, hơi nóng không ngừng phun lên gáy nàng, mồ hôi tuôn như mưa, khiến cơ thể vốn đã mướt mồ hôi của nàng càng thêm dính dính. Nàng giống như một bãi xuân thủy hòa tan, cơ thể mảnh mai không có được một chút khí lực, cả người nàng lắc lư theo động tác trều sấp như tạt phong sậu vũ (gió to, mưa rào), chỉ có thể vô lực dựa lên trước ngực nam nhân, hừ nhẹ theo động tác mạnh mẽ của hắn.

”Nàng đã tỉnh?” Thanh âm khàn khàn của Tô Tuyền vang lên bên tai nàng, Diệp Huyền chưa từng nghe thấy hắn dùng thanh âm trầm thấp như vậy nói chuyện với nàng, thanh âm của hắn luôn hào sảng, trong trẻo, thôi được rồi.... Thanh âm hiện tại của hắn, nghe thật sự là quá gợi cảm.

”A...” Diệp Huyền lơ mơ đáp lại một tiếng, toàn bộ lực chú ý của nàng bây giờ đều tập trung hết cái thứ xấu xa đang ở giữa hai chân của nàng làm càn, giống như một cây gậy lớn, vừa giống như một thanh sắt nóng rực cắm ở trong bụng nhỏ của nàng, bỗng thân thô cứng ma sát, nghiền nát lên từng tấc từng tấc thịt trên vách tường, đội lên hoa tâm của nàng, xuyên qua cổ tử cung mềm mại. Hắn tiến vào quá sâu, Diệp Huyền hoảng hốt, cảm thấy bụng nhỏ của nàng cũng sắp bị hắn sấp thủng. Mỗi khi căn cơn thịt đột nhiên dùng tốc độ bất thường rút ra khỏi hoa huyết của nàng, rồi lại dùng khí lực lớn hơn nữa cắm vào, đâm thủy từ trong hoa huyết phun ra liên tục,

cùng với hỗn hợp tinh dịch mà lúc trước nam nhân bắn vào trong cơ thể nàng, khiến chỗ giao hợp của hai người dính một tầng bạch trọc đậm mỹ.

”A... Quá sâu...” tiếng rên rỉ của Diệp Huyền mềm nhũn, bởi vì cả người không có một chút sức lực, khiến tiếng rên rỉ quyến rũ nghe tựa như tiếng mèo con nũng nịu kêu meo meo, lại càng thêm câu hồn.

Cổ họng Tô Tuyên khô khốc, động tác dưới hạ thân càng thêm nhanh, hai khóa túi thịt đánh lên hộ khẩu mềm mại của nàng, âm thanh ba ba vang dội khiến xuân tình trong phòng càng thêm nồng đậm. Ngoại trừ mùi hương giống đực đặc trưng từ tinh dịch của hắn, Diệp Huyền còn mơ hồ ngửi được mùi thuốc nhàn nhạt. Tuy rằng chân tay nàng vô lực, nhưng vẫn có thể cảm nhận được độc tố đã không còn lưu chuyển trong cơ thể, nhớ lại lúc Tô Tuyên mang vể mặt lạnh lẽo xông vào địa lao Thiên La giáo, Diệp Huyền khỏi nghi hoặc hỏi: “Độc trên người của ta...”

Tô Tuyên cứng đờ, bồng thân đang liên tục trườn sát trong cơ thể Diệp Huyền cũng dừng lại. Lúc này đây, từ trong dự vọng khiến người ta say mê hắn dần mới tỉnh lại, hắn vì muốn giải độc cho Diệp Huyền mới làm loại chuyện này, nhưng sao hắn lại có cảm giác, bản thân lại vô cùng thích thú....

”Ta, ta...” Tô Tuyên lắp bắp, khuôn mặt tràn đầy mồ hôi đỏ bừng lên, chân tay luồn cuống muốn rút thứ đó của mình ra khỏi thân thể Diệp Huyền.

”Ân a...” Cảm thấy cây gậy lớn đó chuẩn bị rời khỏi, tiểu huyết vẫn chưa được thỏa mãn lại trở nên ngứa ngáy, mị thịt lưu luyến không rời mút lấy côn thịt, Diệp Huyền nâng lên đôi chân trắng nõn kẹp lấy thắt lưng Tô Tuyên, mũi chân cọ cọ lên tấm lưng cứng ngắt của hắn, nàng bắt mắt dấu môi: “Huynh đang làm cái gì vậy?”

Khuôn mặt Tô Tuyền tràn ngập xấu hổ: “Diệp cô nương, là ta càn rỡ, ta vốn là muốn giải độc cho nàng, chính là...” Theo lời dặn của Thẩm Tinh, Tô Tuyền cần giao hợp với Diệp Huyền ba lần, sau đó đem dương tinh bắn vào trong cơ thể nàng, nhưng Tô Tuyền bắn vào không chỉ ba lượt. Lúc đầu, hắn còn nhớ rõ mục đích của mình, vô cùng ngưng ngừng rong ruổi trên cơ thể của nàng, đợi cho đến khi hắn nếm được ngon ngọt, liền phát hiện bản thân không biết thỏa mãn là gì.

Thâm thể mềm mại, thơm tho nằm dưới thân hắn giống như có ma lực, khiến hắn không ngừng dùng môi hôn lên mỗi tấc da thịt của nàng, đầu vú phẫn nộ, bầu ngực trắng nõn, mắt rốn khéo léo, thậm chí còn hôn lên bàn chân nhỏ nhắn đáng yêu.... Tô Tuyền cảm thấy bản thân giống như một tên biến thái, thừa dịp Diệp Huyền mê man bất tỉnh làm những chuyện cảm thú với nàng, đợi đến khi Diệp Huyền tỉnh lại, hắn lại bắn thêm một lần, quá nhiều tinh dịch khiến bụng nhỏ của Diệp Huyền phồng lên như cái trống.

Chẳng trách cả người đều bủn rủn... Diệp Huyền vô lực nghĩ, làm hại lúc này nàng nghĩ là do chất độc trong người, hóa ra là do Tô Tuyền dốc sức mà làm a. Phát hiện thấy nam nhân đang liếc trộm mình, cơn thịt cảm trong hoa huyết cũng không dám động một chút, nếu trên đầu hắn có hai cái tai, lúc này nhất định là đang rũ xuống.

Hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện từ trong miệng Tô Tuyền, cứu người, giải độc, tiếp đó là phương pháp giải độc kì lạ.... Thẩm Tinh sao? Diệp Huyền vừa cảm thấy buồn cười vừa thờ dài trong lòng, nàng có thể khẳng định 100%, Tô Tuyền ngốc nghếch này lại một lần nữa bị bạn tốt lừa gạt.

”Diệp cô nương...” Thấy Diệp Huyền vẫn không nói tiếng nào, Tô Tuyền nhin không được mà buồn bã, có phải nàng đã chán ghét mình không? Mình nhất định là bị nàng ghét bỏ, hắn càng thêm uể oải, dù sao thừa dịp cô nương người ta mê man làm ra loại chuyện này, không có người nào có thể chấp nhận được.

Đúng như dự đoán, Tô Tuyền nghe thấy Diệp Huyền hừ một tiếng, nàng bất mãn nói: “Diệp cô nương? Đều đã thành ra thế này mà huynh vẫn còn gọi ta là Diệp cô nương?”

”Vậy ta phải gọi nàng như thế nào?” Tô Tuyền ngây ngốc hỏi.

Diệp Huyền nhin không mà phải trợn trắng mắt, đại ngốc, bị Thâm Tinh lừa là phải: “Gọi ta là A Huyền, nếu không huynh cút xuống khỏi người ta.”

”A Huyền? A Huyền...” Đầu tiên Tô Tuyền sửng sốt, sau đó mặt mày lại trở nên hớn hờ. Diệp Huyền không nhẫn tâm nhìn khuôn mặt cười đến ngốc hề hề của hắn, nghe thấy hắn lặp đi lặp lại gọi tên mình, cho dù Tô Tuyền có ngốc thì lúc này cũng đã hiểu ra, Diệp Huyền cũng không có tức giận.

”Vậy ta không cần cút đi phải không?” Cảm xúc chán nản biến thành hư không, trí thông minh của Tô Tuyền cuối cùng cũng quay về, hắn cười nhẹ dùng mặt mình cọ lên mặt Diệp Huyền, “A Huyền, chúng ta... chúng ta tiếp tục đi.”

Cái thứ xấu xa đó lại cứng lên, cảm giác ngứa ngáy trong tiểu huyệt cũng dịu bớt, tiếng rên rĩ cũng càng lúc càng lớn. Nàng mơ màng nghĩ, nhất định phải nói Tô Tuyền tiết chế một chút, nếu không mình không chết vì kịch độc mà là chết vì túng dục quá độ.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 25: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 25

Mặt trời đã lên cao, Diệp Huyền từ từ tỉnh lại sau một giấc ngủ say. Đã rất lâu rồi nàng không có một giấc ngủ ngon như vậy, mặt trời lên cao ánh nắng chiếu xuyên qua khung cửa sổ, ấm áp mềm mại dễ chịu vô cùng, giống như cái ôm của hắc đêm hôm qua, khiến Diệp Huyền cảm thấy an tâm từ tận đáy lòng.

Mắt nàng khẽ nheo lại, khóe miệng không khống chế được mà cong lên, tất cả đều tốt đẹp. Tối hôm qua, nàng với Tô Tuyền đã thổ lộ hết những lời trong lòng với nhau, hoàn hoàn chinh chinh hiểu rõ được tình cảm của đối phương dành cho mình. Độc trên người Diệp Huyền cũng đang chậm rãi biến mất, tuy nội lực không thể khôi phục giống như lúc trước, nhưng ít ra cơ thể đã cử động được. Cho đến khi độc tố hoàn toàn biến mất, Tô Tuyền đã tính toán hết cả rồi, hẳn muốn mang theo Diệp Huyền đi tái ngoại, đi gặp sư phụ của hắc Vân Trung Khách. Hai người sẽ thành thân, còn có thể có một hoặc vài cái đứa nhỏ, có thời gian cả một đời để yêu thương đối phương.

Đó chính là tương lai mà Diệp Huyền chưa bao giờ dám mơ ước, cũng là điều hy vọng xa vời, cuồn vọng nhất trong lòng nàng, cuối cùng, vào thời khắc này, được hắc hoàn hoàn chinh chinh bày ra trước mắt nàng. Lời hứa này có quá nhiều điều tốt đẹp, nhưng có một điều khiến nàng không hài lòng lắm, đó là....

Diệp Huyền thử cử động một chút thân thể bủn rủn của mình, quả nhiên, nàng cảm thấy từ trong hoa tâm chảy ra một dòng chất dịch nóng nóng, ngay lập tức làm tấm chăn dưới người nàng ướt một mảng lớn.

Có lẽ ham muốn của Tô Tuyền thật sự là nhiều quá mức, khiến nàng ăn không tiêu.

Nhưng Diệp Huyền cảm thấy bản thân vẫn có thể hiểu được, dù sao Tô Tuyền cũng chỉ mới hai mươi tuổi, đúng là thời điểm khí huyết phương cương (đại khái là có tinh lực, mạnh mẽ như hổ) của nam nhân, hơn nữa hẳn mới khai trai không lâu, tối qua hẳn không ngừng muốn mình, có thể chứng minh được bản thân nàng rất có mị lực. Cho nên, tối qua nàng bị Tô Tuyền làm đến ngất xỉu, sau đó bị hắn làm đến tỉnh lại, nàng cũng không có giận hắn. Lúc nàng đối mặt với nội tâm chân thật của mình, lo lắng không yên thổ lộ với Tô Tuyền, thì hẳn vẫn đang ở giữa hai chân nàng ra sức thao nàng, nàng cũng có thể dễ dàng tha thứ. Nhưng đó đã là giới hạn của nàng, nếu Tô Tuyền cứ như vậy trong suốt nửa tháng, mỗi ngày đều giống như tối hôm qua không chút ngừng nghỉ mà cứ ba ba ba, cho dù là tiểu huyết của nữ chính trong thịt vẫn cũng bị phá nát có biết không a!

Tô Tuyền tỏ vẻ bản thân cũng cực kì ủy khuất: “Đây là A Tinh nói.... là vì giải độc.”

Diệp Huyền do dự giữa hai phương án một là “nói cho hắn biết Thẩm Tinh đang lừa hắn” hai là “giữ im lặng” đúng nửa giây, khi vừa đối diện với đôi mắt của hắn giống như một con chó lớn đang dùng đôi mắt đen nhánh ướt sũng nhìn nàng, Diệp Huyền đã bại trận trong nháy mắt. “Nhiều nhất chỉ có thể làm ba lần.” Nàng run rẩy giơ ra ba ngón tay.

”Năm lần.”

”Ba lần.”

”Năm lần.”

”Được rồi, bốn lần, không thể nhiều hơn nữa, chỉ được bốn lần!”

Tô Tuyên bẹp bẹp miệng, ngay lúc Diệp Huyền cảm thấy hần chuẩn bị úy khuất gào khóc thì bẹp một tiếng, gục xuống bên cổ nàng, cao hứng phấn khởi vừa liếm vừa hôn. Có lời nha, Tô thiếu hiệp cao hứng suy nghĩ, A Tinh nói mỗi ngày chỉ cần làm ba lần.

Nếu Diệp Huyền có thể nhìn thấy suy nghĩ lúc này trong đầu hần, nàng nhất định sẽ căm giận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói với hần, đồ ngốc, cho người làm ba lần thì người chỉ làm ba lần sao, huống chi tối hôm qua người đâu phải làm ba lần a!

Lúc này, tên đầu sỏ khiến cả người Diệp Huyền vô lực đẩy cửa bước vào, thấy Diệp Huyền đã tỉnh, hần ngay lập tức chạy đến bên nàng cọ cọ: “A Huyền, nàng... nàng cảm thấy thế nào rồi?”

Thấy Tô Tuyên ăn nói lấp bắp, Diệp Huyền liền biết hần cũng đã ý thức được tối hôm qua bản thân mình đã làm quá mức, Diệp Huyền hừ một tiếng, “Ta đói bụng.”

”A a, ta ôm nàng đi ăn cơm.” Tô Tuyên âm thầm thở hắt ra một hơi, xem ra hần sẽ không bị nàng giáo huấn vì túng dục quá độ. Hần vui vẻ ôm nàng vào lòng, thân hình nhỏ xinh trong lồng ngực mềm mại giống như một con mèo nhỏ (nguyên văn cv là một mảnh lông chim, tui cũng bó tay vs cái kiểu so sánh này), bởi vì không có quần áo để thay, nên nàng chỉ khoác một kiện ngoại bào màu trắng, vạt áo tuột xuống lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết.

Trong Dục Vương cốc chỉ có Dục Vương, Thẩm Tinh cùng với một tiểu dục đồng, cả ba người đều là nam nhân, cho nên, trong cái sơn cốc to đùng này, đừng nói đến quần áo của nữ nhân, ngay cả nửa điểm gì đó có liên quan đến nữ nhân cũng không có. Tô Tuyên thấy Diệp Huyền chỉ khoác ngoại bào, không khỏi mắng thầm bản thân đúng là quá sơ ý, xem ra

hắn phải xuất cốc một chuyến. Cũng may trong Dược Vương cốc lúc này chỉ có hai người là Tô Tuyền với Diệp Huyền, tuy bây giờ nương tử nhà mình áo quần không đủ che thân, nhưng nói tóm lại cũng chỉ tiện nghi cho mình mà thôi.

Vui vẻ rạo rức ôm Diệp Huyền đến trước bàn cơm, Tô Tuyền để nàng ngồi trong ngực mình, cứ như vậy ôm Diệp Huyền nhìn nàng ăn cơm. Dưới ánh mắt ra hiệu của Diệp Huyền thỉnh thoảng gấp thức ăn cho nàng, Tô thiếu hiệp chưa thành thân liền biến thành thê nô cảm thấy loại cảm giác này thật tốt.

Nhưng rất nhanh hắn liền cảm thấy không thích hợp.

”A Huyền.” Tô Tuyền cau mày, vươn tay sờ soạng dưới mông Diệp Huyền một phen, “Nơi này sao lại ướt vậy?” Làm ướt cả quần của hắn.

Diệp Huyền đỏ mặt, nàng kẹp chặt hai chân: “Nào có, là ảo giác của huynh thôi.”

Trong quá trình nói chuyện với Diệp Huyền Tô Tuyền đã hiểu ra được một cái đạo lý, yêu nữ này nói mười câu thì có đến chín câu là giả. Cho nên hắn dứt khoát nhắc lên ngoại bào đang khoác trên người nàng, tách cặp đùi ngọc ra, dưới cái nhìn chăm chú của hắn, đóa hoa giữa hai chân của thiếu nữ co rúm lại một chút, rồi lại phun ra một bãi hỗn hợp bạch trọc lẫn dâm dịch.

Đây là nguyên nhân dưới mông Diệp Huyền ướt sũng...

”Nhìn, nhìn đủ chưa?” Diệp Huyền bị Tô Tuyền nhìn chăm chăm không chớp mắt cảm thấy vô cùng xấu hổ. Không có cách nào khác a, tối hôm qua Tô Tuyền bắn vào trong bụng nàng quá nhiều, qua một đêm vẫn còn tinh dịch chảy ra từ trong hoa huyết. Thấy Tô Tuyền không đáp, Diệp Huyền thẹn quá hóa giận, “Còn không phải đều là tại huynh, chán ghét!”

”Trách ta, trách ta.” Tô Tuyên vội vàng đỡ dành nàng, “Nhưng mà...” Ngón tay hắn gõ nhẹ lên cằm, “Dương tinh của ta dùng để giải độc trong người nàng, như vậy quá lãng phí...” Hắn giương mắt nhìn Diệp Huyền, nghiêm mặt nói, “Phải lấy thứ gì đó chặn tiểu huyết của nàng lại.” (*khóc một dòng sông* tui cũng bái phục thánh này luôn rồi!)

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 26: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiểu Hiệp Chính Đạo 26

Chặn lại?

Mặt Diệp Huyền ngay lập tức biến đen, nàng âm thầm phỉ nhổ hăn một phen, đạ sắc lang! Tô Tuyển có thể nghĩ đến thứ gì có thể tắc tiểu huyết của nàng lại, còn không phải.... Còn không phải là cây gậy lớn xấu xa đó của hăn sao!

Nhưng hành động tiếp theo của Tô Tuyển lại nằm ngoài dự kiến của Diệp Huyền, sau khi nói xong câu đó, hăn vậ mà xoay người bước đi. Sau đó, hăn lục lọi, tìm khắp trên dưới Dực Vương cốc, cuối cùng mang về mặt tiếc nuối cầm về một cái chày giã thuốc bằng ngọc, đưa tới trước mặt Diệp Huyền.

”Chỉ có cái này.” Về mặt Tô Tuyển đau khổ, “A Huyền, nàng dịch người ra trước một chút đi.”

Diệp Huyền thật sự hiểu lầm Tô Tuyển, tuy biểu hiện tối hôm qua của hăn quả thật rất cầm thú, nhưng sáng ngày hôm nay khi hăn tỉnh dậy thì tinh thần sáng khoái, còn nương tử nhà mình thì mệt mỏi, uể oải cho dù Tô Tuyển là đầu gỗ, thì cũng biết đau lòng, thương tiếc nàng. Hơn nữa hăn cũng không phải là đũa ngọc, chỉ là đứng trước mặt người mình yêu thì trí thông minh đột nhiên biến mất mà thôi. Cho nên, cho dù bây giờ hăn có muốn, hăn cũng sẽ không làm khó nàng, câu nói vừa rồi của hăn, Tô Tuyển

thật sự là cảm thấy lãng phí, muốn tìm thứ gì đó chặn lại không cho dương tinh tiếp tục chảy ra mà thôi.

Chỉ đáng tiếc Duyệt Vương cốc không phải là nơi loạn thất bát tao (lung tung, lộn xộn) gì, không có thứ gì dùng cho việc tình thú trong khuê phòng, Tô Tuyên tìm tới tìm lui, chỉ có cái chày giã thuốc bằng ngọc này là có thể miễn cưỡng đạt tới yêu cầu.

Cái chày này trơn bóng, đầu chày hình cầu so với phần đuôi thì lớn hơn một vòng, cái chày này thuộc loại lớn, phần thân có vẻ thô to, chắc chắn. So với hoa phùng nhỏ, chày của thiếu nữ thì nó thật sự là quá lớn, tuy rằng vẫn còn kém hơn cái vật gì đó dưới hạ than Tô Tuyên, nhưng muốn huyết khẩu của Diệp Huyền nuốt được nó, cũng phải mất một phen khí lực.

Đầu chày tròn tròn vừa mới chạm đến đóa hoa, Diệp Huyền liền co rúm lại một chút: “Thật lạnh a...” So với căn côn thịt, đầu chày vừa lạnh vừa cứng khiến Diệp Huyền có giảm giác hoàn toàn khác nhau. Trong hoa huyết bỗng nhiên xuất hiện một căn dị vật, mị thịt trong âm đạo ẩm ướt, ấm áp mấp máy nuốt vào, lại bị cảm giác lạnh băng mà co rụt lại, cứ như vậy vừa co rụt vừa thu lại một hồi, chày giã thuốc tiến vào ngày càng sâu, cuối cùng đỉnh đến hoa tâm thì dừng lại.

Diệp Huyền nắm chặt lấy vạt áo Tô Tuyên, đầu ngón chân cũng cuộn lại, cái miệng nhỏ nhắn tràn ra tiếng rên rỉ vô lực, bị Tô Tuyên dùng chày giã thuốc đùa bỡn một hồi. Dâm thủy theo đùi chảy xuống tí tách, chỉ trong chốc lát đã làm ướt sũng cả bàn tay Tô Tuyên.

Tô Tuyên đến lúc này mới nhận ra hành động này có bao nhiêu là mờ ám, tuy lúc đầu hẳn không hề có tâm tư gì khác, nhưng bên tai nghe thấy tiếng rên rỉ mềm mại của nàng, nhìn thấy khuôn mặt của nàng đỏ bừng quyến rũ, khiến dương vật của hắn cứng rắn đứng thẳng. Đợi đến khi cái chày giã thuốc hoàn toàn chặn lại huyết khẩu của Diệp Huyền, khuôn mặt

của hắn cũng đã đỏ bừng, vệt vàng buông tay, trên trán hắn cũng toàn là mồ hôi.

”Đại lưu manh.” Diệp Huyền hờn dỗi, liếc trắng mắt nhìn hắn, khuôn mặt Tô Tuyên đã đỏ đến mức nhỏ ra được máu.

”Ta...” Hắn ngật ngừng, ánh mắt lại không nhìn được mà liếc về nơi giữa hai chân của nàng, chỉ thấy lỗ nhỏ của nàng bị lòi ra một chút, hai phiến hoa môi đầy đặn bao bọc lấy nó, thỉnh thoảng lại có dâm thủy tràn ra chảy xuống dưới, dâm mỹ khiến người ta mù mắt. Tô Tuyên cuống quýt quay đầu, sợ nhìn thêm sẽ không nhìn xuống được nữa, vệt vàng lấp bấp nói: “Ta xuống núi đi mua quần áo cho nàng.”

Nhìn bóng lưng chạy trốn của hắn, Diệp Huyền phì một tiếng bật cười: “Đúng là đồ ngốc nha.” Nàng cũng đau lòng Tô Tuyên phải nhìn đến mức khó chịu, thấy hắn lo lắng cho mình như vậy, nhưng tiểu huyết của mình bây giờ không dùng được, nàng vẫn có nơi khác giúp hắn thư giải a. Đáng tiếc đồ ngốc này chạy quá nhanh, nếu đã như vậy, thì mình cũng không cần lắm miệng.

Đáng thương cho Tô thiếu hiệp, hắn vĩnh viễn cũng không biết chính mình đã bỏ lỡ điều gì.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 27: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiểu Hiệp Chính Đạo 27

Chày giã thuốc tắc bên trong tiểu huyết, Diệp Huyền lười biếng nằm trên tháp nhắm mắt dưỡng thần. Lúc này đang là đầu hạ, ban ngày ở Dực Vương cốc đúng là dễ chịu, ánh nắng ấm áp chiếu lên người vô cùng thoải mái. Tô Tuyên vội vội vàng vàng trở về cốc, vừa bước chân vào phòng liền nhìn thấy một màn mỹ nhân giả mị đồ (giả mị là chớp mắt, đồ là bức tranh). Ngoại bào rộng thùng thình khoác hồ trên người nàng, cổ áo buông lỏng lộ ra bả vai mượt mà, bên dưới vạt áo là cặp đùi ngọc thon dài. Một chân của tiểu mỹ nhân hơi cong lên, có lẽ là vì cái chày giã thuốc tắc bên trong tiểu huyết khiến nàng khó chịu, đôi mày thanh tú nhíu chặt, bàn tay nhỏ bé vuốt ve nơi giữa hai chân, từ trong xoang mũi bật ra tiếng rên rỉ nũng nịu.

Dục vọng khó khăn lắm mới biến mất ngay lập tức lại bốc lên, Tô Tuyên nghe thấy tiếng Diệp Huyền rên rỉ, chỉ cảm thấy giống như có một con mèo nhỏ gãi gãi trong lòng hãnh, cả người vừa ngứa vừa nóng.

Diệp Huyền nghe được tiếng bước chân của hãnh, tức giận liếc mắt qua nhìn hãnh một cái: “Còn không mau chút đem thứ này lấy ra, vừa lạnh lại vừa cứng, ta không muốn tắc cái này trong tiểu huyết.”

Tô Tuyên buông gói đồ trong tay xuống, thuận thế đem Diệp Huyền kéo vào trong ngực: “Nướng tử ngoan, đây đều là vì giải độc, nếu nàng thấy

khó chịu...” Tay hắn trượt xuống giữa hai chân Diệp Huyền, “Ta giúp nàng xoa xoa được không?”

”Ai là nương tử của huynh.” Diệp Huyền vô thức mân mê đôi môi, cái miệng nhỏ nhắn của nàng tối qua cũng bị Tô Tuyên ăn hết lần này đến lần khác, đôi môi vừa hồng lại vừa sưng, sáng bóng ánh nước chọc người yêu thương. Tô Tuyên dùng môi lưỡi của hắn giày vò môi nàng một trận, mãi cho đến khi Diệp Huyền thở không nổi mới buông ra, ngón tay thon dài của hắn đẩy ra bôi thịt mập mập, phía trên thì cuốn lấy cái lưỡi thơm tho của Diệp Huyền vào trong miệng mình, phía dưới thì đem ngón tay vói vào trong hoa huyết.

Trong hoa huyết tràn đầy âm thủy dinh dính, cái chày giã thuốc cứng rắn bị mị thịt bao bọc, thân chày dính đầy âm thủy trơn trượt ngón tay hắn cũng không giữ được. Mặc dù mật động của nàng ấm áp ẩm ướt, nhưng khi hắn sờ lên cái chày giã thuốc này vẫn cảm thấy lạnh lạnh. Tô Tuyên không khỏi đau lòng, thứ này tuy không thô to bằng dương vật của mình, nhưng lại lạnh như băng, tiểu huyết Diệp Huyền chứa nó tất nhiên là cảm thấy không thoải mái. Hắn cân nhắc một chút, nếu dùng chày gỗ chắc Diệp Huyền sẽ thoải mái hơn một chút. Nghĩ tới đây, hai mắt hắn bỗng nhiên sáng ngời: “Nương tử, nàng nằm đây nghỉ ngơi, như thế này sẽ không quá khó chịu.”

Nhìn hắn lướt đi như một trận gió, Diệp Huyền cảm thấy buồn bực, đồ ngốc này lại định làm gì nữa đây? Trong lòng nàng dâng lên một cỗ dự cảm không mấy tốt lành, cảm thấy Tô Tuyên lúc này vừa mới nghĩ ra những điều không bình thường.

Tô Tuyên thật đúng là không phụ sự kì vọng của nàng, sau nửa nén hương, hắn kích động cầm trong tay một căn mộc côn đã được đánh bóng trơn nhẵn đi vào phòng. Kích cỡ căn mộc côn đó so với cái chày giã thuốc đang nằm trong tiểu huyết của Diệp Huyền không khác nhau là mấy, hai đầu trơn nhẵn, bóng loáng, ngay lập tức Diệp Huyền liền hiểu được cái thứ

này dùng để làm gì. Nàng nhịn không được mà đỏ mặt, hung ác phi nhõ Tô Tuyền một ngụm: “Đại lưu manh, huynh đừng hòng lại lấy thứ đó đến giày vò ta.” Nàng trăm triệu lần cũng không ngờ tới, Tô Tuyền lại đi khắc ra một căn dương vật giả.

Nói là dương vật giả, nhưng thực ra nhìn qua cũng không khiến người ta hiểu lầm lắm. Nếu không dùng vào mục đích này, thì nó đơn giản cũng chỉ là một căn mộc côn mà thôi. Hắn trơ mặt cạo đến bên người Diệp Huyền: “Nương tử, dương tinh của ta không thể lãng phí a, dùng căn mộc côn này tắc lại huyết khẩu, chắc chắn không lạnh lẽo giống như cái chày kia.” Vẻ mặt hắn vô cùng nghiêm túc, nếu không phải khước mắt hắn vẫn liếc nhìn về nơi giữa hai chân của nàng, Diệp Huyền đúng là không thể nhìn ra được đằng sau cái vẻ mặt thuần lương này của hắn là một con sói ba đuôi.

Diệp Huyền không khỏi buồn cười, đại ngu ngốc, còn ở trước mặt mình trưng cái vẻ nhỏ nhen. Nàng nhớ lại lúc ở trên thuyền Huyền Nữ giáo, hắn vừa ngây thơ vừa ngại ngùng, cho nên mới bị Diệp Huyền quyến rũ vô song đùa giỡn xoay quanh. Bây giờ hai người lại có xu thế ngược lại, đôi mắt hạnh của nàng lấp lánh đảo quanh, nàng cũng không thể để cho Tô Tuyền coi thường.

”Tướng công...” Cách xưng hô khiến lòng Tô Tuyền khẽ tê dại từ môi Diệp Huyền nói ra, đầu ngón tay của nàng vuốt nhẹ lọn tóc mai bên vành tai, nàng trừng mắt nhìn Tô Tuyền, “Ta không muốn ăn cái căn mộc côn này đâu.”

Nàng khe khẽ nói nhỏ, một chữ “ăn” kia giống như được nàng cố tình ngâm nga, cổ họng Tô Tuyền khô khốc, côn thịt đã sớm trướng lên đau đớn, dường như muốn đỉnh phá quần. Nam nhân ghé vào bên tai Diệp Huyền nói, giọng hắn khàn khàn: “Vậy nàng... muốn ăn cái loại gậy nào?”

”Loại gậy nào ta cũng không muốn ăn.” Nàng nhẹ nhàng thoát ra khỏi vòng tay của Tô Tuyên, ngón tay gõ gõ lên thân căn mộc côn, “Nhưng mà... Nếu tướng công bằng lòng đem cây gậy này khắc lại một lần nữa, ta nguyện ý ăn hết.”

Yết hầu Tô Tuyên trượt xuống, hắn bắt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đang làm loạn trên ngực mình, nhẹ nhàng lôi kéo, đem Diệp Huyền giam cầm ở trong ngực mình, “Muốn khắc như thế nào? “ Cổ họng hắn khô rát, côn thịt cách một lớp vải dính lên đùi nàng, hắn cọ sát theo bản năng, hận không thể cắm vào cơ thể nàng.

”Bởi vì nó quá xấu.” Yêu nữ này lại dùng vẻ mặt ngây thơ lại phần dâm đãng nhìn Tô Tuyên, bàn tay nhỏ bé trượt dọc theo vạt áo, đầu ngón tay khều ra đai lưng của Tô Tuyên, nhẹ nhàng nắm lấy cái thứ thô to vừa nháy ra. Bên tai liền nghe thấy tiếng rên rỉ ần ần của nam nhân, Diệp Huyền mê muội nhìn khuôn mặt tràn ngập dục vọng của hắn, cái lưỡi thơm tho liếm nhẹ một vòng lên khóe môi, nói ra khát vọng xuất hiện trong đầu của mình khi nhìn thấy căn mộc côn, “Đem nó khắc thành hình dạng đại dương vật của tướng công, tiểu huyết của ta... chỉ muốn ăn đại dương vật của tướng công.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 28: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 28

Sự thật đã chứng minh, nam nhân không thể dễ dàng khiêu khích.

Diệp Huyền khóc không ra nước mắt quỳ ghé lên trên tháp, bởi vì nam nhân phía sau liên tục ra vào mãnh liệt, hai phiến móng trắng nõn đã đỏ bừng đầy dâm mỹ. Bàn tay to lớn nắm chặt lấy eo nhỏ của nàng, côn thịt nóng rực giống như lưỡi dao liên tục đâm chọc trong hoa huyết, trong bụng nhỏ của nàng lúc này giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt. Cái chày giã thuốc bị rút ra quăng bên chân Diệp Huyền, trên thân chày toàn là dâm thủy trong suốt, thỉnh thoảng có vài giọt dâm thủy bắn tung tóe ra nhỏ giọt lên nó, hỗn hợp bạch dịch sền sệt chảy xuống dọc theo đùi nàng, khiến phần tháp dưới thân nàng cũng ướt sũng, dâm mỹ không chịu nổi.

”Tướng công... Ân a... Từ bỏ... Tiểu huyết cũng sắp bị chà đạp hỏng rồi...” Khuôn mặt thiếu nữ chôn giữa đống chăn đệm, đau đớn vừa khóc vừa nhỏ giọng rên rỉ, Tô Tuyền không những không thương tiếc nàng mà động tác của hắn càng lúc càng kịch liệt. Tuyết phong cao ngất không ngừng nảy lên theo động tác rút ra đâm vào điên cuồng, mãnh liệt của hắn, hai khóa đầu vú đỏ bừng vẽ ra đường cong mê người trong không khí. Tô Tuyền nhìn không được néo lấy vật nhỏ đang hoảng loạn kia, ngón tay mạnh mẽ ngắt, néo, khiến thiếu nữ dưới thân co rúm lại, tiểu huyết lại ra sức mút vào, thiếu chút nữa khiến Tô Tuyền bắn ra.

”Nương tử, đừng mút...” Tô Tuyền thở hổn hển hôn lên vành tai Diệp Huyền, răng nanh của hắn khi nặng khi nhẹ cắn nàng, giống như con sói hoang đang thưởng thức con mồi yêu thích của nó, từ sau khi Diệp Huyền nói ra câu đó, dự vọng hắn cố gắng nhẫn nhịn âm ỉ bùng nổ, đè lại đôi chân của yêu nữ này, ôm lấy cơ thể thơm ngát của nàng ưỡn thẳng eo tới trước, liền mạnh mẽ trừu sáp từ lúc đó đến bây giờ.

Lúc đầu, Diệp Huyền còn thừa sức lực tác loạn trên người hắn, dùng cái miệng nhỏ nhắn liếm lên cơ ngực hắn, rồi lại duỗi ra đầu lưỡi chui vào trong mắt rốn hắn. Yêu nữ không sợ chết này thậm chí còn nghĩ muốn duỗi tay đến phía sau hông hắn, ý đồ là muốn đùa bỡn cúc huyết giữa hai phiến hông của nam nhân. Ngay lập tức, Tô Tuyền phát một cái lên hông nàng, đem thân thể mềm mại của nàng lật ngược lại, nắm lấy eo nàng mà thao khiến nàng đến cả khí lực mà ren rĩ cũng không có.

Lúc này, Diệp Huyền đã hối hận tới nổi xanh cả ruột, không phải là nàng không biết nam nhân trong lúc làm chuyện ân ái đều đặc biệt dễ dàng đánh mất lý trí, nhưng cố tình trong lòng nàng ngứa ngáy muốn trêu chọc Tô Tuyền, bây giờ thì đúng là lấy đá đập lên chân mình. Tô Tuyền không giống những nam nhân lão luyện có đủ loại thủ đoạn mà làm nàng, nhưng hắn đang lúc tuổi trẻ mạnh mẽ, dương vật dưới háng vừa thô lại vừa dài, một khi cứng rắn lên, cho dù đã làm suốt hai ba canh giờ cũng không bắn một lần, cho dù Diệp Huyền có mềm giọng năn nỉ, khóc lóc cầu xin tha thứ, đóa hoa mềm mại giữa hai chân nàng cũng bị nam nhân chà đạp đến nổi sưng đỏ, vừa dâm mỹ hỗn độn vừa vô cùng đáng thương.

Trải qua một phen như vậy, Diệp Huyền không chỉ không dám trêu chọc Tô Tuyền, mà còn phụng phịu vắng vẻ Tô Tuyền mấy ngày. Tô Tuyền ngày ngày vẫy đuôi bện trước vội sau, vừa giả vờ đáng thương vừa xum xoe, nịnh nọt, thật vất vả mới dỗ ngọt được nương tử nhà mình. Nhưng hắn thành thật không được vài ngày, trong lòng lại bắt đầu không an phận. Dù sao thì mỹ nhân ở trước mặt mà lại không thể ăn, căn trường thương dưới

háng của Tô thiếu hiệp lại không vui. Hắn tất nhiên là không nỡ cứng rắn ép buộc nàng, vì thế Diệp Huyền thỉnh thoảng lại thấy một màn mỹ nam vừa tắm xong để trần nửa người trên lượn lờ trước mặt mình, còn lấy cái cố rất chính đáng, quên lấy khăn mặt. Hắn còn bắt nàng mới sáng sớm liền ngồi trong viện thưởng thức Tô Tuyền luyện kiếm, lúc luyện kiếm vẫn cời trần nửa người trên.

Diệp Huyền cảm thấy buồn cười, Tô Tuyền cẩn thận, dè dặt lấy lòng nàng, nàng đều biết. Nhưng cái đồ ngốc này, phải cho hắn chịu khổ vài ngày, Diệp Huyền cần dương tinh của hắn để giải độc mỗi ngày, nhưng mấy ngày nay nàng bắt Tô Tuyền tự thủ dâm rồi bắn ra, sau đó hắn sẽ đem dương tinh tới cho nàng uống, nhưng tuyệt đối không cho Tô Tuyền lại gần mình. Tô thiếu hiệp đáng thương chỉ có thể hự hự một mình, còn nương tử nhà mình thì thản nhiên ngồi một bên, ngay cả một cái liếc mắt cũng không cho hắn.

Thật ra Diệp Huyền cũng muốn ân ái với Tô Tuyền, nam nữ lưỡng tình tương duyệt, ở bên nhau ngày đêm, đang chìm đắm trong hương vị của tình yêu, sao có thể không khát vọng thân thể đối phương, nhưng thấy Tô Tuyền đã chịu đủ giáo huấn, Diệp nữ vương suy nghĩ một hồi, cuối cùng quyết định tạm thời bỏ qua cho hắn.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 29: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 29

Gần đây, tâm tình Tô Tuyền cực kì tốt.

Hơn mười ngày ở trong Dực Vương cốc sống trong thế giới hai người cùng nướng tử nhà mình, mắt thấy độc tố trên người Diệp Huyền dần dần biến mất, nội lực cũng gần như khôi phục được như lúc ban đầu, tình cảm của hai người cũng đang lúc mặn nồng. Tuy hẳn biết phương pháp giải độc mà Thẩm Tinh nói với hẳn tám chín phần mười là lừa gạt mình, nhưng Tô Tuyền không có trách hẳn ta. Ngẫm lại mà xem, nếu không có phương pháp khác người này, Tô thiếu hiệp làm sao có thể tìm ra cái cơ đằng hoàng để ngày ngày dè nướng tử nhà mình xuống mà táy máy tay chân. Hơn nữa, cảnh sắc trong Dực Vương cốc vô cùng tươi đẹp, cộng thêm việc không có tên nào không có dám xông vào cốc quấy rầy họ, ngày qua ngày, Tô Tuyền đúng là sống còn tiêu dao (ung dung tự tại) hơn cả thần tiên.

Trong mười mấy ngày này, kỹ thuật trong phòng the của hẳn cũng tiến bộ phi thường. Người ta nói, nam nhân ở phương diện này đều là thiên tài cũng không phải là nói ngoa, nửa tháng trước Tô Tuyền vẫn là một con gà tơ hay ngượng ngùng, bây giờ so về hạ lưu, đến ngay cả yêu nữ Diệp Huyền cũng không chống đỡ được. Tuân theo nguyên tắc, thua người không thua trận, Diệp Huyền đã nhiều lần hăng hái phản kháng, xoay người dè tên đại lưu manh không biết xấu hổ này xuống, nhưng chỉ đáng tiếc là

nàng đã quên mất một chuyện, cho dù là bị đè hay đè hấn thì người chiếm tiện nghi vẫn là Tô Tuyền...

Chuyện khiến Tô Tuyền càng thêm đặc chí là lần hấn ra khỏi cốc mua quần áo cho Diệp Huyền, lúc đó hấn bị sắc đẹp mê hoặc hoảng loạn chạy đi, vội vàng mua một bao lớn toàn là váy rồi trở về, kết quả là khi Diệp Huyền mở bao liền thấy, người này mua đến mấy chục cái áo ngắn với váy, nhưng lại không có một cái quần. Điều khiến Diệp Huyền càng thêm đau đầu đờ trán chính là, không biết Tô Tuyền có phải là cố ý hay không, đến ngay cả yếm với tiết khố hấn cũng không mua về.

Nhìn Diệp Huyền trưng ra khuôn mặt với hai chữ “sắc lang” to đùng, Tô Tuyền vô cùng ủy khuất: “Ta thật sự là đã quên mất, tuyệt đối không phải cố ý.” Lúc đo ở trong cửa hàng quần áo, hấn chỉ suy nghĩ mỗi một chuyện cái váy đó mặc lên người nương tử có bao nhiêu đẹp, làm sao có thể nhớ đến sự tồn tại của yếm với tiết khố.

Cũng may, trong Dực Vương cốc to lớn cũng chỉ có hai người họ, Diệp Huyền đảo mắt nghĩ, rồi hướng Tô Tuyền bày ra nụ cười ngọt ngào: “Thôi, chỉ mặc váy... cũng không phải là không thể.”

Mũi Tô thiếu hiệp nóng lên, cuống quít vận nội lực mới đem máu mũi sắp phun ra ép trở về. Diệp Huyền thấy khuôn mặt hấn ngốc thối, liền nổi lên tâm tư muốn đùa hấn.

Sau đó, Diệp Huyền quả thật chỉ mặc mỗi váy với ngoại sam đi ra. Nàng trời sinh đã xinh đẹp, bộ váy lụa mỏng manh bọc lấy phần eo như dương liễu chỉ cần một bàn tay cũng đủ nắm chặt, cùng cặp vú cao vút, lúc đi lại đường cong duyên dáng giữa hai chân cũng lộ ra. Tô Tuyền chỉ vừa nghĩ tới chuyện dưới lớp lụa mỏng kia là cơ thể trần như nhộng, làm sao có thể kiềm chế. Không có yếm với tiết khố, hấn chỉ cần đưa tay duỗi vào là có thể bao lấy chốn đào nguyên đó, qua một phen vuốt ve, đùa bỡn, Diệp

Huyền liền yếu đuối nằm trong lòng ngực hãn thở phì phò, chỉ có thể để mặc hãn muốn làm gì thì làm.

Trong khoảng thời gian hoan hỉ này, khắp nơi trong Dực Vương cốc đều là dấu chân của hai người. Trong trí nhớ mười tám năm qua của Diệp Huyền, không có ngày nào mà nàng trôi qua không lo không nghĩ giống như hôm nay, cái gì cũng không cần nàng suy nghĩ, bởi vì nàng biết nàng có Tô Tuyên.

”Tướng công, chàng biết không.” Nàng ghé vào trước ngực Tô Tuyên, ngược mặt lên nhìn hãn, “Lời nói lúc đó của ta... là thật lòng.”

Những lời này không đầu không đuôi nhưng Tô Tuyên gần như là ngay lập tức hiểu được của Diệp Huyền.

Nàng từng nói, bởi vì ta thích huynh nên mới làm chuyện này. Bởi vì câu này, mà lần đầu tiên Tô Tuyên hiểu được cảm giác lo được lo mất, hãn tức giận vì bị lừa gạt, rồi lại tự lừa mình dối người không tin là mình bị lừa. Khi đó, Tô Tuyên đã nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, chẳng trách tiền bối trên giang hồ đều nói yêu nữ ma giáo rất biết cách mê hoặc lòng người, hãn cũng bị yêu nữ này mê hoặc.

Nhưng hãn vui vẻ chịu đựng nàng mê hoặc, Tô Tuyên nghĩ, cho dù Diệp Huyền đang lừa hãn, chỉ sợ hãn cũng cắn đầu mà chui vào, cam tâm tình nguyện làm một tên đại ngốc.

Chỉ có điều đó cũng chỉ là giả thiết thôi, trong cuộc sống cũng không có nhiều người may mắn có được kết quả mỹ mãn, nhưng cuối cùng hãn đã có được may mắn đó.

”Ta biết.” Tô Tuyên khẽ mỉm cười nắm chặt bàn tay nhỏ bé trong tay mình, ta biết nàng yêu ta, mà ta - cũng yêu nàng.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1: Phương Tây. Đẩy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện

Đồng hồ trên tường vang lên sáu tiếng chuông, tượng gỗ hình người dáng dấp kì dị từ trong hộp gỗ phần phật nhảy ra, cất giọng the thé kêu lên: “Đã đến giờ tan tầm rồi! Đã đến giờ tan tầm rồi!”

Từ trên cái bàn làm việc lung tung, lộn xộn lộ ra một cái đầu, đầu tóc rối bời, mái tóc vừa đen vừa dày rối thành một đoàn giống như một cụm rong biển, giữa mái tóc giống như rong biển đó, còn xiêu xiêu vẹo vẹo cắm một cái bút lông chim. Chủ nhân của cái đầu rút ra bút lông chim, đẩy lên gọng kính trượt xuống trên mũi. Dưới chiếc mũi khéo léo, tinh tế là đôi môi hồng như cánh hoa cùng với chiếc cằm nhu hòa, ngoại trừ mấy chỗ trên có lộ ra một chút, còn hơn phân nửa khuôn mặt của nàng đều bị che lấp dưới mái tóc dài.

Nàng vươn tay vuốt vuốt chiếc áo choàng pháp sư trên người, đội lên cái mũ vành rộng, dường như muốn đem cả người mình đều che lại, giống như một u hồn bay ra khỏi văn phòng.

Trên hành lang cực kì náo nhiệt, nhóm học sinh được tan học từ trong phòng học tuôn ra ào ào, tất cả đều mặc áo choàng pháp sư màu đen, trên cổ áo đeo một sợi dây dài phía dưới là huy hiệu trường hình mặt trời đỏ. Đây là

Đây là cách ăn mặc điển hình của học viện ma pháp Volantis, đây là học viện số một trên đại lục, mà chất lượng giáo sư ở Volantis cũng đứng hàng số một, có thể giảng bài ở học viện này, không ai không phải là pháp sư có trình độ ma pháp cao siêu.

Margaret chỉ mới mười tám tuổi đã là giáo sư hiện nay đang giữ chức phó khoa. Cho dù so sánh trong phạm vi toàn bộ đại lục, nàng cũng là thiên tài ma pháp hiếm có. Nhưng điều kì quái chính là, vị giáo sư thiên tài này đi trên hành lang, học sinh không những không tiến đến chào hỏi, mà ngược lại, giống như nhìn thầy quái vật, ai nấy đều tránh xa nàng. Nhưng Diệp Huyền lại không hề chú ý tới chuyện này, nàng vô cùng tập trung nhìn mặt đường dưới chân, cẩn thận để chồng sách ma pháp trên tay không bị rơi xuống.

Đi đến sân trong thì tốt rồi, nàng yên lặng tự khuyến khích mình, đến lúc đó nàng có thể sử dụng chú pháp để đồng sách này bay lơ lửng trong không trung mà đem về. Tổng cộng có mười cuốn sách mỗi cuốn dày hơn sáu trăm trang, đây là toàn bộ số sách mà Margaret phải nghiên cứu hết trong tối nay.

Thiên phú chỉ là một phương diện, điều quan trọng là Margaret vô cùng say mê, cần cù trong việc nghiên cứu bùa chú, đây cũng là nguyên nhân nàng lấy được thành tựu như bây giờ. Đáng tiếc là trình độ lý thuyết của nàng thì đúng là có một không hai trên đại lục, nhưng điều này cũng không thay đổi được nàng là một pháp sư vô dụng trong chuyện thực hành.

Khi mới nhập vào người vị ma pháp sư trẻ tuổi này, Diệp Huyền vô cùng hưng phấn. Ma pháp có thể lên trời xuống đất, chém rồng diệt ma. Nhưng rất nhanh, nàng liền phát hiện vị ma pháp sư Margaret này đừng nói đến giết quái, ngay cả khi phóng ra một cái hỏa cầu sơ cấp cũng không trúng đích. Cho dù là khi nàng giảng bài trên lớp - đúng vậy, lớp bùa chú tuy phần nửa thời gian đều học kiến thức trong sách vở, nhưng ngẫu nhiên

cũng cần thực hành - mà nàng trong lúc làm mẫu cho học sinh thường xuyên gây ra sự cố.

Đây cũng là nguyên nhân khiến học sinh sợ hãi nàng - ai mà biết được đến gần giáo sư có bị nguy hiểm gì hay không, hơn nữa, Margaret quanh năm mặc một cái áo choàng bụi bặm, khuôn mặt cũng không để lộ, cũng là nguyên nhân khiến nàng không được hoan nghênh.

Người ta nói nhìn cách ăn mặc này thì người cũng như vậy tính tình cổ quái, cho nên Margaret thật không may lại vừa vặn là nhân chứng sống cho đạo lý này. Lúc nhỏ nàng là đứa trẻ quái gở, nhu nhược tuy rằng thông minh tuyệt đỉnh, nhưng tính cách lại mẫn cảm, u ám. Không giao thiệp với người khác, mỗi ngày trừ ăn cơm với ngủ ra thì nàng chỉ biết nghiên cứu ma pháp, một nữ nhân cổ quái như vậy, cho dù nàng đang ở tuổi xuân thì, cũng không có ai muốn tìm hiểu xem dưới mái tóc giống như rong biển đó là khuôn mặt như thế nào.

Nhưng Margaret không thèm để ý đến chuyện này. Cho dù nàng là một đại mỹ nhân, nàng cũng lười quan tâm đến vẻ bề ngoài của mình. Điều duy nhất mà nàng coi trọng, thậm chí là si mê cũng chỉ có việc nghiên cứu ma pháp. Không đúng, còn có một thứ khác. Nói cho đúng thì đó là một người.

Bước ra khỏi cổng học viện, Diệp Huyền - bây giờ chúng ta nên gọi nàng là Margaret - vẫn như thường lệ thấy được cỗ xe ngựa xa hoa dừng ven đường. Khung xe được mạ vàng, trên thân xe có hình điêu khắc của một con sư tử đang rống giận bồm đả thân được mạ vàng, đây là biểu tượng của gia tộc Farman. Trên đại lục này, gần như ai cũng biết biểu tượng đại biểu cho gia tộc này là con sư tử.

Dưới ánh mắt hâm mộ của người đi đường, Margaret bước lên xe ngựa.

Học viện Volantis nằm ở phía bắc thành Damon, mà đích đến của chiếc xe ngựa này là phía nam. Xuyên qua đường cái nhọn nhái, càng đi tới phía

nam, người xe đi lại trên đường càng ít. Bởi vì thành nam là khu thành của giới quý tộc, chỉ có tầng lớp thượng lưu mới có khả năng sống ở đây. Gia tộc Farman chiếm khu đất lớn nhất trong thành nam, vài tòa nhà nối liền nhau vừa cổ kính vừa thanh nhã, xuyên qua cổng lớn lại có thêm một tầng kết giới ma pháp ngăn cản toàn bộ những ánh mắt tò mò bên ngoài. Tòa nhà xa hoa như vậy cũng chỉ là một trong số những biệt viên của gia tộc Farman sở hữu trong thành Damon.

Lúc này, xe ngựa dừng lại trước đại sảnh. Margaret thở dài một hơi, lại kéo kéo áo choàng theo bản năng, đáng tiếc là cho dù nàng có sửa sang lại như thế nào thì chiếc áo choàng quanh năm dính đầy hóa chất cùng với mực nước vẫn lồi thối, xấu xí như cũ, đứng trước tòa nhà hoa lệ này lại càng không xứng.

Không chỉ một thân quần áo này, cả người Margaret, cũng đều không xứng với nơi này. Trong sân viện, người làm vườn đi qua đi lại, quản gia, nữ hầu đứng trước cửa cung nghênh nàng, thậm chí đến cả người phu xe này, cũng không phải là người cùng một thế giới với nàng. Cho dù trên mặt họ đều lộ ra nụ cười kính cẩn nghe theo, nhưng Margaret biết, bọn họ phục tùng mình, chỉ là vì cũng chỉ vì danh phận của nàng.

”Phu nhân.” Nam quản gia Carson tiên sinh, hướng về phía Margaret cúi người cung kính, “Hoan nghênh ngài về nhà.”

ĂN THỊT CHI LỬ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 2: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 2

“Ừ.” Margaret hàm hồ trả lời hừ một tiếng từ trong lỗ mũi.

Thanh âm của nàng nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, nên chẳng có ai nghe được câu trả lời của nàng, mà Carson tiên sinh cũng không thèm để ý đến vị phu nhân quái gở này có đáp lời mình hay không. Thân là một quản gia đạt yêu cầu, chức trách của hắn là toàn tâm toàn ý hầu hạ thiếu gia với vợ của ngài, một ngày thiếu gia chưa ly hôn với phu nhân thì cho dù vị phu nhân này từ trên xuống dưới không có chỗ nào phù hợp tiêu chuẩn của quý tộc, hắn cũng không để lộ ra một chút ý tứ khinh thường nào. Đây là điều mà trong lòng tất cả những người ở đây đều biết rõ, mà Margaret cũng hiểu được điều này.

Nàng có thể gả cho chồng của mình bây giờ là người thừa kế của gia tộc Farman, Công tước Marbran, và cũng là người đứng đầu của đoàn Kỵ sĩ Thần Điện Alex Cory Farman tiên sinh, cũng là do gia tộc an bài. Tuy gia tộc Aronwood cũng là quý tộc, nhưng so về quyền thế thì vẫn thua kém gia tộc Farman. Hơn nữa Margaret là con của vợ bé, tính tình lại cổ quái, Alex có bị mù mắt cũng không coi trọng nàng, càng không nói đến chuyện chồng của nàng được người ta ái mộ nhiều như thế nào.

Cao lớn tuấn lãng, phong độ có thừa, tuy tính cách có phần cứng nhắc, lạnh lùng nhưng như vậy lại càng khiến hắn trở nên nổi bật đúng chuẩn kim cương Vương lão ngũ, ngay cả công chúa của quốc vương cũng từng có ý

tử muốn gả cho hẳn. Margaret sâu sắc cảm thấy rằng một ngày nào đó nàng sẽ bị ánh mắt ghen ghét của mấy nữ nhân này giết chết, nguyên nhân chính là nàng gả cho Alex.

Thở dài trong lòng một hơi, Margaret chậm rãi, thong thả đi vào phòng ngủ. Nghe thấy tiếng nước ào ào truyền ra từ trong phòng tắm, trong lòng nàng kinh hãi, chẳng lẽ hôm nay Alex ở nhà? Nghĩ đến nam nhân kia lúc này đang ở trong phòng, ngay đến chân nàng cũng bắt đầu cảm thấy đứng không nổi.

Áy náy, e ngại, bất an... Còn có mấy phần mê luyến, đây chính là những tình cảm đối với chồng của mình mà Margaret giấu trong lòng. Nàng thầm mến Alex năm năm, từ năm mười ba tuổi cho đến tận bây giờ. Hai người họ có thể xem như là lớn lên cùng nhau, tuy rằng phần lớn thời gian là Alex ở cùng với anh trai nàng, còn Margaret thì trốn trong góc phòng nhìn trộm hẳn.

Theo lý thuyết, Margaret đã kết hôn với Alex, nhưng tại sao vẫn cần Diệp Huyền đến để hoàn thành nhiệm vụ công chiếm đây? Bởi vì Margaret nghĩ Alex không yêu mình. Hai người kết hôn đã nửa năm, thời gian ở chung ít ỏi đến mức có thể đếm được, ngay đến chuyện làm tình cũng chỉ mới năm lần.

Một nam nhân bình thường không muốn làm tình với người vợ hợp pháp của mình, điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ hẳn đối với vợ của mình không có hứng thú. Nàng giống như đang tự ngược đãi chính mình, khi Alex cư xử thân mật với Margaret, Margaret lại cảm thấy sợ hãi. Nàng khát vọng Alex yêu mình, nhưng lại bởi vì bản thân gây trở ngại cho tiền đồ của Alex mà áy náy trong lòng, hơn nữa nàng vốn dĩ không biết cách giao tiếp với người khác, cuộc sống hôn nhân của hai người vốn dĩ không vui vẻ nay càng thêm ảm đạm.

Thậm chí nàng còn sợ hãi khi nhìn thấy Alex, mà hẳn bởi vì chức trách nên phải đóng trú lâu ngày trong đoàn kỵ sĩ, đây cũng là thời gian Margaret cảm thấy nhẹ nhõm nhất. Người hầu trong nhà trừ khi thật cần thiết mới tiếp xúc với nàng, mà nàng cũng không có bạn bè thân thiết, nhưng gốc một mình như thế nàng lại cảm thấy tự tại.

Lúc này, nàng phát hiện chồng mình đã một thời gian dài không về nhà nay lại trở về, ý nghĩ nảy ra đầu tiên trong đầu nàng lại là chạy trốn. Nhưng cuối cùng nàng vẫn nhịn được, dù sao đi nữa nàng muốn chạy cũng không có nơi khác để đi.

Lo sợ bất an địa đứng ở tại chỗ, tố chất thần kinh giống nhau địa dặt trên người đích áo choàng. Sau một lát, trong phòng tắm đích tiếng nước ngừng. Đẩy cửa ra, nam nhân thân ảnh cao lớn càng ngày càng rõ ràng, hẳn xuyên qua lối đi nhỏ, như là chú ý tới đứng ở cạnh cửa đích thê tử, vì thế đã đi tới.

Margaret kinh ngạc nhìn hẳn một thân trần trụi đi đến trước mặt nàng!

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 3: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 3

Thật ra nói là trần trụi cũng không chính xác lắm, dù sao trên người Alex vẫn còn quấn một cái khăn tắm. Nhưng khăn tắm cũng chỉ che được hạ thân của hắn, đôi chân dài răn chần cũng lộ ra, lúc hắn bước đi nàng có thể nhìn thấy dương vật cùng lông mu đen sì. Tay phải của hắn cầm một cái khăn mặt, vừa đi vừa lau mái tóc ướt nhẹp của mình. Có lẽ là vì mới tắm xong, khuôn mặt của nam nhân ngày thường luôn lãnh đạm, nghiêm nghị lúc này thoát nhìn có vẻ nhu hòa hơn một chút, nhưng chỉ cần nhìn thấy thân hình cao lớn của hắn Margaret liền khẩn trương đổ mồ hôi lạnh.

“Lily.” Alex tùy tiện lấy một cái áo choàng trên giá khoác lên người, “Đã trở lại?”

“Vâng.” Thanh âm của nàng rất nhỏ, nàng cúi đầu, dường như muốn giấu luôn đầu mình vào trong cái áo.

Thấy phản ứng của vợ mình, Alex cũng không thể trách nàng, hắn cũng không để ý, mà thản nhiên nói: “Nàng nghỉ ngơi sớm một chút, ta đi phòng khác nằm ngủ.”

Đúng vậy, cho dù Alex hiếm khi mới được về nhà một chuyến, hai người cũng phân phòng mà ngủ. Margaret vốn còn muốn nói, nhưng nghe hắn nói thế, cũng chỉ đành đem dững khí thật vất vả mới gom góp được nuốt trở lại.

Trong lòng nàng không phải là không muốn, nhưng tính tình nhu nhược hay khiếp đảm của nàng đã xâm nhập vào cốt tủy, ảnh hưởng đến mỗi lời nói, cử chỉ của nàng. Cho dù là Diệp Huyền xuyên qua, nhưng dưới sự ảnh hưởng mạnh mẽ của chức năng “Cộng hưởng tình cảm” trong hệ thống, nàng cũng phải khuất phục sự tự ti từ tận sâu trong đáy lòng của cô gái này. Ngay cả dũng khí nói chuyện với Alex cũng không có, chỉ có thể trơ mắt nhìn chồng mình đi ra cửa.

Nhưng khi đi ngang qua người nàng, Alex đột nhiên dừng lại.

“Nàng bị thương?” Nam nhân tóc vàng nhíu mày.

“A? A...” Margaret ngẩn người, rồi bỗng nhớ lại cuống quýt che lại mu bàn tay, muốn đem bàn tay giấu ra phía sau.

Đầu lông mày của Alex nhíu càng chặt hơn, Margaret run sợ, hẩn túm lấy cổ tay nàng, vén lên ống tay áo, lộ ra miệng vết thương chạy dài từ mu bàn tay đến khuỷu tay.

“Đây là, đây là...” Margaret muốn giải thích, nhưng vì quá mức căng thẳng mà nói không được. Hơi thở trên người hẩn bỗng lạnh hẩn xuống, hẩn tức giận? Margaret chán nản nghĩ, quả nhiên, nàng đúng là ngu ngốc, hẩn chắc chắn sẽ tức giận.

“Bị thương trong khi làm mẫu trên lớp học?” Alex đoán, cô gái khẽ gật đầu, hẩn nắm chặt cánh tay nhỏ bé, yếu ớt của nàng. “Đi theo ta lại đây.” Hẩn thấp giọng nói, giọng nói vốn dĩ trầm thấp để nghe lúc này lại trở nên lãnh đạm, cứng nhắc.

Margaret sợ đến run người: “Ta...” Nàng muốn cự tuyệt, nhưng thân bất do ki bị Alex lôi kéo nghiêng ngã đi về phía trước. Không biết vì cái gì, Alex dường như lại tức giận. Đợi đến khi nàng bị Alex ấn xuống ngồi trên ghế, lại thấy hẩn lấy ra từ trong túi quần áo một lọ thuốc trị thương, cẩn thận bôi lên miệng vết thương, Margaret vẫn còn đang ngây ngốc nhìn hẩn.

Hắn, hẳn không phải là muốn đánh nàng?

Margaret tuy rằng thầm mến Alex nhiều năm, nhưng lại không thật sự hiểu được nam nhân này. Không chỉ bạn của Alex mà ngay cả tiểu thư quý tộc trong thành Damon cũng biết, Đại kỵ sĩ thoạt nhìn có vẻ lạnh lùng, nghiêm túc nhưng thật ra là người cẩn thận, ôn nhu.

Lúc này, hắn rũ xuống mi mắt, ngón tay thon dài mơn trớn trên da thịt trắng nõn của nàng, lưu lại một chuỗi cảm giác tê dại, ngứa ngáy khiến nàng không có cách nào bỏ qua. Margaret phát hiện cơ thể mình đang run lẩy bẩy, cũng không biết cuối cùng là do sợ hãi, hay là do lúc này hai người đang tiếp xúc thân mật.

Hai người là vợ chồng, hẳn cũng không phải là chưa từng lỏa lồ trước mặt Margaret, nhưng những lúc đó đều là cảnh tối lửa tắt đèn, đây là lần đầu tiên Margaret nhìn thấy thân thể hắn trong lúc còn sáng đèn.

Trên người vẫn còn lưu lại mấy giọt nước chưa kịp lau khô, theo nhịp thở của hắn, lồng ngực nở nang của hắn khẽ phập phồng, giọt nước trên cổ chậm rãi trượt dọc xuống theo đường cong rắn chắc của cơ thể. Bởi vì muốn thuốc cho Margaret, hắn dường như đang ôm trọn nàng vào trong ngực hắn. Tư thế có chút ý tứ xâm lược khiến Margaret khẩn trương đến độ không dám cử động, nàng ép buộc bản thân dời đi tầm mắt, cũng không ý thức được bản thân đã nhìn chằm chằm đầu vú của Alex gần một phút.

“Khụ khụ.” Alex nhẹ nhàng khụ hai tiếng, cô gái trong ngực nghe thấy chột ngắc đầu, xuyên qua cặp kính dâm cộng, Alex vẫn có thể nhìn thấy đôi đồng tử đen nhán tràn ngập mê man của nàng – hắn đột nhiên cảm thấy cặp kính này cực kì không vừa mắt.

Margaret cũng không phải là bị cận thị, chẳng qua là nàng có thói quen che dấu chính mình, mái tóc lẫn mắt kính đều là công cụ để nàng bảo vệ bản thân. Alex biết rõ điều này, mà hắn luôn được người khác đánh giá là

ôn nhu, sẵn sóc lại đột nhiên không để ý đến ý nguyện của Margaret, vươn tay gỡ cặp kính đó xuống.

“Từ nay về sau, đừng mang kính nữa.” Ngữ khí của hắn thật bình thản, nhưng cũng cực kì cường ngạnh. Trong lúc Margaret còn đang sửng sờ, hắn liền buôn xuống cánh tay đã bôi thuốc xong của nàng, xoay người đi ra ngoài. Đẩy cửa phòng, cũng không biết là hắn cố ý hay vô tình, mà lại xoay người nói với nàng: “Tháng này ta được nghỉ, sáng mai ta đưa nàng đi học viện.”

Nói xong, cạch một tiếng, cánh cửa nặng nề đóng lại trước mắt Margaret.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 4: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 4

Ngày hôm sau, Margaret vẫn không gỡ mắt kính xuống.

Nàng lo sợ, bất an nhìn Alex nhú mày, cổ lấy dũng khí giống như một người anh hùng nhỏ khẽ nói: “Tôi, tôi cảm thấy không quen...” âm lượng thật sự là rất nhỏ, Margaret không dám ngẩng đầu, cho nên không thể xác định được Alex có nghe rõ hay không. Nàng nắm chặt chiếc nĩa trong tay, giống như phạm nhân chờ đợi bị tuyên án, nhanh chóng máy móc đem bánh mì nhét vào miệng.

Một lát sau, nàng nghe thấy nam nhân đối diện thản nhiên nói: “Ăn từ từ, cẩn thận kẻo bị nghẹn...”

Margaret thầm thở phào trong lòng một hơi – kính mắt bảo vệ.

Thân là tiểu thư nhà bá tước nàng dù sao đi nữa cũng chịu sự giáo dục của quý tộc suốt mười mấy năm, lễ nghi đã thấm sâu vào xương tủy của Margaret. Tuy nàng khẩn trương, bất an, nhưng động tác ăn sáng vẫn tao nhã như trước. Hơn nữa nàng cũng không muốn biểu hiện quá thất thố trước mặt Alex, từ khi hai người kết hôn đến bây giờ đã nửa năm, họ chỉ mới ăn sáng cùng nhau có ba lần, trong đó có hai lần Công Tước Mar Bran cũng có mặt.

Nhưng mà... Margaret nhíu mày nhìn cà rốt trong đĩa, đang ăn cùng người khác, lại thể hiện thói quen ăn kiêng của mình không phải là chuyện gì quá tốt đẹp. Nàng yên lặng, nín thở, vẻ mặt đau khổ nuốt xuống cái thứ màu tím hương vị kì quái, vừa ngẩng đầu lên lại, nàng phát hiện dường như Alex đang nhìn mình.

Margaret vội vàng cúi đầu, mắt tự nhiên niết cái nĩa trong tay. Đột nhiên Alex đứng lên, đặt con dao bạc xuống cách một phút, hẳn có chút thất lễ tháo xuống khăn ăn, lạnh lùng nói: “Đi thôi.”

“Hả? Từ từ, tôi vẫn chưa ăn xong...” Margaret nhìn cà rốt còn lại trong đĩa, cuối cùng cũng không nói gì thêm, yên lặng theo sát phía sau Alex.

Lúc ngồi đối diện nhau trong xe ngựa, hai người im lặng không nói lời nào.

Margaret muốn hỏi Alex vì cái gì đột nhiên tâm huyết dâng trào muốn đưa nàng đi làm, nhưng nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của hắn, cuối cùng cũng vẫn sợ hãi đem lời nói nuốt trở về. Có đôi khi nàng thật sự hận thấy xương cái tính khiếp đảm của mình, nhưng lại không có cách nào cải thiện được. Rõ ràng đã kết hôn với hắn, thiên thời địa lợi đã có đủ, nhưng Margaret vẫn không có cách nào đem tâm ý của mình thể hiện ra ngoài.

Margaret và Diệp Huyền là hai người hoàn toàn khác nhau, lúc vừa mới xuyên vào người cô gái khiếp nhược này, Diệp Huyền có chút không thích ứng được. Nhưng đó cũng là chuyện bình thường, cho dù hệ thống có công năng cường đại nhưng muốn biến một người trời sinh tính tình hướng ngoại đột nhiên trở nên trầm mặc ít lời, giống như phản ứng hóa học trong y học, cho nên người xuyên qua chịu ảnh hưởng của công năng “Cộng hưởng tình cảm” sẽ cảm thấy không khỏe. Trong những cuộc thi của học viện những năm trước, có thí sinh sau khi xuyên vào thân thể túc chủ xảy ra phản ứng quá lớn, đã xảy ra tình huống công năng “Cộng hưởng tình cảm” mất đi tác dụng.

Nhưng điều kì quái là, lúc đầu Diệp Huyền cảm thấy có chút không khỏe, nhưng sau đó ý thức của Diệp Huyền rất nhanh liền tiếp nhận Ma Pháp sư Margaret. Thậm chí, nàng còn có cảm giác, dường như Margaret hẳn cảm, tự ti là nhân cách ẩn giấu tận sâu trong con người nàng, lúc này bị hệ thống phóng đại vô hạn, tạo nên một “Diệp Huyền” quái gở.

Cho đến bây giờ, trong lòng Diệp Huyền vẫn cảm thấy nghi ngờ với hệ thống thi này, dù sao thì lúc trước nàng bị Cố Dần Thành lừa gạt chui vào đây, trong quá trình nàng làm nhiệm vụ, nàng càng phát hiện nhiều chỗ khác thường của hệ thống mới này. Cuối cùng thì Cố Dần Thành vì cái gì mà lại lừa gạt nàng dùng hệ thống này, chắc không phải là do sở thích quái dị của hắn đi.

Cho dù là vì nguyên nhân gì thì bây giờ suy nghĩ cũng vô ích, cái quan trọng nhất trước mắt là nghĩ biện pháp để Alex thôi nhìn chăm chăm vào mình – dưới ánh mắt chuyên chú của nam nhân, Margaret thậm chí còn run lên.

Margaret không biết Alex suy nghĩ cái gì, có lẽ nào hẳn cảm thấy mình với vợ không quá thân thuộc nên muốn nhìn kĩ một phen hay sao... Nhưng nàng không biết rằng Alex cũng rất bất mãn, hẳn để ý thấy từ lúc lên xe ngựa Margaret liền ngẩn người. Tuy nàng vẫn luôn cúi đầu, nhưng Alex có thể cảm giác được lòng của nàng không ở đây.

Khóe môi giật nhẹ, hẳn do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn là ho nhẹ hai tiếng, ra vẻ thản nhiên nói: “Nàng có vẻ rất sợ ta?”

“Hả?” Margaret giật mình, giống như con thỏ nhỏ bị kinh sợ nhảy dựng lên, nàng cuống quýt xoa tay, “Không có, không có, tôi làm sao có thể.... Làm sao có thể sợ chồng của mình.” Đây không phải đùa giỡn, thân là một người đàn ông, nếu biết vợ mình sợ mình như sợ mãnh thú, nhất định sẽ tức giận. Vì tăng độ tin cậy của câu trả lời của mình, Margaret còn cố cười một

cái, chỉ là nụ cười này cực kì cứng ngắc, khiến người ta vừa nhìn thấy liền biết nàng đang nói dối.

Alex nhìn nàng một lúc, cho đến khi nụ cười trên mặt nàng không giữ được nữa, hẳn mới dời tầm mắt, có chút thất bại thấp giọng nói, “Quên đi.”

Xe ngựa đứng lúc thì dừng lại, nên Margaret không nghe thấy câu nói nhỏ kia của hắn, nàng vội vàng đứng lên, thăm nghĩ nhanh chóng rời khỏi cái nơi khiến mình đứng ngồi không yên này. Alex lại vươn tay ngăn cản nàng, nàng có chút không hiểu, lại thấy Alex bước xuống xe, rồi vươn tay về phía mình.

Động tác này khiến Margaret có chút sửng sờ, cho đến khi Alex hơi nhíu mày, nàng mới hiểu được ý của Alex. Không biết vì cái gì, hai gò má Margaret bỗng đỏ lên, trong lòng lại thăm nói với mình Alex chỉ là thể hiện phong độ thân sĩ của hắn, nàng sợ hãi vươn tay, đặt tay mình vào trong lòng bàn tay của nam nhân. Alex trở tay nắm lấy bàn tay nhỏ xinh của nàng, hơi dùng chút lực, đỡ nàng bước xuống xe ngựa.

Đây chỉ là lễ nghi xã giao bình thường nhất giữa nam nữ, nhưng lúc tay nàng bị bàn tay ấm áp của hắn nắm lấy, tim Margaret lại đập như trống nổi. Bởi vì luyện kiếm quanh năm, nên trong lòng bàn tay Alex có không ít vết chai, tuyệt đối không giống tay của những quý tộc sống cuộc sống an nhàn sung sướng, nhưng loại thô ráp này ma sát với da thịt nàng, lại khiến nàng cảm thấy vừa ấm áp vừa thoải mái.

Trong lúc nàng đang ngây người, xe ngựa chung quanh có thêm mấy chiếc, người qua lại cũng không ít. Vốn dĩ chiếc xe ngựa có kí hiệu của gia tộc Farman đã đủ để khiến người ta chú ý, lại thêm một nam nhân cao lớn anh tuấn đứng bên cạnh, càng khiến người đi đường bàn tán xôn xao. Người tinh mắt vừa nhìn liền nhận ra nam nhân tóc vàng đó chính là đại kỵ sĩ thủ tịch của đoàn kỵ sĩ Thần Điện tiếng tăm lừng lẫy, tiếng bàn tán càng ngày càng lớn. Ở trên đại lục này, thần giáo Quang Minh có một vị trí đặc

thù, mà kỵ sĩ Thần Điện lại là những người đại biểu cho người bảo vệ tín ngưỡng này – là những người chiến sĩ vĩ đại, được dân chúng sùng bái, kính ngưỡng. Là người nổi bật nhất trong đoàn kỵ sĩ Thần Điện, người sùng bái Alex có thể nói là nhiều không đếm xuể, hẵn giống như ngôi sao kim trên bầu trời đại lục, già trẻ nam nữ đều kính ngưỡng hẵn, yêu quý hẵn.

Thấy người tụ tập xung quanh ngày càng nhiều, thậm chí có người kích động có ý định tiến đến, Margaret không tự chủ được mà lui về sau, thu chặt cơ thể trong chiếc áo choàng. Nàng không quen bị người khác nhìn chăm chú như vậy, bị nhiều người vây quanh, nàng thậm chí còn có cảm giác hít thở không thông. Làm sao bây giờ, nàng hoảng loạn nghĩ, nàng dường như... sắp không thở được.

”Đừng sợ.” Bên tai bỗng nhiên vang lên nam nhân trầm thấp, Alex nắm thật chặt lòng bàn tay lý kia con đang ở run rẩy dích tay nhỏ bé, tay trái đường ngang cô gái gầy yếu dích vai công, đem nàng mật kỹ càng thực địa khóa lại trong lòng, ngực.”Các vị, xin cho nhất làm cho được không.” Hẵn có lẽ lại rất nhanh địa che chở mã cách lị đi phía trước đi, chỉ chốc lát sau dích công phu sẽ mặc qua đám người, đi vào ngôi lan nói tư ma pháp học viện dích trong sân trường.

“Đừng sợ.” Bên tai bỗng vang lên giọng nói trầm thấp của nam nhân, Alex nắm chặt bàn tay nhỏ bé đang run rẩy trong lòng bày tay hẵn, tay trái vòng qua vai nàng, đem nàng khóa chặt trong ngực, “Các vị, xin nhường đường.” Hẵn che chở Margaret nhanh chóng đi về phía trước, chỉ trong chốc lát đã đi xuyên qua đám người, đi vào sân trường học viện ma pháp Volantis.

“Tốt rồi.” Alex buông tay ra, “Bây giờ không sao nữa rồi, nàng nhanh đi vào đi.”

Margaret đưa lưng về phía hẵn gật đầu, không tạm biệt cũng không nói cảm ơn với Alex. Nhìn nàng rời đi mà không nói một lời nào, Alex không

khỏi bực mình, chẳng lẽ bản thân hẳn lại đáng sợ đến như vậy?

Bỗng nhiên, khóe mắt hẳn đảo qua vành tai lộ ra bên ngoài mái tóc của nàng. Vành tai Margaret vừa tròn lại vừa nhỏ, lúc này cả vành tai nàng đều hồng rực lên giống như trái anh đào, thoát nhìn rất đáng yêu.

Một học sinh vội vàng đi lướt qua bên cạnh Alex, liếc nhìn nam nhân cao lớn đang đứng đó, ánh mắt nam sinh có chút kì quái nhìn khóe miệng của nam nhân lạnh lùng đó hơi nhếch lên, hình như hẳn (Alex) đang nhìn theo bóng dáng màu xám sắp biến mất đằng xa, nở nụ cười ôn nhu.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 5: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 5

Cuộc sống yên ổn của Margaret lại một lần nữa bị phá tan, mỗi ngày đều sống trong hoảng loạn giống như khoảng thời gian tân hôn của nàng với Alex, lúc đó hẳn cũng được nghỉ ở nhà một tháng. Hơn nữa Margaret nhạy cảm phát hiện, thời điểm tân hôn Alex đối với nàng có vài phần xa lạ, nhưng hiện tại hẳn lại đối với nàng thân mật hơn.

Mỗi ngày đúng giờ đưa đón nàng cả sáng lẫn chiều, một ngày ba bữa ăn cơm cùng nhau, thậm chí hai người bây giờ còn không phân phòng ngủ - sau khi ở nhà được năm ngày, Alex không nói tiếng nào đã đem gối của hẳn sang phòng ngủ lớn. Đương nhiên, hẳn nằm ngủ rất yên phận, nhưng thỉnh thoảng vẫn vô ý đụng chạm da thịt khiến Margaret khẩn trương một lúc lâu.

Thậm chí có buổi tối sau khi ăn cơm xong Alex còn mời nàng đi dạo bên ngoài, khiến Margaret kinh ngạc đến rơi mắt kính!

Quang Minh thần ở trên cao, người chồng nghiêm túc của nàng vậy mà lại mời nàng đi dạo cùng hẳn! Hơn nữa địa điểm mà hẳn chọn đều là những nơi nhìn qua cũng có mấy phần lãng mạn, chẳng hạn như bờ sông, trên cầu, hoa viên...

Margaret cảm thấy bản thân nhìn không thấu Alex, trong trí nhớ của nàng, trong lòng Alex chỉ có tín ngưỡng với kiếm thuật, cũng giống như nàng say mê ma pháp, hai người thực ra đều giống nhau là cùng một hạng

người. Một khi đã bước vào thế giới của bản thân, thì căn bản sẽ không để ý đến bất kì thứ gì khác xung quanh. Chẳng qua là trong mắt Margaret vẫn có Alex, còn trong mắt Alex thì lại không có nàng.

Đột nhiên Margaret có một ý nghĩ kinh khủng – chẳng lẽ, Alex muốn ly hôn với nàng!

Mặc dù ly hôn đối với giới quý tộc mà nói là chuyện vô cùng nhục nhã, nhưng vì kết hôn với Margaret, mà Alex thân là Thần Điện đại kỵ sĩ lại hoàn toàn mất đi cơ hội thăng chức lên thành Thánh Kỵ sĩ - Thánh Kỵ sĩ dâng hiến cả thể xác lẫn tinh thần của mình cho Quang Minh thần, không cho phép kết hôn. Margaret nghĩ, nếu Alex có thể thoát khỏi cuộc hôn nhân này, hẳn tất nhiên sẽ vô cùng vui mừng. Cho nên biểu hiện khác thường của Alex trong khoảng thời gian này cũng có thể hiểu được, giống như tù nhân trước khi ra pháp trường sẽ được ăn một bữa no nê, như vậy đây có lẽ là sự an ủi cuối cùng của Alex dành cho Margaret, cho nên hẳn thật sự rất săn sóc nàng.

Tuy Margaret chậm chạp, nhưng như thế không có nghĩa nàng là một người ngu ngốc, nàng nhận ra rằng chồng của mình là một người rất cẩn thận, hơn nữa hẳn luôn ôn nhu săn sóc một cách lặng lẽ.

Ngày đầu tiên hẳn đưa Margaret đến trường bị người qua đường vây xem như vậy, Margaret vốn tưởng rằng lúc tan trường nàng còn phải chịu đựng cái loại cảm giác bị người khác nhìn chăm chăm đến nỗi không thể thở nổi, kết quả lúc đi đến cổng trường lại chỉ thấy người đánh xe ngồi trên xe ngựa. Trong lòng nàng có chút thất vọng, nam nhân kia nói sẽ đưa đón nàng sáng chiều quả nhiên chỉ là nói đùa.

Nàng vừa đẩy cửa xe ra, thì thấy Alex đang ngồi trong xe.

Hắn đang đọc thư, mái tóc vàng hơi rũ xuống trước trán, khiến gương mặt vốn lạnh lùng của hắn trong nháy mắt bỗng trở nên nhu hòa hơn. Nhận

thấy có người mở cửa xe, hấn ngẩng đầu, đôi mắt màu lam có chút ý cười. Sau đó khoe môi hấn cong lên, cười với nàng.

Nụ cười này tuy rất nhạt rất nhẹ, nhưng hấn thật sự cười với Margaret.

Trong khoảnh khắc đó, một cỗ vui sướng to lớn ùa đến, Margaret theo bản năng lui về sau mấy bước. Nàng không biết nên đáp lại như thế nào, tai nàng chỉ nghe thấy trái tim mình đang đập thình thịch thình thịch, tiếng xe ngựa đi lại, tiếng nói cười xung quanh nàng đều không nghe thấy, nàng cũng không nghe thấy giọng nói trầm thấp của Alex, chỉ biết đứng ngây ngốc ở đó, nở nụ cười cổ quái đáp lại hấn.

Lúc đó trông mình nhất định rất ngu ngốc, bây giờ nhớ lại, Margaret vẫn cảm thấy xấu hổ mà bưng kín mặt. Nếu Alex thật sự muốn ly hôn với nàng, thì nàng cũng có thể hiểu được, bởi vì chính mình thật sự là vô cùng ngu ngốc!

Nhưng mà Alex dường như không để ý đến việc vợ mình ngốc nghếch đáp lại như vậy, từ ngày đó trở đi, lúc hấn đưa đón Margaret đến trường cũng chỉ ngồi trong xe ngựa, không một lần lộ diện. Lúc đầu Margaret không phát hiện, đến tận mấy ngày sau nàng mới nhận ra rằng Alex vì nàng cảm thấy không thoải mái khi bị nhiều người nhìn ngó cho nên mới cố ý làm như vậy.

Margaret cũng nhận ra nhiều điều khác thường khác.

Khi ra khỏi nhà hấn luôn dùng thân thể mình để bảo vệ nàng, lúc dẫn nàng đi dạo cũng chưa bao giờ đi đến những chỗ nhiều người, thậm chí đến người hầu trong nhà cũng giảm bớt tần suất xuất hiện trước mặt nàng – nàng cho rằng mình thể hiện không quá rõ ràng, nhưng nàng thật sự không có thói quen được người khác hầu hạ, đặc biệt là khi những người hầu hạ nàng nhìn qua đều gọn gàng hơn so với nàng.

Sự dụi dằng chu đáo không chút tiếng động của Alex giống như một loại độc dược, tuy biết rõ tất cả những điều này đều xuất phát từ phong độ của một kỵ sĩ, nhưng nàng vẫn giống như trước kia không hề có lấy một chút sức lực để phản kháng, cứ vậy mà trầm luân trong sự dụi dằng của hắn.

Trước khi ly hôn có được quãng thời gian tốt đẹp như vậy để sau này có thể nhớ lại, Margaret đã cảm thấy thật thỏa mãn.

Bữa sáng ngày hôm sau trên đĩa của nàng không hề có cà rốt. Nàng nhớ rõ lúc đó Alex đang nhìn mình, chỉ một cái liếc mắt ngăn ngui như vậy, hẳn liền chú ý tới việc nàng ghét ăn cà rốt, không nói lời nào đã phân phó người hầu không để cà rốt xuất hiện trên đĩa của nàng thêm một lần nào nữa.

Cho dù là cha của Margaret, cũng chưa từng chú ý tới thói quen nhỏ đó của con gái mình.

Cho dù Margaret không yêu Alex, khi đối mặt với một người đàn ông biết săn sóc như thế thì nàng cũng nguyện ý làm vợ hắn cả đời. Không chỉ có nàng, là phụ nữ thì không ai không muốn có một người chồng như vậy. Nhưng Alex không có khả năng thuộc về nàng, cho dù người đàn ông này không đem cả thể xác lẫn tinh thần của mình dâng hiến cho Quang Minh thần thì Margaret cũng không xứng với hắn.

Lâu đài của gia tộc Farman cách thần điện Quang Minh cũng không xa lắm, có vài lần đi dạo sau bữa tối, hai người bất giác đi đến gần thần điện. Alex vốn không thích nhiều lời, nhưng cũng chỉ những lúc đó hắn mới có hứng thú nói nhiều hơn một chút. Đáng lẽ Margaret nên mừng thầm, cho dù nàng không quen chỉ có hai người ở cùng nhau, nhưng Alex thậm chí còn nắm tay nàng, nhưng trong lòng nàng không hề cảm thấy vui mừng.

Sau đó có một lần hai người vô tình gặp được Phynil Lise – một mỹ nhân tóc vàng, là nữ tế tư trong Thần Điện, hơn nữa nàng ta không chỉ là một nữ tế tư bình thường, nàng ta là Thánh nữ

Lúc nàng ta đứng bên cạnh Alex, nhìn họ thật xứng đôi, hai người đều có tóc vàng mắt xanh, một người thánh khiết như nước, một người lãnh túc (lạnh lùng + nghiêm túc) như băng. Giống như bức bích họa (tranh vẽ trên tường) trong thánh đường xa hoa, cao không thể với tới. Điều quan trọng nhất là Margaret nhìn thấy ánh mắt Phynil Lise nhìn Alex tràn ngập tình yêu.

Đêm hôm đó, Margaret không ngủ được.

Nàng chợt nhớ tới lúc còn bé từng xem qua một vở múa rối, có một thằng hề trong gánh xiếc tình cờ cứu được một vị tiểu thư quý tộc hôn mê bên đường, hẳn ta đối với vị tiểu thư kia là vừa gặp đã yêu, dốc lòng chăm sóc, ngày đêm bầu bạn, vị tiểu thư kia lại suốt ngày cau có mặt mày. Vì sao lại như vậy, thằng hề lo lắng nghĩ chỉ cần nàng nở nụ cười muốn hẳn làm gì hẳn cũng làm.

Hắn ta cố gắng nghĩ đủ loại biện pháp khiến vị tiểu thư kia cười, hẳn làm ảo thuật, làm mặt xấu, vắt hết óc cuối cùng có một ngày vị tiểu thư kia nở nụ cười. Trong lúc hẳn ta mừng rỡ như điên, thì vị tiểu thư kia đứng dậy, giống như một làn gió, chạy lướt qua người hẳn, nhào vào vòng tay của một vị công tử quý tộc đứng bên đường.

Tiểu thư, tiểu thư... Thằng hề im lặng đứng một bên, nhìn vị tiểu thư kia trò chuyện vui vẻ với vị công tử quý tộc, hai người họ thân mật khăng khít, nhất cử nhất động đều vô cùng ăn ý, từ đầu đến cuối không hề liếc mắt nhìn hẳn lấy một cái.

Đây tất nhiên là vì hẳn là một thằng hề.

Hèn mọn, xấu xí, nhỏ bé, thằng hề vĩnh viễn không thể tới gần vị tiểu thư đó.

“Alex.” Margaret đẩy cánh cửa phòng đang khép hờ ra.

Alex đang đứng dựa vào chiếc bàn làm việc, nghe thấy giọng của nàng, hấn ngẩn người – đây là lần đầu tiên Margaret chủ động gọi tên hấn. Có chuyện gì sao, hấn vừa định trả lời như thế, lại đột nhiên nhớ lại lời dặn của nhóm bạn, lời nói đã đến bên môi bị hấn nuốt về, đổi thành cách trả lời hòa nhã hơn: “Làm sao vậy?”

Nghịch cả phòng sáng ngời đích ánh sáng - nển, cô gái đích thân ảnh trên mặt đất thảm thượng kéo ra khỏi thật dài che lấp. Hấn nhìn đến mã cách lị cúi đầu, trầm lại kiên định địa nói: “Chúng ta..... Ly hôn đi.”

Trong căn phòng sáng rực ánh nển, bóng nàng đổ dài trên mặt đất. Hấn nhìn Margaret cúi đầu, thấp giọng kiên định nói: “Chúng ta... Ly hôn đi.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 6: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 6

“Nàng nói cái gì?”

Qua một hồi lâu, Margaret mới nghe được Alex lên tiếng hỏi, nàng theo bản năng lặp lại một lần nữa: “Tôi nói, chúng ta ly hôn đi.”

Alex đột nhiên cười nhạt một tiếng, dường như không tin được những gì mà hắn vừa nghe được: “Nàng nói cái gì?” Đến lúc này Margaret cuối cùng cũng ý thức được có chỗ không thích hợp, nàng nhìn hắn đứng bật dậy, động tác quá mức đột ngột khiến bình mực trên bàn rơi xuống. Âm thanh thủy tinh vỡ vụn nghe thật chói tai, hắn đi đến gần Margaret, giữ chặt hay cánh tay nàng, không cho nàng lùi lại.

“Nàng nói cái gì?!” Giọng Alex trầm thấp, lạnh như băng, từng chữ từng chữ như phun ra từ kẽ răng, hắn đứng ngược sáng, nên Margaret không thấy rõ biểu cảm trên gương mặt hắn, chỉ cảm thấy bàn tay đang nắm lấy cánh tay mình giống như kìm sắt, khiến nàng cảm thấy đau đớn.

Hắn tức giận, nàng chột sức tỉnh lại, sợ hãi nhận ra điều này. Lúc này trên người hắn tỏa ra khí lạnh không như ngày thường khiến người khác e sợ khi tới gần mà giống như một con dã thú, khiến người ta lạnh run từ trong đáy lòng, hắn dường như muốn xé nát nàng. Nàng sợ run lấy bối, dưới ánh mắt nguy hiểm của Alex, đến động nàng cũng không dám động.

Không biết lấy dũng khí từ đâu, tuy nàng nằng nằng sợ đến mức cả người cũng run lên, nhưng vẫn nhìn Alex không chớp mắt như cũ.

Đừng sợ, đừng sợ.....

“A...” Dường như bộ dạng cố nén sợ của nàng lại khiến hấn giận hơn nữa, hấn cười mỉa mai, “Nàng có biết nàng đang nói gì không?”

Cả gian phòng lại yên tĩnh trở lại, nhìn cô gái đang trầm mặc trước mặt, chua xót nơi đáy mắt của Alex càng đậm. Không phải là hấn đã sớm quen rồi sao, đã thành thói quen cho dù hấn thể hiện như thế nào đi chăng nữa thì cũng không nhận được sự đáp lại của nàng.

“Ta biết.”

Hấn bỗng nhiên nghe được tiếng trả lời của nàng, tuy thanh âm kia rất nhỏ rất nhẹ, nhưng Margaret quả đúng là đang trả lời hấn. Nàng ngẩng mạnh đầu lên, khí lực lớn đến nỗi mắt kính trên mặt nàng cũng văng ra ngoài: “Ta biết! Người nghĩ rằng ta không hiểu ý nghĩa của những lời mà mình nói ra hay sao? Người cho là...”

Người nghĩ rằng ta chỉ là tùy tiện nói ra thôi sao, Margaret cố gắng quên đi sự đau đớn trên cánh tay, nàng nghĩ chắc là mình điên rồi, cũng có lẽ là đau khổ chất chứa trong lòng đã quá lâu cho nên bây giờ cuối cùng cũng bùng nổ, khiến nàng có thể không cố kị gì mà la hét trước mặt Alex. Vốn dĩ, vốn dĩ còn muốn lưu lại ấn tượng tốt đẹp trong lòng hấn trước khi ly hôn... Nhưng nàng đã không thể nhẫn nhịn thêm được nữa.

“Ta không phải là đang nói đùa, cũng không có hề đồ.” Nàng ngửa đầu nhìn mặt Alex, “Chúng ta ly hôn đi, người đem cả tinh thần lẫn thể xác dâng hiến cho Quang Minh thần cũng tốt, hay là ở cùng một chỗ với Phynil Lise cũng được, ta không nghĩ muốn trói buộc người, ta....” Nàng ngừng lại một chút, rồi nhẹ giọng kiên định nói, “Ta không muốn làm một nhân vật phản diện khiến người ta chán ghét.”

Alex nghe Margaret nói xong thì giận quá hóa cười, “Nàng hy vọng ta với Phynil Lise có quan hệ gì.”

Margaret quật cường nhìn hẳn: “Nàng thích người.”

Alex dường như càng thêm tức giận, hẳn cười lạnh nói: “Nàng ta thích ta, chẳng lẽ ta cũng phải thích lại?”

Những lời này làm Margaret đau đớn trong nháy mắt, làm sao bây giờ, nước mắt dường như sắp nhịn không được. Nàng cố gắng kìm nén những giọt nước mắt đã tràn đến khóe mi, nhưng giọng nói vẫn có chút ghen ngào: “Mặc kệ người có thích nàng hay không, thì dù sao đi nữa người cũng không thích ta.”

Lãnh ý trên người Alex đột nhiên biến mất, hẳn giật mình, dường như đã hiểu được cái lý do ngớ ngẩn của Margaret, trong lòng có chút mừng thầm, nhưng lại sợ mình tự mình đa tình. Vốn là người luôn luôn quả quyết, dứt khoát nhưng vào giờ phút này hẳn lại trở nên do dự, hẳn không biết có nên đem câu nói kia nói ra miệng, muốn an ủi Margaret, nhưng lại không biết an ủi thế nào. Trong đầu hẳn bỗng nảy ra lời đề nghị của một tên cao thủ tình trường trong đoàn kỹ sĩ, tên đó đã nói với hẳn:

Nếu không biết chính xác nên làm gì với người con gái mình thích, thì biện pháp tốt nhất là trực tiếp hôn nàng.

Alex không do dự nữa, hẳn nắm lấy cái cằm thanh tú của nàng, không nói gì thêm mà hôn lên đôi môi mềm mại đỏ thắm như đóa hoa anh đào.

p/s: đợt nghỉ lễ này mk về nhà bị mama trưng dụng ra bán ngoài quán nên không có thời gian edit, ms về trường lúc tối là có chương cho mn liền nè. Vs lại cuối tuần này trường quân sự mà cho nghỉ thì có thêm chương ms còn k cho nghỉ thì thôi nhá, tại mk k đem lap về dưới kia.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 7: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 7

Nụ hôn bất ngờ này khiến Margaret cứng đờ tại chỗ, nàng không biết nên phản ứng thế nào, rốt cuộc là nên đẩy Alex ra hay vẫn là cứ như vậy mà thuận theo? Không để nàng kịp suy nghĩ cẩn thận, bàn tay Alex đã ôm chặt lấy lưng nàng, Margaret bị Alex ngồi xổm xuống mà bế thốc lên, dẫn mạnh lên giường.

“Từ từ...” Margaret miễn cưỡng giãy giụa thoát được ra khỏi vòng tay nóng hầm hập của hắn, lại ngay lập tức bị Alex thừa cơ xông vào, đầu lưỡi của hắn giống như đuôi cá, tách đôi môi anh đào của nàng ra, gian xảo tấn công cái miệng nhỏ nhắn của nàng, cuốn lấy cái lưỡi đình hương hung hăng mút lấy.

Thật ra động tác của Alex cũng không phải là rất thuần thực, mà nghĩ lại, thì số lần hôn môi giữa vợ chồng hai người bọn họ tính ra cũng chỉ có vài lần, hơn nữa nhữn gần đó đều chỉ là hôn lướt qua mà thôi. Alex luôn thân sĩ như vậy, khi hắn cảm thấy cơ thể của vợ mình cứng ngắc, thì ngay lập tức sẽ dừng động tác thân mật lại, cũng sẽ không dễ dàng lại tiến thêm một bước.

Nhưng hôm nay hắn lại hoàn toàn khác hẳn ngày thường.

Cái lưỡi của Margaret dường như sắp bị hắn nuốt mất, Alex cuốn lấy cái lưỡi của nàng kéo vào trong miệng hắn, nước bọt theo khóe miệng chảy

xuôi xuống dưới, lại bị Alex liếm sạch từng chút một. Cả người Margaret như muốn nhũn ra, nàng giống như một bãi xuân thủy nằm dưới thân Alex, quần áo trên người đã sớm bị hăn cởi sạch. Alex cường ngạnh đè nàng xuống, sau khi đùa bỡn cái lưỡi của nàng đủ rồi thì hăn lại đem nước bọt trong miệng của hăn đổ sang cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Bàn tay to lớn của hăn ở trên thân thể mềm mại của nàng dao động không ngừng, cảm xúc thô ráp từ trong lòng bàn tay hăn chậm rãi lướt qua, Margaret cảm thấy hoa tâm tê dại, dường như có thứ gì đó nóng ẩm vừa mới chảy ra.

“Nàng ướt rồi.” Alex thở gấp khẽ nói bên tai nàng, hăn nắm hai chân của nàng hơi hơi tách ra, đầu ngón tay liền chạm đến một mảng ẩm ướt.

”Đừng..... Alex, đừng như vậy.....” Đôi mắt Margaret mơ màng nhìn hăn, mái tóc xoăn dày như hải tảo che kín mặt nàng đã bị vén lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ.

Nàng quả đúng là rất đáng yêu, Alex không khống chế được mà tưởng tượng, nàng giống như một con thỏ nhỏ hai mắt ngấn nước ngấn người nhìn mình, đồng tử trong mắt nàng đen nhánh trong suốt tràn ngập lo sợ cùng nghi hoặc. Nếu là trước kia, khi nhìn thấy ánh mắt này của nàng, hăn sẽ dừng lại ngay lập tức. Có rất nhiều lần đều là như vậy, chỉ cần Margaret lộ ra biểu tình bất an, cho dù hăn đang rất khó chịu thì Alex cũng sẽ nhịn xuống không tiếp tục ép buộc nàng.

Cho dù đánh vỡ đầu nàng, thì Margaret cũng đoán không được lý do mà Alex không làm tình với nàng không phải là vì chán ghét nàng mà là vì thương tiếc, đau lòng nàng.

Nhưng ngày hôm nay, hăn sẽ không để nàng chạy thoát.

“A....” tiểu ngọc châu bên dưới hoa phùng bị hăn nhéo mạnh, Alex thô lỗ đem hai chân của nàng gác lên vai, đem gậy thịt đã sớm cương cứng của mình chia vào huyết khẩu của nàng. Margaret vừa kinh vừa sợ (kinh ngạc +

sợ hãi) nhưng điều khiến nàng ngượng ngùng hơn lại là dâm thủy từ trong hoa huyết lại chảy ra càng nhiều hơn. Hoa môi co lại, giống như cái miệng nhỏ nhắn đang vô cùng khao khát mà hút lấy quy đầu của gậy thịt, dâm thủy vẫn không ngừng chảy ra làm bắp đùi nàng ướt đẫm, thậm chí bộ lông đen sì giữa hai chân của Alex cũng bị nhiễm ướt thành một mảng lầy lội.

“Nàng muốn, Lily.” Alex hôn lên vành tai nàng, trong giọng nói có mấy phần đặc ý.

“Không, ta muốn ly hôn với người....” Trong đầu Margaret bây giờ là một mảng hỗn loạn, dường như tất cả mọi giác quan của nàng đều tập trung xuống nơi giữa hai chân đang ngứa ngáy khó nhịn, chỉ có thể phí công cạy mạnh ngoài miệng.

“Ly hôn?” Alex cười lạnh một tiếng, hấn động thắt lưng, bắt đầu dùng gậy thịt va chạm trong hoa huyết của nàng, “Ta sẽ không đồng ý yêu cầu của nàng.” Động tác của hấn vừa nhanh vừa hung hãn, quy đầu nghiền mạnh lên hoa tâm, từ trong cái miệng nhỏ nhắn của nàng rất nhanh liền tràn ra tiếng rên rỉ yêu kiều. Tần suất va chạm của Alex càng ngày càng nhanh, nghe thấy âm thanh mê người như vậy, hấn lúc này đã không thể nhẫn nại thêm được nữa.

Lại một lần nữa hôn lên môi Margaret, đem tiếng rên rỉ mềm mại của nàng nuốt vào trong yết hầu, hấn thấp giọng tức giận nói: “Nàng đừng có mơ tưởng ly hôn với ta.” Nói xong, bàn tay của hấn liền đề lên bắp đùi nàng, đỡ lấy gậy thịt đã trưởng lớn thêm một vòng dâm mạnh vào.

ĂN THỊT CHI LỬ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 8: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 8

Thật sự là..... Rất đau đớn!

Cảm giác được dị vật nóng như lửa xuyên qua hoa môi, vừa thông thả vừa kiên quyết tiến vào âm đạo của mình, Margaret cắn chặt môi, trên trán đầy mồ hôi. Cảm giác no trướng đến đau đớn, dường như có một cây gậy thiếc đem nòng chém thành hai nửa, nơi mềm mại nhất trên thân thể nàng bị Alex làm cho nở rộ, gậy thịt tiến vào càng sâu, ý thức của nàng bị người đàn ông cường thế này tập kích dần dần tan rã. Cảm giác ngứa ngáy từ trong hoa tâm đã biến mất, dương vật của người đàn ông thô lỗ ma sát lên mị thịt đang đói khát, rồi lại ôn nhu vuốt ve muốn giảm bớt cảm giác đau đớn cho nàng.

“Rất đau sao?” Alex cúi người, hôn lên vầng trán đầy mồ hôi của vợ, hần nhìn thấy nàng lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đã trở nên trắng bệch, tuy rất đau lòng nhưng động tác dưới thân lại không chậm lại chút nào. Nhưng nếu hần lui ra ngoài lúc này thì sẽ giống như những lần trước cuộc ân ái cứ thế mà qua loa kết thúc.

Lúc này, Alex cũng cảm thấy vô cùng khổ sở. Có lẽ là vì khẩn trương nên đâm thủy trong hoa huyết của nàng càng ngày càng ít, tiểu huyết vốn đã chặt nay càng thêm khô khốc, không chỉ mút chặt khiến Alex muốn tiến sâu vào cũng không được, mà còn siết chặt đến nỗi hần có cảm giác đau đớn. Hần chỉ có thể thở hỗn hển nâng mông Margaret lên, banh rộng bờ

mông trắng tuyết của nàng, rồi lại vuốt ve cái vú của nàng, muốn nàng thả lỏng cơ thể một chút.

“Lily....” Giọng nói của hắn trầm thấp, khàn khàn, “Ngoan... Để cho ta đi vào.” Hắn vừa nói xong, động tác dưới thân lại thêm hung hãn. Margaret bị hắn đỉnh mà bật ra tiếng rên rỉ, nức nở.

Không biết tại sao nàng lại cảm thấy dù Alex đang ép buộc nàng nhưng Margaret vẫn cảm thấy sự ôn nhu của hắn. Cảm giác bất an lúc đầu dần biến mất, nàng nhỏ giọng thút thít, giống như cô gái nhỏ mới lớn đang hờn giận lắc đầu: “Không cần.... Người mau đi ra, mau đi ra ngoài đi.”

Đôi mắt xanh biếc của Alex trở nên âm đạm, nặng nề, hắn vùi đầu vào giữa ngực nàng, ngậm lấy đầu vú đỏ au vừa bú mút phát ra tiếng chặc chặc vừa hỏi nàng: “Vì sao, nàng không thích ta đến như vậy?”

Không thích sao? Margaret mê man nghĩ, đương nhiên là không phải không thích, nàng thích Alex, tự nhiên cũng khát vọng thân thể hắn. Nguyên nhân khiến nàng sợ hãi, nếu không tính đến cái tính nhát gan trời sinh của nàng, thì chính là vì kí ức trong đêm tân hôn. Lúc ấy nàng cảm thấy đau đến chết ngất, nếu làm tình thống khổ như thế, nàng thật sự không muốn có lần thứ hai.

Đúng như mong muốn của nàng, Alex nếm thử vài lại rồi không tiếp tục thân thiết cùng nàng nữa. Nhưng đêm nay mọi quy luật thường ngày đều bị phá vỡ, nàng lại nằm dưới thân hắn một lần nữa, trong lòng nàng vẫn kháng cự hắn sao? Không phải như vậy, Margaret nghĩ, thật ra thì... nàng vẫn còn lưu luyến.

Không nghe được tiếng trả lời của vợ, đáy mắt Alex lại tối thêm mấy phần. Không trả lời có nghĩa là không thích. Hắn tức giận tăng thêm lực giày vò bầu ngực của nàng, dùng đầu lưỡi kéo đầu vú vào trong miệng, lúc nặng lúc nhẹ cắn lên.

“Ừm a...” Margaret quả nhiên không chịu nổi thủ đoạn như vậy, nàng cảm thấy hoa tâm lại ngứa ngáy, mí thịt hung hăng siết chặt, nàng thậm chí còn cảm nhận được mạch máu nổi lên quanh thân cái gậy thịt đang chôn trong tiểu huyết của mình, “A... Thật lớn...” Nàng thút thít ngậm nga giống như chú mèo nhỏ đang rên rỉ, “Quá lớn, ta không cần... Không cần...”

Alex cắn răng chịu đựng dục vọng sắp bùng nổ, cố gắng đem quy đầu dính đến hoa tâm của nàng: “Lily, thả lỏng một chút, ta không động nữa...”

Margaret nào biết phải thả lỏng như thế nào, cảm giác đau đớn vừa biến mất lại lần nữa xuất hiện, nước mắt trào ra, nàng vừa khóc thút thít vừa nhìn Alex: “Ta, ta sẽ không thả lỏng.”

Alex thiếu chút nữa thì bị nàng bức điên, tiêu yêu tinh! Hãn gấp gáp thở dốc, đúng là quá mê người, nhưng nàng lại cố tình không biết biểu cảm lúc nàng của nàng có bao nhiêu dâm đãng! Vốn là người biết tự chủ, nhưng Alex cũng không thể nhịn thêm được nữa. Hãn nắm tay nàng kéo xuống đặt vào nơi hai người gia hợp, dùng giọng điệu khẳng định nói: “Ngoan, tự mình banh rộng tiểu huyết lớn một chút.”

Khuôn mặt Margaret hồng rục, bàn tay nhỏ bé run rẩy tách ra hai phiến hoa môi béo múp, nghe theo lời Alex banh rộng huyết khẩu. Alex không hề do dự, động thân hung hăng dính vào hoa tâm của nàng.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 9: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 10: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 11: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 12: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 12

Ngày mai gặp?

Nghĩ đến việc ngày mai còn ở nhà mình lại cùng cái con người đáng ghét Cecil kia ở chung sớm chiều, Alex liền cảm thấy bực mình. Đều là con của gia đình quý tộc, nếu nói quan hệ giữa Alex với Cecil là thanh mai trúc mã thì lại không đúng, hai người là bạn chơi cùng đánh nhau từ nhỏ cho đến lớn. Hai người họ gia thế tương xứng, tuổi tác cũng xấp xỉ nhau, nhưng tính cách lại cố tình là trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Alex xem thường tính ngả ngớn, tùy ý của Cecil, Cecil cũng chán ghét tính cách cũ kỹ nghiêm túc của Alex, mâu thuẫn giữa hai người đạt tới đỉnh điểm kể từ khi Alex kết hôn với Margaret.

Alex biết rõ Cecil là người vui vẻ hoạt bát, nhưng khi thấy nàng bày ra bộ dạng gà mẹ bảo vệ gà con với hắn, chuyện gì đang xảy ra vậy, làm giống như hắn là cái tra nam (nam nhân xấu xa) từ đầu đến chân, kẻ bạc tình phụ lòng, muốn làm hại đến Margaret. Nếu Cecil nghĩ như vậy, Alex cũng có thể lý giải. Dù sao thì người ngoài nhìn vào ai cũng nghĩ cuộc hôn nhân của hắn với Margaret hoàn toàn là một cuộc hôn nhân chính trị. Đừng nói người ngoài, ngay cả cha mẹ Margaret cũng đều cho là như thế. Người duy nhất biết nội tình cũng chỉ có cha hắn là Công Tước Marbran.

Alex cũng từng nghĩ đến chuyện giải thích với vợ, nhưng hắn rồi lại cười tự giễu, nếu Margaret không thích hắn, thì cần gì nói những lời này để

nàng càng thêm phiền não.

hắn đã nghĩ cho dù nàng không yêu hắn nhưng có thể sống cùng nàng cũng đã đủ rồi, nhưng khi nhìn thấy thái độ khiêu khích của Cecil cùng với sự lạ của Margaret với nàng ta, Alex vẫn nhìn không được mà tức giận. Chỉ cần là chuyện liên quan đến Margaret, tâm tình của hắn mới có thể khó khống chế như thế.

hắn hết nhẫn rồi lại nhịn, nhưng cuối cùng vẫn nói một câu chua loét: "Cecil, mấy tháng trước không phải cô vẫn luôn đóng quân ở vương đô, sao bây giờ lại ở thành Damon?" - làm một nữ quân nhân, Cecil là thành viên của đội vệ quân của quốc vương.

Margaret co người lại nằm trong lòng Alex, trong lòng vừa bất an vừa ngượng ngùng, nghe thấy hắn nói vậy liền nhỏ giọng trả lời: "Cậu ấy đang được nghỉ..." Nên đặc biệt quay về thành Damon để gặp mình, nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là không nên đem những lời này nói ra miệng.

"Bao lâu?" Alex đi đến cửa chính, lấy áo choàng chuẩn bị cho vợ từ trong tay người hầu tự tay khoác lên cho nàng, đi qua vườn hoa, vũng vàng bể nàng đến tận nhà chính.

Gió đêm thật lạnh, Margaret rúc vào trong ngực Alex, cảm thấy toàn thân đều ấm áp. Trong lòng nàng giống như có con chim nhỏ đang nháy nhót, nhỏ giọng trả lời: "Nửa tháng." Thấy Alex nhìn mình, nàng cố lấy dũng khí nói thêm, "Cecil là người tốt... Alex," thấy chồng mình không tức giận, nàng mới nhỏ giọng nói nốt nửa câu sau, "Ta... không thích nhìn thấy hai người cãi nhau..."

Alex không nói lời nào, Margaret liền cảm thấy lo sợ không yên. Quả nhiên, mình vẫn là đặc ý quá mà vênh váo... Nhìn thấy trong mắt nàng lại có nét lo sợ, bất an, Alex mới giống như từ trong mộng bừng tỉnh mà khựng một tiếng: "Nếu cô ta không chủ động nói mấy câu khiêu khích ta, ta cũng không muốn cãi

nhau."trên mặt hẳn lại xuấ thiện màu đỏ khả nghi mà trước giờ chưa ai thấy được - chỉ nhìn biểu cảm đáng yêu trên mặt vợ của mình mà cũng thất thần, thật sự là... quá mất mặt.

hắn muốn vớt vát lại chút tự tôn, khụ thêm một tiếng nữa: "Yên tâm đi, ta sẽ không cố ý trêu chọc cô ta." Thấy nàng vẫn dùng ánh mắt đáng thương nhìn mình, trong lòng Alex mềm nhũn, giọng nói cũng tự giác mềm xuống, "Nàng không thích, thì ta sẽ không làm."

Nghe thấy thế, tim Margaret chột lờ mất một nhịp, nàng cuống quít cúi đầu, che đi khuôn mặt đỏ bừng của mình, yếu ớt "Vâng" một tiếng, giọng nàng nhỏ như tiếng mèo kêu, vờn hẹ lại vừa mềm.

Hai người đã đi vào phòng ngủ, người hầu trong phòng liền lui xuống theo lệnh của Alex, hẳn hạ cánh tay xuống, đem cô gái trong ngực đặt xuống giường. Trong lòng hắn đột nhiên xuấ thiện một cỗ xúc động không hiểu được, muốn nói với nàng cái gì đó, nhưng rồi lại không biết mở miệng như thế nào. Cuối cùng hắn cúi người, hôn khẽ lên môi nàng.

Vừa chạm đến môi nàng, Alex liền không thể kiềm chế được, môi nàng mềm mại, khẽ liếm lại thấy ngọt ngào như kẹo. Alex không hiểu nổi vì cái gì mà hai cánh môi nhon hỏ này lại có mị lực đến thế, hấp dẫn hẳn không ngừng mút lấy, không ngừng xâm nhập, đầu lưỡi khẽ tách hàm răng của nàng ra, liếm lên từng góc ngách trong miệng nàng, từ hàm răng đến cái lưỡi tho thơm, hẳn không thể nuốt hết hương vị ngọt ngào trong đó, đem cái lưỡi mềm nhũn trơn trượt đó cũng nuốt hết vào.

Margaret bị hẳn hôn đến nổi thở hổn hển, thật vất vả mới đợi được đến khi Alex buông nàng ra, giây tiếp theo, đầu nàng liền bị bàn tay to của hắn giữ chặt, lại một lần nữa bị Alex đặt lên giường trườn miên hôn lên. Quần áo trên người nàng cũng lần lượt bị cởi ra, tuyết nhũ cao ngất lộ ra liền bị Alex vuốt ve khi nặng khi nhẹ, chầm một lát sau, cả người Margaret liền nhũn ra, hoa huyết giữa hai chân cũng thấm rả không giọt dâm thủy.

"A... Đừng, Alex...." Miệng thì nói thế nhưng Margaret cũng không kháng cự. Nàng vẫn nhớ cảm giác đục tiên đục tử lần trước, tuy trong lòng vẫn có chút sợ hãi nhưng thân thể vẫn cảm lại phản ứng rất thành thực, mong đợi cây gậy lớn dưới háng hằn ngay lập tức liền cắm vào. Mà hai chân nàng cũng tự giác tách ra, vòng qua cuốn lấy thắt lưng hắn.

Alex đè lên thân thể thơm tho của nàng, vốn dĩ đang ý loạn tình mê, đột nhiên thắt lưng bị chân của nàng sượt qua, khiến hắn tê dại, hít sâu một hơi, thân thể cứng ngắc tại chỗ.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 13: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 14: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 14

Giọng nói của người đàn ông, khàn khàn trầm thấp dường như có ma lực mê hoặc lòng người. Margaret then thừng không nói ra miệng, chỉ có thể nghe theo sự hướng dẫn của Alex, cởi bỏ nút quần, thả cái cây gậy nóng hôi hổi kia ra. Bàn tay nhỏ bé vừa sờ đến bóng thân nàng liền thụt tay lại giống như bị phỏng. Alex ấn tay nàng xuống, khiến bàn tay nàng bao lấy quy đầu to lớn: "Sờ nó đi, vợ yêu."

Nàng nhu thuận chuyển động bàn tay, cảm xúc ấm áp mềm mại khiến Alex than thở: "Đúng, chính là như vậy... Nơi đó cũng muốn đụng đến, Ưm... sờ, sờ hai viên tinh hoàn nữa..." Giọng khàn khàn ấm nỉ, lại mang theo một chút gợi cảm như dã thú, chỉ cần nghe giọng thì hoa huyết nàng cũng hộc ra rả không dứt, chìm một lát sau đã khiến bấp đùi Alex ướt đầm. Kiểu an ủi gần không đúng chỗ ngứa này khiến Alex không thấy thỏa mãn, dục vọng nằm

trong tay cô vợ nhỏ lại cháy rục lên.

Margaret cũng vô cùng khổ sở, hoa tâm ngứa ngáy khiến nàng không tự giác kẹp chặt hai chân, bấp đùi nhè nhàng ma sát lên háng hãnh. Cả người nàng nóng lên, hai má đỏ ửng, hai phiến bối thịt không ngừng co lại, cảm giác được Alex ưỡn thẳng lưng muốn đâm vào, nàng hơi nâng mông lên, quy đầu to lớn liền trượt vào trong hoa huyết, mang theo tiếng nước âm ướt.

"Ừm.." Tuy động tác của hắn rất nhẹ nhàng, nhưng dương cụ quá mức thô to vẫn khiến Margaret cảm thấy có chút khó chịu, nàng cố gắng thả lỏng chính mình, thân thể nương theo động tác của Alex nhẹ nhàng phập phồng, mị thị non mềm mịn ma sát cảm giác có chút kì quái, nhưng cảm giác sung sướng vẫn nhiều hơn.

Alex cảm thấy vợ mềm mại hơn so với lần trước thì cảm thấy được an ủi, càng thêm lớn mật, cắn lên đầu vú của Margaret khàn giọng hỏi: "Lily, cảm giác thế nào?"

"A, ừm a...thật lớn..." Nàng nũng nịu thờ dõc, ngay bản thân nàng cũng không ý thức được giọng nói của mình có bao nhiêu mê người, ngọt ngào đến chảy ra nước.

"Chỉ có lớn?" Alex nhíu mày, gậy thịt chậm rãi thẳng tiến vào sâu trong hoa huyết. Hắn dường như rất bất mãn với đáp án này. Quy đầu trong nhục đạo đột nhiên thay đổi phương hướng, nặng nề ma sát tới lui trên khối nhuyễn thịt mềm cảm nhất trong tiểu huyết, khiến nàng không khỏi bật ra tiếng rên rỉ yếu ớt, tiếng rên rỉ càng ngày càng lớn, quy đầu lại càng thêm nặng nề ma sát.

Margaret là sao chịu được thủ đoạn bậc này, chỉ có thể vươn tay ôm lấy cổ Alex, tựa vào trước ngực hắn, đáng thương hề hề cầ xin tha thứ: "Đừng, đừng đỉnh... Alex, ta, a..... Ta.... Xin chàng.... Ừm a..."

"Nàng nói cái gì?" Hiển nhiên, cách xưng hô của cô vợ nhỏ cũng khiến Alex cảm thấy bất mãn, hắn không chỉ dùng gậy thịt ma sát mà còn vươn tay đến nơi giữa hai chân nàng, bắt đầu vuốt ve tiểu ngọc châu đã sưng đỏ.

"Ừm... Alex, Alex..." Margaret vội vàng sửa miệng, định vươn tay ngăn cản Alex đùa bỡn, lại bị hắn bắt lấy, đặt lên môi liếm mút.

Lúc này, quy đầu đã chia vào hoa tâm nàng, vì gậy thịt của hắn quá mức thô dài, nên vẫn còn một phần bóng thân lộ ra bên ngoài huyết khẩu, giữa

hoa phùng trắng nõn lộ ra gốc dương vật đỏ đậm dữ tợn. Nhận thấy Alex đã ngừng động tác đưa đẩy, nàng ngẩng mặt, dùng ánh mắt say mê, mơ màng ngập nước nhìn hẳn: "Alex..."

"Muốn ta động?" Alex thả tay Margaret ra, dùng hai tay nâng lên cặp mông cong cong của

nàng, "Bảo bối ngoan...." Bên khốe môi hẳn nở nụ cười mang theo chút trêu đùa: "Tà không thể dùng lực, nàng động đi."

hơi cúi đầu liền có thể nhìn đến gậy thịt đỏ đậm lộ ra bên ngoài huyết khẩu càng ngày càng ngắn, sắp bị tiểu huyết của nàng nuốt hết vào.

"không cần, Alex... Quá sâu... Quá sâu..." Nàng lắc đầu cầu xin Alex, nhưng động tác củahắnlại ngày càng nhanh hơn, lúc nàyđãkhôngphải là nàng động thân nuốt vào gậy thịt của Alex màhắndănăm lấy hông nàng, đem thân thểhỏxinh của nàng nâng lên lại buông xuống, mộng củahắncũng phối hợp tiết tấu mà co rút. Quy đầu cuối cùng cũng đỉnh xuyên qua hoa tâm của nàng, ở trong tử cung của nàng cọt một vòng, kích thích khiến nàng "ai" một tiếng, từ trong tiểu huyết liền phun ra một cỗ dâm dịch.

"Bảo bối à, ăn vào đi... gậy thịt của chồng đều bị tiểu huyết của vợ ăn hết...." Alex nỉ non, nắm lấy bầu ngực của nàng dùng sức xoa nắn, khắp phòng đều là tiếng rên rỉ cao thấp, thỉnh thoảng có tiếng đàn ông thở dốc hỗn loạn hừnhẹ, gậy thịt cắm vào rút ra phát ra tiếng xì xì, tinh hoàn ba ba va chạm với da thịt. "A!" Nàng ngửa đầu, lộ ra cần cổ trắng như tuyết, bị gậy thịt củahắnliên tục ma sát trong tử cung, cả người nàng cứng lại hoa huyết lại co rút một trận, lắc đầu hoảng loạn, âm tinh không ngừng phun ra từng đợt, bị Alex mạnh mẽ thao mà đạt đến cao trào.

Nhưng Alex không có ý định buông thạc cơ thể nhỏ đã sắp lụi xơ của mình, cặp mộng rắn chắc củahắndường như bị hạ ma pháp vĩnh viễn không ngừng nghỉ, gậy thịt trong hoa huyết không ngừng cắm rút đang ngày càng trưởng lớn, tần suất ra vào không có dấu hiệu giảm xuống. Dâm thủy theo động tác củahắnbị kéo ra, lại bị động tác dồn dập củahắndánh thành bọt trắng, vẩy lên hộ khẩu phấn nộn của nàng, lại chảy dọc xuống theo mép đùi, khiến ga giường dưới thân hai người ướt đẫm một mảng.

Ý thức của Margaret dần dần mơ hồ, khoái cảm lúc cao trào chưa kịp thối lui, lại bị động tác mạnh mẽ của Alex đẩy lên đám mây cực lạc. Trong miệng vô thức phát ra tiếng thannhẹ, nước bọt chảy dọc theo khóe miệng, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Trong trí nhớ mơ hồ của nàng, Alex nắm

lấy bầu ngực nàng nặng nề xoa nắn, từ trong cổ họng phát ra tiếng gằmnhư mãnh thú, eo buông lỏng, bắn ra tinh dịch nồng đậm vào trong cái bụnghỏcủa nàng....

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 16: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 17: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 17

"Hắt xì! A... Hắt xì!"

"Thiếu gia, thuốc đã được rồi."

Carson tiên sinh bưng đến một chén thuốc ấm, Alex vội vàng nhận lấy rồi uống một hơi cạn sạch. Hương vị của ma dược vừa đắng chát vừa quái dị, thuốc trôi qua cổ họng, từ đầu lưỡi đến thực quản đều lưu lại mùi vị của nó. Alex đặt chén xuống, thấy cơn nóng của mình đang cúi đầu ngòimộtbên, hãnhnhìn không được cười, xoa loạn đầu nhò đang cúi xuống uể oải của nàng: "Được rồi, Lily, chỉ là bị cúm nhẹ, chẳng lẽ nàng nghĩ rằng ta sẽ bị chút bệnh này mà suy sụp sao?"

"Đương nhiên sẽ không." Nàng buột miệng nói ra, nhưng ngay lập tức ý thức được mình nói quá dứt khoát, liền đỏ mặt nói quanh co: "Nhưng mà... Nhưng mà trên người anh còn có vết thương..."

Lúc dựa vào ngực Alex trú mưa có bao nhiêu hạnh phúc, thì bây giờ Margaret có bấy nhiêu hối hận. Nàng chỉ mãi vui vẻ mà hoàn toàn quên mất vết thương trên người Alex vẫn chưa lành hẳn. Vốn dĩ tốt chất cơ thể của hắn chỉ chút mưa đó đúng là không có vấn đề gì nhưng hẳn trọng thương chưa lành, lại cố chấp dùng ma pháp để chữa thương, cho nên sau khi về tới nhà, Alex liền bị cảm.

Quản gia Carson tiên sinh kính cẩn nhận lại chén thuốc, lúc xoay người đi ra ngoài, ông ta bình tĩnh liếc Margaret một cái. Tuy ông ta không biểu hiện ra ngoài, nhưng Margaret biết ông ta đang trách mình - bởi vì nàng đã quá lỗ mãng. Nghĩ đến đây, nàng lại thấy ảo não không thôi.

"Ta, ta quả đúng là đồ ngốc... Chuyện gì cũng làm không xong." Nàng nhỏ giọng nói, ngay cả sở trường duy nhất của nàng là ma pháp hiện tại cũng không thể giúp gì được cho tình trạng sức khỏe của Alex. Bởi vì đang ở trong nhà nên nàng mặc một cái áo choàng lông cừu rộng thùng thình, cơ thể nhỏ bé cuộn lại trong áo choàng, giống như một chú thỏ nhỏ đáng thương hề hề, ngay cả hai cái tai dài cũng rũ xuống uể oải, nàng nhịn không được mà thút thít: "thật xin lỗi... Alex."

"Nàng..." Trong chốc lát, Alex cũng không biết nên nói cái gì, hãnh hính một hơi thật sâu, bỗng chú thỏ nhỏ mình yêu thương ôm vào trong ngực, "nàng không cần nói xin lỗi ta, bảo bối à, nàng bây giờ cũng rất tốt." hãnh hính chăm chú vào đôi mắt đen nhánh của nàng, "Nàng tuyệt đối không ngốc, ngược lại... Ngược lại..."

"Ngược lại cái gì?" Margaret chớp mắt.

không biết vì cái gì nhưng Alex vẫn luôn bình tĩnh, tự chủ lại đỏ mặt khi trả lời câu hỏi này của nàng: "Ngược lại, nàng rất đáng yêu."

Cái này, Margaret cũng đỏ mặt.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng ôm lấy nhau, không nói gì. Một lát sau, nàng kéo kéo vạt áo Alex: "Alex, hình như có cái gì đó cứng cứng đâm vào người ta." Ngay sau đó, Margaret liền ý thức được cái gì đó là gì.

"Khụ." Alex làm ra vẻ trấn định hãnh hính giọng một tiếng, "Đúng như lời ta nói, bảo bối, nàng rất đáng yêu, cho nên... " Nhìn cơn vờn nhỏ của mình xấu hổ đến nỗi cái đầu cũng sắp rúc vào trong áo, Alex vội vàng nói, "Nhưng đêm nay ta sẽ không làm gì, chúng ta đều cần nghỉ ngơi thật tốt, đúng không?"

"Vâng." Margaret nhô giọng đáp lời, "Vậy người..." Tay nàng vô thức xoắn lấy ống tay áo của mình, "Vậy cái kia của người... Làm sao bây giờ?"

hảncười khẽ hỏnnhẹlên môi Margaret, nụ cười củahảncó chút kì quái, "Hoặc là... Nàng có thể dùng nơi khác giúp ta."

Khi mặt trờiđãlên cao, Margaret từ trong giấc ngủ mơ màng tỉnh dậy, theo bản năng đưa tay ra sau chạm vào người đàn ôngđangôm lấy mình, cảm giác nóng rực truyền tới từ tay khiến nàng ngay lập tức tỉnh ngủ. Alex.... Phát sốt?

trênthực tế tình trạng của Alex nghiêm trọng hơn rất nhiều, Margaret đứng ngoài cửa, lòng nóng như lửa đốt nhìn nhóm tế ti của thần điệndiquađilại, tuy nàng cũng là Ma pháp sư, nhưngkhôngquá am hiểu hệ ma pháp trị liệu, cho nên vào giờ phút này, nàng chỉ có thể bất lực đứng ngoài nhìn vào trong.

"Alex, không sao phải không?" Chủ tế Feinman vừa chữa trị cho Alex xong từ trong phòngđira ngoài, Margaret vừa mới chuẩn bị bước tới liền nhìn thấy một người tóc vàng đứng trước mặt Feinman.

Là Phynil Lise.

Bước chân của nàng (Margaret) liền ngừng lại, thấy khuôn mặt Phynil Lise tràn ngập lo lắng, lại tự nhiên phân phó nhóm người hầu cùng tế ti, mỗi người đều được phân công thỏa đáng, thật giống như... giống như nàng ta mới là nữ chủ nhân của tòa nhà này.

"Phu nhân còn đứng trong này làm gì?"

mộtgiọng nam trầm thấp vang lên bên tai Margaret, nàng quay đầu, Carson tiên sinhđangđứng sau lưng nàng, trong ánh mắt tràn ngập bất mãn chỉ tiếc rên sắtkhôngthành thép.

"Carson tiên sinh..." Margaret biết Carson tiên sinh là người trong gia tộc Farman, gần như nhìn Alex lớn lên từ lúc bé, nàng vẫn sợ hãi vị tiên sinh nghiêm túc này thậm chí còn sợ hơn sợ Alex.

Carson tiên sinh đem tầm mắt chuyển hướng nhìn về Phynil Lise: "Bây giờ là lúc người có thể ngăn người sao? Thứ cho tôi nói thẳng, phu nhân, tôi vẫn luôn cho rằng người không phải là một phu nhân quý tộc đủ tư cách, càng thêm không thích hợp làm vợ của một Công tước. Hiện tại có vẻ như tôi đoán không sai." Ông ta nhìn chăm chú vào Margaret một cách nghiêm khắc, "Người không chỉ không hiểu lễ nghi quy tắc, đến ngay cả nghĩa vụ cơ bản nhất của người vợ người cũng không làm được. Phynil Lise tiểu thư, nàng chỉ là đồng nghiệp của thiếu gia, cũng biết quan tâm đến bệnh tình của thiếu gia. Mà người... Là nữ chủ nhân của nơi này, vào loại thời điểm này lại đứng ngốc một chỗ - chỉ biết đến tự ti, khiếp đảm của người."

"Ta..." Margaret cứng họng, nàng muốn giải thích, nhưng rồi lại cảm thấy những lời chỉ trích của Carson tiên sinh là không thể phản bác, nàng cố nén nước mắt sắp tràn mi, "thật xin lỗi, ta... Ta..."

"Tôi chỉ là một người hầu, mời phu nhân thu về lời giải thích của người." Carson tiên sinh khom người, "Tôi biết lời nói của tôi đã đi quá giới hạn, nhưng tôi vẫn còn lời muốn nói, phu nhân, người rất ít khi. Tôi biết người có chút hiểu lầm với thiếu gia, thay vì tự mình suy đoán rồi kết luận, sao người lại không thẳng thắn nói chuyện cùng thiếu gia." Carson tiên sinh dừng một chút, cuối cùng quyết định nói ra, "Người đã hỏi thiếu gia đến cùng có yêu người lần nào chưa?"

"Chẳng lẽ..." Nàng cười một cách chua xót, "Chẳng lẽ chàng yêu ta?"

Carson tiên sinh nặng nề thở dài: "Cái khác tôi không thể xen vào, nhưng tôi biết, khi bị Công tước đại nhân yêu cầu thiếu gia hoàn tục kết hôn sinh con, ngài đã từng nói ra một yêu cầu, chỉ một yêu cầu duy nhất." Carson tiên sinh nhìn Margaret chăm chú dường như muốn nhìn thấu nàng, "Người mà thiếu

gia kết hôn là người, nếu không, thiếu gia sẽ vĩnh viễn quy phục Quang Minh thần, trở thành Thánh Kỵ sĩ của Thần Điện."

ĂN THỊT CHI LỬ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 18: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 18

"Người mà thiếu gia muốn kết hôn là người, nếu không, thiếu gia sẽ vĩnh viễn quy phục Quang Minh thần, trở thành Thánh Kỵ sĩ của Thần Điện."

Margaret nằm trên giường, không suy nghĩ được gì, trong đầu nàng không ngừng lặp đi lặp lại lời của Carson tiên sinh. Ngoại trừ câu đó, Carson tiên sinh không chịu nói thêm bất cứ điều gì, nhưng Margaret hiểu ý của ông - nếu không phải vì Alex cố gắng kiên trì thì nàng có tài đức gì mà có thể trở thành Công tước phu nhân Mar Bran đời tiếp theo.

Thì ra là như vậy... Trước kia Margaret vẫn luôn cảm thấy khó hiểu, so với nàng chị em của nàng tài giỏi hơn nàng rất nhiều, vì cái gì mà trong nhà lại muốn gả nàng cho Alex, thì ra... thì ra người đàn ông ấy luôn bảo vệ nàng trong im lặng.

Hai người cứ như vậy thăm thẳm đối phương, rõ ràng là mong đợi đã lâu, lại cố tình do dự, dò xét người kia dù đã kết hôn trở thành vợ chồng, cũng không chịu mở lòng.

Tất cả những chuyện này đều do nàng quá ích kỷ.

Đúng vậy, Carson tiên sinh nói rất đúng. Margaret nhát gan, yếu đuối, chẳng qua là do nàng vì muốn tự bảo vệ mình mà sinh ra ích kỷ. Nàng sợ hãi bị từ chối, sợ hãi bị tổn thương, nên đối với đủ loại ôn nhu mà Alex

biểu hiện ra ngoài nàng vẫn coi như không thấy, cố chấp trốn tránh trong thế giới u ám do chính mình tạo ra.

Nàng tự ti, tự ti đến mức kiêu ngạo.

Nàng phải dùng cảm hơn một chút, vì người ấy đáng để nàng thay đổi. Margaret vươn tay, ở tổng chần năm lấy bàn tay to lớn ấm áp kia. Alex vẫn còn đang mê man, tuy đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng vẫn còn sốt cao, người hằn nóng rực như lò lửa. Đột nhiên, nàng cảm giác được bàn tay hằn khẽ cử động, ngón tay gập lại, nắm chặt tay nàng.

"Alex?!" Margaret vui mừng ngồi bật dậy.

Alex đã tỉnh nhưng đôi mắt màu lam vốn sáng lấp lánh lúc này lại yếu ớt vô cùng, hằn nhìn nàng dịu dàng, cười khẽ: "Đừng lo lắng, ta cảm thấy đã tốt hơn nhiều rồi."

Những lời này khiến Margaret bật khóc nức nở, nước mắt cứ tí tách rơi xuống. Cuối cùng nàng cũng nhịn không được mà khóc òa lên, ôm chặt lấy cổ Alex, khóc thút thít bên tai hằn: "thật xin lỗi, Alex... thật xin lỗi! thật xin lỗi!"

Ta không xứng với tình yêu của chàng, ta đã phụ lòng chàng.

"Ta thích chàng..." Nàng ní non không dứt, "Ta thích chàng, Ta thích chàng..." Lúc đầu là khe khẽ nói, sau đó giọng nàng càng lúc càng lớn, dường như rào cản trời buộc lòng nàng đã bị phá tan, đem những khao khát chôn sâu trong đáy lòng nói cho người đàn ông nàng yêu nhất, người duy nhất mà nàng sẵn lòng để lộ con người chân thật nhất của nàng.

"Ta thích chàng, Alex."

Alex giơ tay lên, mỉm cười xoa gò má mềm mại của vợ.

"Tayêunàng, Lily."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 1: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (1)

Cảng Kepler, nằm giữa quỹ đạo dải ngân hà một chiếc tàu chiến to lớn lẳng lẳng neo ở cửa khẩu, thân tàu giống như một ngọn núi đồ sộ, ánh nắng buổi sớm chiếu lên vỏ kim loại phát ra tia sáng sắc lạnh.

Đây là một ngày bình thường ở trên thành phố bay Tuyên Ninh, do thành phố nằm gần quỹ đạo quay của mặt trăng nên dân cư rất thưa thớt, ngoại trừ mấy chiếc thuyền đang qua tiếp thêm đạn dược, lương thực, thì chỉ có một vài tốp quân tinh thoảng đóng quân ở đây vài ngày.

Chiến thuyền đang neo đậu ở kia rìa cũng là như thế, dưới sự chỉ huy của AI, cánh tay cơ giới đang không ngừng vận chuyển từng hòm đồ tiếp tế đưa vào khoang thuyền. Vài sĩ quan mặc quân trang màu đen đang đứng cách đó không xa, dường như đang đợi ai đó.

"Đến, đến rồi." Sĩ quan trẻ tuổi có vóc dáng cao hơn một chút hơi ngẩng đầu, đưa tay chỉ về hướng đối diện, thấp thoáng có bóng người đi tới.

Đó là một cô gái khoảng tầm hơn hai mươi, quân trang phẳng phiu khiến đường nét khuôn mặt cô thêm mấy phần sắc bén, tóc đen mắt đen, dù ngoại hình xinh đẹp, nhưng khí thế phát ra từ người lại vô cùng ngạo nghễ khiến người khác không dám khinh thường.

Hai sĩ quan đứng trước mặt cô, chào theo đúng nghi thức quân đội: "Diệp úy, khỏe."

"Buổi sáng tốt lành." Tầm mắt lướt qua hai người trước mặt, dù là lần đầu tiên gặp mặt nhưng cô gọi đúng tên của hai người, "Hách Dương hạ sĩ, Nhạc Y Văn hạ sĩ."

Cô gái này chính là Diệp Huyền, lấy thành tích tốt nghiệp đứng đầu trường quân đội của Tỉnh Vân đế quốc, cùng với biểu hiện ưu tú trong vòng 2 năm từ hạ sĩ lên thành Trung úy, trong quá trình đó cô không biết đã trả giá không biết bao nhiêu mồ hôi, sức lực lúc này đây, cô đã đứng trước chiếc tàu chiến mà mình vẫn mơ ước thiết tha bấy lâu.

Chào hỏi xong, Diệp Huyền đưa mắt nhìn chiếc thuyền trước mắt. Vừa liếc mắt nhìn, không thấy được đuôi tàu nhưng đập vào mắt cô là hai chữ lớn được khắc trên thân tàu - Hi Hòa.

Hi Hòa là tên gọi của chiếc tàu chiến vương bài (át chủ bài) của quân khu Trái Đất trên Tỉnh Vân đế quốc, trong toàn đế quốc chỉ có duy nhất 2 chiếc tàu chiến được bay trong quỹ đạo dải ngân hà. Nó là biểu tượng của sức mạnh quân sự trong đế quốc, đã bé gãy nghiền nát, quét sạch tất cả quân địch trong vô số chiến dịch. Binh sĩ có thể đứng trên chiến tàu này cho dù là lính cần vụ, cũng đều là tinh anh trong hàng nghìn người. Mà Diệp Huyền đứng ở đây với tư cách sĩ quan phụ tá của hạm trưởng tới đây nhậm chức.

Nó là sĩ quan phụ tá của hạm trưởng cũng không hoàn toàn chính xác, bởi vì cô không phải là binh sĩ thuộc tàu chiến Hi Hòa. Là sĩ quan thuộc quân đoàn 5 quân khu Trái Đất, người lãnh đạo trực tiếp của Diệp Huyền là Quân đoàn trưởng quân đoàn 5 thiếu tướng Keltu. Nhưng vị thiếu tướng này bây giờ tạm thời kiêm nhiệm thêm chức hạm trưởng tàu Hi Hòa, hơn nữa cô còn chuẩn bị chỉ huy tàu Hi Hòa chấp hành nhiệm vụ cấp 1, nên Diệp Huyền mới phải từ Trái Đất chạy đến đây.

Tuy rằng rất muốn tìm hiểu tin tức của người đó, nhưng Diệp Huyền biết bây giờ vẫn chưa phải là lúc thích hợp, cô vuốt nhẹ cằm, nói với Hách Dương đang dẫn cô lên tàu: "Đưa tôi đi gặp Kel tướng quân."

Tàu Hi Hòa vô cùng lớn, trên hành lang dài chỉ nghe tiếng đế giày gõ lên mặt đất phát ra tiếng cộp cộp. Tin tức sĩ quan phụ tá của hạm trưởng đến đây nhậm chức ngày hôm nay đã sớm truyền khắp tàu, trên đường đi ngẫu nhiên gặp vài binh sĩ đều dừng lại, nghiêm túc chào Diệp Huyền theo quân lễ.

Nhưng cảm giác lúc này lại hoàn toàn khác với lúc Diệp Huyền ở sư đoàn 112, mặc dù quân đội là nơi nghiêm trật tự, nhưng mối quan hệ giữa người với người vẫn hết sức chặt chẽ. Ngược lại, binh sĩ trên tàu Hi Hòa lại thận trọng, xa cách, họ lãnh đạm cao ngạo, không có một chút nhiệt huyết cùng khí khái hào hùng của quân nhân.

Nhưng điều này cũng có thể hiểu được. Diệp Huyền âm thầm thở dài, dù sao đây là binh sĩ trên tàu chiến này đều là điều chỉnh giả đến từ 9 thành đô. Mà bản thân cô chỉ là người bình thường, cho dù là cấp trên, điều chỉnh giả cũng không có chút nhiệt tình nào vượt quá lễ nghi. Nghĩ đến vị Kel tướng cũng là điều chỉnh giả, hơn nữa hẳn còn là đại quý tộc có dòng máu thuần nhất, khiến Diệp Huyền vốn là người đứng trước sóng gió cũng chưa từng sợ hãi lúc này trong lòng cũng sinh ra mấy phần lo sợ.

Cô vượt qua trăm nghìn cay đắng mà tòng quân, sau đó tiến vào tàu Hi Hòa, không phải là vì bảo vệ quốc gia, hay khai thác vũ trụ linh tinh gì đó, mà là vì muốn tìm một người, là binh sĩ trên tàu Hi Hòa. Vì tìm người đó, khổ cực hơn nữa cô cũng chịu được.

"Đến rồi, Trung úy." Hách Dương dừng lại trước một cánh cửa kim loại.

"Cảm ơn." Tuy biết khoảng cách giữa điều chỉnh giả với người bình thường không thể dễ dàng biến mất trong một thời ngày nhưng Diệp Huyền

vẫn cố gắng thể hiện thiện ý của mình.

Mà phản ứng của Hách Dương cũng nằm trong dự đoán của cô: "Ngài khách khí rồi." - ngữ khí nhạt nhẽo, xa cách.

Diệp Huyền cười cười, đem tầm mắt hướng về máy quét đồng tử bên cạnh cửa, tích một tiếng, cánh cửa kim loại tự động mở ra. Không gian phía sau cửa rộng rãi, sáng sủa, khoang thuyền của hạm trưởng tàu Hi Hòa chiếm cứ một không gian không nhỏ trên tàu. Trong không gian có tiếng vù vù rất nhỏ, đó là âm thanh phát ra từ trung khu AI. Ngay lúc Diệp Huyền bước vào khoang, trí não nhân tạo AI liền lên tiếng: "Ngài khỏe, Diệp úy, Kel tướng quân đang buông tác chiến."

Giữ không trung bằng xuấ thiện một hình mũi tên lập thể, Diệp Huyền đi xuyên qua hành lang trưng bày không ít bình hoa tinh xảo, đi về hướng Kel đang ở buông tác chiến. Tuy chỉ vội vàng nhìn lướt qua nhưng cô có thể khẳng định rằng mấy cái bình kia... đều là vô giá, chúng thậm chí có thể mua được cảm một thành tinh nhỏ.

Đây là phong cách của quý tộc, cô có chút xem thường nghĩ, khác với đại đa số người dân, Diệp Huyền vô cùng coi thường cái mà điều chỉnh giá gọi là tiêu chuẩn thuần huyết. Có được ưu thế về gen, cũng từ đó có được ưu thế về quyền thế, phú quý, điều chỉnh giá loại này so với người thường khoảng cách đúng là trên trời dưới đất, là sự chênh lệch mà người bình thường hao phí hết cả đời cũng không thể bắt kịp. Cái gọi là mọi người đề ngang hàng, khi vũ trụ tiến vào kỉ nguyên ngày hôm nay, đã sớm trở thành một chuyện cười.

Diệp Huyền đang suy nghĩ lan man thì chợt đã đi đến trước cửa buông tác chiến. Đưa mắt nhìn qua, đối diện là một bức tường thủy tinh to lớn, phía ngoài tường là biển sao sáng lấp lánh, hằng hà sa số, tồn tại vĩnh viễn. Một người đàn ông cao lớn đứng đưa lưng về phía Diệp Huyền, dường như đang ngắm nhìn cảnh đẹp cách đây 3 vạn năm ánh sáng được hiển

thị trên màn hình, giữa ngân hà biển ảo, hăng giống như một thanh kiếm sắc bén đã được rút ra khỏi vỏ, phát ra tia sáng lạnh lẽo.

Thái độ thờ ơ trong đầu Diệp Huyền ngay lập tức biến mất, tuy cô chưa từng gặp Keltu, nhưng cũng biết được vị thiếu tướng được ca ngợi là linh hồn của quân đội đế quốc có bao nhiêu nổi tiếng. Cho dù lúc này hắn đang tùy ý đứng đó, không mặc áo khoác, quần áo cũng theo quy định trong quân đội, nhưng những đường cong ở eo được bao bọc bởi lớp quần áo, bắp chân thon dài bên trong đôi ủng đã đủ để người khác thấy được đây là một quân nhân mạnh mẽ.

Diệp Huyền đứng nghiêm, chào theo nghi thức quân đội: "Kel tướng quân, tôi Trung úy Diệp Huyền thuộc sư đoàn 2 quân đoàn 5 quân khu Trái Đất, sĩ quan phụ tá của hạm trưởng tàu Hi Hòa, có mặt báo danh!"

Keltu nghe vậy xoay người lại, ánh mắt lãnh đạm, vẻ mặt lạnh lùng, hờ hững đánh giá Diệp Huyền, khước miệng giật nhẹ, "Chào trung úy." Tế nhị dừng một chút, rồi mới tiếp tục nói, giọng nói thuần hậu như rượu đỏ thượng hạng, "Có lẽ trung úy nên gọi ta là ngài."

Ngoài chức vụ quân đoàn trưởng quân đoàn 5, Keltu còn có thân phận hiển hách hơn là Guard Công tước, một trong ba vị Công tước của Tinh Vân đế quốc.. Đối với giới quý tộc thuần huyết mà nói, xưng hô theo tước vị mà không phải theo chức vị hiển nhiên là lễ nghi ngầm của các quý tộc.

Nếu là khi bình thường, Diệp Huyền sẽ vì phản ứng của Keltu mà cảm thấy không thoải mái, nhưng lúc này cô hoàn toàn không nghĩ được gì. Khuôn mặt tuấn mỹ trước mặt quen thuộc như thế, dần dần trùng khớp với khuôn mặt đã trở nên mơ hồ trong trí nhớ của cô, khiến mọi thứ trong trí nhớ hiện lên rõ nét.

Làm sao có thể như vậy?!

Diệp Huyền trợn mắt há hốc mồm nhìn Keltu, người mình luôn tìm kiếm lâu này lại là hắn?! Tại sao lại là hắn, người mà cô không thể với tới sao có thể là hắn!

"Ta nghĩ" Keltu lãnh đạm nói, "Trong lần đầu tiên gặp mặt lại tròng mắt nhìn thủ trưởng làm một chuyện không quá lễ độ có phải không Trung úy?"

Lúc này, Diệp Huyền mới kịp phản ứng lại, cô vội vàng dời tầm mắt: "thật có lỗi, Kel tướng quân, là tôi đã thất lễ."

Keltu nhìn nàng có chút đăm chiêu, dường như không chú ý tới trong giọng nói của cấp dưới của mình có chút xa cách: "cô có 11 tiếng để làm quen môi trường trên tàu Hi Hòa, 6 giờ tối nay chúng ta sẽ rời khỏi Tuyên Ninh." Hắn xoay người, tầm mắt lại nhìn dừng trên hình ảnh dải ngân hà trên bức tường, "Mục tiêu của nhiệm vụ tiếp theo là, thiên hà Jade."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 2: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (2)

trên mặt đất đều là thi thể.

cô mệt mỏi nằm gục nơi vũng bùn bắn thiu, bên chân là thi thể của một người đàn ông vừa chết mắt vẫn còn mở lớn, cứng ngắt nhìn cô giữ không gian đều là ánh lửa chói lóa. Lại thêm một trận gió tạt xuống, máy bay ném bom lượn vòng trên không, không ngừng thả bom xuống khiến toàn bộ xóm nghèo đất rung núi chuyển.

cô đã không nghe rõ những âm thanh xung quanh, tiếng người lớn hét chói tai, tiếng trẻ con khóc la, tất cả những âm thanh đó đều trở nên xa xôi, chỉ còn lại tiếng nổ vang như sấm rền không ngừng vang lên bên tai, thỉnh thoảng lại có một tiếng nổ sắc nhọn - cô biết, đó là tiếng phát ra từ súng ngắm động năng khi bóp cò. Những người mặc quân trang màu nâu âm thầm tiến quân về khu vực này, giống như người nông dân gặt lúa mạch, một phát tiếp một phát thu gặt tính mạng vô tội của dân thường.

Tôi sẽ chết đi.... cô gái vô thức nghĩ, vừa mới trải qua sinh nhật mười bốn tuổi tháng trước lại giống như đang xảy ra trước mắt, yên bình lúc trước đã biến mất không còn nữa. Tôi đã làm sai cái gì?... Chúng ta, cuối cùng là đã làm sai cái gì?

Sinh ra, lớn lên từ trong xóm nghèo, sống cuộc sống bần cùng bị người người chán ghét vào giờ khắc này cũng trở thành hy vọng xa vời, sinh ra

làm con kiến, ngay cả chết cũng hèn hạ như thế. cô cũng mong đợi có người sẽ tới cứu mình, nhưng cô biết, sẽ không có ai đến cả.

Cuối cùng, cô nghe thấy tiếng bước chân nặng nề, khẩu súng đen bóng xuất hiện trong tầm mắt của cô, họng súng nâng lên, nhắm thẳng vào mi tâm.

Vĩnh biệt... cô thậm chí còn không biết phải nói tạm biệt với ai, cứ như vậy đi.... Cứ như vậy đi.

Viên đạn vẽ ra trong không trung một đường cong chói mắt - hai mắt cô nhắm lại. Đột nhiên, một tiếng nổ âm ầm vang lên, ánh sáng xẹt qua giống như sao băng, xẹt qua trước mắt cô, cắt viên đạn đang bay tới thành hai mảnh, chuẩn xác cắm vào giữa cổ họng của người vừa bắn ra viên đạn.

Bóng dáng cao ngất dần tiến lại gần, hắt tùy ý đá văng khẩu súng bắn tia vừa rơi xuống trên mặt đất, cúi người xuống, rút thứ đang cắm giữa cổ họng của người lính. cô kinh hãi trợn trừng mắt, hoảng hốt nhận ra đó là một tấm sắt! Lực đạo cùng với độ chính xác phải đạt đến mức nào mới có thể giết chết một người lính được võ trang đầy đủ chỉ bằng một tấm sắt, người này mà muốn giết cô, thì chỉ đơn giản giống như giết chết một con kiến.

Người này dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, "Đừng sợ." cô nghe được một giọng nói lạnh lẽo, "Ta đến cứu ngươi."

hắn hơi xoay người, khuôn mặt khuất trong bóng tối dần dần hiện rõ rờ rờ - cô sắp nhìn thấy! cô sắp nhìn thấy rồi! hắn có một đôi... mắt màu nâu.

"A!"

Diệp Huyền giật mình tỉnh dậy từ trong giấc mơ, cô thở hổn hển, từng giọt mồ hôi lạnh chảy dọc xuống từ hai bên thái dương.

Lại nằm mơ, từ khi bước chân lên tàu Hi Hòa, gần như đêm nào cô cũng mơ thấy kí ức đầy máu và những ngọn lửa cháy rừng rực xảy ra năm mười

bốn tuổi. Cả đêm nằm mơ, cô đều mơ thấy lúc mình được cứu ra từ dưới họng súng của phản quân, trong m[toàn là máu tươi, xác chết, tiếng súng... Còn có người đó.

Cái người đã cứu cô, người mà cô tâm tâm niệm niệm, tìm kiếm suốt 7 năm.

Diệp Huyền cười khổ, ai cũng không lường trước được người mà cô thầm mến nhiều năm qua lại là một quý tộc thuần huyết. Từ khoảnh khắc mà cô nhìn thấy Keltu, cô liền hiểu được rằng, tình yêu của mình chỉ có thể không bệnh mà chết.

"Buổi sáng tốt lành, Diệp úy, hội nghị thường kỳ sẽ bắt đầu sau nửa tiếng nữa." Giọng nói của AI vang lên kéo Diệp Huyền từ trong mơ trở về với thực tế.

Rời giường, mặc quần áo, rửa mặt.... Suốt nửa tháng qua, Diệp Huyền cũng đã quen với nếp sống trên tàu Hi Hòa. Sau hai lần thực hiện bước nhảy không gian, chiếc tàu chiến này đã cách Thái Dương hệ năm trăm vạn năm ánh sáng, còn khoảng ba ngày nữa tàu Hi Hòa có thể đến được tinh hệ Jade.

Kỷ nguyên vũ trụ đã kéo dài được 600 năm, hiện nay nhân loại đã đem dấu chân của mình kéo dài trong khắp vũ trụ rộng lớn, mà tinh hệ Jade chỉ là 1 trong rất nhiều tinh hệ được con người phát hiện ra. Nó cách Thái Dương rất xa, cho đến nay vẫn chưa phát hiện ra bất kỳ vật sống nào có trí tuệ cấp cao, ngoại trừ những nhà thám hiểm, thì chỉ có nhóm học giả tới đây để tiến hành khảo sát, nghiên cứu. Tình huống như vậy cũng khiến đế quốc Nebula có không ít phiền toái.

Diệp Huyền đi vào phòng họp, cửa lớn vừa mở ra cô liền nhìn thấy Keltu ngồi trên ghế chỉ huy, quân trang màu đen thẳng thớm, đôi mắt màu nâu bình tĩnh không có chút dao động, lạnh nhạt, thờ ơ. Mà nhóm trợ thủ đặc lực hai bên tay phải từ phó hạm trưởng đến binh sĩ cầm súng trường đều đồng loạt

quay ra. Nhìn thấy Diệp Huyền vào cửa, có người ngẩng đầu, có người híp mắt nhìn, cũng có người khẽ nhếch miệng. Nhưng không có ngoại lệ, bọn họ đều có thái độ lãnh ngạo giống như Keltu.

"Mọi người đều đã đến đông đủ, chúng ta bắt đầu họp." hã dùng ngón trỏ chạm nhẹ trên mặt bàn, toàn bộ kế hoạch, thông tin tác chiến đều xuất hiện trên bàn hội nghị, trên một thiên thể thuộc tinh hệ Jade một điểm sáng màu đỏ không ngừng lóe lên.

Đó là dấu hiệu ra-da của Liên minh các hành tinh Faruier (FPA), từ sau khi tuyên bố độc lập 12 năm trước, FPA vẫn sống lưu vong trong những tinh hệ ngoài lãnh thổ của đế quốc, không ngừng mưu toan thông qua các cuộc chiến tranh khiến đế quốc gặp không ít phiền toái. Nhưng nhờ các chiến dịch vây quét được tổ chức liên tục khiến FPA tiêu hao không ít sinh lực, hạm đội chạy thoát được đến tinh hệ Jade là nhóm có sức chiến đấu cuối cùng của FPA.

Để đến được tinh hệ Jade là một quãng đường xa xôi, cả hạm đội phải điều động, hao phí khối lượng nhân lực lẫn vật lực không nhỏ, sau một phen giằng co đàm phán đến cuối cùng Bộ chỉ huy chỉ có thể phái tàu Hi Hòa chấp hành nhiệm vụ tiêu diệt hạm đội FPA.

Đối với tàu Hi Hòa mà nói thì nhiệm vụ này cũng không phải chuyện gì quá khó khăn. không nói tới việc chiếc tàu này có kinh nghiệm tác chiến phong phú, đối với năng lực tác chiến cấp hành tinh thì chỉ cần kích hoạt một đầu tên lửa hành trình được trang bị trên tàu cũng đủ để tiêu diệt một phần ba chiến lực của hạm đội kia. Cho nên, sau khi Diệp Huyền lên tàu, nhìn thấy biểu hiện của mọi người đều rất thoải mái. Hội nghị tác chiến cũng là mở ra cho có lệ mà thôi, sau khi kết thúc cuộc họp mọi người lần lượt đi ra khỏi phòng họp, chỉ còn Diệp Huyền là người cuối cùng đứng lên, trầm mặc đi theo sau lưng Keltu.

Sau nửa tháng sinh hoạt trong một môi trường chung, Diệp Huyền đã hiểu được đôi chút về tính cách của vị thiếu tướng này - ít nhất là tính cách mà hẳn biểu hiện ra trước mặt mọi người. Keltu không thích nói chuyện phiếm, không thích vui đùa, không thích khắc khẩu, không thích cấp dưới của hắn nảy sinh ra những chuyện tình cảm nhàm chán. Lời nói lẫn việc làm của hắn vĩnh viễn đều đúng mực, cử chỉ tao nhã, giống như một chiếc đồng hồ chạy vô cùng chính xác, hẳn cũng giống như một tác phẩm điêu khắc lạnh như băng - hẳn là một quý tộc thuần huyết điển hình, xuất sắc, cường đại, thần bí, khiêm tốn, đồng thời cũng là một người nhàm chán không thú vị.

thật trùng hợp, đây cũng là kiểu người mà Diệp Huyền ghét nhất.

Nghĩ đến việc nguyên chủ thăm mếm một người như vậy đến 7 năm, Diệp Huyền không thể không cảm thán, trí nhớ tốt quả đúng là thứ thuốc mê khiến con người ta mê say. thật ra người mà nguyên chủ yêu cũng không phải là Keltu mà là người đàn ông đã kéo cô ấy ra khỏi vũng máu vào thời điểm mà cô ta tuyệt vọng nhất.

Đó là người anh hùng vĩ đại nhất trong lòng Diệp Huyền, giúp nàng chống đỡ, giãy giụa vượt qua quãng thời gian nghèo khổ, bệnh tật, một đường leo lên, cuối cùng đi đến được vị trí của ngày hôm nay. Trong suốt những năm tháng thăm đăm đó, Diệp Huyền đã vô số lần tưởng tượng ra người đàn ông đó là kiểu người như thế nào. hẳn có thể là người rất dịu dàng, cũng có thể là một quân nhân cứng rắn, nhưng bất kể thế nào cũng tuyệt đối không phải là người giống như Keltu.

Hai người trở lại khoang hầm trưởng, Diệp Huyền mở ra thiết bị truyền tin bắt đầu báo cáo quân vụ cho Keltu. Tuy cách xa đến năm trăm vạn năm ánh sáng nhưng vẫn có rất nhiều quân vụ ở trong quân đoàn 5 mà đích thân Keltu phải xử lý. Đối với những quân vụ này đòi hỏi khả năng phân tích tin tức cùng năng lực tư duy logic cực kì cao, nghe Diệp Huyền báo cáo rõ ràng rành mạch, vẻ mặt lãnh đạm của Keltu vẫn không chút thay đổi nhưng Diệp Huyền biết, hẳn vô cùng hài lòng với năng lực làm việc của mình.

Cho dù như vậy nhưng hẳn vẫn khinh thường Diệp Huyền.

hẳn không phải là khinh thường con người Diệp Huyền, mà là một quý tộc thuần huyết cũng là một điều chỉnh giả khinh thường một người bình thường. Đây là thứ đã khắc sâu vào tận xương tủy của Keltu, cho dù hẳn có tính cách ôn hòa thân thiện trời sinh thì phần khinh thường này cũng sẽ không mất đi. Con người sẽ đem mình và động vật đặt ở vị trí ngang hàng sao, sẽ không, đây cũng chính là mối quan hệ giữa điều chỉnh giả với người bình thường.

Cho nên dù Diệp Huyền vẫn yêu người anh hùng trong lòng mình, thì cô cũng chỉ có thể bóp chết phần tình cảm này. Keltu sẽ không yêu cô, mà cô cũng không thể chấp nhận được chuyện bản thân lại yêu một quý tộc thuần huyết.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 3: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (3)

Rất nhanh đã trôi qua ba ngày, tàu Hi Hòa đã tiến vào ranh giới của tinh hệ Jade, mà hạm đội FPA vẫn luôn di chuyển trong không gian của tinh hệ. Keltu cũng hạ lệnh tăng tốc độ, theo tin tức tình báo thì nhiên liệu dự trữ của hạm đội này cũng có hạn, trong tinh hệ Jade không có nơi nào để tiếp viện nhiên liệu cùng lương thực cho tàu chiến, bọn họ không có khả năng ở mãi trong này. Việc tàu Hi Hòa cần làm lúc này là chậm rãi tiếp cận con mồi, sau đó cho nó một kích trí mạng.

Nhưng Diệp Huyền vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, vũ trụ lớn như vậy, chỗ để trốn cũng có nhiều lắm, cuối cùng thì hạm đội này vì lý do gì mà lại trốn ở nơi hoang tàn vắng vẻ như thế này. Bọn họ có thể chạy trốn đến những tinh hệ trung lập mà không thuộc sự quản lý của đế quốc, hơn nữa trước đây bọn họ cũng đều làm như vậy.

Diệp Huyền nói với Keltu ý kiến của mình, khi đó Keltu đang đọc một cuốn sách, ở trong thế giới mà công nghệ thông tin đạt đến trình độ phát triển cực cao mà việc chặt cây làm thành vi trái pháp luật và có chế tài xử lý rất nặng thì đọc một cuốn sách là hành vi xa xỉ mà chỉ có tầng lớp thượng lưu của giới quý tộc mới có thể hưởng loại đãi ngộ này, hắn bắt chéo hai chân một cách tao nhã, trên quần xuất hiện một vài nếp gấp nhỏ phức tạp độ cong ừu nhã của đôi chân thon dài, ngón tay hắn với những khớp xương rõ ràng đặt trên trang sách, đầu ngón tay ma sát trên trang giấy phát ra

tiếng sần sạt rất nhỏ. một màn này giống như một bức tranh cổ điển tao nhã, trực tiếp đập vào mắt Diệp Huyền.

Trong lòng cô chợt nảy lên một cái rất nhẹ, ngay cả bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng. Ngay sau đó, Diệp Huyền liền vì hành vi của mình mà tự phi nhõ không thôi. Chết tiệt, trong đầu mình cuối cùng là đang suy nghĩ cái gì bị hãm mê hoặc đến mất lý trí?

Keltu tất nhiên là không biết cấp dưới đang đứng trước mặt mình vừa mới tự kiểm điểm bản thân vì động tâm trong nháy mắt đó, Keltu tùy ý đóng sách lại, mày kiểm hơi nhú: "Trung úy tìm ta có chuyện gì sao?"

hắn rất ít khi có động tác hơi ngả ngớn như thế này, xem ra tâm tình hẳn lúc này đang rất tốt. Diệp Huyền áp chế những suy nghĩ miên man trong đầu mình, nói rồi suy nghĩ của mình lại một lần.

"cô không cần lo lắng nhiều như vậy." Keltu lãnh đạm kéo khoe miệng, "Đương nhiên, ta cũng cảm thấy rất cao hứng khi thấy cô làm việc nghiêm túc như vậy, nhưng đây là quyết sách của phía trên, cho nên..." hắn đem hai khuỷu tay chống lên bàn, mang theo một chút lười biếng ý tứ hàm xúc nói, "cô có thể đi ra ngoài rồi, Trung úy."

Diệp Huyền hoàn toàn bất lực chấp nhận, cái thái độ này của hắn - thật sự là khiến người ta vô cùng chán ghét! Đầu óc mình đúng là bị lú lẫn rồi mới đem một người vừa ngạo mạn vừa giáo điều, cực kỳ khó ưa trở thành hanh hùng rồi thâm mếm nhiều năm như vậy, hơn nữa đến tận bây giờ vẫn còn thâm mếm hắn!

"Tướng quân." Diệp Huyền cố nén giận, "Tôi phân tích quỹ đạo hoạt động của FPA trong vào ba năm vừa rồi, tôi cho rằng tình huống bây giờ là vô cùng khác thường..."

"Tan ơi rồi" Keltu dứt khoát ngắt lời cô, "cô có thể đi ra ngoài."

"Shit!" Hung hăng đấm một phát vào cái hòm trước mặt, chà đạp nó một hồi, Diệp Huyền mỗi miễn cưỡng kiềm chế được xúc động muốn tấn cho Keltu một phen tươi bời - mặc dù xét về mặt ưu thế về genthi cô đánh không bằng được hẳn.

không phải là chưa từng bị thủ trưởng đối xử như vậy, nhưng lúc này cô lại cảm thấy tức giận đến mức này có lẽ phần lớn nguyên nhân là vì người kia là Keltu. không muốn thừa nhận mình thích một người như thế, vừa thất vọng vừa cảm thấy bị sỉ nhục khiến cô cảm thấy vô cùng rối loạn. Dường như nếu mình yêu Keltu thì chính là đang giẫm đạp lên sự kiên trì suốt thời gian qua của mình cũng là đang phản bội lại đồng bào của mình.

Diệp Huyền cúi kính chào tóc, từ trước đến nay cô vẫn luôn làm một người lý trí, cứng cỏi nhưng chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, cô lại liên tiếp có những hành vi thất thố trước mặt người đàn ông ngạo mạn đó, nếu tiếp tục làm sĩ quan phụ tá của Keltu, cô cảm thấy mình sắp bị hấn bức điên rồi.

"Tích! Tích! Tích" Chuông cảnh báo của hệ thống phòng không đột ngột vang lên, ngay sau đó giọng nói của AI liền vang lên khắp nơi, "Hệ thống phòng ngự phát hiện một chiếc tàu chiến ở phía trước, gọi không trả lời, phán định là tàu chiến của địch. Cảnh báo toàn chiến hạm, tất cả binh sĩ đều tiến vào vị trí chiến đấu."

Bị tập kích?!

Diệp Huyền vội vàng chạy về phòng điều khiển, dọc đường gặp được không ít người, ai cũng vội vàng, sắc mặt cũng vô cùng nghiêm túc. Rada phòng ngự của tàu Hi Hòa có phạm vi 6 vạn năm ánh sáng, nhưng chiếc tàu chiến này lại xuất hiện mà không có chút tiếng động, có khả năng là tàu chiến của bọn họ được trang bị kỹ thuật tàng hình cực kỳ cao. Ngoại trừ hạm đội FPA thì không còn ai lại vô duyên vô cớ đi công kích tàu Hi Hòa, nhưng theo những thông tin tình báo trong bộ thì FPA tuyệt đối không có kỹ thuật cao cấp đến mức này.

rõ ràng, tất cả mọi người đều hiểu được điểm này. Trong lòng Diệp Huyền chùng xuống, cảm giác bất an ngày càng rõ rệt, trong khoang thuyền không ngừng có âm thanh thông báo:

"Mời hạm trưởng nổi kênh thông tin C4"

"Đã kiểm tra vật thể bay với vận tốc rất nhanh."

"Phán định danh tính của tàu chiến địch, 2 chiếc tàu tuần tra, 1 tàu trinh sát, 7 tàu chiến đấu, thuộc FPA hạm đội vũ trụ 742, chưa xác định được tọa độ của địch."

quả đúng là bọn họ! Hạm đội 742, đúng là đối tượng tiến công trong nhiệm vụ viễn chinh lần này của tàu Hi Hòa, những lo lắng lúc trước của Diệp Huyền là chính xác, nhưng trong tình cảnh này cô lại không có chút vui vẻ. Đúng lúc này, Keltu lại từ trong phòng điều khiển vội vàng đi ra rồi lướt qua người cô, "Tướng quân!" Diệp Huyền vội vàng gọi lớn, Keltu quay đầu, trong đôi mắt màu nâu của cô không hề có một chút dao động, "Tướng quân, tôi có chuyện muốn nói." Diệp Huyền bước nhanh về phía cô, hạ giọng nói, "FPA có kỹ thuật tàng hình!"

"Ta biết." Keltu liếc mắt nhìn Diệp Huyền một cái, giọng nói thản nhiên giống như cô đang nói chuyện thời tiết ngày hôm nay thật đẹp chứ không phải là vấn đề tin tình báo của bộ xuất hiện một sai lầm cực kỳ lớn.

Diệp Huyền ngẩn người, rồi ngay sau đó cảm giác tức giận liền giống như thủy triều cuộn trào xô tới, "Ngài đã biết." Giọng của cô có mấy phần bèn nhọn, "vậy ngài có hiểu được ý nghĩa của chuyện này là gì không? Có lẽ chúng ta..."

"Trung úy." Keltu lại lần nữa ngắt lời Diệp Huyền, "Đây không phải là lúc để bàn luận việc này, ta nghĩ..." cô hơi rũ xuống mi mắt, cặp đồng tử lạnh như băng dường như đang chuyển động, ánh mắt có chút ý tứ không rõ ràng, "cô hẳn là biết phân biệt nặng nhẹ." nói xong cô không thèm liếc nhìn Diệp

Huyền một cái đi thẳng đến bàn chỉ huy cầm lấy máy liên lạc, nhấn xuống nút đóng mở.

"Thưa ngài..." Liên lạc viên có chút luống cuống nhìn hẳn, "Đối phương yêu cầu được đối thoại với chúng ta."

"không có gì để thảo luận cả." Keltu đưa tay phải lên, tùy ý mở cúc áo nới lỏng cổ tay áo, "Đem năng lượng tập trung đến pháo phòng ngự, tất cả chuẩn bị sẵn sàng," hẳn hơi ngừng lại một chút, từ giữa bờ môi mím chặt phun ra hai chữ "Nổ súng."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 4: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (4)

“Tôi cho là, cô hẳn phải biết phân rõ nặng nhẹ.”

Nghe được câu này, Diệp Huyền phải thật kiểm chế, mới không đem năm đấm giáng xuống khuôn mặt tuần tú có thể khiến hàng vạn hàng nghìn công giá phải phát cuồng của Crato. Chỉ số thông minh của điều chỉnh giá đã được gien tái tạo lại, Diệp Huyền không tin là Crato lại không biết rằng FPA có được kỹ thuật tàng hình có ý nghĩa đến mức nào.

Ngành khoa học kỹ thuật của loài người phát triển nhanh chóng cho tới tận ngày nay, nhưng kỹ thuật tàng hình vẫn là khó có thể đạt được thành tựu. Sức mạnh hùng hậu như đế quốc Nebula tuy rằng nắm giữ kỹ thuật này, nhưng cho đến nay, kỹ thuật tàng hình chỉ được dùng trong quân đoàn đứng đầu. Mà đứng đầu cũng chỉ có những nhân vật quan trọng có khả năng nắm vững kỹ thuật, làm thế nào lại lọt vào tay FPA? Quân đội tình báo sao có thể mắc sai lầm nghiêm trọng như vậy? Lại nghĩ đến hạm đội 742 có những biểu hiện khác thường, Diệp Huyền nghi ngờ nhiệm vụ viễn chinh lần này nhất định là một âm mưu!

Chỉ cần thoáng suy nghĩ một chút có thể hiểu được sự tình, Crato lại đối với nhiệm vụ lần này thật quá lơ là, chỉ có thể là hai nguyên nhân, hoặc là hắn cao ngạo đến cực điểm, nên không chấp nhận lời khuyên ngăn của Diệp Huyền, hoặc là...hắn có liên quan đến âm mưu lần này.

Nghĩ tới đây, máu trong cơ thể Diệp Huyền như đông lại.

Lúc này xung đột vẫn còn tiếp tục, phạm vi hỏa lực của Hi Hòa che phủ cả một vùng trời rộng lớn, tên lửa đạn đạo vẽ ra từng vệt sáng chói mắt trên bầu trời vũ trụ sâu thẳm, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã phá hủy ba chiến thuyền chiến đấu của địch. Nhưng ngày càng nhiều chiến thuyền không ngừng vọt ra, thanh âm của điều khiển viên ra đa mang theo run rẩy: “Báo cáo cho thấy có rất nhiều vật thể đang di chuyển rất nhanh, có hai mươi tàu chiến... không đúng, hai mươi lăm, hai mươi tám, là ba mươi ba tàu chiến!”

Tâm Diệp Huyền ngày càng nặng trĩu, có thể thấy Hi Hòa đã rơi vào bẫy của địch, đối phương rõ ràng đã có chuẩn bị trước. Cái gì mà nhiên liệu dự trữ đã không còn đủ, sinh lực của hạm đội 742 bị hao tổn nặng nề... Tình báo lúc trước khiến cả hạm trưởng lẫn nhóm sĩ quan ung dung thoải mái, lúc này những người trên chiến hạm giống như mới bị giáng một bạt tai, hung hăng đánh vào mặt từng người một.

“Thưa ngài...” Phó hạm trưởng Romon lên tiếng nhưng cuối cùng lại im bật.

“Ba mươi ba tàu chiến sao?” Crato nhếch miệng, lộ ra nụ cười lãnh đạm, “Muốn đối phó với Hi Hòa, chiến lực như vậy sợ là vẫn còn chưa đủ, bây giờ chính là thời điểm thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch, hãy hơi nheo mắt lại, trong con ngươi toát ra ánh sáng sắc nhọn, “Thượng tá Romon, tan ói vậy có đúng không?”

Lời còn chưa dứt, chuyện phát sinh khiến mọi người kinh hãi, Romon đứng một bên Crato đột nhiên rút khẩu súng lục bên hông, Diệp Huyền chỉ kịp nghe một tiếng hừ lạnh, tiếng súng nổ liên liên tiếp vang lên. Crato lắc người lui ra sau, giờ súng bắn chết ba tên lính đang tiến tới hắn trong chớp mắt.

Diệp Huyền sững sốt đến ngậy người, nhưng cô không chút do dự rút ra khẩu súng lục, một cú đánh ngăm một binh sĩ, xoay người bảo vệ phía sau cho Crato. Ngay lúc này ánh đèn phụt tắt trong nháy mắt, toàn bộ đài chỉ huy, không đúng, đúng hơn phải là tình thế trên cả chiến hạm Hi Hòa xuất hiện biến hóa kinh người. Diệp Huyền và Crato vừa không ngừng nổ súng, vừa di chuyển tới sân bay, Thượng tá Romon tuy rằng đã bị Crato bắn chết, nhưng ngày càng nhiều binh sĩ không ngừng hướng tới bọn họ mà bao vây. Cùng lúc đó, một vài người xông ra yểm trợ bên cạnh cho Crato, cả hai bên đều giao chiến quyết liệt.

“Đây là một cuộc phản loạn...” Diệp Huyền thấp giọng nói, có làm một kẻ ngu đần chẳng nữa, thì lúc này nhìn tình hình trước mắt cũng hiểu ----- một số người trên Hi Hòa đã về phe FPA, mà Crato đã sớm biết chuyện này.

Binh sĩ phản loạn cùng binh sĩ dưới trướng Crato đều có lực lượng ngang nhau, tiếng nổ chói tai càng lúc càng lớn, Hi Hòa dù có không lồ cỡ nào chẳng nữa, thì với tình hình cả trong lẫn ngoài của chiến hạm đều ngập trong lửa đạn thì cũng phải rung chuyển, “Chiến hạm sắp rơi xuống!” Diệp Huyền la lớn.

cô còn tưởng rằng Crato sẽ không trả lời, nói không chừng hẳn căn bản cũng không thể nghe rõ. Crato liếc nhìn Diệp Huyền, giơ súng nhắm chuẩn xác vào tim của một tên lính phản loạn, “Đừng lo.” hãnh thản nhiên nói, “Bọn chúng sẽ không phá hủy chiến hạm này.”

Ngay lúc này, những binh sĩ yểm trợ cho bọn họ đã lùi dần về phía sân bay. Thấy Crato ra hiệu, Diệp Huyền nhanh chóng leo lên một con tàu tuần tra loạinhỏ, cửa khoang thuyền vừa đóng lại cô mới phát hiện chỉ có một mình Crato tiến vào.

“Làm sao...”

Lời còn chưa dứt, Crato chỉ bàn điều khiển phía sau lưng cô: “Khởi động phi thuyền đi.”

Bây giờ không phải lúc để tức giận, bây giờ không phải thời điểm để tức giận... Im lặng không nhìn về phía người đàn ông đang vênh mặt hất hàm sai khiến, Diệp Huyền khởi động bàn điều khiển, mắt hướng tới các đồng hồ vận tốc trên đó, từng con tàu tuần tra cũng đã bắt đầu kích nổ bay lên ----- đó là quân yểm trợ của họ.

Tiếng vù vù làm chấn động không trung, tàu tuần tra bay qua cửa khoang chứa máy bay của chiến hạm, Diệp Huyền nhìn về phía Hi Hòa một lần cuối cùng. Đạn đạo va chạm trên thân hạm, những tia lửa tóe lên chiếu rọi một mảng sáng rực lên tấm màn đen thẫm của vũ trụ ----- giống như một màn pháo hoa trước khi nó rơi xuống, làm lóa mắt tất cả mọi người.

(~^~)(~^~)

“Hi Hòa đột nhiên biến mất, có lẽ đã bị đánh hạ, hoặc đã rơi vào tay của FPA.”

“Thất bại lớn nhất kể từ khi lập nên đế quốc? Thần thoại chiến thần thất bại đã chính thức bị đánh bại.”

“Quân thần của đế quốc đã bại trận, Thiếu tướng Crato đã không còn ở trên mặt đất.”

Diệp Huyền liên tục điều chỉnh tần số kênh thông tin, máy truyền tin, không chỗ nào là không đưa tin về cùng một sự kiện khiến mọi người trở nên nghiêm trọng và khiếp sợ. Sau cuộc nổi loạn trên Hi Hòa tới nay đã hơn bảy ngày, trải qua 36 giờ đồng hồ truyền tin tức, trận chiến giữa Hi Hòa và hạm đội 742 đã sớm lan truyền khắp nơi. Mọi người dân của đế quốc đều lo lắng, cuối cùng Hi Hòa vẫn bị đánh hạ, vẫn bị FPA chiếm giữ, mà binh sĩ trên chiến hạm lại không thấy đâu. Phải biết rằng chiếc chiến hạm này là do Crato chỉ huy, mặc dù không đề cập tới tước vị và quân chức của hắn, nhưng

Crato lại là người đứng đầu, chuyên hẳn mắt tích chắc chắn sẽ gây ra một cơn bão trong nền chính trị của đế quốc.

Nhưng Crato lại giống như không hề quan tâm, nhờ sự yểm trợ của những quân sĩ quả cảm, Diệp Huyền lái con tàu tuần tra tên là Nancy này thuận lợi thoát khỏi sự truy bắt của quân địch, ban đầu Diệp Huyền cho rằng Crato sẽ nghĩ cách để quay trở về hệ Mặt Trời, đâu ngờ rằng hẳn lại ra lệnh cho Diệp Huyền tiếp tục thâm nhập vào thiên hà Jade.

“Tướng quân.” Thanh âm Diệp Huyền cứng rắn, “Lượng nhiên liệu còn lại chỉ còn đủ cho ba ngày.”

“Chỉ cần chomột ngày là đủ.” Crato thờ ơ tiếp tục uống trà, “Chúng ta sẽ hạ cánh xuống hành tinh Dopulo.”

Thiên hà Jade và hệ Mặt Trời giống nhau bởi vì chúng đều có tám tiểu hành tinh, lý do tám tiểu hành tinh này bị chia cách là vì trước đây tám nhà thám hiểm đã phát hiện và đặt tên cho chúng, tinh cầu Dopulo là hành tinh nhỏ nhất. Hành tinh có màu xanh lục và có tầng khí quyển giống với Trái Đất, 70% bề mặt của hành tinh đều được cây xanh tươi tốt che phủ. Ở đây khí hậu ôn hòa, cảnh vật xinh đẹp, nhưng lại không có bất kỳ sinh vật có trí tuệ cấp cao nào. Khi phát hiện ra tinh cầu Nopula, đế quốc từng cử một nhóm các nhà khoa học đến đây để bắt đầu nghiên cứu cùng khảo sát, nhưng vài năm trước đã rút về.

Có thể thấy, Crato đối với lần này hết sức rõ ràng. Hẳn ra lệnh cho Diệp Huyền dò tìm nơi nhóm khoa học đã lưu lại lần trước trên ra đa, bước ra cửa khoang trước, giơ tay ném cho Diệp Huyền một cái vòng kim loại bạc.

“Đây là gì?” Diệp Huyền ngờ vực nhìn hẳn.

“một bộ giáp tàng hình.” Crato đeo cái vòng vào cổ tay, ảnhemột cái, chỉ thấy một tầng gợn nước gần như trong suốt lộ ra bao phủ lấy hẳn, như một lớp sương bám vào y phục của hẳn, theo đó liền biến mất.

Chắc, Diệp Huyền trong lòng không khỏi bĩu môi, quả không hổ danh đại quý tộc quyền cao chức trọng, bộ giáp được lắp ráp theo chiều cao của quân đội, toàn bộ đế quốc số người có tư cách sử dụng nó chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Do có nhiều cây xanh, điều kiện tự nhiên của tinh cầu Dopulo lại vô cùng nguy hiểm, khi được trang bị bộ giáp, cả cơ thể giống như được bọc trong một cỗ máy khổng lồ, không chỉ có khả năng phòng ngự cao, mà khi di chuyển cũng hết sức thuận tiện.

Diệp Huyền ấn nút khởi động, đợi đến khi tầng nước trong suốt biến mất, cô cảm giác toàn thân như được bao phủ bởi một lớp màng mềm mại, không đúng, cô đột nhiên ngây người. Nếu bộ giáp này được chế tạo dựa trên hình thể của người sử dụng, nói cách khác, thứ này không thể tự sản xuất, cô phải làm sáng tỏ chuyện này.

“Hết thảy tất cả...đều là kế hoạch của anh?”

Giọng nói phía sau truyền đến khiến Crato hơi bước chậm lại, nhưng chỉ trong chốc lát, hẳn vẫn không để ý đến Diệp Huyền, tiếp tục bước xuống cầu thang bên mạn tàu, Diệp Huyền nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm, “anh đứng lại!” Tay áo thành linh bị kéo lấy, hẳn quay đầu, Diệp Huyền tức giận nhìn chằm chằm, “anh biết trên Hi Hòa có kẻ phản bội, tôi đã sớm biết. Nhưng không chỉ riêng việc đó, quân đội tình báo mắc sai lầm lớn, hạm đội 742 thực sự làm một cái bẫy... Tất cả những chuyện đó, thực ra anh đã sớm biết rồi, nếu theo tôi suy đoán,” Diệp Huyền nhớ lại câu nói của Crato, “anh nói bọn chúng sẽ không phá hủy chiến hạm, đó là bởi vì mục đích của hạm đội 742 là chiếm lấy Hi Hòa. Mọi chuyện vốn rất đơn giản, giả dụ anh không đến Hi Hòa, thì thượng tá Romon chính là hạm trưởng của Hi Hòa. Hạm trưởng từ lâu đã tạo phản, thì Hi Hòa sẽ là vật trong tay của FPA.”

Những suy nghĩ trong đầu Diệp Huyền ngày càng rõ ràng. “Nhưng chỉ cần Hi Hòa vẫn nằm trong phạm vi kiểm soát của đế quốc, FPA không thể có được nó. Cho nên FPA mới phải đặt bẫy, dẫn dụ điều động binh sĩ của Hi Hòa rời khỏi đế quốc đến thiên hà Jade... Ngay từ đầu quân khu đã muốn

phái hạm đội đi, nhưng nghị viện lại không đồng ý.” Diệp Huyền hít sâu một hơi, “...Lý do là vì trong nghị viện có tay chân của FPA. Sau đó dựa theo kế hoạch của chúng, Hi Hòa sẽ ra trận, tiến tới thiên hà Jade cùng với hạm đội 742 giao chiến sau khi bị ‘đánh rơi’. Thượng tá Romon chỉ cần bí mật giết chết hạm trưởng thì FPA có thể có được chiến hạm cấp cao của đế quốc mà không phải tổn thất một binh sĩ nào.”

“Đó là do tên Romon tự mình tìm tới.” Crato lạnh lùng nhìn Diệp Huyền, “Diệp tiểu thư, ----- có thể thấy, hẳn hiện tại rất không thoải mái, “Tôi thừa nhận hết sức thông minh,” hãnh diện tầm mắt xuống bàn tay đang nắm lấy ống tay áo của Diệp Huyền, “Nhưng lễ nghi của cô thì lại hỏng bét.”

Nhưng Diệp Huyền mặc kệ tên đàn ông đáng ghét này có thoải mái hay không, cô càng níu chặt lấy tay áo của Crato: “Ha ha, chút thông minh đó của tôi so với Tướng quân Crato thì đúng là chỉ bằng một phần mười của ngài. Anh biết rõ kế hoạch của Romon, cho nên mới tương kế tựu kế*. Tôi không biết anh là lấy cớ gì để đến Hi Hòa, FPA sẽ nghĩ như thế nào? Vừa có thể có được Hi Hòa, lại bắt giữ được ngài Công tước của đế quốc Nebula làm tù binh, sự xuất hiện bất ngờ của anh, đối với bọn chúng thật đúng là cầu còn không được.”

(*tương kế tựu kế: lợi dụng kế của đối phương mà lập kế đối phó lại).

Cơn tức giận ngày càng mãnh liệt trong lồng ngực, Diệp Huyền cũng không chú ý đến, cô đang níu chặt lấy cổ tay của Crato: “Sau đó anh thuận lợi đâm bọn họ một nhát, đúng vậy.... đúng vậy... Chật vật trốn chạy khỏi Hi Hòa, thoát nạn thật sự bại trận, chính tôi ngay từ đầu cũng nghĩ như vậy,” cô giơ cổ tay lên, “Cho đến khi tôi phát hiện ra bộ giáp này được lắp ráp dựa theo cơ thể của tôi.”

Nếu không phải là có kế hoạch hạ cánh xuống hành tinh Dopulo từ trước, thì sao Crato lại có thể biết trước mà chuẩn bị sẵn cho một bộ giáp? Sau khi suy nghĩ kỹ càng, những nghi ngờ trong lòng Diệp Huyền dần tiêu

tán. Vì sao Cratokhôngvội quay trở về hệ Mặt Trời, dù biết Romon là kẻ phản bội, tại sao vẫn để cho Hi Hòa rơi vào tay FPA ----- bởi vì...mục đích của Crato chính là,hắnmuốn cho mọi người nghĩ rằng Hi Hòađãbị đánh hạ.

Hoặc chính xác hơn, đó là khiến mọi người nghĩhãndãchết.

ĂN THỊT CHI LỬ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 5: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (5)

Ánh nắng dần tắt, trong rừng chập rây tối sầm lại. Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn về phía chân trời hướng Đông, nơi đó có một ngôi sao đang dần dần lặn xuống - đó là hăng tinh Đông Hoàng của thiên hà Jade, cũng là "mặt trời" của hành tinh Dopulo. Liên tục bốn ba suốt hơn mười tiếng đồng hồ, cuối cùng hai người cũng thấy được nóc nhà màu trắng thấp thoáng sau tán cây xa xa.

Mấy năm trước, đế quốc đã lệnh cho toàn bộ đội nghiên cứu khoa học đóng trú trên hành tinh Dopulo rút về, nhưng trạm nghiên cứu mà các nhà khoa học dựng lên vẫn còn nằm rải rác trên khắp hành tinh Dopulo. Diệp Huyền với Crato phải ở lại trên hành tinh Dopulo này khoảng hơn một tháng, trên trạm Nancy chỉ có một ít vật tư, nên họ phải đi tìm ở những trạm nghiên cứu khác lấy thêm chút thực vật.

"cô ở lại chỗ này." Diệp Huyền đang chuẩn bị phá vỡ cửa ra vào của trạm nghiên cứu thì Crato lại ngăn cản cô, "Hệ thống thông khí trong trạm nghiên cứu có lẽ không còn hoạt động nữa," trong ánh nắng hắt dờng như có chút mĩa mai, "Vì hệ hô hấp của người bình thường rất yếu ớt, ta nghĩ rằng để ta đi vào lấy đồ thì thích hợp hơn."

Đáng giận! Người này căn bản là không kiêng nể gì! Diệp Huyền oán hận nhìn bóng dáng Crato biến mất trong bóng đêm, mặc dù trong lòng vẫn còn

tức giận nhưng vẫn tận chức tận trách bắt đầu xem xét tình huống xung quanh.

Lúc này khi rời khỏi trạm Nancy, cô với Crato đã cãi nhau một trận lớn, sau lần này, hai người có thể nói là đã hoàn toàn xé rách da mặt - thật ra phải nói là Diệp Huyền đơn phương phát tiết phần nộ, Crato đứng đó về mặt hồ hững hờ nhìn cô.

Thái độ này lại chọc giận Diệp Huyền, cô hếch mày, giọng nói chua ngoa: "Như thế nào? không còn lời nào để nói? Mưu kế của ngài bị người ta phá hỏng, bây giờ trong lòng cảm thấy thế nào?... Việc này căn bản là do một tay người thao túng, đúng là một cái âm mưu chính trị đê tiện!"

Sau khi tàu Hi Hòa mất tích, hầu như toàn bộ giới truyền thông đều thảo luận tung tích của Crato. hãnvốn là người đứng đầu của 1 gia tộc trong 9 đại gia tộc trong tay nắm giữ quyền lực thượng tầng, Crato là gia chủ của gia tộc Kel, khi hãndột ngột biến mất, có thể nói chấn động đối với toàn bộ giới quý tộc là không thể lường được.

Diệp Huyền chán ghét những chuyện lục đục dơ bẩn như thế này trong nội bộ, nhưng độ miễn cảm chính trị của cô cũng không quá kém. Ở trong lịch sử của Nebula đế quốc, vì phản loạn mà khiến nền chính trị bị đảo lộn nhiều vô số, hơn nữa trong vụ việc của tàu Hi Hòa thì đối tượng phản loạn còn liên quan đến nghị viện. Cơ quan hành chính cao nhất trong đế quốc - chấp chính viện gần đây đang gặp phải một vấn đề nguy cấp trong cuộc tổng tuyển cử cuối cùng, cho nên Diệp Huyền không thể không nghi ngờ sự việc lần này là do Crato cố ý tạo ra.

Gia tộc Kel tích cực ủng hộ người được giới cầm quyền đề cử là Tiết Mộng Hi xuất thân từ quân đội, mà đối thủ lớn nhất của cô ta lại là Phan Lâm thuộc phe phái của nghị viện. Ngay sau khi tin tức tàu Hi Hòa mất tích được truyền về hệ Mặt Trời, cùng ngày đó người dân đều ra đường biểu tình, số phiếu ủng hộ Phan Lâm ngay lập tức từ vị trí dẫn đầu rớt xuống vị

trí thứ 2 từ dưới lên, mà số phiếu ủng hộ Tiết Mộng Hi vẫn không ngừng tăng lên. Có thể nói vị trí cao nhất trong chấp chính viện đó đã là vật trong tay của gia tộc Kel.

"anh muốn dựng lên một con rối, tốt, tôi không có ý kiến, chúng tôi (người dân thường) cũng đều không có ý kiến." Diệp Huyền cười lạnh, "Dù sao những điều này đều là trò tiêu khiển của giới quý tộc thuần huyết, ngay từ đầu đã không liên quan đến những người dân bình thường như chúng tôi, nhưng anh!" Trong lòng ngực của cô tràn ngập lửa giận, "không nên khiến tàu Hi Hòa cũng liên lụy vào! anh coi những binh sĩ đã hy sinh để bảo vệ anh trở thành cái gì? anh coi sự vinh quang khi làm một quân nhân trở thành cái gì?!"

Đúng vậy, đây là điều khiến Diệp Huyền phẫn nộ nhất. Hoàn toàn không phải vì cô bị Crato xem như đứa ngốc đùa giỡn xoay quanh, từ đầu đến cuối đều không biết cái gì. Mà là vì người đàn ông này căn bản không xem mình làm một quân nhân, cho nên hắn không hề bảo vệ những binh sĩ dưới quyền mình, vì thắng lợi trong cuộc đấu tranh chính trị mà có thể khiến tất cả mọi người đi vào chỗ chết mà không nháy mắt lấy một cái. Cho nên hắn không quan tâm đến vinh dự khi chiến thắng, thoải mái đem tàu Hi Hòa đẩy vào trong lòng địch, đem thần thoại bất bại trong chiến tranh của đế quốc giẫm đạp dưới chân.

"anh làm một chính khách, một đại quý tộc." Diệp Huyền cười lạnh hướng Crato giơ ngón tay giữa lên, "một điều chinh giả."

Sau đó, Crato liền nở nụ cười.

Nụ cười của hắn không có lấy một chút ý tứ tức giận, "Đúng vậy, ta làm một điều chinh giả. Vậy nên, cô muốn như thế nào, Diệp tiểu thư?" Hắn lãnh đạm kéo khóe miệng, "Bởi vì thân phận của ta mà phê phán ta hay làm một mình đánh bại ta rồi đem ta đóng đinh lên thập tự giá?"

"Ta nghĩ cô hẳn không biết rằng," dù là đang phẫn bác lại người khác thì ngữ điệu của hắn vẫn thông dong, tao nhã như cũ, "Đồng minh của FPA ở nghị viện chính là người đó." Nhìn thấy Diệp Huyền kinh ngạc tròn mắt, hắn liền cười lạnh một tiếng, "Đúng vậy, cô rất thông minh, đã đoán ra rồi sao? Đúng như công hồ, người đó chính là Phan Lâm ứng cử viên đang được nhân dân ủng hộ, cùng với thủ lĩnh của Đảng nhân dân Liebig."

Liebig cũng là gia chủ của gia tộc Tama, mà gia tộc Tama cũng làm một trong 9 đại gia tộc. Một đại quý tộc quyền cao chức trọng, mà lại đi quy phục FPA, âm thầm phản quốc?! Diệp Huyền biết rằng tin tức này một khi được tiết lộ ra ngoài sẽ khiến đế quốc gặp một phen rung chuyển dữ dội.

Cô bỗng nhiên hiểu ra dụng ý của Crato, gia chủ của gia tộc Tama đều làm phản, thì người của gia tộc Tama làm sao có thể không có bất kỳ liên quan gì được? Còn có nhóm đồng minh chính trị, nhóm đối tác buôn bán với gia tộc này thì hình như thế nào? Diệp Huyền không dám suy nghĩ tiếp. Quang trọng hơn là, cái vòng lộn xộn này có lợi ích gắn chặt với cái cây to là gia tộc Liebig, cho dù biết hắn là kẻ phản bội, thì đế quốc cũng không có cách nào dễ dàng kết tội được hắn.

"Tôi... tôi hiểu được." Diệp Huyền do dự, "Bởi vì gia tộc Liebig, nên Phan Lâm tuyệt đối không thể ngồi vào cái ghế cao nhất trong chấp chính viện." Vì không để đả thảo kinh xà nên phương pháp tốt nhất là thao túng dân ý, khiến Phan Lâm thất bại trong cuộc tranh cử, "Nhưng ngài *không nhất định phải hi sinh tàu Hi Hòa..." Biết mình đã quá mức, Diệp Huyền chỉ có thể mạnh miệng chống chế.

*(lúc này gọi là anh là do Diệp Huyền đang tức giận, nhưng h Diệp Huyền bình tĩnh lại thì hình k để lại là ngài)

"Tuy rằng đây là cơ mật, nhưng xét thấy sau này cô cũng phụ trách việc này, ta có thể nói trước cho cô biết." Crato cười như không cười nhìn Diệp

Huyền, "Trong số những sĩ quan làm phán trên tàu Hi Hòa, có gián điệp của chúng ta."

"Vậy được rồi..." Lúc này Diệp Huyền đã hiểu rõ toàn bộ, cô đã trách lầm Crato hoàn toàn. Tuy rằng sự việc này là do một tay Crato thao túng nhưng không phải vì muốn giành được nhiều lợi ích hơn mà thậm chí có thể nói, mục đích của hắn cực kỳ cao thượng.

Hắn dường như nhìn thấy suy nghĩ của Diệp Huyền, cười cười nhìn cô nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng: "Cho rằng ta rất cao thượng? Chỉ sợ là cô đã sai rồi, Diệp tiểu thư. Trong mắt của ta, chính nghĩa cũng có thể suy tính giống như lợi ích. Tránh cho binh sĩ của tàu Hi Hòa hy sinh cũng là đại biểu cho chính nghĩa, nhưng so với việc có thể ngăn cản có thể xảy ra cũng là đại biểu cho chính nghĩa, thì ta chọn về sau." Đồng tử hắn hơi chuyển động, lạnh lùng nói, "Bởi vì việc này thoạt nhìn có lợi hơn một chút."

Diệp Huyền hít sâu một hơi, đúng như Crato đã nói, bởi vì Crato có thân phận là điều chỉnh giả, nên ngay từ đầu cô đã ôm thành kiến với hắn.

"thật xin lỗi." cô buông lỏng bàn tay đang nắm chặt cổ tay Crato, "Tôi thấy xấu hổ vì những hành vi vô lễ của mình."

"A." Crato lãnh đạm trả lời, hắn lấy từ trong túi quần ra một cái khăn tay trắng tinh, chậm rãi, tỉ mỉ lau cổ tay của mình, "Ta chấp nhận lời xin lỗi của cô."

"Thực xin lỗi!" Diệp Huyền chỉ có thể cúi đầu, hướng Crato làm một động tác tạ lỗi tiêu chuẩn. Nhưng Crato không thèm để ý đến, cứ thế mà xoay người bước đi.

Được rồi, Diệp Huyền nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, cô thừa nhận mình đã phạm phải một sai lầm ngu xuẩn, nhưng điều này tuyệt đối không thể phủ nhận sự thật Crato làm một tên ngạo mạn, lãnh huyết, bụng dạ hẹp hòi!

cô vừa kết thúc hồi tưởng thì Crato cũng vác theo mấy bao vật tư từ trạm nghiên cứu. Thông thường thì thực vật được đóng gói phục vụ công tác nghiên cứu có thể bảo quản được hơn mười năm, tuy hương vị không được ngon lắm nhưng cũng đủ để hai người có thể vượt qua hơn một tháng này trên hành tinh Dopulo.

Đúng vậy, Diệp Huyền cùng Crato phải ở lại đây nghỉ ngơi, cho đến khi kết quả tổng tuyển cử được chính thức xác định, sau đó sẽ được hạm đội cứu viện của đế quốc tình cờ phát hiện rồi đưa về. Cảm một hành tinh lớn như vậy, diện tích bề mặt khoảng hơn 4 triệu km², chỉ có hai người bọn họ là hai sinh mệnh có trí tuệ.

"Chỉ mới nghĩ đến thôi cũng muốn phát điên lên rồi..." Diệp Huyền nhin không được mà oán thăm.

Crato đi lướt qua bên người Diệp Huyền, bước chân của hắn cũng không dừng lại một chút mà chỉ liếc Diệp Huyền một cái, rồi tặng cho Diệp Huyền một nụ cười lạnh lẽo: "thật bất hạnh, ta cũng nghĩ như vậy."

"....." Diệp Huyền yên lặng ở trong lòng giơ ngón cái, fuck!!!

không nói đến đôi nam nữ vừa nhìn nhau thì đã thấy ghét này nữa, chúng ta quay lại với hành tinh Dopulo, phải thừa nhận rằng phong cảnh trên hành tinh này quả thật rất mỹ lệ. Đúng như dự đoán của Crato, hệ thống thông khí trong trạm nghiên cứu đã không còn hoạt động, trước khi mặt trời Đông Hoàng lặn xuống, hai người đã tìm được chỗ dừng chân dưới gốc cây lớn.

Loại cổ thụ này mọc rất nhiều trên hành tinh Dopulo, là giống đặc hữu của hành tinh này, thân cây cao bằng tòa nhà bốn tầng, nhánh cây tươi tốt tỏa ra bốn phía, trên tán lá nở đầy những đóa hoa màu trắng. Những đóa hoa mỏng manh nở rộ, dưới ánh mặt trời lánh lấp, rục rĩ. Diệp Huyền đứng dưới tán cây nhìn lên, có cảm giác bản thân đang lạc vào một tòa cung điện với những chiếc đèn treo bằng thủy tinh đẹp đẽ.

"Nơi này thật là đẹp...." Diệp Huyền hít sâu vào một hơi, trong không khí mang theo hương thơm dịu dàng, xua tan đi mọi mệt mỏi. Cô cũng liền nói chuyện với Crato, sửa sang lại túi ngủ, dựa sát vào rế để nằm xuống.

Đáng lẽ phải nhanh chóng rơi vào giấc ngủ nhưng Diệp Huyền lại luôn cảm thấy có một loại cảm giác tâm thần không yên. Cổ họng ngọt ngọt giống như có một ngọn lửa cháy bên trong, dần dần ngọn lửa ấy chảy xuôi theo mạch máu, cô cảm thấy thân thể nóng lên, tim đập càng lúc càng nhanh, ngay cả hô hấp cũng nóng rực. Lăn qua lộn lại trong chốc lát, cuối cùng Diệp Huyền cũng không nhịn được. "Tướng quân." cô vừa ngồi dậy liền cảm thấy váng đầu, "Tôi cảm thấy.... Cơ thể tôi có gì đó không bình thường lắm." Lời vừa ra khỏi miệng, Diệp Huyền liền ngậy ngấn cả người. Giọng của cô khàn khàn, hơn nữa... còn kèm theo tiếng thở dốc.

"Mặt của cô..." Crato hơi nhíu mày, hai gò má của Diệp Huyền ửng đỏ bất thường, ánh mắt mơ màng, thậm chí có mấy phần thần trí không tinh táo. Crato không nhiều lời ngay lập tức đi đến trước mặt Diệp Huyền, cúi người xem xét tình huống của cô, "cô thấy không thoải mái ở chỗ nào?"

"Vô cùng..." Diệp Huyền thở hổn hển, "Vô cùng.... không thoải mái..."

Cảm giác cả người nóng rực, cổ họng cô khô khốc, đôi môi cũng run rẩy. Nóng quá, ngực cũng trướng đau dữ dội, cảm giác ngứa ngáy không ngừng làm loạn khắp cơ thể, cô cắn chặt răng, mới đè nén được xúc động không đưa tay lên bóp ngực.

"thật muốn..." Diệp Huyền thấp giọng nỉ non.

"Muốn cái gì?" Crato cúi đầu, khuôn mặt tuần tú cách Diệp Huyền ngày càng gần, hắt nheo mắt lại - hình như trên người Diệp Huyền có thứ mùi gì đó rất lạ.

"thật muốn... cởi quần áo...." Cuối cùng Diệp Huyền cũng nói ra khát vọng mà cô đang cố gắng đè nén, cô vươn tay nhanh như chớp, dưới ánh mắt kinh

ngạc của Crato đề xuống cái nút mở ra bộ giáp ngoài của hắn, một tay đẩy Crato nằm xuống đất, hai chân mở rộng cười lên người hắn.

"cô muốn làm gì?" Vẻ mặt bình tĩnh của Crato, vào giờ phút này, lần đầu tiên xuất hiện vết rạn nứt.

Diệp Huyền cười cười, đây cũng là lần đầu tiên cô cười đến vô cùng quyến rũ trước mặt một người đàn ông. cô cúi thấp người, hôn lên đôi môi của Crato: "Tôi nghĩ là anh."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 6: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (6)

Tôi bây giờ đang làm cái gì thế này?

Trong đầu Diệp Huyền rất hỗn loạn, cô gần như hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì, ngẫu nhiên có chút thanh tỉnh khiến cô sửng sò, nhưng rất nhanh, cảm giác khô nóng khắp người liền hóa thành lửa dục chi phối từng hành động của cô.

"Diệp Huyền!" hán năm dưới người cô, đôi mắt nâu tràn ngập lửa giận, Crato gầm lên giận giữ từng chữ một, "cô đừng tay lại ngay cho ta!"

"anh, đến tận bây giờ vẫn chưa gọi tên em một lần..." Diệp Huyền không chỉ không dừng tay mà ngược lại động tác trong tay lại càng nhanh hơn. Cúc áo bị cô cởi ra từng hạt một, lòng ngực rắn chắc, cân xứng của người đàn ông cũng dần phơi bày ra trước mắt cô. Chỉ có lúc này, Diệp Huyền mới cảm thấy Crato giống một quân nhân. hán không như những quý tộc khác da thịt non mềm, khuôn mặt trắng nõn, cô duỗi tay đâm đâm lên cơ ngực hán, thật cứng rắn, màu da mật ong tràn ngập mùi vị nam tính.

"Em thích nghe anh gọi tên em." cô mỉm cười nỉ non, hơi thở nóng bỏng, thơm tho lướt nhẹ qua tai Crato. hán chợt thấy bên gáy ẩm ướt, đầu lưỡi mềm mại liếm dọc theo cổ hán, rồi ngậm lấy vành tai, mút chặc chặc.

"Nếu còn biết mình là ai," Nếu lúc này Diệp Huyền vẫn còn tỉnh táo, cô chắc chắn có thể nghe ra được Crato đang tức giận đến mức nào, giọng nói của hắn lạnh băng giống như từ sâu thẳm trong địa ngục tràn ra, "thì cô cũng nên nhớ mình đã làm những gì!"

"Em đương nhiên là biết mình đang làm gì." Diệp Huyền cảm thấy lời nói của Crato thật quá buồn cười, cô liếm dọc theo đường cong trên cổ hắn, vừa cắn khẽ lên yết hầu của hắn vừa lúng búng nói. Vì đang khóa gối trên người Crato nên ngay lập tức cô nhận ra cơ thể Crato chợt cứng ngắt. Không chỉ có như thế, vật nam tính dưới hạ thân của hắn vốn mềm nhũn lúc này đang biến hóa một cách nhanh chóng, chỉ trong chốc lát liền nhô lên một khối vừa to vừa cứng, đội lên bờ hông căng tròn của Diệp Huyền.

Có vẻ như... Yết hầu là điểm mẫn cảm của hắn.

Ngay lập tức cô càng thêm dốc sức hôn, mà cơ thể cô cũng càng ngày càng nóng lên, hormone phái nữ nóng rực quanh người Diệp Huyền dần lan sang người Crato. Mái tóc của cô rũ xuống, phất qua trước ngực Crato theo động tác nhấp nhô của cô, khiến hắn cảm thấy cả người đều ngứa ngáy khó nhịn. Cổ áo khoét sâu lộ ra khe ngực sâu hút, còn có thể loáng thoáng nhìn thấy hai điểm hồng nhạt.

Phát hiện bản thân vô lễ nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Diệp Huyền, Crato vội vàng dời đi tầm mắt. Dường như Diệp Huyền cảm thấy rất nóng, cô thô lỗ xé toạc cổ áo, hai bầu ngực cao ngất, căng tròn bật ra, trần trụi bày ra trước mắt Crato đúng là càng khiến hắn phải mở rộng tầm mắt một phen. Nhưng như vậy vẫn chưa xong, Diệp Huyền túm chặt vạt áo của hắn, vài tiếng roẹt roẹt vang lên, cúc áo rơi lộp lộp trên mặt đất - áo của hắn cứ như vậy mà bị Diệp Huyền lột sạch.

Diệp Huyền giống như một nữ thợ săn đứng từ trên cao nhìn xuống đánh giá con mồi của mình, đôi môi ướm át khẽ mở, đầu lưỡi hồng phấn mị hoặc liếm dọc theo khoeo mông một vòng. Chỉ sợ ngay chính bản thân cô cũng không ý

thức được, hành động lúc này của cô có bao nhiêu dâm mĩ, mê người. "Em biết mình đang làm gì." cô lặp lại một lần nữa, bàn tay mềm mại lướt xuống dưới, đầu tiên là cởi ra dây nịt của hắn, kéo quân trang xuống, rồi lột luôn quần lót của hắn, sau đó cầm lấy cái thứ cứng rắn, to lớn nhưng cũng rất yếu ớt đó. Dù Crato là người kiêu ngạo, tự chủ thì trên khuôn mặt lạnh lùng của hắn cũng giấu không được vẻ phần nộ. Lửa giận mà hắn cố kiềm nén này giờ cuối cùng cũng bộc phát. Đối với một quý tộc, họ sẽ không để lộ sự tức giận của mình ra ngoài, mà đối với Crato một người kiêu ngạo đến tận xương tủy thì càng không cần phải nói, hắn chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ và giận dữ như lúc này.

Nhưng Diệp Huyền lại cố tình cảm thấy Crato như vậy lại rất thú vị, nàng thậm chí có chút ác ý vuốt ve đại gia hỏa trong lòng bàn tay mình, khiến Crato nhịn không được mà phải thở dốc, hai mắt cô càng sáng hơn. Nhìn hắn ăn nhấm, cố gắng kiềm chế, Diệp Huyền lại cảm thấy khuôn mặt hắn lúc này lại rất mê người, cho nên dù cô biết mình đang làm chuyện rất vô sỉ, nhưng vẫn không thể không chế được bản thân.

Nhận ra rằng có mảng như thế nào thì đối với cô gái này cũng không có chút tác dụng, Crato bắt đầu uy hiếp cô: "Nếu cô đã biết", Crato cố gắng kiềm nén hơi thở gấp gáp, để giọng nói của mình nghe bình tĩnh như trước, "Tà không thể không cảnh cáo cô, cô sẽ vì chuyện này mà phải trả một cái giá rất đắt."

"Em phải trả cái gì?" Diệp Huyền cười cười, bàn tay đang nắm lấy dương vật của Crato, di chuyển lên xuống, lại đột nhiên duỗi ngón tay ra, đè lên má mắt trên quy đầu bấm mạnh một cái.

"Ừm!" Crato cảm thấy phần eo tê rần, rên lên một tiếng. Chết tiệt! cô ta nhất định là cố ý!

"Em cố ý đó." cô cười đến đáng giận, "Mặc kệ sau này anh định làm như thế nào, nhưng bây giờ," cô nghiêng nửa người dưới, ngay trước mặt Crato cười

ra quần lót của mình, tách ra hai phiến hoa môi ướt đẫm, nhắm ngay cây gậy lớn của hắn mà ngồi xuống, "Bây giờ, anh không làm gì được em."

Đúng vậy, Crato biết mình không có cách nào, chuyện này so với chuyện hắn bị sĩ quan phụ tá của mình bá vương ngành thương cung càng khiến hắn khó có thể chấp nhận hơn. Suốt 27 năm qua, đây là lần đầu tiên có chuyện mà hắn không thể khống chế. Ngoại trừ lúc còn là trẻ sơ sinh, hắn không thể khống chế nhu cầu sinh lý của mình, thì đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên!

Hơn nữa chuyện này là do một tay hắn gây nên, hắn điều chuyển Diệp Huyền trở thành sĩ quan phụ tá của mình, cũng là hắn chọn hành tinh Dopulo làm nơi đặt chân của hai người, cũng chính hắn sắp đặt để chỉ có hai người họ ở trên hành tinh này. Cuối cùng hắn một vô đầu, khiến cho hắn bây giờ toàn thân không thể cử động, chỉ có thể giống như miếng thịt nằm trên thớt.

"anh không phải là lúc nào cũng lường trước được mọi chuyện hay sao?" Diệp Huyền giống như nhìn thấu suy nghĩ của Crato, hoa huyết bị gậy thịt cứng rắn chen vào, cô trừng mắt nhìn Crato một cái, rồi đột nhiên ngồi mạnh xuống, hoa huyết đem dương vật của hắn nuốt trọn vào.

"Fuck! Rất...." Trong phút chốc, khuôn mặt Diệp Huyền hoàn toàn vặn vẹo, "Rất đau!" cô nhất định là bị đục vọng xông lên não, hoàn toàn quên mất chính mình không có mấy kinh nghiệm. Mặc dù tiểu huyết đã đủ ướt át, nhưng khi gậy thịt của Crato vọt vào hoa kính, đỉnh thẳng đến hoa tâm, đau đến mức cô không thể cử động mà chỉ bậy.

Mà Crato cũng không chịu nổi, hắn hít một ngụm khí lạnh, bởi vì bị bộ giáp ngoài trói buộc, nên chỉ còn có phần ngực của hắn là có thể phập phồng. Hắn cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn không được mà nói: "Ta hi vọng cô có thể dùng từ văn nhã một chút, còn nữa...." hắn dừng một chút, nói ra nhưng từ mà từ trước đến nay hắn chưa nói một lần, "cô kẹp chặt quá rồi..."

một tay Diệp Huyền chống lên bụng Crato, cố gắng nâng lên nửa người dưới, dùng hoa huyết chậm rãi ma sát với gậy thịt của hắn, để bản thân có thể thoải mái một chút. "Chẳng lẽ không phải là do cái đó của anh quá lớn hay sao?" cô nhíu mày, ngón tay chạy dọc theo cái rốn của Crato mà khiêu khích, rồi chậm rãi di chuyển xuống dưới, đẩy ra đám lông rậm rậm, đen sì của hắn, cầm lấy một bên tinh hoàn của hắn mà đùa giỡn, "nói thật, tôi dám khẳng định dương vật của anh so với mấy nam diễn viên đóng phim AV đều lớn hơn, xem ra việc cải tạo gen không chỉ ưu hóa trí thông minh cùng diện mạo, mà còn ưu hóa năng lực đàn ông nha."

cô gái này nhất định là muốn chống đối mình, bởi vì mình muốn cô ta dùng từ văn nhảm một chút, cô ta liền biểu hiện càng thêm thô tục. Crato cảm thấy tức đến nghẹn một cục trong cổ nhưng cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, bởi vì đúng như Diệp Huyền nói, bản thân bây giờ không có cách nào trừng trị cô ta. Hắn muốn ngó lơ khiêu khích của Diệp Huyền, hết nhẫn lại nhẫn, nhưng vẫn không nhẫn được mà phản bác: "Ta điều chỉnh giả đời thứ 5, Diệp tiểu thư. Gen ưu thế là do di truyền, mà không phải do cải tạo."

"Oa." Diệp Huyền ngả ngón huyết sắc một tiếng, "anh đúng là thú vị thật nha." Xem ra đàn ông đều thích được phụ nữ khen chỗ đó của mình lớn, ngay cả vị quy tộc thuần huyết lãnh đạm này cũng không ngoại lệ. Điều này khiến cô cảm thấy Crato giống một con người, chứ không phải là một cỗ máy móc. Nhưng nghĩ lại, nếu Crato là người máy, cô nhất định sẽ không muốn thương Crato. "Em vẫn thích nghe anh gọi tên em hơn." cô vén mái tóc dài sang một bên, cúi thấp người, dùng bộ ngực mềm mại của mình cọ xát lên lồng ngực của Crato.

Từ tầm mắt của Crato nhìn sang, Diệp Huyền giống như một cô gái xinh đẹp, cặp mông vênh cao, vòng eo mảnh khảnh hạ thấp, cơ thể uốn thành một đường cong xinh đẹp. Lúc này, dưới đôi chân thon dài của cô ta là gậy thịt của mình đang ra vào vào theo động tác nhấp nhô lên xuống,

thình thoảng lộ ra phần thân của cây gậy thịt đỏ đậm bị dâm dịch thấm ướt đẫm.

Crato thật lòng rất không muốn thừa nhận những hình ảnh đập vào mắt lúc này khiến hắn cảm thấy rất sung sướng. Được rồi, cảm thấy sung sướng trong khi làm tình là một chuyện rất bình thường. Nhưng điều khiến hắn kinh ngạc chính là biểu hiện của Diệp Huyền, tuy cô đang bị mùi hương tỏa ra từ cây đại thụ bên cạnh này làm ảnh hưởng, thần trí cũng không mấy rõ ràng, nhưng so với lúc bình thường thì căn bản là hai người hoàn toàn khác nhau. Trong ấn tượng của Crato, người sĩ quan phụ tá này là một người nghiêm túc, chuộng chính nghĩa, nhưng vẫn đang ở một mức độ có thể chấp nhận được, đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến Crato chọn Diệp Huyền tham gia vào kế hoạch lần này. Nhưng hình như, Diệp Huyền lúc này mới đúng là con người thật của cô ta bị che giấu dưới lớp vỏ bọc lạnh lùng.

Crato chợt nhận ra, hẳn đối với người sĩ quan phụ tá này hiểu biết quá ít. Từ lúc Diệp Huyền vạch trần kế hoạch của hắn, Crato cũng có loại cảm giác này. Cô ta rất thông minh, vượt xa dự đoán của hắn. Bây giờ còn có thêm một cái nữa, da mặt cô ta đúng là dày vượt xa dự đoán của hắn.

Hiện tại, cô gái mặt dày này giống như con mèo nhỏ ở trên người hắn liếm tới liếm lui. Diệp Huyền dường như vẫn còn có chút bất mãn với những lời chỉ trích lúc trước của Crato, giọng nói của cô mang theo âm thanh chặc chặc càng thêm mê người hơn: "Em thừa nhận là em không nên chửi bậy, nhưng ngài cũng biết đó, tướng quân..." hai chữ tướng quân này cô nói cực kỳ chậm, giống như đang khiêu khích Crato, "Làm tình vốn không việc văn nhả, em nghĩ cho dù anh là một quý tộc thuần huyết, thì thời điểm ở trên giường cũng sẽ không cứng ngắt như một con cá chết nha."

"cô cảm thấy ta giống như một con cá chết?" Crato phải mất không ít sức lực mới có thể tạm thời làm lơ cái lưỡi đang quấy rối trong miệng

mình, hẳn muốn dùng đề tài này để đời để lực chú ý của bản thân cũng như của Diệp Huyền bởi vì cô ta có vẻ rất thích phản bác mình.

Nhưng Diệp Huyền lại không làm đúng như mong muốn của hẳn, "anh bây giờ không giống." Diệp Huyền đem đầu lưỡi đang quấn quít trong miệng hẳn rút ra, không cần thận kéo ra một sợi chỉ bạc thật dài. Hình ảnh đậm mờ này khiến Crato thờ đốc ồ ồ, Diệp Huyền giao hoạt cười, giống như đang nói với hẳn, "Nhìn xem, em đã nói mà."

Chính mình vậy mà lại bị cô ta đoán đúng, trong lòng hẳn dâng lên một cổ tức giận vì bị mạo phạm, rồi lại có chút thất bại, bất đắc dĩ, còn có... một chút mờ mịt? Crato không kịp suy nghĩ kỹ càng ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu, khoái cảm mãnh liệt tràn tới khiến hẳn không rảnh để suy nghĩ chuyện khác.

Động tác phập phồng lên xuống của Diệp Huyền càng lúc càng nhanh, bầu ngực cô không ngừng lắc lư trước mắt hẳn, đầu vú đỏ sẫm cứng rắn đứng thẳng, sưng to lên dường như sắp nở ra máu, "A... A, muốn tới... Muốn tới..." Tiếng rên rỉ của cô vừa có chút thống khổ lại vừa chút sung sướng, hai tay bắt lấy núm vú thô bạo vờn vờn. Cô đã không còn tâm tư mà chú ý đến Crato, mà sát không ngừng khiến khoái cảm tích lũy trong hoa huyết càng lúc càng nhiều, động tác ngồi xuống càng lúc càng sâu hơn, khiến gậy thịt hoàn toàn xỏ xuyên qua cơ thể cô, đỉnh đến tận hoa tâm, xuyên qua cổ tử cung, hung hăng va chạm lên tử cung của cô.

"A!!!" Diệp Huyền hét chói tai một tiếng, cuối cùng bị quy đầu to lớn xuyên thẳng qua hoa tâm mà đạt đến cao trào, đậm thủy mãnh liệt trút xuống. Cô kiệt sức nằm rạp trên ngực Crato, mị thịt trong hoa huyết vẫn đang ở trong dư vị của cao trào ra sức mút lấy cây gậy của hẳn. Diệp Huyền cảm thấy hoa tâm chợt nóng rực lên, tinh dịch của hẳn giống như vô số viên đạn, tất cả đều bắn vào trong cơ thể cô.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 7: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (7)

“Chíp, chíp...”

một con chim xanh đuôi dài đang theo cành bay vút qua, không khí buổi sớm vương vấn lại những chuỗi âm thanh trong lành. Nằm dưới tán cây cô gái lo lắng mở mắt, trong đôi mắt vẫn còn nhá nhem buồn ngủ, mở màng nhìn xung quanh, đột nhiên, cô bật người dậy.

Đêm qua cô, hình như, đại khái, dường như, đã ò lên Crato?

“không không không, mình nhất định đang là nằm mơ.” Diệp Huyền dùng sức vỗ vỗ lên mặt, cố gắng đem hình ảnh dâm mỹ ướt át trong đầu nhanh chóng vứt đi, tại sao cô có thể cường bạo được Crato chứ? hẳn là cấp trên của cô, làm một điều chỉnh giả, là quân thần của đế quốc, cho dù xét về sức mạnh lẫn trí óc chẳng nữa, chuyện này là hoàn toàn không thể xảy ra.

Khoan đã, Diệp Huyền bỗng nhớ lại, sau khi thân thể của cô nổi lên phản ứng khác thường, động tác đầu tiên theo bản năng của cô chính là ----- cô đã tát cái nút trên bộ giáp của Crato.

“Shit!” Hung hăng mắng chính mình một câu, Diệp Huyền thật muốn quay trở lại tối hôm qua, đem cái người làm chuyện điên rồ kia mà đánh cho một trận, nhưng cũng không thể làm bộ như không có chuyện gì xảy ra vào tối hôm qua được...

“cô tỉnh rồi?” Thanh âm lạnh lẽo của người đàn ông vang lên, mặc dù là câu hỏi, nhưng trong giọng nói lại không hề có ý hỏi nào. Người Diệp Huyền cứng đờ, tầm mắt nhìn xuống đôi giày bó đang chặm rã đi tới trước mặt cô, quân trang màu đen đã được mặc lên người hảnh một cách đàng hoàng chỉnh tề, li quần thẳng tắp, trang bị trên người chỉnh tề đầy đủ, ngoại trừ... ngoại trừ phần cổ áo đang rộng mở, bởi vì tối hôm qua Diệp Huyền đã xé toạc cúc áo trên áo của hảnh.

“Khụ khụ khụ khụ!” Diệp Huyền bỗng ho khan kịch liệt, trong đầu cô làm một mớ hỗn loạn, làm sao, làm sao bây giờ? Crato Tướng quân sẽ không giết cô để diệt khẩu chứ!?

Hình ảnh cô tự nhiên chân tay luống cuống rơi vào trong mắt của Crato, Crato thần nhiên liếc mắt nhìn cô, từ trong mũi phát ra một tiếng hừ hẹ không thể không nghe thấy nét giễu cợt: “Sao, tối hôm qua cô gan lớn mật đến vậy mà?”

“...Khụ, khụ khụ!” Nghe xong câu này, Diệp Huyền thiếu chút nữa bị nước miếng của chính mình sặc chết. cô đột nhiên hoài nghi có phải Crato đã uống nhầm thuốc, người đàn ông này vậy mà lại có thể trắng trợn mà biểu hiện sự khinh thường ra mặt. Diệp Huyền không nói gì, cô quỳ gối dưới đất, hướng Crato thể hiện sự hối lỗi chuẩn mực, “Chuyện tối hôm qua, tôi thành thật xin lỗi. Tất cả đều là lỗi của tôi, thật xin lỗi! Tôi sẵn sàng trả giá cho tất cả mọi chuyện,” cô dưng lại một lát, “Bất kỳ là giá nào!”

“A.” Ngữ khí của Crato không chút gợn sóng, “Chiếu theo pháp luật của đế quốc, thì cô phải ở trong ngục năm mươi năm. Ta quên mất, cô bây giờ là quân nhân đang thi hành nhiệm vụ,” hảnh đi tới trước mặt Diệp Huyền, Diệp Huyền không tìm lòng được ngẩng đầu lên nhìn hảnh, chỉ thấy trong đôi mắt màu nâu kia ánh lên tia sáng hừng thú không rõ-----không giống như là đang phẫn nộ, cũng không phải là khinh thường, “Mà quân nhân đang thi hành nhiệm vụ sẽ bị xử phạt...”

“Tù chung thân.” Diệp Huyền rũ mắt, thấp giọng trả lời. Tâm công ngày càng chìm sâu xuống đáy, đột nhiên cảm thấy bản thân mình thật buồn cười. Đúng vậy, cô đã làm một chuyện sai lầm, bị trừng phạt là chuyện đương nhiên, “thật xin lỗi.” cô cúi thấp đầu, trong giọng nói tràn đầy sự hổ thẹn.

Crato bỗng cảm thấy nhàm chán vô vị đứng lên, quả nhiên, Diệp Huyền tinh táo cùng với Diệp Huyền coi trời bằng vung tối hôm qua hoàn toàn khác nhau một trời một vực. Nhưng Crato cũng không nghĩ rằng cô là người có nhân cách phân liệt, chẳng qua là bởi vì, cô gái này che giấu con người của mình quá thật tốt. “Đi thôi.” hã xoay người, đôi giày bó dít trên cỏ phát ra tiếng sột soạt, “Nếu như cô không muốn lại một lần nữa giống như một con mèo động dục, thì cách cây đại thụ này xem một chút.”

Sau đó sự xấu hổ cùng yên tĩnh bao trùm suốt cuộc hành trình.

Diệp Huyền cúi đầu đi phía sau Crato, cô nhận ra Crato cũng không phải thực sự trừng phạt cô, nhưng trong lòng một chút thờ phàonhẹn hôm cũng không có. Đầu tiên là áy náy, tiếp đó là hối hận, sau đó... chính là sợ hãi.

Đến tốt cùng cô là vì sao, lại không một chút suy nghĩ liền mạnh mẽ xâm phạm Crato. Đúng là, cô bị ảnh hưởng bởi cây đại thụ kia. Loại cây có thể phát ra một mùi hương có khả năng thôi thúc tình dục. Nhưng cô nhớ rõ suy nghĩ lúc đó của bản thân, cô đã không chút do dự đem Crato đè xuống, đó là một cảm giác... Vui sướng, cảm giác được thỏa mãn mong muốn.

cô không muốn thừa nhận, trong thâm tâm cô lại khát vọng thân thể của Crato, thậm chí cô còn muốn có được.... trái tim của hã.

“Trời ạ...” Diệp Huyền thất vọng che mặt, đúng là điên rồi, bản thân cô điên thật rồi, chuyện này căn bản là không thể xảy ra.

Hơn bảy trăm năm trước, ở thời điểm khi mà nhân loại chưa tiến nhập vào kỷ nguyên vũ trụ, thông qua hạng mục nghiên cứu nhân loại của trụ sở

ngiên cứu SAI, điều chỉnh giả đầu tiênđãxuấthiệnrênTrái Đất. Là một giống người mới được sinh ra từ giai đoạn thụ tinh mà bắt đầu tiếp nhận công trình cải tạo gen, bất luận là trí tuệ, sức mạnh, tướng mạo, tuổi thọ, đều đạt tới đỉnh cao của loài người, vì thế hệ miễn dịch cực kì cao, nên thậm chíhãkhôngthể bị bệnh.

Cả nhân loại chấn động, khi vô số lời khen ngợi, nghi ngờ, cùng căm ghét, ngăn ngại trong ba mươi mấy năm, ngày càng nhiều cặp vợ chồng được tuyển chọn để đưa đến trụ sở nghiên cứu SAI tiến hành thụ tinh, biến con của họ thành một điều chỉnh giả.

Đây chính là điều chỉnh giả đời thứ nhất, khi bọn họ dần dần trưởng thành, từ những lĩnh vực xã hội mà bắt đầu bộc lộ tài năng. So với bọn họ trời sinh đã được hấp thụ gien cải tạo thành những công dân khỏe mạnh, thì thành công đối với bọn họ mà nói, cũng trở nên dễ dàng hơn. Thử hỏi trên thế giới này, có ai không khao khát quyền lực và tiền tài?

Vì vậy, tầng lớp điều chỉnh giả ngày càng nhiều, dưới sự chỉ dẫn của bọn họ, khoa học kỹ thuật phát triển nhanh chóng, tốc độ tiến nhập vào kỷ nguyên vũ trụ của Trái Đất nhanh đến chóng mặt. Cũng vào thời điểm này nhân loại mới phát hiện ra rằng, điều chỉnh giả nếu kết hợp với điều chỉnh giả, sẽ sinh ra đứa bé cũng sẽ là một điều chỉnh giả mang gien Tiên Thiên vượt trội hơn, và một điều chỉnh giả nếu kết hợp với một người thường, thì tỉ lệ sinh hạ một công dân bình thường sẽ là 50 phần trăm.

Những gien vượt trội được di truyền sang thế hệ tiếp theo, đây chính là điều chỉnh giả đời thứ hai.

Mỗi một công dân của đế quốc Nebula khi đến trường sẽ được biết tới sự kiện lịch sử này trong sách giáo khoa, năm CE185, do điều chỉnh giả chiếm giữ ngày càng nhiều vị trí tầng lớp trên, mâu thuẫn giữa bọn họ và công dân ngày càng gay gắt. Để trấn an lòng dân, chính phủ đã phải cưỡng

chế đóng cửa trụ sở nghiên cứu SAI, tiêu hủy toàn bộ tài liệu nghiên cứu, ban hành quy định không được tiến hành tái cấu tạo gien.

Điều chỉnh giả mất một lượng lớn dân số, chỉ có thể thông qua cách sinh đẻ tự nhiên để lại một lần nữa trở nên đông đúc. Vì muốn đảm bảo những thế hệ sau có những ưu thế vượt trội, một phần cũng do bị tập thể người bình thường bài xích, ngày càng nhiều người trong bọn họ chỉ kết hôn trong nội bộ với nhau. Hai điều chỉnh giả đời thứ hai kết hợp với nhau, sinh ra điều chỉnh giả đời thứ ba mang gien vượt trội hơn, dòng máu càng tinh khiết, sức lực càng lớn mạnh, đó chính là nguồn gốc của người mang máu thuần chủng

Hơn năm trăm năm trôi qua, tầng lớp điều chỉnh giả đã nắm giữ toàn bộ quyền lực của đế quốc. Ngoại trừ không có gia tộc đứng đầu, thì tất cả chín đại gia tộc đều có dòng máu thuần chủng. Vì dân số của họ rất ít, nên có nguyên tắc phải bảo vệ và giữ lại những người mang dòng máu thuần chủng. Tựa như mọi công dân của đế quốc đều biết tới đoạn lịch sử kia, người có dòng máu thuần chủng sẽ không thể kết hợp với người thường, đây cũng là một lệ thường.

Gia tộc Clif một trong chín đại gia tộc đã từng xuất hiện trong hợp một người thừa kế của gia tộc muốn kết hôn với một công dân, vì thế đã bị trục xuất ra khỏi gia tộc. Cho dù công dân kia cũng không phải là một người bình thường, mà là chủ của một xí nghiệp lớn rất có danh vọng. Đối với gia tộc của Crato thì Diệp Huyền chưa nghe bất kỳ tin đồn nào giống vậy, nhưng rõ ràng đó là câu chuyện có thật. Crato sẽ kết hôn với cô? Hân và Diệp Huyền sẽ không thể yêu nhau ----- bởi vì nếu không phải là người có dòng máu thuần chủng thì sẽ không có kết quả, không có kết quả, tức là sẽ không có ý nghĩa gì nữa.

Diệp Huyền bỗng nhiên ý thức được, đêm qua, chính là lúc cô và Crato tiếp xúc thân mật nhất.

“Tướng quân.” cô đột nhiên dừng bước, mở miệng kêu lên.

Crato quay đầu, người đàn ông an tuấn hơi nhướng mày, nhưng không phải hấn bực mình, mà là có một chút nghi hoặc, và chính hắn cũng không nhận ra được sự hứng thú.

“Tôi có một vấn đề.” Hai tay Diệp Huyền giấu ở sau lưng, một lát sau lại nắm lấy vạt áo.

“Có chuyện gì?” Crato lãnh đạm nói.

“Đêm qua... ý tôi là, cái chuyện kia vào tối ngày hôm qua,” hắn quan sát người phụ nữ trước mắt cẩn cẩn môi dưới, dường như đang do dự, nhưng vẫn kiên quyết nói ra, “anh có nghĩ muốn một lần nữa không?”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 8: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (8)

Trong khoảnh khắc đó, Diệp Huyền nhìn thấy trên mặt Crato lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Đúng vậy, là kinh ngạc, thì hẳn cũng sẽ có lúc mất bình tĩnh như vậy. Trong đầu Diệp Huyền bây giờ giống như có hai tiểu yêu tinh hoàn toàn trái ngược nhau, một cái lo lắng, khẩn trương muốn chết, còn một cái thì dương dương tự đắc cười cười đánh giá Crato, cảm thấy tự hào khi nhìn thấy hắn thấy thối. Diệp Huyền cảm thấy Crato nhất định là rất muốn hỏi mình "Đầu óc của cô có phải là vẫn chưa tỉnh táo hẳn?", nhưng thật đáng tiếc, lời nói không vẫn nhã như vậy hẳn nhất định sẽ không nói ra.

Mà Crato cũng chỉ nhìn chăm chăm một lúc rồi làm bộ như không có chuyện gì xoay người đi: "Coi như ta không nghe thấy những câu vừa rồi của cô."

"không, tôi nói thật!" Diệp Huyền bước tới, đưa tay bắt được cánh tay của Crato, "Ách... thật xin lỗi." Ngay sau đó, cô vội vàng buông tay, "Tôi không nói đùa, tướng quân, ý của tôi là... Ừm, tóm lại là... ngài hiểu mà."

"Ta không hiểu." Crato lãnh đạm đáp lời.

"Khụ khụ khụ!" Đây lần lần thứ hai trong ngày hôm nay, Diệp Huyền bị sặc nước miếng của chính mình, trên mặt có chút nóng, trong lòng cũng cảm thấy hối hận vì lời nói nhất thời xúc động vừa rồi, nhưng dường như có một loại năng lượng vô hình thôi thúc cô, giục cô nói thẳng ra mong muốn của mình, "Được, được rồi... Tôi nói chính là làm tình." cô liếc mắt nhìn qua Crato, "anh thật sự không nghĩ đến lại làm thêm một lần nữa sao?"

Người phụ nữ này, cô có biết mình đang nói cái gì hay không? Crato cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, hẳn hẳn hẳn Diệp Huyền bây giờ đã hoàn toàn tỉnh táo, cô đang muốn làm cái gì nữa đây? Muốn buông thả bản thân hay là cố ý nhục nhã mình?

Hắn không tự chủ được mà nheo mắt lại, Diệp Huyền thấp thỏm, lo sợ nhìn hắn, bởi vì khẩn trương, cô theo bản năng mà nuốt nước bọt. Được rồi, lấy chỉ số thông minh cùng tính cách cô ta, chắc là không dám làm chuyện cố ý nhục nhã mình.

"Tôi không muốn." Crato nhếch khóe miệng, dùng một loại ngữ khí vi diệu mà trả lời.

"Nhưng mà" Diệp Huyền nhìn không được mà hỏi giọng nói thẫn thờ một câu, "Tối hôm qua anh cũng rất sung sướng nha." Khóe miệng đang nhếch lên của Crato nhất thời cứng đờ, phát hiện độ ấm quanh người hắn đang giảm xuống nhanh chóng, Diệp Huyền vội vàng chữa cháy, "không không không, em không có ý đó, em muốn nói là, là tối hôm qua..." cô hịu mày suy nghĩ, rồi thành khẩn nói, "Chỗ đó của anh rất lớn, so với đàn ông bình thường thì lớn hơn nhiều lắm."

"...." Crato im lặng một lúc lâu, không nói gì mà chỉ nhìn chăm chăm Diệp Huyền, cuối cùng đem lời nói mà mình cố gắng kìm nén này giở ra, "Đầu óc của cô có phải là vẫn chưa tỉnh táo hẳn?"

Sau đó, hãncũngkhôngchờ Diệp Huyền phản ứng lạiđãxoay người bướcđi.

Diệp Huyền dám thề, cả đời này chưa bao giờcôthấy hối hận như bây giờ.

Đầu óc mình đúng làkhôngtinh táo, nhìn xem lúc nàycôvừaanóicái gì? Mời cấptrêncủa mình làm tìnhmộtdêm, rồi còn dámnoí"so với nam nhân bình thường lớn hơn rất nhiều". Có trời biết, ngoại trừ xem qua mấy bộ phim AV,côhậtsựchỉ thấy mỗi cái thứ dưới đũng quần đó của Crato! Điên rồi, điênthậtrồi,côsớm muộn gì cũngsẽbị cái tên lãnh khốc chết tiệt đó bức điên mất!

Mà đầu sỏ của việc này lạikhôngcó chút ý thức về những ảnh hưởng của mình đối với Diệp Huyền,hãndẫn theoôgian nan vượt qua rừng cây rậm rạp, chặt câynhỏ, phát bụi gai. Diệp Huyền kinh ngạc pháthiện, hai ngườiđangmở ramộtkon đường thẳng tắp, giống như dùng dao nhọn bổ đôi ra, tất cả những chướng ngạitrênđường: mãnh thú, côn trùng, hoa ăn thịt người, cây ăn xác chết đều bị hạ gục dưới những nhát dao của Crato mặt lạnh.

Diệp Huyền hoảng hốt nhớ lại những kí ức nămcômười bốn tuổi, khi đó Crato cũng giống như bây giờ.hãngiống nhưmộtkhú báo mạnh mẽ, nhanh gọn, dứt khoát cứu Diệp Huyền, rồi lại nhanh chóng rờiđi.hãnvĩnh viễn sẽkhôngbao giờ nghĩ đến,côbé mà mình từng cứu vẫn còn sống. Nhưng mà, Diệp Huyền cũng hi vọnghãkhôngnhớ tới những chuyện đó.

Tất cả mọi chuyện đều giống như ngày hôm qua, lúc mặt trời sắp lặn xuống, Diệp huyền thấy được tán lá của cây đại thụ đó ở phía xa xa, Crato đưa thuốc ngừa côn trùng chocô: "Ở chỗ này chờ ta."

"Ngài muốnđiđâu?" Diệp Huyền nhịnkhôngđược mà tiến lên hỏi.

"Trạm nghiên cứu."

Trong rừng Ryan rất yên tĩnh, cho đến khi bóng dáng của Crato khuất sau những gốc cây Diệp Huyền mới đem tầm mắt thu trở về. cô khởi động thiết bị quan sát trên phạm vi rộng, cách cây đại thụ đó không xa là nóc nhà màu trắng của trạm nghiên cứu.

một trạm nghiên cứu, một gốc cây đại thụ, đây chỉ là trùng hợp thôi sao? Hay là có mối liên hệ nào đó? Crato sẽ không bao giờ làm chuyện vô nghĩa, trong suốt khoảng thời ở cùng hẳn, Diệp Huyền hiểu rõ một điều mỗi một thành động của hẳn đều có mục đích rõ ràng. Lần đầu tiên tìm trạm nghiên cứu là để bổ sung vật tư, nhưng hẳn lại cố tình tìm cái thứ hai lại là vì cái gì?

Lúc Crato trở về, Diệp Huyền dứt khoát hỏi rõ chuyện này. Bây giờ trước mặt Crato, thái độ của Diệp Huyền là vô mê không sợ sứt, không chút che dấu nghi vấn của mình.

Mà Crato cũng không cảm thấy bị mạo phạm, hẳn cảm thấy bản thân dường như đã quen với việc này. Trong mắt người phụ nữ này, hẳn có lẽ là người gian xảo nhất trên đời, cho dù là hắt hơi cũng là đang cố tình che giấu âm mưu gì đó. Nhưng Crato cũng không phủ nhận bởi vì hẳn đến đây đúng là có mục đích.

"Đội nghiên cứu nhất định đã tìm ra những thông tin có giá trị." Crato thấp đèn lên, dưới ánh sáng của ngọn đèn, đôi mắt màu nâu của hẳn giống như hai khối hổ phách, vừa thần bí vừa trong suốt, "công nghệ rằng, thiên hà Jade có tám hành tinh, để quốc vì cái gì lại cử đội nghiên cứu đến hành tinh Dopulo?"

thật ra Diệp Huyền đã cảm thấy kì lạ từ trước, môi trường hành tinh Dopulo tuy rằng phù hợp để sống, nhưng thật ra lại không có nhiều giá trị nghiên cứu. công nghệ hoặc nhìn về phía Crato, liền thấy hẳn hơi nheo mắt lại: "Bởi vì trên hành tinh Dopulo có chất titanium."

Diệp Huyền giật mình, titanium, nó được gọi là nguồn năng lượng vàng cho ngành công nghiệp vũ trụ. Trong kỉ nguyên vũ trụ bây giờ, việc vận chuyển hàng hóa giữa các hành tinh là rất phổ biến, năng lượng cũ đã sớm bị đào thải. Titanium là nguồn năng lượng mới để thay thế. Cho dù là tàu chiến Hi Hòa hay là những con tàu gia đình loạinhỏ, nó tóm lại là tất cả các loại tàu vũ trụ, đều cần titanium làm nguồn năng lượng, mà trên Trái Đất lại không có chất này.

Vừa quý giá vừa thiết yếu đến như vậy, nếu trên hành tinh Dopulo thật sự có titanium, Diệp Huyền dám cam đoan, đừng nói là mấy đội nghiên cứu, để quốc thậm chí sẵn lòng phái một đội quân đến đây bảo vệ nguồn khoáng sản này.

"Đây là cơ mật." Diệp Huyền khẳng định chắc chắn vì trước giờ cô chưa từng nghe nói đến chuyện này.

Crato gật đầu, "Việc khai thác khoáng sản này chỉ mới tiến hành đến giai đoạn thăm dò, cô có biết, titanium không chỉ quý giá mà khó khăn khi khai chúng cũng rất nhiều, vì không dễ bị lãng phí, nên phải cam đoan chính xác một trăm phần trăm. Nhưng nhóm nghiên cứu này đã rút khỏi đây từ mấy năm trước." không đợi Diệp Huyền hỏi Crato đã trả lời tiếp, "Nguyên nhân là những điều chỉnh giả trong đội nghiên cứu này ở trên hành tinh Dopulo được nửa năm thì lần lượt xuất hiện tình trạng suy kiệt đường hô hấp ở những mức độ khác nhau."

Diệp Huyền kinh ngạc tròn mắt, "Điều này là không thể." Điều chỉnh giả có hệ gen cường hãn làm sao có thể xuất hiện tình trạng suy kiệt đường hô hấp, "Chẳng lẽ..." cô dừng một chút, "Người bình thường lại không có việc gì?"

"Đúng là như vậy." Crato mím môi. sự việc kì quái này rất nhanh liền được nhóm cán bộ cao cấp của quân đội chú ý, hơn nữa nhóm nghiên cứu này cũng là do quân đội phái đi. Nhưng không đợi đến khi sự việc được điều

trarõ ràng, bởi vì sự tranh đấu giữa các phe phái, mà hạng mục nghiên cứu này bị mắc cạn. Mãi cho đến khi Crato tiếp nhận vị trí quân đoàn trưởng quân đoàn 5, sự việc này mới được đưa ra điều tra lại.

"Đây là việc nhân tiện mà ngài nói lúc trước." Diệp Huyền đã hiểu được suy tính của Crato, chuyện tàu Hi Hòa là mục đích chủ yếu của hắn, còn sau khi đáp xuống hành tinh Dopulo thì nhân tiện điều tra luôn sự việc kia. Có đôi khi cô không thể không bội phục người đàn ông này, rất thận trọng, không làm bất cứ chuyện dư thừa nào.

"Để điều tra tiếp thì còn phải chờ phái trên phái người tới đây, nhưng mà" Crato liếc Diệp Huyền một cái đầy thâm ý, "Ta nghi ngờ việc suy kiệt đường hô hấp có liên quan đến cây Dahlia này."

"Sao, sao có thể như vậy." Diệp Huyền cảm thấy trên mặt mình có chút đỏ, "Cây Dahlia có tác dụng như thuốc kích dục... Nhưng lại chỉ ảnh hưởng đến người bình thường."

"không phải là cây Dahlia mà là trạm nghiên cứu bên cạnh cây Dahlia." Phát hiện Diệp Huyền có chút xấu hổ, Crato dời tầm mắt, "Trạm nghiên cứu đều xây dựng cách mỏ titanium không xa, có thể có sự liên hệ giữa hai thứ này là suy đoán hiện giờ của ta."

Thấy Crato không nhìn mình, Diệp Huyền âm thầm nhen hàng thở ra. Được rồi, hắn đúng là rất có phong độ thân sĩ. Nhưng mà, cô cảm thấy cơ thể mình đang dần nóng lên...

"Vì sao ngài lại nói chuyện này cho tôi biết?" Diệp Huyền cố gắng suy nghĩ để dời đi sự chú ý của mình, "Tôi muốn hỏi vì lý do gì mà ngài chọn tôi làm sĩ quan phụ tá?"

Ý tứ của Crato rất rõ ràng, nói cho Diệp Huyền biết, thì có nghĩa là sau này Diệp Huyền sẽ tham gia vào việc này. Cũng như hắn đã nói, đây là chuyện cơ mật, mà hắn cũng không phải là quá tính nhiệm mình.

"Trước khi quyết định bổ nhiệm cô, tôi đã cho người điều tra trong vòng nửa năm." hãncười như không cười nhìn cô, "Gia thế trong sạch, lí lịch đơn giản, sau lưng không dính líu đến những quan hệ lợi ích phức tạp, thái độ làm người rất tốt, luôn cố gắng nỗ lực, có tinh thần trách nhiệm cao, cùng với lòng tự hào khi làm một quân nhân, nhưng lại từng vi phạm mệnh lệnh "đặc biệt" của cấp trên. Những điều này có nghĩa là gì cô biết không?" hãncũng không đợi Diệp Huyền trả lời, dù cô đang ngời đôi diện hấn. Có lẽ là do ánh đèn, hai gò má của cô đỏ ửng, trong mắt dường như vừa lóe lên một ngọn lửa. "Có nghĩa là chỉ cần không đưa ra những mệnh lệnh xúc phạm điểm mấu chốt của cô, cô đều nghiêm túc thực thi, thậm chí bởi vì lòng tự hào khi làm một quân nhân, cô còn có thể tự nguyện hi sinh. cô là một trợ thủ đặc lực cũng là người biết giữ bí mật."

"VẬY..." hãncó cảm giác giọng của Diệp Huyền lúc này nhỏ hơn mà yếu đuối, "Tôi nghĩ, ngài nói những lời vừa rồi có nghĩa là, cho dù tôi làm chuyện mạo phạm với ngài, ngài cũng sẽ không giết người diệt khẩu có đúng không? Dù sao thì tôi đối với ngài vẫn còn có ích mà."

Trong nháy mắt mặt Crato đen lại, hãnnghiến răng nghiến lợi nghĩ, người phụ nữ này bị cái gì vậy? Cứ cố tình úp mở thì ai biết trong bình cô ta chứa gì.

"thật xin lỗi." Diệp Huyền mếu máo, không biết từ lúc nào, mặt của cô cách Crato càng ngày càng gần, "Tướng quân, tôi không có ý chọc giận ngài." Crato chợt pháthiện, mặt của cô cực kì đỏ, khi nói chuyện, đôi môi khép mở, phun ra hơi thở nóng rực phất quan mặt hấn, mang theo cảm giác say mê, nóng bỏng, "Bởi vì em pháthiện, em hình như lại động tình rồi."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 9: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (9)

Lúc này, đôi môi mềm mại đầy đặn của người phụ nữ cách khuôn mặt Crato không quá nửa tấc. Cô vờ ăn xong câu đó, liền chớp chớp đôi mắt, rất muốn ôm lấy cổ của Crato, “không được không được!” Diệp Huyền dùng sức lắc lắc đầu, “Mình không thể làm vậy được.”

Nguyên nhân có lẽ do vẫn còn cách cây đại thụ khá xa, mặc dù hiện giờ cả người Diệp Huyền đang nóng lên, lửa dục cuồn cuộn không ngừng trong cơ thể, nhưng dù sao cô vẫn giữ lại được một chút lý trí. Tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm giống như tối hôm qua nữa, nhưng người đàn ông trước mặt lại giống như một món ăn quý hiếm mà ngon miệng, dụ dỗ cô liều lĩnh muốn nhào tới, hung hăng xé mở quần áo của hắn, dùng hết sức lực mà hôn hắn...

Như vậy mà mặc sức tưởng tượng, nhưng càng nghĩ Diệp Huyền lại càng khó chịu. Cô vô thức liếm môi, hoa huyết ngứa ngứa không ngừng lan khắp toàn thân, rất nhanh từ khe huyết chảy ra đầm dịch ướt át, làm ướt đầm nụ hoa bên trong cùng quần lót. “Muốn...thật là muốn...” cô gái không ngừng thở dốc vờ an hạ hàng vừa quyến rũ, cô run rẩy vươn tay, tựa hồ muốn nắm lấy vạt áo của Crato, nhưng ý chí của quân nhân còn sót lại trong cô đã ngăn động tác của cô lại, thay vào đó Diệp Huyền bắt đầu cởi quần áo của chính mình.

Bất quá chỉ là trong chốc lát, nửa thân trên mềm mại của cô gái đã lộ lồ trước mặt Crato, cô giống như một con thiên nga đang vươn cổ khoan khoái,

lửa dục khiến cơ thể ngày càng căng cứng, bầu ngực vươn thẳng không hề che đậy cứ thế mà phơi bày trước ánh sáng ban ngày, nhũ hoa bên trên đỏ sẫm mê người như một thứ trái cây ngon lành khiến người ta muốn hái lấy. “Ngứa quá...thật là ngứa...” Nâng lên bàn tay nhỏ bé, ôm lấy hai bầu ngực mà hung hăng đùa bỡn, khiến chúng ngày càng nở rộ vừa đau vừa ngứa, thanh âm của Diệp Huyền lúc này đã mang theo nước nở. “thật là khó chịu...Hu hu, mau giúp em...giúp em...”

Về mặt Crato không thay đổi nhìn Diệp Huyền, trong đôi mắt của cô hiện lên ánh nước trong suốt, mặc dù hiện giờ cô đang trước mặt hắn bày ra bộ dáng dâm mỹ mà rên rỉ tự an ủi chính mình, nhưng không biết vì sao, Crato lại thấy cô giống như một con vật nhỏ đáng thương, như mèo con chẳng hạn. cô cầu xin Crato, dùng âm thanh mềm mại, mang theo cả nước nở. cô cái gì cũng chưa làm, thậm chí là đụng đến một mảnh áo của Crato, nhưng cảm giác giống như đang có bàn tay mơn trớn cơ thể hắn vậy, cái lưỡi mềm mại ướt át liếm qua lại trước mặt Crato...Ánh mắt của người đàn ông càng âm u, vật to lớn trong quần cũng ngày càng hưng phấn. “Chết tiệt!” Cuối cùng, hắn hung hăng chửi thề một tiếng, động tác thô bạo ôm lấy hông của Diệp Huyền, môi của hắn áp vào đôi môi mềm mại của cô.

“A!” Diệp Huyền đau đớn kêu lên, cũng không biết có phải Crato quá mức vội vàng nên vẫn còn thiếu kinh nghiệm, răng của hai người đập vào nhau. Nhưng không ngại trong hai người để ý, Diệp Huyền giống như được giải thoát liền đem mình dính sát vào cơ thể của Crato, bầu ngực sưng đỏ không ngừng ma sát với lồng ngực của Crato, hai chân cô mở rộng kẹp lấy thắt lưng của Crato, dâm dịch theo bắp đùi chảy xuống, rất nhanh quần của Crato bị làm cho ẩm ướt. Hai người bọn họ nhiệt tình đón lấy nhau, môi cùng môi chạm nhau, lưỡi cùng lưỡi dây dưa, cùng nhau trao đổi nước bọt làm thấm ướt khoe miệng của Diệp Huyền, cô vừa lợi dụng khe hở lúc triển miên mà nũng nịu rên rỉ, vừa bắt đầu làm càn rỡ áo của Crato.

Crato thấy động tác củacôthậtlầu lắc, liền nhanh chóng cởi hết trang bịtrênngười, hai người bọn họ liền trần truồng dán sát vào nhau. Diệp Huyền nhân cơ hội này đem đầu lưỡi từ trong miệng Crato rút ra, giọngnóicủacôvẫn còn mang theo dư vị kích động, thở hổn hển từng cơnói: “Cái này, lần nàykhôngtính là em cưỡng gian.”

Cratođangcởi váy của Diệp Huyền xuống, nghe vậy động tác liền dừng lại.hắnnghĩđầu, trong con người màu nâu kim loại giống nhưđangcó ngọn lửa sôi trào, cũngkhôngbiết là dục hỏa, hay là lửa giận. Về mặt Diệp Huyền vô tội nhìnhắn: “sẽkhôngcó vấn đề gì chứ? Em muốn xác nhậnmộthút, dù sao...em cũngkhôngmuốnditù chung thân đâu.”

“cô tốt nhất nên im miệng lại.” Crato lạnh lùng trả lời,hắnthựcsựkhônghiểu nổi người phụ nữ nàyđangnghĩ gì nữa, ở trước mặtmộthười đàn ông còn vài ba lần nhắc tới chuyện đó khiếnhắnnổi nóngkhôngthôi, rốt cuộcchính là cố tình khiêu khích, vẫn làkhôngsợsẽchọc giận tớihắn. Crato nghĩ mình có nên hung hăng giáo huấn chocômộthtrận. Nghĩ vậy,hắncũngdo dự nữa, bàn tay to bóp chặt lấy hông Diệp Huyền, đemcôđặt lên thân cây mà hôn kịch liệt.

Lần này cảm giác giống nhưmộthtrận cuồng phong đột ngột kéo đến, Diệp Huyền nhận racôcăn bản cũngkhôngcó biện pháp chống cự. Thậm chícòn bị hôn đếnkhôngthể hít thở, đầu lưỡi của người đàn ông quấy phá bên trong cái miệngnhỏhắn củacô, tàn sát bừa bãi từng chổmộtbên trong cổ họngcô, sức lực quá lớn, thiếu chút nữa muốn đem luôn cái lưỡi thơm tho củacô mà nuốt vào. “Ừm!-----ừm!-----“côliều mạng đánh vào lưng của Crato, lộ ra khuôn mặtnhỏhắn bị ghen đến đỏ bừng. Cuối cùng Crato cũng có lương tâm bỏ qua cái miệngnhỏcủacô, bày tay to với vào giữa hai châncô, động tác mạnh mẽ đẩy hai chân thon dài củacôra, gậy thịt cứng rắn chia vào miệng huyết.

Crato đột nhiên dừng lại, bộ ngực của Diệp Huyền kịch liệt phập phồng lên xuống,côvẫn chưa hoàn hồn lại từ nụ hôn vừa rồi, nhưng hoa tâm ngứa

ngáykhôngngừng nhắc nhở cô, “Em muốn...” cô nắm tay Crato, kiều mị rên rỉ giọng nói mềm mại dường như sắp chảy ra nước, “Mau tiến vào...Em muốn anh tiến vào a.”

Trong nháy mắt, trong lòng hẫng năm ảm đạm phát cảm giác muốn bạo ngược khiến Crato thiếu chút nữa phát cuồng. hẫng chưa bao giờ có cảm giác kịch liệt nào như hiện giờ, muốn xông vào, muốn xỏ xuyên thật sâu vào người Diệp Huyền, khiến chocô phải thét chói tai.

Và hẫng đã làm vậy.

“A!” đột nhiên tiến quân thần tốc khiến Diệp Huyền nhanh chóng đã đến cao trào, gậy thịt của người đàn ông vừa lớn lại vừa cứng, đỉnh mở hoa môi, mở ra tầng tầng lớp lớp mị thịt, một mạch chọc tới nơi sâu nhất của tiểu huyết. Trong sự hoảng hốt công nghệ mình đã sinh ra ảo giác, hành lang mềm mại bị chống đỡ tràn đầy, gậy thịt tỏa ra hơi nóng cơ hồ muốn hòa tan với mị thịt, dâm dịch dưới sự kích thích không ngừng kịch liệt tuôn ra, hoa huyết càng ngày càng ảm ướt, nhưng cũng co rút ngày càng chặt hơn.

Cảm giác lần này so với tối hôm qua không giống nhau, đều là bị ăn, nhưng tối hôm qua là vui sướng bị động. Crato có thể cảm giác được tiểu huyết của cô gái đang mở ra nút lấy dây gậy của hẫng, mà hẫng lại có thể tùy ý giày vò cô, lúc nhẹ lúc nặng, khi thì nhanh khi thì chậm, hẫng dùng gậy thịt đem tiểu huyết mở rộng khiến cô khóc lên.

hẫng không tìm được mà bật ra một tiếng hừnhừ trong cổ họng, được hoa huyết bao bọc bên trong khiến gậy thịt lại phồng lớn hơn, Crato mạnh bạo cắn lấy cần cổ của Diệp Huyền. thật mất thể diện, một Tướng quân cao ngạo lại lần đầu tiên sinh ra ý niệm muốn vùi đầu xuống đất, mà hẫng lại sáng khoái đến độ thiếu chút nữa đã bắn ra, dù chỉ là cắn vào cổ Diệp Huyền, nghĩ vậy hẫng cố nén lại tiếng thở dốc trong cổ họng.

Chết tiệt! Chết tiệt! Người đàn ông gần như thất thố mà bật ra tiếng chửi thề trước cô gái dưới thân, tiểu huyết của cô thật thấm ướt, thật mềm mại, lại như thể mà mút vào, gây thít dễ dàng đi đến nơi sâu nhất, mỗi một lần rút ra thì rách thít bên trong lại lưu luyến không rời mà bao bọc chặt chẽ lấy thân gây, khi cắm đi vào thì cơ thể thơm mát của cô sẽ không tìm được mà run rẩy, dâm dịch như mưa xì xì vẩy ra, đung đưa cao thấp khiến nàng rên rỉ yêu kiều, dục hỏa trong mắt của Crato bùng lên dữ dội.

“Ừ, ừ...thật nhanh a...Quá nhanh, Tướng quân...A, ừ a...” Hai tay Diệp Huyền ôm chặt cổ của Crato, bởi vì trước sau bị dâm kịch liệt, cái miệng nhỏ phát ra tiếng rên nhỏ đứt quãng. Crato dùng tay nâng cái mông tròn trịa của cô lên, đem mặt vùi giữa hai bầu ngực của cô mà liên tục liếm mút. Diệp Huyền chưa từng nghĩ tới người đàn ông này cũng có lúc làm ra hành động kịch liệt như vậy, lưỡi của hắn phớt qua bầu ngực cứng rắn, rồi lần lượt ngậm lấy hai bên đầu vú vừa cắn vừa mút, giống như nếu không đem đầu vú mút đến rách da thì sẽ không bỏ qua.

Diệp Huyền thực sự là không chịu nổi, chỉ có thể ra sức kẹp chặt hoa kính, muốn đem Crato hút đến phải bắn ra. Crato hung hăng vồ vào cái mông nhỏ của Diệp Huyền một phát, hăng hăng đầu, trong lúc hoảng hốt Diệp Huyền nghĩ mình đã thấy được ánh mắt giống như một con thú, đôi mắt nâu xinh đẹp vừa phát sáng lại lạnh lùng. Người đàn ông nhếch môi, âm thanh gợi cảm lướt qua bên tai Diệp Huyền nói nhỏ khiến cô run rẩy: “Tôi đã nói rồi, cô sẽ phải trả giá rất lớn.” Hắn thậm chí còn gọi tên của Diệp Huyền, “Diệp...Huyền.”

Cái giá phải trả là gì? Bộ não điên loạn của Diệp Huyền còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận. Rất nhanh, cô đã hiểu được.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 10: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (10)

Trên hành tinh Dopulo không có vệ tinh, trong đêm khuya yên tĩnh, chỉ có mấy ngôi sao sáng lấp lóe nổi bật trên màn đêm đen như nhung. Trong bóng tối ánh sáng phát ra từ ngọn đèn trông cực kì chói mắt, hai bóng người in dài trên mặt đất, chỉ nhìn thấy người đàn ông đang ôm lấy thắt lưng của người phụ nữ, cặp môi không ngừng di chuyển tới lui, môi kéo người phụ nữ phía trước cũng lắc lư theo, hai bầu ngực run rẩy rung động, khiến người ta nhìn vào mà hoa cả mắt.

Tiếng rên rỉ của người phụ nữ dường như xé tan màn đêm, giọng nói êm ái, quyến rũ, thanh âm như tổ như khóc, dường như rất thống khổ, nhưng lại có mấy phần nũng nịu, yếu đuối cùng sung sướng. Nếu có người ở gần đây, chắc chắn có thể nghe được những câu nói khiến người ta huyết mạch phun trào, phần nhiều là giọng nữ mềm mại đang nỉ non --- “A, đừng mà, đừng đình nơi đó...” “Sắp tới, sắp tới rồi...”, “Quá sâu, sắp bị anh đâm nát rồi... Xin anh tha cho em... Tiểu huyết cũng sắp bị anh đâm nát rồi...” Mà người đàn ông dường như đang cố gắng kiềm nén tiếng rên rỉ nơi cổ họng, chỉ có tiếng thở dốc ồ ồ như dã thú, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng bộp bộp, trên bờ môi người phụ nữ lại xuất hiện thêm mất dấu tay, “kẹp chặt, cô không phải là muốn bị người ta đâm nát sao?.... Đúng thế, ừm... kẹp chặt thêm chút nữa!”

Bờ hông trắng nõn lại bị hấn tát mạnh một cái bốp, Diệp Huyền nức nở dùng hai tay ôm lấy thân cây, thuận theo lời của Crato nhếch hông cao hơn. Cô không biết mình đã bị hấn làm bao lâu, cảm giác động tình trong cơ thể đã sớm biến mất, nhưng Crato lại giống như không biết mệt mỏi, dùng gậy thịt cứng rắn, nóng bỏng của hấn đâm vào trong cơ thể của cô, mỗi cú thúc của hấn càng ngày càng sâu, càng ngày càng mạnh. Nơi hai người kết hợp cả đâm thủy lẫn tinh dịch không ngừng trào ra khiến hạ thân hai người ướt nhẹp, hơi thở đậm mĩ tản mát ra bốn phía. Mỗi khi Diệp Huyền cảm thấy cơ thể mình đã bị hấn ép cạn, không chảy ra được thêm một chút đâm thủy nào, thì cô lại bị gậy thịt dính đầy đâm thủy của hấn ép cho chảy ra, đâm thủy chảy dọc theo bắp đùi hai người, tí tách rơi xuống khiến trên mặt đất nơi hai người đứng cũng ướt đẫm một mảng lớn.

”Đủ rồi, thật sự đủ lắm rồi...” Lại run rẩy đạt tới cao trào, Diệp Huyền cuối cùng cũng nhịn không được mà khóc lên, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt cô, Diệp Huyền cố gắng đẩy khuôn mặt Crato đang tiến lại gần muốn hôn lên mặt cô, trong giọng nói tràn ngập ủy khuất, “Đâu phải chỉ có một lần.... Ô ô ô, em chịu không nổi...”

Cô thật sự không hiểu được, Crato lúc trước luôn tỏ vẻ nghiêm túc, cứng nhắc, lại vừa mới khai trai, sao có thể so với người bị kích dục là cô còn mạnh mẽ hơn gấp mấy lần. Làm liên tục không ngừng đã sớm khiến hai chân cô bủn rủn đứng cũng không vững, trong hoa kính là một mảng lầy lội, nóng bỏng giống như có một ngọn lửa đang nướng cháy hạ thân của cô. Nếu Crato không dùng tay bóp chặt hông của cô, Diệp Huyền đoán chắc là sẽ ngồi phịch xuống đất.

Crato cười lạnh một tiếng: “Đó là cô nói.” Ý của hấn chính là, hấn không hề nói là chỉ làm một lần. Trong khoảnh khắc này hấn thật sự muốn đem người phụ nữ đáng giận này giết chết dưới thân hấn, như vậy sẽ không còn người nào có thể khiến hấn thất thố như bây giờ nữa.

Hắn nói thêm gì nữa, mạnh mẽ ép Diệp Huyền quay đầu, cuốn lấy cái lưỡi của cô mà cắn mút. Một chân của Diệp Huyền thì đứng thẳng, chân còn lại thì bị Crato banh rộng ra gác lên khủy tay hắn. Cái miệng nhỏ giữa hai chân cô thì cũng bị banh rộng, Crato cúi đầu, hai mắt đỏ lên nhìn dương vật to lớn của mình mạnh mẽ ra ra vào vào giữa cái miệng nhỏ hồng hồng nộn nộn của cô, mỗi lần hắn rút ra trên dương vật của hắn đều bị dâm thủy của cô thấm ướt đẫm. Hai phiến hoa môi nhỏ bị chà đập đến nổi sưng đỏ lên, rất đáng thương. Hình ảnh trước mắt vừa chật vật vừa dâm mỹ khiến hắn càng thêm hưng phấn, nhưng hắn biết mình không thể cứ tiếp tục phóng túng như vậy, thô bạo dâm chọc thêm mấy trăm lần, Diệp Huyền bị hắn dâm đến mức khóc nước nở mà đạt tới cao trào, Crato cuối cùng cũng đem tinh dịch nóng bỏng của mình bắn thẳng vào trong cơ thể của cô.

#

”Ừm...” Cô mơ màng nỉ non một tiếng, cả cơ thể đều đau nhức giống như bị thứ gì đó nghiền qua, Diệp Huyền chậm rãi ngồi dậy. Mọi thứ đều giống hết ngày hôm qua, cô tỉnh dậy từ trong dư vị của tình ái kịch liệt, trong đầu là một mớ hỗn độn, ánh mắt mê man nhìn về phía người đàn ông trước mặt.

Cô thì cả thể xác lẫn tinh thần đều uể oải, còn hắn thì ngược lại, rõ ràng người dùng sức lực nhiều là hắn, nhưng Crato lại có vẻ tinh thần vô cùng sáng khoái. Hắn ngồi bên cạnh đồng lửa, đang xử lý đồng thực vật mà hai người tìm được, cố làm cho hương vị của chúng không quá mức khó nuốt, dù cho hoàn cảnh có đơn sơ đến mức nào đi chăng nữa thì động tác của hắn vẫn tao nhã như trước. Giống như trước mặt hắn không phải là một đồng thực vật hỗn độn mà là một bàn dài tràn ngập thức ăn tinh xảo. Mà thái độ của hắn cũng cực kì bình thản giống như người đã làm ra những hành vi không khác gì cầm thú tối hôm qua không phải là hắn.

Có lẽ là do bầu không khí bây giờ quá mức kì quái nên sau một lúc mơ màng, ngây ngốc nhìn hắn thì Diệp Huyền bất ngờ thốt ra một câu: “Cho

nên, quan hệ giữa chúng ta bây giờ là “bạn giường” sao?”

”Phụt!” Crato đang uống nước, nghe thấy câu đó liền sặc một ngụm nước, rồi chật vật ho khan một hồi.

Diệp Huyền kinh ngạc tròn mắt, vẻ mặt khó tin: “Anh, anh cũng sẽ bị sặc nước á?!”

Crato khó khăn lắm mới ngừng ho khan được, cho dù hắn cố gắng muốn làm ra vẻ không sao, nhưng khuôn mặt đen thui của hắn muốn giả bộ cũng không giả bộ nổi. Hắn không thể hiểu nổi, trong đầu người phụ nữ này hắn là người như thế nào? giảo hoạt, âm hiểm, lãnh khốc vô tình, còn con mẹ nó lúc làm tình mà vẫn lạnh như băng, uống nước mà không bao giờ bị sặc thì đúng là người máy! Trong lúc tức giận Crato vẫn không nhận ra rằng đây là lần đầu tiên trong đời, hắn có những suy nghĩ không lịch sự - càng tức giận hắn càng thấy hỗn loạn mà khiến hắn cảm thấy thất bại nhất là cảm giác vô lực. Nhưng Crato lại khó hiểu hắn thế nhưng tuyệt đối không muốn quát nạt Diệp Huyền, cho dù người phụ nữ này nói những câu ngu xuẩn, làm những ngu xuẩn, hắn cũng không muốn phát cáu với cô.

Cuối cùng, hắn chỉ lạnh lùng hừ một tiếng: “Ta cũng có khí quan, vì cái gì mà cô cho rằng ta sẽ không bao giờ bị sặc?”

”Ách...” Diệp Huyền nhenh lời, tuy Crato vẫn bày ra vẻ mặt người sống chớ lại gần, nhưng từ đầu đến cuối vẫn chưa to tiếng với cô câu nào, mà Diệp Huyền cũng không cảm thấy bất an như lúc trước. Dù sao hai người cũng không chỉ phát sinh quan hệ nam nữ chỉ một lần, hơn nữa Diệp Huyền có cảm giác, Crato tướng quân thoát nhìn cao lãnh, ngạo mạn, nhưng có lẽ hắn cũng không giống như những gì cô tưởng tượng lúc trước. Ít nhất là cho dù cô làm hắn mất mặt mấy lần nhưng Crato cũng không nghĩ đến việc trừng phạt cô.

Có lẽ không ai biết được rằng, Diệp Huyền thật ra là một người không an phận. Giống như lúc thần chí cô không tỉnh táo, đã thể hiện ra trước mặt Crato như vậy. Cô nhạy cảm phát hiện Crato sẽ không so đo với cô, ý niệm tà ác lại bắt đầu rục rịch nổi dậy trong lòng cô, bắt đầu muốn đi trêu chọc người đàn ông kia - không chỉ là trong chuyện làm tình, chò dù khiến hẳn thất thố bị sặc trước mặt mình một lần nữa, không phải điều này cũng rất thú vị sao.

Không đợi cô thực thi kế hoạch của mình, ăn xong bữa sáng, Crato thả khăn tay xuống, ngữ khí lãnh đạm: “Nghỉ ngơi tốt, cô quay về trạm Nancy đi.”

”Vì sao?!” Diệp Huyền khó hiểu.

Crato liếc mắt nhìn cô một cái, dường như cảm thấy vấn đề cô hỏi thật quá buồn cười: “Nơi này đâu đâu cũng là cây Dahlia, cô ngại số lần mình “động dục” vẫn chưa đủ nhiều hay sao?”

Đúng là đồ bụng dạ hẹp hòi, Diệp Huyền giả vờ không quan tâm đến ý mỉa mai trong lời nói của Crato, cô kiên định lắc đầu: “Không thể, tôi là sĩ quan phụ tá của ngài, đi theo bên cạnh ngài là chức trách cũng là nghĩa vụ của tôi.” Sở dĩ cô nói vậy, cũng không phải là vì muốn cùng Crato tiếp tục phát sinh quan hệ gì nữa. Cô cũng không bị thương gì, nếu cứ như vậy mà để cấp trên của mình lại nơi nguy hiểm tứ phía như thế này, mà bản thân lại trốn trong trạm Nancy, đối với một người quân nhân mà nói, đây là vấn đề thất trách nghiêm trọng. Diệp Huyền không thể chấp nhận được việc này.

”Cô cảm thấy” Crato nheo mắt lại, dùng đôi mắt màu nâu lạnh lùng nhìn Diệp Huyền, “Cô đi theo ta thì có tác dụng gì? Ngoại trừ việc gây thêm phiền toái cho ta.”

”Ách...” Diệp Huyền lại một lần nữa bị nghẹn lời, cô nghĩ nghĩ, rồi chớp chớp mắt, “Có lẽ, tôi có thể kể chuyện cười cho anh?”

“...” Sau một hồi trầm mặc, Crato hít sâu một hơi, cố nén xúc động muốn bổ đôi đầu người phụ nữ này ra để nhìn xem, lạnh giọng nói, “Cô có thể ở lại.” Không đợi Diệp Huyền kịp vui mừng, hắn ngay lập tức bổ sung thêm một câu, “Cô câm miệng ngay lập tức, ngay lập tức, không được nói nữa thêm một câu nào nữa.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 11: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (11)

"Cho nên...thậtraanhrất muốn nghe em kể chuyện cười đúngkhông?"

Diệp Huyền nghiêng đầu, đưa mặt tiến lại gần tầm mắt của Crato. Lúc nàyđanglà hoàng hôn, mặt trời chậm rãi lặn xuống, ánh tà dương xuyên qua tán cây chiếutrênmặt đất tạo nên những vệt nắng vàng cam ấm áp, đôi mắt Diệp Huyền càng thêm sáng ngời. Bên môi là nụ cười duyên, lông mi dàiinệnhàng chớp, giống như cánh bướm khẽ vổ.côcách Crato rất gần,hắnnghửi thấy mùi hương ngọt ngàoởtrênơ thể mềm mại củacô. Cái miệngnhỏhắn khi đóng khi mở, lúcởnóíchuyện, đầu lưỡi phấn nộn thường đưa ra, dường như cómộtchú mèoởtrênghịch ngợm dùng móng vuốt gãi lòng vàohắn, khiếnhắnhịnkhôngđược muốn cuốn lấy cái lưỡi củacô mà cắn nó.

Crato đột nhiên quay mặt, dời tầm mắt khỏi khuôn mặt Diệp Huyền: "côđãnóiphải thựchiệnthứ trách của mình"hắnlãnh đạmnói, tận lực cố gắng quêđinhững hình ảnh dâm mỹ, hương diễm vừa mới xuấthiệtrong đầu, cũng tận lực bày ra bộ dáng xa cách ngàn dặm, "Ta hy vọngcôlà đúng như những gì mìnhnóichứ đừng đứng đây mànóihươunóivượn nữa."

Đáng tiếc Diệp Huyền lúc này lạikhôngsợ Crato chút nào,cônghiêng mặt sang bên kia, thậm chí cách Crato càng gần hơn nữa, "Nhưng bây giờ là buổi tối",côđưa tay chỉ về phía mặt trờiđanglặn dần xuống phía chân trời,

"Bây giờ là thời gian nghỉ ngơi, em có quyền quyết định mình có thể làm cái gì."

"Trung úy, là quân nhân thì không có thời gian nghỉ ngơi." Crato phát hiện, bất kể bản thân cố né tránh như thế nào thì cũng không thể khiến người phụ nữ này cách xa mình một chút. Hắn đành phải đứng lên, mà chính hắn cũng không ý thức được bản thân đang tung tóe cho hành vi của cô, "Nếu cô không biết sắp xếp thời gian như thế nào, cô có thể im lặng hoặc là đi ngủ."

"không." Diệp Huyền cười tủm tỉm, thừa cơ lúc Crato đang mất chú ý túm lấy vạt áo của hắn, rồi thuận thế đứng lên, chỉ trong nháy mắt, bàn tay nhỏ bé liền kéo xệch cổ áo của hắn ra, bắt đầu chui vào trong áo hắn. "So với đi ngủ, em càng thích cùng anh làm một chút hoạt động não nhiệt hơn." Cái lưỡi thơm tho kia vẫn dụ dỗ Crato phạm tội đang liếm lên vành tai hắn, giọng nói của Diệp Huyền dịu dàng, yếu đuối, "Ví dụ như... Cùng làm tình với ngài đây tướng quân."

..... Rất nhanh, trong rừng cây liền vang lên tiếng phụ nữ rên rỉ cùng với tiếng đàn ông thở dốc. Lại một lần nữa đem sĩ quan phụ tá của mình đặt dưới thân, dùng gậy thịt thaocô lần sau so với lần trước càng mạnh hơn, sâu hơn, Crato tướng quân bị khoái cảm đánh sâu vào não, nhưng trong đầu vẫn quanh quẩn một câu - Chết tiệt! Lại bị người phụ nữ này nắm mũi dẫ đi!

#

Tục ngữ nói có một thì sẽ có hai, có hai thì sẽ có ba, đợi đến khi bị người phụ nữ kia dẫn lần thứ năm, Crato cuối cùng cũng bạo phát.

Diệp Huyền dường như coi việc dụ Crato trở thành nhiệm vụ hằng ngày, làm không biết mệt, đa dạng chồng chất. Lúc đầu thì còn đợi đến buổi tối, đến sau này thì hai người bọn họ bắt đầu phóng túng làm tình ngay cả vào ban ngày. Trên 4 triệu km² mặt đất của hành tinh này chỉ có hai người bọn họ,

bọn họ có thể lớn tiếng rên rỉ, không cần cố kị mà thét chói tai, bất kể thời gian bất kể địa điểm, dùng đủ loại tư thế mà đòi hỏi trên cơ thể đối phương.

Diệp Huyền gần như chìm đắm vào cuộc sống phóng túng này, có lúc công nghệ, hai người không trở về lại hệ Mặt Trời, cứ như vậy ở cùng với Crato trên hành tinh này, như thế.... không phải là một chuyện rất hạnh phúc sao? Nhưng cô không biết Crato nghĩ như thế nào, mà cô cũng không dám mở lời.

Trong lúc làm tình, Diệp Huyền bị Crato ép buộc phải nói những lời dâm tục, xấu xa. Một người đàn ông ngạo mạn kéo xuống lớp mặt nạ tao nhã, Diệp Huyền nghĩ mãi cũng không ra, người này từ nhỏ đến lớn vẫn luôn nhận được nền giáo dục của quý tộc, lại học từ chỗ nào được những lời nói khó nghe đến như vậy. Đến cuối cùng, hai người cũng chưa bao giờ nhắc đến chuyện đó chính là mối quan hệ giữa hai người bây giờ là mối quan hệ gì.

Diệp Huyền nghĩ, nếu cô hỏi, thì chỉ sợ đoạn quan hệ này sẽ đi đến điểm cuối. Nếu như vậy thì cô tình nguyện không truy cứu đến cùng, cô cố gắng dùng ngữ khí thoải mái để trấn an lòng mình, ít nhất, cô đã ngủ với người đàn ông mình thầm mến năm lần, một người đàn ông chất lượng tốt như vậy, cô đã có lời lắm rồi.

Mà Crato cũng giống như Diệp Huyền, trong hoàn cảnh đặc biệt này hai người dường như đang sống trong thế giới riêng của mình, giải phóng hoàn toàn bản tính. Nhưng Diệp Huyền đã nhìn không thấu bản tính của Crato, bình thường thì hẳn luôn lạnh như băng, nhưng khi làm tình thì lại cực kỳ điên cuồng thao Diệp Huyền, mặc kệ Diệp Huyền cầu xin tha thứ như thế nào, hẳn không tháo đến mức cô phun triền thì tuyệt đối không dừng lại. Nhưng nếu nói hẳn máu lạnh vô tình, thì dường như hẳn lại luôn dung túng Diệp Huyền. Càng đến gần Crato, Diệp Huyền lại càng cảm thấy hẳn sâu không lường được. Mà hẳn càng thần bí như vậy lại càng khiến Diệp Huyền say mê hẳn.

Nhưng Diệp Huyền không biết, Crato biểu hiện trái ngược như thế là bởi vì chính hắn cũng không hiểu nổi suy nghĩ của chính mình. Hắn không phải là một người tưng dục, là người đứng ở vị trí cao, bị người khác lợi dụng sắc đẹp để mê hoặc cũng không ít lần. Nhưng lần này, khi đối mặt với Diệp Huyền, sự tự chủ, sự lạnh nhạt, lý trí của hắn, tất cả đều sụp đổ. Thậm chí chỉ cần nhìn cô vô thức liếm môi cũng khiến hắn không khống chế được mà muốn hôn cô.

Có lẽ bọn họ đang ở trong hoàn cảnh quá mức đặc biệt, Crato tự nói với mình, rời xa xã hội văn minh, chỉ số thông minh sẽ giảm đi một chút. Hắn cảm thấy bản thân không cần phải nghĩ quá nhiều, chẳng phải là cái người phụ nữ không tìm không phối kia đã nói sao? Hai người họ là quan hệ "bạn giường", nếu cô cảm thấy như vậy cũng không sao cả, thì hắn cần gì phải đắn đo.

Nhưng sau khi quyết định nghĩ như vậy, trong lòng Crato lại giống như đang ghen một cục lửa. Hắn cảm thấy rất tức giận, nhưng không biết mình giận điều gì. Không thể đem lửa giận không rõ nguồn này biểu lộ ra ngoài, Crato chỉ có thể dúc sức dẫy vào người phụ nữ kia. Hắn dường như trút hết toàn bộ sự hạ lưu cả đời của mình lên người Diệp Huyền, dùng hết tất cả những loại phương pháp vô liêm sỉ, với mục đích duy nhất đó là muốn làm cô nằm dưới thân hắn mà khóc lóc cầu xin tha thứ.

Lúc này, Diệp Huyền đang bị Crato dùng dây thừng trói chặt hai cổ tay trên một nhánh cây. Diệp Huyền chỉ có thể cố gắng duỗi thẳng người, kiễng chân, để cơ thể không bị lắc lư giữ không trung. Mà trước đó, cô đã bị Crato đùa bỡn đến mức hai chân bủn rủn, dâm thủy chảy ròng ròng. Trong lúc hai người làm tình Diệp Huyền cũng thật sự hiểu rõ được chỉ số thông minh siêu cao của điều chỉnh giả, chỉ mới hơn mười ngày, mà Crato vốn dĩ ngay cả một bộ phim tình dục cũng chưa xem, lúc này chỉ cần dùng một ngón tay đã khiến Diệp Huyền cao trào.

Ba một tiếng, người đàn ông chậm rãi đem ngón tay rút ra từ trong hoa huyệt của Diệp Huyền, hắn đưa ngón tay ra trước mặt tinh tế ngấm

ngía, trên ngón trỏ thon dài, khớp xương rỗng của hắn, dính đầy dâm thủy đang chảy dọc xuống, khiến cả bàn tay của hắn đều ướt đẫm. "Khó chịu sao?" Crato vừa thấp giọng hỏi, vừa đưa ngón trỏ vào miệng, chậm rãi nhấm nháp mỹ vị trên đó, hình ảnh này đúng là vừa tao nhã vừa dâm dục khiến người ta phải điên cuồng.

Cho dù đây không phải là lần đầu tiên hình ảnh này cũng khiến Diệp Huyền cảm thấy cực kỳ thẹn thùng, trong tiểu huyệt lại tê tê, ngứa ngứa, cơn ngứa không được mà "ừm" một tiếng: "Ừm, khó chịu... thật là ngứa..." Cổ tay bị trói chặt, cô chỉ có thể dùng một chân để ổn định cơ thể, cố gắng nâng lên chân kia để cọ xát nơi háng của Crato, "Em muốn... Xin anh, tướng quân... Em thật sự rất muốn..."

"Muốn cái gì?" Crato cũng không đẩy Diệp Huyền ra, tùy ý để bàn chân của cô cọ xát nơi háng mình. Trên mặt hắn hoàn toàn không có biểu hiện gì khác thường, đôi mắt màu nâu cũng bình tĩnh như thường. Nhưng Diệp Huyền biết, hắn đang cố ý. Đại gia hỏa dưới chân cô vừa cứng lại vừa nóng, mồ hôi chảy ra tiền tinh khiến cả đũng quần của hắn cũng ướt đẫm, không biết Crato đã cứng rắn bao lâu. Nhưng biểu hiện của hắn vẫn cực kỳ lạnh lùng, hắn đang muốn chậm rãi tra tấn Diệp Huyền khiến cô phải van xin hắn.

thật đúng là một người đàn ông xấu xa... Nhưng Diệp Huyền nghĩ, cô lại thích hắn như thế này. Thân thể của cô vốn mãi cảm, đứng trước mặt Crato liền biến thành yếm nữ dâm đãng, phóng túng. Cô cũng niu thờ dốc, cố gắng gập chân để kéo cái thứ cứng rắn, nóng bỏng đó của người đàn ông cách mình gần hơn một chút: "Muốn dương vật của tướng quân, muốn tướng quân thao em,.... A, giết chết em,.... dùng dương vật của anh giết chết em..."

Fuck!! Crato tức giận chửi bậy một tiếng ở trong lòng, cũng không cố nhịn xuống dục vọng, tách hai chân của người phụ nữ dâm đãng này ra, ưỡn thẳng thắt lưng, đem gậy thịt chọc thẳng vào. Ngay lập tức khiến Diệp Huyền phải dâm đãng kêu lên: "Tướng quân, quá sâu rồi.... Gậy thịt... quá lớn,.... A, tiểu huyệt ả không vô... không cần, không cần.." cô bị treo

giữ không trung, hai chân gắt gao quấn lên thắt lưng của Crato, thứ duy nhất để chống đỡ cả cơ thể của cô lúc này chỉ có cái gậy thịt cứng rắn trong tiểu huyết. Dưới những cú va chạm mạnh mẽ của Crato, cơ thể Diệp Huyền giống như chiếc lá đung đưa trong gió, dâm thủy liên tục chảy dọc xuống, âm thanh pặc pặc cũng phát ra không ngừng.

"Sướng không? Ta tha cho cô sướng không?" Người đàn ông nắm lấy cầm Diệp Huyền, đầu lưỡi ướt át liếm lên gò má ửng hồng của cô. Hảnnắm chặt lấy phần eo thon thả của Diệp Huyền, dưới háng cũng thô bạo va chạm trong tiểu huyết gần như muốn xuyên thủng nó, ép buộc Diệp Huyền hòa theo tiết tấu của hãnnhành nhô lên xuống.

Diệp Huyền bị hãnnhành làm đến nỗi ý loạn tình mê, nước bọt không kịp nuốt xuống chảy dọc theo khóe miệng, cái miệng nhỏ nhắn vô thức nỉ non đáp lại: "Sướng, thật sướng a,... Em cũng sắp bị tướng quân tha sướng chết mất.... A, a,... Quá lớn,... Tướng quân tha em sướng quá..."

Những lời dâm dăng này ngay lập tức khiến Crato điên cuồng, bàn tay hãnnhành xoay hãnnhành bầu ngực của Diệp Huyền càng thêm dùng sức, dương vật cũng không khách khí mà cắm vào tiểu huyết ướt đẫm của cô, hai viên tinh hoàn cũng liên tục đánh lên miệng hoa huyết, phát ra âm thanh ba ba vang dội. Diệp Huyền cúi đầu, nhìn bụng dưới của mình bị người đàn ông này đội lên một khối. "Sắp tới, sắp tới rồi..." cô yếu ớt nỉ non, quy đầu to lớn lại nghiền qua hoa tâm non mềm, cả người cô run rẩy, thét chói tai một tiếng rồi đạt đến cao trào, "Bắn cho em" cô thở dốc cuốn chặt lấy hông Crato, tiếng rên rỉ kiêu mị giống như ma ám câu dẫn hồn phách người khác, "Tướng quân, bắn cho em,... Tiểu huyết của em muốn ăn tinh dịch của ngài..."

Crato gầm lên một tiếng trong cổ họng: "Đều bắn cho cô... Ăn hết cho ta, ăn hết toàn bộ, một giọt cũng không được chảy ra!" hãnnhành hãnnhành bóp hông Diệp Huyền, dùng sức chọc đến tận tử cung của cô mấy chục cái, cuối cùng cũng đem toàn bộ tinh dịch của mình đều đút cho cái miệng nhỏ dưới thân.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 12: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (12)

“CE ngày 19 tháng 4 năm 619, thời tiết không mưa, có gió nhẹ....”

Trong lúc máy thông tấn khí tượng đang làm việc, Diệp Huyền ngừng đầu nhìn về phía mặt trời đang treo lơ lửng giữa bầu trời xanh, đây là đã là ngày thứ 28 cô ở cùng với Crato trên hành tinh Dopulo, còn chưa đầy 48 tiếng nữa, hạm đội cứu viện mà Crato an bài sẽ đến đây, đón họ quay về hệ Mặt Trời, chấm dứt đoạn thời gian điên cuồng mà đẹp đẽ này.

Đương nhiên, trong một tháng này, ngoại trừ làm tình, Crato cũng không quên làm chính sự. Hắn dẫn theo Diệp Huyền đi xem xét toàn bộ mười ba trạm nghiên cứu một lượt, tuy những trạm nghiên cứu này đều cách nhau không xa, nhưng hai người họ vẫn phải đi xuyên qua khu rừng, hành trình vẫn rất gian nan, vất vả.

Đi vào càng sâu trung tâm hành tinh Dopulo, cây Dahlia mọc càng dày đặc hơn. Nhưng Diệp Huyền phát hiện, tác dụng thôi tình của Dahlia đã mất đi hiệu lực. Thật ra cô đã sớm cảm thấy kì lạ, những loại cây này đều đã được các nhà khoa học nghiên cứu, và không hề phát hiện ra những tác dụng khác đối với cơ thể con người. Có lẽ chuyện này giống như suy đoán của Crato, mỏ titanium cách cây Dahlia quá gần nên sinh ra tác dụng hóa học đặc biệt, khiến điều chỉnh giả ở trong này lâu ngày thì bị suy kiệt hô hấp còn người bình thường thì bị động tình.

”Nhưng mà...” tắt máy truyền tin, nhìn Crato thu dọn xong trang bị cất vào túi, kiểm tra xong trạm nghiên cứu cuối cùng này, hai người sẽ quay về tàu Nancy đang neo đậu ở cửa cảng, cô nghi ngờ cau mày, “Trong số các nhà khoa học của lúc đó, cũng có một phần là người bình thường, vì sao bọn họ lại không bị động tình?”

Đối với vấn đề này, không chỉ mình Diệp Huyền cảm thấy khó hiểu, mà ngay cả Crato cũng cảm thấy như vậy. Hẳn có thể cam đoan, trong nhóm nghiên cứu bị rút về thì chỉ có điều chỉnh giả xảy ra chuyện, mà người bình thường thì hoàn toàn không có bất kì dấu hiệu bất thường nào, chứ đừng nói đến chuyện bị động tình. Nếu không Crato cũng sẽ không điều nhiệm Diệp Huyền - một người bình thường, trở thành sĩ quan phụ tá của mình, vậy chẳng khác nào tự đào hố bẫy mình.

Crato cảm thấy Diệp Huyền có lẽ cũng không đơn giản, nhưng lý lịch của cô không có khả năng bị làm giả - sinh ra ở xóm nghèo, cha mẹ đều mất từ lúc còn nhỏ, sống trong viện mồ côi đến năm mười lăm tuổi, mười sáu tuổi thi đậu vào trường quân đội, mười chín tuổi tòng quân, hai mốt tuổi thăng chức trở thành Trung úy đồng thời trở thành sĩ quan phụ tá của Crato.... Chỉ cần liếc mắt cũng xem hết bản lý lịch này, cuối cùng thì hẳn đã bỏ sót cái gì?

”Sau khi trở về hệ Mặt Trời, cô nên đi kiểm tra sức khỏe.” Crato đề xuống những nghi ngờ trong lòng, thản nhiên nói.

”Tất nhiên rồi.” Diệp Huyền gật đầu, bị thôi tình cũng là một dạng trúng độc, khó có thể đảm bảo là hoàn toàn không có di chứng nào, hơn nữa... Cô suy nghĩ một lát rồi quyết định nói trắng ra, “Anh chắc là đã đi đặt khóa gen đúng không, dù sao thì chúng ta làm nhiều lần như vậy, cũng không có áp dụng bất cứ biện pháp an toàn nào,” cô bĩu môi, “Em cũng không muốn trở thành mẹ đơn thân.”

Khóa gen mà Diệp Huyền vừa nói là kỹ thuật y học chỉ áp dụng trên người của điều chỉnh giả. Thông qua phương pháp xáo trộn thứ tự các chuỗi mạch trong gen, khiến tinh trùng hoặc trứng trong cơ thể điều chỉnh giả tạm thời mất đi khả năng sinh sản. Muốn khôi phục lại khả năng sinh sản, chỉ cần phẫu thuật loại bỏ đi khóa gen là được.

Gần như tất cả những điều chỉnh giả chưa kết hôn đều đi đặt khóa gen, điều này không phải là do họ không muốn sinh ra đời tiếp theo mà vì bảo vệ hệ gen của mình. Ngày nay việc cải tạo gen đã bị cấm, nếu muốn bước chân vào tầng lớp thượng lưu, thì cách duy nhất đó chính là có quan hệ với một điều chỉnh giả rồi một đứa con là điều chỉnh giả. Nhưng mà cơ hội để một người bình thường có thể thấy được điều chỉnh giả là quá xa vời, chứ chưa đề cập đến nguyên tắc thuần huyết của tầng lớp quý tộc, cho nên người bình thường rất khó để có cơ hội có quan hệ thân mật với điều chỉnh giả.

Phương pháp bình thường là không thể dùng, nên chỉ có thể dùng thủ đoạn trái pháp luật. Theo như Diệp Huyền biết, ở chợ đêm, một quả trứng hoặc một con tinh trùng của điều chỉnh giả đều bị hét với giá trên trời. Nhóm điều chỉnh giả tất nhiên là rất lo lắng, vì muốn hoàn toàn ngấm ngứa tai họa ngấm, thì cách đây mười mấy năm kỹ thuật khóa gen này đã được phát minh. Một khi đã đặt khóa gen, cho dù các quý tộc có phong lưu bên ngoài, cũng không cần lo lắng một ngày nào đó đột nhiên có một người bình thường dắt theo một đứa nhỏ gọi mình là cha là mẹ.

Nói xong câu đó, Diệp Huyền lại không nghe thấy Crato trả lời. Cô thấy là lạ, bèn ngẩng đầu lên, liền phát hiện Crato đang lạnh mặt nhìn chằm chằm mình, đôi mắt màu nâu lạnh như băng. “Ách...” Diệp Huyền giật mình, hẳn đang tức giận à? Trong đầu Diệp Huyền lóe lên một cái, Diệp Huyền kinh hoàng tròn tròn mắt, “Chẳng lẽ anh không có đi đặt khóa gen?!”

Xong đời, Diệp Huyền nghĩ, Crato nhất định sẽ không muốn kết hôn với cô, nếu như cô mang thai, chẳng lẽ từ nay về sau con cô sẽ là một đứa trẻ không có cha?! Không phải không phải, các quý tộc sẽ không cho phép đứa trẻ có huyết thống của mình lưu lạc bên ngoài, cho nên Crato sẽ giành quyền nuôi đứa nhỏ với cô?! Trong vòng hai phút, trong đầu Diệp Huyền đã suy diễn đủ loại khả năng phát triển tiếp theo, mà kết cục của cái nào cũng vô cùng bi thảm.

Cô không hề chú ý đến, sắc mặt Crato càng ngày càng đen, có thể nói là đen như mực.

”Vậy...” giọng hần lạnh như băng, “Vì ta không đặt khóa gen cho nên cô cảm thấy khó chịu.”

”Tôi tất nhiên là cảm thấy khó chịu.” Thái độ của Crato rất lạ lùng khiến Diệp Huyền càng khó chịu hơn, giọng của cô cũng lạnh dần, “Tại sao anh không nói sớm cho tôi biết việc này? Anh biết rõ đoạn quan hệ này là như thế nào, anh biết rõ hai chúng ta không thể có kết quả.” Cô cảm thấy trong lòng ghen một cục lửa giận, nếu không xảy ra những chuyện vừa qua, có lẽ tâm sự này cô sẽ giấu xuống tận đáy lòng, nhưng nếu mọi chuyện đã phát triển thành như thế này, cô đành phải dứt khoát làm rõ mọi chuyện, “Trong lòng chúng ta đều hiểu rõ.” Diệp Huyền nhìn thẳng vào mắt Crato, “Anh là điều chỉnh giả, tôi là người bình thường, đối với cả hai mà nói, tất cả những chuyện đã xảy ra đều chỉ là vui đùa một chút thôi.”

”Vui đùa một chút?” Crato nở nụ cười, cái kiểu cười này Diệp Huyền đã từng nhìn thấy một lần, đó là khi mới đáp xuống hành tinh Dopulo, lúc cô cãi nhau với Crato, hần đã nói: “Đúng vậy, chỉ là vui đùa một chút.” Crato lặp lại câu nói của Diệp Huyền một lần nữa, ngữ điệu vẫn bình tĩnh, dường như chỉ đơn thuần lặp lại mà thôi, nhưng nhìn vào đôi mắt của hần, thì ai cũng hiểu được hần đang rất tức giận và gần như là sắp bùng nổ.

Nhưng Diệp Huyền lại cố tình không sợ chết, cô cười lạnh một tiếng: “Đúng vậy, anh có dám là không phải như vậy không?”

Cô bỗng cảm thấy bản thân rất ngu xuẩn, có cái gì mà phải tức giận đâu, như cô đã nói vậy, Crato là điều chỉnh giả, cô là người bình thường, trong lòng cả hai đều biết rõ, đoạn quan hệ này không hề có kết quả. Trước kia chưa đâm thủng tầng cửa sổ này, cọn họ có thể sống yên ổn với nhau, nhưng không nói thì không có nghĩa là khoảng cách giữa hai người không tồn tại. Nguyên nhân khiến cô cảm thấy tức giận có lẽ là vì, tôi cảm thấy không sao cả, thì anh có tư cách gì mà tức giận.

”Tốt lắm.” Crato cười lạnh, hần bước đến trước mặt Diệp Huyền, đôi mắt màu nâu sắc bén, lạnh lẽo giống như một con báo săn, khiến Diệp Huyền đứng sững ở đó.

”Tốt lắm.” Crato lại tiến đến gần hơn lúc này khoảng cách giữa hần với Diệp Huyền chỉ còn có nửa mét, Diệp Huyền cảm nhận được hô hấp của hần, từng nhịp thở rõ ràng, tràn ngập nguy hiểm.

Hần đột nhiên vươn tay, bóp chặt lấy cổ Diệp Huyền.

”Cô có biết,“ Crato lãnh đạm kéo khóe miệng, “Ta có thể dễ dàng bóp nát cái cổ của cô.”

”Anh đang uy hiếp tôi?” Diệp Huyền cười khinh miệt, bàn tay to gần như bao trọn của cô, Crato không dùng lực, nhưng chỉ cần hần động tay một cái, đúng như lời hần nói, nếu hần muốn mạng của Diệp Huyền, thì việc này đối với hần là quá đơn giản. “Vậy anh có thể thử một lần.” Cô ác ý khiêu khích hần.

Thật ra trong lòng Diệp Huyền biết rõ, cô không phải là không sợ hãi chút nào. Cô không dám chắc chắc dưới cơn thịnh nộ Crato có thể nổi điên mà giết cô hay không. Nhưng Diệp Huyền vẫn muốn chọc giận Crato, giống như lúc cô câu dẫn Crato, hay là trong lúc làm tình lại cố tình nói

những câu dâm dăng để kích thích hấn. Cô muốn nhìn xem cái người luôn lạnh lùng này phải thất thố, nhìn hấn vì mình mà cao trào, vì mình mà tức giận, thậm chí là vì mình mà phát cuồng.

Crato không nói gì, hồi lâu sau, hấn buông lỏng tay. Diệp Huyền ho khan một hồi, dây thần kinh đang căng như dây đàn cũng thả lỏng xuống, trong nháy mắt vừa rồi, cô thật sự nghĩ rằng mình chết chắc rồi. Sau đó, cô chợt cảm thấy dưới hạ thân lạnh lẽo. Crato kéo tuột cả váy lẫn quần lót của cô xuống, bóp lấy hông cô, động tác thô lỗ xoay ngược người cô lại, áp chặt lên thân cây.

”Ta tất nhiên là muốn thử một lần.” giọng nói lạnh lẽo của người đàn ông vang lên ngay bên tai cô, Diệp Huyền cảm thấy một cây gậy to lớn, cứng rắn đang chia nơi miệng huyết. Crato gằn từng chữ một, giống như là muốn đem lãnh ý trong lời nói của hấn cắm vào trong lòng Diệp Huyền, “Thử một lần giết chết cô, cái người phụ nữ dâm dăng này.” Nói xong, gậy thịt của hấn liền tuấn quân thần tốc, một hơi đỉnh thẳng vào tiểu huyết của cô.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 13: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (13)

“Anh là điều chỉnh giả, tôi là người bình thường, đối với cả hai người chúng ta mà nói, đây chỉ là vui đùa một chút mà thôi.”

Nghe người phụ nữ đó nói ra những lời này, Crato nghĩ, cho đến tận bây giờ, hẳn chưa bao giờ cảm thấy tức giận đến như thế. Tốt lắm, tốt lắm, hẳn lặp lại một lần lại một lần, không một ai dám nói như vậy với hẳn cả, người phụ nữ này là người thứ nhất, cũng là người duy nhất!

Điều khiến cho Crato càng cảm thấy tức giận hơn không phải là thái độ khiêu khích của Diệp Huyền, mà là khi nghe cô vũ nhục mình như vậy mà hẳn vẫn không hề sinh ra ý niệm nổi giận với cô. Một khắc kia khi đưa tay bóp cổ Diệp Huyền, Crato đột nhiên nghĩ rằng hay là cứ bóp chết người phụ nữ phiền phức này đi. Nhưng chỉ một khoảng khắc xúc động này thôi lại khiến hẳn cảm thấy hoảng loạn.

Crato phát hiện mình không xuống tay được. Không nỡ tổn thương cô, mắng cô thậm chí chỉ là nói những lời nói nặng với cô.

Tức giận, nghi ngờ, cùng kinh ngạc khiến đầu óc Crato hoàn toàn hỗn loạn, hẳn không biết mình đang làm cái gì. Rõ ràng đã đi đặt khóa gen, ma xui quỷ khiến như thế nào lại đi lừa gạt Diệp Huyền. Rõ ràng cả hai người họ đều đang tức giận, biện pháp tốt nhất là tách ra, để cả hai bình tĩnh, tỉnh táo lại. Hẳn biết rõ là nên như vậy... Hơn nữa những lời người phụ nữ ấy

nói đều đúng - cô là người bình thường, hẳn là điều chỉnh giả, không phải xuất phát từ thành kiến nhưng suốt 27 năm qua hẳn chưa bao giờ nghĩ tới bản thân sẽ cưới một người bình thường. Điều này không phải là điều hiển nhiên sao? Một quý tộc thuần huyết, sẽ vĩnh viễn tuân thủ quy tắc của gia đình bảo vệ sự vinh quý của huyết thống. Crato từ trước đến nay chưa bao giờ nghĩ đến việc mình sẽ trở thành kẻ phản đồ - đây cũng là nguyên nhân khiến hẳn tức giận.

Cũng bởi vì thế nên hẳn hoang mang, hơn nữa hẳn còn lựa chọn trốn tránh.

Hẳn lựa chọn đem tất cả những bất an đều phát tiết chuyện tình dục, Diệp Huyền bị hẳn cưỡng ngạnh áp chặt lên thân cây, hạ thân lỏa lồ dưới ánh mặt trời. Crato véo một cái lên mông cô, động tác thô bạo tách hai phiến mông thật mượt mà đó, lộ ra đóa hoa nhỏ phấn nộn giữa hai chân. Dưới tầm mắt của người đàn ông, hai phiến hoa môi đang khép kín vô thức co rúm lại, từ giữa khe hở chậm rãi chảy ra chút dâm thủy, Crato chỉ cần nhìn chăm chú vào nơi đó thôi cũng đủ để khiến Diệp Huyền ướm dẫm.

”Quả nhiên là người phụ nữ dâm đăng.” Diệp Huyền cảm giác được cơ thể cứng rắn, nóng rực như lửa của hẳn dán lên lưng mình, Crato cắn lên lỗ tai cô, vừa dùng đầu lưỡi đùa giỡn vành tai cô, vừa khàn giọng nói. Tay của hẳn cũng không nhàn rỗi, vuốt dọc theo mặt trong của bắp đùi từ dưới lên trên, tách ra hoa môi non mềm, đem ngón tay cắm vào. “Vừa mới cắm vào thôi mà bây giờ đã sít chặt như vậy rồi...” Hẳn dùng quy đầu dâm dâm trên mông cô, “Có muốn ta đem cây gậy vừa to vừa thô này để làm cô, cô mới có thể lỏng ra một chút, hửm?” Trên dương vật dử tợn của hẳn vẫn còn lưu lại chút dâm thủy, bây giờ để lại trên bờ mông của Diệp Huyền một vệt nước âm ướt.

Diệp Huyền giận đến nỗi cả khuôn mặt đều đỏ bừng, người đàn ông chết tiệt này, một lời không hợp lại đề cô ra mà làm. Vừa mới cãi nhau, còn chưa nói xong, lại thành ra thế này, bây giờ thì tính là cái gì?! Cô ra sức vặn

vẹo thân thể, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Crato: “Ai muốn cây gậy của anh làm, đồ lừa manh! Nhanh bỏ tay ra!”

Thế lực của điều chỉnh giả vốn cường đại, Diệp Huyền làm sao có thể thoát khỏi tay hắn được. Ngược lại cô vẹo càng kịch liệt thì thân thể của người đàn ông càng thêm hưng phấn. Trong lúc thân thể mềm mại, thơm tho không ngừng cọ xát, gậy thịt của Crato càng sưng to hơn. Hắn phát mạnh một cái lên mông Diệp Huyền, “Thành thật một chút!” Sau đó rút ngón tay khỏi hoa huyết, đưa lên miệng liếm liếm, “Muốn ta bỏ tay ra cũng không phải là không được, nhưng mà,” hắn cười khẽ một tiếng, đỡ gậy thịt cắm vào tiểu huyết dâm thủy đầm đìa của Diệp Huyền, “Ta muốn cắm một thứ khác vào.”

”Ừm...” So với lúc này cắm vào nhanh chóng rồi ngay lập tức lại rút ra thì lần này lại hoàn toàn khác, Crato tiến vào cực kì thông thả. Cơ thể Diệp Huyền căng chặt, cảm giác được vật lớn nóng bỏng kia từ chút một tách ra mị thịt trong hoa huyết, quy đầu giống như một cái chày sắt cực lớn, cường ngạnh chen vào lấp đầy cơ thể sớm đã khao khát đến khó nhịn của cô. Bởi vì quá trình vô cùng chậm rãi, khiến cơ thể cô càng thêm mẫn cảm. Đợi cho gậy thịt nhét vào tận gốc, quy đầu đỉnh đến tử cung thì Diệp Huyền cũng run rẩy rên rỉ, từ trong hoa tâm phun ra lượng lớn dâm thủy, cứ thế mà đạt đến cao trào.

”Còn nói không muốn cây gậy của ta.” người đàn ông duỗi tay tới phía trước, nắm lấy âm đế sưng đỏ dùng sức mà giày vò nó, “Cái miệng nhỏ dưới này không phải đang ăn rất vui vẻ hay sao?”

”Ừm a... A, anh... Anh nói bậy...” Thân thể đang đưa trước sau theo động tác va chạm của người đàn ông, cao trào vừa mới qua đi, tiểu huyết vốn đang mẫn cảm đến cực điểm, dưới những cú va chạm của gậy thịt lại càng thêm hưng phấn, Diệp Huyền chỉ có thể gian nói ra từng từ đứt quãng, “Là anh... Là anh bắt buộc tôi.” Cô cố gắng giữ cho giọng nói của mình trở nên cứng rắn, “Anh... Ừm... Đồ vô sỉ!”

Crato cười lạnh bàn tay đang đặt bên eo cô đột nhiên buộc chặt, ép buộc người phụ nữ dưới thân đem hông vênh cao lên, để hằn cảm vào càng thêm sâu. “Cô không có tư cách để chỉ trích ta.” Đầu lưỡi nóng ẩm liếm phần dưới cảm cuae Diệp Huyền, “hay là cô đã quên rồi, là người nào đã ép buộc người nào trước.”

”A... A, dừng... Dừng đừng đến chỗ đó...” Nhận ra Crato đột nhiên buông lỏng bàn tay đang vờn vò âm để đã sưng thũng, chuyển sang banh rộng huyết khẩu đang gian nan phun ra nuốt vào gậy thịt, có ý định muốn đem cả ngón tay lẫn dương cụ đều nhét vào. Diệp Huyền cố gắng quýt bắt lấy cổ tay hắn, “Quá lớn, tiểu huyết ăn không nổi...”

”Vậy sao?” Crato ngạo mạn nở nụ cười mang theo mấy phần ác ý, điên cuồng: “Không thử một lần làm sao cô biết được.”

”Xin anh...” Diệp Huyền gấp đến độ sắp bật khóc, “Tiểu huyết thật sự ăn không nổi!” Lúc này cô đã không còn tức giận nữa, nói đúng hơn là từ lúc Crato xé rách váy rồi mạnh mẽ hôn cô, cô đã không còn sức lực mà tức giận. Bây giờ, Diệp Huyền giống như người đã hoàn toàn sa vào trong vũng bùn, chỉ cần Crato đứng gần cô, hơi thở nam tính của hắn đã đủ để khiến cả người cô nhũn ra, khát vọng cùng hắn mây mưa.

”Em sai rồi.” Cô đành phải tỏ vẻ đáng thương cầu xin người đàn ông khiến cô vừa yêu vừa hận này, “Là em bắt buộc anh trước, em không nên trả đũa.” Nhỏ giọng rên rỉ, nũng nịu khóc nước mắt, mị vừa quyến rũ vừa đáng yêu. Ánh mắt của cô ngập nước, như là đang cảm thấy ủy khuất, lại vừa như là đang làm nũng với Crato, “Em vô sỉ, em là đồ trứng thối, em là đồ lưu manh!”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 14: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (14)

một người phụ nữ với cơ thể mềm mại trần trụi nằm trong lồng ngực chần, tiểu huyết bên dưới vẫn còn bao lấy dương vật của hắn, nước mắt rơi lả chả như lên ánh nắng mới là đồ lưu manh, như cầu xin hắn bỏ qua chocô, thử hỏi có bao nhiêu người đàn ông có thể chịu được nỗi sự mê hoặc này?

Nhưng đáp lại hiển nhiên Crato sẽ không bỏ qua chocô, mặt hắn không thay đổi nhìn chăm chăm Diệp Huyền một hồi lâu, Diệp Huyền nhìn thấy ánh sáng trong mắt hắn ngày càng âm lạnh, con ngươi màu nâu trong đôi mắt đó, tựa như có bóng tối dày đặc đang di chuyển bên trong ----- đó chính là mây đen kéo tới trước giông bão. Sau đó, hắn rút ngón tay ra khỏi miệng huyết, Diệp Huyền còn chưa kịp thở phào, thì cơn sóng mãnh liệt hơn cũng theo đó mà đến!

Crato ôm chặt lấy vòng eo của Diệp Huyền, cơ hồ muốn đem cơ thể mềm mại này khảm vào trong cơ thể hắn. Động tác va chạm của gậy thịt vừa nhanh vừa mạnh, giống như một cây gậy sắt đỏ rực cứng rắn nóng bỏng, đâm vào nơi sâu nhất trong cơ thể mềm mại của người phụ nữ. Mà Crato lại giống như không biết đủ, mỗi một lần rút ra rồi cắm hẳn lại đâm vào sâu hơn so với lần trước, hận không thể đem hai viên tinh hoàn nhét vào cái miệng nhỏ hẹp kia.

Crato chưa bao giờ mạnh bạo như thế, điên cuồng đem Diệp Huyền muốn phá hư, nơi hạ thân bị đâm đến nỗi thần trí mơ hồ. Diệp Huyền chỉ có

thể vô thức rên rỉ, tiếng hừnhéđứt quãng phát ra từ miệngnhỏ, càng ngày càngnhỏhậm chí bị átđibởi tiếng xì xì nơi hạ thân. Toàn bộ sức lực củacôcũng bị rút sạch, dâm dịch giống như suối chảy róc rách giữa hai chân, bụnghỏphía dưới bị đâm đến phập phồng, bầu ngực đầy đặn khiến người đàn ông càng thêm tàn bạo vuốt ve thành từng mảng đỏ ửng.

“A, muốn chết...Em sắp bịảnhằm chết rồi...” Cuối cùngcôcũngkhôngnhịn được mà khóc lên, mang theo rên rỉ cùng kiêu mị khiến người đàn ông điên cuồng bộc phát.

“Tốt nhất là đâm chếtcô, người phụ nữ dâm dăng.” Crato cười lạnh nhéo lên đầu vú dựng đứngtrênngực Diệp Huyền, đầu vú như hai trái dâunhỏhồng hào bị lôi kéo đến biến dạng.hắnbóp lấy hai bầu ngựcđangvểnh lên rồi kéo Diệp Huyền ra khỏi thân cây, gậy thịt vẫn như cũ đâm vào hoa huyết, đem thân thể mềm mại trong lòng xoay lại, nâng mông của Diệp Huyền lên mà điên cuồng rút cắm.

khôngcòn thân cây làm điểm tựa, Diệp Huyền chỉ có thể ôm cổ Crato, hai chân thon dài vòng qua kẹp chặt lấy thắt lưng của Crato, mớikhôngbị rung động kịch liệt này kích thích đến ngã xuống,côkhóc hu hu né tránh khỏi đôi môi của Cratodangmuốn dán lên mômôicô: “Emkhôngdâm dăng...Đồ bại hoại, hu hu...Chỉ biết ăn hiếp em...”

Crato vừa đau lòng, lại vừa cảm thấy vẫn chưa đâm thao đủ người phụ nữ này.hắnnắm lấy khuôn mặtnhỏhắn của Diệp Huyền, từ trong miệngnhỏcâu dẫn ra cái lưỡi thơm tho mà đặc ý liếm mút: “Hửm? Vậy nếucôkhôngdâm dăng,thìcôlà đồ lưu manh.”

Diệp Huyền liền khóc lớn hơn,côvừa muốn đem cái lưỡiđanglạm loạn trong miệngcôđẩy ra, vừa ở khoảng cách giữa nụ hôn mà nghẹn ngào nói: “Đều, đều làanhép emnói...ừm đừng...” côcảm thấy đầu lưỡi của Crato có chiều hướng ngày càng chui sâu hơn, gấp đến độ khuôn mặtcôđỏ bừng, “Ừm...khôngđược, đừng liếm chỗ đó...”

Crato có lòng từ bi bỏ qua chocô, đầu lưỡi rút ra khỏi miệng nhỏ, dọc theo cần cổ mảnh khảnh của cô mà hèn hàng liếm hôn: “VẬY liếm ở đây có được không, hửm?” hấn bộc phát dùng sức nắn bóp bầu ngực của Diệp Huyền, gây thít đâm vào càng sâu, lực nắn bóp ngày càng mạnh, “Còn nóikhôngdâm đấng, dâm huyết vẫn cắn chặt như vậy...Ha...Aha...” Bị vách thít khít khao bóp chặt, rốt cuộc Crato cũng không khắc chế được phát ra tiếng thở dốc, “Muốn cao trào? Được ta dâm có phải cô rất thích đúng không...” Khi Diệp Huyền sắp lên đỉnh, người đàn ông vẫn dè nén tinh hoa cũng ngày càng mãnh liệt. Crato gặm nhem một tiếng, thân dưới liên tục đâm vào hoa huyết của Diệp Huyền.

một lượng tinh dịch dày đặc phun ra, Diệp Huyền ý thức được điểm không đúng, liền cuống quýt muốn đẩy hấn ra: “không được bắn vào! Nếu anh dám bắn vào, em sẽ không để yên cho anh!”

Crato hung hăng cắn cổ Diệp Huyền một cái: “đã quá trễ.” Diệp Huyền phất hiện, trong giọng nói của hấn không che giấu được sự đắc ý, “không phải cô thích ăn tinh dịch của ta sao, ta đều bắn chocô.”

Cũng không biết Crato có phải cố ý hay không, tinh dịch của hấn vốn rất nhiều, lần này bắn lại vừa dính vừa nóng, một phát liền tràn đầy, khiến bụng nhỏ của Diệp Huyền trướng phồng lên. Gây thít mềm xuống từ trong hoa huyết rút ra, chất lỏng sền sệt dính đầy giữa hai chân Diệp Huyền, nhìn một mảng hỗn độn này vừa khiến người ta đau lòng, lại vừa dâm mê không chịu nổi.

Cả người Diệp Huyền mềm nhũn đứng còn không nổi, nhưng cơn giận vừa biến mất của cô lại bị Crato làm cho bùng lên lần nữa, hạm hực đẩy Crato đang muốn nắm lấy tay cô ra, cúi người xuống nhặt lên quần lót bị vứt bừa trên mặt đất. Được rồi, quần lót sớm đã bị biến thành hai mảnh vải rách rưới.

“anh!...” Diệp Huyền tức giận đến nỗi chẳng thể nói gì hơn, hạm đội của đế quốc sẽ tới đón họ nhanh thôi, chẳng lẽ lại muốn công thông thoáng mà ra trận trước mặt nhiều người như vậy?! Khuôn mặt nhợt nhạt của cô phòng lên đến đỏ bừng, chỉ có thể oán hận trừng mắt với Crato, “anh xem chuyện tốt như vừa làm đi!” Tất cả quần áo và đồ dùng hàng ngày của bọn họ đều có thể dễ dàng tẩy rửa hong khô trong nháy mắt, nhưng quần lót bị xé rách cũng không thể chấp vá lại được.

Crato chậm rãi lau đi âm dịch dính trên dương vật, rồi đem gậy thịt đâm mềm nhưng vẫn thô to như củ bở vào trong quần, “Hay là,” hãnh nhú mày, “cô mặc đồ của ta?”

Diệp Huyền không ngờ Crato lại có thể nói ra những lời vô sỉ đến vậy, dù sao sau mỗi lần vận động kịch liệt quá đi, Crato tướng quân sẽ ngay lập tức khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng thường ngày. Cô cứng họng, sừng sốt đến nửa ngày, chỉ có thể phun ra một câu: “Đồ lưu manh!”

“Ta là đồ lưu manh, thì cô cũng vậy, cô không có tư cách gì lăng mạ ta.” Cánh tay dài đưa qua, đem Diệp Huyền kéo vào trong lòng. Crato nhìn khuôn mặt nhợt nhạt nhiễm sắc đỏ kia, đột nhiên không tìm thấy chế nhạo nào nữa. Cô không có tình dục, chỉ là muốn hôn cô.

hắn liền không do dự, cúi đầu, vờ như vừa sâu hôn lên môi Diệp Huyền.

Trong suốt hai mươi bảy năm qua, Crato cho tới bây giờ cũng chưa từng cân nhắc việc, mình có thể kết hôn với một người bình thường hay không. Nhưng mà, khi nghe Diệp Huyền nói như vậy, chúng ta mãi mãi cũng không thể biết được một giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Crato nghĩ, có lẽ cần phải nghiêm túc suy nghĩ một chút.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 15: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (15)

Khi chiến thuyền khổng lồ của khu trục hạm xuất hiện trong tầm mắt, Diệp Huyền biết rằng, khoảng thời gian thân mật giữa cô và Crato đã tới lúc kết thúc.

Điều khiển Nancy đáp xuống bãi đậu máy bay, cửa khoang còn chưa kịp mở ra, các sĩ quan lòng nóng như lửa đốt đã xông tới. Người chỉ huy hạm đội đến đây cứu viện chính là Thượng tá Lý Tư được Crato tin cậy, anh ta không hề để ý tới nữ sĩ quan phụ tá trước mặt, không hề hỏi han gì mà đẩy Diệp Huyền ra, mang theo thuộc hạ vây xung quanh Crato, biểu hiện về mặt lo lắng hỏi han ân cần.

Ở trong lòng Diệp Huyền không khỏi chặc lưỡi, Lý Tư đương nhiên biết sự việc của Hi Hòa là do một tay Crato an bài, chẳng lẽ anh ta còn sợ cái tên gian xảo này sẽ bị thương khi ở trên hành tinh Dopulo sao? Theo suy nghĩ của Diệp Huyền mà nói, trên cái thế giới này, ai cũng có thể chịu thiệt thòi, nhưng riêng Crato tuyệt đối sẽ không thể có chuyện gì xảy ra với anh được.

Ví như quan hệ của hai người bọn họ, tuy rằng ngay từ đầu chính Diệp Huyền là người cưỡng bức cấp trên của mình, phát triển cho tới tận bây giờ, giờ thì cô lại bị kẹt trong chính cái hố này. Crato thể hiện rõ bộ dạng thích thú, trước thời điểm hạm đội tới đón bọn họ, Diệp Huyền còn bị Crato đè xuống làm một lần nữa trong khoang tàu Nancy rồi mới quay về, bởi vì anh không có

mặc quần lót, Diệp Huyền chỉ có thể kẹp chặt hai chân, hành động phòng ngừa này vẫn không thể ngăn được tinh dịch chảy ra từ hoa huyệt.

Nơi giữa hai chân dính nhớp, cộng thêm dưới váy không hề mặc gì, lúc này đây trong hoàn cảnh mà bốn phía đều là đàn ông, Diệp Huyền chỉ cảm thấy cả người thật khó chịu. Thật vất vả mới chờ được Lý Tư rời đi, cô vội vã chen đến bên cạnh Crato, hon hẹm một cái: “Tướng quân, tôi muốn, tôi muốn rời đi một lát.”

Crato thản nhiên liếc mắt nhìn cô----- Diệp Huyền luôn cảm thấy trong ánh mắt của con người này không hề có một ý tốt nào, “Sẽ có một hội nghị ngay bây giờ.” Nhìn thấy Diệp Huyền định mở miệng, hầnung dung bổ sung thêm một câu, “Hội nghị lần này mục đích chính là lấy lời khai, rất khẩn cấp.”

“Đã rồi.” Diệp Huyền tức giận mà gật đầu, cô không tin Crato lại không biết yêu cầu muốn rời đi của cô là để làm gì, nhưng nếu là hội nghị khẩn cấp để lấy lời khai, cô buộc phải đợi một lát mới có thể đi tìm.

Người tham gia hội nghị cũng không nhiều, ngoại trừ đương sự chính là Crato và Diệp Huyền, thì cũng chỉ có Lý Tư và một vị quan tòa, cùng một thư kí. Diệp Huyền biết, lần lấy lời khai này chỉ là thủ tục theo yêu cầu. Ngay từ lúc Crato quyết định lên kế hoạch cho sự kiện Hi Hòa thì, một khi đã được khởi động, thì tất nhiên mọi công văn liên quan đến chuyện này sẽ được giải quyết. Bọn họ sẽ thuận lợi quay về hệ Mặt Trời, trở thành hai người duy nhất sống sót sau cuộc phản loạn. Nghênh đón bọn họ sẽ là dân chúng reo hò, cùng với đó danh tiếng vang dội.

Những thứ này đối với Crato mà nói, chỉ là dật hoatrên găm. hầncũng không để tâm, cũng không cần để tâm. Mà Diệp Huyền ở vào giờ phút này, càng cảm nhận sâu sắc được, khoảng cách giữa hai người bọn họ có bao nhiêu là xa xôi. Đúng như cô đã nghĩ, ngay khi rời khỏi hành tinh Dopulo, chính là thời điểm quan hệ giữa cô và Crato kết thúc.

Bất kể là do đoàn người ngăn cách, nhìnhãndược thuộc hạ vây quanh, hay là giống như bây giờ ngồi bên cạnhhãnthìkhoảng cách giữa hai người,thậtvẫn rất xa xôi. Họ vẫn có thể duy trì đoàn quan hệ này màkhôngcần tìnhyêu, nhưng Diệp Huyền biết, ngay cả như thếthìkhoảng thời gian tự dokhôngghe cố kỵ bất cứ điều gì, cũngsẽkhôngcòn nữa.

Nếucôđủ thông minh,thìcônên nhân cơ hội này mà cắt đứt triệt để mối quan hệ với Crato. Dù sao vẫn làkhôngcó kết quả, cần gì phải kéo dài đến một mối như thế này, để rồi chính mình lại là người chịu tổn thương nhiều hơn. Đạo lý nàythìai cũngrõ, nhưng liệu có mấy ai có thể làm được.

Nghĩ tới đây, Diệp Huyềnkhôngkhỏi thở dài. Tiếng thờnhẹnày rất khó nghe thấy, vốn nghĩsẽkhônggai chú ý tới, bỗngcôcảm nhận được có hơi nóng áp lên mu bàn taycô,mộtbàn tay thon dài đưa qua,nhẹnhàng đặt lêntrên. Diệp Huyền ngẩng đầu, người đàn ông ngồi bên cạnh vẫn như cũ nhìkhôngchớp mắt thẳng hướng đối phương, giọngnóilãnh đạm thình thoảng trả lời những câu hỏi của quan tòa, mà tayhãnlại đặt dưới bàn, cứ như vậy nắm lấy tay Diệp Huyền, bình yên lại kiên định.

Lòng Diệp Huyền cũng bỗng dừng mềm nhũn, tựa như có mộtthũ mật ong đổ vào trong, vừa ấm áp lại vừa ngọt ngào. Được rồi, được rồi... côngnhĩ,côchính là đại ngọc, chỉ có mộtđộng tác đơn giản như vậy thôi, thậm chí cũng đủ khiếncôsinh ra suy nghĩ muốn ở lại bên cạnh Crato mãi mãi bất chấp hậu quả có ra sao. Khóe môi trong vô thức nở nụ cười, hội nghị vô vị chán ngắt cũng tựa hồ trở nên thú vị hơn.

Rất nhanh sau đó, Diệp Huyền quyết định rút lại suy nghĩ vừa rồi.

Bàn tay của Crato vốn đặtrên taycô, nhưng qua ước chừng vài phút, liền bắt đầukhôngngoan ngoãn. Diệp Huyền cảm giác đượcmộtrận ngứa ngứa truyền đến, bàn tay lướt dọc theo đường cong chân củacô, lướt qua bắp đùi, lại tiến vào dưới váy củacô. Tên này rốt cuộcđanglàm cái quái gì vậy?! Xung quanh vẫn còn những người khác, vậy màhãnlại...Diệp Huyền liền

vội vàng đem hai chân kẹp chặt hơn, cuối cùng lại đem bàn tay đang làm loạn giữa hai chân kẹp càng chặt, giống như cô mới là người đang câu dẫn Crato.

cô tức giận quay đầu nhìn Crato, và Diệp Huyền xin thề, cô nhất định đã nhìn thấy ý cười chột lóe lên trong ánh mắt đó của Crato!

Mà Crato giống như muốn chứng thực suy nghĩ của cô, bàn tay cô một mạch tiến về phía trước, đầu ngón tay chạm vào hoa hồng đến giờ vẫn còn sừng đỏ không thôi. Hoa huyệt vừa trơn vừa dính, ngón tay của người đàn ông đầy những vết chai sần, ngón tay xoa lên hoa môi, mang theo từng cơn tê ngứa khiến cả người cô run rẩy. Khuôn mặt Diệp Huyền ngày càng đỏ, cô không dám có động tác nào khác, chỉ có thể kìm nén tiếng thở dốc, tùy ý để cho tên khốn chết dẫm bên cạnh ngay trước mặt mọi người mà đùa bỡn cô.

Cũng may Crato không quá mức quá đáng, xoa nắn hoa huyệt một hồi, đầu ngón tay đột ngột dừng lại trước hạt châu hồng đang run rẩy chỉ trong giây lát, cuối cùng cũng rút tay ra khỏi váy của Diệp Huyền. Diệp Huyền âm thầm thở dài hen hõm, hạt châu hồng của cô là nơi nhạy cảm, nếu Crato đùa bỡn nơi đó, cô thật sợ mình sẽ không nhịn được mà kêu ra.

Lúc này, hội nghị cũng đã kết thúc. Người đầu tiên đứng lên chính là vị giáo sư ngồi ở vị trí thẩm phán, trong phòng hội nghị một vài người cũng đã bắt đầu rời đi. Diệp Huyền chậm rãi thu dọn đồ đạc trước mặt, hai chân cô như nhũn ra, hoa huyệt không ngừng có dịch chảy ra, nếu như bây giờ đứng lên, nó không chừng sẽ theo bắp đùi mà chảy xuống.

Chết tiệt! Ở trong lòng Diệp Huyền hung hăng chửi rủa Crato, nếu như ngay từ đầu để cho cô mặc quần lót, thì hiện tại cũng sẽ không lúng túng như thế này.

“Ta đoán, trong lòng cô bây giờ nhất định là đang chửi rủa ta thậm tệ.” Giọng nói trầm thấp của người đàn ông bất thành linh vang lên bên tai, Diệp Huyền ngẩn ra, quay đầu, cửa phòng đã bị khóa cứng. Bàn tay to của Crato lướt qua hông cô, lại một lần nữa tiến vào dưới váy đang không có gì để che chắn. Ngay khi Diệp Huyền ý thức được chuyện gì đang xảy ra, thì cô đã bị Crato ôm vào trong lòng, không nói tiếng nào đã áp cô lên tường.

Ngón tay tách ra hai cánh hoa, ở trong hoa huyết đã sớm ẩm ướt của cô mà chơi đùa, lúc rút tay ra, trên đầu ngón tay đã lấp lánh đầy dâm thủy. “thật nhiều nước.” Crato cắn lấy vành tai của Diệp Huyền, đưa ngón tay đặt giữa hai bờ môi mà dục vọng liếm, “thật ngọt...”

Mặc dù đã sớm nghe qua những lời hạ lưu của Crato, lại nhìn thấy hẳn chính là cố tình quyến rũ mình, Diệp Huyền cuối cùng cũng không tự chủ được mà ưm một tiếng, dâm thủy trong hoa huyết chảy ra càng nhiều. Crato rõ ràng rất đặc ý khi hẳn vẫn còn sức ảnh hưởng đến Diệp Huyền, hẳn cười khế, động tác ưu nhã cởi quần lót xuống, gậy thịt cứng rắn chờ không được lập tức bật ra ngoài.

Thấy hẳn đỡ lấy gậy thịt định đi vào, Diệp Huyền vội vàng đẩy hẳn ra: “không được,” trong giọng nói của người phụ nữ vẫn còn xen lẫn tiếng thờ dốt, “Nếu như anh... Nếu anh không đặt khóa gien, tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý cho anh làm!” Trước đó khi ở trên Nancy mơ mơ màng màng bị Crato đâm vào, còn bắn cả vào trong, Diệp Huyền đã thề, tuyệt đối sẽ không thể lại để cho Crato mê hoặc lần nữa. Mặc dù bên trong hoa huyết vừa ngứa lại vừa khó chịu, hẳn không thể để cho cây gậy kia lập tức đi vào, nhưng Diệp Huyền cũng không muốn nhanh như vậy đã vứt bỏ tiền đồ của mình, mà lại để cho bản thân biến thành một bà mẹ đơn thân.

“Được rồi,” Crato cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên trước ngực hẳn, trong đôi mắt nâu đó, ý cười ngày càng lộ rõ. “Xem ra ta quen nói chớ cô biết, thật ra ta đã gạt cô.” hẳn cúi đầu, nâng bờ hông của Diệp

Huyền lên, đem hoa huyết ẩm ướt của cô ấn vào háng hắn, “Cho nên, chúng có thể tiếp tục được chưa?”

“Cái, cái gì?” Diệp Huyền có chút ngần ra, “Là anh gạt tôi?” Sau một thời lâu, cô đột nhiên phản ứng lại ----- Craton ói hã không hề đặt khóa gien, chỉ là lừa gạt cô?!

“không sai.” Người đàn ông hôn lên mí mắt của cô một cái, quy đầu tách ra miệng huyết, bắt đầu từng chút đi vào.

Vậy là trước giờ cô tức giận đến như vậy, hoàn toàn chỉ là uống phí thời gian?! cô lo lắng sợ hãi đến như vậy, sợ mình không cẩn thận lại mang thai, đều là do bản thân tự mình tìm lấy phiền não?! Lòng ngực của Diệp Huyền kịch liệt đập phồng, chết tiệt... Cái tên gian xảo này, thật ghê tởm, tên khốn chết tiệt!

“anh đừng mơ tưởng tôi sẽ cùng anh lên giường!” Diệp Huyền đẩy Crato ra, vẻ mặt của người đàn ông không ngờ tới còn chưa kịp phòng bị, cô cũng không biết trong đầu cô lúc này suy nghĩ cái gì, thì đã nhấc chân hướng tới hạ bộ của Crato mà đá tới.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 16: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (16)

"Ừm... Ừm a..." Trong phòng tác chiến rộng rãi, trong không gian quanh quẩn thanh tích tích từ trung tâm AI phát ra hòa cùng với tiếng rên rỉ kiêu mị của phụ nữ. Lúc này đã là đêm khuya, ngoại trừ những binh sĩ trực đêm, cả con tàu đều chìm vào giấc ngủ, vô cùng yên ắng. Ánh mắt từ những ngọn đèn trần tỏa ra xung quanh, chiếu lên bức tường thủy tinh trong suốt tạo nên một khoảng sáng nhỏ giữa không gian. Trên mặt đất trải một lớp thảm dày mềm mại, màu xanh biếc, không biết vì sao lại có một mảng ướt. Những giọt nước liên tục rơi xuống, nhìn qua có phần sền sệt, dọc theo bắp đùi thon dài trắng nõn như ngọc chảy xuống, chìm một lát sa trên thảm đã đọng lại trên thảm thành một vũng nước.

Bàn tay Crato đang cầm trong cái miệng nhỏ phần nộn liên tục khép khép mở mở chậm rãi rút ra, theo ngón tay dần rút ra, đột nhiên phát ra một tiếng ba vang dội. Mị thịt non mềm trong hoa huyết lưu luyến không rời muốn giữ lại vật cứng rắn đang sắp rời đi, chúng chen chúc nhau mút chặt lấy nó, thậm chí nơi ngón tay hoàn toàn rút ra xong, còn kéo theo một đoạn nhỏ mị thịt đỏ au.

"Nhìn cái miệng nhỏ của cô này mà xem." bàn tay dính đầy máu thịt đặt lên lưng người phụ nữ, dần dần trượt dọc theo đường cong lưng linh của cơ thể, một đường từ cổ xuống dưới, giống như là đang vẽ tranh, trên tấm lưng trắng ngần lưu lại một vết nước dài ẩm ướt. Crato cắn lên vành tai Diệp

Huyền, đem cơ thể trần truồng, mềm mại trước ngực áp lên bức tường thủy tinh trong suốt. Đây là tư thế mà hãnh thích nhất, từ phía sau ôm trọn lấy Diệp Huyền, một tay vuốt ve bầu ngực cao ngất của cô, một tay cầm vào giữa hai chân, mặc sức mà đùa bỡn cái miệng nhón nhả khiến hãnh thích không muốn buông tay, "Chảy ra nhiều nước như vậy, thậm chí sàn đều bị em làm ướt."

Hai tay Diệp Huyền chống lên bức tường thủy tinh, mái tóc dài xõa tung trước ngực, hai bầu ngực bị người đàn ông phía sau ác ý chà đạp mà không ngừng run rẩy, núm vú sưng đỏ, cứng rắn đứng thẳng kề sát bức tường lạnh như băng, phía sau người đàn ông vẫn tiếp tục giày vò, nhào nặn, cảm giác vừa đau vừa ngứa gần như bức cô phát điên. Trong tầm mắt của cô, bên ngoài bức tường là vũ trụ sâu thẳm, vô số ngôi sao hoặc sáng lấp lánh hoặc âm đạm đang chuyển động không ngừng, thỉnh thoảng lại có một đạo ánh sáng bay xẹt qua giống như những ngôi sao băng, đó là những chiếc tàu vũ trụ.

Cảm giác như thế này thật sự khiến cô rất thẹn thùng, biết rõ không có ai nhìn thấy một màn này, nhưng cả cơ thể đều trần truồng, bị một người đàn ông áp chặt lên mặt thủy tinh mà đùa bỡn, từ đầu đến chân đều bại lộ trước hàng tỉ ngôi sao, khiến Diệp Huyền vừa thẹn vừa gập. Hơn nữa trên toàn bộ mặt thủy tinh đều là những điểm cảm ứng, mỗi khi Crato ở phía sau dùng gậy thịt chọc đến hoa tâm của cô, cô sẽ không khống chế được mà nhào lên phía trước, bầu ngực áp chặt lên mặt thủy tinh, âm thanh nhắc nhở từ AI lại vang lên: "Cảnh cáo, xin đừng tùy tiện chạm vào. Cảnh cáo, xin đừng tùy tiện chạm vào."

"Ừm..." Crato nhin không được mà cười khẽ một tiếng, "Nó là đang nhắc nhở tôi, không được sờ cái vú của em, có phải không?"

"Ồ vô lại... Nó không hề có ý như vậy." Diệp Huyền tức giận trừng mắt liếc Crato một cái, đáng tiếc khuôn mặt cô sưng đỏ, khóe miệng vẫn còn vương nước bọt sau nụ hôn dài, cái liếc mắt hờn dỗi này lại càng khiến

Crato hưng phấn, lửa dục cháy hừng hực. Cảm giác được vật đang nằm giữa khe đùi lại trở nên lớn thêm một vòng, Diệp Huyền duỗi tay nện hàng vuốt ve đầu năm, "Nơi đó của anh... không sưng lên sao?"

cô không nói đến chuyện này còn đỡ, vừa nhắc đến, Crato liền đen mặt.

Trong lúc xúc động đá vào háng của Crato một phát, tuy rằng ngay lúc đưa chân lên Diệp Huyền đã cảm thấy hối hận, nhưng cuối cùng cô vẫn đập trúng nơi đó một cú. Không thể không thừa nhận tố chất cơ thể của điều chỉnh giả quả đúng là ưu việt, nơi yếu ớt nhất trên cơ thể bị đập trúng một cú, Crato cũng chỉ kêu lên một tiếng, không phát sinh thảm kịch vỡ trứng. Nhưng sau đó Crato phát hiện cậu bạn nhỏ của mình bị sưng đỏ lên, muốn mà không sưng lên được, tiểu Crato lần này đúng là bị thương nặng một phen, sưng đau vài ngày. Chuyện xấu hổ khó mà nói ra như vậy tất nhiên là không thể tìm quân sự đến khám, Diệp Huyền chỉ có thể kiên trì chịu đựng ánh mắt muốn giết người của Crato, nhẫn nhịn quỳ gối trước hai chân Crato, bôi thuốc cho tiểu Crato đáng thương.

"Em cũng không phải là cố ý." Thấy Crato vẫn còn tức giận, Diệp Huyền dịu giọng, quay người lại hai tay quấn lên cổ Crato nũng nịu trách cứ, "Hơn nữa, còn không phải là do anh lừa em trước hay sao?" cô có chút ủy khuất bĩu môi, "Nếu anh vẫn thấy không cam lòng thì có thể đá em một cú?"

"Đá em một cú?" Crato nhú mày, bàn tay to đang đặt trên gáy Diệp Huyền chậm rãi trượt xuống, đầu ngón tay điểm điểm lên núm vú đang vênh lên, "Nơi này?" Lại điểm điểm lên hoa phùng vẫn đang chảy ra dâm thủy, "Hay là nơi này?" Thấy Diệp Huyền bày ra vẻ đáng thương nhìn mình, đôi mắt màu nâu thoáng ý cười, "Chỗ nào tôi cũng không sờ."

Hả? Diệp Huyền ngẩn ra, còn không kịp phản ứng, đã bị Crato bế lên đặt trên bàn. Người đàn ông đứng thẳng trước mặt cô, vật đó cũng kiêu ngạo dựng thẳng lên, tay hắn kéo đầu cô xuống ấn vào háng hắn: "Nhưng em vẫn phải trả giá cho việc làm của mình."

"Được rồi..." Diệp Huyền nhò giọng lâu bầu, cầm cây gậy lớn đó cẩn thận bỏ vào miệng, "Chung quy lại..." cô vừa cố gắng nuốt thứ đó vào, vừa mở hồn nói, "anh vĩnh viễn là người chiếm tiện nghi."

"Đương nhiên." Crato hạ tầm mắt, nhìn cái đầu nhô của Diệp Huyền đang chôn dưới háng mình, giống như đang ăn kẹo que, ngậm vào miệng rồi lên xuống cao thấp. Âm thanh chặc chặc lúc phun ra nuốt vào liên tục vang lên, tiếng thở dốc của hắn ngày càng nặng nề. Lúc này hắn thờ ơ nghĩ, nhìn Diệp Huyền bây giờ xem ra bị đập một cước có vẻ như không phải là quá thiệt thòi. Hơn nữa, có rất nhiều thứ vẫn luôn không tìm thấy cơ hội, hiện tại thực tiễn cũng được nha! Hừm... Nhân cơ hội này, phải bày ra thêm mấy biện pháp mà đùa bỡn Diệp Huyền.

Nếu như Diệp Huyền có thể nghe thấy tiếng lòng của Crato, cô nhất định sẽ hung hăng dựng thẳng ngón giữa chỉ về phía cái tên vô lại giáo hoạt này. Đáng tiếc công nghệ không được, cho nên vẫn cứ tiếp tục bị Crato đùa bỡn. Cô phẫn nộ nhìn trước mắt đã hoàn toàn đảo ngược, lúc trước ở trên hành tinh Dopulo, cô tìm mọi cách để câu dẫn Crato, nhưng trong nửa tháng quay về hệ Mặt Trời này, lại biến thành Crato thì đủ mọi loại lý do giữ lại cô làm tình.

Trước mặt người khác, người đàn ông cao ngạo kia vẫn giữ bộ mặt lãnh đạm vạn năm không đổi, nhưng vừa quay lưng lại không khác gì cầm thú. Lúc Diệp Huyền báo cáo công việc bị hắn bức ngồi trên đùi hắn bị hắn chọc đến nhũn người, lúc tắm rửa lại đem Diệp Huyền ôm đến trước gương mà làm tình, đến ngay cả lúc ăn cơm cũng chỉ ăn được một nửa sẽ biến thành Diệp Huyền ghé vào trên bàn cơm, còn Crato thì ôm lấy hông cô đi vào từ phía sau.

Diệp Huyền cảm thấy Crato như vậy rất khác thường, nghĩ đến hắn bày ra đủ loại biện pháp xấu xa, lúc làm tình lại kịch liệt như vậy, trong đầu cô bỗng lóe lên, bắt lấy cánh tay Crato nghi hoặc hỏi: "anh đang gạt em đúng không? thật ra anh có đặt khóa gen đúng không?"

"Việc này hả?" hân bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô đưa đến bên môi tinh tế liếm. Giọng nói của hân trầm thấp, mang theo chút tao nhã từ trong cốt tủy, động tác đằm chọc phía dưới thì vẫn ngoạn độc như cũ, "Em cứ coi như là tôi có đặt đi."

"anh...." Diệp Huyên đang chuẩn bị hỏi lại, thì bị nụ hôn của Crato che kín miệng, mạnh mẽ cuốn lấy môi lưỡi cô. Diệp Huyên bị hôn đến choáng váng đầu óc, cố gắng muốn huy động chút tinh táo còn sót lại trong đầu, tự hỏi câu nói của Crato đến cùng là có ý gì. Có lẽ do mình suy nghĩ quá nhiều, Crato đâu có lý do gì để mà lừa cô. Dù sao nếu Crato không đặt khóa gen, hai người họ lại làm tình thường xuyên như vậy, nói không chừng mình sẽ mang thai. Mà Crato lại không có khả năng cưỡng cô, việc gì lại khiến cô sinh ra một đứa con riêng.

Rất nhanh, bọn họ trở về hệ Mặt Trời.

Đủ loại nghi thức long trọng được tiến hành, họp báo tuyên bố diễn ra liên miên, Diệp Huyên đối với những thứ hình thức nhằm chán đó không hề hứng thú. không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, Crato lại cố tình làm nhạt đi sự tồn tại của cô trên tàu Hi Hòa, hầu hết dư luận đều đem ánh mắt tập trung về phía "Chiến thần" Crato vừa mới quay về đế quốc, mà sĩ quan phụ tá hộ tống hân lại bị xem nhẹ. Kết quả như vậy đúng là thứ Diệp Huyên cầu còn không được, cô vẫn như trước điệu thấp làm Trung úy. Nhưng Crato thì hoàn toàn lộ ra dưới ánh đèn flash.

Là gia chủ của gia tộc Cramột trong 9 đại gia tộc, công tước Guard trẻ tuổi vẫn luôn là đề tài bán tán của mọi người. Cha mẹ đều chết trận khi hân còn nhỏ, sau đó lại kế thừa một gia nghiệp khổng lồ như vậy, suốt từ đó năm, tuy danh vọng của Crato được người ta ca tụng không ngớt bởi những chiến công của hân, nhưng cuộc sống đời tư của hân vẫn luôn là bí mật. hân cao bao nhiêu, khuôn mặt như thế nào, đã trải qua mấy mối tình,... Ở đế quốc Nebula, nhân vật nổi tiếng ở giới quý tộc còn được hâm mộ hơn cả ngôi sao giới giải trí, nhưng ngoại trừ mấy văn kiện được chính phủ tuyên

truyền hình ngay cả mặt của Crato cũng chưa một lần bị nhóm săn ảnh chụp được. Đó cũng là nguyên nhân khiến Diệp Huyền trước khi bị điều đến tàu Hi Hòa, tuy biết đại danh của Cra thiếu tướng nhưng khi thật sự nhìn thấy hẳn lại giật mình như vậy.

Lúc này đây, bởi vì sự kiện tàu Hi hòa ảnh hưởng quá lớn nên Crato không thể không tham dự một cuộc họp báo công khai, chính thức lộ mặt trước hàng triệu công dân của đế quốc.

Ngày đó, mọi người đều sôi trào. Nói như vậy có chút khoa trương, nhưng Diệp Huyền dám cam đoan, chỉ sau lần lộ mặt đó, Crato liền trở thành thần tượng nổi tiếng khắp đế quốc. Diệp Huyền vẫn còn nhớ rõ tình cảnh sau khi kết thúc cuộc họp báo, Crato vất vả như thế nào mới lên được phi thuyền quay trở về biệt thự. Cả con đường bị vây chặt như nêm cối, mặc dù hai hàng vệ sĩ lực lưỡng đã cố hết sức để bảo vệ, nhưng Crato vẫn chật vật một lúc mới vượt ra khỏi đám đông đó, mấy cô bé đầu óc vẫn toàn màu hồng còn lập hẳn một cái hậu cung cho hắn!

Chỉ mới nửa ngày, đúng vậy chỉ có nửa ngày! Diệp Huyền thừa nhận bản thân có chút ghen tị. Người đàn ông vốn thuộc về cô, trong nháy mắt liền trở thành tình nhân trong mộng của ngàn vạn cô gái khác. Được rồi, nói đúng thì Crato cũng không phải của riêng cô, nhưng ít ra trước đó, người biết Crato có bao nhiêu tuần chỉ có mình cô.

Nhưng rất nhanh, chút ghen tuông nhonhỏ này đã được Crato an ủi. Diệp Huyền cho rằng mình đã che dấu tốt lắm, nhưng cái tên giao hoạn này có lẽ đã nhìn ra. Bị Crato ôm lấy đặt lên trên ghế mà điên cuồng hôn, thân thể thừa nhận những cú đâm chọc mạnh mẽ của hắn, Diệp Huyền liền quên sạch mấy cô gái đang điên cuồng hô tên hắn ngoài biệt thự, cho mấy người hét thoải mái, dù sao trên đời này chỉ có mình cô biết người đàn ông này không chỉ có khuôn mặt tuấn mỹ mà công phu trên giường cũng là hạng nhất.

Ngày cứ yên bình trôi qua như vậy, Diệp Huyền dần dần tiếp nhận quân vụ mà Crato giao chocô, tình báo truyền về từ gián điệp trên tàu Hi Hòa, những hạng mục nghiên cứu tiếp theo trên hành tinh Dopulo. cô là người rất thông minh, mặc dù là người bình thường, nhưng so với điều chỉnh giả cũng kém không nhiều lắm. Rất nhanh cô đã thích ứng với công việc này, thậm chí có chút thích thú khi được tham gia vào những chuyện cơ mật này.

Mà công việc của Crato cũng rất bận rộn, số lần hai người gặp mặt càng lúc càng ít đi, có mấy lần gặp mặt ngắn ngủi, cũng không có đủ thời gian để hai người tiếp xúc thân mật. Có đôi khi hai người chỉ đơn thuần là nói chuyện với nhau, điều này khiến Diệp Huyền cảm thấy thật đúng là không thể tin được, thừa Crato cũng sẽ nói chuyện phiếm với cô? Chỉ là một việc đơn giản như vậy nhưng Diệp Huyền lại cảm thấy, khoảng cách giữa hai người không quá xa.

cô hoảng hốt có cảm giác dường như mình với Crato đang hẹn hò, hai người yêu nhau thường làm những việc gì? Ôm, hôn môi, hoặc chỉ đơn giản là đứng nhìn đối phương cái gì cũng không cần nói, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng vui vẻ. Mà tất cả những điều này đều xảy ra trong lúc cô với Crato ở cạnh nhau.

Cho nên, đây là ảo giác của cô, hay mọi chuyện đang dần dần thay đổi?

Diệp Huyền cảm giác được Crato có chuyện muốn nói với mình. Nhưng có lẽ vẫn chưa tìm được cơ hội, hoặc có lẽ Crato vẫn chưa hoàn toàn xác định. Cứ như vậy trong lòng cô vẫn luôn thấp thỏm không yên, Diệp Huyền nghĩ có lẽ cô sẽ không phải chờ quá lâu đâu... cho đến khi, cô được được một phần tình báo

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 17: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (17)

"Báo cáo Cra tướng quân, đây là những thông tin mà tôi đã điều tra được về sĩ quan Trung úy Diệp Huyền...."

trên màn hình, phần tình báo này được kí hiệu với cấp độ bảo mật là S, nội dung tình báo rất nhiều, bắt đầu từ khi Diệp Huyền mới sinh ra được đăng kí giấy khai sinh ở cục dân số, mãi cho đến khi cô thăng chức trở thành Trung úy, chuẩn bị được điều đến quân khu năm làm sĩ quan phụ tá của hạm trưởng kết thúc.

Diệp Huyền biết Crat đã từng điều tra lí lịch của mình, việc này cũng không phải là chuyện gì quá đáng lắm. Đối với quân nhân làm một nghề nghiệp đặc thù mà nói, lí lịch đều được ghi rõ trong hồ sơ, đây là chuyện rất bình thường. Trong khi cô đang đọc các tư liệu liên quan đến việc nghiên cứu titanium trên hành tinh Dopulo, lại tình cờ tìm được phần tình báo này. Chắc chắn là nhân viên công tác đã sơ ý gắn nhầm vào đây. Diệp Huyền tò mò mở phần tình báo này ra, dù sao thì xem lại những gì mình đã trải qua cũng làm một chuyện thú vị.

Đầu ngón chạm nhẹ trên màn hình, Diệp Huyền nhìn những hình ảnh của mình, từ lúc sinh ra, lớn lên trong xóm nghèo, tuổi thơ ấu nghèo khổ,... Đột nhiên, đầu ngón tay của cô dừng lại trên một hàng chữ.

"CE năm 612, từng có một cuộc thảm sát ở khu vực mà đối tượng sinh sống, phụ trách bình ổn cuộc thảm sát đó là hạm đội tàu Hi Hòa thuộc quân khu ba. Trong thời gian xảy ra việc này, đối tượng từng suýt bị chết dưới họng súng của quân phản loạn. Trải qua quá trình điều tra, đã xác định được người cứu đối tượng khỏi tay quân phản loạn lần đó là thiếu tá Crato lúc này đang làm một binh sĩ trong hạm đội tàu Hi Hòa."

Những nội dung phía sau Diệp Huyền nhìn dám nhìn nữa, trong đầu cô chỉ còn một ý nghĩ - Crato đã sớm biết hẳn là người đã từng cứu mình.

Trước giờ Diệp Huyền cứ nghĩ Crato căn bản không biết chuyện này, lúc đó cô mới mười bốn tuổi, nằm gục giữa vũng máu, trên mặt bắn đến nỗi chỉ nhìn thấy mỗi đôi mắt. Đối với cô mà nói Crato là người anh hùng cứu vớt cô khỏi thần chết. Mà trong mắt Crato thiếu tá đang vội vàng rời đi, thì cô bé mà hắn từng cứu, chỉ là một gương mặt mơ hồ. Từ khi Crato tòng quân tính đến nay, số người mà hắn đã cứu đâu chỉ hơn một ngàn, mà một cô bé ngay cả mặt cũng không nhìn rõ, hẳn không có khả năng có thể nhớ rõ cô, cũng không cần phải nhớ rõ.

Diệp Huyền cũng không định đem chuyện này nói cho Crato, cô cảm kích Crato, nhưng cũng không muốn bởi vì mình nhớ mãi không quên mà đi quấy rầy người khác.

Nhưng khi ở tại, Crato đã sớm biết rõ chuyện này, trong lòng Diệp Huyền bỗng dưng sinh ra một cảm giác bất an. Trong suốt mấy tháng hai người ở chung, Crato chưa từng nhắc đến chuyện này dù chỉ một lần. Đó cũng không phải là chuyện cần kiêng dè gì, nếu hai người đã thân mật như thế, thì nói chút chuyện quá khứ cũng có vấn đề gì đâu.

Diệp Huyền nghĩ, có lẽ là Crato cũng không muốn mình nhớ lại đoạn quá khứ này. Hơn nữa... có lẽ hẳn cho rằng chính mình cũng đã quên mất chuyện này.

cô hít một hơi thật sâu, tiếp tục đọc phần phía dưới.

Đoạn sau lại tiếp tục đề cập đến thời thiếu nữ của Diệp Huyền, đến lúc xem lại cô mới nhận ra rằng cuộc sống lúc đó của cô thật đúng là quá nhàm chán. Liệu mạng muốn trở thành kẻ mạnh, liệu mạng muốn thoát khỏi xóm nghèo, từ lúc cô quyết định tìm vị anh hùng đã cứu mình, thì cô cũng từ bỏ tất cả những sở thích dư thừa, một lòng cố gắng vì mục tiêu trong lòng.

một cô nhikhôngchakhôngmẹ, làm thế nào có thể tìm được một quân nhân mà đến ngay cả tên của người đó cô cũng không biết, Diệp Huyền chỉ có thể đi tòng quân. Khi đó cơ thể cô rất gầy yếu, vừa mới nói nguyện vọng của mình là đi tòng quân ra khỏi miệng, những người xung quanh liền cười nhạo cô. Mà đợi đến khi Diệp Huyền hiểu được ý nghĩa của tàu Hi Hòa thì cô càng cảm thấy tuyệt vọng hơn nữa. Bản thân cô đến ngay cả tư cách để trở thành một binh sĩ bình thường cũng không đủ, mà nghĩ đến chuyện bước chân lên được chiếc tàu kia, thì phải tìm mọi cách trở thành quân nhân cao cấp.

bây giờ nhớ lại, Diệp Huyền cũng không nhớ rõ mình lấy đâu ra sức mạnh, ý chí để chống đỡ đến tận lúc được bổ nhiệm đến dưới trướng của Crato. Là vì không muốn sống nghèo hèn cả đời, hay là vì người thầm mến trong lòng? cô không nghĩ, chỉ biết cố gắng nỗ lực, cuối cùng đến năm cô mười sáu tuổi đã thi đậu vào trường quân đội tốt nhất đế quốc. Mà đó cũng không phải là đích cuối, đó mới chỉ là bắt đầu.

Đợi đến khi tìm được chỗ, sẽ không cần mệt mỏi như vậy nữa. cô đã từng tự nhủ trong lòng như vậy vô số lần, nhưng sau khi tìm được chỗ rồi thì sẽ như thế nào, cô muốn làm gì tiếp đây? Diệp Huyền lúc đó thật ra cũng không hề có tính toán gì cả chẳng qua là muốn tìm cho mình một cái mục tiêu mà thôi.

Cho nên khi cô nhìn thấy Crato, mới kinh ngạc, phấn uất đến như vậy. Người khiến cô có nghị lực chống đỡ suốt nhiều năm như vậy thì ra là một điều chỉnh giả, thì sao mà cô không thất vọng cho được. Cũng

mayhiệntạicôđãkhôngcòn nghĩ như vậy, Diệp Huyền cảm thấy có chút may mắn. Suốt bảy năm trong quá khứ,côyêuCrato mà cũngkhôngthậtsựlà Crato, phần tìnhyêudó vô cùng tha thiết mà cũng vô cùng mù mịt. Nhưng đến bây giờ, người côyêulà người đàn ông đó bằng xương bằng thịt.

Nhưng do dự, khúc mắc trong lòngcôbấy lâu cuối cùng cũng tháo gỡ được,côkhôngphải là người quả quyết,khôngmuốn thổ lộ với Crato vào lúc bản thân vẫn chưa chắc chắn tình cảm của mình.côquay đầu, nhìn ánh nắng rực rỡ ngoài khung cửa sổ. Khóe môi Diệp Huyền khẽ nhếch lên, chính là hôm nay, nếu hôm nay Crato quay về biệt thự,cô sẽnóira những lời chôn sâu trong tận đáy lòng.

Tình báo vẫn cònmộtdoạn chưa hết xong, Diệp Huyêndangchuẩn bị tắtđi, nhưng nghĩđinghĩ lạicôvẫn quyết định xem hết....

"Tướng quân, còn mấycôgáivẫndangchờ ở bên ngoài biệt thự." Lý Tư vội vàng đuổi kịp bước chân của Crato, giọngnóicó mấy phần bất mãn.

"Tùy mấy người đóđi." Crato hơi mỉm cười, "Bên ngoài là nơi công cộng, dân chúng có quyền tự quyết định mình đứng ở đâu."hắkhôngdư sức mà quan tâm mấy người fan nảo tàn này, vì cuộc đàm phán giữa quân đội với Viện hòa bình vềsựkiện tàu Hi Hòa mà hai bên dây dườkhôngdứt, khiếnhắnpải nán lại ở Rorein những năm ngày.thậtvất vả mới kết thúc hội nghị,hắkhôngchút do dự, ngườkhôngdừng vó quay về biệt thự.

Lý Tư là người luônditheo bên cạnhhắnmấy ngày nay nên cũng thông cảmnói: "Những chuyện khẩn cấpđãxử lí ổn thỏa, có lẽ ngài nêndithả lỏngmộтчút."

"Quay về biệt thự cũngkhôngkhác là mấy."hắkhôngchút để ý trả lời qua loa, thả lỏng?đichỗ nào thả lỏng? Giờ phút này, tất cả mọi thứ đềukhôngquan trọng bằng việc được nhìn thấy người kia.

Crato ôm tâm trạng hưng phấn bước vào cửa lớn, những người đi theo đều bị hắt đi, từ tiếng đế giày gõ trên mặt sàn, cũng đủ để nhận thấy hắt đi rất vội vàng. Hắn đứng lại trước một cánh cửa, đây là văn phòng của sĩ quan phụ tá.

Hắn biết, Diệp Huyên đang ở ngay sau cánh cửa này. Có lẽ là đang xử lý quân vụ, có lẽ là đang đọc tình báo. Lúc thì hịu mày suy tư, lúc thì nhìn chăm chú, những biểu cảm trên khuôn mặt của cô, cứ như những tấm phim nhựa, lướt nhanh trong đầu Crato.

Hắn rời khỏi cô đã năm ngày.

Từ ngày rời khỏi hành tinh Dopulo, Crato đã suy nghĩ, hắn phải đảm bảo mọi thứ thật hoàn hảo để không ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hắn với Diệp Huyên. Không phải là hắn vẫn chưa hiểu rõ ràng tình cảm của mình, mà nguyên tắc làm việc của Cra tướng quân là: trước khi quyết định, phải đảm bảo đã chuẩn bị mọi thứ thật hoàn hảo. Một quý tộc thuần huyết muốn kết hôn với một người bình thường, đây không phải là một chuyện đơn giản. Nhưng may mắn là trên thế giới này có rất ít việc mà Crato không làm được.

Đến ngày hôm nay, tất cả những sắp xếp của hắn, đều đã chu toàn mọi mặt. Hắn hít sâu một hơi, động tác có chút khẩn trương, đẩy ra cánh cửa trước mặt.

Trong phòng không bật đèn, Diệp Huyên ngồi trước bàn làm việc, toàn bộ thông tin đều hiển thị trên màn hình, ánh sáng mờ mờ từ màn hình chiếu lên mặt cô, trong trẻo nhưng lạnh lùng, cô độc. Ngay lập tức Crato liền cảm thấy có chỗ không thích hợp, hắn còn chưa kịp mở miệng thì Diệp Huyên đã đứng lên.

"anh đã sớm biết." Người phụ nữ lạnh lùng nhìn hắn, giống như hắn là một kẻ xa lạ.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Crato bước đến, muốn nắm lấy tay Diệp Huyền, nhưng lại bị cô không chút do dự hất ra. Phan một tiếng, màn hình hiển thị bị ném tới trước mặt Crato, trên màn hình trong suốt, những dòng chữ màu đen càng thêm rõ ràng.

"Trải qua quá trình điều tra hơn nửa năm, tôi cho rằng đối tượng hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của tướng quân, hơn nữa cô ta là một người trọng tình cảm. Đây không phải là tôi suy đoán lung tung, từ những hành động của đối tượng cho thấy, cô ta vẫn luôn tìm kiếm người đã cứu cô ta từ trong tay phản quân, cũng chính là ngài. Tôi có đủ lý do để khẳng định, đối tượng có tình cảm đặc biệt đối với ngài, sùng kính, tôn thờ ngài. Trong một văn kiện tình báo của chính phủ, thảo luận những điều này có lẽ là không nghiêm cấm nhưng chuyện này là rất quan trọng.

Bởi vì ngài không chỉ đang tìm một sĩ quan phụ tá đủ tư cách mà còn cần một người biết giữ bí mật, tôi cho rằng, lợi dụng phần tình cảm này, là rất cần thiết. Nó cho cùng thì, giữ một người trung thực ái mộ ngài và một người sĩ quan đủ tiêu chuẩn, thì tôi cho rằng người trước sẽ phù hợp làm cấp dưới của ngài hơn.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 18: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (18)

"một người vừa trung thực vừa ái mộ ngài sẽ trung thành hơn so với cấp dưới."

Những lời này không sai. Sự trung thành xuất phát từ đạo đức ở một số thời điểm sẽ trở nên rất mỏng manh, còn trung thành vì yêu thì thường không để ý tất cả mà hy sinh cho đối phương hưởng chi tình cảm này còn kéo dài suốt bảy năm.

Lý Tư biết rõ đạo lý này cho nên mới nhắc tới trong báo cáo. Cách làm của hắn cũng không quá đáng vì hắn trung thành với Crato, trung thành đến mức hoàn toàn không quan tâm Diệp Huyền có vì chuyện này mà tổn thương hay không. Mà Crato thì sao? Hắn có phải cũng nghĩ vậy hay không?

Diệp Huyền nghĩ là có.

Điều này cũng là dễ hiểu. Khi đó Crato không biết Diệp Huyền, đột nhiên nhảy ramột người ái mộ đối với hắn đó chỉ là người xa chẳng có ấn tượng gì. Mặc dù Diệp Huyền sắp trở thành sĩ quan phụ tá của hắn, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó thôi.

Crato đã từng nói, hắn không phải là người cao thượng gì. Trong kế hoạch quan trọng như vậy sử dụng chút thủ đoạn, đừng nói là Crato, ngay cả Diệp Huyền cũng sẽ đồng ý với đề nghị này. Hơn nữa, phần tình báo này Diệp

Huyền không thể xem. Nếu tình huống nguy hiểm không xuất hiện, Diệp Huyền cũng sẽ không biết gì cứ tiếp tục làm việc mình nên làm.

"nói tới nói lui, tôi cũng thật nhiều chuyện." Diệp Huyền nhìn Crato, trong giọng nói không có sự chế giễu mà ngược lại rất bình tĩnh nói: "Làm một đứa ngốc, "cô cười một tiếng, "không phải thật tốt sao?"

"anh..." Crato hiếm khi giật mình như bây giờ, hẳn muốn giải thích, lại không biết mở miệng như thế nào.

Phần báo cáo này là nửa năm trước Lý Tư giao cho hắn, lúc đó hắn cũng không có ý kiến. Đúng như Diệp Huyền nghĩ, mặc dù Crato điều chỉnh làm sĩ quan phụ tá nhưng đối với Cra tướng quân mà nói, Diệp Huyền chẳng qua chỉ làm một con cờ trong kế hoạch thôi. Cho dù con cờ này có thêm mấy năm hay không, hắn cũng không quan tâm. Diệp Huyền không có tình cảm với hắn, hẳn vẫn sẽ điều chỉnh làm phụ tá. Hai chuyện này không liên quan đến nhau. Có điều lúc hắn đưa ra quyết định cũng có ý muốn lợi dụng phần tình cảm này.

Chuyện này là sự thật, lúc ấy hắn đã đồng ý với đề nghị của Lý Tư.

"A..." nụ cười trên mặt Diệp Huyền càng rục rờ hơn. Trong phòng không bật đèn, cả căn phòng tối tăm đến đáng sợ, chỉ có một đôi mắt bị phủ lệ quang, ở trong bóng tối tỏa sáng.

cô khóc? Tựa như có bàn tay vô hình bóp chặt lấy trái tim hắn. Trước giờ chưa từng có, trước giờ chưa từng trải qua loại cảm giác như vậy—— thống khổ, vô cùng sốt ruột, cấp bách, cổ họng như tắc nghẹn. Khi nhận ra bản thân làm Diệp Huyền tổn thương hẳn hẳn đau đến không thể hô hấp.

Nhưng Diệp Huyền cũng không có khóc. Đừng khóc, cô một lần lại một lần cảnh cáo mình. Khi vừa nhìn thấy đoạn báo cáo kia, đầu óc cô trống rỗng, tiếp đó là tức giận phát run. Cũng không phải vì bản thân bị lợi dụng mà là tâm tư thiếu nữ cứ như vậy không che đậy phơi bày ra trước mặt đối

phương. Tất cả mộng tưởng, tất cả sự cố gắng không chút nào che giấu bị moi ra mặc cho người khác phán xét. Giống như làm một người bị lột sạch quần áo, phơi bày tất cả giữa ban ngày

cô không biết ánh mắt hẳn lúc đó như thế nào, thậm chí cô còn không dám nghĩ tới lúc Crato thấy phần báo cáo này, có phải là coi như không liên quan đến mình, đảo mắt liền đem chuyện không đáng nhắc tới này ném sau? Hay là cảm thấy buồn cười, cảm thấy loại người như cô đúng là không biết tự lượng sức mình? Thậm chí là sinh lòng chán ghét, bởi vì bị một người xuất thân thấp hèn như cô thăm mẩn cũng không phải chuyện tốt đẹp gì đối với một quý tộc thuần huyết.

Diệp Huyền biết, hiện tại Crato sẽ không nghĩ cô như vậy. Cho dù Crato từng dùng loại ánh mắt ác ý nhìn vào phần tình cảm này thì cũng không phải lỗi của hẳn bởi lúc đó bọn họ chẳng qua cũng chỉ là người xa lạ mà thôi.

cô không thể tức giận, không muốn vì lòng tự ái buồn cười này mà tri chích Crato, thế nhưng cơn sóng xấu hổ cùng thất vọng cứ bao quanh cô, cô không có cách nào thoát được. Cho dù cô đã trưởng thành, cho dù cô có tài sản có địa vị, nhưng khi tâm tư thăm kín của mình bị phát hiện, cô chợt nhận ra mình chỉ làm một người đơn độc nhỏ bé.

"Xin lỗi, tôi quá kích động." Cuối cùng, Diệp Huyền không nói gì, chẳng qua là thần sắc bình tĩnh xoay người đi ra ngoài.

Rời khỏi dinh thự của Crato, Diệp Huyền không có mục đích đi trên đường. cô cũng không biết mình phải đi nơi nào, lúc ấy trong đầu chỉ có một ý niệm, phải rời khỏi đó, rời đi nơi khiến cô không thể thở nổi. Trong lòng cô bây giờ rất ảo não... vốn là muốn bày tỏ với Crato, nhưng mà bây giờ lại không cách nào nói ra miệng. đang lúc mờ mịt nhìn xung, máy truyền tin trong túi vang lên. cô liền lập tức nhấn nút trả lời, là Crato sao? Có phải là hẳn không

Trong ống nghe truyền tới âm thanh ngọt ngào của AI nhưng không mang theo chút tình cảm nào: "Diệp tiểu thư, đã có kết quả kiểm tra sức khỏe của ngài rồi, xin ngài hãy mau tới nhận. " Lúc này Diệp Huyền mới nhớ ra, ngày thứ hai sau khi trở lại hệ Mặt Trời cô liền đi làm kiểm tra toàn diện vì sợ cây Dalhiasẽ khiến cơ thể bị ảnh hưởng, ngoài ra còn kiểm tra xem...có mang thai không. cô cười khổ, tiện tay gọi một chiếc phi cơ công cộng bay đến bệnh viện.

Điều khiến Diệp Huyền cảm thấy kỳ quái chính là phụ trách tiếp đón cô không phải AI, mà là một nữ bác sĩ mặt mũi hiền hòa. Nữ bác sĩ có chút do dự nhìn phía sau Diệp Huyền, mới ôn nhu hỏi: "cô đi một mình sao? Có người thân đi cùng không?"

Diệp Huyền theo bản năng cảm thấy không đúng: "Bác sĩ, kết quả kiểm tra của tôi... xảy ra vấn đề sao?"

"Oh, không phải..." Nữ bác sĩ muốn tỏ ra không có chuyện gì lớn. cô dừng một chút rồi lấy ra tờ kết quả đưa cho Diệp Huyền "cô tự xem một chút đi."

Rậm rạp chẳng chịt đều là thuật ngữ y học chuyên nghiệp, Diệp Huyền không nhìn kỹ, bất an trong lòng càng tăng lên—— chuyện nhỏ như nhận báo cáo kết quả kiểm tra mà phải do bác sĩ đích thân làm cộng thêm biểu hiện kỳ quái của vị bác sĩ—— ngón tay hoạt động càng lúc càng nhanh, dường như là qua rất lâu, hoặc chỉ là qua mấy giây, ngón tay Diệp Huyền dừng ở trang cuối cùng tờ báo cáo, đập vào tầm mắt là hàng chữ—— "Người mắc bệnh xuất hiện triệu chứng suy kiệt hệ hô hấp nghiêm trọng, nguyên nhân tạm thời không rõ."

"Hệ hô hấp..." cô kinh ngạc nhìn nữ bác sĩ đối diện, có chút mờ mịt lặp lại một lần, "Suy kiệt hệ hô hấp?"

Nữ bác sĩ lộ vẻ thương hại cầm tay Diệp Huyền: " Đây cũng không phải kết quả cuối cùng, chúng tôi đề nghị cô đến bệnh viện lớn kiểm tra lại, có lẽ..." cô không nói tiếp bởi vì Diệp Huyền đã lắc đầu.

Kết quả không sai, Diệp Huyền biết, là do cây Dalhia. Cây Dalhia chỉ tác động đến điều chỉnh giả nhưng cô lại bị ảnh hưởng, phía bệnh viện khẳng định cũng không tìm được nguyên nhân.

"Còn bao lâu?" Trong đầu cô rối bời, căn bản không biết mình đang suy nghĩ gì, chẳng qua là dựa vào bản năng đặt câu hỏi, "Tôi... còn bao nhiêu thời gian?"

"Nếu như," nữ bác sĩ do dự một thời, vẫn trả lời, "Nếu như chữa trị thích đáng, còn có nửa năm."

Nửa năm... Diệp Huyền đứng lên, cô không thấy được vẻ mặt mình, chỉ thấy nữ bác sĩ lo lắng nhìn cô, giống như đang nhìn xác chết biết đi. "Cám ơn ngài." cô gật đầu với nữ bác sĩ, bước chân lao đảo đi ra ngoài.

Bên ngoài bệnh viện là thế giới náo nhiệt, cùng bệnh viện yên tĩnh như là hai không gian đối lập. Bây giờ nên đi đâu? Diệp Huyền đứng ở ven đường, cô không biết mình muốn đi đâu, cũng không biết mình có thể đi đâu. cô không chак không mẹ, bởi vì công việc đặc thù, cô cũng không có bạn bè. Khi nhìn thấy những chữ đócô liền nghĩ ngay đến người đàn ông kia.

May mắn, Diệp Huyền cảm thấy may mắn vì mình chưa bày tỏ với Crato. một người chỉ có thể sống nửa năm cần gì phải muốn thứ tình yêu xa vời này. Crato đã từng nói với cô, những người bị suy kiệt sau một thời gian dài chữa trị cũng lần lượt qua đời, đây cũng là nguyên nhân vì sao quân đội một mực không tiếp tục nghiên cứu trên hành tinh Dopulo.

Nguyên nhân tại sao người thường như cô cũng xuất hiện tình trạng này Diệp Huyền không còn muốn biết nữa. Trong lòng cô không có bi

thương, không có oán hận mà chỉ có cảm giác vô lực, cô cảm thấy rất mệt mỏi. Cứ mãi không được sợ hãi, cứ mãi dửng dưng, giống như muốn dùng hết sức lực của cả đời, cô thật... không có cách nào tiếp tục nữa.

Bất ngờ không kịp đề phòng, nước mắt cứ như vậy rơi xuống.

Sau đó, một cái tay nắm lấy cổ tay cô.

Diệp Huyền quay đầu, tầm mắt bị nước mắt làm mờ hồ, cô không thấy rõ về mặt Crato, chỉ có ánh mắt màu vàng nâu kia, trong suốt lại tĩnh táo.

"anh đoán, em đã nhận được kết quả kiểm tra sức khỏe." Giọng nói vẫn lãnh đạm, cũng không có tức giận vì trận cãi nhau kia, cũng không có bởi vì Diệp Huyền khóc mà nghi ngờ.

"không, " Diệp Huyền trả lời theo bản năng, cô không muốn để cho Crato biết mình sắp chết, "Tôi không biết anh đang nói gì."

"Em phải biết rằng nó đối trước mặt anh không có lợi ích gì." Phá hiện Diệp Huyền muốn hất tay mình ra, Crato lập tức cầm thật chặt cổ tay cô. Hảnh nhìn Diệp Huyền, trên mặt không có bất kì biểu cảm dư thừa nào, "Các bộ phận trong cơ thể em đã bắt đầu suy kiệt."

Vẻ mặt của hảnh khiến Diệp Huyền đau nhói, "Cho nên?" Diệp Huyền bất tri bất giác cao giọng, thậm chí mang theo một chút bấn nhốn, "anh muốn nói cái gì? Muốn chính thức nói với tôi, "cô đừng một chút, nghẹn ngào trong giọng nói đã không che giấu được, "Tôi sắp phải chết?!"

Những lời này giống như tín hiệu, nước mắt không ngừng rơi xuống, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng nhiều. Ban đầu là khóc thút thít, dần dần, đã biến thành nức nở tuyệt vọng. Diệp Huyền đứng không vững, cô lao đảo muốn ngã xuống, muốn bản thân ngừng khóc, nhưng cho dù thế nào nước mắt cũng không thể dừng.

Từ sau 14 tuổi, Diệp Huyền cũng chưa từng khóc lớn như vậy. cô là người kiên cường, cho dù mệt mỏi hay đau đớn, thậm chí đối mặt với cái chết cô cũng cố gắng không lộ vẻ mềm yếu trước mặt người khác nhưng hiện tại, cô không muốn cậy mạnh chống đỡ nữa.

Crato không nói gì, hắn đưa tay ra kéo Diệp Huyền vào trong ngực. Người phụ nữ trong ngực lại khóc lớn tiếng hơn, Crato không an ủi cô, mà là mặc cho cô tiếp tục khóc, để cô đem mệt mỏi cùng úy khuất nhiều năm trút ra ngoài.

Khóc đi, khóc đi... Crato biết cảm giác này, bởi vì không có ai để bản thân có thể dựa vào, cho nên phải đem mình trở nên kiên. Mà bây giờ, hắn nguyện ý làm người có thể khiến cô toàn tâm toàn ý dựa vào khóc.

"Em sẽ không chết." hắn nói bên tai Diệp Huyền, giọng nói bình thản lại khẳng định, "trên thế giới này không có gì anh không làm được, quan trọng là anh có muốn làm hay không."

không biết tại sao, Diệp Huyền phốc xuy bật cười, trong mắt cô còn vương lệ, ghen ngào nhỏ giọng nói: "Giọng điệu các quý tộc an ủi người thật là chọc người ghét."

"anh cũng không phải là đang an ủi em, chẳng qua là trần thuật sự thật." Crato rử mi mắt, cúi đầu nhìn Diệp Huyền, "Em cho là giọng của quý tộc chọc người ghét, vậy anh thì sao?" Phá thì Diệp Huyền nghi ngờ ngẩng mặt lên, hắn cảm thấy tim mình dường như đập nhanh hơn. Hắn dừng một chút, cố gắng dùng giọng bình thản hỏi, "anh khiến em ghét sao?"

Diệp Huyền không nói gì, cô cứ như vậy nhìn Crato, trên khuôn mặt cô vẫn còn vết nước mắt chưa khô nhìn chật vật cực kì. cô trầm mặc, lâu đến mức trong mắt Crato rốt cuộc lộ ra thấp thỏm, cô mới vùi mặt vào sâu hơn trong ngực Crato, hai tay ôm nằng eo, nhỏ giọng thăm thềm một câu: "Hừ, ghét."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 19: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (19)

"Chiến thần đế quốc cùng một cô gái ôm hôn nhiệt tình ngay giữa đường, nghi vấn công khai tình cảm."

"Hỡi các quý cô, người tình trong mộng của mọi người đã có người trong lòng. thật đáng tiếc, người phụ nữ đó không phải là các cô."

"Bà gái thần bí của Guard Công tước là ai? Có người tiết lộ thân phận cô gái này không đơn giản."

Nửa người Diệp Huyền dựa trên giường hào hứng xem báo lá cải. Nội dung của những tờ báo này đều giống nhau, đã qua ba ngày từ hôm Diệp Huyền và Crato ôm hôn bên đường bị đám chó săn phá hiện, tất cả tựa đề bài báo đều nói về chuyện này.

Sau khi Crato tham dự họp báo công khai, giới truyền thông liền bắt đầu điên cuồng tìm kiếm tin tức về vị quý tộc thần bí này. Mặc dù không có tin chính xác nhưng cũng đủ để cho mọi người biết hiện tại Cra tướng quân đang độc thân. Ai biết chưa được mấy ngày, hình ảnh và một người phụ nữ ôm hôn trên đường bị truyền ra, toàn bộ cánh báo chí đều sôi trào.

cô gái thần bí đó rốt cuộc là ai, có phải có quan hệ tình cảm với Cra tướng quân? Người luôn cẩn thận như Cra tướng quân sao lại cùng cô làm ra cử chỉ thân mật như vậy trên đường?

Ngoài trừ giới truyền thông, ngay cả dân chúng cũng đang thảo luận chuyện này. Đúng như một trong những tựa đề bài báo nói, một khi hình ảnh được công bố, đông đảo người ái mộ Crato đều phát điên lên, còn có chuyện gì kinh khủng hơn chuyện mới hôm qua người bắt đầu thích một người đàn ông độc thân hoàng kim, kết quả ngày hôm sau liền lộ ra tin hã đã có người trong lòng

Tất cả các thiết bị truyền thông, các loại báo chí lớn nhỏ đều đang điên cuồng tìm hiểu chuyện này. Diệp Huyền xem rất vui vẻ, cô phá thiên chuyện này được chia làm ba loại: một loại là suy đoán cô là ai, loại thứ hai là kiên quyết không thừa nhận cô là bạn gái của Crato, loại cuối cùng cho rằng đây là tin vịt.

Chỉ riêng suy đoán thân phận của cô đã có vô số bài viết, đủ loại suy đoán: nào là Diệp Huyền là đại tiểu thư quý tộc luôn ở trong khuê hay cô là vị hôn thê thanh mai trúc mã của Crato, còn có suy đoán cô chỉ là một dân thường đã tâm bưng bưng muốn trèo cao, thậm chí còn cho rằng cô là gián điệp do quân phản loạn phái tới. không thể không nói trí tưởng tượng của con người thực phong phú. Diệp Huyền không thể hiểu được bọn họ sao có thể từ một tấm hình mà sinh ra nhiều suy luận như vậy.

Có điều những suy đoán lộn xộn này cũng không ảnh hưởng đến cô, hiện tại cô đang ở bệnh viện được trang bị đầy đủ các biện pháp an ninh tiên tiến nhất, đám chó săn chắc chắn không thể tìm tới được. Mà thông tin cá nhân của cô từ sớm đã được Crato hạ lệnh bảo vệ chặt chẽ, trừ khi có quyền hạn cấp S nếu không không ai có thể điều tra ra. Làm như vậy cũng không phải vì Crato cảm thấy Diệp Huyền không thể lộ ra ánh sáng mà là chuyện Diệp Huyền đang tham gia hạng mục này phải bảo mật trăm phần trăm.

"Diệp tiểu thư, đã đến giờ phẫu thuật." Giọng nói của AI vang lên.

Diệp Huyền đứng dậy, người máy hộ lí giúp cô thay đồ phẫu thuật, sau đó đưa vào phòng kín. Người phụ trách phẫu thuật cũng không phải là bác sĩ bình thường mà là nhân viên nghiên cứu khoa học, việc bọn họ muốn làm cũng không phải là phẫu thuật bình thường mà là CẢI TẠO GEN.

"Cải tạo gen?!" Lúc vừa nghe Crato nhắc tới vấn đề này Diệp Huyền rất bất ngờ, "Tất cả tài liệu nghiên cứu điều chỉnh gen không phải đã bị hủy hết rồi sao?"

Vào năm CE185, dưới sự phản đối không ngừng của người dân, chính phủ không thể không hạ lệnh đóng cửa sở nghiên cứu duy nhất nắm giữ kỹ thuật cải tạo gen là sở nghiên cứu SCI, đồng thời tiêu hủy tất cả tài liệu nghiên cứu.

Lúc này, Crato đã đưa Diệp Huyền về dinh thự, hãnh hứng ly trà đỏ lên nhấp nhẹ: "Toàn bộ tài liệu bị tiêu hủy chỉ là cho người dân câu trả lời."

Được rồi, Diệp Huyền vừa nghe liền hiểu, xem ra đây cũng là bí mật mà chỉ có những người ở tầng lớp thượng lưu mới có thể biết. Trên thực tế, nhìn khắp toàn bộ đế quốc Nebula, người biết được bí mật này không quá năm người mà gia tộc Cra cũng có thể xem là thế lực chống lưng của sở nghiên cứu SCI, nắm giữ nhiều tài liệu nghiên cứu nhất.

"Cây Dahlia cùng nguyên tố titanium sinh ra phản ứng hóa học không chỉ ảnh hưởng đến điều chỉnh gen khiến họ bị suy kiệt hệ hô hấp mà còn ảnh hưởng đến người có huyết thống điều chỉnh gen."

Sau khi biết thân thế Diệp Huyền không đơn giản, Crato lập tức phái người điều tra cận kề hơn. Diệp Huyền là con nít, ngay cả cô cũng không biết cha mẹ mình là ai, tên Diệp Huyền là do viện phúc lợi đặt cho, cô đã sống 21 năm không cha không mẹ, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ sẽ tìm lại thân thế mình. Cô chưa từng nghĩ tới có một ngày thân thể của mình sẽ đưa bản thân vào chỗ chết.

"Còn nhớ người thừa kế đã bị trục xuất của gia tộc Sartre Clif không?" Crato lãnh đạm nói, "Đó là mẹ em."

Người đó tên là Elisa, là người thừa kế duy nhất lại vì ý trung nhân của mình—— Hạ Thanh, là cố đông của tập đoàn công nghiệp chuyên chở hạng nặng, dứt khoát kiên quyết phản bội gia tộc, trở thành người thuần huyết duy nhất trong chín đại gia tộc gả cho người bình thường. Nhưng sau khi làm ra chuyện động trời như vậy hai vợ chồng họ cũng không hạnh phúc, sau một năm kết hôn, Hạ Thanh và Elisa gặp tai nạn, cả hai người không ai sống sót.

Có tin đồn cho rằng, mặc dù tuyên bố đó là tai nạn bất ngờ, nhưng gia tộc Sartre Clif rất bảo thủ, tuyệt đối sẽ không cho phép người phản lại gia tộc như Elisa có con nối dõi, cũng có người hoài nghi là do những người góp vốn khác trong tập đoàn công nghiệp chuyên chở hạng nặng ra tay, bởi vì sau khi tai nạn xảy ra không lâu, số cổ phần khổng lồ của Hạ Thanh bị chia cắt không còn chút nào.

Cho dù sự thật như thế nào, sau một thời gian âm ỉ, chuyện này cũng chìm vào quên lãng. Thật ra mọi người đều không biết Elisa cũng không chết trong tai nạn. Ở giây phút cuối cùng, bà được phao cứu nguy ném ra, được một người khai hoang phá thien. Người khai hoang đó đưa Elisa đang bất tỉnh đến bệnh viện. Khi đó, Elisa đã mang thai tám tháng.

"Mẹ em... " Crato dừng một chút, rồi lại lấy một loại giọng bình thản nói, "Sau khi sinh em, bà cũng vì bị thương quá nặng mà qua đời." Từ đó Diệp Huyền trở thành đứa bé không cha không mẹ, được bệnh viện đưa đến viện mồ côi.

Nghe xong đoạn chuyện cũ này, hồi lâu sau Diệp Huyền cũng không nói gì. Thật ra thì cũng không tính là đau lòng, Mặc dù Hạ Thanh và Elisa là cha mẹ cô, nhưng bọn họ ngay cả mặt cũng chưa từng gặp chứ đừng nói đến cảm tình. Diệp Huyền nghĩ có lẽ là có chút buồn, còn có chút

tiếc nuối. Hài cốt Hạ Thanh không còn, di thể Elisa sớm đã bị tiêu hủy, cho dù Diệp Huyền muốn lập bia mộ hay làm lễ truy điệu cho bọn họ cũng không còn cơ hội.

Bàn tay người đàn ông hơi dừng giữ không trung một chút rồi nhện hàng rồi trên đỉnh đầu Diệp Huyền. Hả không có thói quen làm ra cử chỉ dụ dàng này, động tác vượt tóccông không lưu loát. Diệp Huyền không nhin được bật cười: "Được rồi, em sẽ không khóc." cô trừng mắt nhìn Crato, "Như vậy, sau đó thì sao? Em biết cơ thể dần suy kiệt là bởi vì mẹ em là điều chỉnh giả, nhưng mà..." Nhưng mà cái này không liên quan gì đến chuyện cứu cô..

"Người bình thường sẽ không bị cây Dahlia ảnh hưởng." Crato giải thích. thật ra thì Diệp Huyền bị kích tình bởi vì cô là sự kết hợp giữa người thường và điều chỉnh giả. Mặc dù cô không có kế thừa gen hoàn mỹ của điều chỉnh giả nhưng trong thân thể dù sao cũng chảy dòng máu của điều chỉnh giả. Mà biện pháp duy nhất để ngăn chặn cơ thể tiếp tục suy yếu chính là đem cô trở thành người hoàn toàn bình thường.

Crato không ngờ được, nhân viên nghiên cứu phẫu thuật cho Diệp Huyền cũng không ngờ được, bọn họ bí mật thực hiện phẫu thuật không phải là đem người bình thường trở thành điều chỉnh giả mà là phải đem điều chỉnh giả trở thành người bình thường. Thông qua một loạt giải phẫu, gen biến đổi trong cơ thể Diệp Huyền hoàn toàn bị loại bỏ. Đến lúc đó, cô cũng không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.

hiện tại Diệp Huyền đã làm phẫu thuật ba lần, nửa năm sau cô sẽ hoàn toàn bình phục.

Crato nói trên đời này không có chuyện gì hẳn làm không được, người khác nghe được sẽ chỉ cho rằng hăng đàng khoác lác, nhưng Diệp Huyền biết, hã chưa bao giờ nói điều mà mình không nắm chắc. Nghĩ đến người đàn ông kia khi nói ra những lời này lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo, khóe miệng cô không tự chủ nhếch lên.

“Người vĩnh viễn sẽ không thể biết được một giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì”, đây đúng là chân lý. cô cho rằng mình sắp hạnh phúc nhưng giây kế tiếp lại biết mạng mình sắp hết. cô cho là mình đã không còn hy vọng lại có người mặc kệ tất cả vì công ăn cơ ngơi đủ. Đến nỗi việc cô có phải là người mang huyết thống quý tộc hay là bị đoạt gia sản và địa vị cô cũng không để ý.

Vậy cô để ý cái gì?

Là người đàn ông dù mỗi ngày có bận thế nào cũng sẽ dành ra chút thời gian đến thăm cô. Mà trong lúc đợi hảnh, cô có thể vừa uống trà vừa xem tin tức bát quái, đây chính là khoảng thời gian cô hạnh phúc nhất.

"Gì?" Diệp Huyền mở kênh tin tức, ngoài ý muốn thấy bóng dáng Crato trên màn hình. Hiển nhiên là sau khi kết thúc hội nghị ở cung điện, hảnh liền bị một đám ký giả vây quanh nước chảy không lọt. Bọn vệ sĩ liều mạng ngăn cản đám người này, định che chở cho Crato thoát khỏi sự bao vây trùng trùng điệp điệp. Dựa theo tình huống này, Crato nên là mặt không đổi sắc đi thẳng nhưng khi một ký giả gắng sức đưa Micro đến trước mặt hảnh, hảnh đột nhiên dừng lại.

"một vấn đề." hảnh lãnh đạm nói.

Tên ký giả kia có lẽ là bị dọa sợ cho ngây dại, Cra tướng quân có ý gì? Cho đến bây giờ vị Công tước này cũng chưa từng chủ động cùng truyền thông tiếp xúc, chẳng lẽ lại muốn tiếp nhận phỏng vấn?! Cũng may đồng nghiệp bên cạnh hảnh hết sức cơ trí, vội lớn tiếng hỏi: "Xin hỏi cô gái thần bí cùng ngài ôm hôn trong hình, có phải đúng như tin đồn là một người bình thường không?"

Đúng vậy, không biết là mèo mù đụng phải chuột chết, hay là có người đem tin tức tiết lộ ra ngoài, tin đồn Cra tướng quân có bạn gái là người thường mọi người đều biết. Vấn đề này vừa được hỏi, mọi người ở đó đều hít một hơi khí lạnh. Ngấm ngấm bàn tán với nhau cũng thôi đi, ngay ở trước

mặt mà nghi ngờ một vị đại quý tộc thuần huyết cùng người thường có quan hệ thân mật, đối với người thuần huyết đó là sự nhục nhã! Nhưng biểu tình Crato không thay đổi chút nào, ánh mắt lạnh lùng màu vàng nâu của hắn quét qua ký giả vừa đặt câu hỏi, tên đáng thương đó lập tức rùng mình. "Đúng vậy." Ngay khi tất cả mọi người đều cho là hắn sẽ giận dữ, hắn lại ít ý nhiều trả lời.

Cái gì?!

Lời vừa nói ra, hiện trường nhất thời một mảnh ồn ào. Không chỉ là các ký giả, ngay cả những quan viên cùng cũng há hốc mồm. "Tôi... " ký giả nuốt nước miếng, dè dặt nhìn Crato, "Tôi còn có thể hỏi một vấn đề nữa không, thưa ngài?"

Crato không nói gì cũng không rời đi.

"Xin hỏi, " ký giả cân nhắc mãi, cuối cùng cũng dùng vẻ mặt thấy chết không sờn lớn tiếng hỏi, "cô gái kia có phải là người yêu của ngài không?"

"không phải." Crato trả lời, mọi người còn chưa kịp thở phào đã thấy hắn khẽ nghiêng đầu. Ngay tại khoảnh khắc này, Diệp Huyền nhìn người đàn ông kia lạnh nhạt lên tiếng. Hắn lúc nào cũng như vậy, lúc nào cũng dùng loại giọng điệu bình thản như đang nói về thời tiết đến nói chuyện khiến người khác kinh hãi.

"Ta biết điều mọi người quan tâm là gì, mọi người đều biết, nếu thuần huyết cùng người thường kết hôn, sẽ bị coi là phản nghịch và bị trục xuất khỏi gia tộc. Có điều, trên thế giới này, người có tư cách trục xuất ta hoặc là đã qua đời, hoặc là còn chưa ra đời, cho nên, ta có quyền lựa chọn người phụ nữ của mình." Hắn nhìn Diệp Huyền — Diệp Huyền biết thật ra Crato nhìn ống kính, nhưng cô biết Crato nói những lời này với ai — trước sự chứng kiến của vạn dân chúng, lạnh nhạt trong mắt hắn cuối cùng

cũng biến mất, con người màu vàng nâu tràn ngập dịu dàng cùng với thanh âm trầm thấp, "Em không phải là người yêu." Craton nói——

"Em là vợ anh."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 20: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc - Ngoại Truyện 1

"Em cảm thấy mình bị mắc bẫy."

Crato đang rầu nhả cắt bít tết, nghe vậy, tay hẫng khựng lại, nâng lên mi mắt. Tay trái Diệp Huyền cầm nĩa, theo động tác nói chuyện của cô có thể thấy rõ thức ăn trong miệng còn chưa nuốt xuống. Cô hơi chu môi, mặc dù đang tức giận nhưng lại giống một con sói nhỏ đáng yêu.

Cô chỉ vào bức ảnh lãng mạn trên tờ tạp chí điện tử mình đang cầm: "Người ta cầu hôn đều là nhẫn kim cương, hoa tươi, bữa tối dưới ánh nến, còn quỳ một chân trên đất, em lại không có gì cả. Chỉ có lời tỏ tình mà anh cũng không thể lộ trực tiếp."

Mặc dù màn tỏ tình này được diễn ra dưới ánh đèn rực rỡ cùng với sự làm chứng của hơn 10 vạn dân. Không chỉ hệ Mặt Trời, thậm chí ngay cả các hành tinh khác cũng biết — Thiếu tướng trẻ tuổi nhất Nebula đế quốc tương muốn kết hôn cùng dân thường. Mà Diệp Huyền - người phụ nữ đáng lẽ được coi là hạnh phúc nhất thế giới lại bị các tờ báo lá cải cười nhạo, cho là kiếp trước cô đã cứu cả vũ trụ nếu không sao có thể nhận được lời tỏ tình chấn động toàn bộ hệ Mặt Trời, có thể độc chiếm được người đàn ông chất lượng tốt như vậy.

hãncũngkhôngtốt đẹp như vậy. Diệp Huyền rất tức giận, cô muốn thông báo cho cả thế giới biết rằng việchãnmuốn tuyên bốcô là vợ củahãnhoàn toàn chưa thương lượng cùngcô, mặc dù lúc ấycôcũng cảm động đến rơi nước mắt. Sau đó trong lúcđangchoáng váng lại bị Crato lôidì, tiếp đến là hôn lễ, học tập lễ nghi... Đến khicôtỉnh táo lạithìđãcùng Crato ngồi trong trang viện trăng mật.

khôngđược, nhất định phải chứng minh mìnkhôngbị Crato ăn gắp gạo, tuyệt đốikhôngthể để cho tên khốn kiếp kia đắc ý!

khôngchút nào ý thức được mình dướisựsùng ái của Crato bộc lộ tính trẻ con, Diệp Huyền tặng chohãnhánh mắt sắc bén: "anhkhôngcó gì muốnnóisao?"

"Đầu tiên, nhẫn kim cương." Crato ung dung thả dao ăn xuống, tầm mắt rơi vào ngón tay Diệp Huyền.

"Ách..." Diệp Huyền vội vàng đem tay mang nhẫn cưới giấu sau lưng.

Nhìn hành động như đứa trẻ củacôtrong mắt Crato đơng đầy ý cười: "Thứ hai, hoa tươi,anhnớ lúc em bắt đầu nhập viện dưỡng bệnh, mỗi ngàyanhđều đem đếnmộtbó, đúngkhông?"khôngđợi Diệp Huyền trả lời,hãnlại tiếp tụcnói, "Sau đó là bữa tối dưới ánh nến, nếu em quên chuyện xảy ra vào ngày cầu hôn, chúng ta liền đồn lại tínhmộtlần."hãnhống cùi chỏ lên bàn, lười biếng nhíu mày nhìn Diệp Huyền, "Nếu emkhôngngại, tối nay chúng ta lại làm lần nữa?"

Đáng ghét! Diệp Huyền dám cam đoan, Crato chắc chắn có ý nghĩ xấu xa!

"Hừ."côhấp háy mũi, vẫnkhôngcam lòng phản bác, "Vậy quỳmộthântrênđấthìsao? Chuyện nàyanhchắc chắkhôngcó làm."

"Nga?" Lúc này, Crato đã đứng lên, hãnh đĩnh bên cạnh Diệp Huyền, Diệp Huyền nhìn người đàn ông cao lớn này cúi xuống, gương mặt tuấn tú cách mình càng ngày càng gần, "Chuyện này chỉ sợ anh không làm được." Crato đưa tay vén mái tóc rơi xuống cổ, hơi thở ấm áp phun bên tai khiến cô không nhận được run rẩy: "anh có thể dùng phương thức đền bù khác thỏa mãn em."

Phương thức gì?

Còn có thể có phương thức gì!

Cả người vô lực tựa trên ghế, đôi mắt mê man nhìn cái đầu không ngừng di chuyển giữa hai chân của mình, Diệp Huyền tuy không cam lòng nhưng lại không tự chủ được chìm đắm vào thế tấn công miệng lưỡi của Crato. Crato đúng là quỳ xuống đất, dùng một loại phương thức khác đền bù chocô.

Đầu lưỡi linh hoạt liếm qua hoa huyết, đem toàn bộ hoa huyết liếm qua một lần. Đầu lưỡi cắm vào trong hoa huyết, môi mỏng dính sát vào hoa huyết sưng đỏ dùng sức hút. Bao nhiêu dâm thủy đều bị Crato nuốt vào, hãnh lại còn cảm thấy không thỏa mãn, vồ vồ lên miệng Diệp Huyền: "Hôm nay sao ít nước vậy, hửm?"

"Ghét... ưm..." Diệp Huyền kìm lòng không đành cong eo nhỏ, cắn đầu ngón tay rên rỉ, "Đều bị anh hưởng cạn sạch..."

Crato không nhận được cười lên, bàn tay lướt qua hoa huyết ướt đầm, đem ngón tay dính đầy dâm dịch nhét vào miệng Diệp Huyền: "Dâm thủy cũng chảy tới miệng, còn nó là bị anh hưởng cạn sạch." Ngón tay khuấy động trong miệng nhỏ, đùa giỡn với cái lưỡi thơm tho, "Em oan uổng anh, có đáng đánh hay không?"

"Ưm... Ưm..." Diệp Huyền nói không nên lời, hoa huyết ngứa ngáy khó nhận, bị Crato dùng những từ ngữ hạ lưu trên đùa khiến cả người mềm

xuống, ngay cả ý nghĩ muốn bày sắc mặt cho Crato cũng quên mất, ngoan ngoãn xoay người đem hông nhô lên, đầu ngón tay tách ra hoa huyết, nũng nịu nói, "Đáng đánh...anh phải đem gậy to quân dụng đánh em..."

Sau khi bọn họ kết hôn, "tướng quân" trở thành biệt danh mà Diệp Huyền gọi Crato mỗi lần hai người lăn lên giường. Mỗi khi Diệp Huyền gọi như vậy, Crato liền biết dâm huyết trước mắt muốn bị làm. Hắn không nhanh không chậm cời ra thắt lưng, trước ánh mắt của Diệp Huyền móc ra cây gậy thịt đã sớm cứng rắn. Diệp Huyền vội vàng đưa hông lùi về sau, dùng hoa huyết mềm mại ma sát quy đầu: "thật là nhiệt, ừ... Quy đầu thật là nóng, mau đến làm em... Tướng quân, mau đến làm em đi."

Crato lửa dục dâng cao, mặc dù còn có ý niệm nuốt dầy vò vật nhỏ, nhưng lại không nhịn được, hắn nắm chặt cặp hông trắng nõn của vợ, tấn công mạnh về trước, trong lúc Diệp Huyền thét chói tai liền đem gậy thịt đưa vào. Thân thể bọn họ đã sớm quen thuộc, gậy thịt vừa cắm vào hoa huyết liền như cá gặp nước, tìm được điểm nhạy cảm hưng hăng đâm vào. Crato không nhanh không chậm, lúc này lúc nặng rút ra cắm trong, Diệp Huyền cảm giác như mình là chiếc thuyền nhỏ lên đèn trên sóng, một lần lại một lần đạt được khoái cảm, cô không ngừng thét lên, dâm thủy chảy càng nhiều, làm ướt hết nệm dưới người.

Crato cắn răng làm cô, hạ thân đập vào hoa huyết phát ra tiếng tiếng ba ba: "Dâm đang, chảy nhiều nước như vậy, "hắn héo mạnh lên âm để đã sưng đỏ của Diệp Huyền, "Xem ra chỉ có làm em... cái miệng nhỏ này mới chảy nước." Ngay khi Diệp Huyền sắp đạt tới cao trào, hắn đột nhiên rút gậy thịt ra, banh rộng hai bờ hông bắt đầu liếm hút..

"A! ——" cả người Diệp Huyền hoàn toàn mềm nhũn, từng đợt dâm thủy từ trong phun ra, thần trí mờ mịt, chỉ nghe thanh âm chặc chặc từ

Crato bú dâm thủy, người đàn ông này nuốt từng ngậm từng ngậm khiến Diệp Huyền có ảo giác muốn hút khô mình.

Sau cao triều, âm thanh dâm mỹ trong phòng ăn vẫn không dừng lại. Món ăn ngon đầy bàn bị hai vợ chồng gạt hết sang một bên, không, có lẽ đối với bọn họ mà nói, làm tình mới là vật ngon nhất trên thế giới. Diệp Huyền như nguyện được chồng mình lấy phương thức khác đền bù, mà Crato cũng dùng cây gậy dưới hạ thân dạy dỗ người vợ không nghe lời. Người vợ bém hỏ bị hấn “ĐÁNH” đến nỗi hai ngày không thể xuống giường, đây là chuyện nói sau.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 21: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc - Ngoại Truyện 2

"Ngô..." Diệp Huyêndangngủ mơ mơ màng màng, cái môngnhỏbị vỗ nhẹ,côbất đắc dĩ mở mắt ra, Crato đứng ở trước giường nhúu mày nhìn vẻ buồn ngừtrênmặtcô: "Dậy ăn điểm tâm."

"Hô, mệt quá..." Diệp Huyên chậm rãi ngồi dậy, theo động tác củacô, cái chăn tơ lụa trênngười từ từ trượt xuống, lộ ra thân thể trần truồng mềm mại. Chỉ thấytrên làn da trắng nõn chi chít dấu hôn, từ cổ đến bụng, trên hai bầu ngực in đậm dấu tay, đầu vú cứng rắn do bị nắn bóp trong thời gian dài vẫn còn trong tình trạng ứ máu sừng đỏ. Diệp Huyên đuổi người, cảm giác cả người đau nhức tiêu tánmộthút, pháthiệnnngười đàn ông nàyđangnhìn chăm chăm thân thể mình,côtức giận liếc mắt, "Nhìn cái gì? Tối hôm qua làm lâu như vậy, chẳng lẽ bây giờanhcòn muốn nữa."

"anhquảthậtcó ý nghĩ này, " thấy vợ tức giận trợn to hai mắt, khóe miệng Cratokhôngkhỏi vênh lên, "Nhưng nhìn tình trạng em bây giờ,anhcó thể khắc chếmộthút."

"Hừ!" Diệp Huyên lại trợn mắt nhìn Crato,hắndâu chỉ cần khắc chếmộthút, chính xác là phải khắc chệthậttốt.hắnhằng phân biệt thời gian địa điểmdẫđộng dục!

Tuy bọn họ là vợ chồng mới cưới, vẫn còn trong thời gian trăng mật, thường xuyên lên giường với nhau là bình thường, nhưng Crato cũng quá phóng túng. Diệp Huyền hoài nghi dự vọng củahãkhônglúc nào được thỏa mãn, ngay cả lúc tắm hay ăn cơm. Có lúc Diệp Huyêđangnóichuyện, tên vô sỉ khốn kiếp này liền sát tới. Đầu tiên là giở thủ đoạn, sau đó là hôn cuồng nhiệt, thừa lúc Diệp Huyền mơ hồ, từng cái từng cái cởi quần áo cô, đưa cây gậy thịt đáng giận củahãncắm vào.

Đáng thương Diệp Huyêđãtới tiểu hành tinh này được nửa tháng, ngay cả cửa cũng chưa ra khỏi. Mỗi ngày đều bị Crato đè dưới người, từ phòng ngủ làm đến phòng khách, lại từ phòng khách làm đến vườn hoa. Diệp Huyền tự trách mìnhkhôngchịu thua kém, bị Crato khềunhệmcáicả người liền mềm nhũn, chỉ có thể mặc choãnhmuốn làm gìthìlàm.

Mắt thấy tên ghê tởm này cười nhưkhôngcười đứng ởmột bên, tối hôm qua làm đến hơn nửa đêm, Diệp Huyền ngay cả chân cũngkhôngkhép lại được,ãnhngược lại áo mũ chỉnh tề, tinh thần sáng khoái, Diệp Huyền giậnkhôngcó chỗ phát tiết.côdùng chân đem mình bao lấythậtkỹ, tránh cho Crato lại thú tính đại phát, mớiđitới phòng tắm.

Crato tiếc nuối thu hồi tâm mắt, ừ, giống như lần trước ở bồn rửa tay làmmộtlần cũngkhôngtệ, đáng tiếc hôm naykhôngđược.

Đến khi Diệp Huyền thu thập thỏa đángthìbữa sáng cũng chuẩn bị xong. Bàn dài điêu khắc tuyệt đẹp ngày hôm qua còn chảy đầy dâm thủy cùng tinh dịch,hiệntạiđãđược người máy quét dọn dọn dẹp sạch sẽ, bây giờđangđặt bữa sáng mỹ vị. Ngoài cửa sổ là ánh ban mai ấm áp, hôm nay trái đấtđãvào đầu thu,trêntiểu hành tinh này lại là cảnh xuân rực rỡ.

Nơi này làmộtrong số những sản nghiệp khổng lồ của gia tộc Cra, là thương nhân về bất động sản có thể lực nhất Nebula đế quốc, Crato còn có thêm 3 tiểu hành tinh nữa ở gần Trái Đất, tiểu hành tinh này là hành tinh đẹp nhất trong số đó. Nơi này quanh năm ấm áp dễ chịu,trên mặt đất trái

đầy các loại thực vật hiếm quý xinh đẹp tạo thành phong cảnh đặc biệt, là nơi luôn đứng đầu bảng xếp hạng thắng cảnh du lịch đẹp nhất trong 10 năm qua.

Nguyện vọng của Diệp Huyền chính là được đặt chân tới tiểu hành tinh xinh đẹp này,hiện tại cô lại gả cho chủ nhân của hành tinh, thân là chồng Crato đương nhiên muốn thỏa mãn nguyện vọng của vợ. Cra tướng quân vung tay lên, lợi nhuận hằng năm hơn mười triệu CP của hành tinh này liền thuộc về Diệp Huyền. Mặc dù đối với tài sản của anh, số tiền này chỉ làm một góc của tòa núi băng nhưng người vợ bé nhỏ lại cảm động nước mắt lưng tròng, đêm đó ở trên giường ôn nhu lại mê người, tùy ý Cra tướng quân lăn qua lăn lại một trận.

Bây giờ nghĩ lại, Diệp Huyền có cảm giác mình lại mắc bẫy?

Bất kể như thế nào, hiếm thấy Crato đại phát từ bi, không kéo vợ ở trong phòng lẫn lộn, mặc dù hai chân còn có chút ê ẩm, Diệp Huyền hưng phấn sai người chuẩn bị phi thuyền định ra cửa du ngoạn một phen.

Loại phi thuyền dân sự chỉ bay được với tốc độ chậm là phương tiện giao thông phổ biến nhất ở đây, trung tâm AI có thể khống chế nó thiết lập chế độ bay tự động, nhưng Diệp Huyền vì đã lâu không ra khỏi cửa, nhìn thấy loại phi thuyền đơn giản này còn vô cùng hứng thú dù bản thân là một quân nhân đã từng ra chiến trường. Crato thành tâm chán ngồi bên cạnh Diệp Huyền, hai chân lười biếng duỗi thẳng, nhìn không chớp mắt gò má vợ mình.

một phút, năm phút, mười phút... hai mươi phút sau, Diệp Huyền rất cuộc không nhịn được.

cô tức giận quay mặt sang, mày liễu khẽ nhếch: "Em đẹp mắt lắm ah?"

"Đẹp mắt." Người đàn ông khẽ nhếch mép.

Diệp Huyền đỏ mặt. Tên ghê tởm này trước kia không phải lúc nào cũng lãnh đạm ngạo mạn sao, khi nào lại mờ ám như vậy. Họ khan một cái... cô hằng giọng giả bộ như không có gì, "Đẹp mắt cũng không cho nhìn, em ra lệnh cho anh quay đầu qua chỗ khác!"

"Được rồi," ngoài miệng mặc dù nói như vậy nhưng Crato không chỉ không quay đầu qua chỗ khác, ngược lại còn nghiêng người, gương mặt tuấn tú sát lại gần Diệp Huyền, "anh thỏa mãn yêu cầu của em, em cũng phải thỏa mãn anh."

"anh làm gì... Ừm, ừm.." Diệp Huyền còn chưa nói xong liền bị Crato cưỡng hôn không cho phép cô từ chối. Tay trái hăng giữ đầu cô, tay phải siết chặt cần điều khiển.

"yêu cầu của anh rất đơn giản." Crato vừa hôn vừa khàn giọng nói.

"anh, anh đừng tay... không được, " Diệp Huyền cố hết sức tránh khỏi miệng lưỡi của người đàn ông này. "anh im miệng!". một giây sau, cô chưa kịp thở dốc lưỡi liền bị Crato nuốt vào, cô chỉ có thể ừm ừm a a, nói hàm hồ không rõ, "Phi thuyền.. Em còn phải điều khiển Phi thuyền..."

"Yên tâm, " Crato buông đầu Diệp Huyền ra, một tay giữ hai tay cô ra sau lưng. Động tác như vậy khiến Diệp Huyền phải ưỡn ngực lên, từ cái cổ thon dài hôn xuống Crato một đường, môi mỏng rơi vào trước ngực, cắn mở nút áo. Mà cái tay còn lại thì khởi động hệ thống lái tự động, "Nó sẽ không rơi xuống."

Phát hiện mình trốn không thoát, Diệp Huyền chỉ có thể đẩy nhẹ đầu Crato: "anh... Ừ, anh nhẹ một chút..." thật ra thì trong lòng cô cũng rất muốn, thân thể cô rất nhạy cảm. Sáng sớm lúc Crato hôn cô, huyết nhục cũng đã ướt, cảm giác ngứa ngáy khó chịu, hai chân bủn rủn, Diệp Huyền đưa tay ôm cổ Crato, đỉnh vú cao ngất tùy ý để Crato ôn nhu bú, "Chân em rất mỏi.. Ừm a, không cho phép... không cho phép dùng tư thế kỳ quái..."

Dù sao ân ái cũng rất tốn thể lực, nếu lại làm tư thế con kiến leo cây gì gì đó, Diệp Huyền cảm thấy chân mình chắc phải phế bỏ. cô bỗng nhiên nghĩ đến, nếu không có trọng lực, thì chẳng phải cũng không cần phí sức?

Có lẽ là thần giao cách cảm, một giây kế tiếp, Diệp Huyền phát hiện mình bay lên.

Crato đóng cửa bên trong buồng lái, toàn bộ buồng biến thành trạng thái mất trọng lực. Quần áo Diệp Huyền sớm bị hãncởi hết sạch, quần lót gợi cảm bay bên cạnh hai người, Crato ngồi trên ghế hành lang đẩy một cái, mượn quán tính đem Diệp Huyền đè ở trên vách khoang.

Cây gậy thịt vừa thô vừa cứng rắn đặt giữa hai chân, ngón tay thon dài tách ra cánh hoa dưới ẩm ướt, dương vật đã cứng rắn từ lâu liền thuận thế cắm vào bên trong. Diệp Huyền phát hiện ở trạng thái này mình càng phí sức, bởi vì cô bắt buộc phải kẹp chặt eo Crato mới không bị bay đi. Cô thịt vừa chậm chạp vừa cường thế đem cô lấp đầy, có lẽ là phát hiện cô đang căng thẳng, Crato đè cái môn nhỏ, nhíu mày nói: "Thả lỏng một chút, Diệp trung úy thân ái."

"Em..." Diệp Huyền đang chuẩn bị nói chuyện, cây gậy to đột nhiên đâm mạnh tới chỗ sâu, cô hô lên một tiếng, bên trong hoa huyết lập tức phun ra một cổ máu thủy "Em không dám..."

"Em phải tin tưởng anh, " Crato hôn lên đầu vú cứng rắn của cô, đem thân thể mềm mại của vợ ôm chặt trong ngực, "Em chỉ cần làm một chuyện, " ánh mắt Diệp Huyền mê mang nhìn hắn, hắn lộ ra nụ cười xấu xa, "Đó là kẹp chặt máu huyết của mình."

Vừa dứt lời, một cảm giác mãnh liệt ập tới. trong nháy mắt Diệp Huyền liền cao trào, cây gậy thịt rút ra cắm vào vừa sâu vừa mạnh, mỗi một lần đều đụng vào điểm nhạy cảm trong hoa huyết, cắm thẳng vào tử cung. Máu thủy tràn ra lại bị cây gậy thịt cắm vào vẩy ra bay tung tóe.

Loại cảm giác này thật là kỳ diệu... Bởi vì không có trọng lượng, cả người Diệp Huyền nhẹ bồng không làm được gì, nhưng trong người cô lại sắp bị cây gậy của hắn xuyên thủng, Diệp Huyền gần như chỉ có thể dựa vào cây gậy thật kia chống đỡ thân thể, mà nó cũng đoạt đi toàn bộ suy nghĩ của cô. Ánh mắt cô mờ mịt, chỉ thấy những đám dịch chảy ra ở trong không khí hình thành từng viên nước trong suốt, theo tần số Crato ra vào càng lúc càng nhanh, tinh hoàn đánh lên hoa môi, khiến đám thủy hòa lẫn với tinh dịch đều biến thành bọt nước trắng xóa, sau đó chúng trôi lơ lửng ở trong không khí. Hình ảnh như vậy so với lúc trước càng đậm mỹ hơn, khiến cho dục vọng của hai vợ chồng càng dâng trào. Diệp Huyền ngay cả tiếng rên rỉ cũng không phát ra được. Hoa huyết không ngừng co rút buộc chặt, lại có một dòng chất lỏng ấm áp chảy ra, cô cũng không biết mình cao trào bao nhiêu lần.

Lần sau, trước khi ngã đi, Diệp Huyền cắn răng nghiêng lợi nghĩ tuyệt đối không để Crato toại nguyện!

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 22: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc - Ngoại Truyện 3

Johnson là ký giả của báo điện tử 《 Tinh thần thời đại 》 lớn nhất Nebula để quốc, nói trắng ra làm một tên chó săn. Bởi vì lập được nhiều thành tích nên hẳn bị chủ biên phái đi chụp ảnh Guard Công tước phu nhân.

Có thể nói vị Guard Công tước phu nhân này là người phụ nữ bị chú ý nhất đế quốc. Ngay cả công chúa duy nhất của hoàng thất - ảnh hậu ăn khách nhất cũng không được người ta truy lùng đến vậy. Đây cũng là bình thường, cho dù thời đại thay đổi, câu chuyện về cô bé lọ lem luôn là đề tài được mọi người quan tâm. Quan trọng nhất là cô bé lọ lem này còn làm một người phụ nữ tự lập tự cường, rất có cốt khí. Dựa vào bản lĩnh của mình phấn đấu từ một dân nghèo tiến vào quân đội uy nghiêm trở thành sĩ quan cao cấp. Sau khi thân thể bị phá hủy lại cự tuyệt sự giúp đỡ của gia tộc Sartre Clif, không hề động tâm trước đồng tài sản khổng lồ.

Cho dù không gả cho Guard Công tước thì truyền kỳ đặc sắc về cô cũng có thể viết thành sách.

một nhân vật có giá trị tin tức như vậy đối với đám chó săn mà nói chính là mỹ vị. Đáng tiếc Guard Công tước yêu say đắm vị phu nhân này, không muốn cô bị quấy rầy nên an bài vệ sĩ so với bản thân còn nhiều hơn. Johnson theo đuôi Gia Đức Công tước phu nhân cả năm trời mà không có thu hoạch gì.

Hôm nay cũng giống như mọi ngày, vị Guard Công tước phu nhân này lúc nào cũng thâm cư giản xuất*, trừ phi nghĩ phép còn lại quỹ đạo hoạt động mỗi ngày chính là từ trang viên đến quân đội, từ quân đội về trang viên. Johnson mỗi ngày canh giữ trước nhà Guard Công tước chỉ chụp được một tí hình ảnh không quan trọng.

*THÂM CƯ GIẢN XUẤT: ru rú xó bếp; ít giao du với bên ngoài; cấm cung trong nhà (châm biếm người ít ra ngoài tiếp xúc với xã hội)

Johnson thở dài nãy nẽ, nếu không có tin tức gì đáng giá hẳn sẽ bị sa thải. Cũng may hẳn phải hiện được một biến hóa lớn: đã hai tuần rồi Guard Công tước phu nhân không đi làm.

Điều này có nghĩa gì? Trong đầu Johnson lướt qua vô số phỏng đoán, hẳn điều chỉnh hơi thở tiếp tục kiên nhẫn chờ. Nhất định, nhất định có chuyện lớn xảy ra.

Cứ như vậy đợi đến nửa đêm, Johnson sờ cái bụng đang kêu réo định đi ăn đêm thì công trang viên mở ra. Johnson lập tức lên tinh thần, thấy Guard Công tước ngồi xe từ trong nhà liền chán nản. Guard Công tước là người bận rộn, tình huống đêm khuya ra cửa xử lý quân vụ khẩn cấp không phải là tin tức giá trị.

Có điều lần này có chút kỳ quái, đại khái 10 phút sau Guard Công tước đã trở về. Nhìn theo theo chiếc xe sang trọng lái vào trang viên, Johnson còn nghĩ thấy...mùi thơm của mì cá viên? Ách, nhất định là hẳn quá đời.

Đêm khuya ngày thứ hai, Guard Công tước lại ra ngoài.

Lần này hẳn chắc chắn mình không nghĩ sai, là mùi của mì cá viên. Hẳn đã phải hiện ra một sự thật kinh người. Một đại Quý tộc thuần huyết chưa từng ăn món ăn dưới 1000CP, Guard Công tước kiêm Cra Thiếu tướng thích ra ngoài mua mì cá viên vào nửa đêm?!

Đêm thứ ba, thứ tư, thứ năm...Sau khi liên tục ra cửa mua mì cá viên, khẩu vị Guard Công tước hình như có chút thay đổi ---hắn bắt đầu mua mì cà chua. Johnson nghĩ nếu hắn đem tin Guard Công tước thích nữa đêm ăn mì cá viên lên báo, chủ biên có khi nào sẽ đánh hắn không?

Đáng thương cho Johnson, hắn đã quên ở trong trang viên làm một đôi vợ chồng. Guard Công tước mua mì cá viên chưa chắc là cho mình ăn.

"Hô..." Hài lòng húp xong nước mì trong chén, Diệp Huyền vươn người, "thật là thoải mái..." cô cúi đầu xuống sờ bụng hơi nhô ra của mình "Lần này con không còn đói bụng nữa đi."

Crato cười như không cười nhìn cô: "Rốt cuộc là con đói, hay em đói?"

"Đương nhiên là con đói " Diệp Huyền hừ một tiếng "Em bây giờ là hai người ăn."

Đúng vậy, đúng như Johnson đoán: có chuyện lớn phát sinh --Guard Công tước phu nhân mang thai.

Diệp Huyền mang thai đã hơn 3 tháng, bụng của cô đã bắt đầu lộ rõ, đây cũng là nguyên nhân cô không đi làm. không phải vì thân thể yếu ớt nên phải ở nhà nghỉ ngơi mà là chuyện cô mang thai cần giữ bí mật. Với thân phận của cô hiện tại, không chỉ là đối thủ chính trị của Crato, sợ rằng ngay cả đám quân phản loạn kia cũng muốn mạng cô. không cần bận rộn vì công việc, cô ở trong nhà rất nhàn chán, vui thú duy nhất chính là dày vò chồng mình.

Ví dụ như nửa đêm muốn ăn mì cá viên chỉ là chuyện nhỏ. Từ sau khi Diệp Huyền mang thai tính tình có chút đa sầu đa cảm. Mặc dù Crato đã nghĩ hết tất cả các biện pháp dành ra thời gian để ở cùng cô nhưng dù vậy cũng rất bận rộn. Cho nên một đám sĩ quan cao cấp thường thấy màn này -- họp được một nửa, Cra tướng quân bỗng nhiên đứng lên đẩy cửa đi ra ngoài. Phát biểu nói được một nửa, Cra tướng quân đột nhiên im lặng, nhắc chân liền đi. Thậm chí có một lần đang tác chiến, Cra tướng quân hạ lệnh khai

chiến xong, đảo mắt liền không thấy bóng dáng. Mọi người không hề biết rằng, Cra tướng quân chẳng qua là đang nghe điện thoại của vợ.

Nếu có người thấy vẻ mặt lúc Cra tướng quân nghe điện thoại nhất định sẽ hoài nghi mình đang nằm mơ. Bởi vì cho đến bây giờ Cra tướng quân đều là mặt lạnh ngạo mạn nhưng bây giờ khóe miệng lại hiện ra nét cười, ánh mắt ôn nhu, giọng điệu mềm mại hẳn không thể vắt ra nước!!!

Đều nói là vợ chồng sẽ tác động lẫn nhau, vợ chồng Công tước cũng không chú ý tới Diệp Huyền trong sự cưng chiều của anh hẳn tính khí càng ngày càng trẻ con, mà Crato dưới sự dạy bảo của Diệp Huyền thì triệt để trở thành thê nô.

Crato trước giờ chưa từng nghĩ rằng có một ngày mình sẽ nghe giọng an ủi một người phụ nữ đang khóc sụt sùi qua máy truyền tin, trong lòng không có chút nào khó chịu. Mà nguyên nhân cô khóc chẳng qua là nhìn thấy mẫu tin báo quai nói về một người không hề liên quan gì đến họ đang ngoại tình rồi suy nghĩ lung tung liền nghĩ đến mình cùng cô ly hôn, một mình công âm đẳng nuốt cay nuôi đứa bé, trở thành bà mẹ đơn thân --- điều này thật sự là: QUÁ NGU XUẤN!

Nhưng Crato nhìn vợ nhónhà mình nhõng nhẽo lại thấy thật đáng yêu.

Diệp Huyền không biết vì muốn cô mang thai mà Crato ngấm ngấm động tay chân. Điều đó cho thấy không phải là Crato gấp gáp muốn có đứa bé mà là vì muốn giữ cô lại.

không thể không nói trực giác của Diệp Huyền rất chính xác, trên đường từ hành tinh Dopulo về hệ Mặt Trời, Crato đối với chuyện tình dục vô cùng nhiệt tình, Diệp Huyền từng hoài nghi hẳn lạng lẽ mở ra khóa gen. Mà đối với nghi vấn của cô, Cra tướng quân giáo hoạt đương nhiên là nữ thật nữa giả trả lời qua loa. thật ra Diệp Huyền đã suy đoán chính xác, chìm đắm trong

chuyện ân ái với người phụ nữ mình thích ân ái chỉ là nguyên nhân thứ yếu, mà nguyên nhân chính là Crato hy vọng Diệp Huyền mau chóng mang thai.

Khi lời tỏ tình làm náo loạn toàn bộ hệ Mặt Trời, Crato nhắc tới khihãncùng người bình thường kết hôn quathậtdãgặp phải khó khăn. Mặc dùhãntỏ ra hời hợt nhưng chuyện nàykhôngđơn giản.hãntừ khitrênđường trở lại Hệ Mặt Trờidãbắt đầu trù tính, cân nhắc khắp nơi để khiến Diệp Huyênsẽkhôngvì những nguyên nhân bên ngoài mà bần khoản. Đứa bé chính làmộtlợi thế.

Thuần huyết đối với chuyện huyết mạch cực kì để ý, nên nếu Diệp Huyêndangmang thai mà gả vào gia tộc Crathisẽít trở ngại hơn. Nhưng mà đây cũnghôngphải nguyên nhân chính khiếnhãnlén mở khóa gen.

hãnmuốn dùng đứa bé để giữ lại Diệp Huyền.

Sợ rằngkhônggai dám tin, người cao ngạo như Cratosẽdùng phương pháp hèn mọn bất đắc dĩ như dùng đứa bé để giữmộtnngười phụ nữ. Chính là lúc rời khỏi hành tinh Dopulo, Crato quyết định muốn lấy Diệp Huyền làm vợ nhưnghãkhôngchắc là Diệp Huyền có nguyện ý haykhông.

Đúng là Diệp Huyền thăm mệnhãnhưngcôcũnghôngphân biệt đượccôthăm mệnhãnvìhãncứu mạngcôhay là vì vô số ngày đêm ở bên nhau mà biến hóa tình cảm.hãkhôngthể xác định nếu chỉ có vẻ sauthìDiệp Huyền còn có thểyêuhãkhông.

hãrchưa bao giờ lo được mất như vậy, thậm chí có chútkhôngtự tin.hãbiết mình là người như thế nào: lãnh đạm, lý trí, chán ghét hết thảy những chuyệnkhôngý nghĩa. Trước khiyêuDiệp Huyênhãkhôngcảm thấy tính cách mình có gìkhôngtốt nhưng khi nhận ra tâm ý của mình,hãliền chùng bước.hãnsợ Diệp Huyênhôngthích mình, càng sợ hãi rằngcôẽkhôngmuốn cùng mình kết hôn.

Dĩ nhiên, sự thật chứng minh Cra tướng quân suy nghĩ nhiều. Diệp Huyền cho dù không mang thai bọn họ cũng thuận lợi ở cùng một chỗ.

Ở hôn lễ, thời điểm đeo nhẫn chocôdâu, Crato ở bên taiconhệgiọngnói"anhyêuem."

"anhđời này chỉ sợ sẽ không bao giờ nói lời này lần thứ hai lần." côdâu hoạt bát hướng anh chớp chớp mắt, dù sao nóinhững lời tình cảm này đối với Ctaro cũng thật khó khăn.

"không, " Crato hôn cô thật sâu, "anh có thể ở bên tai em nó cả ngày lẫn đêm, chỉ cần em vui vẻ."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 1: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiềm*

*Bệnh kiềm tạm hiểu là người đẹp ốm yếu

"Muội nếu không nhận đồ đệ, thì không cần bước vào cánh cửa này thêm một lần nào nữa!"

Rầm một tiếng, đại môn khắc hoa đóng sập lại, từ trong phòng một nữ tử mặc trường sam màu lam bước ra, hai đạo đồng giữ cửa thấy nàng đi ra, liền thu hồi tầm mắt đang dòm ngó xung quanh, cúi đầu mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm. Nữ tử bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng cũng không vì lúc này người nọ trách cứ mà tức giận.

"Sư thúc." một tiểu cô nương ước chừng 15, 16 tuổi vội vàng nghênh đón, "Sư phụ... Lại tức giận?"

"Lão nhân này" Nữ tử áo lam cũng chính là Diệp Huyền, cười khẽ một tiếng, "Mỗi tháng đều như vậy, ta đã thành thói quen." Nàng thấy tiểu cô nương cau mày thì cười khổ, xoa đầu tiểu cô nương, "Uyển Uyển, con giúp ta một việc, đi vào chỗ sư phụ con mấy câu được không? hửn vừa thấy sư muội cố chấp này liền nhíu mày, cũng chỉ có ái đồ là con mới có thể khiến hãn hệt lòng hơn một chút."

"Sư thúc chiết sát con" Ngụy Uyển Uyển nhu thuận gật đầu, "Nhưng mà sư thúc... Vì sao người lại không nhận đồ đệ?"

"Tamột mình tự do tự tại, không muốn vương bận." Diệp Huyền cười nói, dung nhan của nàng xinh đẹp động lòng người, nhưng nụ cười này, lại khiến thần thái của nàng có thêm mấy phần bại hoại, tuy mặc đồ tu sĩ, nhưng phong thái lại giống vương tôn quý công tử.

"Nhưng phái Thương Lan đã có quy củ, người đã là Nguyên anh chân quân, ẩn quy củ cần phải nhận đồ đệ, truyền thụ đạo giáo, để kéo dài truyền thống của môn phái mới đúng." Ngụy Uyển Uyển khuyên nhủ, "Nếu người không kiên nhẫn thì tùy ý nhận một cái đồ đệ, khi nhân rồi thì chỉ điểm mấy câu, còn lại cứ giao cho mấy trưởng lão trong phái, như vậy sư phụ sẽ không nổi giận với người nữa."

"Người, cái tiểu nha đầu này thật là giỏi a, thừa sư phụ con phái con tới khuyên ta?" Diệp Huyền nhíu mày.

Ngụy Uyển Uyển bị sắc mặt của nàng dọa cho khiếp sợ, đỏ mặt, nhẹ giọng hỏi: "Sư thúc, người có đồng ý không?"

"Thôi thôi, coi như ta sợ mấy người." Diệp Huyền lại xoa đầu tiểu cô nương, rồi nhíu mày suy tư, "Biện pháp này của sư huynh cũng không tệ, ta đúng là lười cùng người khác dong dài, như vậy đi" nàng đưa tay chỉ về phía trước, Ngụy Uyển Uyển nhìn theo hướng ngón tay của nàng, xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây mù, là Thiên Môn quan cũng tức là sơn môn của phái Thương Lan, "Ở trước Thiên Môn quan, tu sĩ đầu tiên mà ta bắt gặp sẽ là quan môn đệ tử của Diệp Huyền ta."

"Hả?" Ngụy Uyển Uyển giật mình, rồi ngay lập tức kinh ngạc tròn mắt, "Sư thúc, như vậy có phải là..."

"Rất tùy ý?" Diệp Huyền tiếp lời, ranh mãnh nháy mắt với Ngụy Uyển Uyển "Đây chính là ý tưởng của sư phụ con nha." Dứt lời, nàng vung tay áo lên, không để ý tới sư điệt đang đứng sững nơi đó, cùng với vị sư

huynhdangnghiến rằng nghiên lợi sau cánh cửa, đáp mây bay đi, trong phút chốc liền biến mất nơi phía chân trời.

#

Thiên địa có bốn châu, Đông Dương châu là nơi linh khí dồi dào nhất, diện tích cũng rộng nhất. Khắp châu này cũng có đủ môn phái tu tiên từ lớn đến nhỏ, chia thành hai phe, Đạo Môn và Ma Môn, trong đó, đứng đầu Đạo Môn là Thương Lan phái.

Khi nghe thấy cái tên này lại lần nữa, Diệp Huyền sửng sốt trong chốc lát. Nàng nhớ rõ túc thế của nhiệm vụ đầu tiên là đệ tử chân truyền của phái Thương Lan châu Đông Dương, mà đối tượng công lược là trưởng lão Trương Diễn. nói cách khác, nàng lại một lần nữa đến thế giới mà nàng đã hoàn thành nhiệm vụ.

Điều này thật sự rất khác thường, bởi vì tính đặc thù của nhiệm vụ mà trong quy định của hệ xuyên việt cũng đã ghi rõ, cùng một thí sinh tuyệt đối không cho phép xuất hiện nhiều lần trong cùng một cái thế giới, cho dù Diệp Huyền đang sử dụng hệ thống này đúng là hệ thống mới mà Cố Dần Thành đã nói thì việc đưa ra một nhiệm vụ có nguy cơ khiến thế giới sụp đổ cũng không được phép xảy ra.

Cuối cùng thì chuyện này là sao?

Vốn dĩ Diệp Huyền cũng cảm thấy hệ thống mới này rất kì quái, bây giờ lại xuất hiện tình huống này, sự nghi ngờ trong lòng càng thêm dâng cao, nhưng nàng chỉ có thể cưỡng ép bản thân tỉnh táo lại, tiếp tục làm nhiệm vụ.

Mà thời đại trong nhiệm vụ xuyên qua lần này của nàng, cách thời đại của nhiệm vụ đầu tiên đã hơn ba ngàn năm. Diệp Huyền không phải là một đệ tử có tu vi kém cỏi mà đã trở thành Nguyên anh chân quân của phái Thương

Lan. Là sư muội của chưởng môn Minh Vi đạo quân, trong cả phái Thương Lan to lớn thì Diệp Huyền là một thiên tài ngàn dặm mới tìm được.

Khi nàng còn nhỏ, được chưởng môn đời trước Huyền Dương đạo quân thu nhận làm đệ tử, tu đạo được hơn năm trăm năm, tu sĩ bình thường có thể đạt đến Kim Đan kỳ là không tệ rồi, nhưng nàng lại sớm thoát khỏi phạm thể, vượt quan Nguyên anh kỳ. Kỳ tài ngút trời như thế, lại cùng chưởng môn hiện tại có tình sư huynh muội sâu nặng, vì trong phái Thương Lan có quy định Nguyên anh chân quân phải thu nhận đồ đệ mà người muốn báii nàng làm sư, gần như đập nát bậc cửa trong đền của nàng.

Nhưng tính nàng lười nhác, ngoại trừ việc tu luyện chăm chỉ cần cù hơn người, thì những chuyện khác đều không muốn quan tâm tới. Hơn nữa trong phái Thương Lan nàng đang ở thế trung lập, nhưng một khi Diệp Huyền chọn đồ đệ từ trong phái, sợ là sẽ bị cuốn vào cuộc đấu tranh giành quyền lực, nàng sao có thể tự tìm phiền toái cho mình như vậy. Nhưng trong lòng nàng cũng hiểu được rằng, Minh Vi đạo quân dùng môn quy ngày ngày thúc giục nàng nhận đồ đệ, rồi chú ý ngày mà hôm nay Ngụy Uyển Uyển nói với nàng, suy cho cùng cũng là không muốn để sư muội là nàng phải rơi vào những chuyện dung tục trong phái.

"Lão nhân này cũng thật là!" Nghĩ thông suốt, Diệp Huyền không khỏi bật cười, rõ ràng đều vì muốn tốt cho mình, nhưng ngạo kiều sư huynh lại suốt ngày kéo mình ra mắng. Nàng xuyên đến thân thể này cũng được hơn một năm, ngoại trừ nhận được kí ức cùng với tình cảm của túc thể từ hệ thống, Diệp Huyền cũng có chút quen thuộc với tính cách của Minh Vi đạo quân. Trên có ngạo kiều sư huynh, dưới có đáng yêu sư đệ, thân phận lại cao, thực lực cường đại, sống trong cái thế giới này đúng là như cá gặp nước. Chỉ đáng tiếc, cho đến nay nàng vẫn chưa tìm được đối tượng công lược.

Đúng vậy, không phải là tạm thời không gặp được mà là căn bản chưa có tìm được.

Khác với sĩ quan phụ tá Diệp Huyền không biết tên họ của người mình thăm mếm, Nguyên Anh quân Diệp Huyền biết ý trung nhân của mình tên là Tạ Diễm, nhưng hoàn toàn không có tin tức của hắn, sinh tử cũng không rõ. Diệp Huyền tìm hắn suốt mấy trăm năm, kể từ ngày biết hắn xảy ra chuyện, dùng hết tất cả các biện pháp, nhưng đến cùng là vẫn không tìm được người thiếu niên ấy.

Diệp Huyền có thể khẳng định, Tạ Diễm còn sống, nếu không hệ thống sẽ không đưa nàng đến đây để làm nhiệm vụ. Nhưng nguyên chủ tìm kiếm nhiều năm như vậy mà vẫn không tìm được thì nàng sao có thể dễ dàng tìm ra Tạ Diễm.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng liền cảm thấy khó chịu, đôi mắt hạnh luôn đong đầy ý cười cũng ảm đạm xuống. Mấy trăm năm đau khổ tìm kiếm, trong khoảng thời gian đó lại có những đau xót mà người ngoài không thể tưởng tượng được, nếu không phải Diệp Huyền là người tu đạo, lại chú ý tu tâm, hơn nữa nàng trời sinh tính tình rộng rãi tiêu sái, chỉ sợ đã sớm suy sụp.

Lúc này, Diệp Huyền đã bay qua Thiên Môn quan. Nàng đáp xuống trên một đỉnh núi.

Tuy nàng nói muốn thu nhận tu sĩ đầu tiên mà mình gặp làm đồ đệ, nhưng ngoại trừ đệ tử trong phái Thương Lan, thì tu sĩ bình thường sao có thể đến gần Thiên Môn quan, Diệp Huyền sao có thể gặp được tu sĩ bên ngoài. Nàng cân nhắc một lúc, cuối cùng quyết định, đi xuống thành tìm một thái đồng tư chất tốt, nếu không cứ chờ ở ngoài sơn môn như thế này, thì không biết phải chờ đến tháng năm nào.

Trong lúc nàng vừa chuẩn bị rời đi thì chợt thấy từ phía chân trời xẹt qua một đạo ánh sáng, đang bay về phía phái Thương Lan, lại bị pháp trận trấn sơn chặn lại, rơi thẳng xuống chân núi.

"không phải chứ..." Diệp Huyền kinh ngạc nói thầm một câu, đợi cho bụi đất tan hết, nàng liền nhìn thấy một thiếu niên đang nằm bất tỉnh nhân sự ở gần đó, đây là tu sĩ đầu tiên mà Diệp Huyền gặp được ở ngoài sơn môn, nàng nhìn chăm chăm thiếu niên kìa một thời lâu, cho đến khi hắt khó khăn mở mắt, tầm mắt vừa dừng lại trên người nàng, thì Diệp Huyền nhoẻn miệng cười, "Hạnh ngộ, đồ nhi."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 2: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiềm

Minh Vi đạo quân đang luyện công trong phòng thì nghe thấy ái đồ của mình hoang mang chạy vào nói: "Sư phụ! Sư phụ, sư thúc... nhận đồ đệ rồi!"

Vừa dứt lời, Diệp Huyền cũng bước vào phòng, tùy tiện ngồi xuống cái ghế bên cạnh, không chút để tâm cách đây chỉ mấy tiếng trước, nàng bị Vi Minh đạo quân mắng toái.

Minh Vi đạo quân vốn là không muốn để ý tới Diệp Huyền, nhưng thật sự là không nhìn nổi cái bộ dạng này của nàng, đành phải thu lại pháp quyết, oán hận mở mắt: "Lễ nghi quy củ đâu hết rồi, đúng là không ra cái thể thống gì! Ta muốn muội nhận đồ đệ chứ không bảo muội xuống núi tùy tiện tìm cái a miêu, a cầu gì đó về đây! Thương Lan phái của ta không phải cứ muốn vào là vào được!"

Tuy Minh Vi đạo quân bị Diệp Huyền gọi là lão nhân, nhưng diện mạo của hắn nhìn qua cũng chỉ 27, 28 tuổi mà thôi, một thân đạo bào màu lam, làm một quân tử ôn nhuận như ngọc, đáng tiếc bị cái người sư muội duy nhất này chọc cho tức giận đến nổi tròng mắt dựng râu, phong thái thần nhiên gì đó đều bay sạch.

"Trước khi mắng muội thì huynh nên nhìn hẳn một cái." Diệp Huyền rõ ràng là đã quá quen với thái độ này của Minh Vi đạo quân, nàng vẫn cười tủm

tim, đưa tay về phía cửa vẫy vẫy."Đồ nhi, đó là sư bá của con."

Từ ngoài cửa bước vào một thiếu niên, Minh Vi đạo quân liếc mắt nhìn qua một cái, thấy tư chất của hắn cũng không tệ, tức giận liền tiêu tan hơn phân nửa, lại thấy thiếu niên này tuy còn nhỏ tuổi nhưng thái độ, cử chỉ đúng mực, đứng trước mặt Minh Vi đạo quân đã hoá thần vẫn có bộ dạng không kiêu ngạo không siểm nịnh, lễ nghi cũng có đủ, nên trong lòng cũng đã chấp nhận người đồ đệ này của sư muội. Nhưng trên mặt vẫn bày ra bộ dạng nghiêm nghị nói: "Người tên là gì?"

"Bẩm sư bá, vãn bối là Tạ Duật Chi, là người Giang thành..."

Diệp Huyền ngồi bên cạnh nhìn chằm chằm nghe sư huynh cùng Tạ Duật Chi một hồi một đáp, Minh Vi đạo quân hỏi về thân phận, quê quán của hắn, những việc này Diệp Huyền đã hỏi qua, cũng đã phải người đi điều tra thực hư. Hiện giờ Ma Môn với Đạo Môn giao chiến hết sức căng thẳng, Diệp Huyền thu nhận một đồ đệ không rõ lai lịch như vậy, tất nhiên là phải điều tra cẩn thận, đề phòng có gian tế Ma Môn trà trộn vào.

Theo lời của Tạ Duật Chi thì hắn rơi xuống bên ngoài Thiên Môn quan là do đang bị ma tu đuổi giết. Hắn vốn định chạy đến phái Thương Lan cầu cứu nhưng lại quên mất bên ngoài phái Thương Lan có trận pháp hộ sơn, nên mới ngất xỉu trước mặt Diệp Huyền. Mà ma tu thấy hắn chạy về phía phái Thương Lan thì dọ chạy mất rồi.

Hắn vốn đang bị trọng thương nhưng được Diệp Huyền chomột viên hóa thanh đan, vết thương đã lành rồi. Nhân lúc đó Diệp Huyền đã tra xét tu vi, cốt cách của hắn, phát hiện tuy hắn năm nay mới 25 tuổi nhưng đã đạt đến tầng thứ 9 kì Trúc Cơ, nhìn qua thì tư chất như vậy cũng là khá tốt.

Đồ đệ có tư chất không tệ, thì là Diệp Huyền có thể tốn ít tâm tư lên người hắn, hơn nữa xuất thân của Tạ Duật Chi cũng đơn giản, cha mẹ đều là người phàm, sau lưng không có thế lực nào đáng kể, tuy bị ma tu đuổi giết,

nhưng mục đích của ma tu kia cũng chỉ là vì muốn đoạt bảo, cũng không phải là gặp cái phiền toán khó chơi gì. Thu được một cái đồ đệ bớt lo như vậy đúng là hợp ý của Diệp Huyền.

Nàng nhìn Tạ Duật Chim một thời phát hiện hẳn là một người quy củ, biết nhìn sắc mặt của người khác, điều quan trọng nhất là tuyệt đối không nói nhiều, thật sự là vừa ý nàng. Khóe miệng nàng không tìm được mà nhếch lên, càng nghĩ càng thấy đặc ý.

Minh Vi đạo quân thấy bộ dạng này của Diệp Huyền, liền biết ngay nàng đang nghĩ cái gì, tức giận mới vờ đi lại lần nữa bùng lên. Nhân này nói thêm mấy câu với Tạ Duật Chi liền bảo hẳn ra ngoài, ngay sau đó, khuôn mặt hẳn sầm lại: "Muội đã thu đứa trẻ kia làm đồ đệ, thì phải làm hết chức trách của người sư phụ, nếu dám bỏ hẳn ở chỗ ta rồi một mình xuống núi tiêu dao khoái hoạt, thì từ nay về sau muội đừng nghĩ đến việc bước chân ra khỏi Thiên Môn quan!"

"Sư huynh nói gì vậy..." Thấy tâm tư của mình bị sư huynh nhìn thấu, Diệp Huyền vội vàng bày ra vẻ mặt nghiêm chỉnh, "Muội là loại người không có trách nhiệm như vậy sao? Loại sự tình như vậy, muội tuyệt đối không làm."

"Hừ." Minh Vi đạo quân hừ lạnh một tiếng, "Đem đạo thư ném cho hẳn rồi một mình xuống núi tiêu dao khoái hoạt cũng không được!"

"Loại sự tình như vậy, muội cũng tuyệt đối không làm."

"Giả hồ cho Uyển Uyển, một mình xuống núi tiêu dao khoái hoạt cũng không được!"

"Loại sự tình này, muội...." Diệp Huyền đang định hứa hẹn thì đột nhiên phát hiện, hình như mình không còn cách nào để nhàn hạ nữa rồi, không khỏi xụ mặt, "Sư huynh, đừng mà..." Nàng giả bộ tội nghiệp nhìn Minh Vi đạo quân "Như vậy chẳng phải là từ nay về sau một chết muội hay sao?"

"Bảo muội dạy một cái đồ đệ, chứ đâu bảo muội đi giết yêu lão Ma Môn" Minh Vi đạo quân vừa nói vừa cảm thấy gân xanh bên thái dương giật giật, "Có khó như vậy sao?!"

"Tất nhiên là khó rồi." Diệp Huyền bày ra vẻ mặt đương nhiên, "Muội tình nguyện ngày ngày đi chém giết yêu quái Ma Môn, cũng không muốn dạy tiểu oa nhi tu luyện."

Minh Vi đạo quân biết rõ tính cách của nàng, lại mắng thêm vài câu, thấy nàng vẫn lười biếng dựa người trên ghế cũng đành phải thở dài: "Thôi thôi, ta chỉ mong muội bỏ thêm chút tâm tư dạy đờn trẻ đờn một chút, dù sao cũng là thầy trò." nói xong lại nhin không được mà cười khổ, "Ngoại trừ việc tu luyện rồi tìm người luận bàn, ta thấy muội đúng là không để tâm lên chuyện gì khác." nói đến đây, thì hãnh đột nhiên dừng lại.

Diệp Huyền thấy thần sắc của hãnh có chút khác thường cũng đoán đờn hãnh đang nghĩ tới điều gì. Nhưng nàng không muốn nhắc đến việc này nữa, liền chuyển đề tài, nói thêm mấy câu với Minh Vi đạo quân rồi mới đờn ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi phòng liền thấy Tạ Duật Chi đang đứng ngoài cửa, vừa thấy nàng liền cung kính hành lễ, Diệp Huyền bỗng cảm thấy hoảng hốt, Tạ Duật Chi, cũng là họ Tạ...

Nhưng nàng biết, Tạ Diễm cùng Tạ Duật Chi rõ ràng là không có lấy nửa điểm liên quan. Nếu Tạ Diễm còn sống, thì hãnh cũng giống nàng, sống trên đời này đã hơn năm trăm năm.

Năm trăm năm thời gian bãi bể, nương dâu nhưng Diệp Huyền vẫn nhớ ngày mà nàng gặp Tạ Diễm. Lúc đó, nàng chỉ là một tiểu cô nương vừa cập kê, theo sư phụ ẩn cư ở thành nhôtên là Hành Nam, ở đó nàng đã gặp gỡ rồi kết bạn với Tạ Diễm. Minh Vi đạo quân nói rất đúng, nàng trời sinh tính tình lười biếng, ngoại trừ việc tu luyện rồi tìm người bàn luận, thì không để

tâm đến chuyện gì khác, chỉ có Tạ Diễm. Nàng tìm người thiếu niên ấy năm trăm năm, tìm mãi tìm mãi, mọi người đều nói hã đã chết, nhưng Diệp Huyền vẫn không chịu tin tưởng.

hã sao có thể chết được, Diệp Huyền còn nhớ rõ lúc rời đi thành Hành Nam trở về sư môn, Tạ Diễm kéo ống tay áo của nàng. Người thiếu niên trước giờ không thích thể hiện tình cảm của mình ra ngoài, lúc ấy lại mím chặt môi, đôi mắt màu đen như có hai ngọn lửa đang rực cháy bên trong: "Chờ huynh." hã kiên định nói: "Ta nhất định sẽ tìm muội."

hã sẽ đến tìm ta, thì sao mà hã có thể chết được.

"Sư phụ." Tạ Duật Chi thấy Diệp Huyền không nói gì, bèn nhắc nhở.

"A" Diệp Huyền lúc này giống như vừa bừng tỉnh khỏi giấc mộng, nàng cười cười, "đi thôi, vi sư mang trò đi đảo Ngọc Hoàng."

Thương Lan đại trạch có 137 đảo, trong đó có 9 hòn đảo lớn có linh khí dồi dào nhất. Là Nguyên anh chân quân, Phủ của Diệp Huyền tọa lạc trên đảo Ngọc Hoàng. Đồng tử trong phái đã thay Tạ Duật Chi an bài chỗ ở, nàng cũng lười nên không giống như những cặp thầy trò khác răn dạy đệ tử một hồi, phải chăm chỉ, cố gắng này nọ mà nói với hã: "Vi sư cũng nói những thứ xã giao vớ vẩn, nếu trong quá trình tu luyện, trò có thắc mắc gì, chỉ cần là lúc vi sư không bận quan, thì cứ trực tiếp đến hỏi." Qua lao dẫm một câu như vậy nàng liền đem chuyện của đồ đệ mới này quảng sang một bên.

Vốn tưởng rằng giải quyết xong chuyện thu đồ đệ thì có thể tiếp tục sống những ngày thanh tịnh, nhưng sự thật chứng minh, Diệp Huyền đã suy nghĩ quá đơn giản.

Tu Chân giới phát triển đến nay đã sớm trở thành một xã hội nhỏ, mà tôn ti trật tự trong giới cũng cực kỳ nghiêm ngặt. Bên trong Đạo Môn, tài nguyên tu chân bị hàng loạt những môn phái lớn chia cắt hơn phân nửa, mà bên

trong từng môn phái, lại có đủ loại phân nhánh kế thừa y bát của sư phụ mình mọc lên như nấm. Ví dụ như trong Thương Lan phái, có 6 nhánh do 9 vị trưởng lão đứng đầu. Khi tuyển đồ đệ, ngoại trừ việc xem tư chất của người đó, còn phải xét gia thế, mà thực tế gia thế là điều được coi trọng hơn. Trong phái cũng có mấy vị Nguyên anh chân quân, thì đồ đệ tử dưới tay đều là những người có bối cảnh bất phàm, mà ngay cả Diệp Huyền lúc trước được Huyền Dương đạo quân thu nhận làm đồ đệ tử nhập môn ngoại trừ việc nàng có tư chất nổi trội, thì cha mẹ của nàng đều là đại tu sĩ trong phái Thương Lan.

Trong tình thế này, giữ một đồ đệ tử xuất thân bất phàm lại nháy mắt một Tạ Duật Chi có cha mẹ là phàm nhân, quả thật là so với sao mai giữa bầu trời đêm còn khiến người ta phải chú ý hơn. Trong sư môn có người hâm mộ, có người ghen tị, nhưng nhiều nhất là cảm thấy bất mãn. Loại bất mãn này đồ đệ tử trong môn phái tất nhiên là không dám thể hiện ra trước mặt Diệp Huyền, thế nên người gặp xui xẻo tất nhiên là Tạ Duật Chi.

Diệp Huyền không hề biết việc này, thấy Tạ Duật Chi cần cù hiếu học, bình thường cũng ít tới quấy rầy mình, đúng là đồ đệ tốt hiếm có. Nàng căn bản không nghĩ đến việc quan tâm dạy dỗ đồ đệ, ngẫu nhiên gặp Tạ Duật Chi liền thuận tiện chỉ điểm mấy câu liền xoay người bỏ đi. Cứ như thế hơn nửa tháng, đồ đệ tử trong môn phái thấy Diệp Huyền không mấy quan tâm đến Tạ Duật Chi liền bắt nạt càng tệ hại hơn. Minh Vi đạo quân tuy phẫn nộ chuyện này nhưng vẫn là chường môn của một phái, không tiện nhúng tay vào việc tranh đấu của chúng đồ đệ tử, trái lại Ngụy Uyển Uyển lại nhẹn không được mà chạy tới tìm Diệp Huyền.

Diệp Huyền kinh ngạc trừng mắt: "Cái gì? Con nó trong môn phái có người dám lấy việc bắt nạt Tạ Duật Chi làm thú vui hàng ngày?" Nàng nghi hoặc hỏi lại: "Vậy sao nó lại không đến tìm ta?"

Ngụy Uyển Uyển nhẹn không được mà phát cáu: "Sư thúc, ngài quên rồi sao, chính vì thấy Tạ sư đệ trầm lặng, ít nói không thường đến làm phiền

ngài, nên ngài càng thêm vừa lòng với đệ ấy. Hơn nữa..." Tiểucônương tiếp tục nói: "Nếu không phải là do ngài không chịu quan tâm đến Tạ sư đệ, mới khiến những tên đó dám to gan làm càn đến như vậy."

"Ách..." Diệp Huyền ghen lời, nàng cũng biết mình không đủ quan tâm đến đồ đệ, nên cũng cảm thấy có chút áy náy, đuổi Ngụy Uyển Uyển đi xong, nàng liền quyết định tìm Tạ Duật Chi, mà đây cũng là lần đầu tiên nàng bước chân vào nơi ở của đồ đệ mình.

Đầu tiên nàng gọi hai đồng tử chiếu cố cuộc sống hằng ngày của Tạ Duật Chi lại hỏi, hỏi ra mới biết, cuộc sống hằng ngày của đồ đệ mình đúng là khiến người khác ghen sôi gan. Tạ Duật Chi là tu sĩ Trúc Cơ kì, mỗi ngày chỉ cần ngủ hai canh giờ, toàn bộ thời gian còn lại đều dành cho việc tu luyện, đi qua đi lại cũng chỉ có mấy chỗ này, đảo Ngọc Hoàng, Tiểu Cảnh Sơn và Quan Thư các, ngày nào cũng như vậy.

Như thường ngày thì bây giờ hẳn phải đang ở Quan Thư các đọc sách, nhưng hai đồng tử này đều ấp a ấp úng nói: "Chân quân, Tạ sư thúc, ngài ấy... đang nằm trong phòng tĩnh dưỡng."

Diệp Huyền tất nhiên là biết vì sao lại thành thế này, nàng nhắc chân sai bước, chỉ trong nháy mắt đã đứng trước cửa phòng của Tạ Duật Chi không nói tiếng nào đã đẩy cửa vào, nhưng cảnh tượng trong phòng lại khiến Diệp Huyền sững sờ.

Hoàng hôn đang dần buông xuống, ánh mặt trời vàng rực xuyên qua cửa sổ, chiếu trên tấm lưng trần của người thiếu niên đang ngồi bên cửa sổ, ánh nắng chảy xuôi trên từng đường cong cơ thể trần. Lúc này, Diệp Huyền mới phát hiện, đồ đệ thuận tay thu về của mình thừa làm một tiểu lang quân cực kì tuấn mỹ.

Sững sờ trong chớp mắt, thần sắc trên mặt Diệp Huyền liền thu lại, bình tĩnh bước vào trong phòng: "Cởi áo ra." Thấy Tạ Duật Chi đang vội vàng

khoác áo lên, liền đưa tay giữ chặt cánh tayhắn, liền thấytrênbụnghãncó mộtvết thương rất dài vắt ngang xuống,trênda thịt bị cháy vẫn còn khét mùi Liệt Diễm. Diệp Huyền nhíu mày: "Ai làm?" Nàng chợt nhớ ra: "Có phải là do đồ đệ của lão nhântrênđảo Xích Viêm đó?"

"Chỉ là bị thương trong lúc luận bàn giữa các đồng môn với nhau." Tạ Duật Chi thản nhiênnói, trênmặthãnhông hề có chút xao động, cũngkhôngcó phần uất, ngược lại rút tay ra khỏi tay Diệp Huyền, cố gắng cột lại vạt áo: "Chỉ là mộtvết thươngnhỏ mà thôi."

Diệp Huyền ngẩn người, thiếu chút nữa bịhãnhọc tức đến bật cười: "Người coi ta là đồ ngốc?" Miệng vết thương lớn như vậy, lại là vết thương trí mạng, đồng môn của ai lại dám ra taykhôngcó chừng mực như thế. Nàng đột nhiên hiểu ra, Tạ Duật Chikhôngtìm đến nàng mà cáo trạng có lẽkhôngphải là do thái độ lãnh đạm của nàng đối vớihãnmà là dohãnhôngnghĩ đến việc tìm sự phụ để cáo trạng.

Mà câunóitiếp theo của Tạ Duật Chi cũng chứng thực suy đoán của Diệp Huyền,hãnmặc áo, đứng trước mặt Diệp Huyền vẫn giữ thái độ cung kính mà lạnh nhạt như trước: "Đệ tử bị thương ở bụng, Đặng sư huynh bị thương ở ngực,nóidúng rathìvẫn là Đặng sư huynh bị thương nặng hơn. Đây chỉ là luận bàn, chứ Đặng sư huynh cũngkhôngcố tình khó xử đệ tử?"

Diệp Huyền bật cười, "Tốt, tốt, tốt..." Nàng liên tụcnói ba chữ tốt, nụ cườitrênmặt lại càng sâu hơn, Tạ Duật Chi ngẩng đầu, liền thấy nàng vỗ mạnh lên bànmộtvết thương, "Luận bànthậtlà tốt!" Tạ Duật Chi giật mình, Diệp Huyền lại cười tủm tỉm, "Đồ nhi ngoan, lần sư nếu Đặng sư huynh lại đến tìm trò luận bàn, trò nhất địnhkhôngđược từ chối."

"Đương nhiên làkhôngtừ chối rồi." Trong đôi mắt bình tĩnhkhôngchút gợn sóng của Tạ Duật Chi lúc này cũng nhiễm chút ý cười.

Diệp Huyền thấy thế, trong lòng càng thêm vui vẻ. Nàng thật không ngờ, tính cách của người đồ đệ này lại hợp ý nàng đến thế. không chỉ vì hẳn trầm lặng, ít nói mà còn là vì thủ đoạn vô thanh vô tức tìm cách đánh trả lại đối thủ một đòn nặng hơn của hắn.

"Nếu không hiểu chỗ nào..." Diệp Huyền cân nhắc một hồi, cuối cùng cũng quyết định nói: "Cứ trực tiếp tới tìm vi sư." Những lời này lúc trước nàng đã nói rồi, nhưng bây giờ mới là thật lòng, từ giờ phút này trở đi, nàng mới thừa nhận Tạ Duật Chi là đồ đệ của mình.

trên khuôn mặt Tạ Duật Chi vẫn không có chút vui sướng, mà bình tĩnh nói: "không dám làm phiền sư phụ quan tâm, đệ tử có thể tự ứng phó."

"Ta không phải là sợ người không ứng phó được với mấy người kia.... mấy đứa nhỏ không biết trời cao đất dày." Diệp Huyền khoát tay, "Người khinh thường tìm vi sư làm chỗ dựa, chỉ cần không làm việc hồ thẹn, đánh cả già lẫn trẻ, người làm thế nào cũng được?" Nàng cười cười, thần sắc lười biếng lại mang theo mấy phần cao ngạo, "Nếu bọn họ đã không biết xấu hổ như vậy, thì chúng ta cũng không cần nể mặt chúng!"

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 3: Tu Tiên. Đẩy Ngã Bệnh Sùng (3)

Người người đều biết trong phái Thương Lan, Nguyênanhchân quân Diệp Huyền muội muội của chương môn Minh Vi là người không dễ động vào. Nàng trời sinh tính tình lười nhác phóng túng, ngày thường không xuống núi uống rượu, thì cũng ở trong động phủ mà ngủ nướng, nhìn quathì có vẻ làm một người vô cùng nhàn hạ, nhưng có một ngày nàng lại nổi hứng, đem chín tầng mây đậm thủng một lỗ lớn, mắt cũng không hề chớp.

một người hung dữ như vậy, trước kia đệ tử trong môn phái bắt nạt đồ đệ của nàng, chỉ vì thấy Diệp Huyền đối với Tạ Duật Chi cũng chẳng hề mảy may quan tâm, hiệngiờ nàng lại bày ra bộ dạng “Bản tọa đối với tên đồ đệ này rất quan tâm”, tự nhiên như không có người nào không có mắt mà tìm đến làm phiền Tạ Duật Chi.

Rất nhanh Diệp Huyền lại cảm thấy tiếc nuối: “Bị gò bó trên núi mấy ngày qua, thật vất vả mới có dịp được thư giãn gân cốt, đám lão gia kia đã vậy còn quá nhát gan, thực sự là vô dụng mà.”

Ở một bên Ngụy Uyển Uyển nghe được thì mồ hôi lạnh rơi xuống, chẳng trách sư phụ luôn luôn phàn nàn về sư thúc đáng mến hay gây rắc rối này, không thể cùng với người giao chiến, nàng liền xoay cổ tay mà thở dài.

“Sư phụ cần gì phải không cam lòng,” Diệp Huyền một hơi cạn sạch rượu Linh Tửu trong chén, vừa đúng lúc Tạ Duật Chi lại rót cho nàng thêm chén nữa. “Ngày mai đệ tử sẽ đi tìm Đặng sư huynh so tài một phen, nhất định sẽ khiến hắn năm trên giường dưỡng thương nửa tháng, với tính tình thương đồ đệ như mạng sống của mình như Lý trưởng lão, chắc chắn sẽ tìm đến sư phụ mà phân minh?”

“Đúng là sáng kiến hay.” Hai mắt Diệp Huyền sáng ngời, gật đầu tán thành, “Sao Vi sư lại không nghĩ ra biện pháp hay thế chứ.” Có thể thấy nàng cực kỳ hưng phấn, lập tức bưng bưng phấn chấn bàn bạc với Tạ Duật Chi làm cách nào để có thể chọc giận Lý trưởng lão, có thể làm cho lão nhân kia bị đánh văng tới cửa, nàng cũng được dịp một lần thử tài nghệ của mình.

Ngụy Uyển Uyển đang nghe được một lát, liền không nhịn được: “Sư thúc, Tạ sư đệ... Nếu như vậy sợ rằng sẽ không tốt đâu.”

Về mặt Diệp Huyền không tán đồng: “Có chỗ nào không tốt?”

Lấy việc so tài chỉ để tùy ý đãi thương đồng môn, cùng đồng môn tranh đấu, đương nhiên là không tốt rồi. Nhưng Ngụy Uyển Uyển biết mình có nói cũng vô ích, dù sao chuyện này cũng chính là do đám người kia khi không lại gây hấn với Tạ Duật Chi, tuy rằng Diệp Huyền đã đồng ý với yêu cầu của Tạ Duật Chi sẽ không ra tay, nhưng nếu không xả được cục tức này, thì nàng đây không phải là Diệp Huyền. Chỉ là Ngụy Uyển Uyển không ngờ tới, Tạ sư đệ thoát nhìn nho nhã, điềm tĩnh, nhưng thật ra hành động lại hết sức cương quyết sắc bén.

Đôi thầy trò này, thật đúng là do cơ duyên tác hợp mới gặp nhau, chỉ mới chung đụng với nhau được mấy tháng mà phong thái đã càng ngày càng giống nhau. Nếu để cho Ngụy Uyển Uyển hình dung, thì chính là nếu sư thúc nói muốn đập phá nhà cửa, thì Tạ sư đệ sẽ cho ngài ấy một cây chùy, nếu sư thúc nói muốn giết người, thì Tạ sư đệ sẽ chuyển cho ngài ấy một đao, nếu sư

thức muốn đâm thủng bầu trời, chắc chắn Tạ sư đệ sẽ tìm cho ngài ấy một cái thang dài thật tốt.

Lúc này Diệp Huyền bận uống nốt rượu, Tạ Duật Chi thì một chén rồi tiếp một chén rót đầy vào cái ly vừa rỗng. Tạ Duật Chi vốn rất kiệm lời, Diệp Huyền không nói lời nào, hã cũng dần trở nên yên lặng. Hai người bọn họ ngồi dưới gốc cây Tử Đằng, ban đêm lạnh như nước, đom đóm bay lượn lập lờ, dù có an tĩnh đến mấy thì khi nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang từng trận, vốn là nên cảm thấy lúng túng, nhưng ngược lại hai con người này lại rất trầm mặc, nhưng kỳ lạ thay lại khiến Ngụy Uyển Uyển cảm thấy thật hài hòa yên tĩnh, thật giống như bọn họ vốn nên là như vậy mà ngồi chung với nhau cùng một chỗ.

một giây sau, phần yên tĩnh bị đánh vỡ.

-----Diệp Huyền bị một tiếng gục xuống bàn, bất tỉnh nhân sự.

một người luôn luôn bình tĩnh như Tạ Duật Chi cũng phải giật mình, nhưng Ngụy Uyển Uyển lại thở phào một cái rồi nở nụ cười: “Sư thúc lại say rồi.”

Diệp Huyền mặc dù thích uống rượu, nhưng thật ra tửu lượng không được tốt lắm. Tạ Duật Chi thấy nàng chìm vào giấc ngủ, đôi mắt thường ngày luôn mang theo ý cười lúc này nhắm chặt lại, lông mi dài khẽ run, gò má vì bất tỉnh mà hửng hồng. Chàng trai trẻ rũ tầm mắt, trong con người vô tình ánh lên tia sáng không rõ. Tạ Duật Chi đứng lên, nửa ôm lấy Diệp Huyền đem nàng đỡ dậy: “Ta đưa sư phụ về phòng nghỉ ngơi, Ngụy sư tỷ, người cũng nên trở về sớm đi.”

Ngụy Uyển Uyển có chút không yên lòng, nhưng nghĩ tới Tạ Duật Chi tuy mới nhập môn không lâu, nhưng hành động luôn cẩn thận, liền gật đầu, rồi cáo từ rồi đi.

>O<

Ngày hôm sau khi mặt trời lên cao cũng là lúc Diệp Huyền mới bắt đầu tỉnh dậy. Nàng cố hết sức ngồi dậy, chỉ cảm thấy cả người đều đau nhức, nhất là nơi bắp đùi ê ẩm khó chịu. “không thể là hãna...” Nàng lẩm bẩm một câu, trước kia khi say rượu lúc tỉnh lại nhiều nhất thì cũng chỉ đầu óc choáng váng, sao lần này hai chân lại như nhũn ra.

Diệp Huyền làm một Nguyên nhân quân, chỉ cần thi chuyển đạo pháp qua loa, thì thân thể hiện giờ đau nhức dị thường cũng liền biến mất. Lúc này nàng mới bắt đầu rửa mặt chải đầu một lúc, vốn định sẽ đến ngọn núi hồng gần ranh giới tìm thú vui, lại bị một phong thư của Minh Vi đạo quân phi đến triệu hồi tới điện Kiền Nguyên. Điện Kiền Nguyên là nơi tổ chức nghị sự giữa các vị trưởng lão quân, Diệp Huyền từ từ chậm rãi bay đến điện Kiền Nguyên, trong điện tụ tập đông đúc, có thể thấy mọi người đã đến đông đủ.

Minh Vi đạo quân bất động thanh sắc không chớp mắt liếc nhìn sự muội của mình, thì mới bắt đầu mở miệng: “Hôm nay triệu tập các chư vị đến đây, không phải vì chuyện gì khác. Từ lúc Ma Tôn trở thành chưởng môn của Thiên Diễn Giáo, Ma Môn bắt đầu có những hành vi tàn độc không hề cố kỵ, tháng trước vào thời điểm chiều tối đã có ba tông môn bị Thiên Diễn Giáo diệt môn hoàn toàn. Ta thân chính là đạo môn đứng đầu phái Thương Lan này, không thể chỉ khoanh tay đứng nhìn.”

nói đến Thiên Diễn Giáo, thật sự là họa lớn trong lòng của Đạo Môn. Chính làm một ngàn năm về trước, sau trận đại chiến giữa Đạo Môn và Ma Môn, Ma Môn đã bị suy thoái, Tu Chân Giới từng bước tiến vào thời kỳ hòa bình. Nhưng Thiên Diễn Giáo đột nhiên nổi dậy, với một tốc độ kinh hoàng mà nhanh chóng trở nên bành trướng, Ma Môn không ngừng thống nhất phân tranh, ngày càng tồn tại nhiều ma tu cúi đầu ngoan ngoãn nghe theo. Nhất là hai chưởng môn gần đây nhất của Thiên Diễn Giáo, chưởng môn đời trước U Ma Tôn là người tàn nhẫn độc địa, vì để tu luyện, ai ai cũng đều biết hắn đã tàn sát mười vạn tu sĩ vô tội. Đệ tử của hắn là Ma Tôn

cũng không chịu thua kém, ngay tháng trước Ma Tôn phái người điệt sạch cả ba tông môn đến gà chó cũng không tha, mà những tội ác này cũng chỉ làm một góc nhỏ của tòa núi băng mà thôi.

“Ma Tôn làm một khối u ác tính của Tu Chân Giới này, chúng phải bị trừ khử.” Tô trưởng lão của điện Linh Hoan nói, “Chỉ là,” Ông ta lại giở vờ giả vịt, “Ma Tôn có phép biến hóa khôn lường..., tu vi có thể ngang hàng với hãn hưng lại sợ chỉ có được mấy người. Chúng ta tuy một lòng muốn trừ ma, nhưng sức lực hiện giờ lại không đủ, vẫn phải là chưởng môn ra tay, mới có thể chém được tà ma dưới lưỡi kiếm.”

Lời này vừa nói ra, tất cả đám trưởng lão đều nháo nhào lên. Diệp Huyền còn không biết rõ ý định của đám lão gia này mới là lạ, chính là mong đợi Minh Vi đạo quân sẽ đánh phủ đầu ở phía trên, bọn họ được dịp tranh nhau ngư ông đắc lợi. Thật ra nghị sự thì cũng đã tổ chức quá nhiều lần, nhưng lần nào cũng không thu được gì. Trong lòng Diệp Huyền không hề có kiên nhẫn, Ma Môn đã lấn tới nơi rồi, đám người này vẫn còn muốn tranh quyền đoạt lợi, đều làm một lũ xu nịnh.

Với tính tình của nàng chỉ có thể nhìn được trong chốc lát, bất thành linh võ một chưởng xuống bàn: “nói hao nhao ồn ào cái gì vậy?! không có can đảm đi giết tên Ma Tôn thì cứ nói thẳng ra, hà cớ gì phải đem những thứ đạo lý rỗng tuếch đường hoàng ấy ra làm gì, các người thật sự coi người đời như con nít ba tuổi sao, để các người tùy ý đem đi mua bán, rồi còn giúp mấy người đếm tiền hay sao?”

Tuy tất cả mọi người ở đây đều có ý định xấu, nhưng dù sao cũng chưa từng có ai nói ra như thế này, lúc này bị Diệp Huyền đâm trúng tim đen, trong khoảng thời gian ngắn ai nấy đều có chút lúng túng. Minh Vi đạo quân trong bụng cười thầm, đây cũng chính là lý do muốn Diệp Huyền tham gia vào nghị sự lần này ----- có một vài lời nói nếu không thì thẳng ra, Đạo Môn cũng đừng nghĩ tới việc đối phó với Ma Môn.

“Bản tọa già yếu đây đã nhiều bệnh, tất nhiên không thể cùng với Ma Tôn chống chọi.” Đột nhiên, một thanh âm lạnh vang lên, “Diệp chân quân vừa rồi khẩu khí lớn như vậy, sao không đi mà chiến đấu với Thiên Diễn Giáo môn?” Vừa nói chuyện chính là Lý trưởng lão của đảo Xích Viêm, hai mắt lão ta âm trầm suy đoán nhìn chăm chăm Diệp Huyền, “Dù sao các vị ở đây đều biết, Diệp chân quân cùng với Thiên Diễn Giáo là kẻ thù không đội trời chung, như vậy, Diệp chân quân vừa có thể diệt trừ yêu ma, vừa báo thù cho ý trung nhân, chẳng phải là một công đôi việc sao.”

Lão ta còn chưa dứt lời, Diệp Huyền đột nhiên đứng lên.

“Su muội!” Minh Vi đạo quân vội vàng quát lên, “Ngồi xuống!”

Diệp Huyền như mất điếc tai ngơ, nàng từng bước từng bước hướng Lý trưởng lão đi tới, cả tòa đại điện trở nên cực kỳ yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng giày của Diệp Huyền mài trên mặt đất sột soạt. Khuôn mặt Diệp Huyền thường ngày lộ vẻ lười biếng cùng tiêu ý thì lúc này đã hoàn toàn biến mất, sắc mặt nàng không thay đổi nhìn Lý trưởng lão, nhưng không biết vì sao, trong đại điện đã có mấy vị trưởng lão còn đang hướng về phía Diệp Huyền, nhưng giống như có một sức mạnh vô hình giữ bọn họ lại, khiến tất cả mọi người đều có cảm giác không thở nổi.

Ngay Lập tức Lý trưởng lão bị dọa sợ đến ngất người, tu vi của lão thua Diệp Huyền, lúc này cũng không phục vì đồ đệ của lão ta bị Tạ Duật Chi đánh trọng thương, nên mới kích động nói ra ác ngữ ----- mọi người ở đây ai cũng biết rằng, Thiên Diễn Giáo có thù hận với Diệp Huyền, đây chính là nghịch lân của nàng ta! Mà khiến cho nữ nhân này điên lên, Lý trưởng lão dám khẳng định, nàng hoàn toàn có thể đem lão giết chết ngay tại điện Kiên Nguyên này.

“Ta...”, lúc này, Diệp Huyền đã đi tới trước mặt Lý trưởng lão, cả người Lý trưởng lão run rẩy phun ra một chữ. Lão ta cũng quên luôn việc phải cầu xin tha thứ, còn bị dọa đến hồ đồ.

Nhưng Diệp Huyền lại cười, khóe môi nàng hơi cong lên, giống như ngày thường mà như vậy cười híp mắt hỏi: “Lý trưởng lão, ông, có phải muốn chết hay không?”

Tất cả mọi người có thể chắc chắn rằng, nếu Lý trưởng lão chỉ cần trả lời một chữ “Có”, Diệp Huyền nhất định sẽ khiến Lý trưởng lão nằm trong vũng máu tươi ngay lập tức.

“Sư muội, e rằng muội cần phải nghỉ ngơi đây.” Ngay khi tình thế gần như không thể cứu vãn, Minh Vi đạo quân cuối cùng cũng mở miệng nói. Anh phát ổng tay áo một cái, hóa thành đạo quân uy nghi, Diệp Huyền liền bị đẩy ra khỏi điện Kiền Nguyên, cửa điện âm âm đóng lại, hai chân Lý trưởng lão mềm nhũn, tê liệt ngã xuống đất. Mọi người bỗng dừng nghĩ thấy một mùi tanh khai, lúc này mới kinh ngạc phát hiện, Lý trưởng lão lại... bị dọa đến đái cả ra quần.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 4: Tu Tiên. Đẩy Ngã Bệnh Kiềm (4)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tạ Duật Chi ở trong sơn môn tìm kiếm nhiều giờ, mới phát hiện Diệp Huyền đang ở trên một ngọn núi nhỏ gần ranh giới.

Lúc này đã là nửa đêm, dưới những vách đá cao chót vót, gió đêm cuộn cuộn nổi lên từng trận sóng lớn, trong không khí mang theo khí lạnh. Diệp Huyền ngồi trên một khối đá lờm chờm, bên chân là vài vỏ rượu rỗng bị ném lung tung, đang chờ dẫn nhìn xuống mặt nước trong veo.

“Sư phụ.” Tạ Duật Chi tới bên cạnh Diệp Huyền, Diệp Huyền cho là hẳn muốn khuyên nhủ nàng, hoặc nói ra những câu an ủi, nhưng lại không nghĩ tới hẳn lại trực tiếp ngồi xuống, sau đó cũng trầm mặt không nói gì mà trông về phía xa nơi mặt nước nhấp nhô.

Diệp Huyền không khỏi bật cười, đúng vậy, có lẽ nàng đã quên tính cách người đồ đệ này của mình là như thế nào, vốn là tâm trạng đang nặng nề, nhưng sau khi thấy Tạ Duật Chi biểu hiện như vậy cũng thả lỏng đôi chút.

Sau khi rời khỏi điện Kiềm Nguyên, nàng lại ra đây ngồi đến thần thờ, trong đầu không ngừng quanh quẩn câu nói kia của Lý trưởng lão. Vừa có thể báo thù cho ý trung nhân sao? Diệp Huyền không khỏi cười lạnh, lão họ Lý

đó không biết rằng, sở dĩ nàng tức giận như vậy, không phải vì Lý trưởng lão cố tình nói khích nàng, mà bởi vì ý tứ trong lời nói của lão già khốn kiếp đó, chính là Tạ Diễm đã chết, nên Diệp Huyền đã không thể nhận nhin được nữa!

Nhưng nàng biết, ngay cả Minh Vi đạo quân, có lẽ trong thân tâm cũng cho là như vậy.

Tạ Diễm làm sao có thể sống được đây? Khi đó hẳn chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi, tu vi khó khăn lắm mới có thể bước vào ngưỡng cửa của Trúc Cơ, mà đối đầu với hắn, lại là một ma đạo chỉ cần phất một ngón tay cái cũng đã có thể giết chết hàng vạn người, U Ma Tôn. Để tu luyện, chỉ trong một đêm U Ma Tôn đã hủy diệt cả năm tòa thành, mà thành Hành Nam nơi Tạ Diễm sinh sống là một trong số đó.

Khi tin tức truyền tới, Diệp Huyền gần như phát điên.

Nàng liều lĩnh muốn tới thành Hành Nam, Huyền Dương đạo quân khuyên nhủ nàng hết lời cũng không được, đành phải cùng đệ tử trở lại tòa thành nơi bọn họ đã từng ẩn cư trước kia. Tòa thành nhỏ tọa lạc bên dòng sông Thanh Giang, khung cảnh vốn là một bức tranh êm đềm, nhưng hiện lên trước mặt Diệp Huyền hiện giờ, là cả một vùng trời đều ngập trong khói lửa, khắp nơi trên mặt đất đều là máu tanh. Trong thành có ba ngàn sáu trăm chín mươi hai người, nhưng không một ai có thể may mắn thoát được.

Các thi thể nằm la liệt trên mặt đất hoàn toàn biến dạng do bị thiêu cháy, Diệp Huyền ở đó cũng không thể nào tìm kiếm được hết chỉ trong một ngày một đêm. Nàng không kính thần tin phật, chỉ tin vào lẽ trời công bằng, nhưng lúc đó từ quỷ cho đến thần trên trời nàng đều khẩn cầu qua một lần, chỉ cầu đừng để họ tìm thấy người kia trong số các thi thể nằm ở đây.

Cuối cùng nàng cũng không thể tìm thấy, nhưng lý do cho khả năng này rất nhiều, có thể thi thể của Tạ Diễm đã không còn, có thể diện mạo

của hắn đã bị tàn phá, Diệp Huyền không thể nhận ra hắn trong số các thi thể ở đó, dù là với xác suất nhỏ nhất gần như không thể xảy ra, đó chính là có thể hắn đã chạy thoát khỏi đó.

“Đồ nhi à,” Diệp Huyền suy nghĩ, chỉ vì đang say, nếu không nàng cũng không hỏi Tạ Duật Chi về vấn đề này, “Người nói, nếu có một người, mọi người đều nói người đó đã chết, nhưng ta lại nhất quyết không tin, có phải hay không ta... rất ngu ngốc?”

Tạ Duật Chi quay đầu, Diệp Huyền lúc này mới nhìn vào mắt hắn, vừa đen lại sâu thẳm thẳm, bên trong con ngươi màu vàng đen như có ánh nước nhập nhòa, thật giống với ----- Tạ Diễm. Hắn còn chưa trả lời, thì Diệp Huyền lại nở nụ cười. Cho dù là với Minh Vi đạo quân, nàng cũng không hỏi qua vấn đề này. Nàng không muốn sự yếu đuối cùng hoang mang của bản thân lộ ra ngoài, nhưng lại bất tri bất giác nói ra những lời trong lòng này với đồ đệ chỉ mới chung đụng mấy tháng nay với nàng. Có thể là vì, hắn có chút giống với Tạ Diễm.

Dáng dấp của hắn và Tạ Diễm không hề giống nhau, nhưng cái cảm giác này, Diệp Huyền biết rằng, cũng chỉ là ảo giác của bản thân mà thôi.

“Có lẽ ta đã hỏi một vấn đề ngu ngốc...” Diệp Huyền cúi đầu mỉm cười, mi mắt Tạ Duật Chi rũ xuống, nhìn nữ tử bên cạnh đem khuôn mặt vui vào lòng bàn tay, thân thể hắn cũng tựa hồ như đang run rẩy, tiếng cười khẽ cũng gần như là nước nở.

“Con đã nghe Ngụy sư tỷ kể về chuyện đã xảy ra hôm nay trong điện Kiền Nguyên,” Tạ Duật Chi bỗng nhiên nói, thanh âm của hắn nghe không ra tâm tình gì, khẽ từ tốn nói, “Sư phụ, người hận Thiên Diễn Giáo sao?”

“Ta hận.”

Nàng làm sao có thể không hận, nàng hận U Ma Tôn, hận cả Đấng Thiên Ma Tôn, hận không thể giết hết đám người của Thiên Diễn Giáo! Nhưng nếu

có thể giúp nàng tìm lại được Tạ Diễm, thì dù có là ý hận ngập trời, nàng cũng có thể đem tất cả những quá khứ ấy vứt đi.

Nhưng cuối cùng cũng chỉ là hy vọng xa vời mà thôi, Diệp Huyền đột nhiên đứng dậy, cầm chai rượu đã vơi đi gần hết uống một hơi cạn sạch: “không còn nhiều thời gian nữa, chỉ sợ Đạo Môn cũng sẽ tuyên chiến với Ma Môn, ta phải lấy được thủ cấp của tên lão tặc Ma Tôn đó, nhất định phải khiến lão ta muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong!”

(>O<)

Nửa năm sau, Diệp Huyền đã đạt được Hóa Thần.

Việc này ngay lập tức khiến cả Tu Chân Giới chấn động, là Hóa Thần đạo quân trẻ tuổi nhất trong hơn ba ngàn năm qua, Diệp Huyền lúc này cũng chỉ hơn năm trăm tuổi mà thôi (ừ có 500 tuổi à 🤔). Phái Thương Lan đã liên minh với hàng loạt các Đạo Môn khác, đúng vào lúc này bên phía Ma Môn cầm đầu chính là Thiên Diễn Giáo cũng đã tuyên chiến, khi nàng tham gia vào thực lực của môn phái cũng lập tức tăng vọt. Trước đây khi nàng tuyên bố muốn lấy được thủ cấp của Đấng Thiên Ma Tôn, thì đó chỉ là một lời nói suông nhất thời. Tuy rằng khoảng thời gian mà Đấng Thiên Ma Tôn đạt được Hóa Thần lâu hơn so với Diệp Huyền, tu vi so với Diệp Huyền cũng cao hơn, nhưng Diệp Huyền lại kỳ tài ngút trời, có thể cùng với Minh Vi đạo quân hợp lực, giết được tên ma đầu kia cũng không phải là chuyện không thể.

Trong khoảng thời gian ngắn, tinh thần của mọi người trong Đạo Môn đều sục sôi. Các tu sĩ một đường hướng về phía nam xông thẳng một đường đánh tan tác tiền tuyến của Ma Môn. một phe khí thế như lửa, các tu sĩ của Đạo Môn thế mạnh áp đảo, một phe chẳng biết vì sao lại không hề có bất kỳ động thái gì, các tu sĩ của Ma Môn cứ thế dần rút lui, chỉ hơn một năm ngắn ngủi, liên quân các chư phái đã đánh tới phạm vi thế lực của Thiên Diễn Giáo, tư thái giống nhau đều muốn tiêu diệt Ma Môn.

Nhưng Minh Vi đạo quân lại có vẻ lo lắng, y chính là thủ lĩnh của của tu sĩ Đạo Môn, đương nhiên không thể trước mặt mọi người mà biểu hiện sự lo lắng, chỉ có thể cùng với sư muội bàn luận: “Từ khi chúng ta cùng Ma Môn khai chiến tới nay, rất nhiều cuộc chiến lớn nhỏ đã nổ ra, nhưng Đấng Thiên Ma Tôn vẫn chưa hề lộ diện, trong lòng huynh cảm giác rất bất an.”

Diệp Huyền mới từ tiền tuyến chiến đấu trở về, trên vạt áo vẫn còn mùi máu tanh nồng nặc, nàng chẳng hề để ý mà uống một thớp trà: “Có gì phải bất an, lão tặc đó không nhát gan đến nỗi phải chạy trốn, dù vẫn chưa xuất đầu lộ diện, không thể nói chính xác là lên kế hoạch âm mưu gì, nhưng mặc kệ lão ta có âm mưu gì đi chăng nữa,” rầm một tiếng nàng đem chén trà đặt xuống bàn, “Muội cũng sẽ một kiếm giết sạch.”

Minh Vi đạo quân thấy mặt nàng đăm đăm sát khí, ánh mắt bén nhọn, không khỏi thở dài. “Sư muội, huynh biết muội đối với Thiên Diễn Giáo hận thấu trời, nhưng ban đầu chính U Ma Tôn mới là người đã hủy diệt thành Hành Nam, U Ma Tôn cũng đã sớm chết đi, Đấng Thiên Ma Tôn mặc dù là đệ tử của hắn, cũng không hề nhúng tay vào việc đó, chính là muội quá mức kiên trì.”

Diệp Huyền lại nói: “Cho dù thành Hành Nam không phải do Ma Tôn tiêu diệt, nhưng những chuyện ác mà hắn đã làm còn chưa đủ nhiều? Tùy ý tàn sát những tu sĩ vô tội, thậm chí ngay cả người phạm cũng không bỏ qua, cũng giống U Ma Tôn mà thôi, hắn cũng khiến người khác căm phẫn,” Nàng nhìn Minh Vi đạo quân, thanh âm bình tĩnh lại kiên quyết, “Cho nên muội đã thề rằng sẽ tiêu diệt bọn Thiên Diễn Giáo, không phải là bởi vì bọn chúng...” Nàng dừng một chút, trước sau cũng không thể đem câu “Bọn chúng đã giết Tạ Diễm” nói ra ngoài, chỉ đành phải qua quýt, “Nếu Thiên Diễn Giáo chưa được diệt trừ, Tu Chân Giới vĩnh viễn sẽ không có ngày bình yên, nếu giết được Đấng Thiên Ma Tôn, Thiên Diễn Giáo sẽ giống như rắn mất đầu, tự nhiên cũng sẽ sớm hủ thối.”

Minh Vi đạo quân đang muốn trả lời, chợt nghe thấy tiếng từ cửa phòng vang lên, Ngụy Uyển Uyển đi đến, nàng ta thần sắc nghiêm trọng đưa cho Minh Vi đạo quân một phong thư: “Sư phụ, trình sát truyền về một tin báo.”

Minh Vi đạo quân vội vàng cầm lấy, mở ra đọc, lông mày ngay lập tức nhíu lại.

Diệp Huyền nói: “Sư huynh, xảy ra chuyện gì sao?”

Minh Vi đạo quân lại đem phong thư cẩn thận đọc lại một lần nữa, mới trả lời: “Trong thư viết, qua nhiều ngày thăm dò, có thể chắc chắn Đãng Thiên Ma Tôn không hề có ở trong Thiên Diễn Giáo.”

“Cái gì?!” Diệp Huyền giật mình nói, các tu sĩ của Đạo Môn đã giết sạch những giáo môn bên ngoài Thiên Diễn Giáo, tên Ma Tôn thân là chủ môn môn lại không ở trong giáo, chẳng lẽ hắn thực sự đã chạy trốn?

Từ khi tên đại ma đầu đó nổi dậy đến giờ tới nay đã hơn một trăm năm, Đãng Thiên Ma Tôn tuy mang nhiều ác danh, nhưng thật ra thân thể lại thần bí. Ngoại trừ những người thân cận, ngay cả đệ tử của Thiên Diễn Giáo cũng không hề biết tên thật của hắn là gì, lại càng không thể biết được mặt mũi hắn ra sao. Hàng trăm đệ tử của U Ma Tôn cũng nằm trong số đó, ban đầu không ai biết đến hắn. Cho tới khi hơn một trăm năm trước, U Ma Tôn bất ngờ chết đi, Đãng Thiên Ma Tôn liền giết chết các Đại trưởng lão bên trong Thiên Diễn Giáo, trở thành chủ môn của Thiên Diễn Giáo.

Có tin đồn rằng, U Ma Tôn chết là do hắn giết. Trong Ma Môn, việc đồ đệ giết sư phụ đã từng xảy ra, nếu như có là thật, cũng chẳng có gì lạ. Với cách hành sự, tàn nhẫn lại vô tình, thì hắn cũng có thể làm ra được những chuyện như vậy.

Nguyên nhân chính là như vậy, biết được tên Đãng Thiên Ma Tôn không hề ở trong Thiên Diễn Giáo, Diệp Huyền và Minh Vi đạo quân mới hoảng hốt phát giác được một chuyện. Không phải tên Đãng Thiên Ma

Tôn trốn chạy vì sợ hãi, tuy rằng làm một tên đại ma đầu, nhưng Diệp Huyền không thể không thừa nhận, là người mạnh nhất Ma Môn cũng phải có sự kiêu ngạo dứt khoát của mình.

“Lần trước ta đã cảm giác được, sự kháng cự của Ma Môn dần trở nên yếu đi...” Minh Vi đạo quân trầm ngâm nói, “sự tình có lẽ đã thay đổi.”

“Sư huynh,” Diệp Huyền đứng lên, “không bằng hãy để mọi lén vào bên trong Thiên Diễn Giáo, để xem lão tặc đó rốt cuộc là đang có âm mưu gì.”

Đương nhiên Minh Vi đạo quân không đồng ý, nhưng tâm Diệp Huyền đã quyết, lập tức không dè dặt nữa, liền xoay người đi ra cửa. Hôm nay nàng đã là Hóa thân đạo quân, nếu đã quyết định chuyện gì, thì kể cả Minh Vi đạo quân cũng không thể ngăn được nàng. Ngọn núi to lớn của Thiên Diễn Giáo tuy lợi hại, nhưng nếu nghĩ rằng có thể ngăn được một Hóa Thân thì... không có khả năng đó đâu. Nàng muốn đi vào để thăm dò Đấng Thiên Ma Tôn rốt cuộc là đang âm mưu điều gì, nếu nàng bước vào sơn môn của Thiên Diễn Giáo, tên Đấng Thiên Ma Tôn vẫn không xuất hiện, thì có thể chắc chắn một điều rằng tên ma đầu đó quả thực không có trong giáo môn, cho đến lúc đó Thiên Diễn Giáo sẽ bị diệt trừ. Nếu như tên ma đầu đó có âm mưu quỷ kế gì đó nữa, thì chính Diệp Huyền sẽ là người xuất thủ trước.

Sau một hồi cân nhắc, Diệp Huyền biến thành một luồng sáng bay vụt đi, trong nháy mắt đã đến bên ngoài sơn môn của Thiên Diễn Giáo, nàng dễ dàng lẻn đi vào. Đại nạn ngập đầu, bên trong Thiên Diễn giáo không hề có một bóng người. Hơn phân nửa số đệ tử ở đây đều ở bên ngoài cửa môn cùng với tu sĩ của Đạo Môn chém giết, ở bên trong sơn môn cũng không còn nhiều người. Diệp Huyền đang hướng về phía đại điện bên trong sơn môn, đột nhiên thần thức khẽ động, xoay người quát lên: “Người nào!”

một tiếng quát uy áp của Hóa Thân bày ra mười phần, chỉ thấy trong không khí từng trận gợn nước nhấp nhô, một thân ảnh thon dài rần rỏi

từ từ xuấthiện, Diệp Huyền chuyên chú quan sát, chính là Tạ Duật Chi!

Trong thân tâm như bị sét đánh, nàng ngay lập tức ý thức được có gì đó không đúng. Tạ Duật Chi chỉ là tu sĩ Trúc Cơ, làm sao có thể thâm theo sát nàng được?

“Sư phụ.” Tạ Duật Chi hướng nàng mỉm cười, Diệp Huyền mới sững sờ phấthiệnra, cơ thể nàng đã không thể cử động được. Nàng nhìn đồ đệ của mình từ từ tới, đưa tay khẽ vuốt ve gò má của nàng ----- đây là lần đầu tiên, Diệp Huyền nhìn thấy được nụ cười trên khuôn mặt của Tạ Duật Chi.

Mà nụ cười này không phải vì đắc ý do đã đạt được tâm mưu, cũng không âm u lạnh lẽo như muốn chuẩn bị giết nàng, mà là say đắm, điên cuồng, giống như có thể đem nàng chiếm đoạt là điều khiến hãnh sung sướng khôn cùng.

“Con chờ người cũng đã lâu lắm rồi.” Nam nhân cúi đầu xuống, ở bên tai Diệp Huyền khẽ nói.

Sau đó, trước mắt Diệp Huyền liền tối sầm, cái gì cũng không biết.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 5: Tu Tiên. Đẩy Ngã Bệnh Kiều (5)

Lúc Diệp Huyền tỉnh lại, trước mắt một mảnh tối đen.

Nàng nằm trên giường lớn mềm mại, bao phủ trên giường là tơ lụa mang theo hơi lạnh, tựa như căn phòng nàng không nhìn thấy này tràn ngập âm khí rét lạnh. Bởi vì thị giác bị phong bế nên cảm giác trở nên nhạy cảm hơn, trong góc phòng có tiếng tí tách, đó là âm thanh của đồng hồ nước thời đại này — cho thấy nàng đã bất tỉnh ba canh giờ.

Trong ba canh giờ này, Diệp Huyền có thể khẳng định, Tạ Duật Chi, không phải, có lẽ nên gọi là Ma Tôn, hẳn nhất định đã động tay chân trên người nàng. Nàng không chỉ không nhìn thấy mà cả người còn không có sức lực, trong ngực giống như có một ngọn lửa thiêu đốt, giữa hai chân vừa tê dại vừa ngứa — mặc dù Diệp Huyền là người tu đạo thanh tâm quả dục nhưng của biết cảm giác này có ý nghĩa gì.

Nếu như ban đầu Diệp Huyền còn cho rằng Ma Tôn bày ra cái bẫy này để giết nàng thì bây giờ nàng đã hiểu rõ cuộc chần muốn làm gì. Nàng hiện tại không mảnh vải che thân, cơ thể trần truồng cứ như vậy bại lộ ra, hai tay bị trói tại đầu giường, mắt cá chân bị hai sợi dây to cột ở hai bên giường khiến hai chân phải giang rộng ra.

Tư thế sắc tình xấu hổ khiến mỹ nhân trên giường lớn nhìn yếu điệu vô cùng khiến người khác chỉ muốn hung hăng giày xéo. Sợ rằng không ai có

thể tin được đường đường là đạo quân của Thương Lan phải có ngày bị người ta lột sạch quần áo, tựa như một con dê con vừa thuần khiết vừa đáng thương bị buộc đem toàn bộ nơi tư mật của mình đặt trước mắt nam nhân..

Đúng vậy, Diệp Huyền biết trong phòng còn có một người khác. Hơi thở hắt ra trầm thấp nặng nề, tầm mắt nóng bỏng mang theo dự vọng không một chút kiêng kỵ nhìn chăm chăm vào giữa hai chân Diệp Huyền. Ánh mắt hắt hắt rời đi chuyển dọc theo bắp đùi, lướt qua khen hở, dừng tại hoa huyết bị hai cánh hoa che lấp.

Hơi thở Diệp Huyền dồn dập, mặc dù tên nam nhân này không có hành động gì nhưng nàng có cảm giác cánh hoa bị tách ra, hoa huyết chưa từng có người chạm qua bị dị vật cứng rắn nóng như lửa đâm sâu vào, hoa huyết kịch liệt co rút khiến nàng thiếu chút nữa không giữ được lý trí.

Đó là một loại xâm phạm thâm tà hạ lưu, dị vật cắm sâu vào, rút ra, cắm vào, rút ra... lặp đi lặp lại nhiều lần khiến cả người nàng bủn rủn, ngón chân vì khoái cảm kịch liệt này mà co lại, nàng kìm lòng không được nâng cao eo nhỏ, đầu vú cứng rắn đứng thẳng, mái tóc tung bay theo động tác không ngừng cắm ra rút vào của tên nam nhân này.

không được, không được... không thể như vậy... Chút lý trí còn sót lại không ngừng nhắc nhở Diệp Huyền, nhưng nàng đã hoàn toàn đắm chìm vào. Biết rõ mình đang bị người gian dâm, nàng muốn tránh thoát, nhưng một lần lại một lần bị khoái cảm không ngừng vọt tới bao phủ. Tần số rút ra rút vào càng lúc càng nhanh, dâm thủy cũng càng ngày càng nhiều, nàng không nhịn được rên thành tiếng, thanh âm kiều mị vang vọng khắp phòng: "A, a... Ừ, ừ a... không muốn, dừng tay... Người mau dừng tay..." Diệp Huyền căn bản không ý thức được cự tuyệt như vậy là lực hấp dẫn trí mạng với nam nhân. Nghe nàng rên rỉ, dị vật càng trở nên thô to hơn, đâm vừa sâu vừa mạnh vào hoa tâm non nớt của nàng.

Hoa huyết ngứa ngáy đến mức nàng đã không thể nào tiếp nhận nổi, sau mấy trăm lần cắn rút, trong đầu nàng chỉ còn một mảnh trắng xóa, một cỗ nhiệt lưu ập tới trong nháy mắt làm ướt ra trái giương. Diệp Huyền thất thần thờ hồn hển, thân thể co quắp, nàng không thể tin nổi—— mình lại bị người dùng thần thức gian dâm đến cao triều.

"Sướng không?" Giọng nói Tạ Duật Chi vang lên, hẳn vẫn còn mang bộ mặt lúc còn là "Đồ đệ", thanh âm luôn lạnh nhạt bình tĩnh nhưng giờ phút này lại trầm thấp khàn khàn, xen lẫn chút đắc ý cùng hưng phấn.

Diệp Huyền xấu hổ phát hiện, nghe thấy hẳn trên chọc, vốn là hoa huyết còn ẩm ướt liền phun ra dâm thủy.

"Cái miệng nhỏ vậy mà nước cũng thật nhiều." Tạ Duật Chi cười nhẹ, Diệp Huyền nghe được quần áo ma sát xào xạc, sau đó thấy hẳn cúi người xuống, đầu ngón tay chạm vào hoa huyết một đường đi vào khuấy đảo, hoa huyết ẩm ướt liền phát ra tiếng nước, ngón tay hẳn dè trên vách hoa lúc nhe lúc nặng.

Mặc dù Diệp Huyền đã ướt đẫm, nhưng nơi tư mật chưa bao giờ bị người xâm nhập bỗng nhiên bị đối đãi kịch liệt như vậy khiến nàng bật ra tiếng rên đau đớn. Bị hẳn hung ác đùa giỡn, hoa huyết lại càng ngứa ngáy khó nhịn. Nàng kìm lòng không đành muốn kẹp chặt hai chân lại vì cổ chân bị trói, đùi ngọc căng thẳng duỗi ra, càng đem ngón tay của Tạ Duật Chi hút chặt hơn. "Rất thoải mái đi..." Trong giọng nói Tạ Duật Chi tràn đầy hưng phấn, Diệp Huyền cảm giác được thanh âm của hẳn cạnh tai mình, lưỡi nóng của hẳn triều miên qua lại bên vành tai, "Thích tanh một chút, hay là nặng một chút?"

"Người..." Diệp Huyền mới vừa lên tiếng, thì phát hiện mình giọng nói mình tràn đầy mỉa mai, nàng cố gắng để chính mình bình tĩnh lại, nhưng lời ra khỏi miệng vẫn mềm mại, "Trừ phi ngươi giết ta, nếu không... Ta tuyệt sẽ không bỏ qua ngươi!"

Tạ Duật Chi giống như không nghe được Diệp Huyền uy hiếp, lầm bầm nói: "Nặng một chút thì tốt hơn," hăng ngón tay lại, mở rộng lối vào hoa huyết, đầu ngón tay xoa mềm thịt mềm mại, thậm chí còn bóp vụn. Dưới thân Diệp Huyền không tìm nổi co quắp, hoa tâm phun ra một cổ dâm dịch ướt cả cổ tay hẳn, "Xem ra người cũng rất thích ta nặng một chút," hăng cao hứng nói, "Dâm huyết có phải rất đỗi hay không? Đừng vội, tã sẽ cho người ăn đủ," đầu lưỡi liếm dọc theo gò má Diệp Huyền, "Cho dâm huyết của người no chết có được hay không. Ừ?... Có được hay không?"

Lúc này, đầu lưỡi hẳn dừng lại trên môi Diệp Huyền. Hai cánh môi hồng nhạt hơi mở, khi nhận ra Tạ Duật Chi muốn đưa đầu lưỡi đưa vào liền vội vàng dùng hàm răng cắn chặt môi dưới không thả. Tạ Duật Chi đưa tay nắm cằm Diệp Huyền khiến nàng phải há miệng: "Ngoan, mở cái miệng nhỏ nhắn ra... đừng cắn, cái miệng nhỏ nhắn của người mềm mại như vậy, lỡ cắn hư thì sao?" Giọng nói dịu dàng trầm thấp như đang dỗ dành người yêu, Diệp Huyền liều mạng dựa dẫm cũng không dịch nổi Tạ Duật Chi cường thế xâm phạm.

Lưỡi không khách khí chút nào đưa vào, quét qua mỗi một xó xỉnh, ngậm lấy miệng Diệp Huyền tham lam bú, "thật là thơm, đầu lưỡi thật mềm..." Tạ Duật Chi không nhịn nổi ngậm chặt đầu đang không ngừng né tránh, vừa cắn vừa liếm, "Mau, đem đầu lưỡi người đưa vào miệng ta... ta muốn ăn lưỡi của người." Ngực trần trụi không ngừng ma sát hai vú Diệp Huyền, đầu vú cứng rắn giống như hai viên đậu, khiến đầu ngực Diệp Huyền vốn là vừa đỏ vừa sưng trở nên đau rát, ngón tay hẳn trong hoa huyết tần số cũng dần dần tăng nhanh, cái miệng nhỏ nhắn, tuyết nhũ, hoa huyết... mỗi một nơi nhạy cảm đều bị hẳn tùy ý gian dâm.

" Ừ, a... A... Cút ngay, người là tên khốn kiếp... Ngô, ô ừ, đại ma đầu..." Mặc dù miệng vẫn luôn chửi rủa, nhưng lực độ giãy giụa càng ngày càng nhỏ, khoái cảm vừa nhiều lại mãnh liệt, nàng vốn là người tu đạo, ngay cả thủ dâm cũng chưa từng có thể làm sao có thể chống lại thể công

của Tạ Duật Chi. Dâm thủy vẫn luôn tiết ra, không ngừng chảy ra ngoài, Diệp Huyền cảm thấy khí lực mình có lẽ cũng đi theo cùng nhau chảy hết ra ngoài. Đến khi Tạ Duật Chi đè lại hoa huyết đậm thật mạnh, nàng rên một tiếng, tại thời khắc này lại một lần nữa đạt tới cao triều.

Cây gậy thịt thô to đè trên hoa huyết bị dâm thủy vừa phun ra làm ướt. Cổ họng Tạ Duật Chi phát ra một tiếng găm nhẹ, thiếu chút nữa không nhin được bắn ra. Diệp Huyền không thấy vẻ mặt hẳn cho nên cũng không thấy gương mặt tuấn mỹ hoàn toàn chìm ngập trong đục vóng, cặp mắt đỏ rực.

Hơi thở nặng nề, phải đem hết toàn lực đất nhẫn nại mới có thể nhin không hung hăng dày xéo thân thể mềm mại phía dưới. Chưa bao giờ hẳn thấy hạnh phúc như lúc này, Tạ Duật Chi si mê nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Diệp Huyền, cái miệng nhỏ nhắn của nàng bị mình hôn, cái vú bị mình xoa, hoa huyết bị mình chơi dâm thủy văng khắp nơi. Tất cả rên rỉ kêu khóc, thở gấp, ác độc mắng, đều là vì mình.

Nàng rốt cuộc là của ta.

Tạ Duật Chi xoa bóp cái mông nhỏ, không để ý tới nàng giãy giụa, đem hạ thân của nàng nâng cao lên. Hăng gằn như là thành kính nhìn đóa mềm mại kia, nơi này cũng là thuộc về hẳn, chỉ có hẳn mới có thể cắm vào. Mà mỗi một tác da thịt trên người nữ nhân này, mỗi một giọt máu, thậm chí là mỗi lần hô hấp của nàng cũng bị hẳn chiếm làm của riêng.

Hắn cúi đầu xuống, há mồm ngậm vào trước hoa huyết non nớt trước mắt. "A! ——" Diệp Huyền thét lên, miệng huyết không chút lưu tình bị hút vào, Tạ Duật Chi càng hút càng dùng sức, lực độ như muốn nuốt nàng vào bụng. Ban đầu Diệp Huyền còn có thể giãy giụa, đến cuối cùng ngay cả tiếng rên rỉ cũng không phát ra được. Chỗ sâu trong hoa huyết giống như bị kéo ra ngoài, dâm thủy không ngừng tràn ra, bị Tạ Duật Chi một giọt cũng không chừa nuốt xuống. Diệp Huyền thậm chí cảm thấy hẳn không chỉ muốn nuốt trọn mỗi một giọt dâm thủy mà muốn đem mình cắn nuốt hết.

không đúng, hoàn toàn không đúng... sự thật rõ ràng, Tạ Duật Chi là Ma Tôn ngự trang thành một thiếu niên bị ma tu đuổi giết, thiết kế tỉ mỉ để mình nhận làm đồ đệ, bây giờ lại nhốt mình trong giáo, không chút sức lực phản kháng mặt chảnh bần.

Ban đầu Diệp Huyền cho là Tạ Duật Chi đang làm nhục nàng, đến khi hẳn thỏa mãn dục vọng sẽ giết nàng, hoặc lợi dụng nàng tới uy hiếp phái Thương Lan. Nhưng nếu như vậy, hẳn sao có thể ở thời điểm cường ép nàng sẽ vì nàng khẩu giao? Hoặc là đây là thủ đoạn Tạ Duật Chi đối phó với người chán ghét, khiến đối phương mê muội?

Nhưng cho dù trong lòng Diệp Huyền chán ghét, cơ thể vẫn bị Tạ Duật Chi liếm cao triều liên tục, quá nhiều khoái cảm khiến cả người nàng mờ mịt, đầu óc trống rỗng, nàng chỉ có thể đứt quãng phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt: "không muốn... A, buông ra ta... Nha! —— "

"Lại cao trào rồi." Tạ Duật Chi nhìn dâm thủy trên bụng mình, liếm liếm khóe miệng, "Muốn không? A Huyền."

A huyền? Tiếng xưng hô này thật quen thuộc, còn đang đắm chìm trong khoái cảm nàng mê mang nghĩ, rất nhiều rất nhiều năm trước, có một người cũng gọi nàng là A Huyền. Nhưng nàng cũng không có thời gian nghĩ chuyện khác, gậy thịt cứng rắn mang theo lại một lần nữa chia vào hoa huyết, quy đầu tách ra hai búi thịt, chậm chạp lại mà kiên định cắm vào.

"không muốn, không muốn... không muốn!" Xúc cảm không thể coi nhẹ khiến Diệp Huyền thanh tỉnh lại, nàng cuối cùng cũng hoảng sợ ý thức được một sự thật —— mình lập tức sẽ bị tên nam nhân này triệt để dấn xâm phạm.

Tạ Duật Chi dịu dàng hôn Diệp Huyền, bàn tay đè chặt cái mông tròn, gậy thịt ma sát tại hoa huyết khiến phòng tuyến trong lòng nàng gần như bị

đánh tan. "Chỉ cần người cầu ta, "hãnhạ thấp người nóbên tai Diệp Huyền, "Tasẽkhôngcắm vào."

Câunóinày như ma chú vang bên tai khiến Diệp Huyền gần như điên cuồng, cầuhắnh, cầuhắnhđi, chỉ cần cầuhắnh,hắnsẽbỏ qua cho mình... Trong lòng có thanhâmkhôngngừng dụ dỗ, chỉ cần người chịu cầuhắnthìcái gì cũngkhôngcần lo lắng.

"Cầu..." thanhâmnước nở vang lên, nụ cườitrênkhóe miệng Tạ Duật Chi càng ngày càng lớn,hắnbiết ngay lúc này mìnhsẽđược như ý.

Đột nhiên, Diệp Huyền hung hăng cắnmộtcái ởtrêncổ họng củahắnh, răng nhọn vừa cắmvào liền có máu chảy ra. "Hừ..." Nàng ngẩng đầu lên, ngạo mạn cười, cặp mắt màu đen sáng kinh người,trênrăng dính đầy máu tươi, nàng hung tợn, khinh bínói, "Ta chết cũngsẽkhôngcầu người."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 6: Tu Tiên. Đẩy Ngã Bệnh Kiềm (6)

Cả căn phòng tràn ngập âm thanh da thịt va chạm vào nhau vang dội cùng với tiếng nước nhóp nhép phát ra khi hãm vào tiểu huyết của Diệp Huyền. Cơ thể Tạ Dật Chi hiện lên màu mật ong sáng bóng, cả người đầy mồ hôi, phía dưới vùng bụng sần chắc là rừng rậm đen bị ái dịch làm ướt lầy lội không chịu nổi, một lần rồi một lần ma sát hạ thể Diệp Huyền, khiến toàn bộ nơi tư mật ấy đỏ bừng một mảnh, ngay cả hạt châu hồng cũng sưng đỏ. Hãn cố gắng dùng toàn bộ sức lực đưa côn thịt vào hoa huyết, hai cánh hoa vốn dĩ phải gặt gao khép lại nhưng vì bị hãm trong thời gian dài nên không khép lại được, theo động tác luân phiên luật động của côn thịt, thỉnh thoảng lại lộ ra mị thịt đỏ tươi bên trong.

Diệp Huyền không biết mình bị Tạ Duật Chi xâm phạm bao nhiêu lần, từ lúc côn thịt của nam nhân không chút do dự kiên đỉnh vừa phá vỡ lá chắn mỏng manh đã vùi toàn bộ côn thịt vào bên trong nàng, tiến vào từ phía sau, nằm nghiêng hay là tư thế ôm gối... Nàng bị làm bằng nhiều loại tư thế, tùy ý gian dâm, thẳng đến khi không chỉ có miệng huyết sưng đỏ, hai mắt sưng mù, thậm chí bởi vì cao trào quá nhiều lần nên ngay cả thần trí đều lâm vào mơ hồ.

Nên cảm thấy may mắn là dù sao Diệp Huyền cũng là người tu đạo, cho dù bị đối đãi như vậy cũng còn chưa có ngất đi, nhưng lại hoàn toàn không có sức phản kháng, môianhđào không tự chủ bật ra tiếng rên mềm

mại: " Ừ... Ân...thậtthoải mái, đâm nơi đó... A, mau đâm nơi đó..." Quy đầu lập tức thay đổi phương hướng, ma sát vách tường mềm mại, quy đầu cứng rắn đung vào chỗ thịt mềm lập tức khiến cơ thể nàng co quắp, khễ cong cái miệngnhỏhắn, nước bọtkhôngkịp nuốt mà chảy ra ngoài.

Biết chính mìnhkhôngcó khả năng thoát khỏi cảnh bị xâm phạm, Diệp Huyền ngược lại thả lỏng người, hoàn toàn đắm chìm vào trong trận hoan ái này. Gậy thịt của Tạ Duật Chi vừa lớn lại vừa cứng, chỉ cần để yênkhôngđộng đây cũng có thể làm cho cơ thể mẫn cảm của Diệp Huyền như chếtđiđống lại. Động tác trều cảm củahăntuy rằng thô bạo nhưng cũngkhônglàm tổn thương Diệp Huyền, thậm chí nàng còn cảm thấyhăndanglấy lòng mình.

Nàng muốn mạnhmộtchút, nam nhân nàysẽtăng lực cảm lên, nàng muốn sâumộtchút, cơn thịt nóng bongsẽđâm đến hoa tâm. Ngón tay thon dài củahănkhoàngngừng dao độngtrênngười nàng, môi mỏng liếm từ hai má đến mắt cá chân, thậm chí ngậm ngón chân mướt mà của nàng hút chặc chặckhoàngngừng. Đối xử vừa dịu dàng vừa cường thế như vậy cho dù là người xuất gia tâm như chỉ thủy* cũng phải động lòng.

*tâm như chỉ thủy: hình dung tâm cảnh bình tĩnh, trong lòngkhôngcó tạp niệm.

Lại càngkhôngcần phảinóingười tu đạo luôn làm theo ý mình. Diệp Huyềnlà người tùy tâm sở dục, thân thểđãbị dục vọng bắt làm tù binh, cần gì phải cố gắng tỉnh táo. Cánh tay ngọc trắng nõn ôm cổ Tạ Duật Chi, bộ ngực vươn cao mặc chonam nhân vùi mặt vào tùy ý liếm cắn. Ánh trắng soirốtóc đen theo động tác luật động của hai ngườikhôngngừng nhảy múa cùng đâm thủy văng tung tóe trongkhôngkhí, tựa nhưmột bức tranh vừa đậm mỹ lại tuyệt đẹp, khiến người ta chìm đắm trong mê hoặc.

"Làm chết nàng, làm chết nành... Làm nát dâm huyết của nàng.." Nam nhân thở gấp hôn lên môi Diệp Huyền, lưỡi to ở trong cái miệngnhỏcủa

nàng giống như cuồng phong mưa rào điên cuồng khuấy đảo. “Phá hư nàng được không? ”hắn như là tàn ngược xoa nắn bộ ngực sữa sưng đỏ của nữ nhân mảnh mai, "Khiến nàng cả ngày không xuống giường được, chỉ có thể nằm yên để ta làm..."

Trong đôi mắt đen của Tạ Duật Chi phảng phất có ngọn lửa điên cuồng đang cháy, trên cổ còn lưu lại vết máu khô - - đều là Hóa Thần đạo quân, mặc dù tu vi của Diệp Huyền bị khống chế nhưng một ngụm cắn xé hung ác kia thiếu chút nữa cắn nát cổ họng hắn.

Lúc đó, Tạ Duật Chi cũng không có tức giận. Hắn cường ngạnh tách hoa huyết của Diệp Huyền ra, sau đó cố gắng đưa côn thịch vào, động tác cắn rút dưới thân vừa sâu vừa mạnh, giọng nói lại dịu dàng cực điểm: "Nàng lại không ngoan, A Huyền... Muốn biết ta trừng phạt nàng như thế nào không?" Vừa dứt lời, hắn liền đâm thật mạnh vào hoa tâm, bỏ mặc nỗi đau vừa phá thân của nàng mà tiến thẳng vào tử cung. "Đúng, chính là giống như bây giờ..." Tạ Duật Chi hạ thấp giọng nỉ non, "Cắm vào âm huyết của nàng, chơi cái vú của nàng, làm chết nàng - nữ nhân âm đảng."

"Người có bản lĩnh..." Diệp Huyền trong tiếng thở dốc âm ngoan nói, "Sỉ nhục ta... Ta ngược lại muốn nhìn một chút, ân... A... Người... Người có năng lực đó không." Khiêu khích như vậy khiến hai mắt Tạ Duật Chi đỏ lên. Hắn cởi dây thừng trên cổ chân Diệp Huyền xuống, gấp khúc hai chân trắng nõn của nàng đặt lên bộ ngực. Tư thế như vậy khiến Diệp Huyền không thể không nâng cao mông thịch, tiểu huyết đang phun ra nuốt vào côn thịch hoàn toàn bại lộ trước mắt Tạ Duật Chi. Bị nam nhân này đè ép, côn thịch tựa hồ như muốn từ phía dưới xông thẳng lên, xỏ xuyên ra ngoài.

Trước không hề cập tới tư thế này có bao nhiêu xấu hổ, loại tư thế này mỗi một lần cắm vào đều có thể đâm vào hoa tâm, bụng nhỏ của nàng cũng nhồi phồng lên theo động tác của hắn, nàng không nhịn nổi lập tức liền hét chói tai đạt tới cao trào. Tạ Duật Chi vẫn không buông tha nàng, côn thịch vào một lần so với một lần càng sâu hơn, một lần so với một lần càng mạnh hơn.

Phần lớn mật dịch đều tràn ra ngoài theo cự vật, đợi cho tinh dịch của Tạ Duật Chi bắn vào trong cơ thể Diệp Huyền, hỗn hợp âm thủy cùng bạch trọc chảy đầy hạ thân hai người.

Về phần các loại tư thế khác, Diệp Huyền hoặc là bị nam nhân giơ cao hai chân hoặc là bị bắt quỳ xuống nhếch lên mông nhỏ, hoặc là ôm vào trong ngực vừa ã vừa làm. Khoái cảm như nước tuôn ào ạt ập đến, mắt nàng không nhìn thấy, mặc dù có thể nghe, mặc dù miệng có thể nói, nhưng lại không thời gian để trôi qua bao lâu, lại càng không biết tình hình bên ngoài như thế nào.

Phát hiện mình mất tích, sư huynh nhất định sẽ tới tìm, mà có lẽ đây cũng là âm mưu của Tạ Duật Chi. Diệp Huyền nung nịu rên rỉ, thần trí gần như biến mất chỉ còn một chút tỉnh táo. Nàng không phản kháng Tạ Duật Chi, bởi vì trước mắt phản kháng không có tác dụng gì. Nếu đã muốn nàng hưởng thụ khoái cảm, vì sao không thuận theo tự nhiên? Nhưng điều này tuyệt không có nghĩa, nàng sẽ đánh mất lý trí, khuất phục Tạ Duật Chi.

Đây là mục đích của Tạ Duật Chi, đầu tiên là dụ dỗ Diệp Huyền, muốn Diệp Huyền cầu khẩn, hiện tại lại muốn để Diệp Huyền chìm đắm trong khoái cảm tình dục, cả thân thể và tâm linh đều phải phục tùng. Nếu người tu đạo bị lạc mất tâm trí, cả đời này cũng không tính là bị hủy. Nhưng nếu chuyện đạo môn có vài vị Hóa Thần đạo quân thần phục dưới trướng Đấng thiên Ma tôn bị truyền ra ngoài, đây chính là một đả kích nghiêm trọng. Chương môn của Thiên Diễn giáo, quả nhiên vừa vô sỉ vừa âm độc.

Eon hò bị bàn tay lớn gắt gao nắm chặt, trên người nam nhân phát ra một tiếng kêu rên xen lẫn tình dục. Diệp Huyền cảm giác được hoa huyệt nóng lên, sau đó lại là một cỗ trọc dịch bắn vào tử cung nàng. Không biết đây là lần thứ mấy, huyệt nhỏ càng ngày càng nóng, bị cơn thịnh chèn lại, bụng nhỏ chứa đầy tinh dịch của nam nhân nam nhân căng lên như bà bầu mang thai 3 tháng.

Diệp Huyền đột nhiên nghĩ tới một khả năng làm người ta hoảng sợ - - có khi nào nàng sẽ mang thai đứa nhỏ của Tạ Duật Chi không?

Tạ Duật Chi giống như nhìn thấu ý tưởng của nàng: "Ăn hết, ngoan ngoan đem tinh dịch của ta ăn hết..." Nam nhân cắn vành tai mềm mại của nàng, miệng hẹp cử động kéo dài khoái cảm bản tính. Hắn dụ dàng vuốt ve bụng Diệp Huyền, tựa hồ đã thấy nơi đó đang nuôi dưỡng một sinh mạng nhỏ, "Sinh cho tam đứa trẻ đi, A Huyền," hắn nhe răng hôn lên ánh mắt kinh ngạc của Diệp Huyền, lưu luyến triền miên, thật giống như hắn và Diệp Huyền là vợ chồng mới cưới chứ không phải là quan hệ giữa người xâm phạm và người bị xâm phạm.

"Nàng thích con trai hay con gái?" Vừa bản tính xong, cơn thịnh nộ cứng lại, cứng rắn nhét vào hoa huyết, theo Tạ Duật Chi bắt đầu co rút, mang tới khoái cảm tột đỉnh, "Chúng ta sinh con gái trước, được không?" hắn liếm hôn một đường xuống dưới, ngậm đóa hồng mại trên ngực nàng nhe răng gáy, "... Ta thích con gái, đáng yêu giống như nàng." Tạ Duật Chi đậm vừa sâu vừa mạnh, lời nói dụ dàng cũng chưa từng ngừng lại, "Chờ nàng sinh hạ đứa bé, ta lại tiếp tục làm nàng, làm nàng nhiều thêm vài lần... Nàng lại có thể mang thai, lúc này không có mang thai cũng không sao," nữ nhân dưới người nữ căn bản cũng không có đáp lại, hắn trái lại tự ôn nhu nói, "Ta vẫn liên tục không ngừng làm nàng, đến khi nàng có tiểu bảo bảo mới thôi... không," hắn bỗng nhiên dừng lại, thanh âm trầm thấp giống như nói mê, "Ta phải vĩnh viễn làm nàng, lúc nàng mang thai cũng làm, khi nàng sinh bảo bảo cũng làm nàng..."

Diệp Huyền rốt cuộc từ trong kinh hãi tỉnh lại - - kỳ thật lúc trước nàng đã cảm thấy không thích hợp, vật to lớn đánh sâu vào làm cho nàng ngây dại, nàng kinh ngạc nhìn, gần như cho là mình là đang nằm mơ: "Tạ Duật Chi, người có phải hay không..." Nàng do dự mà nói, "Người có phải điên rồi hay không?"

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 7: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (7)

Tạ Duật Chi điên rồi.

Đây không phải là lời mỉa mai, chửi bới mà Diệp Huyền thật sự cảm thấy như vậy, Tạ Duật Chi có lẽ đã điên rồi. Sau lần thổ lộ điên khùng đó, cho dù nàng có là kẻ ngốc, cũng ý thức được Tạ Duật Chi chiếm lấy cơ thể nàng, không phải vì vũ nhục nàng cũng không phải vì muốn giảm sĩ khí của Đạo Môn. Sự cuồng nhiệt, chấp nhất của hắn, đều chứng tỏ rằng Diệp Huyền là chấp niệm trong lòng hắn, thậm chí hắn còn muốn cùng Diệp Huyền sinh con!

Tạ Duật Chi không nói đùa, Diệp Huyền cảm thấy từng đợt khí lạnh chạy dọc toàn thân, hắn thật sự nghĩ cứ tiếp tục chiếm giữ mình cho đến khi mình mang thai? Nhưng điều khiến Diệp Huyền càng thêm hoảng sợ là vì sao hắn lại cố chấp với nàng như vậy? Nàng chưa bao giờ gặp Đãng Thiên ma tôn, lại càng không có bất kì lời nói, hành động nào khiến Tạ Duật Chi hiểu lầm. Nhìn cách mà Tạ Duật Chi bố trí kế hoạch để trà trộn vào Thương Lan phái, có thể thấy được hắn sớm có âm mưu, Diệp Huyền lúc này thật sự là rối như tơ vò, rốt cuộc mình đã làm gì mà có thể lọt vào mắt xanh của đại ma đầu này.

"Ta bị điên?" Nghe được câu hỏi của Diệp Huyền, cũng không khiến hắn dừng lại động tác, "Ta bị điên?" hắn nặng nề đâm vào một cái rồi đột nhiên bật cười ha hả. Tiếng cười điên cuồng, nhưng nàng

lại không cảm nhận được chẵn đàng tức giận, Diệp Huyền không nhìn thấy, cũng không biết trên khuôn mặt của Tạ Duật Chi có vẻ mặt gì, nhưng nàng lại cảm thấy hối hận vì đã nói ra những lời đó, nàng dường như... đã khiến Tạ Duật Chi bị tổn thương.

"Nếu nàng hi vọng ta bị điên" bàn tay to khế vuốt lên gò má Diệp Huyền, Tạ Duật Chi khế cúi người xuống rồi nói, "Ta đây cho dù thật sự bị điên rồi thì sao?"

nói xong câu đó, hắt rút dương vật ra khỏi thân thể Diệp Huyền, nàng nghe thấy âm thanh vải vóc ma sát sột soạt, một lát sau, cả căn phòng lại chìm vào yên tĩnh.

Mơ mơ màng màng, Diệp Huyền ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Nàng đã quá mệt mỏi, trong lúc mơ màng, nàng cảm giác được Tạ Duật Chi quay trở lại, ngón tay thon dài lướt nhẹ trên da thịt trần trụi của nàng, đầu ngón tay có vết chai mỏng, khiến nàng cảm thấy vừa ngứa ngáy lại vừa thoải mái. Bàn tay to lớn nhẹ nhàng lau khắp cơ thể nàng, tỉ mỉ lau sạch đi dấu vết hoan ái, cảm thấy dinh dính, nhức mỏi dần biến mất, Diệp Huyền thoải mái hừ nhẹ một tiếng.

Hai chân của nàng bị tách ra, một vật cứng hình trụ được nhét vào hoa huyệt nàng. Vật này có lẽ được làm từ ngọc thạch, nhưng không biết tại sao lại không thấy lạnh, ngược lại mang theo chút ấm áp. Nó cũng không dài, chỉ vừa đủ để chặn lại huyệt khẩu, khiến tinh dịch đang chậm rãi chảy xuôi ra ngoài bị tắc lại. Sau đó, nàng lại bị mặc thêm một cái tiết khố rộng thùng thình, cùng chiếc trường sam rộng. Khi mọi chuyện đều xong xuôi, Tạ Duật Chi cầm thận khép hai chân nàng lại rồi mới xoay người rời đi.

một Tạ Duật Chi ôn nhu, săn sóc hoàn toàn khác hẳn lúc chẵn điên cuồng làm tình. Cuối cùng thì Tạ Duật Chi làm người như thế nào? Mà những hành động này của hắn là vì mê hoặc mình hay hắn thật sự quan tâm đến nàng? Diệp Huyền cảm thấy thật đúng là chẵn chọc, mình đang bị gì mà lại có những ý

ngũ vớ vẫn như vậy. Tạ Duật Chi giam cầm nàng, còn mạnh mẽ chiếm đoạt nàng, chỉ với hai tội trạng này đã đủ để Diệp Huyền bầm vằm hân ra thành từng khúc.

Nàng chậm rãi cử động tay chân, thử vận đạo pháp, linh khí đi vào tâm mạch, lại như đá chìm đáy biển, cơ thể trống rỗng, không có chút tu vi nào. Diệp Huyền bây giờ giống như phàm nhân một tay trói gà cũng không chặt, muốn chạy trốn ra khỏi Thiên Diễn giáo, thì không khác gì người sin oimộng.

không sao cả, Diệp Huyền nhếch khóe môi cười lạnh, tuy tính tình nàng trời sinh không chịu trói buộc, nhưng thật ra lại làm một người có kiên nhẫn. Trong phái Thương Lan có một đạo pháp bí mật, giúp tu sĩ cởi bỏ cấm chế, nhưng phương pháp này cực kì tốn thời gian, mà Huyền Dương đạo quân cũng chỉ truyền thụ đạo pháp này cho hai đồ đệ của mình. Chỉ cần Tạ Duật Chi không giết nàng thì sớm muộn gì nàng cũng phá tan cấm chế này, khiến cho đại ma đầu kia phải trả giá đắt.

Khi Diệp Huyền đã sẵn sàng để chậm rãi đối phó với Tạ Duật Chi thì ma đầu kia lại không trở về. Nàng yên lặng lắng nghe tiếng tí tách phát ra từ chiếc đồng hồ nước, mãi đến bốn canh giờ sau, mới nghe thấy tiếng cánh cửa mở ra. Trong lòng Diệp Huyền nhảy dựng, đến tận khi nghe thấy tiếng bước chân phù phiếm vô lực, nàng mới nhẹ nhàng thở hắt ra - không phải Tạ Duật Chi.

"Người là ai?" Cảm giác được người đó đứng trước giường rồi dừng lại, Diệp Huyền lên tiếng hỏi.

Dường như người nọ quỳ xuống, tiếng vải vóc ma sát nhau sột soạt, rồi một giọng nói trong trẻo vang lên: "Tiểu nhân phụng mệnh đạo quân đến đây hầu hạ tiên tử, nếu tiên tử có gì muốn phân phó, tiểu nhân lập tức làm ngay."

Xem ra làm một đạo đồng, trong lòng Diệp Huyền khẽ động: "Bây giờ là giờ nào?"

"Hồi bẩm tiên tử, bây giờ là giờ Thìn canh ba."

Hoán ra bây giờ đang là ban ngày. Diệp Huyền đoán Tạ Duật Chi có lẽ là đang bận cử lý giáo vụ, dù sao cuộc chiến giữa Đạo Môn với Ma Môn đang hồi căng thẳng, cũng không biết sư huynh với Uyển Uyển lúc này sao rồi. Nàng lại hỏi thêm mấy chuyện nhỏ nhặt, đồng tử kia cũng thả lỏng cảnh giác, lời nói cũng không mất tự nhiên như lúc đầu.

"Người cứ đứng lên đi", Diệp Huyền thản nhiên nói, "Tạ không thích nhìn người khác quỳ trên mặt đất."

Đồng tử cung kính thưa vâng, rồi lập tức quy củ đứng dậy, hẳn không biết nàng không nhìn thấy gì cả, nhận ra điều này, Diệp Huyền lại giả bộ vô ý dò hỏi: "Sao người lại cúi đầu?"

"Ngọc dung của tiên tử, tiểu nhân không dám nhìn lên." Đồng tử vội nói.

"Trái một tiếng tiên tử, phải một tiếng tiên tử, người biết ta là ai sao?"

"Tiểu nhân mặc dù không biết, nhưng đạo quân nói tiên tử là khách quý, đạo quân phân phó tiểu nhân phải tận tâm hầu hạ tiên tử." Đồng tử này tâm tư quả thật rất đơn thuần, Diệp Huyền hỏi bóng hỏi gióm một hồi, đã hỏi được hết những gì cần biết.

Nàng dường dường là Minh Quyết đạo quân của Thương Lan phái bị Tạ Duật Chi nhốt ở đây, nhưng rõ ràng người trong Thiên Diễn giáo lại không hề biết chuyện này. Chỉ sợ sự tồn tại của Diệp Huyền cũng không có mấy người biết được. Bây giờ, nàng có thể khẳng định rằng, Tạ Duật Chi không hề muốn lợi dụng nàng để đối phó với Đạo Môn, nếu không hẳn đã sớm công bố chuyện này để người người đều biết, nhưng điều này cũng không có nghĩa là nàng có thể thả lỏng.

Đồng tử này tên là Đạo Hoa, Diệp Huyền tán gẫu với hãnvài câu, cảm thấy đã không còn moi thêm được thông tin hữu ích nào nữa, nàng lười nhác nói: "Đạo Hoa, ta cảm thấy hơi khát, dâng trà đến."

Đạo Hoa vội vàng châm một ly trà, nhưng không hiểu sao hãnlại không bưng đến cho nàng mà lại đem chén trà đặt chiếc bàn cạnh giường: "Tiên tử, trà của ngài đây."

"Xa như vậy sao ta với tới được." Cả người Diệp Huyền mềm nhũn, tay chân đến giờ vẫn không có chút sức lực, "Người bưng trà lại đây."

"Tiểu nhân không dám!" một câu sai bảo không có gì đặc biệt mà biểu hiện của Đạo Hoa lại giống như nghe được một chuyện cực kì khủng khiếp, bùm một tiếng quỳ sụp xuống đất, "Thỉnh tiên tử tha thứ cho tiểu nhân, tiểu nhân không dám đi quá giới hạn!"

"Cái, cái gì?" Diệp Huyền không hiểu, "Những lời này của người là có ý gì?"

"Thỉnh tiên tử tha cho tiểu nhân một mạng." Đạo Hoa dập đầu, giọng nói hoảng sợ, run rẩy "Nếu, nếu để Đạo quân biết tiểu nhân đến gần tiên tử, tiểu nhân, tiểu nhân..."

Lời của hãncòn chưa nói hết, nhưng Diệp Huyền hiểu được. Chẳng trách, nàng bừng tỉnh hiểu ra, vì sao từ khi Đạo Hoa bước chân vào cửa lại đứng cách xa nàng như vậy, vì sao hãnlại luôn cúi đầu không dám nhìn nàng. Diệp Huyền cảm thấy trong lòng đột nhiên bừng lên một cỗ tức giận, cái đại ma đầu kia nhất nàng, không cho người khác biết đến sự tồn tại của nàng, người duy nhất được sai đến hầu hạ nàng cũng phải đứng cách nàng một khoảng xa, Tạ Duật Chi, người coi ta là cái gì? Cả thân thể lẫn tâm của nàng hãndều muốn một mình độc chết!

"Bưng lại đây." nàng lạnh lùng nói, "Người không phải là được Tạ Duật Chi phái đến đây hầu hạ ta sao? Ta ra lệnh cho người, ngay bây giờ, bưng

trà đến trước mặt ta."

"Tiên tử thứ tội, tiểu nhân thật sự là... Đạo quân, ngài ấy" Đạo hoa gấp đến độ gần như bật khóc, nghe giọng nói của hắn, có lẽ cũng chỉ làm một đứa trẻ choai choai, nhưng hẳn lại là nanh vuốt của Tạ Duật Chi, chút thương hại vừa mới xuất hiện trong lòng Diệp Huyền ngay lập tức liền biến mất không sót chút nào.

"hắn sẽ làm như thế nào? Giết người à?" Nàng cười lạnh một tiếng, "Nếu người không qua đây thì sẽ giết người ngay bây giờ!"

Đạo Hoa đành phải đứng lên, bưng trà tiến đến bên giường. Âm thanh "lạch cạch, lạch cạch" liên tục vang lên, Đạo Hoa sợ đến nỗi hai tay run rẩy, ngay cả bưng ly trà cũng không được. Trong phòng u ám không ánh sáng, trong góc tường đốt một ngọn đèn linh đăng, ánh sáng chiếu ra mỏng manh, đến khi Đạo Hoa đi đến bên giường, mới thấy rõ khuôn mặt của nữ tử đang nằm trên giường.

Mái tóc đen nhánh của nàng xõa tung hai bên, càng khiến khuôn mặt chỉ lớn bằng bàn tay của nàng càng thêm nổi bật, môi anh đào, mũi ngọc, mắt hạnh má đào, làm một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. Nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất - trên người nữ tử này đang mặc một kiện áo bào rộng thùng thình, màu đen, trên mặt thêu hoa văn cuộn sóng, đây rõ ràng là đạo bào của nam nhân, cổ áo buông lỏng, lộ ra bả vai trắng nõn còn có dấu hôn vẫn còn rất rõ ràng.

Đây là... Đạo Hoa khiếp sợ lui về sau, ly trà trong tay rơi xuống đất vỡ choang, đây là đạo bào của Đạo quân.

"Ta nhớ được ta nhắc đến với người, nói hoa, " cái kia nói hoa giờ phút này không mong muốn nhất nghe được trầm thấp giọng nam vang lên, Tạ Duật Chi không biết khi nào xuất hiện tại cạnh cửa, hắn từng bước một đi tới, thản nhiên nói, "không nên xem gì đó, không nên nhìn."

"nói,nóiquân, "nóihoa tưởng quỳ xuống đến, nhưnghãndãsợ thân thể đều độngkhôngđược, "nóiquân thứ tội...nóiquân thứ tội!"

"Xem ở người trung tâm hầu hạ quá ta phân thượng, chỉ khoét xuống ánh mắt của người đó là, " Tạ Duật Chi lúc nàyđãđitới bên giường,nóihoa giật giật, lập tức cả người run run bổ nhào vàohãnbên chân, lớn tiếng gào khóc cầu xin đứng lên. Nhưng Tạ Duật Chi giống như căn bảnkhôngcó nhìn đến này choai choai hài đồng vẻ mặt nước mắt,hãntước đem vấy ra đến Diệp Huyền trong tay trà trản toái cận bã tảo khai, tiện đà mềmhe vì Diệp Huyền kéo hảo cổ áo, trong miệnghệnhàng băng quonói, "Người tựđình điđi."

"Chậmdã, " Diệp Huyền bỏ ra Tạ Duật Chi phủ ở nàng đầu vai thủ, "Là ta mệnh lệnhhãntới được,hãnhà sai chi có?"

"Người muốn thayhãncầu tình?" Tạ Duật Chi nở nụ cười -- cho dù là ở cực độ hoảng sợ trung,nóihoa cũng nhikhôngđược giật mình,hãntheo chưa từng nghe quanoiquân như thế ôn nhu tiếng cười, "đãlà người ý tứ, " Tạ Duật Chi ôn nhu đối Diệp Huyềnnói, "Ta đây sẽkhôngtruy cứu."

"Nhiều, đa tạnoiquân!"nóihoa kinh hỉ đan xen liên tục dập đầu, "Đa tạ tiên tử! Đa tạnoiquân thứ tiểu nhân chi tội!"nóihoa khôngnghĩ tới bản thân thể nhưng có thể khỏi bị hình phạt,nóiquân thủ đoạn có bao nhiêu tàn nhẫn, ma nội môn aikhôngbiết,hãnnóirađilờinói, cũng chưa bao giờ sửa đổi thời điểm. Này có thể nhường đường quân ngoại lệ nữ tử, đến cùng là ai?

"Người khôngcần cảm tạ ta." Diệp Huyềnkhôngkhỏi ở trong lòng thở dài, bản thânthậtsựlà mờ heo mông tâm, làm chi lấy nhấtmộtđứa trẻ hết giận, nàngkhôngnghĩ nhường đường hoa tiếp tục đãi ở trong này, ai biết Tạ Duật Chi còn sẽ làm ra cái gì, "Người đi xuốngđi."nóihoa cũngkhôngdám động, chính là cũngkhôngngẩng đầu lên quỳtrên mặt đất, Diệp Huyền liền lại minh bạch, trong lòng đối Tạ Duật Chi căm hận tùy theo càng sâu, "Người

mau phân phó hẳn, như ờng hã ã đi xuống đi." Nàng đành phải lạnh lùng nói với Tạ Duật Chi.

Tạ Duật Chi lại coi như cũng không bị nàng thái độ thương đến, bàn tay to ôm trong dạ nữ tử bé bỏng thân hình, đầu ngón tay có một chút không một chút theo nàng tóc dài: "A Huyền, người quan tâm hẳn, còn hơn quan tâm ta." Nam nhân tựa hồ là đang đùa, trong giọng nói còn mang theo cú đầu ý cười.

Diệp Huyền cơ hồ chỗ xung yếu khẩu mà ra -- "Ta cạn thôi muốn quan tâm người, ngóng trông người đi tìm chết mới là lẽ phải", nhưng nàng không muốn chọc giận Tạ Duật Chi, đồ không là sợ hãi, mà là miễn chonói hoa lại chịu liên lụy. Nàng đẩy ra Tạ Duật Chi thủ, nghiêng đi thân mình, tuyệt không tưởng lại cùng này ma đầu dây dưa: "Ta mệt mỏi."

Tạ Duật Chi thủ dừng một chút, biết nghe lời phải buông ra nàng: "một khi đã như vậy, người hảo hảo nghỉ ngơi." hã cúi đầu, thừa dịp Diệp Huyền không phản ứng tới được thời điểm ở nàng cái trán hôn hôn, lại một lần vì nàng dịch hảo bị chân, mới mang theo nói hoa ly khai.

Ngoài phòng là xán lạn ánh mặt trời, canh giữ ở động phủ ngoại đồng tử vừa thấy Tạ Duật Chi xuất ra, lập tức đem động phủ cấm chẽm một lần nữa phong thượng. nói hoa cùng sau lưng Tạ Duật Chi không dám nói lời nào, liền nhìn đến đi ở phía trước nam nhân đột nhiên ngừng lại: "nói thanh, " Tạ Duật Chi phân phó thủ vệ đồng tử, "Mang nói hoa đi hình điện."

nói hoa hai chân mềm nhũn, lúc này quỳ rạp xuống đất: "nói quân, ngài... Ngài nói qua tha tiểu nhân, "hã không biết đến cùng là chuyện gì xảy ra, sống sót sau tai nạn vui sướng tại đây cãu hẽb ớng lờnói trước mặt bị triệt để dập nát, "Van cầu ngài, van cầu ngài không cần lấy ánh mắt ta!"

"Ta đương nhiên không là muốn lấy ánh mắt của người, " Tạ Duật Chi cười cười, "Ngay từ đầu người xem nàng, cho nên ánh mắt không thể lưu.

Sau, nàng thế nhưng cho người cầu tình, " nam nhân tuấn mỹ khuôn mặt thượng nhìnhôngra cái gì vẻ mặt, kia vì câu khoe miệng lại giống như mang theo như ác mamoặtlọa lãnh khốc, "Vậy người nhất định phảiđãchết."

"không,khôngcần!nóiquân thứ tội! Cầu ngài! Cầu ngàikhôngnên!..."

Làm cho người ta phiền lòng cầu xin tha thứ thanh dần dầnđixa, Tạ Duật Chi quay đầu lại, mặtkhôngbiểu cảm xem phía sau gắt gao đóng cửa động phủ. Nàng có thể vì râu ria nhân cầu tình, lại liênmộtcái dư thừa ánh mắt đềukhôngđồng ý cấp bản thân.

"A..." Tạ Duật Chi cúi đầu nở nụ cười,khôngquan hệ, này đó đềukhôngquan hệ. Chỉ cần nàng ở trong này, chỉ cần nàng thuộc loại bản thân, cho dù là cảm hận lại ngại gì, cùng với nàng, liền ngay cả bị nàng lạnh lùng đẩy ra, bản thân cũng là cao hứng."Ta tuyệtsẽkhôngbuông ra người..." Trầm thấp nỉ non thanh coi như lời vô nghĩa, cảnh xuân tươi đẹp trung, huyền sắc trường bào nam nhân giống như u linh,mộtlần lạimộtlần lặp lại, "Tuyệtsẽkhông... Tuyệtsẽkhôngbuông ra người."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 8: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiềm (8)

Thời gian cứ trôi qua từng ngày, Diệp Huyền vẫn bị Tạ Duật Chi nhốt trong căn phòng đó. Mỗi ngày, Tạ Duật Chi đều ghé qua xem nàng, ôm nàng trò chuyện, nhưng đa phần thời gian vẫn dành cho việc hoan ái. hãnhông cho Diệp Huyền mặc đồ của mình, chỉ có thể khoác đạo bào của hãnh, dưới chiếc trường bào dài rộng là cơ thể mềm mại, trắng nõn trần truồng, chỉ có hạ thể được mặc thêm một cái tiết khố, mà tiết khố này cũng là của Tạ Duật Chi. Sau khi hoan ái, Tạ Duật Chi rút gậy thịt từ trong hoa huyết ra sễngay lập tức nhét một cái dương cụ giả vào thay thế. Toàn bộ tinh dịch đều bị tác lại trong âm đạo, khiến bụng dưới của Diệp Huyền căng phồng lên.

hãnhường như quyết tâm muốn khiến Diệp Huyền mang thai, là tu sĩ tu đạo, thực chất là nghịch thiên cải mệnh, nên tu sĩ có tu vi càng cao thì càng khó có khả năng sinh ra đời sau. Lúc đầu, Diệp Huyền có chút lo lắng, sau này thấy Tạ Duật Chi cố gắng lâu như vậy mà bụng của mình một chút động tĩnh cũng không có, thì nàng cũng mặc kệ hãnh.

Tâm trí của nàng đều dồn hết lên việc phá tan cấm chế, tu vi của Tạ Duật Chi cao hơn Diệp Huyền rất nhiều, hãnh vì nhốt Diệp Huyền mà đã hạ vào trong người nàng cấm chế cực kì lợi hại, mặc dù có đạo pháp tuyệt diệu của Thương Lan phái, nhưng Diệp Huyền năm thâm tu luyện cũng hơn nửa tháng nhưng cũng chỉ khôi phục được một chút thị giác.

Chuyện này tất nhiên Tạ Duật Chikhôngbiết,hắnvẫn nghĩ Diệp Huyền vẫnkhôngnhìn thấy gì như trước,khônghề biết rằng Diệp huyêndãcó thể nhìn thấy hình dánghắn, mặc dù vẫn còn mơ mơ hồ hồ. Lúc Tạ Duật Chikhôngcó ở đây, Diệp Huyền quan sát bày trí của căn phòng, chậm rãi nghiên cứu đường chạy trốn.

Tạ Duật Chi đối với nàng gần như là phục tùngmộtcách ngoan ngoãn, bày trí trong phòng rất tráng lệ, cókhônggít kì trân dị bảo mà Diệp Huyền chưa bao giờ thấy. Ngoại trừ việc thả Diệp Huyêndi,thìnhữngyêucầu khác của Diệp Huyênhắndều đáp ứng, màhắncàng như vậy, Diệp Huyền lại càng khinh thường. Nàng chưa bao giờ cho Tạ Duật Chi sắc mặt tốt, lúc nổi giận liền chỉ thẳng vào mũihắnbàohắncútđi, cũng chỉ có trong lúc hoan ái, nàng được Tạ Duật Chi làm cho thư thái, mới thoáng nhu thuậnmộtc chút.

Nhưng Tạ Duật Chikhônghề để ý, cho dù là lúc Diệp Huyền tức giận, nhắc chân đá lên mặthắn,hắncũng chỉ bắt lấy chân nàng đặt ở trong lòng bàn tay ôn nhu vuốt ve: "Nàng rất để ý Đạo Hoa sao? Bởi vì tadãgiếthắn?"hắncười hỏi.

Pháthiệntừ ngày đó trởđiĐạo Hoakhôngđến hầu hạ mình, Diệp Huyền liền cảm thấy có phầnkhôngđúng. Tạ Duật Chi cũngkhônggiấu diếm, nghe nàng hỏi Đạo Hoadangở đâu,hắnlìền trả lờimộtcáchnhẹnhàng: "hắnbị ta giết rồi."

"Ngườirờràng" tức giận dâng lên trong đáy mắt, Diệp Huyền cố gắng kiềm chế đểkhôngtặng cho Tạ Duật Chिमộtbạt tai, "Ngườirờràngđãnóilàkhôngtruy cứu tội củahắnnữa."

"Đúng vậy, ta đáp ứng nàng." Tạ Duật Chi đưa chân nàng đến bên môi,nhẹnhàng hôn lên: "Nhưng ta ghen tịhắn, dựa vào cái gì mà nàng cầu tình thayhắn, nhưng lại keo kiệtkhôngliếc nhìn ta dù chिमộtcái."

Cảm giác ấm áp tê dại truyền đến từ gan bàn chân, khiến Diệp Huyền ghê tởm đến phát ói: "Muốn ta để ý đến ngươi?" Nàng cười lạnh chộp lấy chén trà không chút do dự ném về phía hắn, "Ngươi cứ ở đó mà mơ đi!"

Bịch một tiếng, chén trà nện trúng đầu Tạ Duật Chi, vỡ thành nhiều mảnh. Tạ Duật Chi không tránh, tùy ý để máu tươi chảy dọc xuống, ngậm lấy ngón chân đáng yêu của Diệp Huyền mà mút: "nàng vẫn cứ không ngoan như vậy, A Huyền..." Bàn tay to chậm rãi hướng lên trên, cách một lớp vải chậm rãi phác họa hình dáng hoa huyệt của nàng, động tác vừa sắc tình vừa hạ lưu, chầm chậm lướt sau, Diệp Huyền liền ướm.

hắn cời tiết khố đang mặc trên người Diệp Huyền xuống, rút dương vật giả ra, nhưng vì được nhét trong hoa huyệt trong thời gian dài mà dương vật giả trở nên ấm áp, trơn tuột. Nghĩ đến việc thứ này nằm trong cơ thể Diệp Huyền, Tạ Duật Chi cảm thấy dương vật giả nằm trong tay vô cùng chướng mắt. Tiểu huyệt dâm đẳng của A Huyền đều là của hắn, cũng chỉ có gậy thịt của hắn mới có thể nhét vào.

"A Huyền..." hắn ôm lấy Diệp Huyền, đem thư to lớn dưới hạ thân mình nhét vào trong cơ thể nàng, hoa huyệt vừa bị lấp đầy Tạ Duật Chi liền bắt đầu va chạm kịch liệt, "Nàng rất muốn thoát khỏi đây, đúng không?"

Diệp Huyền bị hắn va chạm mãnh liệt đến mất hồn, tiếng rên rỉ đứt quãng bật ra từ miệng: "Ta, cho dù ta muốn... A, ân a... Chẳng lẽ, a... A a... Chẳng lẽ ngươi sẽ thả ta sao?" Thường xuyên hoan ái khiến cả hai đều quen thuộc cơ thể của nhau, Diệp Huyền bị Tạ Duật Chi dạy dỗ trở nên cực kỳ miễn cảm, chỉ cần hắn chạm vào nàng, cho dù trong lòng không muốn thì hoa huyệt cũng sẽ cảm thấy ngứa ngáy khó nhịn.

"Ta tuyệt đối sẽ không thả nàng đi" Tạ Duật Chi hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, đem gậy thịt cắm vào sâu hơn trong tử cung Diệp Huyền, "Ta muốn mãi mãi cắm gậy thịt của ta trong dâm huyệt nàng, chúng ta không cần

dùng dương vật giả" giọng nói của hắn mang theo chút tức giận cùng ghen tị, "Ta biết nàng thích gậy thịt của ta cắm trong cơ thể nàng, đúng không?"

Diệp Huyền xuyết chút nữ thái bất cười, đồ điên, ngay cả cái dương vật giả không có sinh mệnh mà hắn cũng ăn dấm chua, lần đầu tiên nàng bình tĩnh hỏi hắn: "Tạ Duật Chi, cuối cùng thì người muốn thế nào? Trong lòng người cũng hiểu rõ là làm như vậy, ta tuyệt đối không thể nào yêu người."

"không sao cả, " Tạ Duật Chi khựng lại, hắn cúi đầu, trong nháy mắt nơi đáy mắt của hắn lóe lên chút ảm đạm, rồi biến mất ngay tức khắc, có lẽ nàng nhìn nhầm rồi, "không sao cả..."hắn lặp lại một lần nữa, dường như hắn đang cố thuyết phục chính bản thân hắn, "Nàng yêu ta cũng được, hận ta cũng được, chỉ cần nàng thuộc về ta... Chỉ cần ta có thể ôm lấy nàng"hắn nói xong liền cúi người ôm chặt lấy cơ thể nàng, "Chỉ cần ta có thể hôn nàng" môi mỏng ngậm chặt lấy môi Diệp Huyền, đầu lưỡi của hắn cuốn lấy cái lưỡi của nàng mà dây dưa, "Chỉ cần nàng không rời khỏi ta, thì nàng có đối với ta như thế nào cũng không sao cả."

Trong khoảnh khắc đó, Diệp Huyền cảm thấy trái tim mình giống như bị ai nhéo một cái, nhưng ngay sau đó nàng liền tỉnh táo lại, Tạ Duật Chi nói ghê tởm khiến người khác cảm động, nhưng cho dù là vì nguyên nhân gì, thì lúc đầu hắn không để ý đến ý nguyện của nàng mà mạnh mẽ chiếm đoạt nàng, tình yêu như vậy, nàng nhận không nổi.0914425160

Diệp Huyền thật không ngờ, Tạ Duật Chi lại bỗng nàng bước ra khỏi cái nơi quỷ quái này. Lúc đó đã là nửa đêm, nàng bị hắn ôm trước ngực, đã nửa tháng rồi, lần đầu tiên nàng được hít thở không khí ở bên ngoài. Nhưng không có nghĩa là nàng được tự do, gậy thịt của Tạ Duật Chi vẫn cắm trong tiểu huyệt, thân hình của hắn cao lớn, trường bào màu đen, bao kín người con gái nhỏ xinh trong ngực hắn, chỉ có mái tóc đen nhánh lộ ra bên ngoài.

Tạ Duật Chi vừa đi vừa chuyển động, Đạo Thanh cúi đầu theo sát phía sau, có thể nghe thấy tiếng nước nhóp nhép cùng với tiếng da thịt va chạm bạch bạch rờ ràng. Tạ Duật Chi không chút để ý ở đây còn có người khác, ôm Diệp Huyê đi đến Trích Tinh điện, nơi mà xử lý giáo vụ hằng ngày, trên đường mà đi qua, để lại những vệt nước đứt quãng.

Đương nhiên là không ai dám nhìn thẳng vào Tạ Duật Chi. Dọc theo đường đi, người trong Thiên Diễn giáo vừa nhìn thấy liền cúi đầu xuống, không dám nhìn lên, cũng không dám để lộ ra chút thần sắc khác thường. Cho nên, không ai phát hiện ra người con gái nằm trong ngực Thiên Đãng Ma Tôn chính là đối thủ một mất một còn của Thiên Diễn giáo, ai ai trong Ma Môn cũng đều muốn giết nàng Minh Quyết đạo quân. Mà Minh Quyết đạo quân ngày trước vẫn luôn cao cao tại thượng lúc này cả khuôn mặt đều bị nghẹn đến đỏ bừng, trong miệng bị nhét tiết khố của nam nhân, mới ngăn được tiếng rên rỉ không tràn ra.

Đến khi Tạ Duật Chi bước chân vào Trích Tinh điện, Diệp Huyê đã bị làm đến nổi thần trí mơ màng, trong tầm mắt mơ hồ của nàng, nàng nhìn thấy Tạ Duật Chi đặt nàng lên giường, rồi lại nằm sấp trên người nàng tiếp tục chiếm đoạt nàng. Hình như... Thị giác Diệp Huyê đang dần khôi phục, tuy nhìn thấy không rõ ràng lắm, nhưng.... khuôn mặt này không phải là của Tạ Duật Chi.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 9: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (9)

"Cửu ca, huynh có với tới không?" Tiểu cô nương đứng dưới tàng cây, ngưỡng khuôn mặt hồng hồng nhìn thiếu niên đang trèo lên cây hái hoa cho mình. Cả tán cây nở đầy hoa giống như đóa mây trắng nơi chân trời, bóng dáng người thiếu niên mặc một thân thanh sam thấp thoáng trong tán lá, nhìn không rõ lắm.

"A" Thiếu niên duỗi tay ngắt một cành hoa, từng đóa hoa trắng muốt nở rộ thành từng cụm. Thiếu niên đang tuổi lớn, thân hình gầy yếu, hần hèn hàng thả nhánh cây xuống dưới, "A Huyền, cho muội đây!"

"Nha..." Tiểu cô nương vui vẻ đón lấy nhánh cây, hương hoa thơm ngào ngạt bao phủ khắp xung quanh.

"Đẹp không?" Thiếu niên lưu loát nhảy xuống từ trên cây, trên trán lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt lạnh lùng ngày thường giờ đây cũng trở nên nhu hòa hơn.

"Đẹp!" Trong mắt thiếu niên, tiểu cô nương cười vui vẻ, đôi mắt cong cong, nàng vươn tay, dịu dàng lau đi lớp mồ hôi trên trán, "Đại ngốc."

"Huynh không ngốc." thiếu niên lầm bầm phản bác.

Tiểu công nương đưa nhánh hoa lên mũi, hít một hơi thật sâu: "Huynh chính là đồ đại ngốc, Tiểu Ất ca ở phố Tây thấy cây hoa trong nhà ở quá đẹp, nên mới chiết mấy cành tặng muội, mà huynh lại cứ nghĩ đông nghĩ tây." Tuy nàng nói mấy câu trách cứ hằn, nhưng ngữ khí không chút oán trách nào, "Được rồi, hoa huynh hái đẹp hơn hoa của Tiểu Ất ca, như vậy đã được chưa?"

"không phải là so với hoa hái đẹp hơn mà so với hoa ai hái cũng đẹp hơn."

Nghe xong lời này, tiểu công nương bật cười, nắm tay nhỏ ấm lên ngực thiếu niên, "Huynh a, huynh a...." Tiếng cười vui vẻ vang vọng khắp cái sân nhỏ, chui vào tận sâu trong lòng thiếu niên.

Hoa có đẹp, cũng không đẹp bằng muội.

#

Diệp Huyền mở mắt, thị giác của nàng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, chỉ mơ hồ nhìn thấy đường nét hoa văn trên đỉnh màn, nàng vừa nằm mơ thấy Tạ Diễm....

Tuy Diệp Huyền vẫn chưa bao giờ hết hi vọng có thể tìm thấy Tạ Diễm, nhưng đã rất lâu rồi nàng không mơ thấy nữa. Lúc tỉnh không muốn nhớ đến người đó, nhưng lúc ngủ nàng không thể ép buộc mình không nhớ tới hẳn. Có lúc nàng nghĩ rằng, cả đời này có lẽ Tạ Diễm chỉ có thể còn sống trong ký ức của nàng.

Khi đó, Diệp Huyền mới mười lăm tuổi, thiên chi kiêu tử, xuất thân danh môn, cha mẹ, sư phụ, sư huynh, tất cả mọi người đều cưng chiều nàng. Nàng dường như chưa bao giờ nếm trải được mùi vị thất bại, nhưng hết lần này đến lần khác nàng lại bị người thiếu niên ở thành Hành Nam đó ghét bỏ.

Cái tên đại nghịch cả ngày đều xụ mặt kia có gì tốt chứ? Tiểu công nương kiêu ngạo nghĩ, tu vi cũng không cao bằng mình, thiên phú cũng không tốt bằng mình, cha mẹ đều là những tu sĩ bình thường, lớn lên có phần tuấn tú nhưng cũng không đẹp hơn sư huynh. Nhưng nàng cũng không hiểu nổi bản thân bị cái gì, mỗi ngày đều ngốc nghếch bám sau lưng cái tên ngu ngốc đó, mặt nóng dán lưng lạnh! Tức chết đi được! Tiểu công nương tức tối giậm chân, nếu hãnh không để ý đến mình, thì mình cũng không thèm để ý đến hãnh! Ngày hôm nay mới thề thốt như thế nhưng đến hôm sau, nàng liền quên sạch không còn một mảnh, tiếp tục nhảy nhót tung tăng đi đến nhà hãnh.

Bây giờ nghĩ lại lúc đó khờ dại, không buồn không lo, sợ là sẽ không bao giờ... quay lại được nữa. Hai người trẻ tuổi, cơ duyên xảo hợp mà gặp nhau, thiếu niên ít lời lại hay ngại ngùng, cô gái nhiệt tình hoạt bát, hai người họ trái ngược nhau như vậy, lại giống như hai cực trái chiều của nam châm cứ hút lấy nhau.

Diệp Huyền vẫn còn nhớ ngày mà Tạ Diễm thổ lộ, trời mưa rất to, cả tòa thành Hành Nam đều âm u, ẩm ướt. Hai người đứng trú mưa dưới mái hiên, vừa ngẩng đầu nhìn nhau liền thấy đối phương cả người đều ướt sũng.

"Cửu ca, cả người huynh đều ướt đẫm." Tiểu công nương nhăn mũi, "Hi, nhìn rất xấu nha."

Nghe xong những lời này, trong mắt Tạ Diễm liền lóe lên ý cười, hãnh nhìn Diệp Huyền, khuôn mặt hồng hãn tinh xảo, gò má ửng hồng, nàng giống như một đóa hoa đang chớm nở đầy yêu kiều. hãnh cũng không hiểu tại sao lại đột nhiên bật thốt ra những lời vẫn chôn sâu tận trong đáy lòng: "A Huyền, huynh thích muội."

hãnh nói, A Huyền, huynh thích muội. Dù đã qua hơn năm trăm năm, nhưng ở trong lòng Diệp Huyền, đó vẫn là câu nói khiến trái tim nàng rung động nhất.

Khi đó nàng đã trả lời như thế nào? Nàng liếc xéo Tạ Diễm một cái: "Muội đã sớm biết huynh thích muội rồi, đồ ngốc."

"Khụ...." Tạ Diễm ho khan, "Vậy, vậy muội có thích takhông?" Tuy hẳn tỏ vẻ rất trấn định nhưng Diệp Huyền nhìn thấy vành tai hắn đã đỏ ửng lên.

"Huynh đoán đi." Tiểu cô nương nghịch ngợm nháy mắt, nhưng không đợi Tạ Diễm trả lời, nàng đã chạy mất.

Đương nhiên là thích, vẫn luôn thích, năm trăm năm đã trôi qua, muội vẫn thích huynh.

Có tiếng bước chân rất khẽ, ai đó đang đi đến. Diệp Huyền ngồi trên nhuyển tháp đặt bên cửa sổ, khoác lên mình chiếc đạo bào rộng thùng thình, mái tóc dài xõa tung sau lưng, giống như một con búp bê tinh xảo, yếu ớt. Nàng nghe thấy tiếng động, quay đầu lại, đôi mắt không có tiêu cự nhìn về phía trước.

"Cửu ca," Nàng nghe giọng gọi nhũ danh của Tạ Diễm, "Người là Cửu ca sao?"

Người tới không nói gì, Diệp Huyền biết, hẳn sẽ không trả lời nàng. Nếu hắn đã lựa chọn giấu giếm thân phận, thì sao có thể trả lời nàng được. Chẳng trách, chẳng trách lúc mình nhìn Tạ Duật Chi thì luôn nghĩ đến Tạ Diễm. Hắn dùng pháp thuật thay đổi dung mạo, nhưng không cách nào thay đổi được cảm giác mà hắn gây ra cho Diệp Huyền.

Diệp Huyền chưa từng nghĩ tới chuyện này, tuy nàng cảm thấy giọng nói của Tạ Duật Chi rất quen thuộc, nhưng không thể nào ngờ tới, người mình luôn tìm kiếm suốt năm trăm năm qua, lại đang đứng ngay trước mặt mình. Chỉ là hắn đã biến thành một tên ma đầu điên cuồng cố chấp, tâm ngoan thủ lạt, biến thành kẻ thù mà nàng muốn giết chết.

thật đúng là buồn cười, nàng hận Thiên Diễm giáo, là nơi khởi nguồn của bi kịch mà Tạ Diễm gặp phải. Bây giờ gặp lại, người mà nàng muốn báo thù thay cho hắn, cũng là kẻ thù mà nàng muốn giết. Nhiều năm oán hận, nhiều năm kiên trì, nhưng bây giờ tất cả mọi thứ lại trở thành sự mỉa mai lớn nhất đối với nàng.

"Huynh biết, đúng không?" Diệp Huyền khẽ nói, "Huynh biết muội vẫn luôn tìm huynh, biết muội vì cái gì mà muốn san bằng Thiên Diễm giáo này, làm sao có thể không biết đây..." Nàng cười chua chát, "Cả tu chân giới không ai không biết, Minh Quyết đạo quân của Thương Lan phái làm một nữ nhân điên đáng thương, vẫn luôn tìm kiếm người đã chết cách đây năm trăm năm, mọi người ai cũng nói huynh chết rồi..." nàng cảm thấy có thứ gì đó chảy ra từ khóe mắt, chỉ có thể gồng mình cắn chặt khớp hàm đau nhức, "Muội không tin... Muội vẫn luôn không chịu tin, và sự thật là muội đã đúng..." Nàng đã từng nghĩ rằng, nước mắt trong người đã chảy cạn từ cái ngày ở thành Hành Nam, nhưng bây giờ những giọt nước mắt nóng hổi lại đang tích tách rơi xuống, "Huynh biết không" Nàng cố gắng cong khóe môi, cố gắng khiến bản thân nhìn không quá chật vật, "Muội bây giờ lại hi vọng... Muội sai rồi."

Bàn tay khẽ lướt qua, nhẹ nhàng che đi đôi mắt Diệp Huyền, cũng lau đi nước mắt nơi khóe mắt nàng. Đến lúc bỏ tay xuống, thì thị giác của nàng cũng không phục. Tạ Diễm đứng trước mặt Diệp Huyền, thời gian vội vã trôi qua, người thiếu niên gầy gò trước kia đã trưởng thành thành một nam nhân cao lớn, đạo bào đen tuyền dành riêng cho chương môn của Thiên Diễm giáo khoác lên người khiến khuôn mặt càng thêm lạnh lùng. Hắn hoàn toàn khác hẳn với trước kia.

Người đã từng ngại ngùng, hướng nội trong kí ức của nàng đã chết rồi, hẳn bây giờ là Ma Tôn người người kính sợ... chỉ có khuôn mặt vẫn như xưa. Tuy nét ngây ngô trên khuôn mặt thời thiếu niên đã không còn, nhưng Diệp Huyền chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhận ra hắn.

"Cứu ca..." Nàng kì kì không được mà vươn tay, vuốt ve vết sẹo dài trên má phải của hắn.

Vết sẹo kéo dài từ thái dương xuống tận dưới cằm. Tạ Diễm cũng không hề muốn che dấu, nhìn vết sẹo dữ tợn trên mặt hắn, đôi mắt Diệp Huyền đau nhức như bị kim châm. Tạ Diễm đã sớm vứt bỏ thân thể phàm nhân trở thành Hóa Thần đạo quân, trải qua quá trình thoát thai hoá cốt mà vết sẹo này vẫn còn, thì chỉ có thể là do vết thương này đã tổn thương đến tận thần hồn của hắn. Bị tổn thương thần hồn, lúc đó, hẳn nhất định là rất đau.

Cuối cùng, bàn tay Diệp Huyền dừng lại trên sườn mặt của Tạ Diễm, nhưng không phải là vuốt ve, mà là hung hăng tát cho hắn một cái.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 10: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (10)

một cái tát vang dội, tay Diệp Huyền vẫn còn dửng dưng giữ không trung, ánh mắt nàng lạnh như băng nhìn Tạ Diễm, Tạ Diễm lại cúi đầu, không nhìn nàng.

"Sao thế, không dám nhìn ta?" Diệp Huyền cười lạnh, "thì ra người cũng biết hành vi của mình có bao nhiêu vô sỉ, cảm thấy thẹn với ta? Hay là cảm thấy hối hận?"

"Ta không hối hận." Tạ Diễm ngẩng đầu, tóc mai xõa xuống trước trán, che khuất đi vết sẹo trên mặt, khuôn mặt tuấn mỹ trước mắt giống hệt như trong trí nhớ của Diệp Huyền, nhưng lãnh ý cùng lệ khí trên người hẳn lại khiến nàng cảm thấy xa lạ, "Bây giờ nàng là của ta, vì sao ta phải hối hận." Ngữ khí tràn đầy sự thỏa mãn, "Ta chưa bao giờ hi vọng rằng, chuyện này có thể che dấu, sớm hay muộn thì nàng cũng biết chân tướng, sớm một ngày hay muộn một ngày, cũng chẳng thể nào thay đổi được sự thật."

"sự thật?" Diệp Huyền bị ai nhìn Tạ Diễm, nàng bỗng nhiên nhận ra, Tạ Diễm bây giờ đã không còn là người thiếu niên ngượng ngùng, nhưng nàng biết từng câu từng chữ mà hẳn nó là thật lòng thật dạ. hẳn không quan tâm đến chuyện Diệp Huyền có biết chân tướng hay không, cũng không quan tâm đến chuyện Diệp Huyền có hận hay không, chấp niệm duy nhất của hẳn là giam cầm Diệp Huyền ở bên người, hoàn toàn chiếm giữ được nàng. Cố

chấp đến mức không để ý đến cảm nhận của người khác, hẳn thật sự điên rồi, "sự thật chính là người đã lừa ta, nhốt ta, cưỡng gian ta!"

Tạ Diễm cười, ánh mắt nhìn Diệp Huyền giống như đang nhìn một đứa trẻ đang cúi kính, "Ngồi công nương, nàng là thê tử của ta, chúng ta ân ái cùng nhau, chuyện này chẳng lẽ không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa (chuyện hiển nhiên) sao?"

Diệp Huyền gạt phăng bàn tay đang cố gắng chạm vào má nàng: "Ai là thê tử của người? Người đừng có ăn nói bừa bãi?"

"Đương nhiên là nàng," Tạ Diễm không để ý đến sự phản kháng của nàng, hất đuôi tay, kéo Diệp Huyền vào lòng. Hảncúi đầu, hít thật sâu một hơi, trong xoang mũi tràn ngập mùi thơm trên cơ thể nàng, nghiêng mặt cọ lên má Diệp Huyền, chỉ khi hân ôm nàng vào lòng mới cảm thấy an tâm, "Nàng là thê tử của ta, A Huyền, ta đã loan truyền khắp châu Đông Dương, toàn bộ giới tu chân đều biết, Thương Lan phải kết thân với Thiên Diễn giáo, Minh Quyết đạo quân gả cho Thiên Đãng Ma Tôn làm thê tử."

"Người nói cái gì?" Diệp Huyền ngây người, nàng không tin nổi, "không thể nào... Đạo Môn cùng Ma Môn không đội trời chung, người...."

"không có ai mãi mãi là kẻ thù của ai, chỉ cần có lợi cho cả hai thì..." Tạ Diễm cong khóe môi, "Trong lịch sử, chuyện kết minh giữa Đạo Môn với Ma Môn không phải là không có. Được rồi, ta biết hôm nay nàng rất mệt mỏi." hãndịu dàng hôn lên thái dương Diệp Huyền, "Hãy nghỉ ngơi cho tốt đi."

#

Nắng xuân ấm áp, trên hành lang của Thính Thủy các, một tiểu mỹ nhân mặc một thân đồ đang nằm dựa trên huyệt thập, rầu rĩ ăn trái cây.

Nơi này là chỗ có thể ngắm cảnh đẹp nhất trong Thiên Diễn giáo, từ trong hành lang nhìn ra, núi non trùng trùng điệp điệp, mây trắng cuộn cuộn, đều có thể thu hết vào đáy mắt, dải mây hồng vắt ngang phía chân trời xa xa, gần hơn chút nữa là những đỉnh núi cao ngất chìm trong mây mù, hoa lê trắng nở khắp rừng giống như những đám mây bông bồng bênh trôi, và ngay trước mắt nàng là một hồ nước xanh thẳm.

Phong cảnh đẹp như thế nhưng Diệp Huyền không có chút hứng thú ngắm cảnh nào. Tin tức nàng cùng Tạ Diễm kết thành đạo侣 đã sớm truyền khắp nơi, thì chúng tu sĩ trong Thiên Diễn giáo cũng biết, nàng là tân chương môn phu nhân. không ai có thể ngờ được rằng, cái người mà một tháng trước còn chém giết tu sĩ Ma Môn, đảo mắt một cái đã thành thê tử của chương môn, việc này vừa truyền ra, cả tu giới đều náo động.

Lúc đầu, Diệp Huyền không chịu tin chuyện này, trước không nói đến việc thân phận của nàng sẽ khiến phần đông tu sĩ Ma Môn cảm thấy bất mãn, bởi vì với thủ đoạn mạnh mẽ của Tạ Diễm, cứng rắn đè xuống thì tu sĩ trong Ma Môn có bất mãn cũng không dám biểu hiện ra ngoài, nhưng mà tu sĩ của Đạo Môn, chắc chắn là không ít người cảm thấy hoang mang. Tuy Thương Lan phái là môn phái đứng đầu Đạo Môn, nhưng không giống như trong Ma Môn Thiên Diễn giáo là một cây độc đại, trước ngày Đạo Môn công phá Thiên Diễn giáo lại truyền ra tin Thương Lan phái kết thân với Thiên Diễn giáo, chuyện này không khác gì là công khai phản bội lại Đạo Môn.

Diệp Huyền thật không ngờ trong thời gian nàng bị nhốt trong Thiên Diễn giáo không hề biết được bất cứ một tin tức nào từ bên ngoài, tình thế cuộc chiến lại chuyển biến đột ngột. Thiên Đãng Ma tôn từ lúc Đạo Môn tấn công Ma Môn vẫn không lộ diện lại đột nhiên rời núi, sau đó liên tiếp giết chết ba vị đạo quân của Đạo Môn, hơn nữa Minh Quyết đạo quân lại mất tích, thế là Đạo Môn chỉ còn lại hai vị đạo quân tọa trấn. Mà Ma Môn, dưới sự chỉ huy của Thiên Đãng Ma Tôn sĩ khí đại chấn, nhanh chóng bắt

đầu phản công. Thăng bại trên chiến trường rất nhanh bị đảo ngược, Đạo Môn vốn dĩ đã không đồng lòng thống nhất bây giờ lại xuấthiệnxu thế tan rã.

Mà Tạ Diễm lại đúng lúc đưa ra đề nghị kết thân với Thương Lan phái. Minh Vi đạo quân tất nhiên là không đồng ý, nhưng những người khác trong Đạo Môn lại sớm có ý muốn lui bước, hơn nữa Tạ Diễm lại ngấm ngấm cường bức dụ dỗ, mọi người đều cảm thấy áp lực. Cuối cùng, Tạ Diễm lại phơì này thân thế của mình, Minh Vi đạo quân tưởng sư muội đồng ý gả cho Tạ Diễm nên đành phải đồng ý cộc hôn sự này.

Đợi đến khi Diệp Huyền hồi phục thì đã trở thành thê tử của Tạ Diễm.

Bây giờ, ai cũng nghĩ nàng đối với Tạ Diễm là tình cũ khó quên, nên nguyện ý là thê tử của tên ma đầu đó, mà không hề biết rằng từ đầu đến cuối nàng đều bị ép buộc. Nhưng nếu nói Diệp Huyền đã dứt tình với Tạ Diễm thì đúng là nói dối. Hơn năm trăm năm nhớ nhung dày vò, lại đột nhiên được toại nguyện. Nhưng điều khiến Diệp Huyền hận là do Tạ Diễm đã lừa gạt nàng.

hắn biết rõ, nhiều năm như vậy Diệp Huyền vẫn luôn tìm kiếm hắn, lại giờ vờ như không quen biết nhau. không thể nói là do Tạ Diễm sợ Diệp Huyền biết thân phận Ma Tôn của hắn bởi Diệp Huyền là người tùy ý, sao nàng có thể vì hai bên đối đầu nhau mà ghét bỏ hắn? Cùng lắm thì nàng quyã cùng Tạ Diễm, việc này cũng đâu phải là chuyện không thể.

Nhưng hắn lại đợi đến lúc trên tay đã chõng chất tội ác trở thành một đại ma đầu, lại dùng đủ loại thủ đoạn lừa gạt chiếm đoạt Diệp Huyền. Cường gian, nhốt, bày mưu tính kế khiến Diệp Huyền trở thành thê tử của hắn... Mỗi một việc mà Tạ Diễm làm đều khiến v nghi ngờ, hắn thật sự yêu nàng sao? Nếu thật sự yêu, sao lại lừa dối nàng, trắng trợn tổn thương nàng? Diệp Huyền chỉ nhìn thấy một Tạ Diễm vì tư lợi mà khư khư cố chấp, hắn coi Diệp Huyền giống như một món đồ chơi mà hắn yêu thích, muốn Diệp Huyền quẽn đi bản thân, thuận theo hắn, thỏa mãn dục vọng khống chế của hắn.

một Tạ Diễm như vậy thì Diệp Huyền sao có thể buông xuống phòng bị mà yên hẳn?

"Phu nhân." Tiếng gọi của đồng tử đánh gãy suy nghĩ của Diệp Huyền, đồng tử hầu hạ Diệp Huyền quỳ gối dưới bậc thềm, cúi thấp đầu, ngay cả góc áo của nàng cũng không dám nhìn lên, "Đạo quân đang đến đây."

Tạ Diễm vừa tới liền thuận thục kéo Diệp Huyền vào lòng, lấy ra một phong thư từ tay áo, "Thư của Minh Vi." Thừa dịp Diệp Huyền đang xem thư, tay hẳn phủ ngoài lớp áo, nắm lấy hai bầu vú của nàng, bắt đầu vuốt ve.

Sau khi Đạo Môn cùng Ma Môn ngừng chiến, vì để Minh Vi đạo quân yên tâm, Diệp Huyền được hẳn cho phép viết thư cho sư huynh. Tất nhiên những bức thư đó đều phải qua tay của Tạ Diễm, Diệp Huyền chỉ có thể nói đối sư huynh, mình vẫn đang rất tốt, mong sư huynh không cần lo lắng... Nàng đang đọc thư, mà bàn tay trước vẫn không an phận, Diệp Huyền không kiên nhẫn đẩy Tạ Diễm một cái: "Đàng hoàng một chút, người làm phiền ta đọc thư."

Ánh mắt Tạ Diễm trầm xuống, vừa cắn vành tai Diệp Huyền vừa thấp giọng nói: "Ở trong lòng nàng Minh Vi so với ta còn quan trọng hơn à?"

Diệp Huyền bị hẳn khiêu khích thở dốc dồn dập, cơ thể mềm nhũn: "không... không liên quan, không liên quan đến người...." Ngón tay của nam nhân men theo bắp đùi vói vào trong hoa huyệt mà trêu chọc, đợi đến khi cái miệng nhỏ này ẩm ướt, lại lấy gậy thịt to lớn từ trong đũng quần ra, ép Diệp Huyền dùng tay đỡ lấy nó, từ phía sau cắm vào hoa kính.

Diệp Huyền rên lên một tiếng, kìm không được mà kẹp chặt lấy gậy thịt nóng bỏng, Tạ Diễm quen đường quen lối tìm đến điểm mẫn cảm của nàng, khiến hoa huyệt càng thêm lây lội, mị thịt càng kẹp chặt lấy gậy thịt, "Thao, làm nhiều lần như vậy mà nàng vẫn cứ chặt như cũ...." hẳn ép Diệp Huyền

xoay mặt sang một bên, cuốn lấy cái lưỡi trong miệng nàng mà cắn mút: "Tiểu huyết dâm đăng mút thật chặt a... Có muốn ta cắn cho nó lỏng rakhông? Hử... Sinh cho tam một đứa con, đượckhông?" Ngực khí củahắnôn nhu, quyến luyến động tác dưới hạ thân lại vừa sâu vừa mạnh, chọc cho Diệp Huyền rên rikhôngngừng.

"Thích không?... Có thích ta làm nàng như vậy không, hử?" Tạ Diễm ngâm lấy đầu vú của Diệp Huyền, giống như trẻ con bú sữa đũa bồn hai tráianhào đỏ au, "A Huyền ngoan, gậy thịt của ta lớn haykhônglớn, cắn nàng thoải mái haykhôngthoải mái?...nóimau, nàng thích ta dùng gậy thịt làm nàng nhất đúngkhông?" Diệp Huyền cắn môi không chịu trả lờihắn,hắnliền liên tục chọc thẳng vào tận cổ tử cung nàng, buộc Diệp Huyền mở miệng cầu xin tha thứ.

Đám đồng tử quỳ gối dưới bậc thềm, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, đến thở mạnh cũngkhôngdám. Trongkhônggian chỉ còn tiếng nam nhân thở dốc quỵện với tiếng rên rỉ, ngâm nga đứt quãng của nữ tử.

"Thích, thích... Thích gậy thịt làm ta...ô ô... Đừng đâm chỗ đó, đừng mà...."

"Thích gậy thịt của ai làm nàng?"

"A, ừm, a... Người, của người."

"Ta là ai?"

"Đại, đại ma đầu...Nha!" Tiếng rên rỉ của nữ tử mang theo tiếng khóc nức nở, "Đừng mà... Chụukhôngnổi, tathậtsựlà chụukhôngnổi..."

"Hỏi lại một lần," Nam nhân thấp giọng hỏi, "Thích gậy thịt của ai làm nàng?"

"Ô ô ô...." Nữ tử cuối cùng cũng không chịu nổi mà khóc nức lên, "Cửu ca... Thích gây thối của Cửu ca làm muội..."

Nam nhân có vẻ hài lòng, sau đó lại làm một hồi da thịt va chạm nhau phát ra âm thanh ba ba vang dội. Cũng không biết đã trải qua bao lâu, trên mặt đám đồng tử quỳ trên mặt đất toàn là mồ hôi lạnh, giọng nói khàn khàn của Tạ Diễm mới vang lên: "Đạo Thanh, đi hái cho tam một giỏ hoa đào."

Đạo Thanh vội vàng thưa vâng, rồi run rẩy đứng lên, hai chân hằn mèm nhũn. Hảncố gắng co người lại, không dám để đạo quân nhìn thấy hạ thể đã cương cứng củahắn, bằng không hẳn nhất định sẽ chết, so với Đạo Hoa chết còn thảm hơn. Tạ Diễm không rảnh để ý đến Đạo Thanh, hăntách hai bắp đùi trắng nõn của Diệp Huyền ra, tỉ mỉ nhìn đóa hoa giữa hai chân bị mình chọc đến nổi không khép lại được, hỗn hợp âm thủy cùng bạch trọc tràn cả ra ngoài miệng huyết, đúng lúc đó có một đóa hoa đào rơi xuống, vừa vắn rơi trúng miệng huyết.

Cả người Diệp Huyền run lên, đóa hoa đó liền bị miệng huyết hút vào trong một chút, nàng vừa thẹn vừa gấp, vội vàng nói: "Người... Mau, mau lấy nó ra."

"thật đúng là cái miệng nhỏ tham ăn..." Tạ Diễm ung dung vươn tay, dùng ngón tay móc đóa hoa đào ra, miết dọc theo bắp đùi âm thủy lầy lội, trên cánh đóa hoa đào hồng nhạt cũng dính đầy âm thủy, thoạt nhìn vô cùng dâm mỹ. Hăndem đóa hoa đặt trong lòng bàn tay, ngẩng một lát, rồi đột nhiên nhìn về phía Diệp Huyền cong môi cười, sau đó ăn luôn đóa hoa dính đầy âm thủy kia, "thật thơm a... Là mùi của tiểu tao huyết của A Huyền."

"Người..." Diệp Huyền không chịu nổi những lời khiêu khích hạ lưu củahắn, Tạ Diễm cúi đầu xuống hôn nàng, rồi gạt hai bàn tay nàng đang che lại chỗ xấu hổ giữa hai chân. Nam nhân nhận lấy giỏ mà Đạo Thanh dâng lên, đem cả cái giỏ hoa đào đầy ắp nhét hết vào tiểu huyết của Diệp Huyền.

"Đừng mà, khó chịu... Đừng nhét vào nữa..." Diệp Huyền khóc kêu không ngừng, nam nhân nhìn tiểu huyết của nàng nuốt vào đóa hoa cuối cùng liền ưỡn thẳng thắt lưng cắm gậy thịt vào hoa huyết, hung hăng chọc vào. Tiểu huyết của nàng vốn đã chứa đầy âm thủy cùng tinh dịch, giờ lại bị ép nuốt vào quá nhiều dị vật, bụng dưới trướng đến mức muốn nổ tung ra. Khoái cảm quá mức mãnh liệt khiến trước mắt nàng trở nên trắng xóa, nàng chỉ có thể liên mạng lắc đầu: "Ồ khốn!Ồ khốn!... Ta hận người! Ta hận người!"

"Hận ta?" Tạ Diễm khàn giọng bật cười, hai mắt càng ngày càng tối lại. Động tác cắm rút dưới thân càng thêm tàn bạo, dường như muốn Diệp Huyền chết dưới thân hắn, cho đến khi già nát đồng hoa đào trong tiểu huyết rồi lại đem tinh dịch bắn vào, "Hận so với yêu càng khiến người ta khó quên hơn..." Nam nhân thì thầm bên tai Diệp Huyền, "Như vậy, nàng vĩnh viễn cũng không quên ta được."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 11: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (11)

"Đạo quân, nay liên quân của Đạo Môn đã tan rã, Ma Môn của ta lần này tổn thất thảm trọng, chưởng môn Hoàng Tuyền giáo và Huyết Hồn tông đều đã chết trong chiến loạn, xin đạo quân hãy ra lệnh phải xử trí hai tông này như thế nào?"

Tề trưởng lão cúi thấp đầu, thần sắc kính cẩn đứng ở dưới, chờ đợi nam nhân sau màn ra lệnh. Trước mắt hắn là tấm màn tơ lụa màu trắng rủ xuống như cánh bướm, Tề trưởng lão chỉ có thể nhìn được bóng người lay động phía sau. Một bóng dáng nhonhòng ngồi ở phía trước, có một nam nhân từ phía sau ôm lấy nàng, hoàn toàn đem nàng bao phủ bên trong thân hình to lớn. Trừ Tề trưởng lão đang báo cáo, trong điện còn có vài trưởng lão khác đang đứng uy nghiêm, tính luôn mấy đứa nhỏ đang giữ cửa thì trong điện có hơn mười người đều đang chờ người nam nhân phía trên đưa ra câu trả lời, ngay cả hô hấp cũng khó có thể nghe được.

Qua một lúc sau, phía sau màn mới truyền đến một câu, giọng nói hơi khàn khàn: "Nếu hai tông này đã thất thủ, vậy liền giao cho Thiên Diễn giáo ta thống lĩnh."

Tề trưởng lão vừa nghe liền biết từ nay về sau, Tu Chân Giới sẽ không còn hai cái tên Huyết Hồn Tông cùng Hoàn Tuyền giáo nữa. Về phần có cần dùng thủ đoạn tàn sát để đạt được mục đích này hay không, người nam nhân

phía trên chắc chắn không quan tâm. Sắc mặt Tề trưởng lão không đổi, càng thêm kính cẩn chắp tay: "Thuộc hạ sẽ đi làm ngay."

hắn lui ra phía sau một bước, Vệ trưởng lão đã chờ từ sớm lập tức tiến lên, đang muốn mở miệng bẩm báo sự vụ, nam nhân sau màn đột nhiên nói: "Chờ một chút." Tề trưởng lão trong lòng đánh thót một cái, theo bản năng nghĩ đến đạo quân là đối với biểu hiện của mình có điều bất mãn, hai đầu gối hắn như muốn nhũn ra, đường đường là một Nguyên An chân quân nhưng lại sợ đến mức muốn quỳ xuống. Cũng may chỉ là dừng lại một lát, nam nhân kia lại nói, "nói tiếp đi."

không chỉ là Tề trưởng lão, mọi người ở dưới đều không ghen mà cùng thờ ramột thời. Nhìn bộ dáng nơm nớp lo sợ của bọn họ, Tạ Diễm không khỏi ở bên tai Diệp Huyền vừa cười vừa nói: "Nàng xem, nàng vừa rồi đều hù chết bọn họ."hắn một mặt vừa nói, một mặt đem ngón tay cắm vào hoa huyết rút ra, âm thanh phun ra sau cao trào chảy ramột lượng lớn, phía sau màn vang lên tiếng nước nhỏ, còn phía trước màn Vệ trưởng lão vẫn đang cung kính nói. Nghĩ đến chính mình trước mặt mười mấy nam nhân bị Tạ Diễm tùy ý đùa bỡn, Diệp Huyền kim lòng không đành run rẩy, hoa huyết không ngờ lại tuôn ramột cỗ mặt nước.

Bởi vì có trận pháp nên người trước màn không nghe được tiếng Diệp Huyền rên rỉ, cũng nhìn không thấy hương mặt nhónhắn đỏ ửng của nàng cùng với chỗ cổ áo, tuyết phong cao ngất trần trụi lộ ra ngoài. Nhưng Diệp Huyền có thể nghe được rờ ràng thanh âm của bọn họ, thấy rờ ràng nhất cử nhất động của bọn họ, điều này làm cho nàng trong hoảng hốt sinh ramột loại cảm giác chính mình chính mình đang ở trước mắt bao người bị gian dân. Tạ Diễm không phải là chưa từng ở trước mặt người khác đùa bỡn nàng, nhưng lúc đó các đồng tử đều cách bọn họ rất xa, mà giờ này khắc này, khoảng cách từ Vệ trưởng lão đang đứng trước mặt tới chỗ nàng và Tạ Diễm không quá nửa trượng!

Cảm giác xấu hổ cực độ khiến Diệp Huyền không nhin được run rẩy, càng làm cho nàng vô lực là so với cảm thấy thẹn nàng càng cảm thấy vui sướng cùng khát vọng mãnh liệt hơn. Cơ thể của nàng vô cùng hưng phấn, không chỉ bởi vì Tạ Diễm có thể dễ dàng khiến nàng cao trào, mà là bởi vì có cảm giác cấm kỵ trước mặt người ngoài. Cho dù Tạ Diễm không có ý khiêu khích nàng, nàng cũng đã ứa đẫm.

"thật là một nữ nhân dâm dăng, " bàn tay to dao động trên môi thit, xuyên qua khe hở, nắm lấy tiểu châu sớm đã sưng đỏ không chịu nổi trêu đùa, "Rất thích như vậy?"

"không phải..." Diệp Huyền liều mạng lắc đầu, nàng bị Tạ Diễm ôm chặt trong ngực, ngay cả đường giầy dựa né tránh cũng không có. Hoa cốt bị bàn tay lớn của nam nhân bao lại hoàn toàn, đầu ngón tay cọ xát tiểu hạch yếu ớt, đến khi nàng đột nhiên run lên thì đánh mạnh vào, "A! - -" nàng không tìm được bắt lấy cổ tay Tạ Diễm, nước mắt khoái cảm trong hốc mắt không tìm được rơi xuống, "không cần, không cần chơi nơi đó... A, quá nhanh... Quá căng rồi... A, a..." Bị Tạ Diễm ôm đến đại điện, dâm thủy tối hôm qua lưu lại bên trong hoa huyết còn chưa có bài xuất, Diệp Huyền chỉ cảm thấy phía dưới vừa xót vừa căng, "Dừng lại! Dừng lại!" Nàng kinh hoảng kêu khóc, cảm giác càng ngày càng mãnh liệt, nàng vẫn luôn cảm thấy xấu hổ khi nó ra từ đó, "Muốn, ta muốn..."

"Muốn cái gì?" Tạ Diễm ác ý cắn lỗ tai của nàng, thấp giọng cười, "Muốn cây gậy thit của ta?"

"không, không..." Khoái cảm quá mức kịch liệt làm cho Diệp Huyền nói không ra lời, thủy dịch bụng trong tích tụ càng ngày càng nhiều, cảm giác như sắp nổ tung này đã khiến cho nàng không nhin được muốn đi tiểu. Tạ Diễm lại không chịu buông tha nàng, nàng cảm giác được bắp đùi đang nóng lên, cái môi nóng bỏng bàn tay to nâng lên, Tạ Diễm đem hai chân nàng tách ra đặt trên hai cánh tay hắn, giống như động tác đang xi xi trẻ con, để miệng huyết tràn đầy dâm dịch lộ ra trước màn lụa mỏng. Đúng vào lúc

này, Vệ trưởng lão cách một tấm lụa trắng lại ngẩng đầu lên, ánh mắt của nam nhân xa lạ kia đang đối diện với hoa huyết của nàng. Biết rõ Vệ trưởng lão không có khả năng nhìn thấy, nhưng cảm giác cực kì hồ thẹn này lại làm cho Diệp Huyền muốn ngất xỉu.

"Đồ dâm đảng này khóc cái gì" nam nhân cười nhìn liếm đìn nước mắt trên mặt Diệp Huyền, "Nhìn cái miệng nhỏ nhắn phía dưới kia của nàng khép mở, rõ ràng không nhìn được... Dâm huyết chảy nhiều nước như vậy, tiểu trâm châu phía trên so nữ phụ nhân còn lớn hơn, chơi nhiều lần như vậy mà vẫn còn trắng trắng mềm mềm," hắn ôn nhu lại triền miên phun ra từng câu từng chữ dâm đảng xấu xa, gậy thịt xuyên qua khe hở, giống như một cây gậy sắt cứng rắn nóng hổi cắm thẳng vào, "Cơ thể nhạy cảm như vậy sinh ra chính là để cho thiết bổng của ta cắm vào... kẹp thật chặt..."

Tạ Diễm thở hổn hển, tay phải trêu chọc tiểu hạch sưng đỏ trước miệng huyết, phá thiệncơ thể Diệp Huyền run rẩy càng thêm lợi hại, hắn không khỏi hưng phấn hơn: "Muốn tiểu? Bị làm trước mặt nam nhân xa lạ, quả nhiên nữ nhân dâm đảng như người sẽ cảm thấy phấn khích hơn," giọng nói của hắn đột nhiên trở nên lạnh lùng, "Muốn bị nam nhân khác làm? Gậy thịt của bọn họ có lớn như ta không, sẽ làm như ta đang làm sao? Dâm huyết... Làm nát cái dâm huyết này của người!" Gậy thịt hung hăng đâm vào hoa tâm, tay hắn đè mạnh cái bụng nhỏ bị trướng phồng lên của Diệp Huyền.

"không, a! - -" gần như ngay tại lúc này, trước mắt Diệp Huyền một mảnh trắng xóa, bị ép buộc đến mức cái miệng nhỏ cũng không thể nhìn được nữa, một cổ nước tiểu trong suốt bắn ra phun về phía sa màn trước mặt hai người.

"Chết tiệt khốn kiếp! Khốn kiếp!" Tay áo phát ngang đem những bình sứ cuối cùng còn nguyên vẹn trên bàn hất xuống đất. Đối với đồng lộn xộn dưới đất, Diệp Huyền chỉ có thể cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại. Nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng chịu nhục nhã như vậy, thế nhưng... lại dưới

tình huống trước mắt mười mấy người xa lạ bị chơi đến mức không khống chế được. Thực ra tình cảnh ngày đó Diệp Huyền cũng nhớ không rõ ràng, sau khi bị bẽ mặt vì phun nước tiểu, khoái cảm cùng cảm giác hổ thẹn làm cho thần trí nàng lâm vào hoảng hốt, nàng chỉ nhớ rõ mấy người... trưởng lão của Thiên Diễn giáo lui ra ngoài, Tạ Diễm lại đê nàng làm thêm mấy canh giờ, nàng chỉ có thể phí công vô lực kêu khóc, một lần lại một lần bị đưa lên đám mây cực lạc.

không thể tiếp tục như vậy nữa, thủ đoạn của Tạ Diễm hiển nhiên rất hữu hiệu. Cơ thể Diệp Huyền càng ngày càng mất cảm, thậm chí chỉ cần nghĩ đến gậy thịt kia, hoa huyết sẽ ngừng chảy. Mục đích của nam nhân kia vừa đơn giản vừa trực tiếp --- làm cho cơ thể Diệp Huyền không có cách nào rời xa hắn.

Mặc dù phần lớn thời gian đều ở dưới thân hắn, nhưng Diệp Huyền vẫn cố gắng tìm kiếm tất cả cơ hội phá tan Tử Phủ cấm chế mà Tạ Diễm thiết lập trên người nàng. Từ khi thị giác của nàng khôi phục, kế hoạch phá tan cấm chế trên diện rộng tiến triển nhanh hơn, hơn nữa còn có Minh Vi đạo quân...

Diệp Huyền đang trầm tư, đồng tử giữ cửa bên ngoài cung kính nói: "Phu nhân, Minh Vi đạo quân truyền tin đến đây." Đồng tử gõ cửa, sau khi được Diệp Huyền cho phép mới đẩy cửa vào, nhìn căn phòng giống như bị cuồng phong mưa rào càn quét, hẵn vờ như cái gì cũng không nhìn thấy, cúi đầu cung kính đưa tin trình cho Diệp Huyền.

Diệp Huyền lúc đầu còn ôm một chút ý niệm từ miệng đám đồng tử moi ra chút tin tức. Sau khi Đạo Hoa chết thảm, tất cả mọi người trong Thiên Diễn giáo coi nàng như mãnh thú hồng thủy, nàng cũng lười đi gây phiền toái cho người khác. Nhưng dục vọng độc chiếm cùng lòng ghen tị của Tạ Diễm đã đến mức điên cuồng, có một lần Diệp Huyền chỉ là thấy một đệ tử làm chuyện thú vị, hơi giễu cợt vài câu, không lâu sau, nàng liền nghe được tin tức người đệ tử kia đã chết. Nàng không biết ở nơi nàng không nhìn thấy, có

bao nhiêu người chỉ một câu nói vô tâm, một cái nhìn chăm chú, thậm chí chỉ là cái nhìn lướt qua ngăn ngui, đều bị Tạ Diễm dùng các biện pháp khác nhau trừng phạt, nàng căn bản không dám nghĩ tới.

Có nhiều lúc, Diệp Huyền cũng nhin không được mềm lòng với Tạ Diễm. Dù sao đó cũng là người nàng yêu nhiều năm như vậy, hưởng hồ lúc trước Tạ Diễm đã chịu bao nhiêu khổ mới có thể biến thành bộ dáng này? Nhưng hẳn đã làm rất nhiều chuyện ác, những thủ đoạn ngoan độc đó khiến Diệp Huyền không có cách nào tha thứ hẳn.

Nàng bị nhốt bên trong hòn đảo gọi là tình yêu, tất cả cảm quan, thậm chí là tất cả cảm xúc, đều đến từ một người. Tức giận vì Tạ Diễm, vui sướng vì Tạ Diễm, bi thương cũng là vì Tạ Diễm. Tạ Diễm đã sớm không còn là Tạ Diễm lúc trước, mà Diệp Huyền cảm thấy chính mình có lẽ cũng đã không còn là Diệp Huyền lúc trước.

Nàng cần phải rời đi, cho dù không muốn Tạ Diễm tiếp tục hãm sâu bệnh trạng trong vũng bùn, Diệp Huyền cũng phải rời đi.

Mở ra thư tín Minh Vi đạo quân vừa truyền tới, chỉ mới lướt sơ qua, hai mắt Diệp Huyền không khỏi phát sáng lên. Thư từ qua lại giữa nàng và Minh Vi đạo quân đều được Tạ Diễm kiểm tra, nhưng Tạ Diễm không biết, sư huynh muội bọn họ có khi dùng ám hiệu liên lạc đặc biệt. Minh Vi đạo quân biết Diệp Huyền đang tìm cơ chạy trốn, hẳn trước đây vẫn không có động tĩnh là vì đợi Diệp Huyền phá tan cấm chế, khôi phục tu vi. Nhưng muốn hoàn toàn khôi phục tu vi, ít nhất còn cần hơn 1 tháng. Ba ngày sau, sẽ có một cơ hội ngàn năm có một, có thể giúp Diệp Huyền nhân cơ hội đào tẩu.

Rốt cuộc là đi hay không đi? Đang tự hỏi tỷ lệ chạy trốn thành công được bao nhiêu thì trong lòng Diệp Huyền có chút không ổn. Nhưng nàng rất nhanh đem những tâm tình này ép xuống. Nếu còn tiếp tục chờ đợi thêm nữa,

còn không biết sẽ gặp biến cố gì hay không, nàng đem thư tín tiêu hủy, nhắm chặt hai mắt lại - - tạm biệt, Cửu ca, có lẽ lần từ biệt này chính là vĩnh biệt.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 12: [Tu Tiên] Đầy Ngã Bệnh Kiều (12)

một ngày này không trăng không sao, đêm đã khuya, trong điện Trích Tinh rộng lớn im ắng không một tiếng động. Diệp Huyền mở to mắt, tu vị của nàng bị cấm chế, cũng giống như người thường cần phải đứng. Vốn dĩ lúc này là lúc nàng đã say giấc, nhưng hai mắt nàng lại thanh tỉnh.

một khắc đồng hồ trước, Tạ Diễm đã rời khỏi. Cảm giác được nam nhân bên cạnh im lặng đứng dậy, Diệp Huyền bất động thanh sắc, nàng biết có lẽ là kế sách của Minh Vi đạo quân đã có tác dụng. Tạ Diễm hiểu rõ tính tình Diệp Huyền, ngoại trừ bày Tử Phù cấm chế trên người nàng khiến cho nàng không thể rời đi, hăng găng như thời thời khắc khắc đều canh giữ bên cạnh nàng. Nay Đạo môn và Ma Môn bắt tay giảng hòa, Minh Vi đạo quân đã lên kế hoạch gây xích mích khiến các trưởng lão của Huyền Hồn Tông và Hoàng Tuyền giáo liên thủ lại phản kháng Thiên Diễn giáo. Người Thiên Diễn giáo phải đánh không lại mấy người Nguyên anh chân quân, Tạ Diễm không thể không tỉnh giấc đến giải quyết cục diện rối loạn này.

Đây đúng là cơ hội tốt để chạy trốn. Diệp Huyền nhện hàng gõ gõ cửa, không bao lâu, ngoài cửa liền xuất hiện một cái bóng đen.

"Đạo quân," nàng kéo cửa ra, bóng đen chấp tay với nàng - đúng là đệ tử của Thiên Diễn giáo. Người này là nội gián nhiều năm trước Minh Vi đạo quân gài vào, trừ bỏ Minh Vi đạo quân, không có bất kỳ người nào biết thân

phận củahãnta. Người nọ đưa cho Diệp Huyền một món la y, "Người bên ngoài ta đã giải quyết, ngài đi nhanh đi."

Diệp Huyền phủ thêm la y, cơ thể nàng lập tức dần dần trở nên trong suốt. Nàng bị nhốt ở Thiên Diển giáo lâu như vậy, đã sớm đem tất cả tuyến đường nằm trong lòng bàn tay. Từ biệt tên mật thám, nàng không chút do dự làm theo kế hoạch chạy trốn của mình. Có lẽ là vì Tạ Diễm không ở trong giáo nên một nơi lớn như vậy ngược lại có vẻ vắng lạnh. Trận pháp bảo vệ của Thiên Diển giáo có chút lợi hại, tu vi của Diệp Huyền chỉ khôi phục bốn phần, tương đương với kim đan tu sĩ, đương nhiên không thể mạnh mẽ phá tan trận pháp này.

Trong bóng đêm nàng gặp rất nhiều khó khăn, dè dặt tránh né các tu sĩ tuần tra. Tuy rằng những người đó không nhìn thấy nàng, nhưng nàng vẫn không dám xem thường. Người của Huyết Hồn tông và Hoàng Tuyền giáo nhiều nhất cũng chỉ có thể giữ chân Tạ Diễm nửa canh giờ. Nếu không thể rời đi trước canh ba, đến khi Tạ Diễm quay về, tất cả liền trở thành dãi tràng xe cát.

Theo kia lời nói của mật thám, đại trận hộ sơn của Thiên Diển giáo có một yếu điểm. Diệp Huyền thật vất vả mới tìm được chỗ kia trong khe nước, nàng không dám ngang nhiên chạy trốn, chỉ có thể lén lén lút lút chạy về phía rừng rậm. Nghĩ kỹ lại tuynói rằng nàng từng vượt qua chiến trường Hóa Thần rộng lớn, nhưng lại chưa bao giờ chịu khổ như thế. Từ nhỏ đã lớn lên trong cấm y ngọc thực, ngay cả nước bùn đều rất ít khi nào dính phải. Nàng biết thế gian khó khăn, cũng biết Ma Môn tàn nhẫn, nhưng nàng cũng chưa từng nhìn thấy trực tiếp những thống khổ và tra tấn trên thế giới này. Ngay cả khi trảm yêu trừ ma, có chăng cũng chỉ là phát phát ống tay áo, kẻ địch đã chịu tội, ngay cả chút máu cũng tìm không thấy.

Chỉ có một khắc kia ở Nam Thành liễu mạng tìm kiếm Tạ Diễm là cảnh tượng thảm nhất trong trí nhớ nàng. Nàng không thể tưởng tượng ra Tạ Diễm đã trải qua những thủ đoạn tra tấn ấy như thế nào mới có thể biến

thành bộ dáng như hiện tại. Nhưng cho dù như vậy nàng vĩnh viễn cũng không có dũng khí để tìm hiểu. Bước chân hơi ngừng lại, ngay sau đó, Diệp Huyền không do dự tiếp tục đi về phía trước.

Có lẽ nàng là một nữ nhân tàn nhẫn, so sánh với nàng, Tạ Diễm cũng không kém hơn nàng. Người muốn tình yêu thì kỹ và chiếm đoạt, còn người muốn tự do lại nhất gan cùng lạnh bạc, rốt cuộc ai so với ai hèn hạ hơn? Thời điểm Tạ Diễm hành hạ nàng có từng cảm nhận được một chút vui sướng nào không? Diệp Huyền cũng không muốn hỏi, bởi vì đáp án đã rõ ràng. Nàng thở dài một hơi, trước mắt là bóng đêm dày đặc, Diệp Huyền cũng không biết con đường phía trước ở phương nào.

"Tại sao lại thở dài?"

Nghe được thanh âm quen thuộc, cả người Diệp Huyền như bị đóng băng. Nàng chần chờ quay đầu, giờ khắc này, nàng thế nhưng phát hiện mình đang phát run.

"Vì sao?" Tạ Diễm đang đứng sau lưng nàng, hân hân cười, giống như đang hỏi một chuyện không quan trọng, mà Diệp Huyền cũng không phải là người trên đường chạy trốn bị hân phát hiện. Hân hân chạy về phía Diệp Huyền, bước chân thong thả, trên vạt áo mang theo những vết máu mới - - hiển nhiên, hân hân vừa về tới Thiên Diển giáo liền đuổi tới, "Nên than thở có lẽ là ta đi..." Tạ Diễm vươn tay nhẹ vỗ về hai má Diệp Huyền, ánh mắt hân hân giống như đang nhìn một đứa trẻ nghịch, mang theo cứng chùi trách cứ cùng ôn nhu, "Nàng luôn không ngoan như vậy, A Huyền... Tại sao phải chạy trốn?"

Những lời này nháy mắt đốt lên lửa giận trong lòng Diệp Huyền: "Vì sao ư?" Nàng cười lạnh hỏi lại, "Người còn muốn hỏi ta vì sao?!" Lặp đi lặp lại tra tấn nhục nhã, nàng không trốn, chẳng lẽ còn phải chờ tới khi chính mình cũng trở nên bệnh hoạn giống Tạ Diễm sao?

"Nàng muốn cái gì, ta đều có thể cho nàng." Tạ Diễm nhẹ nhàng nói, "Nàng không thích ta giết người? Vậy sau này ta sẽ không bao giờ giết nữa, hay là nàng muốn trở về thăm Minh Vi đạo quân?" Hắn rất không vui khi nhắc tới tên nam nhân khiến hắn phải ghen tị, nhú nhú mày, lại nói, "Ta cũng có thể đi cùng nàng."

Có một khắc như vậy, Diệp Huyền cảm thấy hắn là đang cầu xin chính mình. Ngữ khí dịu dàng bình tĩnh như vậy lại không cách nào che giấu được u buồn đang bị đè nén.

"Ta cái gì cũng không muốn," nàng lạnh lùng nói như thể mình là một nữ nhân ác tâm, "Chỉ xin người đừng nên xuất hiện trước mặt ta."

"Vì sao?" Tạ Diễm lại không có tức giận, hắn thậm chí càng thêm bình tĩnh, "Vì sao..." hắn giống như một đứa bé ngây thơ hồn nhiên, mê mang nhìn Diệp Huyền, "Tay người như vậy, vì sao người phải rời khỏi ta?"

"yêu ta?... yêu ta?!" Diệp Huyền chợt cười phá lên, "Người giam giữ ta, cưỡng gian ta, thế nhưng người lại nói, 'trong mắt nàng ánh lệ, khẩn trương cắn chặt hàm răng, cố gắng nhịn xuống hai gò má đau nhức, 'Người yêu ta? Được, " nàng ngẩng cao đầu, "Vậy người chứng minh cho ta xem, đem tim của người đào ra, chứng minh cho ta xem!"

"Nếu đây là hy vọng của nàng." Tạ Diễm mỉm cười, hắn nâng tay phải lên, trong tiếng vang chói tai của da thịt bị xé rách cùng ánh mắt kinh ngạc của Diệp Huyền, bàn tay kia hoàn toàn xuyên thẳng qua ngực hắn.

Máu tươi trào ra, trong nháy mắt liền thấm ướt trường bào màu đen trên người Tạ Diễm. Nhiều như vậy, máu nhiều như vậy... Ấm áp, còn mang theo một mùi gay mũi. Mạch máu bị kéo đứt, da thịt bị xé mở, trên mặt Tạ Diễm vẫn mang theo nụ cười như trước, hắn tựa hồ không cảm thấy đau đớn, tựa như đang hái trái cây, không chút do dự, dễ dàng moi ra trái tim của mình.

"Nàng nhìn xem, " bàn tay to nhuộm máu đỏ thẫm duỗi đến trước mắt Diệp Huyền, trái tim trong lòng bàn tay kia thậm chí còn đang nhảy nhót, "Nàng muốn cái gì, ta đều có thể cho nàng."hắn cười cúi đầu, nhẹ nhàng hôn vào trán Diệp Huyền, "Ngoại trừ việc rời khỏi ta, những cái khác ta đều đồng ý với nàng."

#

"Ha ha ha! Trái tim của tiểu tử kia đã bị ta moi ra!"

Tạ Diễm nằm trên mặt đất, cố hết sức chuyển động con mắt, muốn nhớ kỹ gương mặt của những kẻ kia. Cổ họng của hắn bị cắt hơn phân nửa, không khí lẫn vào máu trào ra, hắn chỉ có thể phát ra thanh âm ô khan khan.

"A, người xem hắn còn đang nhìn chúng ta này." Lại làm một trận cười hưng phấn, một bàn chân đột nhiên đưa đến đây, nặng nề mà dẫm trên mặt Tạ Diễm. Chủ nhân bàn chân thậm chí ác ý nghiền một cái, phá thiệt tận sắp chết dưới lòng bàn chân kia không có phản ứng, hắn bắt mãi chặc chặc miệng, nhắc chân liền về phía cổ họng Tạ Diễm.

Tạ Diễm kịch liệt co quắp, giống như một con cá mắc cạn, liều mạng vẫy vẫy trong tay người. Phản ứng của hắn lập tức lấy lòng đám người kia: "Chặc chặc chặc! Thì ra tiểu tử này còn có tri giác, khó trách lão tổ nói hắn không dễ dàng chết được, ha ha ha ha! Món đồ chơi này cũng thật là thú vị."

không dễ dàng chết được? Tạ Diễm muốn cười, nhưng hắn ngay cả thở cũng cực kỳ khó khăn, sao có thể khẽ động khóe miệng. Hắn cũng rất kinh ngạc, chính mình vậy mà vẫn còn tri giác. Lồng ngực bị xé ra, trái tim cũng bị đào lên, máu trong người hắn gần như đã cạn, sự sống đang nhanh chóng biến mất, không chỉ là tri giác, thính giác, thị giác... Tất cả cảm giác của con người, đều bị những trận tra tấn, hành hạ ngày này qua ngày khác bóc ra từng lớp một.

Nhưng hẳn biết mình không chết được, hẳn là kim đan tu sĩ, trừ phi kim đan bị vỡ hoặc hồn bay phách tán, cho dù hẳn biến thành bộ dáng này, cũng sẽ không chết đi. Đối với người khác mà nói đây là nơi kinh khủng nhất. Bởi vì rất đau khổ, cho nên tình nguyện đi tìm chết, nhưng Tạ Diễm lại không giống vậy.

Sống sót, nhất định phải còn sống...

Tên đang dẫm Tạ Diễm cúi đầu, phát hiện tên tiểu tử máu me đầy mặt dưới lòng bàn chân đang không ngừng mấp máy miệng: "Tiểu tử này đang nói cái gì?" hẳn nhíu nhíu mày, muốn nhìn rõ Tạ Diễm đang nói cái gì, "Dưới? đi xuống?... nói cái quỷ gì thế?"

"đi thôi," đồng bạn của hẳn mất hứng, "Chơi cũng đã chơi rồi, còn phải tu luyện đây."

Sống sót, nhất định phải còn sống...

Tạ Diễm một lần lại một lần nhắc nhở mình, đến khi đám người kia đi xa, hẳn vẫn không có dừng lại đây giống như đang đi non một loại thần chú. một lúc sau, có một nam nhân tạp dịch dịch đi tới, đối với người cả người toàn vết máu không rõ hình người nằm trên đất bủ môi, nằm chân trái Tạ Diễm lên, kéo hẳn như kéo một bao tải. Cả người Tạ Diễm yếu ớt nằm úp sấp, chỗ xương bị gãy đã rời cả xương trắng. Phịch một tiếng, hẳn bị mạnh mẽ nhét vào một góc. Toàn bộ tro bụi đều bay vào trong khí quản, Tạ Diễm không nhìn được ho khan, giống như một dã thú sắp chết, âm thanh chói tai làm cho tên tạp dịch kia sinh lòng chán ghét.

Chuyện như vậy tạp dịch đã quá quen thuộc, Huyết U Ma tôn thị huyết có mấy trăm đệ tử, mỗi ngày ở Thiên Diễn giáo luôn diễn ra những màn đệ tử tranh đấu khi nhục nhau. Huyết U Ma tôn không chỉ không ngăn cản, ngược lại càng vui vẻ. Giống như việc nuôi cõ, mấy trăm con cõ trùng bị vây ở trong lon, dưới sự cõ vũ cùng xua đuổi của chủ nhân không thể không chém

giết để sinh tồn, kẻ thắng cuối cùng chính là cố vương hung ác nhất cũng tàn nhẫn nhất.

Hơn nữa, thứ bọn họ phải chịu không chỉ nhiều đó. Mang danh là đệ tử, nhưng Huyết U Ma tôn chỉ xem bọn họ như con rối hoặc đồ chơi. Sau khi tiến vào Thiên Diễn giáo, bọn họ có rất ít người sống quá hai ba năm, hoặc là chết trong lúc chém giết cùng địch nhân, hoặc là bị Huyết U Ma tôn huấn luyện thành binh. Sau khi chết linh hồn còn không được giải thoát, thậm chí chỉ cần Huyết U Ma tôn tâm huyết dâng trào cũng đều bị hành hạ đến chết. Chỉ mới bị đồng môn khi nhục, ngược lại là an toàn nhất.

"Ai, cũng là người đáng thương." Tạt dịch liếc mắt nhìn Tạt Diễm nằm dưới đất, hãnh hãm chặt hai mắt, có lẽ là đau đến hôn mê rồi. Chỉ là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt còn mang theo chút trẻ con, lại rơi vào bên trong hố ma. Tạt dịch biết, có nhiều đệ tử bị Ma tôn bắt tiến vào Thiên Diễn giáo, nhưng cũng có một bộ phận rất lớn là tự nguyện bái Ma tôn làm sư. Nhưng mặc kệ lúc trước bọn họ thuộc loại nào, gần như không ai không hối hận sau khi trải qua những thống khổ này.

"Ta thực hối hận... Ban đầu ở thành Hành Nam giữ lại cho người một mạng." Rất nhiều năm sau, khi Huyết U Ma tôn té ngã trên mặt đất, trước lúc chết hung tợn nói với người nam nhân.

"Hử?" Tạt Diễm mỉm cười - - từ rất sớm trước kia, ngoại trừ mỉm cười mà mặt không chút thay đổi, trên mặt của hắn đã không còn biểu tình khác, "Bản thân ta cho tới bây giờ chưa từng hối hận," hãnh hãm rãi, đem thanh kiếm Tử Phủ cắm trên người Huyết U Ma tôn rút ra, nhìn Huyết U Ma tôn bởi vì thống khổ mà run rẩy, tươi cười trên mặt càng thêm ôn hòa, "Nếu hối hận, ta sao có thể sống sót đây."

Chấp niệm duy nhất của hắn chính là tiếp tục sống, sống để thực hiện hẹn ước với người kia. Thiếu niên mím chặt môi, trong đôi mắt màu đen như có

ngọn lửa đang cháy: "Chờ huynh," hắn nói với tiểu công nương sắp rời đi, "Huynh nhất định sẽ tìm muội."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 13: [Tu Tiên] Đầy Ngã Bệnh Kiều (13)

"Xem ra lần này đã thất bại," đã qua canh ba, Tạ Diễm sớm đã quay về Thiên Diển giáo mà Diệp Huyền vẫn còn chưa tới chỗ hẹn, Minh Vi đạo quân thở dài, "đi thôi, Uyển Uyển."

"Vậy sư thúc..." Ngụy Uyển Uyển lo lắng nhìn về núi Thiên Diển phía xa, sư thúc đã bị nhốt ở đó hơn ba tháng rồi.

"Yên tâm đi, Tạ Diễm cho dù không thả nàng đi, nhưng cũng tuyệt đối không làm tổn thương nàng." Trong lòng Minh Vi đạo quân mặc dù vẫn mang sầu lo, nhưng ngoài miệng lại an ủi đồ đệ. Huống hồ cũng không noidối, cho dù Diệp Huyền muốn giết Tạ Diễm thì người kia cũng sẽ không chống trả.

Minh Vi đạo quân cũng chưa từng gặp Tạ Diễm, lúc sư phụ Huyền Dương đạo quân mang theo Diệp Huyền đi Hành Nam Thành hẳn cứ, hẳn đã là chưởng môn của Thương Lan phái, cả ngày đều bận chuyện lớn nhỏ trong phái, không có thời gian để gặp Tạ Diễm. Cho đến khi Huyền Dương đạo quân trở về trước khi phi thăng, hẳn mới từ miệng sư muội biết tiểu cô nương này đã có ý trung nhân.

Lúc đó y có cảm giác chua xót như cảm giác của người cha sắp phải gả con gái. Minh Vi đạo quân và Diệp Huyền mặc dù là sư huynh muội, nhưng tuổi hai người chênh lệch khá lớn, Minh Vi đạo quân luôn xem sư muội là

nữ nhi của mình. Y biết sự muội này của mình tâm tính đơn thuần, lại bởi vì thiên tư xuất chúng cộng thêm gia thế không tệ, khó tránh khỏi bị người có tâm lợi dụng. Nghĩ đến Tạ Diễm chỉ là con của một gia đình tu sĩ bình thường, thiên phú cũng bình thường, hai người lại tự định chung thân, nếu hã có tâm tư lợi dụng Diệp Huyền để leo lên, Minh Vi đạo quân tuyệt đối không đồng ý.

Đương nhiên, loại hoài nghi này sẽ không để tiểu sư muội biết. Minh Vi đạo quân âm thầm phái người điều tra Tạ Diễm, thậm chí còn bỏ ra một số tiền lớn mua chuộc hàng xóm của Tạ gia, muốn bọn họ xem xét cách làm người của Tạ Diễm.

Y vẫn liên tục nhìn chăm chăm Tạ Diễm hơn hai năm, mặc dù luôn dùng ánh mắt bởi móc để quan sát, nhưng cũng không thể không thừa nhận chính mình hoài nghi Tạ Diễm làm một việc sai lầm. Tu Chân Giới mặc dù thứ bậc uy nghiêm, nhưng nếu hai đứa bé kia yêu nhau thật lòng, người sư huynh này có lập trường gì để chia rẽ uyên ương. Y cho người theo dõi Tạ Diễm lui về, sau đó chuẩn bị của hồi cho tiểu sư muội không bao lâu nữa sẽ phải lập gia đình, nhưng chỉ ba tháng sau, y nhận được tin tức U Ma Tôn tắm máu Hành Nam thành.

Minh Vi đạo quân có đôi khi suy nghĩ, nếu lúc ấy y không rút người về, Tạ Diễm có thể có cơ hội còn sống hay không? Nhưng cái này chỉ là giả thiết, cho dù y đã thăng thành Hóa Thần thọ ngang trời đất cũng không có năng lực để thay đổi quá khứ.

Y chỉ có thể nhìn Diệp Huyền không ngừng tìm kiếm một người có lẽ đã chết, như là người lạc vào mê muội, vĩnh viễn không cách nào thoát được. Nếu như nói trên thế giới này Diệp Huyền là người hy vọng Tạ Diễm còn sống nhất, thì Minh Vi đạo quân cũng hy vọng không ít hơn nàng.

Cho nên, khi nhận được tin từ Đấng Thiên Ma Tôn thì trong lòng y đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại vui sướng. Y thậm chí cũng không bởi vì Tạ

Diễm là Ma Tôn mà tức giận, chỉ cần tiểu tử kia còn sống là tốt rồi - - ít nhất, sư muội sẽ không còn đau khổ nữa.

một đôi bích nhân sau nhiều năm xa cách cuối cùng cũng trùng phùng, đây là chuyện tốt đẹp cỡ nào, nhưng Minh Vi đạo quân lập tức liền ý thức được, hơn năm trăm năm sống ở Ma Môn sớm đã khiến Tạ Diễm thay đổi hoàn toàn. Áp lực đè ép từ bốn phía, hẳn chỉ có thể cùng Thiên Diễm giáo kết quan hệ thông gia. Sau khi thỏa hiệp, hẳn nhận được thư tín của Diệp Huyền, ẩn giấu dưới những lời không mặn không nhạt đó chính là sự thật, quả nhiên không khác gì suy đoán của hắn.

Tạ Diễm vẫn yêu Diệp Huyền như trước, nhưng có lẽ hắn đã điên rồi.

"hắn chính là một người điên." Có rất ít người biết, Minh Vi đạo quân không chỉ cài một mật thám vào Thiên Diễm giáo, hẳn tìm đủ mọi cách tìm hiểu tin tức của Tạ Diễm, từng chuyện từng chuyện mà người nam nhân này trải qua hẳn đều biết rõ. Hầu hết những người sống ở Thiên Diễm giáo đều nói rằng Tạ Diễm là người điên.

hắn trở thành đệ tử của Huyết U Ma Tôn trong khi chỉ là Trúc Cơ tu sĩ. Trong Thiên Diễm giáo, tu vi thấp đồng nghĩa với ai cũng có thể dẫm đạp lên người. Tạ Diễm bị khi nhục nhiều không đếm xuể, bị bẻ gãy tứ chi nhất trong băng thiên tuyết địa, đợi đến khi hắn được phát hiện thì ngay cả tim cũng bị đóng băng. Bị chế trụ tu vi đặt trên lửa nướng, vây quanh hắn là một đám đồng môn bởi vì hắn đau đớn gào khóc mà hưng phấn cười to. Hắn thậm chí từng bị quăng vào động xà người người e sợ của Thiên Diễm giáo, nguyên nhân chỉ vì Huyết U Ma Tôn muốn tìm thú vui, liền mặc cho những con rắn độc kia gặm nhấm hắn, khiến cả gương mặt hắn đều bị hủy hoại.

Đúng vậy, vết sẹo trên sườn mặt Tạ Diễm là do nọc độc của độc xà để lại. Mặc dù hắn đã trở thành Hóa Thần đạo quân, nhưng nỗi đau của độc xà đã khắc sâu vào linh hồn hắn, vĩnh viễn không cách nào biến mất.

hãnsao có thể có can đảmđitìm Diệp Huyền, cả người hãndều là những vết sẹo xấu xí đến ngay cả chính hãncũng chán ghét, hãnsao dám dùng gương mặt khôngra hình người đó màđitìm Diệp Huyền.

Hèn mọn như vậy, bất kì ai cũng không thể tưởng tượng nổi Tạ Diễm làm sao có thể sống trong đám ma tu như mãnh thú hồng thủy đó. Trong đám ma tu, chỉ có Tạ Diễm và Huyết U Ma Tôn là không như vậy. Giày vò người khác cũng sẽ không khiến hãncao hứng, thậm chí có thể nói, hãncăn bản cũng không có bất kì cảm xúc gì.

Bi thương, phẫn nộ, hưng phấn... Tất cả cảm xúc của con người, hãndều không có. hãngiết người, chỉ là vì muốn đạt được mục đích, tương tự, vì đạt được mục đích, cho dù giết nhiều người hơn nữa mà hãncũng không hề nháy. Người như vậy còn đáng sợ hơn Huyết U Ma Tôn bởi vì người không thể lấy lòng hãn, ở trong mắt hãn, tất cả mọi người chỉ là công cụ.

Mà bệnh trạng làm cho nhóm ma tu nhóm hoảng sợ không chịu nổi cho dù chỉ một ngày, lại có thể biến mất trước mặt người kia.

Diệp Huyền có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không biết, Đạo Hoa bị Tạ Diễm hạ lệnh xử tử, cảm giác đầu tiên của giáo chúng trong Thiên Diễn giáo không phải sợ hãi, mà là kinh ngạc. Bởi vì đây là lần đầu tiên Tạ Diễm vì cảm xúc của mình mà giết người. không, nên nói là hãncòn có cảm xúc mất hứng của con người.

Phần cảm xúc ghen tị không vui này đều xuất phát từ Diệp Huyền, hãncao hứng, chua xót, không tha, không yên, phẫn nộ... Tất cả tất cả, đều là vì Diệp Huyền.

Chỉ có ở trước mặt Diệp Huyền, hãnmới có thể trở lại làm người.

Cho nên Minh Vi đạo quân có thể khẳng định, Tạ Diễm sẽ không thương tổn Diệp Huyền. Bởi vì hãnsẽ không thương tổn tín ngưỡng của mình, đó là

hy vọng duy nhất đểhãnliều mạng sống sót, là ánh sáng duy nhất củahắn.

"Sư phụ, sư thúc cùng ma đầu kiakhôngthể ở cùng nhau sao?" Ngụy Uyển Uyển mím môi, "Dù gì, sư thúc cũng tìmhãnnhiều năm như vậy..."

"Tạ Diễm tâm ma sâu nặng, khôngthể cứu chữa," Minh Vi đạo quân lắc đầu, "Hai người bọn họ nếukhôngphải hoàn toàn quyết liệt, hoặc là phá rồi lại lập, hoặc là cùng nhau trầm luân."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 14: [Tu Tiên] Đầy Ngã Bệnh Kiều (14)

Phịch một tiếng, Trần Phong bị ném mạnh xuống đất, "Là người sao?" Tạ Diễm cao cao tại thượng nhìn xuống hắn ta, trên gương mặt tuấn mỹ không chút biểu tình, "Là người giúp nàng chạy trốn?"

"Đạo quân, người này chắc là gián điệp Thương Lan phái đến nằm vùng trong giáo ta," Tề trưởng lão cung kính cúi người, "không biết đạo quân muốn xử trí hắn như thế nào?"

Tạ Diễm không đáp lời Tề trưởng lão, Trần Phong có phải gián điệp hay không, hắn một chút cũng không quan tâm. Điều khiến hắn tức giận khó nén chính là cái kẻ gan lớn bằng trời này lại dám giúp Diệp Huyền chạy trốn, nếu không phải hắn sớm một bước trở về, sợ rằng...hắn biết, Diệp Huyền luôn muốn rời đi, cho dù hắn có gắng lấy lòng Diệp Huyền như thế nào, cho dù nàng tranh cãi vô lý hay đưa ra những yêu cầu ác ý, tất cả hắn đều thỏa mãn nàng, thậm chí là moi tim giao cho nàng, nhưng nàng vẫn muốn đi.

Tại sao...hắn cuối cùng cũng có thể ở cùng một chỗ với nàng, nhưng bất luận hắn làm gì cũng không cách nào giữ nàng lại. Tạ Diễm có chút mờ mịt ngồi trên ghế, nỗi sợ hãi thiếu chút nữa mất đi Diệp Huyền khiến hắn không thể nổi. Tại sao... Là bởi vì ta chưa đủ tốt sao? Hay là bởi vì ta căn bản không xứng với nàng. Hắn đột nhiên đứng lên, hung hăng đá một cước lên ngực Trần Phong. Trần Phong rên lên một tiếng, xương sườn đã nát bấy.

"Đạo...đạo quân?" Tề trưởng lão run rẩy lui về sau một bước, đạo quân nổi giận? Cho tới bây giờ hãnta cũng chưa từng nhìn thấy Tạ Diễm nổi giận. Lúc này Tạ Diễm giống như một con thú bị nhốt, lo âu cùng bất an biến thành sát ý, khiến Tề trưởng lão sợ đến mức hai chân như nhũn ra.

"Đều là tại lỗi của người," Tạ Diễm lạnh lùng nhìn Trần Phong bởi vì đau đớn mà co lại thành một đoàn. hãnta quay đầu, đôi con ngươi màu đen nhuốm lệ khí như muốn giết người, "Đều là lỗi của các người..." Nếu không phải là bởi vì những người này, nếu không phải là bởi vì bọn họ đoạt đi sự chú ý của A Huyền...A Huyền chỉ cần có ta bên cạnh là đủ rồi, chỉ cần nhìn ta là đủ rồi. Dám can đảm giúp nàng chạy trốn, dám can đảm tiếp xúc với nàng, có gan dám xuất hiện trước mặt nàng, tất cả, tất cả đều phải giết chết!

Tề trưởng lão đột nhiên ý thức được không đúng, hãnta lật đật sử dụng pháp khí giữ mạng của mình, nhưng không còn kịp rồi. một đạo huyết quang bay nhanh tới, ma đạo chân quân ngay cả hừ cũng không kịp hừ một tiếng, liền chết trong tay Tạ Diễm. "Điên rồi, hãnta điên thậ trời..." Trần Phong kinh hãi nhìn Tạ Diễm từng bước đi đến chỗ mình, hãnta hôm nay chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

"Dừng tay!" Cửa điện đột nhiên bị người một cước đá văng ra, Diệp Huyền vội vàng chạy tới, ngăn cản Tạ Diễm hạ sát chiêu với Trần Phong.

Mấy đồng tử thờ hồng học chạy theo phía sau nàng: "Phu nhân! Phu nhân! Ngài không thể tới nơi này!"

Nàng vừa biết được tin Trần Phong bị mang đi, sau khi chạy trốn thất bại, đối mặt với hành động moi tim của Tạ Diễm, Diệp Huyền hoàn toàn ngây dại. Nàng trong lúc mờ mịt bị Tạ Diễm lần nữa mang về Thiên Diễn giáo, cho đến khi nghe tin thân phận gián điệp của Trần Phong đích bị bại lộ, lúc này mới vội vàng vàng chạy tới.

"Đừng giết hẳn," nàng nói dịu dàng, "Huỳnh đã đáp ứng mọi, Cửu ca, mọi không thích huỳnh giết người."

"Nàng kêu ta Cửu ca?" ánh mắt Tạ Diễm trong nháy mắt sáng lên, trừ lúc làm chuyện đó bị hấn bức ép, Diệp Huyền chưa bao giờ chủ động gọi hẳn như vậy. Bước chân hẳn hẹn hàng đi về phía Diệp Huyền, giống như một tiểu hài tử lấy được viên kẹo mình yêu thích, ôm thật chặt Diệp Huyền trong ngực, "Nàng không giận ta, phải không? không cần rời đi, có được hay không, đừng rời khỏi ta."

Diệp Huyền tựa vào trước ngực hẳn, bên tai là tiếng tim đập vững vàng có lực. Trái tim đã được trả về lại trong thân thể Tạ Diễm, đối với hóa thân đạo quân mà nói, mọi tim móc phổi cũng sẽ không tạo thành tổn thương đối với hẳn. Nhưng Diệp Huyền từ đầu đến cuối không quên được bàn tay tràn đầy máu tươi của Tạ Diễm đưa tim đưa cho nàng. "Được," nàng nhẹ giọng nói, "Mọi sẽ không rời khỏi huỳnh."

Tạ Diễm không nhìn thấy trong mắt Diệp Huyền lóe lên áy náy, nghe được nàng cam kết hứa hẹn, hẳn ôm nàng thật chặt. "thật tốt..." hẳn cao hứng, lời nói cũng không được mạch lạc, "Ta cho là... Ta thiếu chút nữa cho là sẽ không còn được gặp lại nàng." hẳn nói liên tục, nỉ non bên tai Diệp Huyền, tựa hồ chỉ cần ôm Diệp Huyền chặt một chút, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không rời đi.

Diệp Huyền càng thêm không đành lòng, nàng biết mình đang lừa gạt Tạ Diễm nên cứng rắn cắt đứt lời hẳn: "Nếu huỳnh đã đồng ý, vậy thả Trần Phong trở về Thương Lan phải đi."

Nghe nàng lại nhắc tên những người khác, Tạ Diễm bực mình cọ cọ cổ nàng: "Ta không muốn nghe nàng quan tâm nam nhân khác, chúng ta có thể không để ý tới hẳn không?"

"Được, tốt." Diệp Huyền nhin xuống trần anh, "Những người khác muộikhôngquan tâm. Cứu ca, muộicũngkhôngthèm để ý bọn họ."

Nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng đối xử dịu dàng như vậy với Tạ Diễm, bàn taynhỏbé khẽ vuốt lưnghắn, giống nhưđangtrấn anmộtcôn chóđangtức giận. Hạnh phúc cùng thỏa mãn bao phủ Tạ Diễm,hắnyên lặng ôm Diệp Huyền —— đây là khoảnh khắc duy nhất từ khi bọn họ gặp lại tới naykhôngcó hành hạ lẫn nhau,khôngcó tự mình chán ghét mà vứt bỏ cùng giã giụa, mà là giống như tất cả tình nhân bình thường, lắng nghe tiếng tim đập, tựa hồ có thể sánh cùng trời đất.

"Được,"hắnthấp giọngnói, "Ta đểhắnđi."

Diệp Huyền thở phàonhẹnhỡm, Trần Phong vì trợ giúp mình chạy trốn mới ra nông nỗi này, nàngkhôngthể mặc cho Trần Phong bị giết. Với tình hình trước mắt, muốn chạy trốn thành công, chỉ có thể kiên nhẫn chờ tu vi của nàng khôi phục. "Chờmộthút," nàng nghĩ đến chuyện Đạo Hoa chết thảm kia, vộinói, "Muộinìn huynh thảhắnđi."

"Nàngkhôngtin ta?" Tạ Diễm ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh.

"không..." Diệp Huyền do dự, nàngkhôngmuốn chọc giận Tạ Diễm khiến mọi chuyện thêm rắc rối, "Muộichỉ là..." Chỉ là cái gì?thậtrathìnàng đúng làkhôngtin Tạ Diễm.hiệntạihắndáp ứng nàng, xoay người lại giết Trần Phong, loại chuyện như thế chẳng lẽ người nam nhân nàykhônglàm được? Diệp Huyền bi ai ý thức được cho dù hai người bọn họyêunhau nhưng lại lừa dối lẫn nhau, cũngkhôngcó cách nào tiếp tục phần tìnhyênày nữa..

Tạ Diễm sao lạikhôngghiếu cáisựthậthảm khốc này. Nhu tình mật ý vừa rồi giống nhưmộtgấc mộng,hắncuối cùng cũng từ trong mộng thanh tỉnh lại. "Nàngđanggạt ta,"hắnbuông tay ra,trênmặt còn mang theo nụ cười, nhưng trong nụ cười có bao nhiêu khổ sở chihắnmới hiểu được, "Nàng còn muốn chạy trốn, có đúng haykhông?"

"không có," đôi môi Diệp Huyền hơi run rẩy, nói như đinh chém sắt chém đinh chặt sắt, "Muội không có lừa gạt người huynh."

"Vậy nàng thề, thề với tâm ma, thề nàng sẽ không chạy trốn, sẽ không rời khỏi ta." giọng nói Tạ Diễm trở nên lo âu, thấy Diệp Huyền không trả lời, hẳn liền bức bách, "Chỉ cần nàng thề, ta lập tức để đi."

Nhưng Diệp Huyền sao có thể thề, đã thề với tâm ma thì không thể làm trái, nếu làm trái người sẽ hồn phi phách tán. Nàng biết mình đã không thể tiếp tục lừa dối, mà nàng im lặng thêm một giây, ánh sáng trong mắt Tạ Diễm liền âm ỉ một phần.

"Quả nhiên..." Tạ Diễm nhìn Diệp Huyền, nói xong hai chữ này, hẳn giống như là mất đi toàn bộ khí lực, mờ mịt lại lặp lại một lần, "Quả nhiên... Nàng quả nhiên là đang gạt ta."

Hắn làm sao lại ngu đến mức tin tưởng A Huyền sẽ không rời đi mình chứ? Hẳn xấu xí như vậy, điên cuồng như vậy, ngay cả hắn cũng chán ghét chính mình.

Hắn đột nhiên cuồng loạn cười lên, "không sao, nàng lừa gạt ta cũng không sao," nam nhân thấp giọng nỉ non. Diệp Huyền hoảng hốt cảm thấy mình giống như đang nhìn thấy một con dã thú đang cận kề cái chết sắp nổi điên. Nàng ý thức được Tạ Diễm muốn làm gì, vội vàng ngăn trước mặt Trần Phong. "không cho phép huynh giết hắn!" Trong hốt hoảng, nàng thấy trường kiếm bên hông Trần Phong, soạt một tiếng rút ra để ngang cổ mình, "Nếu huynh khăng khăng làm theo ý mình, thì phải giết muội trước!"

Tạ Diễm dừng lại, "Nàng..." hẳn không thể tin nhìn Diệp Huyền, "Nàng lại vì tên nam nhân này, ngay cả mạng cũng không cần..."

"không..." Diệp Huyền lắc đầu, nước mắt liền rơi xuống. Nàng cũng không phải vì Trần Phong, nàng biết, nàng chỉ là không có cách nào khiến mình tiếp tục chịu đựng. Tạ Diễm bởi vì nàng giết đi một người, áy náy

trong lòng nàng liền nặng thêm một phần. Những áy náy cùng nỗi thống khổ bị nhốt đần xen lẫn nhau, trở thành áp lực không thể gánh nổi. Nàng không muốn yêu một cách tàn khốc như vậy, nhưng buồn cười là, nàng lại không cách nào dứt bỏ tình cảm của mình đối với Tạ Diễm.

"Để muội đi thôi," nắm chặt thanh kiếm trong tay, cả người Diệp Huyền đều run rẩy, "Xin huynh," nàng rớt cuộc đã nói ra câu mà nàng một mực không chịu nói, "Xin huynh để muội đi."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 15: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều 15

“Xin huynh” Diệp Huyền đứng trước mặt Tạ Diễm, đây là lần đầu tiên nàng tỏ ra yếu đuối trước mặt hã, “Xin huynh hãy thả muội đi.”

Trong khoảnh khắc đó, biểu cảm trên khuôn mặt Tạ Diễm khiến Diệp Huyền cảm thấy hã đang khóc. Loại cảm xúc đó của hã Diệp Huyền không thể nào hiểu nổi, bình tĩnh đẽ xuống sự điên cuồng, tuyệt vọng giấu trong sự thê lương, nhưng thật ra khuôn mặt của hã vẫn không có chút thay đổi đứng nơi đó. Một lúc sau, Diệp Huyền mới nghe được giọng nói khàn khàn của hã.

”Ta đồng ý với nàng, từ nay về sau ta sẽ không giết người nữa.” Hã đột nhiên nói những lời đó khiến Diệp Huyền cảm thấy hã dường như đang cầu xin nàng, dùng đủ loại hứa hẹn để giữ nàng ở lại, nhưng thái độ của hã lại rất bình tĩnh, không tức giận phẫn nộ cũng không có đau khổ cầu xin. Lần chạy trốn này của nàng giống như cọng rơm cuối cùng đẽ chết con lạc đà, khiến hã cuối cùng cũng phải tiếp nhận kết quả đã sớm biết từ trước.

Cửa điện trước mặt Diệp Huyền chậm rãi đóng lại, Tạ Diễm xoay người, trường bào đen tuyền dần hòa lẫn vào màn đêm tối tăm, giống như một bức tượng đá, bình tĩnh mà tuyệt vọng đón nhận khoảnh khắc ánh sáng biến mất.

#

Tỉnh lại từ trong giấc mơ, Diệp Huyền ngồi trên giường ngẩn người.

Trở lại trong Thương Lan phái đã hơn hai tháng, nhưng đêm nào nàng cũng mơ thấy tình cảnh ngày hôm đó. Thân thể của nàng vì bị phong bế tu vi trong thời gian dài mà trở nên yếu ớt, phải dựa vào giấc ngủ cùng với việc ngồi thiền để điều dưỡng. Nhưng bất kể là lúc nàng thanh tỉnh hay ngủ say thì bóng lưng tuyệt vọng của hắc vân quanh quần trong đầu nàng, cả ngày lẫn đêm, không thể quên được.

Nàng thở dài, tùy tiện với lấy chiếc áo choàng khoác lên vai, lững thững bước ra khỏi phòng. Bên ngoài ánh dương ấm áp, trong tiết trời đầu hạ không khí vẫn còn thoang thoảng mùi cỏ non nhẹ nhàng khoan khoái, Diệp Huyền đứng giữa sân, cảm thụ ánh dương ấm áp bao trùm khắp cơ thể. Ngụy Uyển Uyển bước vào sân, nhìn thấy Diệp Huyền đưa tay che trước trán, ánh nắng vàng rực chiếu xuống khiến bàn tay gầy gò trắng nõn gần như trong suốt, tiểu mỹ nhân với mái tóc đen nhánh buông dài giống như một con búp bê tinh xảo, yếu ớt đến mức chỉ cần một ngọn gió thổi qua cũng đủ thổi bay nàng. Một Diệp Huyền yếu ớt như thế không còn một chút phong thái tiêu nhiên phóng khoáng ngày xưa.

Trong lòng Ngụy Uyển Uyển chua xót, nhưng vẫn đi qua: “Sư thúc, Trần sư huynh đã tỉnh, huynh ấy muốn gặp ngài.”

Trần Phong bị thương cực kì nghiêm trọng, từ sau khi Diệp Huyền dẫn theo hắc vân chạy trốn về Thương Lan phái, hắc vân luôn hôn mê, mãi đến hôm qua mới tỉnh dậy. Hắc vân đã ẩn núp trong Thiên Diễn giáo đã mấy trăm năm, trước cả khi Tạ Diễm bá nhập Thiên Diễn giáo, hắc vân đã được Minh Vi đạo quân cài vào đây. Đáng lẽ ra Tạ Diễm không nên thả cho hắc vân chạy đi bởi vì hắc vân đã biết quá nhiều bí mật trong Thiên Diễn giáo, nếu ngày nào đó những bí mật này bị Đạo Môn lợi dụng, thì Thiên Diễn giáo nhật định sẽ phải chịu một cú đả kích không nhỏ. Nhưng trong lúc này Tạ Diễm đâu còn tâm tư rảnh rỗi mà để ý đến Trần Phong.

Hắn nhất định là đang tuyệt vọng đến tột cùng, nghĩ đến đây, trái tim Diệp Huyền lại quặn thắt lại, giống như có một con dao cùn, chầm chậm cứa vào trái tim nàng, một nhát tiếp một nhát, khiến nàng đau đớn khôn nguôi.

Trần Phong thấy Diệp Huyền đến đây liền vội vàng muốn đứng lên chào bất chấp thân thể đang suy yếu. Diệp Huyền vươn tay ngăn hắn lại, rồi bảo Ngụy Uyển Uyển đóng cửa lại. Nếu Trần Phong vừa tỉnh dậy đã muốn gặp nàng thì chứng tỏ hắn có chuyện quan trọng cần nói.

”Mong Đạo quân thứ cho vãn bối vô lễ.” Trần Phong cười cười, tuy sự thật là hắn vì bảo vệ Diệp Huyền mà bị thương nhưng nếu không có Diệp Huyền, những ngày tháng làm mật thám ngày ngày sống trong lo lắng đề phòng không biết còn phải tiếp tục đến khi nào, trong lòng Trần Phong đối với Diệp Huyền có đôi chút cảm kích, sau khi hắn tỉnh lại, trần trọc hơn nửa đêm, cuối cùng hắn quyết định nói cho Diệp Huyền biết một bí mật về Tạ Diễm: “Đạo quân có biết vì sao những chương môn của Thiên Diễn giáo đều là kẻ lạm sát người vô tội hay không?” Hắn cũng không thừa nước đục thả câu mà đi thẳng vào vấn đề.

Diệp Huyền sửng sốt: “Người trong ma giáo ai mà không tàn nhẫn giết người vô tội.”

Trần Phong lắc đầu: “Đạo quân cẩn thận ngẫm lại, 57 chương môn của Thiên Diễn giáo, ai cũng là trời sinh độc ác thích giết người ư?”

Thiên Diễn giáo đứng đầu Ma Môn nên những người làm chương môn của giáo này cũng được nhiều người biết đến, Diệp Huyền tinh tế cân nhắc, trong số những chương môn này cũng có không ít người tính cách cũng không quá bạo ngược, nhưng không có một ai ngoại lệ, trong tay họ đều nợ máu chồng chất. Diệt môn, tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành, luyện âm binh... Từ tổ sư lập phái đến Huyết U Ma Tôn, đều là oan hồn dưới tay

nhiều không đếm xuể, cũng chỉ có Tạ Diễm là chưa làm ra chuyện tàn sát dân chúng trong thành.

”Đạo quân thử nghĩ lại xem, trong số những người này có phải là người có tu vi càng cao thì giết người càng nhiều hay không?”

”Việc này...” Trong lòng Diệp Huyền khẽ động, nàng đã mơ hồ hiểu được ý của Trần Phong, “Ý ngươi là...”

”Việc này là bí mật của Thiên Diễn giáo, chỉ chưởng môn cùng vài trưởng lão biết được, văn bối cũng là tình cờ biết được việc này.” Trên mặt Trần Phong lộ ra thần sắc sợ hãi xen lẫn chán ghét, “Đạo quân chắc cũng biết, Thiên Diễn giáo sở hữu ba bộ đại pháp, đệ tử bình thường sẽ chọn một trong hai bộ để tu luyện, bộ thứ ba chỉ có chưởng môn mới có tư cách tu luyện. Mà bộ thứ ba này cũng là bộ thần bí nhất. Từ lúc Thiên Diễn giáo lập ra cho đến nay, không chỉ ngoại nhân mà đệ tử bình thường trong Thiên Diễn giáo cũng không hề biết bộ đạo pháp thứ ba này là như thế nào.”

Đúng như Trần Phong đã nói, là đối thủ một mất một còn với Thiên Diễn giáo, Thương Lan phái cũng rất muốn biết rõ bộ đạo pháp thần bí này là như thế nào. Không chỉ bởi bộ đạo pháp này gắn liền với mỗi đời chưởng môn của Thiên Diễn giáo mà bởi vì bộ đạo pháp này có uy lực vô cùng lớn, và cũng vô cùng huyền diệu. Chỉ có sau khi trở thành chưởng môn mới có thể tu luyện bộ đạo pháp này, mà một khi bắt đầu tu luyện, chỉ cần mười năm sau, tu vi sẽ tăng lên một cách khủng khiếp. Giống như Tạ Diễm, vốn tư chất không mấy xuất chúng, nhưng từ khi hấn trở thành chưởng môn của Thiên Diễn giáo, gần ngui hơn trăm năm, liền trở thành người có tu vi đứng đầu Đông Dương châu, nếu bàn về độc đấu, thì không một ai có thể là đối thủ của hấn.

Loại đạo pháp huyền diệu như thế, thì tất nhiên là người tu luyện cũng phải trả một cái giá cực kì to lớn.

”Người nói là linh hồn của người sống?” Diệp Huyền khó lòng mà tin được, bèn hỏi lại hẳn.

”Đúng vậy,“ Trần Phong gật đầu, “Đạo pháp kia gọi là luyện hồn thư, nếu đạo pháp bình thường đều lấy linh khí để tu luyện, thì luyện hồn thư lại lấy linh hồn của người sống để tu luyện. Tập hợp được càng nhiều linh hồn thì tốc độ tu luyện sẽ càng được đẩy nhanh, mà tu vi cũng theo đó là tiến bộ vượt bậc.” Lấy đâu ra nhiều linh hồn như vậy? Tất nhiên chỉ có thể đại sát tứ phương.

Nghe đến đó, Diệp Huyền liền hiểu được ẩn ý của Trần Phong. Trong số những chương môn của Thiên Diễn giáo, không phải là người có tu vi càng cao thì giết người càng nhiều mà là giết người càng nhiều thì tu vi càng cao. Cho nên dù họ có thích hay không thích giết người, hoặc giống như Huyết U Ma Tôn lấy việc giết người là thú tiêu khiển, thì nếu muốn tu luyện, nhất định phải giết người.

”Một khi bắt đầu giết người, bọn họ sẽ vĩnh viễn không thể dừng lại được.” Nói đến đây thần sắc của Trần Phong trở nên nghiêm nghị, “Tu vi tiến bộ vượt quá mức bình thường, nói đúng ra là nghịch thiên. Nếu như dừng việc thu thập linh hồn, thì sẽ bị chính tu vi của mình phản hệ, cuối cùng người tu luyện sẽ chết đi.”

Điều khủng khiếp hơn là, luyện hồn thư không chỉ gia tăng tu vi mà còn khiến người tu luyện càng ngày càng trở nên tàn ác, bạo ngược. Mà khi tu luyện thì số lượng linh hồn cần thiết càng ngày càng nhiều lên, cho nên gần như mỗi đời chương môn của Thiên Diễn giáo đều giết người theo quỹ đạo là bắt đầu từ việc giết một nhóm người, sau đó là diệt môn quy mô nhỏ, đến cuối cùng, biến thành tên sát nhân mất sạch nhân tính tàn sát hàng loạt người dân trong thành. Mà đến lúc này thì người tu luyện đã nhập ma.

”Lúc trước Huyết U Ma Tôn đồ diệt thành Hành Nam là do hẳn đang tu luyện đến tầng trọng yếu.” Trần Phong cau mày, “Nhưng tên ma đầu đó

vốn dĩ đã ham mê giết chóc, cho dù không luyện hồn thư, thì hẳn cũng sẽ làm ra loại chuyện này, nhưng Thiên Đãng Ma Tôn...”

Nghe thấy hẳn nhắc tới Tạ Diễm, trong lòng Diệp Huyền khẽ động. Nàng nhớ lại câu nói mà Tạ Diễm nói với mình trước khi rời đi “Ta đồng ý với nàng, từ nay về sau ta sẽ không giết người nữa.” Khi đó, Diệp Huyền nghĩ rằng hẳn vì muốn giữ mình lại nên mới nói như vậy, nhưng ý hẳn thật ra là...

”Không giết người thì nhất định sẽ chết sao?” Diệp Huyền cố gắng kiềm chế sự run rẩy trong giọng của mình, khẽ hỏi.

”Linh Cốt Ma Tôn chắc Đạo quân đã nghe nói qua đúng không?” Trần Phong thở dài, “Hẳn là sư phụ của Huyết U Ma Tôn, lúc đang làm chương môn thì chết bất đắc kì tử. Ngoại giới đều đồn đại rằng là do Huyết U Ma Tôn giết hẳn, nhưng sự thật không phải là như vậy. Lúc đó, hẳn đang bày trận Luyện Hồn ở một tòa thành muốn thu thập linh hồn, nhưng đúng lúc quan trọng lại phát sinh biến cố, luyện hồn thư phản hệ, nổ tan xác mà chết.”

Cho nên số mệnh tàn khốc của các vị chương môn Thiên Diễn giáo không chỉ dừng lại ở việc phải giết người liên tục để sống sót, mà cho dù họ giết bao nhiêu người đi chăng nữa thì kết quả cuối cùng vẫn là chết một cách thê thảm. Có thể giống như Linh Cốt Ma tôn bị phản hệ mà chết, hoặc giống như Huyết U Ma Tôn bị đồ đệ của mình giết chết, mà đa số là chết dưới vòng vây của kẻ thù.

Loại số mệnh này bắt đầu từ ngày đầu tiên đã định sẵn, nếu muốn làm chương môn, thì nhất định phải tu luyện Luyện hồn thư. Cho dù sau này có phát hiện ra chân tướng cuối cùng sau khi luyện Luyện hồn thư thì mọi thứ đã không thể挽 hồi, chỉ có thể lún càng sâu vào vực thẳm điên cuồng.

”Vãn bối biết quan hệ giữa ngài và Thiên Đãng Ma Tôn không đơn giản” Lời nói của Trần Phong rất uyển chuyển nhưng Diệp Huyền hiểu được ý của hắn, “Ngày đó hắn đồng ý với ngài từ nay về sau sẽ không tiếp tục giết người nữa, vãn bối không biết đó là nói thật hay nói dối, nhưng dù thế nào thì vãn bối cho rằng ngài nên biết sự thật này.”

Sau khi tạm biệt Trần Phong, Diệp Huyền đứng lặng người trên hành lang, trong đầu loạn thành một đống, nàng thậm chí cũng không biết bản thân đang suy nghĩ cái gì. Không giết người sẽ chết.... Không giết người sẽ chết.... Không giết người sẽ chết....

Diệp Huyền biết Tạ Diễm nói được thì làm được. Nàng không thích Tạ Diễm giết người, cho nên Tạ Diễm sẽ chiều theo ý nàng, không thèm để ý đến việc sẽ bị phản hệ. Mà lời hứa của hắn ngày đó là sự tuyệt vọng đến tột cùng của hắn, nàng đã không ở bên cạnh ta thì ta sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Diệp Huyền đột nhiên hiểu được, vì sao Tạ Diễm trăm phương ngàn kế muốn nhốt mình, mà không phải là rời đi Thiên Diễm giáo cùng nàng quy ẩn. Bởi vì hắn không thể nào thoát khỏi ma chướng, không thể nào trốn thoát vận mệnh trở thành một ma đầu tàn nhẫn.

Nhưng Diệp Huyền cũng không biết phải làm cái gì nữa? Vì muốn Tạ Diễm sống sót, cố vũ hắn đi tàn sát hàng loạt người dân trong thành hay trở mắt nhìn hắn đi vào con đường chết? Có lẽ nàng ích kỷ nhưng nàng không đủ tàn nhẫn.

”Sư thúc” Ngụy Uyển Uyển vẫn đứng ngoài phòng thấy Diệp Huyền đi ra liền chạy đến đón, “Sao rồi ạ? Trần sư huynh đã nói gì vậy ạ?” Diệp Huyền không đáp, Ngụy Uyển Uyển phát hiện khuôn mặt Diệp Huyền tái nhợt khác thường, không khỏi lo lắng gọi liền mấy tiếng, “Sư thúc, sư thúc... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

”Uyển Uyển” Diệp Huyền nhẹ giọng nói, “Chờ ta đi rồi, con hãy thay ta giải thích với sư huynh.”

”cái gì?!” Ngụy Uyển Uyển cuống quýt chụp lấy cánh tay của Diệp Huyền, “Sư thúc ngài muốn làm gì?”

Diệp Huyền gạt tay nàng ta xuống, “Ta muốn đi Thiên Diễn giáo.... muốn đi Thiên Diễn giáo” Nàng thấp giọng nỉ non, không để ý đến sự ngăn cản của Ngụy Uyển Uyển, chỉ trong chớp mắt đã biến mất không còn bóng dáng.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 16: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiềm 16

Mùa hè buổi tối lúc nào cũng đến muộn, lúc hoàng hôn buông xuống, ánh mặt trời rực rỡ phía chân trời, bao trùm lên cả tòa thành của Thiên Diễn giáo. Bốn phía cực kì im ắng, cả một Trích Tinh điện to lớn lại không có một bóng người, cửa điện đóng chặt.

Cách Trích Tinh điện không xa, Đạo Thanh đang đứng cùng với một vài đồng tử giữ cửa. Từ ngày Diệp Huyền rời đi, Tạ Diễm liền đuổi tất cả mọi người ra ngoài, đóng chặt cửa Trích Tinh điện không bước ra ngoài nửa bước. Tính tình của hắn tệ đi rất nhiều, Tề trưởng lão vô duyên vô cớ chết thảm, khiến chúng trưởng lão trong giáo suốt ngày lo sợ không thôi, sợ đi theo vết xe đổ của Tề trưởng lão. Làm người hầu hạ bên cạnh hắn, Đạo Thanh có cảm giác đại họa đã đến ngay trước mắt. Nhưng không ngờ Đạo quân lại lệnh cho bọn họ rút ra ngoài, bọn họ hoảng loạn chạy ra khỏi điện, mỗi người đều có cảm giác sống sót sau đại nạn.

”Nếu phu nhân còn ở đây...” Đạo Thanh nhin không được nói thêm một câu.

Tuy lúc Diệp Huyền chưa rời đi, Tạ Diễm vẫn thường giết người, nhưng mọi người trong Thiên Diễn giáo đều cảm thấy được hắn so với trước kia ôn hòa hơn không ít. Đạo quân lúc đó, cho dù là tức giận hay vui mừng thì cũng chứng tỏ hắn vẫn còn là con người có cảm xúc.

”Thiên Diễm giáo của chúng ta có phải là sắp diệt vong rồi không?” Một đồng tử nói.

Người trong giáo lo sợ bất an, đạo quân lại cứ trơ mắt nhìn không để ý tới. Bọn họ tuy chỉ là đạo đồng có tu vi thấp kém nhưng sớm chiều hầu hạ bên cạnh Tạ Diễm, nhưng hẳn bọn họ lại nhận ra được một điều, trong mắt Đạo quân bây giờ không còn chút sinh cơ. Nếu Đạo quân ngã xuống, thì với tình trạng của Thiên Diễm giáo bây giờ, giáo phái tất nhiên sẽ bị sụp đổ.

”Các người nghĩ, phu nhân có thể quay về hay không?” Đạo Thanh hỏi chúng, trong giọng nói ần ần mấy phần mong chờ.

Người đồng tử trước mặt hẳn cười nhạo một tiếng: “Làm sao có thể, ngoại nhân có lẽ không biết, nhưng mấy người chúng ta thì trong lòng đều biết rõ, phu nhân là bị Đạo quân ép buộc ở lại, nếu ngài đã rời đi, thì sao có chuyện quay lại, đó chẳng phải là tự chui đầu vào lưỡi hay sao?”

Mấy người xung quanh không hện mà cùng nhau thở dài, cái gọi là vua nào triều thần nấy, nếu Đạo quân ngã xuống, kết cục của bọn họ cũng không tốt đẹp nổi. Đạo Thanh đang định trấn an mấy người đồng đạo mấy câu thì chợt nghe thấy tiếng kinh hô từ phía xa.

”Từ từ! Người không được xông vào! Lớn mật! Di?... Người là?!”

”Phải...” Đạo Thanh kinh ngạc tròn mắt, nhìn nữ tử áo lam vừa đáp mây bay đến, “Là phu nhân!”

Thấy rõ khuôn mặt của người tới, người trong Thiên Diễm giáo không ai dám ngăn cản nàng. Diệp Huyền đáp mây xuống trước cửa Trích Tinh điện, cửa điện đóng chặt, nàng không nói hai lời, nhắc chân đá tới. Trước khi trên cửa điện có đặt cấm chế, nhưng từ khi nàng bị nhốt ở Thiên Diễm giáo, ngoại trừ sơn môn thì cấm chế trong giáo đều bị Tạ Diễm hạ lệnh gỡ bỏ. Cho nên, cánh cửa vốn dĩ đao thương bất nhập lại trong khoảnh khắc trở thành vụn gỗ. Diệp Huyền đi vào, cả đại điện tối như mực, không có lấy

một ngọn đèn. Trong lòng nàng giống như có cảm ứng, xuyên qua một dày hành lang gấp khúc, đi về hướng thư phòng.

Tạ Diễm quả nhiên là đang ở trong thư phòng, nơi này vốn là nơi mà Diệp Huyền ở nhiều nhất, trong phòng có một lan can, phía ngoài là cả một hồ sen. Tạ Diễm đang ngồi trên tháp, khuôn mặt vô cảm nhìn về phương xa, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì. Nghe thấy có tiếng bước chân, bóng lưng hắt đột nhiên cứng lại, ngoại trừ nàng, thì không còn ai dám bước chân vào Trích Tinh điện khi chưa được hắt cho phép.

”Cửu ca” hơi thở ấm áp của nàng đến gần hắt, sau đó thắt lưng của hắt bị hai cánh tay ngọc ngà của nàng ôm chặt lại. Diệp Huyền vùi đầu trên vai hắt, giọng nói mềm mại giống như hắt đang mơ, “Muội nhớ huynh.”

Ta đang nằm mơ sao? Tạ Diễm chua xót nghĩ, nếu không thì tại sao những cảnh trong mơ lại xuất hiện. Hắt đã từng có vô số lần tưởng tượng ra, có thể giống như trước kia, nắm tay nàng, ôm lấy nàng, thậm chí nhìn thấy nàng nở nụ cười thật tươi với hắt, nhưng tất cả đều chỉ là vọng tưởng của hắt.

Cả người Tạ Diễm run rẩy, tay hắt cẩn thận phủ lên bàn tay của Diệp Huyền, chậm rãi nhẹ nhàng, giống như chỉ cần hắt không cẩn thận một chút xíu giấc mộng đẹp đẽ này sẽ vỡ tan.

Hắt lo sợ bất an khiến trong lòng Diệp Huyền càng thêm chua xót, “Muội biết cả rồi...” nàng nắm lấy tay Tạ Diễm, siết chặt tay hắt, “Muội biết tất cả mọi chuyện rồi...”

Tạ Diễm vốn thông minh, chỉ trong chớp mắt liền hiểu được ý của Diệp Huyền. Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy... Trong lòng hắt cảm thấy như trút được gánh nặng, thì ra nàng biết ta là người sắp chết, cho nên đến gặp ta một lần cuối cùng. Như vậy cũng tốt, khéo môi hắt khẽ cong lên, bản

thân đã làm quá nhiều việc ác, nếu bất chấp tất cả mà đối xử tốt với hắn, chính bản thân hắn cũng cảm thấy không xứng với nàng.

Hắn quay đầu, tầm mắt rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp như trong kí ức của hắn. Từ lúc bọn họ gặp nhau lần đầu tiên cho đến khi hắn sắp chết, A Huyền không thay đổi. Nàng hoạt bát đáng yêu, giống như đóa tường vi nở rộ đầu cành, cho dù là mưa vùi gió dập, sương giăng tuyết phủ, trải qua năm trăm năm vật đổi sao dời, nàng vẫn xinh đẹp như thế, chưa bao giờ héo úa.

”Ta cũng... Rất nhớ nàng.” Hắn cười dịu dàng, nước mắt dâng đầy trong khóe mi Diệp Huyền đột nhiên rơi xuống, “Đừng khóc” Hắn vươn tay, nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt trên mặt nàng, “Ta chưa bao giờ hối hận.”

Cho dù từ năm mười tám tuổi, cuộc đời ta đều chìm trong bóng tối, thì ta cũng chưa bao giờ hối hận vì đã cố gắng để sống sót, dùng quãng thời gian còn lại cuối cùng của ta để thực hiện lời hứa với nàng.

Nhưng nước mắt Diệp Huyền rơi xuống càng nhiều, Tạ Diễm luống cuống chân tay muốn lau nước mắt cho nàng lại khiến nàng khóc càng thêm thương tâm, nàng nghẹn ngào bắt lấy tay Tạ Diễm, “Cửu ca... Cửu ca...” Nàng không biết mình muốn nói cái gì, giống như một đứa trẻ, không biết phải làm sao chỉ máy móc gọi Tạ Diễm không thôi. Bọn họ ôm chặt lấy nhau, Diệp Huyền giữ chặt khuôn mặt Tạ Diễm, dán môi mình lên môi hắn, trên môi vẫn còn vị mặn của nước mắt.

Nụ hôn dịu dàng mà quyến luyến, triền miên mà nóng bỏng. Diệp Huyền vừa liều lĩnh vừa cuồng nhiệt, nàng vội vàng đem đầu lưỡi vói vào, hung tợn mút lấy đầu lưỡi của Tạ Diễm. Trước đây nàng chưa bao giờ chủ động hôn Tạ Diễm, trong lúc hai người hoan ái, nàng đều là bị động nhận lấy. Động tác của nàng cực kì trúc trắc, bàn tay níu lấy vạt áo Tạ Diễm, lại khiến hắn run rẩy.

”Nàng không cần... như vậy.” Hãn cố nén hơi thở gấp gáp, đè lại bàn tay đang làm loạn bên hông hãn. Cho dù thương xót ta, nàng cũng không cần làm như vậy.

”Muội muốn” Diệp Huyền mỉm cười, nàng giống như một nữ vương cao ngạo, ra lệnh cho hãn, không cho phép hãn cự tuyệt, “Muội muốn huynh, Cứu ca.”

Nhưng lời này giống như đổ dầu vào lửa, châm nỏ khát vọng đang ẩn nấp trong người Tạ Diễm. Hai người cuốn lấy nhau, xe rách quần áo đối phương, khiêu khích những chỗ mẫn cảm nhất của người kia, rồi trầm mê trong dục vọng. Trong căn phòng rộng rãi tràn ngập âm thanh dâm mỹ của gậy thịt cắm rút trong hoa huyết, của da thịt va chạm lẫn nhau bạch bạch. Vốn dĩ là những âm thanh dâm mỹ nhưng lại giống như đóa hoa khô héo, đang ngâm một khúc phú cuối cùng.

Giá như thời gian dừng lại ở giây phút này, giá như hãn có thể chết ngay lúc này, Tạ Diễm tìm không được mà nghĩ vậy, ít nhất nếu được như vậy hãn không cần phải sống thê lương, lạnh lẽo khi tỉnh mộng.

Nhưng hãn biết là không thể được, nên hãn chỉ có thể dùng hết sức lực của mình giày vò nữ nhân dưới thân, khiến nàng cao trào, khiến nàng không thể quên mình. Khi cả hai sắp đạt đến một hồi cao trào mãnh liệt, hãn cúi đầu, hung hăng cắn một phát lên cổ Diệp Huyền, “Còn nhớ không?” Hãn cười cười chỉ vào cổ mình, nơi đó từng bị Diệp Huyền cắn, “Chúng ta.... Thanh toán xong.”

”Không.” Diệp Huyền lắc đầu, trên khuôn mặt mang theo nét cười buồn bã, “Huynh nghĩ như vậy là xong rồi, hai chúng ta không ai nợ ai. huynh có thể ra đi mà không có chút gánh nặng sao? Muội không cho phép... Muội không cho phép huynh đi như vậy!” Nàng gào lên, “Muội muốn huynh hận muội.”

Tạ Diễm hé miệng, máu tươi đột nhiên trào ra. Ngay chỗ mi tâm của hấn, một luồng sáng mỏng manh xuyên vào. Đôi mắt, lỗ tai, miệng... Thậm chí ngay cả trên những đốt ngón tay đều bắt đầu trào ra máu tươi. “Thì ra...” Hấn muốn đưa tay lên, “thì ra là như vậy...”

Thì ra không phải là ly biệt mà là ám sát.

”Cô nương ngốc.” Trên mặt hấn lại càng ôn nhu hơn, “Nếu nàng muốn ta chết, chỉ cần đưa ta một con dao, không cần làm bẩn tay mình.”

”Huynh không hận ta sao?” Diệp Huyền bi ai nhìn hấn, “Vì sao...” Vì sao có một người có thể vì nàng mà nhượng bộ đến mức này, thậm chí chấp nhận tự mình kết liễu.

”Ta sao có thể hận nàng” Tạ Diễm mỉm cười, sự sống nhanh chóng mất đi, tầm mắt của hấn đã bắt đầu mơ hồ. Hấn cố gắng mở to mắt, muốn nhìn rõ khuôn mặt Diệp Huyền, “Nàng là người mà ta yêu nhất...” Bàn tay hấn đầy máu, xoa lên má nàng, giọng hấn khàn khàn, giống như đang nói một chuyện hiển nhiên, “Cho dù không còn trí nhớ, cho dù rơi vào luân hồi, cho dù ta có thay đổi bao nhiêu khuôn mặt đi chăng nữa, ta vĩnh viễn...”

”Cũng sẽ không quên nàng.”

Trong nháy mắt đó, Diệp Huyền đột nhiên nhìn thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc.

Người đàn ông mặc quân trang bình thản nói, “Cô ấy không phải là người ta yêu, cô ấy là vợ của ta.” “A Huyền sẽ vĩnh viễn ở cùng sư phụ sao?” Nam tử nhìn xuống cô nương trong ngực, đôi mắt nàng to tròn, đen nhánh long lanh, dịu giọng hỏi nàng. Ngữ khí của người thiếu niên tuy nhẹ nhàng băng quơ nhưng lại ẩn giấu sự bướng bỉnh, không cho phép làm trái, “Ta chỉ muốn nàng, còn lại ta đều có thể không cần.” “Nàng có thích ta không?” Thiếu niên mặc hắc y, vẻ mặt nghiêm túc, trừng mắt nhìn chăm chăm vào nàng.

Những khuôn mặt khác nhau, những giọng nói khác nhau, tất cả mọi thứ giống như từng đợt sóng tuôn ra, khiến nàng không thể suy nghĩ được gì nữa.

”Nàng là người mà ta yêu nhất...Ta vĩnh viễn sẽ không quên nàng.”

”Vĩnh viễn cũng sẽ không...”

”Quên...”

”Vĩnh viễn...”

”A!” Diệp Huyền kêu lên một tiếng đau đớn, đầu đau đến mức muốn nổ mạnh, quên... Ta quên cái gì rồi? Ta rốt cuộc là ai? Ta không thể quên ai? Đau quá.... Nàng không muốn suy nghĩ nữa, chỉ cần suy nghĩ một chút, cả đầu liền đau giống như muốn bị bổ đôi.

”Tiểu Huyền” Trong mơ hồ, dường như có một nam nhân đang nói bên tai nàng, “Tỉnh lại đi.”

”Người là ai?!” Diệp Huyền hoảng hốt kêu to, “Cứu ta! Cứu ta!”

Nhưng nam nhân lại lặp đi lặp lại câu nói đó, “Tiểu Huyền tỉnh lại đi... Tiểu Huyền, tỉnh lại...”

Thời gian dường như bị ngưng lại, khuôn mặt Tạ Diễm hiện ra trước mắt nàng, nhưng nàng lại không chạm vào được. Không biết giày vò bao lâu, nàng càng ngày càng suy yếu, cuối cùng lâm vào hôn mê.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thị Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 17: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (17)

"Sư thúc, người muốn làm gì?!" Ngụy Uyển Uyển lo lắng muốn đưa tay túm lấy ống tay áo của Diệp Huyền nhưng không túm được, nàng nóng lòng như lửa đốt nhìn sư thúc đáp mây bay đi xa, vội vàng dùng Truyền âm Phù thông báo cho Minh Vi đạo quân, "Sư phụ, không xong! Sư thúc đi Thiên Diễn giáo rồi!"

Diệp Huyền không quan tâm đến Ngụy Uyển Uyển đang gặp như kiến bò trên chảo nóng, tu vi của nàng chưa hoàn toàn khôi phục, không thể dùng thuật tức ngàn dặm. Ước chừng nửa khắc đồng hồ sau mới bay vào phạm vi thể lực của Ma Môn thì có một bóng người áo xanh chặn nàng.

"Sư huynh..." Sắc mặt nàng phức tạp nhìn Minh Vi đạo quân, "Đừng cản muội."

"Muội muốn làm gì?" Minh Vi đạo quân thản nhiên nói.

Diệp Huyền cúi đầu, giấu đi cảm xúc phức tạp chột lóe lên trong mắt, lúc ngẩng đầu lên, trên mặt nàng nàng treo lên nụ cười nhếch nhếch: "Chỉ là muốn đi làm một dấu chấm hết."

"Chấm hết?" Minh Vi đạo quân hỏi ngược lại, "Thời điểm muội rời đi thì đã cùng Tạ Diễm kết thúc rồi. Đối với Tạ Diễm mà nói có thể thả

muội đi đã làm một quyết định không dễ dàng. Muội quay lại Thiên Diển giáo chỉ làm tăng thêm thống khổ cho cả hai mà thôi."

Diệp Huyền không đáp, ngược lại cố gắng trêu chọc nói: "không thể tưởng tượng được sư huynh cũng quan tâm đến những chuyện tình yêu nam nữ này."

"Hoang đường!" Minh Vi đạo quân nhin không được cả giận nói, "Tự trong lòng muội cũng hiểu rõ, ta cần gì phải nhiều lời. Hôm nay nếu muội không nói rõ ràng thì đừng mong ta sẽ để muội đi!"

Diệp Huyền bỗng nhiên lại im lặng không nói. Nàng đứng yên ở nơi đó, trong nháy mắt sức sống trên người gần như hoàn toàn biến mất. Thật lâu sau, nàng mới hé miệng nói: "hắn sẽ phải chết... Sư huynh," nàng đột nhiên nghẹn ngào, "Cửu ca... Cửu ca sẽ phải chết."

Ta khổ cực tìm kiếm hơn năm trăm năm, cuối cùng sau khi gặp lại lại phải tận mắt chứng kiến cái chết của hắn.

Minh Vi đạo quân đã rất nhiều năm không thấy nước mắt của sư muội. Nàng từng đã làm một đứa bé kiên cường, hiện tại nghĩ lại, lần cuối cùng nàng khóc là lúc nào? Hình như là ngày nhận được tin Hành Nam thành bị tiêu diệt.

"Sư muội..." Minh Vi đạo quân muốn an ủi nàng nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào. Trước khi Trần Phong gặp Diệp Huyền đã đem chuyện về bí tịch luyện hồn nói toàn bộ cho Minh Vi đạo quân. Ý cũng giống như Diệp Huyền, thân là đạo môn tu sĩ, làm sao có thể để Tạ Diễm sống sót, để mạch tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành, cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn Tạ Diễm đi tìm chết.

"Muội tuyệt đối sẽ không để hắn chết," Diệp Huyền lung tung lau nước mắt trên mặt, "Muội muốn cứu hắn," nàng hé miệng lại kiên định nói, "Muội muốn phế bỏ tu vi của hắn... Sau đó cùng hắn ẩn cư."

Đây là biện pháp giải quyết tốt nhất mà Diệp Huyền có thể nghĩ tới. Bí tịch luyện hồn là căn bản đại pháp, là tất cả tu vi trụ cột của Tạ Diễm, chỉ có cách phế bỏ toàn bộ tu vi thì hẳn mới có thể thoát khỏi sự ảnh hưởng của bí tịch luyện hồn.

"Muội có biết hay không đối với một tu sĩ mà nói, phế bỏ tu vi có ý nghĩa như thế nào?" Minh Vi đạo quân ngưng mắt nhìn nàng.

Diệp Huyền đương nhiên biết, nhìn bề ngoài thì đây chẳng qua là lại trở về làm người thường, ít nhất có thể giữ được một mạng, nhưng tu sĩ mất đi tu vi thì chẳng khác gì một phế nhân. Tinh thần suy nhược, tâm mạch ngưng đọng, nếu như lúc trước linh khí giống như mỹ tửu, thì bây giờ mỗi lần hít thở cũng giống như đang uống độc dược, làm cho người ta thống khổ không chịu nổi, tu vi càng cao thì càng thống khổ.

"Ít nhất... hẳn còn có thể tiếp tục sống." Diệp Huyền thấp giọng nói, nàng cười cười, "Muội sẽ ở bên cạnh hẳn, sư huynh. Muội đã quyết định, muội cũng sẽ phế tu vi, hai người chúng ta sẽ tìm một thành nhỏ, cứ như vậy lặng yên qua một đời." Tựa hồ là nghĩ đến những cảnh tượng tươi đẹp sau này, ánh mắt Diệp Huyền sáng lấp lánh, "Cái gì trường sinh bất lão, cái gì thọ với trời đất, muội đều không cần... Sư huynh," nàng nhìn Minh Vi đạo quân, "Muội xin lỗi huynh."

"thì ra, muội cũng biết mình có lỗi với ta." Khóe môi Minh Vi đạo quân khẽ cong mang theo niềm chua xót khó tả, "Muội không đành lòng nhìn Tạ Diễm đi tìm chết, chẳng lẽ huynh nhẫn tâm..." "hẳn hít sâu một hơi, "Nhìn muội tự phế tu vi, sống không bằng chết?!"

Tiểu sư muội mà hẳn thương yêu cưng chiều nhiều năm như vậy, hẳn xem tiểu sư muội như nữ nhi của mình, hôm nay lại muốn bỏ đi địa vị tu sĩ, bỏ lại người thân bằng hữu, tất cả đều bỏ lại, đi tìm một cuộc sống như phù du, làm một phạm nhân mạng sống như một con kiến hôi.

"Muội có nghĩ tới hay không..." Lời nói của Minh Vi đạo quân như là từ trong kẽ răng thoát ra, "Có lẽ ta chỉ cần bế quan một lần thôi, sau khi ra ngoài," y bị a nói, "Muội cũng đã chết rồi."

"Thực xin lỗi, sư huynh...Thực xin lỗi..." Diệp Huyền chỉ có thể không ngừng lặp đi lặp lại câu nói này.

Nhìn nàng áy náy thê lương như vậy, Minh Vi đạo quân sao có thể nhẫn tâm tiếp tục bức bách nàng. Y nặng nề thở dài, từ trong tay lấy ra một cái ngọc giản: "Thôi, vật này là ta vì muội mới lấy ra, muội giao cho Tạ Diễm đi."

Diệp Huyền nhận lấy, trên ngọc giản đề ba chữ Cửu hồi quyết, đây là bộ pháp đầu tiên nàng chưa từng nghe tới.

"Cửu hồi quyết này là bí quyết bất truyền của Thương Lan phái, bởi vì điều kiện tu luyện rất khắc nghiệt nên rất ít đệ tử biết phương pháp này." Minh Vi đạo quân giải thích, "Phương pháp này chỉ có người tu vi bị phế mới có thể tu luyện. Để tu luyện phương pháp này cần tái tạo lại tâm mạch, khôi phục Tử Phủ. Chỉ là phương pháp này tu luyện không dễ, cần phải có nghị lực thật lớn mới có thể thành công." Y dừng một chút, "Tạ Diễm có thể ở trong đám thuộc hạ của Huyết U Ma Tôn sống đến bây giờ, nhiều đây không làm khó được lắm."

"Sư huynh..." trên mặt Diệp Huyền đầy vẻ kinh hãi cùng không thể tin, Minh Vi đạo quân lấy thân phận chưởng môn đem đạo pháp của Thương Lan phái cho người khác phái tu luyện, hơn nữa người kia lại là Ma Môn tu sĩ, hành động này có thể nói là kinh thế hãi tục. Có Cửu hồi quyết này, cho dù tu vi của Tạ Diễm có bị phế thì sau này cũng sẽ có hy vọng khôi phục. Minh Vi đạo quân có thể nhượng bộ lớn như vậy cũng chỉ vì yêu thương người sư muội là nàng, không đành lòng nhìn nàng chịu khổ sở.

"Ta chỉ có một điều kiện duy nhất," Minh Vi đạo quân nghiêm mặt nói, "Mặc kệ sau này Tạ Diễm có thể khôi phục hay không, mọi cũng không được tự phế tu vi. Nếu mọi lập lời thề tâm ma, huynh sẽ để mọi mang theo Cửu hồi quyết đi tìm hãn."

Nghe xong những lời này, áy náy trong lòng Diệp Huyền càng thêm sâu, "Được," nàng làm theo điều kiện của Minh Vi đạo quân lập lời thề. Sau khi lập xong Minh Vi đạo quân quả nhiên giữ lời nhường đường. Đến lúc phải đi thì nàng bỗng nhiên dừng lại.

Diệp Huyền biết lần này từ biệt sư huynh, cơ hội gặp lại xa vời cực kỳ. Kế hoạch của nàng là sau khi giả bộ giết chết Tạ Diễm sẽ mang Tạ Diễm rời đi. Phần lớn tu sĩ đều ở Đông Dương châu, nếu chuyện Tạ Diễm mất đi tu vi bị đám kẻ thù của hãn biết được, hai người bọn họ vĩnh viễn sẽ không có ngày lành, cho nên nàng vốn định đi Tây Hoa châu. Tây Hoa châu cùng Đông Dương châu cách nhau một vùng biển rộng mênh mông, muốn quay về không phải là chuyện dễ dàng, mà Minh Vi đạo quân thân là chưởng môn của một phái, mỗi hành động đều có vô số người nhìn chăm chú, cũng không thể đến phía tây.

"đi đi," Minh Vi đạo quân mỉm cười nói, "Chỉ mong một ngày kia mọi có thể trở lại thăm nhà, thăm lão nhân như tam một chút," y vươn tay, giống như khi Diệp Huyền vẫn còn làm một tiểu cô nương, xoa nhẹ trên đỉnh đầu mềm mại của nàng, "đi thôi, mọi tìm hãn nhiều năm như vậy, hãn cũng đợi mọi nhiều năm như vậy, đây là lúc hai người có thể ở bên nhau."

#

"Trì nhật giang sơn lệ, Xuân phong... ừm, xuân phong..."

"Xuân phong hoa thảo hương." Nữ tử cầm sách khẽ vỗ trên đầu tiểu nam hài, "Xú tiểu tử, biết ngay là đệ không tập trung."

"Ha ha ha..." bọn nhỏ ở dưới vui vẻ nở nụ cười, "A Thành bị Huyền tỷ tỷ bắt được rồi"

Mặt tiểu nam hài kêu A Thành đỏ lên, đang định cãi lại, bỗng nhiên thấy một nam tử mặc huyền y từ phía xa tới, liền vội vàng kêu: "Đừng cười nữa! Đại ma đầu đến đây!"

Nghe được câu này, bọn họ lập tức giải tán. Đến khi Tạ Diễm tới gần, chỉ còn lại Diệp Huyền đang tức giận cầm sách, hận không thể ném lên đầu cái tiểu tử thú vị A Thành kia: "Đáng giận, lại để cho bọn chúng kiếm cơ lười biếng."

"Bọn chúng nói huynh thế nào?" Tạ Diễm thả giỏ trúc trong tay xuống, thuận thế ôm lấy thắt lưng Diệp Huyền. Kỳ thật hắn sớm đã nghe được, chẳng qua là cố ý đùa Diệp Huyền.

Diệp Huyền quả nhiên trưng ra vẻ mặt đau khổ: "Cái kia... Kỳ thật mọi người cũng không nghe rõ... ha ha ha."

Nàng đúng là hồi hận đến mức xanh ruột, nàng và Tạ Diễm vừa đến cái thành nhỏ tên Thạch thành này không bao lâu. Linh khí ở Tây Hoa châu không thể so với linh khí sung túc ở Đông Dương châu, tu sĩ rất thưa thớt, đa số đều ẩn cư trong thạch động, một bộ rời xa trần thế. Trong Thạch thành đều là người bình thường, Tạ Diễm hiện tại đã mất hết tu vi, thành này phong cảnh như tranh vẽ, rất thích hợp để bọn họ định cư.

Ở chưa được vài ngày, Diệp Huyền liền trở thành đầu lĩnh của mấy đứa trẻ trong phố. Bởi vì nàng là tu sĩ, trên người có một cỗ tiên khí xuất trần, những người lớn trong thành đều không dám đến gần nàng, ngược lại mấy đứa nhỏ lại thích tới chỗ nàng náo loạn. Bởi vì rảnh rỗi nên nàng đến trường tư thục dạy những đứa trẻ này đọc sách viết chữ. Đám tiểu tử choai choai này đều rất nghịch ngợm, có một lần Tạ Diễm tới đón Diệp Huyền về nhà, bị

bọn chúng nhìn thấy, vậy là tên tiểu tử A Thành liền lớn tiếng hỏi nàng: "Huyền tử tử, người nọ là ai vậy?"

"hả, Diệp Huyền thuận miệng nói, "hả là cái đại ma đầu."

Đây chỉ là lời nói đùa, không nghĩ tới đám con nít kia lại coi là thật. Tuy nói trước kia Tạ Diễm đúng là một đại ma đầu, nhưng bây giờ có thể nói là vô hại, cũng không biết những tiểu quỷ nghịch ngợm đó như thế nào vừa nhìn thấy Tạ Diễm là giống như chuột thấy mèo, chạy trốn thật nhanh.

Nàng nào biết rằng Tạ đại ma đầu ở sau lưng nàng uy hiếp đám con nít kia. Từ khi trở thành tiên sinh của cái trường tư thục bỏ đi đó, A Huyền cả ngày đều không có ở nhà, thời gian dành cho hắn cũng ít đi. Quá đáng hơn là, đám xí tiểu tử đó còn đối với A Huyền không lớn không nhỏ, kéo tay nàng còn chưa tính, vậy mà còn có một tên gan lớn bằng trời dám nói sau khi lớn lên muốn lấy nàng!

Tạ Diễm thật sự cảm thấy rằng chính mình cần phải tuyên thệ chủ quyền. Sau khi hắn mất đi tu vi, lệ khí bạo ngược do bí quyết luyện hồn gây ra cũng đã biến mất hơn phân nửa. Mặc dù hiện tại hắn sẽ không ra tay giết những đứa nhóc chướng mắt đó, nhưng bày ra sắc mặt cho bọn chúng xem thì không thể thiếu. Hơn nữa như hiện tại chẳng phải rất tốt sao? Chỉ cần mình vừa đến, đám xí tiểu tử kia lập tức giải tán, mình có thể thuận lý thành chương mang A Huyền về nhà.

Hắn tự nhiên sẽ không nói chuyện này cho Diệp Huyền, ngược lại cười nói: "Huỳnh làm hoa đào cao, muội muốn ăn không?"

Ánh mắt Diệp Huyền lập tức phát sáng lên: "Muốn!"

Tu sĩ không cần ăn ngũ cốc, nhưng có thể nhàn hạ thoải mái thưởng thức mỹ thực, có sao lại không làm. Diệp Huyền từ nhỏ đến giờ đều rất thích ăn đồ ngọt, Tạ Diễm vì sở thích của nàng mà khi còn ở Hành Nam thành đã khổ luyện tài nấu bếp, làm ra đủ loại điểm tâm mỹ vị. Hai người bọn

họ đi trên con đường nhỏ trong Thạch thành, Diệp Huyền nghĩ đến trong nhà còn có mỹ thực đang chờ đợi mình, không khỏi liên tục thúc giục: "Mau mau mau, chúng ta nhanh chút về nhà."

Tạ Diễm cười nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé trong tay mình: "Được, về nhà."

hắn đã bao nhiêu năm chưa được nhìn thấy A Huyền nở nụ cười thuần khiết như vậy? Cảnh tượng đã từng thoáng xuất hiện trong những giấc mơ nay đã trở thành hiện thực. Cho dù hiện tại hắn không có tu vi, chỉ làm một người bình thường, muốn khôi phục như trước không biết còn phải mất bao lâu, nhưng đây lại là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của hắn.

"A Huyền," hắn quay mặt sang nhìn Diệp Huyền, ôn nhu nói, "Chúng ta sinh một đứa trẻ đi."

không biết Tạ Diễm đã đưa ra cái yêu cầu này bao nhiêu lần rồi. Lúc trước yêu cầu là vì đó là ánh sáng duy nhất mà một kẻ rơi vào tăm tối như hắn muốn giữ lấy, cho dù là hiếp bức hay là xâm phạm, hắn đều không quan tâm. Nhưng tại giờ khắc này, trên mặt hắn vẫn nở nụ cười như cũ, nhưng tâm tình thì đã không còn như trước

"Được." Diệp Huyền mặt mày cong cong, trong ánh mắt tựa như mang theo một trời ánh sao, "Huynh thích nam hài hay là nữ hài?"

"Muội thích cái gì huynh sẽ thích cái đó."

"Hừ, miệng lưỡi trơn tru."

"Huynh nào có, hay là... Muội muốn về nhà làm một lần?"

"Lưu manh!"

... Bọn họ đi càng lúc càng xa, dư âm vẫn còn phiêu dang ở trong không khí, cuộc sống cứ trôi qua vui vẻ, hạnh phúc như vậy, như vậy, hạnh phúc.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 18: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (18)

"Tiểu Huyền, tỉnh lại đi."

Diệp Huyền mở to mắt, nhìn những tia ánh sáng yếu ớt xuyên qua màn cửa - - - trời sắp sáng. Nàng hơi giật giật cơ thể tê mõi, Tạ Diễm giống như một con bạch tuộc quấn trên người nàng, bàn tay to từ phía sau ôm chặt eo nhỏ, cây gậy thịt tuy đã mềm xuống nhưng vẫn to lớn còn đang ở trong máu huyết, theo động tác của nàng, lập tức liền có một cổ trọc dịch ấm nóng chảy ra.

"Ừm..." Tạ Diễm còn đang trong giấc mộng, mơ mơ màng màng nhận thấy Diệp Huyền hình như muốn đứng dậy, bàn tay to đem nàng ôm chặt hơn, đầu chôn trong hõm vai Diệp Huyền, bất mãn chà chà bên gáy nàng, "Đừng đi, A Huyền... Ân... thật là mềm..."

Tuy cả người Diệp Huyền đều đau xót nhưng nghe được lời lầm bầm như đứa trẻ của hắn thì không khỏi nở nụ cười. Nàng vươn tay khẽ vuốt vuốt hai má Tạ Diễm. Vẻ bề ngoài của hắn tuấn mỹ mà kiên nghị, đầu ngón tay sờ lên vết sẹo trên mặt, bề ngoài vết sẹo thô ráp, vốn dĩ nên rất đáng sợ, nhưng ở trong mắt Diệp Huyền lại cảm thấy gợi cảm mê người.

Chỉ vì người này là Tạ Diễm, cho nên tất cả của hắn đều đáng yêu. Sâu trong lòng Diệp Huyền là tình yêu sâu đậm, khi giữa bọn họ rất cuộc không còn trở ngại nào thì không hề giữ lại bộc phát ra, cùng với tình

cảm Tạ Diễm dành cho nàng hòa quyện vào nhau, khiến cho hai người bọn họ không có lúc nào là không dính sát vào nhau triền miên.

Trong lòng Diệp Huyền mềm mại, lại kì lạ không đáng nghĩ, rốt cuộc phần cảm tình này đến từ chính nguyên thân do "Cộng hưởng tình cảm", hay là của chính nàng?

Nếu như là trước kia, nàng căn bản sẽ không hề nghi ngờ gì. Học viện xuyên qua phát hành chức năng "Cộng hưởng tình cảm" trong hệ thống thì đã gần trăm năm, vô số thí sinh thông qua chức năng này lần lượt xuyên qua các thế giới, gần như có rất ít chuyện phát sinh ngoài ý muốn. Đến tận cùng là tại sao mỗi thí sinh xuyên qua đều phải cùng nguyên thân sinh ra "Cộng hưởng tình cảm"? Mỗi sinh viên trong học viện xuyên qua trước khi nhập học đều phải học một khóa này.

Thế giới Diệp Huyền ở được xưng là thế giới chủ. Ở trong thế giới chủ lại sinh ra vô số thế giới con.

Cái gọi là thế giới con chính là sự kết hợp giữa suy nghĩ cùng với tâm nguyện của con người mà tạo ra. Thông qua suy nghĩ của con người xây dựng ra thế giới, cộng thêm vô số tâm nguyện mới chân chính trở thành một thế giới con. Giống như một cuốn sách, sau khi người tác giả hoàn thành nó, có được một độc giả đầu tiên thưởng thức nó, thì ngay lập tức nó được cộng thêm một phần tâm nguyện, mà có càng nhiều người đọc sách thì năng lượng của tâm nguyện được tăng lên, mà thế giới hình thành từ cuốn sách này càng thêm vững chắc.

Thế giới con tồn tại dựa vào thế giới chủ nhưng lại độc lập với thế giới chủ. Chúng có quy luật vận hành và quỹ tích phát triển riêng, sau khi cái gọi là nội dung vỡ kịch kết thúc, thế giới đó cũng sẽ không biến mất, mà sẽ dựa theo quy luật bình thường tiếp tục phát triển. Chỉ cần thế giới không bị sụp đổ thì nó có thể phát triển từ thời đại phong kiến đến thời hiện đại.

Mà thế giới con ở dưới tình huống nào sẽ bị sụp đổ?

Nguyên nhân có rất nhiều loại, trong đó loại phổ biến nhất, chính là cư dân thực sự của thế giới biết được sự tồn tại của người xuyên qua. Đây là nguy cơ có thể dao động trụ cột của thế giới, tất cả học viên trước khi tham gia đều sẽ được dặn dò một lần lại một lần một, tuyệt đối không thể làm bại lộ thân phận xuyên qua của mình.

Tại sao phải "Cộng hưởng tình cảm"? Đó là bởi vì sau khi chịu ảnh hưởng của chức năng Cộng hưởng tình cảm thì học viên mới có chung cảm tình với nguyên thân, như vậy mới sẽ không tồn tại nguy hiểm làm lộ thân phận.

Nhưng Diệp Huyền sử dụng cái gọi là hệ thống mới, ngay từ đầu có đủ loại điểm đáng ngờ. Lại càng không cần phải nói rằng thế nhưng đã hai lần xuyên đến thế giới tu tiên - - - trừ bỏ nguyên nhân bại lộ thân phận xuyên việt giả, nếu xuyên việt giả nhiều lần xuyên qua cùng một thế giới cũng có khả năng làm cho thế giới đó sụp đổ.

Diệp Huyền từng muốn thử thông qua Trương Diễn để biết rõ ràng chân tướng, nhưng hơn một ngàn năm trước Trương Diễn đã phi thăng tiên giới. Tuy rằng trong Thương Lan phái có ngọc giản của hắn làm di ảnh, nhưng về chuyện của hắn chỉ có vài lời linh tinh. Về phần đạo lý của hắn chính là một cái Diệp Huyền khác, chỉ nhắc tới nàng họ Diệp, phi thăng cùng Trương Diễn. Còn tướng mạo, căn bản không hề có miêu tả.

Chuyện này quả thực quá mức trùng hợp, có thể sẽ khiến cho người dân thật sự ở thế giới này hoài nghi. Hai cái Diệp Huyền trước sau bộ dạng lại giống nhau như đúc, cố tình các tu sĩ cấp cao sẽ phải để lại ngọc giản ở Thương Lan phái làm di ảnh, nhưng di ảnh của Diệp Huyền khác lại thất lạc rồi. Việc Trương Diễn phi thăng đã cắt đứt con đường để Diệp Huyền tìm tòi chân tướng, nàng chỉ có thể mang đầy nghi hoặc tiếp tục nhiệm vụ.

Nàng bây giờ có thể khẳng định, Cố Dân Thành lừa nàng sử dụng hệ thống mới nhất định là có mục đích. Cố Dân Thành rốt cuộc là muốn làm cái gì? Diệp Huyền chỉ làm một thợ viên bình thường, thật sự thì không có gì đáng giá để hắn mưu đồ.

Ký ức về lúc đó đã có chút mơ hồ, Diệp Huyền chỉ nhớ rằng nàng vờ như ám sát Tạ Diễm, thực ra là muốn phế bỏ tu vi của hắn. Vốn dĩ tất cả đều thuận lợi, nhưng bởi vì một câu của Tạ Diễm khiến nàng hoảng hốt, "Tiểu Huyền, tỉnh lại đi... Tiểu Huyền, tỉnh lại đi..." Có một giọng nói ở bên tai nàng nói không ngừng, Diệp Huyền cho đến sau này mới nhớ - - đó là giọng nói của Cố Dân Thành.

"Tỉnh?" Thanh âm hơi khàn khàn của nam nhân cắt ngang suy nghĩ của Diệp Huyền, hơi thở ấm áp thổi bên gáy nàng, Tạ Diễm mở miệng ngậm vành tai trắng nõn, cơ hồ là trong nháy mắt, gân thịt trong đâm huyết liền trở nên cứng rắn.

"Đừng làm rộn..." Diệp Huyền oán trách hất bàn tay đang duỗi đến trước ngực nàng làm loạn ra, "Sáng nay mọi người phải đến trường tư thực."

Tạ Diễm vốn dĩ cũng không nghĩ muốn ép buộc nàng nhưng nghe được câu này hắn lại ôm nàng chặt hơn. Bàn tay to nắm lấy hai luồng cao ngất mềm mại xoa nắn, đầu vú còn sưng đỏ bị hắn dùng hai ngón tay chà sát, rồi lại kéo lại bóp biến đổi thành đủ loại hình dạng, bị chà đạp càng khiến đầu vú thêm quyến rũ. "Hôm nay không được đi tư thực, mọi người bây giờ cũng không ở bên huynh." Hắn hôn môi Diệp Huyền, kéo đầu lưỡi trơn mềm ngậm vào trong miệng, vừa bực bội lắm lắm, vừa không cho phép cự tuyệt đem nước bọt đưa vào trong miệng Diệp Huyền, để cái miệng nhỏ nhắn đang thở gấp kia nuốt toàn bộ vào.

Diệp Huyền dở khóc dở cười, nàng bị Tạ Diễm làm cho thở hồng hộc, sớm đã mềm nhũn cả người, chỉ có thể hèn hạ đẩy đẩy cái đầu của Tạ

Diễm đang chôn trước ngực: "Quý ngài thơ, ân... Ha a, ngay cả dấm chua của mấy đứa trẻ cũng ăn... Ủ, huynh đè nặng muội..."

Tạ Diễm ngẩng đầu, môi mỏng rời khỏi tuyết nhũ mang theo một sợi chỉ bạc dâm mỹ thật dài, hãncâu môi cười, cố ý khàn giọng nói: "Vậy muội ở phía trên được không?"

Diệp Huyền chịu không nổi nhất là hãncổ ý trêu chọc, hoa huyết cuộn cuộn không ngừng mà trào ra mặt nước, cơn thịt vừa căng vừa nóng lại vừa cứng, còn ra vẻ bình tĩnh ở trong tiểu huyết không nhúc nhích. Có điều Diệp Huyền cũng có biện pháp dạy dỗ Tạ Diễm, "Được," nàng lộ vẻ cười cười, trong đôi mắt ngập nước như đang chứa một vũng xuân tuyền, sóng mắt lưu chuyển bắn ra vô số mị hoặc. Chân hỏm lấy thắt lưng Tạ Diễm, cọ xát trên hông nam nhân. Tạ Diễm bị nàng trêu chọc từ cổ họng tràn ra một tiếng hừ hệt hì bỗng nhiên nàng hung hăng kẹp một cái, mị thịt thắt chặt cơn thịt của Tạ Diễm, cơn thịt kịch liệt chấn động, quy đầu giật giật ngay lập tức bắn ra.

Tạ Diễm vội vàng bảo vệ tinh quan mới không có hoàn toàn tước vũ khí đầu hàng. hãncúi đầu nhìn nơi mình và Diệp Huyền kết hợp chặt chẽ, miệng huyết trắng hồng đang ngậm gậy thịt của hãngiống như đứ trẻ đang bú sữa, có dịch thể trắng đục chậm rãi từ cái miệng nhỏ nhắn chảy xuống. Diệp Huyền dương dương đắc ý nhìn hã, còn có chút khiêu khích nhướn nhướn mày: "Cho dù muội muốn ở phía trên, nhưng Cửu ca huynh có lẽ là đã không được."

sự thật chứng minh, lời không thể nói với nam nhân nhất chính là hãncông được. Rất nhanh, Diệp Huyền sẽ biết Tạ Diễm rốt cuộc có được hay không.

Khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trong chăn, eonhỏ bị nhắc lên, Diệp Huyền bị bắt nâng hông nhỏ thật cao, nghênh đón nam nhân phía sau cuồn mãnh làm. Miệng huyết buộc chặt đến cực hạn, gian nan phun ra hút vào cơn thịt

tựa hồ vĩnh viễn cũng sẽ không mệt mỏi. Tạ Diễm càng làm càng hưng phấn, côn thịt đâm sâu vào trong bụng nữ nhân, chỉ chừa một cặp tinh hoàn dán chặt bên ngoài đâm huyết, đem cửa huyết của Diệp Huyền đánh đến đỏ một mảnh. Dâm thủy bên trong Diệp Huyền bị cự vật khuấy đảo chơi đùa không ngừng lắc lư, mãnh thú hung hăng một lần lại một đâm mạnh vào vách tường trong tử cung, nàng chỉ có thể vô lực cầu xin: "không... Tha cho muội, muội sai lầm rồi... Cứu ca, ừm... Muốn hồng rồi... Cũng bị đâm đến chết rồi, a... A..."

Hoa huyết lại phun ra một cổ dịch nóng, tất cả đều phun lên quy đầu, cả người Tạ Diễm run lên, hoa huyết cao trào liều mạng thít chặt thiếu chút nữa khiến hân bản ra ngoài. "Tiểu dâm huyết, phun nhiều nước như vậy..." hân liên tục đánh lên cặp mông mềm mại của nữ nhân, ở bên tai nàng dồn dập thở dốc, "Đừng sợ... nếu như muội bị cắm đến chết, ai tới sinh con cho huynh... Đến đây," hân ôm lấy Diệp Huyền, "Chúng ta đến bên cửa sổ làm."

Cửa sổ ở ngay bên cạnh giường, Tạ Diễm đẩy cửa sổ ra, trời đã sáng, không khí buổi sáng mang theo sương sớm, cách tường viện, loáng thoáng có thể nghe được tiếng rao bán của các cửa hàng, tiếng người bán hàng hàng rong đẩy xe ma sát với đường đá... Thành này đã tỉnh giấc, một ngày làm việc mới sắp bắt đầu, trong một cái sân nhỏ, một đôi nam nữ vẫn còn tiếp tục triển miên lửa nóng.

Diệp Huyền bị Tạ Diễm đặt ở trên cửa sổ để hai tay nàng chống tại song cửa sổ bị còn Tạ Diễm thì đứng phía sau làm nàng. Hơn nửa cơ thể trần truồng đều lộ ra ngoài, dọc theo đường cong tấm lưng nhu mỹ đi xuống, hai bầu ngực trắng nõn vênh lên thật cao. Nếu có người đứng ở trong viện liền có thể nhìn thấy mông nõn của nữ nhân cùng với giữa đùi lộ ra một đoạn côn thịt sẫm màu của nam nhân và vùng rùng rậm đen nhánh cứng rắn.

Nàng ừ a a hừ nhẹ, âm thanh nức nở uyển uyển giống như hót của chim yến, mềm mại quyến rũ như muốn chui vào lòng người: "Nha... Ừm a, Cứu

ca...thật nhanh, muốn té xuống... A, đừng, đừng cảm sâu như vậy..." đã bắn ra mấy lần, nam nhân trều cảm nhện hàng hơn rất nhiều. Diệp Huyền bị đại bổng giữa hai chân làm cho cả người nhũn ra, khoái cảm lan ra khắp người, ngay cả sợi tóc cũng cảm thấy sáng khoái.

Nàng thoả mái híp mắt, Tạ Diễm nhìn gương mặt nhónhắn tinh xảo ửng hồng, hôn môi nàng, lại nuốt lấy nước bọt trong miệng nhỏ: "Bảo bối, phu quân làm nàng thoả mái không?"

"Thoả mái..." Tiểu nữ nhân ngoan ngoãn trả lời

"Thích phu quân cảm mạnh một chút, hay nhẹ một chút?"

"Ừ, a... Đều thích..."

"thật là một toa nhi dâm đẳng," Tạ Diễm cười nhợt sờ sờ môi nhỏ Diệp Huyền, quả nhiên cả bàn tay đều dính dính, "Cửa sổ đều bị dâm thủy của nàng làm ướt."

"Lưu manh," Diệp Huyền phồng má đấm nhẹ lên người Tạ Diễm lại bị bắt được đè xuống giữa hai chân. Nàng đỏ mặt cảm nhận cơn thịt lửa nóng đang ra vào vào, trên thân gậy đều là dâm dịch, gậy thịt vừa thô vừa lớn, một tay nàng nắm không hết.

"Huynh lưu manh, muội không vui sao?" Tạ Diễm thấy dáng vẻ ngại ngùng của nàng, cảm thấy càng thêm thoả mái, "rõ ràng là muốn ăn cơn thịt lưu manh. Ừ? Có phải hay không?"

Diệp Huyền cắn môi ngượng ngùng đáp lời, bị nam nhân làm cho chân mềm mà tâm cũng mềm, cuối cùng ôm cổ hắn, cũng không biết mình đã nói bao nhiêu dâm từ phóng dăng: "Muốn ăn... Muốn ăn cơn thịt của phu quân, còn muốn ăn trọc dịch của phu quân... Ừ, còn muốn... Còn phải sinh con cho phu quân..."

"Ngoan," mắt thấy Diệp Huyền lại sắp cao trào, Tạ Diễm cũng không tiếp tục nhẫn nại, "Mau mở rộng tiểu âm huyết của muội ra, ngoan ngoãn để phu quân bắn vào cho muội sinh cực cứng," lỗ hổng trên quy đầu mở ra, bắn trọc dịch trắng đục nóng bỏng thẳng vào tử cung của Diệp Huyền. Trong cơ thể nàng liên tục run rẩy, run run phun ra một lượng lớn dịch âm thủy.

Lúc này trời đã sáng hẳn, cả người Diệp Huyền ẩm ướt dính dính bị Tạ Diễm ôm từ cửa sổ xuống, vô lực để hẳn tùy ý ôm chính mình đi tắm rửa.

"Cửu ca," nàng thoả mãn híp mắt, cảm nhận bàn tay to ở trên người mình di chuyển mang theo sự dịu dàng, "Muội muốn nhưng... vẫn không mang thai được..."

Hiện tại dù sao nàng vẫn là tu sĩ có tu vi cao, tu sĩ bình thường chỉ mới ở giai đoạn nguyên anh thôi cũng đã rất khó mang thai, lại càng không cần phải nói đến Diệp Huyền đã là Hóa Thần đạo quân. Diệp Huyền muốn cùng Tạ Diễm có một đứa trẻ, nhưng nàng thật sự... có thể mang thai cực cứng của bọn họ được sao?

"côn nương ngọc," Tạ Diễm ở trên trán nàng hôn một cái, khoe miệng không có ý tốt cười cười, "Nếu vẫn chưa mang thai, huynh làm muội thêm vài lần, giữa ban ngày làm, buổi tối cũng làm, cuối cùng cũng sẽ có."

Diệp Huyền bị hấn háo đỏ mặt, chỉ có thể oán hận nhìn chăm chăm hẳn: "Huynh, huynh... Sắc lang!"

"Chẳng lẽ huynh nói không đúng?" Tạ Diễm ôm tiểu nữ nhân vào trong ngực, lúc nói chuyện, bàn tay to lại từ đùi ngọc đưa vào miệng huyết còn chưa khép lại, "Chi bằng hiện tại huynh lại làm thêm một lần, nói không chừng liền có thể mang thai."

"Ừm,..." Diệp Huyền đưa tay đẩy hẳn nhưng sao có thể trở thành đối thủ của con sói này. Rất nhanh, trong làn hơi nước lượn quanh liền vang lên tiếng rên rỉ thở dốc âm mỹ, một ngày này, còn rất dài...

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 19: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều 19

Trời vừa vào đông, bỗng nhiên xuất hiện một trận tuyết lớn. Những bông tuyết này tựa như những đám lông ngỗng bông bành giữa không trung, nhẹ nhàng. Trong vòng một đêm, phố lớn ngõ nhỏ đều được bao phủ trong một lớp tuyết trắng. Hồng mai trong thành Bình Hải lặng yên nở rộ, ngàn dặm ngát hương hoa, trắng đỏ hòa cùng với nhau, biến thành nhỏ trở nên mỹ lệ như chốn tiên cảnh.

Trong thành, cây mai nở đẹp nhất là ở biệt trang Quy Viên. Chủ nhân mới của biệt viện đó họ Tạ, nửa năm trước mang theo thê tử đang có thai đến Bình Hải, thường ngày đều ru rú trong nhà, rất ít khi tiếp xúc với người khác. Đôi vợ chồng này đúng là Tạ Diễm và Diệp Huyền, bởi vì trong thành Bình Hải linh khí tràn đầy, Tạ Diễm ngàn chọn vạn tuyển mới chọn trúng trang viên này làm nơi để thê tử lâm bồn. Cách đây không lâu, tu vi của Tạ Diễm đã tiến vào Kim Đan kì mà đứa bé đầu tiên của hắn và Diệp Huyền vào mùa đông năm nay cũng đã cất tiếng khóc chào đời.

Diệp Huyền ôm đứa bé phần điều ngọc trác còn nằm trong tả đứng dưới tàng mai, nhìn tuyết rơi. Có một bông tuyết nhỏ rơi vào trên má mềm mại của đứa trẻ sơ sinh, có lẽ là cảm thấy mát mát nên đứa bé cau cái mũi nhỏ, miệng hơi mở ra, vẻ mặt như muốn khóc. Diệp Huyền vội vã ôm con trai, nhẹ nhàng vỗ vỗ trên vầng trán vẫn còn tóc máu: “A Chiêu ngoan... mau

mau ngủ nha...” Bàn tay của mẫu thân mang theo mùi sữa thơm an ủi A Chiêu, cu cậu phát ra vài tiếng ùng ục không rõ, sau đó đi vào giấc ngủ.

”Để ta ôm nó cho.” Tạ Diễm ôm lấy con trai, tay phải ôm lấy thắt lưng thê tử cùng nhau vào nhà.

”Ừ.” Diệp Huyền nhìn Tạ Diễm nhẹ nhàng đặt con trai vào trong nôi, nhìn gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu im lặng ngủ, trong lòng nàng là một mảnh mềm mại. Ngoài phòng trời đông giá rét, trong phòng thì ấm áp như xuân. Không chỉ địa long khiến lòng nàng trở nên ấm áp mà còn có hai người nàng yêu nhất bên cạnh. Nàng dựa đầu vào vai Tạ Diễm, bàn tay to của hắn không nhẹ không nặng vỗ về mái tóc như gấm của nàng, “Nha...” Bàn tay to lướt qua đuôi tóc, không cẩn thận chạm phải ngực nàng, cả người nàng run lên, nhẹn không được duyên dáng kêu ra tiếng.

”Ngực lại căng?” Tạ Diễm hơi nhếch mày.

Diệp Huyền đỏ mặt gật gật đầu, từ khi nàng mang thai, bộ ngực bởi vì có sữa mà căng phồng lên rất nhiều. Sữa nhiều, ngực cũng lớn hơn, một đôi tuyết nhũ ngọc đào vốn dĩ đã cao ngất lại hơi vểnh lên, bây giờ lại càng thêm châu tròn ngọc sáng, cho dù không cởi áo, lúc đi lại bầu ngực cũng hơi đung đưa, khiến Tạ Diễm thường xuyên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. A Chiêu từ nhỏ đã có thiên phú dị bẩm, vẫn còn trong tả lót mà đã có thể hấp thụ linh khí, đối với sữa của mẫu thân cu cậu cũng không cần lắm. Ngực Diệp Huyền căng phồng khó chịu, chỉ có thể để cho Tạ Diễm hút sữa dư ra ngoài.

Tạ Diễm rõ ràng là chiếm tiện nghi, vậy mà hắn còn ra vẻ miễn cưỡng, bàn tay to khê chạm vào đầu vú nặng trĩu của tiểu nữ nhân, Diệp Huyền kìm lòng không đành cả người run lên, yếu đuối ngã vào trong lòng hắn: “Cứu ca, thiệp muốn...”

Tạ Diễm hôn môi nàng, thấp giọng cười hỏi: “Muốn cái gì?”

Diệp Huyền cúi đầu, bàn tay nhỏ bé kéo lấy vạt áo trước ngực hẩn vẽ vòng tròn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, hai cánh môi phẩn hồng phun ra lời nói vừa lớn mật vừa dâm dăng: “Muốn Cữu ca ăn vú của thiếp, ưm... Hút sữa của thiếp...”

”Bảo bối ngoan, đều theo lời nàng.” Hẩn cười cười mở cổ áo của nàng ra, hai con thỏ ngọc trắng nõn không kịp chờ đợi nhảy ra, trước ngực đã tiết ra không ít sữa, Tạ Diễm đè hai đầu vú lại nhẹ nhàng nhào nặn, Diệp Huyền ưm một tiếng, một dòng sữa trắng đục phun ra, vẽ thành một đường cong dâm mỹ trong không trung.

”Vật nhỏ, nàng thật giống như đứa bé làm từ nước.” Tạ Diễm đưa lưỡi ra liếm sữa trên đầu ngón tay, cúi đầu, môi mỏng mím một cái, liền ngậm quả anh đào đang dựng thẳng trên đỉnh tuyết phong.

”A...” Diệp Huyền run rẩy nằm trong lòng hẩn, sữa chảy ra cuồn cuộn không ngừng, trong tiếng liếm hút của hẩn, hạ thân của nàng đã là một vùng ngập lụt. Tạ Diễm vừa hút vừa nắm lấy bên còn lại chà xát, để thể tử có thể thoải mái hơn một chút. Sau khi hút xong đầu vú bên trái, hẩn lại dùng đầu lưỡi liếm toàn bộ phần ngực đó một lần, mới vừa lòng nhả ra.

Bên trái đã thoải mái, nhưng bên phải vẫn còn khó chịu, Diệp Huyền lắc lắc cái eo nhỏ năn nỉ Tạ Diễm, cặp mắt to tràn ngập hơi nước mênh mênh: “Cữu ca, còn có... bên phải cũng muốn...”

”Nhìn bộ dáng dâm dăng này của nàng xem,“ Tạ Diễm nắm lấy cằm của thể tử, kéo cái lưỡi thơm tho của nàng ra ngoài quấn quýt mút một vòng, mới không nhanh không chậm cầm nhũ phong bên phải của nàng, “So với trước kia đã lớn hơn rất nhiều, một tay ta cũng nắm không hết,“ ngón tay thon dài dao động trên đỉnh núi, vẽ vòng tròn trên đầu vú phẩn hồng ẩm ướt, “Núm vú vẫn giống như tiểu cô nương vậy, mềm mại... Dâm huyết phía dưới vừa đụng vào sẽ phun nước, so với trước khi sinh con còn chặt hơn.”

Lời của hắn mặc dù cợt nhả, nhưng đúng là không sai. Sau khi Diệp Huyền, Tạ Diễm sợ làm nàng và đứa nhỏ bị thương, cho dù sau khi thai tượng ổn định là có thể sinh hoạt vợ chồng, hắn cũng chỉ dùng cái miệng nhỏ nhắn hay bàn tay mềm mại của thể tử để an ủi. Phụ nữ có thai rất mẫn cảm, Tạ Diễm khó chịu, Diệp Huyền làm sao lại không. Cái miệng nhỏ nhắn phía dưới đã lâu chưa nhận mưa móc, sớm đã khát lắm rồi. Đợi cho đến khi sinh A Chiêu xong và qua hai tháng nghỉ ngơi, hai người bọn họ mỗi ngày đều dính lấy nhau, ngay cả lúc cho con trai bú sữa, giữa hai chân Diệp Huyền vẫn còn ngậm lấy côn thịt chưa từng mềm xuống của Tạ Diễm, bên trong hoa huyết đều là dâm thủy ấm nóng.

”Phu quân...” Diệp Huyền ôm cổ Tạ Diễm, bộ ngực cao ngất cọ xát trong ngực hắn, “Xin chàng hãy dùng đại bồng dâm vào phía dưới đi, tiểu huyết phía dưới cũng ngứa ngứa mà...”

”Muốn phu quân hung hăng dâm?” Tạ Diễm nhếch mi, bàn tay tiến vào giữa hai chân thể tử gầy gầy.

”Ừ,“ tiểu nữ nhân ngoan ngoãn gật đầu, cái miệng nhỏ nhắn dưới hạ thân đã không nhịn được muốn ngậm chặt lấy ngón tay thon dài, “Muốn phu quân hung hăng dâm, đem A Huyền làm đến nát vụn... A...” cơ thể mềm mại phập phồng vắn vẹo theo động tác trều cầm của ngón tay, “Rất ngứa a, phu quân, phu quân...Thiếp muốn... A Huyền muốn phu quân làm A Huyền, muốn ăn côn thịt của phu quân...”

Tần suất trều cầm của ngón tay càng ngày càng nhanh, Diệp Huyền nắm chặt vạt áo của Tạ Diễm, trên gương mặt nhỏ nhắn là một màu đỏ sậm. Cả người nàng run rẩy kịch liệt, nước bọt chưa kịp nuốt từ khe miệng chảy xuống, dưới sự đùa bỡn của Tạ Diễm mà đạt cao trào. Tạ Diễm tách đùi ngọc ra, lửa nóng cứng rắn tiến quân thần tốc xông thẳng vào, dùng gậy thịt nghiền mài thịt ướt át bên trong hoa kính, quy đầu chạm vào tử cung, thậm chí có chút ác ý ma sát nơi đó. Cơ thể Diệp Huyền dưới sự đùa bỡn cả ngày lẫn đêm đùa bỡn của nam nhân đã trở thành vừa dâm dăng lại vừa

mẫn cảm. Trong dâm huyết lại phun ra một lượng lớn dâm thủy, đem vạt áo và quần của Tạ Diễm làm ướt.

Trước mắt nàng là một mảnh trắng xóa, hai chân yếu ớt đứng không vững. Tạ Diễm nâng cái mông nhỏ của nàng lên, vừa đi cắm thật mạnh vào bên trong. Cùng so sánh với người xụi lơ thành một bãi xuân thủy Diệp Huyền, hẳn thậm chí còn dư tinh lực chú ý con trai đang ngủ say trong nôi, thấp giọng cười nói: “Bảo bối, chúng ta lên trên giường làm, nếu đánh thức A Chiêu sẽ không tốt.”

Diệp Huyền hừ nhẹ bị Tạ Diễm đặt lên giường, đùa nghịch thành tư thế nằm úp sấp vênh mông nhỏ lên - - không biết vì sao, mấy cái đối tượng tiến công chiếm đóng trước giờ hình như đều rất thích làm nàng từ phía sau. Côn thịt ở trong dâm huyết khuấy đảo một vòng, lại kích thích Diệp Huyền phun ra một cổ dâm thủy. Tạ Diễm nằm hai bên mông thịt của thể tử, mở chân nàng ra hết cỡ, để cho côn thịt của mình có thể cắm vào càng sâu hơn, liên tục đâm tới tử cung. Tầm mắt của hắn vừa vịn rơi đúng chỗ nhục phùng bị chà đạp đến sưng đỏ của tiểu mỹ nhân, trong hoa huyết chứa không ít tinh dịch, có lẽ vì quá nhiều mà thỉnh thoảng lại có một ít tinh dịch chảy xuống tinh hoàn của hắn.

”Tiểu dâm oa...” Nam nhân vừa lẩm bẩm vừa cắn vành tai Diệp Huyền, Diệp Huyền không nhìn thấy mặt hắn, cho nên cũng không biết trên gương mặt tuấn mỹ là tình yêu say đắm đến điên cuồng - - vẻ mặt kia giống y như vẻ mặt của hắn trong những ngày tối tăm Diệp Huyền còn bị nhốt bên trong Thiên Diển giáo.

A Huyền vẫn cho là hắn đã trở lại bình thường, nhưng Tạ Diễm biết, chính mình sớm đã bệnh nguy kịch. Gần như mỗi thời mỗi khắc, hắn đều muốn nhốt A Huyền lại, muốn cột chặt nàng bên cạnh mình, vĩnh viễn chỉ có thể nhìn một mình hắn. Tất cả người xuất hiện bên cạnh A Huyền, cướp đi sự chú ý của A Huyền, hắn đều hận không thể đem từng tên từng tên ra giết chết, thậm chí... Thậm chí bao gồm con trai của bọn họ.

”Bảo bối dâm dăng... Phu quân giết chết nàng được không?... Ừ?” Hãn liếm hai má của thê tử, giọng nói nhỏ nhẹ như đang nói mê vừa ôn nhu lại triền miên “Làm chết nàng, xỏ xuyên qua tiểu dâm huyết... Làm đến khi nàng vĩnh viễn không thể bước ra khỏi cửa...”

” Ừ, ân a... Phu quân, làm chết thiếp... A, a... Phải đến, thật nhanh, a... A...” Hai mắt Tạ Diễm đỏ lên, tiếng rên rỉ mềm mại bên tai kích thích hãn càng thêm hung ác.

Thật muốn làm chết nàng... Có lẽ chỉ có khi hãn rời khỏi nàng, hãn mới có ngày không còn điên cuồng. Nhưng hãn làm sao có thể rời khỏi A Huyền, cho dù A Huyền luôn sẽ quan tâm người khác, cho dù trong lòng A Huyền không chỉ có một mình hãn, hãn cũng có thể làm ra vẻ ôn hòa vô hại, có thể nhịn xuống sự ghen tị không lúc nào biến mất- - chỉ cần là A Huyền thích, hãn có thể làm bất cứ điều gì.

”Thích không? Có thích ăn tinh dịch của phu quân hay không?”

”Thích... A, thích... Phu quân, bắn cho ta... A! - -” Diệp Huyền cao giọng hét lên, cơ thể run rẩy nghênh đón lửa nóng hãn phun vào trong hoa huyết. Cơ hồ là vừa bắn xong, gậy thịt của Tạ Diễm lại cứng rắn, cự vật trừu cảm liên tục không ngừng, Diệp Huyền liêu mạng lắc lắc đầu, “Không, không cần... Phu quân, A Huyền không cần...”

Nàng nũng nịu nức nở, lại bị nam nhân đặt dưới thân, càng tiến sâu hơn vào dâm huyết đang co rút. Bỗng nhiên, A Chiêu lớn tiếng khóc lên, Diệp Huyền ưỡn người lên đẩy đẩy Tạ Diễm: “A Chiêu, A Chiêu đói bụng.”

Tạ Diễm đành phải đem côn thịt rút ra, cả người trần truồng đi ôm con trai bởi vì đói mà khóc lớn. Vật cứng rắn của nam nhân bại lộ hoàn toàn dưới ánh nến, trên gậy thịt đỏ đậm dính đầy hỗn trọc dịch cùng dâm thủy. Hãn đặt con trai vào lòng Diệp huyền, tiểu tử kia ngủ thấy vị sữa ngọt

ngào trên người mẫu thân, mắt còn không có mở, liền đưa tay ôm lấy một bên vú tròn đầy bắt đầu ăn.

Tạ Diễm hừ một tiếng, tay trái nâng con trai để Diệp Hyên không phải mệt mỏi: “Nhanh như vậy đã có sữa?” Hắn ôm thê tử từ phía sau, nâng một chân của nàng lên, côn thịt liền chen chúc tiến vào.

”Ân a...” Diệp Huyên khẽ rên, hai luồng tuyết nhũ theo động tác trườn cảm của nam nhân không ngừng lắc lư. Tiểu tử trong ngực kia lại ăn đến ngon miệng, lại đâu biết rằng tiểu huyết của mẫu thân đang bị phụ thân trườn cảm, ngược lại bởi vì bộ ngực lay động mà khanh khách cười lên.

”Đúng là một tiểu tử ngọc không rành thế sự,“ Trong nháy mắt lòng Tạ Diễm như mềm nhũn ra, hắn néo néo vú đầy đặn của thê tử, “Khi nào thì lại có sữa?”

Diệp Huyên đỏ mặt nhỏ giọng trả lời: “Lần đầu tiên... Lần đầu tiên cao trào.”

”Tiểu dân đang...” Tạ Diễm căn lỗi tai của nàng thấp giọng trêu đùa, “Nói nàng là tiểu dân đang nàng còn không thừa nhận, Ừ?” A Chiêu trong ngực mở to mắt nhìn mẫu thân và phụ thân, bộ dáng vừa ngốc vừa đáng yêu. Tạ Diễm không khỏi cười nói, “A Huyên, nàng nói con của chúng ta có biết ta đang làm nàng hay không?”

”Nói loạn cái gì,“ Diệp Huyên yêu kiều đẩy hắn một phen, “A Chiêu còn nhỏ, làm sao có thể... Làm sao biết loại chuyện này.”

”Loại chuyện nào?” Tạ Diễm thấy nàng thẹn thùng, càng hăng hái hơn. Hắn đâm không ngừng vào chỗ mềm mại trong tiểu huyết, khiến cho thê tử không ngừng rên rỉ, lại trêu đùa con trai, “A Chiêu, phụ thân làm tiểu huyết của mẫu thân con, con có biết hay không?”

”Đừng, đừng nói bừa...” Nghe Tạ Diễm thế nhưng trước mặt con nói những lời hạ lưu này, Diệp Huyền xấu hổ mặt đỏ bừng, tiểu tử ngốc kia cái gì cũng không hiểu, chỉ thấy phụ thân cười với mình, tay nhỏ bé vỗ đến vui vẻ.

”Côn thịt của ta không phải là đang ở trong âm huyết của nàng?” Tạ Diễm lại trêu chọc tiểu nữ nhân vài câu, thấy nàng nghiêng đầu không chịu để ý chính mình, mới ôm lấy Diệp Huyền đi xuống giường, “A Chiêu cũng đã ăn no, muội cho nó vào nôi ngủ đi.”

Diệp Huyền còn đang ôm con trai trong lòng, Tạ Diễm nhẹ nhàng ôm mẹ con hai người, gậy thịt vẫn còn cắm ở trong hoa huyết âm mạnh, chờ A Chiêu được thả lại vào trong nôi nhắm mắt lại, Diệp Huyền lại bị lửa nóng của hắn làm cho cao trào thêm lần nữa.

”Phu quân, thật sự không được...” trong mắt của tiểu nữ nhân mang theo ánh nước cầu hắn, “A Huyền dùng miệng hút ra giúp chàng được không...?”

Tạ Diễm vẫn còn cứng rắn, nhưng cũng không đành lòng ép buộc thô tử. Hắn rút côn thịt ra, Diệp Huyền khéo léo nắm lấy côn thịt của hắn, cầm trường côn trong tay vuốt lên vuốt xuống. Tay Tạ Diễm đặt trên đỉnh đầu nàng, nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng. Hắn cũng không cố ý đè xuống dục vọng của mình, ước chừng sau nửa canh giờ, hắn liền bắn vào trong miệng Diệp Huyền. Diệp Huyền phồng má đem tinh dịch nuốt hết vào bụng nhỏ, lại cầm lấy côn thịt đang mềm xuống liếm qua một lần, ngay cả hai túi khí phía dưới cũng đều liếm sạch sẽ.

”Ngủ đi.” Nàng thỏa mãn rúc vào trong lòng Tạ Diễm, gật gật đầu, dưới ánh mắt dịu dàng của trượng phu ngủ say.

Lúc này, bên ngoài phòng tuyết rơi toán loạn, trên mặt đất đã đọng một lớp tuyết dày.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 20: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều - Phiên Ngoại

"Sư thúc lại say."

Nhìn Diệp Huyền "bùm" một tiếng nằm bất tỉnh nhàn sự trên bàn, Ngụy Uyển Uyển không khỏi nở nụ cười. Sư thúc nhà mình thích uống rượu, nhưng tửu lượng lại không ra làm sao. Lúc này ánh trăng đã lặn về tây, nàng đang định đưa sư thúc về phòng như thường lệ, thì bỗng thiếu niên bên cạnh đứng dậy, nửa ôm nửa kéo đỡ Diệp Huyền dậy: "Đệ đưa sư phụ trở về phòng nghỉ ngơi, Ngụy sư tỷ, tỷ cũng về sớm đi."

"Ngô..." Ngụy Uyển Uyển ngẩn ra, nhìn không được bật cười, sư thúc nay đã thu đồ đệ, việc này cũng không đến lượt mình ra tay. Nàng gật đầu cười, "Vậy liền vất vả đệ. Tạ sư đệ, tỷ cáo từ trước."

Bóng dáng của thiếu nữ queo quăm một khúc cua, biến mất trong màn đêm. Trong viện im lặng cực kỳ, chỉ còn lại Diệp Huyền đang ngủ say cùng với đồ đệ nàng mới thu nhận – Tạ Duật Chi. Mấy tháng sau nàng mới biết, người đồ đệ nàng nhặt được này chính là người mà nàng đau khổ tìm kiếm hơn năm trăm năm qua.

Tạ Diễm nhìn nữ nhân trong ngực, trên gương mặt trắng nõn bởi vì say nên hơi phiếm hồng, giống như đoá phù dung nở rộ sau cơn mưa, lộ ra cổ diễm đậm đáng yêu, an tĩnh rúc vào trong lòng Tạ Diễm, không một chút phòng bị, làm cho đáy mắt Tạ Diễm càng thêm u tối.

"A Huyền..." Nam nhân thấp giọng nỉ non, ngón tay nhẹ nhàng di chuyển trên mặt Diệp Huyền. Đầu ngón tay dừng trên trán nàng, từ cánh mũi khéo léo leo một đường đi xuống, cuối cùng dừng ở hai cánh hoa hồng phấn, "A Huyền..." khẽ nhẹ nhàng vuốt ve môi an hòa.

"Ừ..." Diệp Huyền cảm giác được trên môi hơi ngứa một chút, theo bản năng khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, liền ngậm ngón tay đang làm loạn vào.

Tạ Diễm lập tức cứng người, trên đầu ngón tay truyền tới cảm xúc ấm nóng làm cho hạ thân của hắn nổi lên biến hóa. Hắn thở dốc nặng nề, lý trí bảo rằng hắn nên rút tay ra, tầm mắt dừng trên gương mặt ngây thơ của Diệp Huyền, những ý niệm tà ác cuộn trào mà hắn đã chôn dưới đáy lòng lại điên cuồng muốn thoát ra, càng ngày càng mãnh liệt.

Có trời mới biết, lúc hắn vờ té xỉu trước mặt Diệp Huyền, khi hắn mở mắt ra nhìn thấy gương mặt mình luôn nhớ mong, thì hắn phải cố gắng lắm mới có thể kiềm lại được xúc động muốn hôn môi nữ nhân trước mặt.

Bây giờ còn chưa phải lúc, mỗi khi Tạ Diễm cảm thấy chính mình sắp không nhịn được, hắn luôn một lần lại một lần tự nói với mình. Đợi cho đến khi hắn hoàn toàn có được A Huyền, hắn sẽ không cần phải tiếp tục kiềm chế nữa.

Nam nhân hít sâu một hơi, hạ quyết tâm, đang định lấy tay ra nhưng tiểu nữ nhân này lại không muốn buông thả, đầu lưỡi phấn nộn lấp ló giữa hai cánh môi, liếm dọc theo viền môi, đảo qua ngón tay Tạ Diễm, sau đó từ từ thu về. Tạ Diễm kìm lòng không đặt tay trong cổ họng phát ra một tiếng thở gấp trầm thấp, một tay hắn ôm ngang Diệp Huyền lên, đặt nàng lên giường, hắn cũng không do dự chút nào nằm lên người nàng.

Môi hắn chạm vào môi nàng, trong khoảnh khắc đó Tạ Diễm xúc động đến mức muốn rơi lệ. Đây là cảnh tượng luôn xuất hiện trong giấc mộng hàng đêm của hắn, hắn hôn nhẹ người mình thương yêu nhất, ngọt ngào như

vậy, mềm mại như vậy, tựa như đang ăn kẹo đường, lằng lằng như trên mây. Ban đầu chỉ là chạm nhẹ hưng dần dần hẳn càng không thỏa mãn khi chỉ chuồn chuồn lướt nước như vậy. Đầu lưỡi tách hai cánh môi ra, lướt qua răng nanh, tiến thẳng vào trong miệng nàng, quần quýt lấy cái lưỡi trơn trượt.

"thật là ngọt..." Tạ Diễm thấp giọng ní non, cái miệng nhỏ nhắn lưu hương của A huyên thật ngọt ngào, hẳn liều mạng hút lấy nước bọt như mật đường đó, lại đưa lưỡi mình đi thật sâu vào, bắt Diệp Huyên cho dù đang ngủ say cũng phải nuốt lấy.

"Ngô, ưm..." Diệp Huyên phát ra tiếng ngậm khẽ, Tạ Diễm sớm đã dùng thuật pháp khiến nàng ngủ say, nàng mơ mơ màng màng cảm thấy hình như có cái dị vật lửa nóng ở trong miệng mình khuấy đảo, nhưng nàng không thể tỉnh lại. Tạ Diễm cuối cùng vẫn còn nhớ mình không thể quá phạm, nếu bị A Huyên phát hiện ra dấu vết thì không ổn. Tuy rằng hẳn không thể nuốt lấy cái miệng nhỏ nhắn này, nhưng vẫn lưu luyến không rời rút đầu lưỡi ra, lại liếm sạch chỉ bạch trên khóe miệng Diệp Huyên, mới chịu đứng dậy.

Lửa nóng dưới thân đã cứng rắn đến mức muốn nổ tung, Tạ Diễm nhìn vạt áo của tiểu nữ nhân bị hành động của mình làm cho lộn xộn, bàn tay to tìm lòng không đành đưa tới, xoa xoa bộ ngực cao ngất của Diệp Huyên.

Chỉ là sờ một chút thôi, hẳn nhắc nhở bản thân. Ngón tay đẩy cổ áo ra, cời váy, cho đến khi bộ ngực trắng nõn như ngọc lộ ra trước mắt, cái gì hẳn nại, cái gì thời cơ, đều bị Tạ Diễm ném sau óc. Bàn tay thô ráp nắm bóp thô bạo, môi mỏng ngậm lấy một bên ngực, chỉ mới hút nhẹ một cái, tiểu an đào đỏ tươi vừa mềm mại vừa co dãn này đã run rẩy đứng lên, lằng lằng giữa răng môi Tạ Diễm. Nam nhân dùng dáng vẻ lang thôn hổ yết liếm cắn, hai luồng tuyết nhũ ở trong tay hẳn không ngừng biến đổi hình dạng, lúc thì bị ép lại tạo thành khe rãnh sâu, lúc lại bị hất tách ra, sau đó chôn gương tuần tú vào giữa hai đỉnh phong, từng ngậm từng ngậm hít vào hương thơm ngọt ngào của Diệp Huyên.

hãnhôn mộtđường từ khe rãnh giữa hai vú xuống phía dưới, hôn qua vùng eo thon, cái bụng bằng phẳng, đầu lưỡi liếm vòng vòng quanh cái rốn tinh xảo, cuối cùng dừng ở trước cửa huyết đầy đặn.

Đó là nơi thần bí nhất của nữ nhân, cũng là nơi non mềm nhất. Hoa huyết của Diệp Huyền như mộtgò đất trơn bóng, từ khi nàng còn nhỏ cho đến giờ, nơi này vẫn không có rừng rậm che phủ, tựa như một cái bánh bao trắng trắng mềm mềm, vốn là nơi hương diễm đậm mỹ, vậy mà lại lộ ra một chút non nớt đáng yêu. Tạ Diễm run rẩy vươn tay, tách đôi ngọc thon dài của nàng ra, sau đó, con đường u tối dẫn đến đào viên liền hiện ra trước mắt.

Hoa huyết của nàng có đường cong vô cùng hoàn mỹ, cửa khẩu nó đủ mang đầy sắc thái kiêu diễm. Mặc dù hai chân bị tách ra, nhưng hai cánh hoa vẫn luôn khép chặt lại, rụt rè không để cho nam nhân chiêm ngưỡng. Tạ Diễm giống như bị ma nhập nhìn chăm chăm vào nhụy hoa, trên đó hoa lấp lánh ánh nước, cũng không biết là bởi vì do nam nhân mới vừa trêu chọc nên động tình, hay là vốn dĩ nàng đã vô cùng mãn cảm.

"A Huyền... Ướt..." Ý nghĩ này quần quanh trong đầu Tạ Diễm khiến hăng hăng như điên cuồng, thời khắc khi nhìn thấy hoa tâm của Diệp Huyền, hẳn phải dùng hết sức lực mới có thể kiềm chế được xúc động muốn bản tinh. đã không còn gì có thể ngăn cản nữa rồi, hẳn muốn có được nữ nhân này, muốn đến phát điên. Muốn hôn nàng, hôn lên từng tấc da thịt trên người nàng, muốn ngậm lấy cái miệng nhỏ của nàng, liếm cái vú của nàng, muốn hút hết đậm thủy ngọt ngào từ hoa huyết.

"Ừ..." Diệp Huyền không kiềm được run rẩy, thật ngứa... thật nóng... Dị vật lửa nóng lúc trước ở trong miệng nàng tưởng như đã rời đi, thế nhưng không ngờ nó lại đang nằm giữa hai chân nàng. Vật kia mềm mại nhưng lại cứng rắn đẩy hai cánh hoa đang đóng chặt ra, trước tiên là liếm âm hạch đang nhô lên, khiến vật nhỏ đáng thương kia sưng đỏ đứng lên, sau lại duỗi thân tiến vào hoa huyết chưa từng bị khai phá của nàng. "A..." Nàng run rẩy cả người, ngón chân kìm lòng không đành co rúc lại, cái dị vật

kia tiến vào ngày càng sâu, đâm vào vách tường trong hoa huyết, vừa liếm vừa hút, nàng không tự chủ nâng cao eo nhỏ, đột nhiên, dị vật chạm đến một chỗ thịt mềm, cả người nàng co quắp lại, có một lượng lớn gì đó ấm nóng trào ra, sau đó nàng liền giống như mất hết sức lực mềm nhũn nằm đó.

Tạ Diễm không ngờ tới chính mình liếm trúng điểm nhạy cảm của Diệp Huyền, bất ngờ không đề phòng, hưởng trọn dâm dịch hoa huyết phun ra, cái cảm của hắn bị ướt hết, nam nhân há to miệng ngậm lấy hoa huyết, chất lỏng sền sệt không ngừng từ hoa tâm chảy ra, hắn điên cuồng uống sạch, hận không thể hút khô tiểu dâm oa vừa dâm dăng vừa nhạy cảm này.

"Tiết nhiều một chút, A Huyền... Nhiều hơn nữa đi để ta uống..." Đây chắc chắn là loại quỳnh tương tuyệt vời nhất trên thế gian, Tạ Diễm tham lam hút hết dâm thủy cao trào của nữ nhân, một giọt cũng không chừa, lại liếm sạch hoa huyết và cửa huyết một lần nữa, ngay cả tiểu cục hoa tinh xảo cũng không buông tha.

Diệp Huyền cứ như vậy không chút phản kháng chút nào bị hắn đưa bõn, quần áo tán loạn, trên cái vú mềm mại còn đọng lại nước bọt của nam nhân, trên gương mặt hồng hân một mảnh ửng hồng. Tạ Diễm đem cái lưỡi trong hoa huyết rút ra, miệng huyết khít khao đến cực điểm thậm chí còn phát ra tiếng vang nhỏ, lửa nóng giữa hai chân nam nhân kịch liệt nhảy dựng, báo hiệu dục vọng sắp phun trào.

Bây giờ còn chưa phải lúc cắm vào, tuy rằng Tạ Diễm hận không thể lập tức vọt vào bên trong tiểu dâm huyết, dùng gậy thịt lớn của mình hung hăng làm nàng, nhưng hắn biết, chính mình vẫn không thể làm như vậy. Cố gắng ổn định lửa dục khó nhịn, hắn cời bỏ đai lưng, phóng ra cự vật đã sớm cứng rắn, bàn tay to phủ lên thân bồng, hai mắt không hề chớp lấy nhìn chăm chăm cơ thể mềm mại trần trụi trên giường, bắt đầu chuyển động.

Nhưng mới vừa được thưởng thức quạ sự mềm mại của nữ nhân, chỉ thủ dâm như vậy sao có thể thỏa mãn hẳn. Tạ Diễm càng bắt buộc chính mình nhanh chóng bắn ra, cơn thịnh lại càng căng lớn, hãnh hờ hỗn hển, hai mắt nhìn chăm chăm Diệp Huyền như muốn phun lửa, "Đáng chết! không nên được nữa!" hãnh mạnh mẽ bỏ ra tay, chân dài bước qua liền đặt Diệp Huyền dưới thân, bàn tay lớn nâng hai chân nàng lên cao, khép chặt cặp đùi ngọc thon dài lại, mạnh mẽ động thắt lưng một cái, liền đem dương vật cắm vào giữa đùi nàng.

Gậy thịt cứng rắn luật động trong kẽ hở trơn trượt giữa hai đùi, ma sát với cánh hoa, đỉnh quy đầu chạm vào âm hạch sưng đỏ, thỉnh thoảng quy đầu còn bị hoa châu hút lấy, tràn ra dâm dịch trong suốt làm ướt cả gậy thịt giữa hai chân.

"Ừ, ân a..." Diệp Huyền nghe giọng rên rỉ, hình như có một trường cơn vừa thô vừa lớn từng chút từng chút đánh vào miệng huyết của nàng, cái mộng hồ lơ lửng giữ không trung, theo động tác luật động của cây gậy thịt kia mà lay động... thật muốn... Nàng không biết mình đang muốn cái gì, chỉ là cảm thấy cơ thể rất khó chịu, muốn cây gậy kia đi vào, đâm thật mạnh vào. Có lẽ là nhìn thấu ý tưởng của nàng, cây gậy kia liền tiến vào.

Cảm giác chướng bụng lạ lẫm lan ra khắp toàn thân Diệp Huyền, khác với cảm giác lúc đầu lưỡi xâm nhập, mới chỉ có quy đầu tiến vào, cả người Diệp Huyền đã bị căng đến co quắp.

Cơn thịnh bị hoa huyết gấn gao quấn chặt, Tạ Diễm chống tay, mồ hôi hột lớn bằng hạt đậu không ngừng từ trên trán chảy xuống, hãnh hờ dốc nặng nề như dã thú. thật thoải mái, nghĩ đến dâm huyết của A Huyền đang ngậm lấy mình, thiếu chút nữa hãnh đã liều lĩnh vọt vào, hoàn toàn chiếm lấy nữ nhân dưới thân.

một chút lý trí còn sót lại nhắc nhở nam nhân, nhìn quy đầu còn đang nằm trong hoa huyết, bỗng nhiên hãnh hờ ram một hơi, lưu luyến không rời từ bên

trong dâm huyết rút ra. Lúc này, hạ thân Diệp Huyền đã là một mảnh hỗn độn, dâm huyết đáng thương cũng bị chà đạp đến uế oải, vì hân mới rút ra, nên miệng huyết vẫn còn chưa khép lại hoàn toàn, mặt nước tràn ra, chảy qua cửa huyết, khiến đào nguyệt đã sớm ướt đẫm càng thêm dâm mỹ.

Tạ Diễm biết mình không thể tiếp tục nữa, A Huyền thông minh như vậy, nếu mình lưu lại dấu vết gì trên người nàng, nàng chắc chắn sẽ hoài nghi.

Sắp rồi, ta cuối cùng cũng có được nàng. Lấy dâm thủy giữa hai chân Diệp Huyền thoa lên côn thịt, Tạ Diễm luật động thật nhanh, tưởng tượng chính mình đang rong đuổi bên trong cơ thể A Huyền: "A Huyền, làm chết nàng... ha, làm nàng... A Huyền, A Huyền..." hân đè nén tiếng gầm nhẹ, cuối cùng cũng bắn ra. Tinh dịch bắn đầy trên mặt đất, hân quét lấy bạch dịch nhen hàng thoa lên môi Diệp Huyền, "Nàng có thể ăn tinh dịch của ta, có cao hứng không? A Huyền."

Nam nhân thấp giọng cười, trên gương mặt tuấn mỹ là si mê cùng điên cuồng, là chấp niệm nóng bỏng u tối, dâm sâu tận xương tủy, vĩnh viễn không thể nhõ.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 21: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế - Phiên Ngoại

Hôm nay là mừng 6 tháng 5 năm Hi Nguyên, tiểu hoàng đế năm nay vừa tròn mười lăm, cũng là ngày sinh thần của Tiêu Diệp. Thành Hoài An mặc dù cách xa chân thiên tử, nhưng dù sao cũng là nơi dân cư đông đúc ở Giang Nam. Sáng sớm, từng nhà từng nhà đều lần lượt treo hoa đăng, trước cửa thành dựng lên một con rùa bằng đá hật to, trời còn chưa tối, một loạt những cửa tiệm đã mở cửa bày hàng la liệt hai bên đường, có chỗ bán thức ăn, có chỗ bán mấy món đồ chơi nhỏ, lại còn có vài người Hồ đến từ Tây Vực, dựng sân khấu làm ảo thuật.

Lúc này thiên hạ thái bình, vụ phản loạn Canh Dần khiến Túc Tông đế tráng niên mất sớm, cũng đã qua hai năm. Mỗi khi nhắc đến chuyện này, dân chúng Đại Dận ai ai cũng thở dài tiếc hận cho tiên đế. Năm đó tiên đế mới hai lăm tuổi đã băng hà, một đứa con cũng không có. Hoàng thượng hiện tại mặc dù là con thừa tự của hắn, nhận hắn là cha, nhưng cuối cùng cũng không phải là thân sinh huyết mạch.

Mấy cậu học trò nhỏ nghị luận âm ỉ, bên cạnh bọn họ là một cái sạp nhỏ, bên trong là một đôi phu thê trẻ tuổi, người thê tử đang chọn lựa tượng điêu khắc gỗ, nghe vậy cười nói: "Cửu lang, ngày đó thiếp đã nói muốn chàng lưu lại một đứa trẻ, chàng lại không đồng ý, cũng may A Diễn là một đứa bé tốt, sau khi lên ngôi chưa có làm ra chuyện ghê tởm đón phụng dưỡng cha ruột, nếu không phải thu xếp thế nào."

"Để nữ nhân khác sinh con cho ta, nàng sẽ không敢 dấm chua?" Nam nhân ôm hông nàng, ở bên tai nàng thấp giọng nói, "Khi ta để A Diễm làm thái tử, đã cân nhắc qua tính tình của hắn. Huống hồ nàng cũng không phải chưa từng tiếp xúc với hắn, hắn sẽ không làm ra loại chuyện thất lễ này, mà cho dù hắn có muốn làm, thì các đại thần trong triều sẽ ngăn cản hắn." Tiêu Diệp chạm vào vòng eo tinh tế mềm mại như cành liễu của Diệp Huyền, nhin không được lấy tay nhen hàng vuốt ve, "Trong mắt người trong thiên hạ, ta và nàng là người đã chết, nàng cũng không cần lại quan tâm chuyện trong kinh, A Huyền," cũng không biết hắn có phải là cố ý hay không, thối hơi thở ấm áp bên tai nữ nhân, "Nhanh chút sinh cho tam đệ đứa trẻ, mới là chuyện đúng đắn."

Cả người Diệp Huyền run lên, trên đường người đến người đi, Tiêu Diệp lại làm ra hành động càn rỡ như vậy, không khỏi làm cho nàng mắc cỡ đỏ bừng cả mặt, nàng đẩy đẩy ngực Tiêu Diệp, bàn tay nhỏ bé lại mềm nhũn không có chút khí lực: "Chàng làm gì vậy... sẽ có người thấy."

"Chúng ta về nhà," Tiêu Diệp nhìn chăm chú vào vành tai khéo léo ửng hồng, hận không thể ngay bây giờ một ngụm nuốt vào... một ngụm hôn nàng, "Chọn xong rồi sao?" Thấy tầm mắt Diệp Huyền do dự giữa con thỏ và hồ ly, bàn tay to vung lên, "Đều mua hết, lão trượng, gói lại cho chúng ta."

"Gấp cái gì." Diệp Huyền còn muốn xem những món khác trong cửa hàng bán đồ chơi, Tiêu Diệp lại không chờ được.

Hắn vén tóc mai bên tai Diệp Huyền qua, cuối cùng nhin không được hôn lên má nàng: "Vội vã trở về làm nàng."

Vào hậu viện, nam nhân liền đề Diệp Huyền lên vách tường, không kịp đợi hôn lên.

Biệt trang này là sản nghiệp của Tiêu Diệp ở thành Hoài An, Diệp Huyền không biết hắn trừ tính đã bao lâu, sau khi hai người bọn họ giả chết rồi

khỏi kinh thành, Diệp Huyền kinh ngạc phát hiện, Tiêu Diệp lại có mấy chục sản nghiệp riêng trải rộng nam bắc. Ngoài hẳn ra, không có ai biết được từ ngày hoàng đế bắt đầu lên ngôi, đã tìm đường rời khỏi hoàng cung. Những sản nghiệp riêng đó cộng lại cũng làm một khoảng tài sản khổng lồ, đủ để Diệp Huyền và hẳn áo cơm không lo đến mấy đời.

Biệt trang này là nơi mà Tiêu Diệp dùng để Diệp Huyền nghỉ mát, Hoài An thành ở Giang Nam có chút khác so với những thành thị khác, mùa hạ ở đây rất mát mẻ. Biệt viện này rất lớn được chia thành tiền viện và hậu viện, nhóm người hầu đều ở tiền viện đợi lệnh. Bên trong hậu viện, nơi nơi đều là hoa, cây cảnh, núi giả, chỉ có hai người hẳn và Diệp Huyền ở nơi này.

Mỹ danh là không gian riêng tư của bọn họ, nhưng Diệp Huyền biết, tên tiểu tử thúi này bất quá là muốn lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường, không chút kiêng kỵ gì cùng mình hoan ái thôi. Từ khi bọn họ du ngoạn trở về, sau đó vào biệt trang này ở, mỗi ngày Tiêu Diệp đều là chân không rời nhà, không lúc nào là không ôm Diệp Huyền vào lòng mà tận tình làm nàng.

Trong hành lang gấp khúc, dưới giàn hoa, trên nóc nhà, bên cạnh ao... gần như chỗ nào bọn họ cũng đã làm qua, tính Diệp Huyền vốn là thủ lễ, nhưng chỉ cần bị Tiêu Diệp chạm vào, liền không tự chủ được hóa thành dâm oa đang phụ, chỉ có thể mặc cho tên nam nhân như sói đói này đùa bỡn. Bị đặt trên vách tường, dùng tư thế đứng hung hãn làm, hay hai tay đỡ lấy núi giả, cái miệng nhếch cao đong đưa để cho nam nhân phía sau thuận lợi cắm vào, cũng có khi là trên thuyền nhỏ giữa hồ cá, mở ra hai chân, hạ thể loã lồ dưới ánh mặt trời bị nam nhân dùng miệng liếm cắn hoa huyệt, hay quỳ gối ở hành lang, cái miệng nhón hẳn phát trên ngậm lấy côn thịt của nam nhân, cái miệng phía dưới bị nam nhân đút cây an đào vào.

thật vất vả hôm nay là sinh thần của Tiêu Diển, Diệp Huyền làm nũng hơn nửa ngày, hẳn mới đưa nàng ra cửa du ngoạn. Chỉ là mới dừng

lại trên đường có nửa canh giờ, Tiêu Diệp liền không kiềm chế được, khẩn cấp lôi kéo Diệp Huyền về nhà.

Diệp Huyền bị hân hồn thờ hồng học, trong lòng tức giận, đấm đấm ngực Tiêu Diệp, hừ nói: "Người, ngô... Người tránh ra, nói rằng hôm nay cùng ta chơi... Ta, ân a... Đến Hoài An thành này lâu như vậy, ngay cả... Ngay cả, a... Ngay cả Hoài An thành trông thế nào cũng còn chưa thấy qua..."

"Ngày mai liền mang nàng đi nhìn, ngoan, " bàn tay Tiêu Diệp tay trượt đến giữa hai chân Diệp Huyền, xé váy nàng ra rồi đưa tay vào hoa huyết sớm đã ướt không chịu nổi - - tên đại lưu manh này cho tới bây giờ đều không cho Diệp Huyền mặc tiết khố, chỉ có khi nào hân hưng trí muốn chơi mấy trò tình thú mới để Diệp Huyền mặc những thứ làm bằng vải mỏng không có chút khả năng che đậy, sau đó hung hăng xé. Nam nhân hôn lên đôi môi an đào, ngậm lấy lưỡi của nàng dùng sức quán quýt, "Mau mở chân ra, nếu để gậy thịt của ta kiềm nén đến hỏng, lấy gì để thỏa mãn nàng."

"Nghe chết người!" Diệp Huyền giận dữ, rốt cuộc cũng không nhẫn tâm để Tiêu Diệp khó chịu, mở hai chân ra cho thuận tiện cắm vào. Cơ thể của nàng mãi cảm lại dâm dăng, không cần quá nhiều màn dạo đầu, cây trường côn thô cứng kia cũng có thể thuận lợi tiến vào. Tiêu Diệp bóp hông nàng, vừa cắm vào vừa để cho nửa người dưới của nàng kết hợp chặt chẽ với mình hơn, hạ thân hân dâm thật mạnh vào hoa huyết, hai viên trứng lớn nhảy lên, dâm thủy văng tung tóe làm ướt cả khu rưng.

hân làm một chập, bỗng cảm thấy tư thế này không thú vị, dư quang liếc về phía bàn đu dây dưới tàng cây, không khỏi nhếch mép: "Bảo bối, muốn chơi đu dây không?"

Diệp Huyền bị hân làm đến mơ mơ màng màng, trong đầu đều là khoái cảm tình dục, nhất thời còn chưa rõ ý của Tiêu Diệp: "Cái gì?"

Tiêu Diệp tách hai chân nàng ra quấn lên thắt lưng mình, vỗ vỗ cái mông nhỏ, ý bảo nàng kẹp chặt một chút, sau đó liền ôm nàng vừa đi vừa cảm đến bên bàn đu dây. Bàn đu dây này là hắc cố ý mời thợ mộc tốt nhất Hoài An thành làm, chỗ ngồi rất lớn, có chỗ tựa lưng, cũng có tay vịn, trên đây thường gắn một cái chốt đặc biệt, không cần dùng chút sức lực nào cũng có thể dễ dàng đẩy bàn đu dây lên cao. Trước kia Tiêu Diệp cũng không để ý, hiện tại vừa thấy, đây không phải là nơi tốt để đùa bỡn tiểu dâm đang trong lòng sao? Hết thụt thế ngồi lên xích đu, bởi vì là tư thế ngồi nên đỉnh đầu còn thụt đâm thẳng lên trên, chọc Diệp Huyền hừ hừ một tiếng, trong hoa tâm lại phun ra một cỗ dâm dịch nóng ẩm.

"Nhanh như vậy liền cao trào?" Nam nhân đưa tay chạm vào hạ thân đang gắt gao kết hợp của hai người, quết một chút dâm thủy lên liếm liếm, "Bảo bối dâm đang, kẹp chặt hoa huyết của nàng lại một chút, tiếp đây phu quân muốn dẫn nàng chơi trò kích thích."

Theo bản năng Diệp Huyền liền cảm thấy không ổn, hốt hoảng vội vàng nắm lấy hai cánh tay đang cầm dây thừng của Tiêu Diệp: "Cửu lang, chàng... Chàng muốn làm gì?"

"Gọi ta là gì, Ừ?" Tiêu Diệp nhíu mày.

"Phu, phu quân..." Diệp Huyền đỏ mặt nhỏ giọng nói.

"Ngoan, " Tiêu Diệp hài lòng kéo lấy đầu vú phấn nộn, "Phu quân muốn ở trên bàn đu dây làm nàng, nàng có thích hay không?"

"trên bàn đu dây?" Diệp Huyền trừng lớn mắt, không đợi nàng chuẩn bị tâm lý thật tốt, mũi chân Tiêu Diệp nhấn xuống đất, dùng sức đạp một cái, bàn đu dây rất nhanh di chuyển, cứ như vậy bay thật cao lên trời.

"A! - -" trong nháy mắt Diệp Huyền cảm thấy mình sẽ bị hất ra, giờ nàng mới hiểu được tại sao Tiêu Diệp phải kêu nàng kẹp chặt một chút, vì quá khẩn trương và bối rối, hoa huyết nhỏ hẹp liền gắt gao cắn lấy cự vật. Tiêu

Diệp thét lớn một tiếng, thiếu chút nữa đã bị tiêu dâm huyết này kẹp đến mức bắn ra.

Ngay sau đó, bàn đu dây hạ xuống, Diệp Huyền thân bất do kỷ lại ngồi xuống côn thọt, nàng cảm giác được có một cỗ lực lượng vô hình đẩy mạnh khiến nàng đâm vào Tiêu Diệp, quy đầu đâm thẳng vào hoa tâm, thậm chí khiến nàng sinh ra một loại ảo giác bị xuyên thủng. Nàng bị trọng lực đẩy ra, ha hoa huyết như là một cái động nhỏ đối khát liều mạng nuốt lấy gậy thọt của nam nhân, nếu không phải túi trứng của Tiêu Diệp quá lớn, sợ là cũng sẽ bị nuốt vào.

"không cần, không cần!... không được, sẽ bị thủng mất... A, a!" Diệp Huyền liều mạng lắc đầu, tiếng rên rỉ mang theo tiếng khóc đáng thương không ngừng vang trong gió, Tiêu Diệp lại không chịu buông tha nàng, hai chân liên tục đạp xuống đất, mỗi khi bàn đu dây bay lên, hẳn liền nâng mông dùng sức cắm vào, khi bàn đu dây hạ xuống, hẳn lại đè cái mông nhỏ của Diệp Huyền xuống hạ thể của mình. Hai cánh hoa béo mập bị hẳn làm cho vừa đỏ vừa sưng, âm thanh “phốc, phốc” vang vọng không ngừng. Bụng nhỏ Diệp Huyền bị cắm phồng lên, ngay cả hình dạng của côn thọt cũng đều thấy rõ ràng.

"Thích không? Có thích ta làm như vậy hay không? Tiêu dâm đang..." Mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu không ngừng từ trên trán chảy xuống, hẳn quần quýt mảnh liệt hôn môi cùng Diệp Huyền, nước bọt từ miệng hai người tràn ra gần như là ướt hết cả Diệp Huyền, "Ha, kẹp chặt, kẹp chặt một chút!... Giết chết người, làm nát dâm huyết... Nuốt hết gậy thọt của ta vào!"

"Ngô ngô..." Diệp Huyền chỉ cảm thấy trước mắt từng trận choáng váng, âm giác không trọng lực rồi lại có trọng lực khiến nàng muốn hỏng mất, nàng chưa bao giờ trải nghiệm qua khoái cảm trí mạng như vậy, chỉ có thể khóc lớn kêu lên với Tiêu Diệp, "A, không cần... không chịu nổi, thiếp thật sự không chịu nổi... Quá sâu, mau dừng lại! Phu quân... Mau dừng lại..."

"Cầu ta." Tiêu Diệp thở dốc trầm thấp như dã thú.

"Van cầu chàng, van cầu chàng... Cầu chàng tha cho thiếp đi, phu quân..."
Tiểu nữ nhân khóc hu hu, ngay tại lúc cơn thịnh nộ một lần nữa vọt vào tử cung, cả người nàng co quắp lại, một lần nữa nghênh đón cao trào.

"Bảo bối, nàng yêu ta hay không?" Tiêu Diệp lại hỏi.

"yêu, yêu chàng..."

"Có thích gậy thịt lớn của ta hay không?"

"Thích, thích nhất là cây gậy thịt lớn của phu quân... Phu quân, phu quân, không cần... A..."

"Mỗi ngày phu quân đều làm nàng như vậy được không?" Tiêu Diệp một bước lại một bước dụ dỗ, khàn giọng tiếp tục đặt câu hỏi.

Chìm ngập trong khoái cảm, tiểu nữ nhân nào biết đâu rằng mình đang trả lời vấn đề lộn xộn gì, cứ tiếp tục đáng thương khóc rồi dưới sự dụ dỗ của nam nhân liền rơi vào cái bẫy hãm sớm chuẩn bị: "Được, được... Phu quân nói cái gì cũng đúng, chỉ cầu chàng tha cho thiếp..."

"Đây chính là nàng đồng ý." Tiêu Diệp câu môi cười, hồ ly giao hoạt lại một lần nữa lừa gạt thành công tiểu bạch thỏ đang mềm nhũn, nở nụ cười hài lòng, hãm không hề nín lại nữa, bắn đày bạch dịch vào tử cung của tiểu bạch thỏ.

Thời gian còn dài, hãm có cả đời để yêu thương nữ nhân này, hôm nay, liền tạm thời bỏ qua cho nàng đi.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 1: Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân

Cửa sắt đóng rầm một phát, Hạ Hoài Cẩn bị cảnh ngục đẩy tới trước, đây là một phòng nghiên cứu nhỏ, bốn bức tường đều sơn màu trắng, giữa phòng có một chiếc bàn kim loại hình vuông. Cô gái mặc áo khoác dài màu trắng đứng sau bàn, cô khoảng chừng 24, 25 tuổi, mang đôi kính gọng đen, tóc búi thành búi sau đầu, khiến khuôn mặt xinh đẹp của cô có thêm mấy phần nghiêm túc.

"Tên?" cô không ngẩng đầu lên chỉ lạnh lùng hỏi.

Hạ Hoài Cẩn đi đến trước bàn, chậm rãi ngồi xuống cái ghế trước mặt của cô. "Hạ Hoài Cẩn." anh ta chờ dẫn đáp lời.

"Tuổi?"

"Hai mươi."

"Cao bao nhiêu?"

"1m82."

"Cân nặng?"

"75kg."

"Cơ quan sinh dục dài bao nhiêu?"

Màn hỏi đáp hài hòa đột nhiên bị ngưng lại, pháthiệHạ Hoài Cẩnhồitrả lời,côgáimới ngẩng đầu lên, nhàn nhạt liếc xéo người thanh niên, "Cơ quan sinh dục dài bao nhiêu?" côđẩy gọng lênmộthút, đồng thời lặp lại câu hỏimộtlần nữa.

Bàn tay đặt dưới bàn của Hạ Hoài Cẩnnằm chặt lại, thầnthở ramộthời rồi bình tĩnh trả lời: "18.5cm."

Tayđangnắm cây bút củacôgáihơi khựng lại,cônâng mắt lên nhìn, đánh giá Hạ Hoài Cẩntừtrênxuống dướimộtlượt, tầm mắtcôdừng lại chỗ hạ thân của người thanh niên trong chốc lát, rồi lạnh lùng hỏi tiếp: "Trước khi cương hay là sau khi cương?"

"..." Lúc này, Hạ Hoài Cẩncũng nhậkhôngđược mà cảm thấy tức giận,anhta biết mìnhđangbị giam trongmộtnơi quý quái,mộtkhi vào đâyanhta chắc chắnsẽphải nhận đủ loại khinh nhòn, nhục nhã. Thái độ củacôgáitruớc mặt đối vớianhtakhôngkhác gì đối vớimộtl loại hàng hóa, nhưng đây là điều hiển nhiên ở đế quốc Nebula, nơi mà địa vị của người đàn ông trong mắt phụ nữ chỉ là những tài nguyên có thể tùy ý phân phối.

"trước khi cương" côgáihỏi lạimộtlần nữa, "Hay là sau khi cương?"

Hạ Hoài Cẩnnhìn cô, muốn tìm ra nét cười nhạt từ trong đôi mắt đen đắng sau mắt kính củacô, hoặc làmộthút khinh bỉ, nhưng hoàn toànkhôngcó, trong đôi mắt đen kia làmộtmảng tĩnh mịch.anhta cười khở trong lòngmộttiếng, bản thânđangbị giam trong cái nhà tù nàythìcó tư cách gì mà giữ khư khư cái gọi là tự tôn kiêu ngạo.

"Trước khi cương."anhta trả lời.

côgáicúi đầu, cầm bút viết xuống bảng đánh giá hai chữ ƯU TỬ. Đến khicôđứng lên, Hạ Hoài Cẩnmới pháthiệndáng dấpcôthậtnhỏ xinh, không hề

có chút cứng ngắc như lúc nãy. Lúc này, trên mặt cô vẫn không để lộ chút cảm xúc nào như trước, ngữ khí cũng thật bình thường, nói với Hạ Hoài Cẩn: "Xong rồi, đánh giá kết thúc, anh theo tôi ra ngoài."

Chỉ đơn giản như vậy? Hạ Hoài Cẩn có chút nghi hoặc, tuy anh ta chưa từng trải qua các bước đánh giá tư chất của một người đàn ông, nhưng anh ta biết là không qua loa như thế, ít nhất... Lúc anh ta nhìn những con số này, cô ta cũng cần phải dùng một số thiết bị khác để kiểm tra lại. Nếu như đã không cần phải chịu sự vũ nhục lớn hơn thì Hạ Hoài Cẩn cũng không cần lắm miệng làm gì. Anh ta trầm mặt đi sát sau lưng cô, đối với việc số mệnh sau này của mình sẽ như thế nào, anh ta cũng không cảm thấy lo lắng chút nào.

Không có vấn đề gì cả, kể từ khi anh ta bị quân đội chính phủ bắt được, bị nhốt vào nhà tù giành cho tù nhân chính trị thì anh ta đã đoán trước được số mệnh của mình.

Cô vẫn đi trước Hạ Hoài Cẩn, anh ta phát hiện cô đang mặc một đôi giày cao gót màu đen kiểu dáng khá già dặn, dưới chiếc áo khoác dài màu trắng là bộ váy cũng có màu đen, cho dù khuôn mặt cô xinh đẹp hiếm có, nhưng cái cách ăn mặc già trước tuổi này khiến cô không có chút mị lực của phụ nữ. Ngay khi cô cầm thẻ cá nhân quét trên cửa Hạ Hoài Cẩn đã kịp nhìn thông tin ID cá nhân của cô: Bác sĩ Diệp Huyền, Tổ trưởng tổ nhân giống sinh sản sở nghiên cứu SCI.

#

"Bác sĩ Diệp, đây là báo cáo thực nghiệm của ngày hôm nay." Diệp Huyền mở tư liệu vừa được AI gửi tới ra, trong lúc cô đang đọc số liệu thực nghiệm, người máy loai nhò dùng để phục vụ sinh hoạt rất tri kỷ bâng lên cho cô một ly cà phê. Mùi hương cà phê nồng nàn trong không khí khiến những âm thanh ồn ào bên ngoài văn phòng trở nên xa xôi.

Lúc xuyên tới thế giới này, Diệp Huyền cực kì kinh ngạc. Những cái tên quen thuộc đế quốc Nebula, sở nghiên cứu SCI, kĩ nguyên vũ trụ... Lại một lần nữa cô xuyên về thế giới mà mình từng đến, nhưng khác với lúc trước, khi cô xuyên về thế giới tu tiên thì đã qua hơn ba ngàn năm. Nhưng lúc này, màn hình máy tính đang hiển thị thời gian - ngày 19 tháng 10 năm CE 681.

Ngày 19 tháng 10 năm CE 681, Diệp Huyền nhớ rõ, ngày này vừa tròn một năm kể từ khi cô gặp được Crato trên tàu Hi Hòa với tư cách là sĩ quan phụ tá của hắn.

Nhưng cô biết, cô không thể nào gặp lại Crato. Cùng một thời đại, cùng một thế giới, nhưng vào năm CE 185 trong lịch sử đã xuất hiện một ngã rẽ khác.

Trong thế giới của Crato, bởi vì mâu thuẫn giữa điều chỉnh giả với người bình thường càng ngày càng nghiêm trọng nên chính phủ buộc phải đóng cửa sở nghiên cứu SCI nơi duy nhất nắm giữ kĩ thuật ưu hóa gen, tuyên bố kế hoạch cải tạo gen hoàn toàn chấm dứt. Nhờ hành động này mà cuộc nội chiến trong đế quốc mới ngưng lại. Nhưng trong thế giới này, chính phủ không đóng cửa sở nghiên cứu SCI.

Sở nghiên cứu tiếp tục cải tạo gen, số lượng của điều chỉnh giả liên tục tăng lên, cuối cùng đẩy mâu thuẫn giữa hai bên lên tới đỉnh điểm, chiến tranh bùng nổ. Mọi chuyện đều xuất phát từ điều chỉnh giả, sở nghiên cứu SCI tất nhiên trở thành mục tiêu công kích hàng đầu của cuộc chiến. Tuy nhóm điều chỉnh giả có thực lực mạnh, nhưng không thể nào sánh được với số lượng đông đảo của người bình thường, cán cân chiến tranh liền nghiêng về đội quân những người bình thường, nhưng vào lúc phe cánh của nhóm điều chỉnh giả sắp thất bại thì một nhân viên trong sở nghiên cứu SCI đã tạo ra một loại thuốc mới.

Loại thuốc mới này khiến điều chỉnh giả trở nên mạnh mẽ hơn, hơn nữa chỉ cần tiêm thuốc này vào, điều chỉnh giả có thể sử dụng các loại dị năng khác nhau. Phe điều chỉnh giả tất nhiên là mừng rỡ như điên, ngay lập tức phân điều chỉnh giả thành từng nhóm bắt đầu tiêm loại thuốc mới này.

Nhưng trong quá trình tiêm thuốc lại xảy ra dị biến.

Khi thuốc này được đưa vào cơ thể người sẽ biến đổi thành một loại siêu virus, có tốc độ khuếch tán điên cuồng, chỉ trong vòng một đêm đã lây nhiễm cho hơn một vạn người bình thường. Những người bình thường bị lây nhiễm sẽ phải chịu đựng đau đớn, thống khổ trong vài ngày, sau đó tất cả đều chết đi, mọi người kinh ngạc phát hiện, những người chết toàn là đàn ông!

Trận đại dịch này được gọi là "Tháng ba đen tối", sau đó các nhà khoa học mới phát hiện ra loại siêu virus này chỉ lây nhiễm cho nhiễm sắc thể Y. Cho nên khi đàn ông và phụ nữ đồng thời bị nhiễm bệnh thì chỉ có đàn ông bị chết. Tháng ba trôi qua, dân số nam trên toàn đế quốc Nebula giảm mạnh từ 50 triệu xuống còn 6 triệu, nhưng càng khủng khiếp hơn là số người chết vẫn không ngừng gia tăng. Mà những người phụ nữ bị nhiễm bệnh mãi đến sau này mới phát hiện, những đứa trẻ mà họ sinh ra, tất cả đều là bé gái.

Hơn năm trăm năm trôi qua, siêu virus gây bệnh đã sớm bị tiêu diệt, không có thêm người chết, nhưng những di chứng của nó vẫn còn ảnh hưởng sâu sắc đến nhân loại. Trên toàn đế quốc Nebula dân số nam chỉ có 800 ngàn người, trong khi đó dân số nữ đạt mức khổng lồ là 49 triệu người, hai con số chênh lệch một trời một vực. Hàng năm, tỉ lệ bé trai được sinh ra cực thấp chỉ có 0.5%, nhưng con số này cũng là nhờ các nhà khoa học dùng đủ loại biện pháp cái tạo sinh sản mới đạt được.

Giới chính trị, giới khoa học, giới y học... và tất cả những ngành sản xuất khác nguồn nhân lực chủ yếu đều là nữ. Vì nam giới là tài nguyên trân

quý, họ không có khả năng ra ngoài lao động mà cũng không ai cho phép họ lao động.

Diệp Huyền tất nhiên sẽ không gặp lại Crato, bởi vì cùng là một đế quốc Nebula, nhưng gia Cra lại chưa bao giờ xuất hiện trong lịch sử. Mà cho dù gia tộc Cra có tồn tại thì họ cũng sẽ không bao giờ có một gia chủ tên là Crato. Nam nhân giới quý tộc chỉ cần ở nhà uống trà, đánh đàn, đọc sách, mà sứ mạng duy nhất cả đời họ là kết hôn với gia tộc khác, sinh ra đời sau cho gia tộc đó.

Nghe qua thì có vẻ rất khủng khiếp, nhưng đây lại là kết quả may mắn nhất của 800 ngàn người đàn ông của đế quốc Nebula.

Đọc xong báo cáo thực nghiệm, Diệp Huyền uống cà phê, trợ lý của cô là Lâm Y cũng đi đến. Đó là một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi vóc người nhỏ bé, đối với việc cấp trên của mình là một cô gái 24 tuổi, bà ta không hề cảm thấy khó chịu: "Tổ trưởng, người lần trước bị bắt về đây, tôi có cần sắp xếp người thu thập mẫu của họ không?"

Nhớ đến Hạ Hoài Cẩn, trong mắt Diệp Huyền lóe lên chút cảm xúc bất thường: "không cần, tự tôi làm là được rồi."

"Nhưng họ là tội phạm chính trị." Lâm Y nhớ lại, "Người đó hình như là người lãnh đạo của Mặt trận giải phóng nam giới... Đây là một phần tử khủng bố." Nghĩ đến những hành vi tàn nhẫn của những tên phần tử khủng bố này, ngữ khí của Lâm Y có chút run rẩy, "Những tên tội phạm nguy hiểm như thế đáng lý ra phải đưa đến sở nghiên cứu tài nguyên cấp 4, rồi được phân phối làm tài nguyên nghiên cứu chứ? Sao lại đưa đến sở nghiên cứu của chúng ta?"

Bây giờ, phương hướng của sở nghiên cứu SCI không còn là cải tạo gen nữa. Mà nguyện vọng bức thiết nhất của nhân loại không phải là trở nên mạnh mẽ hơn, mà là làm thế nào để sinh ra thế hệ sau. Kỹ thuật thụ tinh

nhân tạo đã được tiến hành, nhưng sinh ra thế hệ sau không có trường hợp nào ngoại lệ, đứa bé nào cũng bị khiếm khuyết. Cả đế quốc chỉ có thể đem hy vọng gửi gắm lên 800 ngàn người đàn ông còn sống sót, vậy nên ở thời đại này, tình yêu hay tình dục đều là những thứ rất xa xôi đối với nhân loại. Tác dụng của đàn ông không phải là để thỏa mãn nhu cầu sinh lý mà là để duy trì giống nòi.

Trong tổ của Diệp Huyền, mỗi một đối tượng cung cấp mẫu đều được đánh giá ưu tú. Thông qua bản đánh giá mà lúc đầu cô đã tiến hành giống như với Hạ Hoài Căn, những người đàn ông này được chia thành ba nhóm: ưu tú, đủ tư cách và không đủ tư cách. Loại ưu tú được đưa đến sở nghiên cứu tốt nhất, loại đủ tư cách được đưa đến sở nghiên cứu cấp I, còn lại loại không đủ tư cách thì bị đưa đến sở nghiên cứu cấp 4, bị dùng cho những thí nghiệm cải tạo gen, làm chuột bạch thí nghiệm cho những nghiên cứu về siêu vius và các nghiên cứu liên quan đến cơ thể người.

"Tư chất của anh ta là ưu tú." Diệp Huyền đứng lên, "Nguồn cung cấp tinh trùng từ những người xếp loại ưu tú rất hiếm, cho nên tuy anh ta là tội phạm nghiêm hiểm nhưng đã bị nhốt trong nhà tù cơ giới, thì anh ta không thể giờ trò gì được cả."

"Như vậy" Lâm y cười nói, "Từ tài nguyên nghiên cứu cấp 4 trở thành tài nguyên cung cấp gen cấp 3, tên phần tử khủng bố đó đúng là được lời rồi?"

Diệp Huyền cười nhạt, không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này. "Chị cứ đi làm việc của mình đi, tôi đi lấy mẫu của anh ta" cô thở dài nói, "Qua ba ngày điều dưỡng, cơ thể anh cũng hồi phục đủ để lấy mẫu tinh trùng rồi."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 2: [Khoa Học Viễn Tương] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 2

Hạ Hoài Cẩn bị giam trong một phòng kín nhỏ, trong phòng được trang bị đầy đủ đồ dùng, thậm chí còn có một con robot phục vụ sinh hoạt. Nằm trên chiếc giường mềm mại, anh lại suy nghĩ miên man, chiếc giường này có lẽ là chiếc giường thoải mái nhất mà mình từng được nằm.

Cha mẹ anh đều là thành viên tham gia phong trào giải phóng nam giới từ khi nó mới bùng phát, lúc Hạ Hoài Cẩn vừa sinh ra liền bắt đầu cuộc sống lang bạt không có điểm dừng. Là tổ chức phản động mà chính phủ muốn tiêu diệt nhất, bọn họ bị đuổi giết, bị ám sát, có khi được yên ổn được vài ngày, thì cũng phải luôn đề phòng, cảnh giác để không bị người khác bán đứng, nhưng khi anh kế thừa quyết tâm của cha mẹ gia nhập Mặt trận giải phóng nam giới, Hạ Hoài Cẩn chưa bao giờ cảm thấy hối hận.

”Tự do.” anh vẫn còn nhớ rõ câu nói cuối cùng mẹ anh nói với anh trước khi bà qua đời, “Là điều quý giá nhất trên đời này.” Vì tự do, mẹ anh vứt bỏ gia đình, bạn bè, lựa chọn đứng về phía chính nghĩa, vì quyền lợi chính đáng của nam giới mà đi khắp nơi biểu tình kêu gọi. Cuối cùng lại chết dưới họng súng của quân chính phủ.

Nhưng Hạ Hoài Cẩn cảm thấy, nguyên nhân đầu tiên thúc đẩy mẹ anh làm như vậy, không phải là vì tự do mà là vì tình yêu. Lúc đó, mẹ anh yêu một người đàn ông là tài nguyên phân phối cấp 2 chính là cha anh, nhưng chính phủ lại phân phối cha anh cho một người phụ nữ khác. Vì muốn được

ở bên người mình yêu, họ không tiếc phản kháng chính phủ, tham gia Mặt trận giải phóng nam giới. Nhưng sau này, mẹ anh vì sự nghiệp giải phóng nam giới bỏ ra không ít công sức, cuối cùng lý tưởng này trở thành ngọn lửa cháy rực trong cuộc sống của bà, cũng biến thành sự khao khát tự do cho nam giới toàn thế giới.

Đến hôm nay, nam giới bị coi như hàng hóa có thể tùy tiện phân phối, người bị hại nhiều nhất cũng chính là nam giới. Hạ Hoài Cẩn không giống như những người phản động khác, họ căm hận phụ nữ mà đương nhiên cũng không giống một bộ phận đàn ông khác vừa nhìn thấy phụ nữ liền giống như chó nhìn thấy chủ, vẫy đuôi mừng tíu tít. Anh nghĩ rằng thứ quý giá hơn cả tự do chính là sự tôn nghiêm của đàn ông.

Nhưng bây giờ, anh lại trở thành... tài nguyên cung cấp gen cấp 3, tôn nghiêm đối với anh mà nói đã là một thứ xa xỉ. Nghe thấy tiếng mở cửa, anh liền biết điều gì nên tới cuối cùng cũng tới. Ba ngày qua anh được chăm sóc tỉ mỉ, nhưng loại chăm sóc này không khác gì nuôi heo. Sở nghiên cứu tốn một khoản tiền không nhỏ để nuôi dưỡng đàn ông để làm gì? Mọi người dân trong đế quốc Nebula đều biết, là để lấy mẫu tinh trùng dùng để gây giống cho xã hội.

”Hạ Hoài Cẩn.”

Anh nghe thấy giọng nói lạnh lẽo quen thuộc, Hạ Hoài Cẩn sừng sốt, vốn nghĩ rằng người đến mẫu tinh trùng của mình chỉ là một nhân viên nghiên cứu bình thường, không tới người đến lại là cô gái dẫn hẳn vào nhà giam. Tuy chỉ liếc nhìn qua thẻ ID cá nhân của cô nhưng Hạ Hoài Cẩn cũng không phải là đồ ngốc, cô gái này là tổ trưởng tổ thực nghiệm của sở nghiên cứu SCI, trong tay nắm không ít quyền lực. Loại việc lấy mẫu tinh trùng này mà còn cần cô đích thân làm ư?

”Thất thần gì thế?” Diệp Huyền làm bộ như không biết Hạ Hoài Cẩn đang nghĩ gì, cô bình thản ra lệnh cho Hạ Hoài Cẩn: “Cởi quần ra.” Thấy

anh đứng yên tại chỗ, cô nhú mày, nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống, “Nếu anh không muốn tôi nói ra những lời khó nghe, tôi nghĩ động tác của anh nên nhanh lên một chút.”

Cô đang uy hiếp anh, Hạ Hoài Căn hiểu ý của cô. Khóe mắt liếc nhìn máy móc trên tay cô, tuy rằng thân kinh bách chiến nhưng anh bây giờ giống như một con cừ non bị trói chặt để cô tùy ý chém giết, nếu là trước khi anh có thể một đao giết chết cô gái đang đứng trước mặt mình một cách dễ dàng.

Một lát sau, anh đưa tay lên cởi lưng quần. Ngón tay thon dài hữu lực, Diệp Huyền nhìn thấy mấy vết chai mỏng trên đầu ngón tay của anh. Ngón trở cùng ngón cái đặt trên cúc quần một giây, ngay sau đó anh cởi nó ra, kéo xuống khóa kéo, chậm rãi cởi quần dài xuống, lộ ra quần lót màu đen ôm sát bờ mông.

”Cô có thể...” Hạ Hoài Căn mở miệng nói, cũng không biết là vì xấu hổ hay là khẩn trương, giọng anh có chút khàn khàn, “Đừng nhìn chăm chăm vào tôi như vậy.”

Diệp Huyền không hề có ý định dời mắt, “Là người đánh giá tư chất của anh, tôi có trách nhiệm phải quan sát mọi hành động của anh.”

”Lúc ở phòng giam, cô đã đánh giá qua rồi.” Hạ Hoài Căn nén giận nói.

”Đó chẳng qua chỉ là đánh giá sơ bộ ban đầu.” Diệp Huyền đẩy gọng kính trên sống mũi lên một chút, ngữ khí vẫn cứng nhắc như cũ, “Nguyên tắc của khoa học là chính xác và kỹ lưỡng, tôi nghĩ anh biết rõ điều đó.”

Hạ Hoài Căn nghi ngờ nhìn cô, thấy vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Huyền. Chẳng lẽ mình nghĩ nhiều rồi? Bị cô gái này nhìn chăm chăm, Hạ Hoài Căn cảm thấy ánh mắt của cô quá mức nóng bỏng... cho nên anh mới cảm thấy có một chút ngượng ngịu. Bàn tay vẫn đặt trên thắt lưng, không khí trong phòng lúc này vô cùng xấu hổ.

Diệp Huyền vẫn bình thản ung dung, “Hạ Hoài Căn?” Cô cao giọng thúc giục lần nữa.

Hạ Hoài Căn cúi đầu, ra lệnh cho mình không được để ý đến ánh mắt của cô gái này nữa. Quần dài tuột xuống, lộ hai đôi chân dài rần chắc, vạt áo phủ xuống trước bụng anh, nhưng cô vẫn nhìn thấy rõ đường nhân ngư quyến rũ của anh, đường cong kéo dài xuống dưới, biến mất trong chiếc quần lót căng chặt, dưới một chút nữa là vật hình trụ dài hơi gồ lên. Diệp Huyền còn nhìn thấy một nhúm lông đen lộ ra bên mép quần lót, ở trong tình cảnh này lại càng thêm khiêu khích người nhìn.

Trước khi cương, 18.5 cm. Cô đột nhiên nhớ tới số liệu trong bảng báo cáo đánh giá lúc đầu của Hạ Hoài Căn, thứ đó dài như vậy, sao có thể nhét hết vào trong chiếc quần lót nhỏ như thế?

Trong lòng cô hớn ha hớn hở, nhưng trên mặt vẫn bày ra vẻ tôi đang làm việc nghiêm túc, “Được rồi” cô ra hiệu để Hạ Hoài Căn dừng lại động tác cởi quần lót của mình, “Cơ quan sinh dục của anh rất quý giá, động tác không chuyên nghiệp có thể làm nó bị thương.” Vừa dứt lời, cô bước nhanh lên trước, dưới ánh mắt kinh ngạc của Hạ Hoài Căn, nắm lấy mép quần, dứt khoát lột xuống quần lót của anh.

Vì động tác lột quần lót của cô mà vật đó hơi rung lên, nó vẫn chưa cương lên, vật hình trụ màu đỏ sậm mềm nhũn nằm sấp giữa háng của Hạ Hoài Căn. Đúng là 18.5 cm, dựa theo kinh nghiệm quan sát nhiều năm của Diệp Huyền, chỉ cần liếc mắt nhìn qua một cái liền biết rõ. Ở trong tầm mắt của cô, gậy thịt bắt đầu chậm rãi trương lớn, nét mặt giả vờ bình tĩnh của Hạ Hoài Căn cuối cùng cũng rạn nứt - anh ta vậy mà cương lên chỉ vì bị một cô gái xa lạ nhìn chăm chăm!

”Tốc độ cương nhanh như vậy, chắc năng lực của anh cũng không tệ.” Miệng thì nói những lời sắc tình, nhưng mặt Diệp Huyền vẫn rất đàng hoàng, cô vươn tay, cầm lấy vật to lớn đang cứng dần lên, đầu ngón tay

lướt qua phần gốc, thậm chí còn nâng hai túi tinh hoàn lên ước chừng, “Ngồi lên trên giường đi.” Cô ngược mắt, “Tôi muốn lấy mẫu tinh trùng của anh.”

Hình như có điều gì đó sai sai. Trước khi bị quân chính phủ bắt được, Hạ Hoài Căn chưa từng chịu sự quản thúc dành cho một phần tử khủng bố, cũng chưa từng trải qua những biện pháp đánh giá, nghiên cứu mà một người đàn ông bình thường phải trải qua, nhưng anh cũng biết trình tự lấy mẫu tinh trùng không phải là như thế này.

Người đàn ông sẽ bị cố định trên bàn thí nghiệm, nhân viên nghiên cứu đeo khẩu trang mặt không chút thay đổi điều khiển cánh tay robot. Dưới tình huống như vậy, rất ít đàn ông có thể tự cường, cho nên nhân viên nghiên cứu thường sử dụng biện pháp kích điện, liên tục kích thích cho đến khi những người đàn ông này bắn ra tinh trùng, cánh tay robot sẽ thu gom những tài nguyên vô cùng trân quý này, đóng gói rồi vận chuyển đến trung tâm gây giống. Trong quá trình này, nhân viên phụ trách lấy mẫu tinh dịch tuyệt đối không có bất kì tiếp xúc nào với người cung cấp, càng tuyệt đối không có chuyện giống như Hạ Hoài Căn vậy, dương vật bị cô gái trước mặt này nắm trong lòng bàn tay.

”Cô đang...” Anh ta nói chưa dứt câu đã bị Diệp Huyền đẩy ngã xuống giường. Khoái cảm kì lạ ập đến, anh cảm thấy bàn tay nhỏ bé, mềm mại của cô đang ma sát trên gậy thịt của mình, từ quy đầu đến túi tinh hoàn, nhẹ nhàng vuốt ve chỗ kẽ hở mãi cảm giữa hai túi tinh hoàn, đầu ngón tay của cô đè lên mã mắt, gầy gầy “A!...” Hạ Hoài Căn cố gắng nhẫn nhịn, nhưng vẫn không nhịn được mà bật ra tiếng hừ nhẹ từ trong cổ họng, gậy thịt của anh đã hoàn toàn cứng lên, cây gậy thô to được hai tay của Diệp Huyền nâng lên, gân xanh trên gậy thịt giật giật, mùi vị nam tính tràn ngập tính xâm lược bao phủ cả người Diệp Huyền.

”Cảm giác như thế nào?” So với Hạ Hoài Căn đang vô cùng chật vật, ánh mắt cô vẫn rất bình tĩnh, ngay cả hô hấp cũng đều đều không có một tia rối

loạn, giọng điệu nghiêm túc hỏi anh một câu: “Tôi đang làm một đề án nghiên cứu, chứng minh rằng tinh dịch phóng ra khi làm tình so với tinh dịch phóng ra do dòng điện kích thích, có chất lượng cao hơn.”

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 3: [Khoa Học Viễn Tương] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 3

Có trời mới biết được Diệp Huyêndãnghĩ ra cái cơ sứt seọ đó như thế nào.

côbiết rằng thái độ của mình rất kì lạ, có người nhân viên nguyên cứu nàođilấy mẫu tinh trùng mà lại thủ giao cho người đàn ông đó. Qua hơn năm trăm năm khan hiếm đàn ông, phụ nữđãquen với việc sử dụng các loại biện pháp an toàn, sạchsẽđể giải quyết nhu cầu sinh lý,khôngcần đến gây thọt dưới háng của đàn ông. Đàn ông trong mắt phụ nữ thời nay giống nhưmộtloại biểu tượng. Có đượcmộtngười đàn ông thuộc về mình cũng coi như làmộtsựkhẳng định về địa vị cũng như sựgiàu có của bản thân trong xã hội. Còn những người đàn ông nằmtrênbàn thí nghiệm chờ người ta đến lấy mẫu tinh trùng,thìkhôngkhác gìmột vật thí nghiệm. Nếu trước mặt Diệp Huyênkhoàngphải là Hạ Hoài Cẩncôcũngsẽnghĩ giống như những nhân viên khác trong sở nghiên cứu mà thôi.

Nhưng Hạ Hoài Cẩnkhoànggiống như vậy.

anhcó lẽsẽkhôngbao giờ nghĩ đến việc người côngáidưaaanhđến nhà giam này lại cất chửamộttìnhyêutha thiết đối vớimộtphần tử khủng bố như mình. Điều nàykhôngphải là rất khó hiểu sao, hơn nữaanhchưa bao giờ gặp Diệp Huyên!

"Nhất kiến chung tình? Cậu nói là cậu nhất kiến chung tình?" Nghe thấy câu trả lời khẳng định của người đối diện xong, cô gái tóc vàng đứng tính tiền nơi quầy bar liền cười một cách thích thú, "nói cho tớ biết đi bạn yêu, cậu nhất kiến chung tình với công nhân nào thế?"

"anh ấy là đàn ông." Diệp Huyền nghiêm mặt đáp lời.

"Đàn ông?!" cô gái tóc vàng bất ngờ giật mình, "Hả, thật sao? Tớ cứ tưởng cậu sẽ không bao giờ cảm thấy hứng thú với mấy vị thiếu gia quý tộc công lớn không ra sau cổng sau không bước chứ!"

"không phải, anh ấy là...." Diệp Huyền ngừng một chút, tuy rằng Elle là người bạn tốt nhất của cô, nhưng cô vẫn cảm thấy mình không nên nói ra thân phận thực sự của Hạ Hoài Cẩn, "anh ấy không thuộc tầng lớp thứ nhất."

Sau khi sự kiện "Tháng ba đen tối" xảy ra, nam giới trở thành tài nguyên khan hiếm, nên chính phủ vì muốn dễ dàng trong việc quản lý họ đã đem toàn bộ nam giới còn lại trên thế giới chia thành bốn cấp bậc. Tầng lớp thứ nhất chỉ bao gồm nam giới quý tộc hoặc là những người đàn ông đã lập được những công trạng lớn, họ được tự do quản lý tầng lớp của họ. Thân phận của họ cũng ngang hàng với phụ nữ, được hưởng các quyền tự do, quyền con người và quan trọng nhất là họ có quyết tự quyết định hôn nhân của mình.

Nhưng thực ra mọi người đều biết họ cũng không thể tự do chọn lựa. Những người đàn ông phải dựa vào gia tộc mới có được quyền tự do, thì tất nhiên hôn nhân của họ phải đem lại lợi ích cho gia tộc. Mà đối với một tiểu thư quý tộc như Diệp Huyền thì mọi việc cũng không khác với nam giới quý tộc là bao, khi gia tộc của Diệp Huyền cảm thấy đã đến lúc thích hợp, cũng sẽ bài xích một người đàn ông tương xứng để kết hôn.

Năm CE 618, điều duy trì một cuộc hôn nhân không phải là tình yêu mà là lợi ích cùng trách nhiệm sinh con.

Thấy Diệp Huyền nhăn mi, Elle cười vỗ vỗ lên vai củacô: "khôngcần phải buồn rầu như thế?anhta là tầng lớp thứ hai sao? Vậy cũng có sao đâu, chỉ cần cậuđixin dì Diệpmộttiếng, đem người đàn ông đó phân phối cho cậukhôngphải là xong chuyện rồi sao.khôngphải lần trước dì Diệpđãnóirồi sao, chỉ cần cậu muốn kết hôn, cho dù người mà cậu thích là người cung cấp tinh trùng trong sở nghiên cứu cũngkhôngsao, dì tuyệt đốisẽkhôngphản đối."

Nếu mọi chuyện đơn giản như vậythìtốt rồi, Diệp Huyền thầm thở dài. Cô tất nhiên là biết mẹ mình có quyền lực hơn người, đứngtrêntầng lớp cao nhất của giới quý tộc, muốn đem người đàn ông mà mình thích thu vào tay, khôngcần mẹcôgiúp đỡthìcôcũng có thể dễ dàng đạt được mục đích.

Nhưng thân phận của Hạ Hoài Căn rất đặc thù,anhấynhôngphải là tài nguyên cấp hai có thể được chính phủ phân phối để kết hôn với người phụ nữ đủ tư cách, cũngkhôngphải là tài nguyên cung cấp gen cấp 3, có sứ mạng duy nhất trong đời là nguồn cung cấp tinh trùng để gây giống đời sau nhưngkhôngđược kết hôn với phụ nữ,anhấy là tài nguyên nghiên cứu cấp bốn, hơn nữa lại là loại tội phạm nghiêm trọng - tội phản quốc, gây nguy hại đến trật tự an toàn của xã hội,sẽbị giam giữ trong nhà tù cao cấp nhất, và vĩnh viễn cũngkhôngcó cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời thêmmộtlần nào nữa.

Nếu mìnhnóirasựthật, Elle chắcsẽngắt xiu ngay tại chỗ mất.

"Chẳng lẽanhtadãbị phân phối để kết hôn với người phụ nữ khác?" Ellekhôngbiết Diệp Huyêndang suy nghĩ gì, thấy Diệp Huyền im lặngkhôngnói,côbèn tiếp tục dò hỏi.

"A, cũngkhôngphải..."

Diệp Huyền quả thực không biết phải giải thích như thế nào, trong lúc cô đang do dự, Elle thấy cô khó mở miệng như vậy, cũng hiểu ý mà không tiếp tục truy hỏi vấn đề này nữa, cô chuyển đề tài, bước đến trước mặt Diệp Huyền tò mò hỏi: "Hi, không bằng cậu kể cho tớ nghe cậu nhất kiến chung tình với anh ta như thế nào đi?" Thấy Diệp Huyền nở nụ cười ngọt ngào hiếm thấy, không khỏi nheo mắt thích thú, "Nhìn cậu như vậy... Chẳng lẽ là anh hùng cứu mỹ nhân?"

Elle chỉ thuận miệng đoán bừa thế nhưng lại đúng, Diệp Huyền yêu Hạ Hoài Cận và anh ta đã cứu cô. Lý do cứu huyết này có chút khác biệt so với khi Diệp sĩ quan với Cra tướng quân, lúc đó Cra cứu Diệp Huyền khỏi họng súng của quân phản loạn, nhưng Hạ Hoài Cận lại là một tên phản quân.

Khi đó Diệp Huyền đang đến thành phố cảng duyên hải để tham gia một cuộc hội đàm, vùng duyên hải của hành tinh này là nơi hỗn loạn nhất để quốc, luôn ở trong tình trạng "không ai quản lý". Để đảm bảo an toàn, cô đã lên kế hoạch tham gia hội đàm buổi sáng, buổi chiều liền quay về Trái Đất luôn, lại không ngờ được rằng khi phi thuyền vừa đáp xuống cảng, đã xui xẻo bị nhóm phản quân bao vây.

Nhóm phản quân bao vây cô không phải là Mặt trận giải phóng nam giới do Hạ Hoài Cận lãnh đạo, mà là do Đảng Thống nhất của những người có tư tưởng cực đoan. Mà đối tượng bị Đảng Thống nhất căm hận nhất là quan chức chính phủ xếp sau đó là những nhà nghiên cứu khoa học giống như Diệp Huyền. Cô cứ nghĩ rằng ngày hôm nay mình chết chắc rồi, nhưng trong lúc mình chỉ treo chuông, lại được Hạ Hoài Cận cứu được.

Cô nhớ rõ Hạ Hoài Cận mặc một bộ đồ màu đen, viên đạn xẹt qua sát ngay mặt anh ấy, để lại một vết máu dài trên gương mặt lạnh lùng. Tay phải của anh nắm lấy cánh tay Diệp Huyền, dường như muốn trấn an người con gái đang sợ hãi đến run như cây sậy, tay trái cầm một khẩu súng, một mình chống lại một nhóm phản quân cầm súng đứng xung quanh.

"Hạ Hoài Cẩn " Tên cầm đầu của đối phương cười lạnh một tiếng, "Mày gia nhập quân chính phủ từ bao giờ thế?"

"Nghiêm lão tam, đừng nói mấy câu châm chọc như vậy." Hạ Hoài Cẩn mở miệng đáp trả, trời đang tối dần, mà xóm này quá nghèo này không có lấy một ngọn đèn đường, Diệp Huyền chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ của anh, nghe giọng mới phát hiện anh còn rất trẻ tuổi, "Nguyên tắc làm việc của tôi chắc cũng biết rồi, không giết người dân vô tội, cũng không cho phép bất cứ một tổ chức nào khác giết người vô tội."

"Phi!" Nghiêm lão tam phun một ngụm nước bọt, "Mày cho mày là ai, Mặt trận giải phóng hết người hay sao mà lại để một đứa nhóc còn để tóc chòm lên làm thủ lĩnh? không giết thường dân? Con mẹ nó mày nghĩ bây giờ là lúc nào? Con mẹ nó mày có biết con đàn bà này là ai không?"

Hạ Hoài Cẩn theo bản năng liếc nhìn về phía Diệp Huyền, trời đã bắt đầu đổ mưa, cô gái được chẩn cứu bây giờ cả người đã ướt nhẹp, trời quá tối, Hạ Hoài Cẩn không nhìn thấy rõ khuôn mặt của cô, chỉ nhìn thấy dáng người mảnh khảnh hiện rõ ra dưới chiếc váy dài ướt đầm dán sát vào cơ thể, có vẻ như cô gái này có dáng người rất đẹp. cô nghe thấy lời nói của Nghiêm lão tam, tuy khiếp sợ co rúm người lại một cái, nhưng ngay lập tức, ưỡn ngực cố gắng bình tĩnh nói: "Tôi là nhân viên nghiên cứu trong sở nghiên cứu SCI, theo như lời của vị Hạ tiên sinh này vừa nói, thì tôi là một thường dân."

"Ha?" Nghiêm lão tam nhin không được mà bật cười, hăngta nhìn Hạ Hoài Cẩn một cách châm chọc, "Ta nói này Hạ Hoài Cẩn, con đàn bà này đúng là giống mày." hăngta chốt an toàn, "Con mẹ nó, ta không quan tâm con đàn bà này có phải là thường dân hay không! không phải là thường dân tao cũng giết, là thường dân thì tao càng muốn giết!"

Xoát xoát một loạt âm thanh lên đạn của súng lục vang lên, Diệp Huyền sợ hãi hít một ngụm khí lạnh, hi vọng sống sót vừa mới được nhen nhóm ngay lập tức bị dập tắt một lần nữa. Cho dù người đàn ông Hạ Hoài Cẩn này có

dũng mãnh thiện chiến thì hai người cũng không có cách nào trốn thoát từ dưới luồng đạn của bảy tám khẩu súng đang chia vào người.

"Sợ à?" Đột nhiên công nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh ấy, Diệp Huyền ngăn người không hiểu là anh đang nói cùng mình, mất mấy giây mới hoàn hồn gật gật đầu, "Năm chặt tay tôi." công nhìn thấy Hạ Hoài Căn cong lên khoe môi, Diệp Huyền không dám chắc có phải là anh đang cười với cô hay không.

Sau đó, cô liền bay lên không trung. Hạ Hoài Căn nhảy lên, rơi xuống trên nóc nhà, ôm lấy cô rồi chạy như điên.

Cảm giác này thật kỳ lạ, ngay sau lưng họ, một nhóm khủng bố bảy tám người đang đuổi theo, mà cô đang bị một người đàn ông xa lạ ôm vào ngực, nhảy lên nhảy xuống trốn đông trốn tây, không gì viên đạn bay xẹt qua sát người họ, nhưng cô lại cảm thấy an tâm đến lạ.

Hạ Hoài Căn, Diệp Huyền âm thầm ghi nhớ cái tên này trong lòng. Hạ Hoài Căn ba chữ vô cùng đơn giản, thốt ra từ đầu lưỡi lại khiến cô cảm thấy có chút ngọt ngào.

Suốt 24 năm qua, từ nhỏ đến lớn, cô đều được người trong giới quý tộc khen làm một cô tiểu thư ngoan ngoãn. Giờ phút này bị một người xa lạ có thể làm một phần tử khủng bố ôm chặt, trải qua một trận đấu súng kinh hoàng nơi xóm nhỏ nghèo nàn.

Diệp Huyền nghĩ, giờ phút này có lẽ là giây phút mà cô cảm thấy hạnh phúc nhất từ trước đến nay.

Cuối cùng, hai người cũng trốn thoát. Nghiêm lão tam sợ kinh động đến quân chính phủ, không dám nháo ra động tĩnh quá lớn. Hạ Hoài Căn ôm Diệp Huyền chạy thực mạng một đường, chạy đến cuối xóm thì dừng lại.

"An toàn." Hạ Hoài Căn thào xuống, cảnh giác quan sát xung quanh. Cách đó không xa có ánh đèn chiếu đến, Diệp Huyền lúc này mới

pháthiệnanhđangbị thương, bàn tay tráidangnắm chặt khẩu súng củaanhđangchảy máu.

"anhbị thương." côbước đến gầnanh, muốn nắm lấy tay bị thương của Hạ Hoài Căn.

"khôngsao..." Hạ Hoài Cẩndangchuận bị quay đầu lại nhưng còn chưa dứt lời, bên tai liền vang lên tiếng súng nổ chói tai.

"khôngđược nhúc nhích! Giơ hai tay lên!"mộtdoàn binh lính của quân đội chính phủ được võ trang đầy đủ nhanh chóng bao vây hai người, chỉ trong nháy mắt,đãđem Diệp Huyền lùi về khu vực an toàn, đồng thời hoàn toàn bao vây xung quanh Hạ Hoài Căn.

"Khoandã!" Diệp Huyêndangđịnhnói, "anhấycứu..."

Nhưng chiếc còng điệndãchup lên cổ tay của Hạ Hoài Căn, người lính dẫn đầu thô bạo đá Hạ Hoài Cẩnmộtcú, khiếnanhkhụy xuống, "Ngườidãbị bắt, Hạ Hoài Căn." Đối phương lạnh lùngnói, "Vớitội danh phản quốc, gây nguy hại đến an ninh xã hội."

"Bác sĩ Diệp" Dưới ánh mắt kinh ngạc của Diệp Huyền, người quân nhân mỉm cườidivề phiacô, "Lần nàythậtsựrất cảm ơnô, chúng tôi truy bắt tên phần tử khủng bố nàyđãvài năm,khôngnghĩ tới lại dễ dàng bắt đượchở đây. Tôisẽbáo cáo lên cấptrên, tặng chocômộthuân chương vinh dự để biểu dương cống hiến củacôtrong lần truy bắt này."

"khôngphải..." lờinóicủa Diệp Huyền căn bảnkhôngcó người lắng nghe,côđành trơ mắt nhìn người đàn ông vừa mới cứu mạng mình bị áp giảiđi,anhấysẽbị giam giữ trong nhà tù sâm nghiêm nhất của đế quốc, mà thứđangchờ đợi lại là cái chết.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 4: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 4

"Tên?" Diệp Huyền dùng giọng điệu lạnh nhạt như thường đặt câu hỏi.

"Hạ Hoài Căn." Nghe thấy giọng nam trầm thấp quen thuộc đó, cô suýt nữa thì hình không được xúc động muốn nhảy dựng lên ôm lấy anh. Nhưng trong mắt Hạ Hoài Căn, cô gái mặc áo khoác trắng ngồi phía sau bàn dường như lãnh đạm hơn mấy phần, hai người hòm hòm một đáp, cuối cùng hỏi đến vấn đề nhạy cảm đó, cô mới ngẩng đầu liếc nhìn anh một cái.

Đến giây phút đó, Diệp Huyền mới nhìn rõ khuôn mặt của Hạ Hoài Căn. So với tưởng tượng của cô gần như giống nhau hoàn toàn, ngũ quan nghiêm nghị, lạnh lùng nhưng đôi mắt lại mang theo nét tuấn mỹ, phong lưu, khiến cảm giác lạnh lẽo như tòa núi băng quanh người anh giảm xuống không ít. Hạ Hoài Căn còn rất trẻ, năm nay Diệp Huyền mới 24 tính ra là lớn hơn người này đến bốn tuổi. Nhưng đối với người chỉ mới 16 tuổi liền trở thành đối tượng truy nã khẩn cấp của chính phủ, thì Diệp Huyền không khác gì cô gái nhỏ hờ dãi, không hiểu sự đời.

Cô đúng là kẻ thật, vận dụng hết nhân mạch mà mình tích lũy từ lâu, mới có thể tạo cho Hạ Hoài Căn thân phận là tài nguyên cung cấp gen cấp 3. Sau đó đưa bảng đánh giá tư chất mức ưu tú của Hạ Hoài Căn lên sở nghiên cứu SCI, thì sau này cô có thể ở cùng anh.

Thủ đoạn như vậy tất nhiên là không thể nào ra được, cho nên bây giờ cho dù trong lòng Diệp Huyền có ý tha thiết Hạ Hoài Cẩn, cho dù tay cô đang nắm lấy dương vật của Hạ Hoài Cẩn, được tiếp xúc thân mật vượt quá giới hạn với anh thì cô cũng chỉ có thể bày ra khuôn mặt lạnh như băng, hai tay lại liên tục chuyển động, dùng hết kinh nghiệm đúc rút từ những bộ phim người lớn để thủ giao cho anh, nhưng miệng vẫn nói: "Tôi biết anh cảm thấy không quen nhưng Hạ Hoài Cẩn, đây là vì nghiên cứu khoa học."

Tiếng thở dốc của Hạ Hoài Cẩn ngày càng nặng nề, anh cố gắng kiềm chế hơi thở, vươn tay muốn đẩy Diệp Huyền ra, lại bị cô trở tay bắt lại.

"Đừng làm ảnh hưởng đến tôi." cô bất mãn trừng mắt liếc nhìn anh một cái.

Hạ Hoài Cẩn bị ghen cục tức nơi ngực, lời nói dường như rít qua từ kẽ răng: "Hành vi của cô là không đúng với quy định thực nghiệm!" anh biết mình không dọa được cô, cũng không có khả năng đàm phán đạt được thỏa thuận gì với cô nên đành lôi mấy cái quy định thực nghiệm ra để ngăn cản Diệp Huyền.

Bởi vì nguồn cung cấp gen rất hiếm, nên Hạ Hoài Cẩn được xếp loại ưu tú trở thành người cung cấp gen, cho nên vì đảm bảo người cung cấp có trạng thái thể trạng tốt nhất, thì bắt buộc trong lúc lấy mẫu tinh trùng của những người này phải tuân theo trình tự mà chính phủ đưa ra một cách nghiêm túc, không thể vi phạm quy định. Hành vi của Diệp Huyền lúc này đã đủ để cô bị xử phạt rồi.

"anh cho rằng," Diệp Huyền nâng mắt lên nhìn anh, "Tôi dám làm như thế này mà không có cách nào thoát tội sao?" Nhìn vẻ mặt tức giận của Hạ Hoài Cẩn, cô càng cảm thấy người đàn ông này quả thật rất đáng yêu.

Quả nhiên, anh là người trí dũng song toàn, mà còn sắc sảo, bình tĩnh. Đàn ông bình thường nếu gặp tình huống này đã sớm bị dục vọng che mờ lý

trí, hoặc chỉ biết uy hiếp suông, tặc hại hơn là cầu xin, van nài. Nhưng Hạ Hoài Cẩn lại có thể nghĩ đến vấn đề quy định trong thực nghiệm, nắm được điểm yếu có thể khiến nhân viên nghiên cứu sợ hãi nhất để uy hiếp cô. Nhưng thật đáng tiếc phải khiến anh thất vọng rồi, với gia thế của Diệp Huyền, những quy định này không thể trói buộc được cô.

Ngón tay cô lướt trên gân xanh dữ tợn nổi trên dương vật, khiến Hạ Hoài Cẩn nhìn không được mà run rẩy, ý cười trong đáy mắt của Diệp Huyền càng đậm. Cô thích nhìn người đàn ông này vì mình mà lộ ra cảm xúc trên khuôn mặt, đầu ngón tay cô giống như đang lướt trên những phím đàn, vuốt ve, gầy nhẹ, nắm chặt, xoa nhẹ.... Có trời mới biết được cô vì muốn làm cho Hạ Hoài Cẩn thoải mái, mà đã phải nghiên cứu phim người lớn một cách tỉ mỉ, cho dù là khi phân tích số liệu thực nghiệm, cô cũng chưa bao giờ cẩn thận đến như vậy. Cây gậy đỏ sậm càng lúc càng nóng lên, phần thân có xu thế trương lớn. Diệp Huyền phủ tay lên quy đầu to lớn ấm một cái rồi xoa nhẹ, cô có cảm giác cây gậy nóng bỏng này dường như có sinh mệnh, kích động nảy lên trong tay cô. Mã mắt phỉ trên hơi mở ra, tiền tinh trong suốt chảy ra càng ngày càng nhiều, dường như sắp tới khoảng khắc núi lửa bùng nổ, hơi thở nam tính trong không khí cũng đậm dần lên.

anh hãy sắp bản.

Nhận ra điều này khiến Diệp Huyền càng thêm hưng phấn, cô hạ thấp thất lưng, nắm hắc lên trên hông Hạ Hoài Cẩn, mái tóc dài xõa xuống, che khuất gò má đã sẫm đỏ bừng của mình. Cảm giác ngứa ngáy giữa hai chân theo từng tiếng thở dốc của Hạ Hoài Cẩn càng thêm rõ ràng, một dòng chất lỏng ấm áp chảy ra, trong nháy mắt liền làm ướt quần lót của cô. Cô chỉ có thể cố gắng khép chặt hai chân, căn môi không để tiếng rên rỉ thoát ra.

Muốn... Rất muốn... Rất rất muốn liếm cây gậy thịt cứng rắn trước mắt, muốn đem quy đầu ngâm vào trong miệng, muốn dùng đầu lưỡi liếm ướt cả hai túi tinh hoàn đáng yêu phía dưới. Muốn nuốt nó vào trong họng, rồi dùng

cái miệng nhónhắn, non mềm của mình ngậm lấy gậy thịt của anh. Sau đó, anh ấy có thể bắn vào trong miệng mình, rồi mình có thể...

"Um..." Hạ Hoài Cẩn nghe được cô gái trước mắt bật ramột tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, nhưng anh còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận thì bỗng nhiên bàn tay của cô nắm lấy quy đầu, dùng sức bóp mạnh một cái.

"A!.." Hạ Hoài Cẩn bắn ra, cảm giác đau đớn xen lẫn sung sướng cứ như thủy triều ập đến, anh nhónhắn nhìn hồi lâu nhưng lại bị cô đánh bất ngờ không kịp phòng bị, cuối cùng cũng thất thủ, tinh dịch nóng rực toàn bộ đều phun ra trên tay Diệp Huyền.

Đợi đến khi khoái cảm kịp liệt ấy qua đi, Hạ Hoài Cẩn mới sức tỉnh lại. anh thở hổn hển, chống tay nửa ngồi lên nhìn Diệp Huyền. cô gần người, cúi đầu đứng sững tại chỗ, trên tay, cánh tay thậm chí trên chóp mũi cô cũng dính đầy chất lỏng trắng đục sền sệt. Hạ Hoài Cẩn cảm thấy cổ họng mình khô khốc, gậy thịt lại có xu thế ngẩng đầu trở lại. anh vội vàng kéo quần lên, ngón tay gài nút quần cũng run run không ngừng.

"cô..." anh dừng một chút, cố gắng để giọng nói trở nên bình thường lại, "cô vừa lòng chưa?"

Đến lúc này Diệp Huyền mới tỉnh hồn lại, cô cũng không dám nhìn Hạ Hoài Cẩn, cứ vậy mà chạy thẳng ra ngoài. Đứng trong phòng vệ sinh, nhìn khuôn mặt tràn ngập tình dục của mình trong gương. cô thất thần, chỉ mới tưởng tượng ra cảnh Hạ Hoài Cẩn bắn vào trong miệng mình, rồi mình lại nuốt hết tinh dịch của anh, mà cô đã nhìn không được mà rên rỉ ra tiếng. Kích động nhất thời mà thất thủ, khiến Hạ Hoài Cẩn xuất tinh.

Nghĩ đến đây khiến cô ảo não không thôi. Quy đầu là bộ phận yếu ớt nhất, bị mình néo mạnh một cái, chắc là Hạ Hoài Cẩn đã rất đau. Nhưng cô cũng cảm thấy cực kì hưng phấn, mở tay ra, tinh dịch đặc sệt của anh vẫn còn dính trong lòng bàn tay, giữa khe hở các ngón tay kéo ramột sợi chỉ bạc dâm

mỹ, sắc tình. Thỏa mãn mong ước bấy lâu của mình, cô lười từng chút một tiếm sạch tinh dịch dính trên tay, ngay cả mấy chỗ trên cánh tay cô cũng không bỏ qua. "thật đáng tiếc.." Diệp Huyền nhớ rõ vẫn còn một ít tinh dịch sót lại trên mặt đất, "Sau này muốn ăn nó chỉ sợ không dễ dàng được như lần này."

thật ra hành động hôm nay của cô đã quá nóng vội, Hạ Hoài Cẩn vẫn luôn đề phòng cô, cô đáng lẽ ra nên nhẫn nhịn thêm một đoạn thời gian nữa. Diệp Huyền thờ dãi, đến khi nào mình mới có thể ăn được gậy thịt của Hạ Hoài Cẩn? Từ ngày được Hạ Hoài Cẩn cứu mạng, gần như đêm nào cô cũng phải vừa tự an ủi mình vừa gọi tên của anh, mới có thể đi vào giấc ngủ.

Chưa bao giờ Diệp Huyền nghĩ đến bản thân cũng có lúc điên cuồng như vậy, cô bây giờ chẳng khác gì một si nữ. Có lẽ cô đã phải chịu áp lực quá lâu, ở trong một xã hội quái dị như thế này, lại lớn lên trong giới quý tộc khuôn sáo cứng nhắc, khiến cô không thể làm những điều mình thích, thậm chí ngay cả việc bộc lộ cảm xúc thái quá cũng không được. Cho nên khi đứng trước mặt Hạ Hoài Cẩn, cô mới bày ra bộ mặt lạnh như băng như thế, có lẽ chính bản thân cô cũng không biết phải dùng phương pháp bình thường nào để theo đuổi người đàn ông mình thích.

Nhìn vào gương, sửa sang lại tóc tai một chút, đợi đến khi gương mặt không còn ửng hồng nữa Diệp Huyền mới giả bộ bình thường như không có việc gì đi về văn phòng. đang đi trên hành lang thì gặp Lâm Y, bà ta đang ôm một tập tài liệu, thấy Diệp Huyền đang đi tới thì thuận miệng cười hỏi: "Lấy mẫu tinh trùng xong rồi? Có cầm tôi đem về kho lạnh không?"

Diệp Huyền ngẩn ra, thiếu chút nữa cô quên mất mình đã lấy mẫu tinh trùng, nhưng tinh dịch của Hạ Hoài Cẩn đều bị mình ăn sạch, lấy đâu ra mẫu mà đưa đến kho lạnh. "Khụ..." cô khụ một tiếng, "không cần, để tôi tự làm là được rồi."

Đuổi Lâm Y đi rồi, cô vội vàng chạy về chỗ ở của Hạ Hoài Căn. Tên của Hạ Hoài Căn đã được ghi trong danh sách những người cung cấp gen, hơn nữa đã có ghi chép ngày hôm nay lấy mẫu tinh trùng, tất nhiên phải có mẫu để đưa đến kho lạnh. Dù Diệp Huyền là người trong tổ nghiên cứu cấp cao, cũng không lừa gạt được AI, chỉ đành phải khiến Hạ Hoài Căn xuất tinh thêm một lần nữa.

Diệp Huyền mở cửa, Hạ Hoài Căn đang nắm ngăn người ở trên giường, nghe thấy tiếng động liền ngồi bật dậy cảnh giác nhìn cô: "Có chuyện gì nữa sao?"

"anh có thể cương thêm một lần nữa không?" Diệp Huyền ngay lập tức nói thẳng vào vấn đề, thấy trên mặt anh lộ ra biểu cảm tức giận, cô cảm thấy mình nên giải thích thêm một chút, "không phải là tôi nghi ngờ năng lực của anh, nhưng dù sao thì anh mới bắn xong một lần, theo như bình thường, thì cần một chút thời gian để khôi phục."

"cô cảm thấy tôi tức giận là vì chuyện đó?" Hạ Hoài Căn nâng mắt nhìn cô, anh có thể lí giải được mấy phần cái lối suy nghĩ kì quái của cô, vì cô không nghĩ rằng hành động lúc này của mình đối với anh mà nói là một loại nhục nhã, càng không biết rằng lời nói vừa rồi của mình khiến anh cảm thấy khó chịu. Từ nhỏ Hạ Hoài Căn lớn lên ở trong Mặt trận giải phóng nam giới, cho đến bây giờ chưa từng trải qua khóa giáo dục tư tưởng của chính phủ - nói cách khác là quá trình tẩy não. Trong lòng anh, nam nữ là bình đẳng, đều cần được tôn trọng. Anh khó có thể hiểu được suy nghĩ của Diệp Huyền, mà Diệp Huyền cũng cảm thấy câu hỏi ngược của anh rất kì quái.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Diệp Huyền cảm thấy có chút khó hiểu, cô nghi hoặc nhìn về phía Hạ Hoài Căn, đôi mắt đen nhánh, môi hồng răng trắng, khiến Hạ Hoài Căn có cảm giác cô rất ngây thơ, hồn nhiên, khiến tất cả những cảm xúc tức giận của anh đều hóa thành bất đắc dĩ. Thấy anh cau chặt mày, "A..." Diệp Huyền bỗng nhiên nghĩ đến thân phận của anh, Hạ

Hoài Cẩn chưa từng tiếp nhận giáo dục nô lệ hóa dành cho đàn ông, cho nên những lời vừa rồi của mình đã xúc phạm đến anh.

"thật xin lỗi." Mặt Diệp Huyền đỏ lên, "Là do tôi lỡ lời."

Lần này đến lượt Hạ Hoài Cẩn ngăn người, tuy anh khó chịu, nhưng anh biết, đối với hầu hết nữ giới trên thế quốc mà nói, nam giới không đáng được tôn trọng. Ôm quan niệm như vậy, Diệp Huyền có thể tự ý thức mình xúc phạm đến anh đã là rất khó có được, chứ đừng nói đến việc xin lỗi anh. Trong chốc lát Hạ Hoài Cẩn không biết nên nói cái gì, vốn dĩ rất chán ghét hành động Diệp Huyền ép buộc thủ giao cho mình, dù cho mục đích của cô là nghiên cứu khoa học hay muốn nhục nhã anh để chảnh nỡ, thì anh cũng cảm thấy cô thật đáng ghét. Nhưng bây giờ anh lại không hiểu được suy nghĩ của Diệp Huyền.

anh cảm thấy mình đối với Diệp Huyền thường xuyên mềm lòng một cách kì lạ, rõ ràng người bị xúc phạm là anh, nhưng Diệp Huyền chỉ mới nói một câu xin lỗi, anh liền mềm lòng. Nhưng lời nói ngay sau đó của Diệp Huyền lại khiến gân xanh hai bên thái dương anh giật giật.

"thật xin lỗi" Diệp Huyền trịnh trọng cúi gập người xuống xin lỗi anh, rồi lại dùng cái loại ngữ khí cứng nhắc hỏi tiếp, "Vậy bây giờ chúng ta có thể bắt đầu lấy mẫu tinh trùng được không?"

Vậy là này giờ cô chỉ nói cho có lệ thôi à? Hạ Hoài Cẩn cố nén tức giận: "Vừa rồi cô đã lấy một lần."

"Ách" Diệp Huyền do dự một chút, "Tinh dịch lúc này đều..."

Hạ Hoài Cẩn đương nhiên không biết tất cả tinh dịch của mình ban này đều bị Diệp Huyền ăn sạch, còn tưởng rằng vì mình bản trên tay cô nên cô đã chạy đi rửa tay. Chuyện này khiến anh cảm thấy rất mất mặt, đối với một người con gái cũng là hành vi xúc phạm, nhưng suy nghĩ lại tất cả cũng đều do Diệp Huyền tự làm, anh hừ lạnh một tiếng: "Tôi cự tuyệt."

"Tôi nghĩ anh đã quên rằng" Diệp Huyền nói một cách bất đắc dĩ, "anh không có quyền cự tuyệt."

Thái độ của cô khiến Hạ Hoài Cẩn cảm thấy một giống như một đứa trẻ quậy phá vô lí, rõ ràng mình là người chiếm thế thượng phong, nhưng bây giờ lại cảm thấy như mình đang cố tình gây sự? Sau đó, Diệp Huyền đứng dậy, thuận thế đẩy ngã Hạ Hoài Cẩn lên giường. "Được rồi." cô duỗi tay cởi quần Hạ Hoài Cẩn, vừa dỡ dành, "Lần này sẽ rất nhanh thôi."

"cô...." Hạ Hoài Cẩn lại cảm thấy mình bị nghẹn lời, rốt cuộc cô gái này muốn làm gì?! Cái khóa trên cổ tay khiến anh không thể sử dụng sức lực được, dễ dàng bị Diệp Huyền cởi quần lót xuống, nhìn thấy gậy thịt đang ngẩng đầu dần dần, khiến Diệp Huyền kinh ngạc mở to hai mắt mà nhìn.

"Di?" cô nhìn Hạ Hoài Cẩn, rồi cúi xuống nhìn tiểu Hạ Hoài Cẩn, "anh đã cương rồi sao?"

Người đàn ông quay đầu không để ý tới cô, Diệp Huyền không nhìn thấy được vành tai của anh đã phấp phồng. Thao! Hạ Hoài Cẩn cúi kinh mắng thầm một câu, anh không thể tin được bản thân lại dễ dàng bị rung động như thế. Biểu hiện của anh bây giờ không khác gì một tên nhóc choai choai, khí huyết phương cương, vừa ngây ngô vừa gợi cảm.

Nhưng Diệp Huyền lại không nhận ra được Hạ Hoài Cẩn đang xấu hổ, còn ngốc nghếch hỏi một câu: "anh bắt đầu cương từ khi nào thế?"

Hạ Hoài Cẩn thiếu chút nữa bị cô tức chết, anh xụ mặt nhìn Diệp Huyền: "Chuyện này không liên quan đến cô, bác sĩ Diệp."

"anh có thể gọi tôi là Diệp Huyền" cô dường như không nghe thấy ý cự tuyệt trong lời nói của anh, mà ngược lại vui vẻ nói chuyện với anh. Và tất nhiên, ngữ khí vẫn cứng nhắc như cũ, Hạ Hoài Cẩn cũng không hiểu nổi sao mình lại nhìn ra được cô đang vui vẻ.

cônghành vuốt ve dương vật của Hạ Hoài Cẩn, bởi vì anh đã sớm cương cứng từ trước nên rất nhanh gậy thịt đã biến thành một cây gậy cứng ngắt thô to, oai phong lẫm liệt dựng thẳng giữa hai chân Hạ Hoài Cẩn. Diệp Huyền rất muốn hôn nó một cái, nhưng vẫn cố nhịn xuống được. Cô lấy ống nghiệm chuyện dụng ra, tay trái vuốt ve hai túi tinh hoàn nặng trĩu, muốn Hạ Hoài Cẩn nhanh chóng xuất tinh. Nhưng lại không biết rằng khi đàn ông đã bắn qua một lần, thì thời gian gậy thịt cứng rắn sẽ càng dài hơn. Diệp Huyền hết vên về lại nhào nặn, từ quy đầu đến giữa hai háng, qua lại hơn mười lần nhưng tiểu Hạ Hoài Cẩn vẫn như cũ đứng sừng sững không ngã.

Diệp Huyền có chút uể oải, chẳng lẽ thủ pháp của mình không đủ điều luyện? Nhưng nhìn thấy vẻ mặt cố gắng kiềm chế của Hạ Hoài Cẩn, cô cảm thấy chắc là anh cũng thấy thoải mái.... "Thoải mái không?" cô hỏi thẳng luôn.

Hạ Hoài Cẩn muốn nói nhưng vừa mở miệng tiếng rên rỉ lại bật ra. Anh nửa nằm nửa ngồi trên giường, trên trán đầy mồ hôi. Diệp Huyền cũng không biết vì anh kiềm nén quá mà khó chịu hay do mình khiến anh không thoải mái.

"không thì..." cô do dự một chút, tuy trong lòng rất muốn, nhưng khi nhìn ra vẫn thấy ngượng ngùng, "Tôi dùng miệng giúp anh được không?"

Hạ Hoài Cẩn cố gắng kiềm chế tiếng thở dốc đã rất vất vả, vừa nghe thấy cô nói thế, giữa hai chân liền cảm thấy căng chặt, gậy thịt đang cứng rắn đột nhiên bắn tinh. Diệp Huyền luống cuống tay chân vội vàng hứng lấy tinh dịch bắn ra, cô chưa từng lấy mẫu tinh trùng lần nào, tay chân vụng về khiến không ít tinh dịch bị dính ngoài ống nghiệm, bèn dùng ngón tay vuốt chúng, gom hết vào trong ống. Hạ Hoài Cẩn suýt nữa thì bị hành động của cô chọc cho nổi điên, cô mặc chiếc áo khoác trắng dài ngồi giữa hai chân anh, trong tay cầm ống nghiệm chứa đầy tinh dịch đặc sệt, đối xử với chúng không khác gì trân bảo, cẩn thận chăm chú nhìn cái thứ mà anh vừa bắn ra.

Hạ Hoài Cẩn biết, đối với một người nghiên cứu khoa học mà nói, tinh dịch của đàn ông vốn là tài nguyên hiếm có. Nhưng anh lại không hiểu rằng cô có biểu hiện như vậy không phải là do tinh dịch rất trân quý mà là vì một nguyên nhân khác. Mà nguyên nhân này Hạ Hoài Cẩn không thể nào ngờ tới, đó là vì tinh dịch này là của anh.

Vừa nghĩ đến việc mình phải đem tinh dịch của Hạ Hoài Cẩn đưa đến kho lạnh, sau đó thứ này lại bị phân phối ra ngoài, không biết sẽ rơi xuống trong tay người phụ nữ nào, trong lòng Diệp Huyền liền cảm thấy bức bối. Không được, cô phải đem ống nghiệm này cất kỹ. Đây đều là của cô, không ai được phép lấy!

ĂN THỊT CHI LỬ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 5: [Khoa Học Viễn Tương] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 5

"Thương nhân bán tinh dịch trong chợ đen?" Vẻ mặt Elle nghi hoặc, "Tớ đúng là biết không gì người, nhưng... Cậu hỏi tới bọn họ làm gì?"

Bởi vì nam giới rất khan hiếm, mặc dù đế quốc để phần lớn nam giới thành tài nguyên cung cấp gen cấp 3 chuyên dùng để lấy tinh dịch, nhưng nhiều đó vẫn không đủ để thỏa mãn nhu cầu sinh dục khổng lồ. Ở đế quốc Nebula, chỉ có 1% phụ nữ có thể nhận được một người đàn ông, tiến tới hôn nhân, những người phụ nữ còn lại nếu muốn có đời sau, biện pháp duy nhất chính là đến các trung tâm trải rộng ở các thành phố lớn, xin một phần từ trung tâm nghiên cứu cung cấp tinh dịch.

Mà muốn xin loại tinh dịch đủ tư cách cũng rất khó khăn, người xin cần phải có sự phê duyệt vừa nghiêm khắc vừa phức tạp, không thể tàn tật, không thể có bệnh di truyền, không thể có tiền án, không thể có ham mê bất lương... Trong một thành phố có mật độ dân cư lớn nhất đế quốc, thậm chí còn có thu nhập và nghề nghiệp phù hợp với yêu cầu, tinh dịch càng bị kiểm soát chặt chẽ, số lượng phụ nữ bị loại rất nhiều, bọn họ chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Chính vì vậy mới sinh ra loại chợ đen này - - buôn bán tinh dịch lấy được từ trung tâm gây giống hoặc sở nghiên cứu.

Lấy xuất thân cùng địa vị xã hội của Diệp Huyền, là tuyệt đối không cần thông qua chợ đen để mua tinh dịch. Thấy Elle nhăn mày, Diệp Huyền vội vàng giải thích: "Mình cần một ít tinh dịch làm nghiên cứu, ừm... Là loại nghiên cứu không được cho phép."

"thì ra như vậy," Elle lộ ra vẻ mặt hiểu rõ, "không thành vấn đề, tôi sẽ đưa thông tin cho cậu, chỉ cần nó giới thiệu là được rồi."

Thấy bạn tốt không nghi ngờ gì, Diệp Huyền chỉ có thể ở trong lòng yên lặng nói câu thật có lỗi. Nàng không muốn nộp tinh dịch của Hạ Hoài Cẩn lên, suy nghĩ hồi lâu, chỉ có thể thông qua chợ đen mua tinh dịch của người đàn ông khác, làm hàng mẫu thay cho của Hạ Hoài Cẩn. Vì không muốn sinh ra khúc mắc luân lý, ngoại trừ tinh dịch đã được thẩm định, tinh dịch được phân phối ra ngoài chắc sẽ không ghi lại thông tin của người cung cấp trong hồ sơ, điều này cũng dễ dàng cho Diệp Huyền gian lận. Thuận lợi giữ lấy tinh dịch của Hạ Hoài Cẩn, mấy ngày sau đó, tâm tình của Diệp Huyền rất tốt.

Trong khoảng thời gian này cô cũng không có làm ra hành động suồng sã gì với Hạ Hoài Cẩn, tất cả đều làm theo phương pháp tiêu chuẩn của nhân viên nghiên cứu đối với người cung cấp, ghi lại tra triệu chứng sinh lý của đối phương, bệnh tật... kiểm tra thân thể... Đương nhiên, lúc kiểm tra cơ thể nhân cơ hội kiểm tra bụng của nam nhân, xoa bóp cơ thể của anh, loại động tác này Diệp Huyền đã làm không ít.

Đại khái là bị nàng đùa giỡn thành thói quen, ngay từ đầu cũng có chút cứng nhắc cùng kháng cự, nhưng đến hiện tại, Hạ Hoài Cẩn đã có cảm giác chết lặng. Dù sao bị một nữ nhân cời hết xem đến xem đi, còn tốt hơn bị một đám nữ nhân cời hết xem xem đi xem lại.

Trong đó có lẽ cũng có chút liên quan tới thái độ của Diệp Huyền, anh cảm thấy xấu hổ, cố tình đối phương lại có dáng vẻ cực kỳ bình tĩnh. Cho dù là cầm công cụ kiểm tra đo lường khoa tay múa chân trên cơ

thể trần truồng của anh, hay là mang bao tay cầm lấy gậy thịt của anh quan sát, đối mặt với loại chuyện làm Hạ Hoài Cẩn thẹn đến mức nóng cả người, Diệp Huyền ngay cả mắt cũng không chớp chút nào. Hạ Hoài Cẩn hoài nghi người phụ nữ này cũng không biết xấu hổ là cái gì, thậm chí còn có thể ở vừa nhìn hạ thân Hạ Hoài Cẩn, vừa đùa giỡn với anh. Đương nhiên, lúc đùa giỡn mặt cô cũng không có biểu cảm nào khác.

Hạ Hoài Cẩn tuyệt đối không muốn hiểu cô, nhưng không thể không nghe cô thao thao bất tuyệt mỗi ngày. Diệp Huyền có lẽ rất cô đơn, cơ hồ đem tất cả những chuyện lớn nhỏ gì của cô đều nói với Hạ Hoài Cẩn. Năm nay hai mươi bốn tuổi, làm trong sở nghiên cứu đã ba năm, đồng nghiệp có tính tình thế nào, trong lúc làm việc gặp những chuyện thú vị gì, cô thích ăn ngọt, ghét nhất là sấu, mẹ cô rất nghiêm khắc, từ nhỏ đến lớn đều là ưu tú nhất trong những người xung quanh, chưa từng làm chuyện khác người gì... Mặc dù không muốn biết, nhưng hình ảnh người con gái này càng ngày càng sinh động trong lòng Hạ Hoài Cẩn.

Cô và Hạ Hoài Cẩn là hai người hoàn toàn khác nhau, từ kinh nghiệm sống đến tính cách suy nghĩ, Hạ Hoài Cẩn cảm thấy mình không thể hiểu cô, nhưng trong lúc bị ép buộc lắng nghe, không tự chủ từng chút từng chút thấu hiểu nội tâm cô.

Anh giật mình nhớ tới, Diệp Huyền lại trở thành người anh hiểu rõ nhất, cũng là người bạn duy nhất xấp xỉ tuổi với anh.

Lại một lần nữa kết thúc buổi kiểm tra thường lệ, Diệp Huyền ở một bên thu dọn thiết bị kiểm tra, Hạ Hoài Cẩn thì cúi người xuống lấy quần áo trên giường. Hiện tại anh đã quen ở trước mặt Diệp Huyền lỏa lồ, cũng không cảm thấy xấu hổ. Đang định mặc quần lót vào, bỗng nhiên anh thấy người, Hạ Hoài Cẩn lại cứng rồi.

Kỳ thật Diệp Huyền luôn lên nhìn bóng lưng của anh, cơ thể nam nhân cao to, tấm lưng rộng lớn, từ xương sườn xuống tới xương hông, thắt lưng lại

hẹp, hình thành một đường cong cơ bắp gợi cảm, bộ mông mạnh mẽ rắn chắc lại vênh cao. Diệp Huyền lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, chợt phát hiện động tác mặc quần áo của Hạ Hoài Cẩn chợt dừng lại.

"Làm sao vậy?" Nàng thuận thế đi qua.

"không, không có gì." Hạ Hoài Cẩn cuống quýt muốn kéo quần lót lên, lại bị Diệp Huyền nhìn thấy cây gậy thịt đang ngẩng cao đầu. Đáng chết! Hạ Hoài Cẩn vốn cảm thấy mình đã quen, lại cương lên trước mặt Diệp Huyền, khiến lỗ tai anh nóng muốn bốc cháy.

anh căn bản cũng không biết chính mình khi nào thì cứng rắn, có lẽ là lúc kiểm tra thân thể bị Diệp Huyền vô tình đụng phải, bây giờ là sáng sớm, là thời điểm nam nhân giàu dồi dào tinh lực nhất. Kỳ thật trước khi Diệp Huyền tới, Hạ Hoài Cẩn đều đã sớm rời giường, hì hì hục hục hơn nửa giờ mới khiến cho tiểu huynh đệ vì dồi dào sức lực mà hưng phấn khác thường xẹp xuống. anh không muốn để Diệp Huyền nhìn thấy dáng vẻ mất khống chế của anh, tuy rằng nữ nhân đó đã sớm thủ giao cho anh rồi, nhưng Hạ Hoài Cẩn vẫn luôn hy vọng ở trước mặt nàng, anh vẫn giữ vẻ bình tĩnh như thường, mà không phải là chặt vật không chịu nổi.

Ý nghĩ này vẫn luôn tồn tại trong tiềm thức mà ngay cả bản thân Hạ Hoài Cẩn cũng không có phát hiện. Hôm nay Diệp Huyền đến hơi sớm, dự vọng sáng sớm vẫn chưa có hoàn toàn biến mất, Hạ Hoài Cẩn cố gắng kiềm chế, nhưng vẫn không khống chế được cương lên. anh nhất thời cảm thấy mất mặt, thậm chí hận chính mình không tốt, vội vã đem cơn thịnh nộ vào quần lót, không nghĩ tới dùng sức quá lớn, lập tức đau đến hô lên.

"Đừng!" Diệp Huyền vội vã chụp lấy tay anh, "Nó..." cô nhìn tiểu Hạ Hoài Cẩn khí thế bồng bồng, "Nó vẫn còn cứng."

Hạ Hoài Cẩn tức giận trừng mắt nhìn Diệp Huyền: "Tôi biết."

"Chẳng lẽ anh không muốn," Diệp Huyền nghĩ nghĩ, "Làm cho nó mềm xuống sao?"

Ấn ý của những lời này lập tức làm cho gậy thịt của Hạ Hoài Cẩn lại cứng thêm vài phần, anh cảm thấy hạ thân căng sắp nổ tung, cái cô gái này còn ở đây lẳng nhăng, chẳng lẽ cô không sợ anh nhỉnh không được... Hạ Hoài Cẩn phiền muộn nổi giận, từ trong miệng phun ra lời lạnh nhạt: "Tự tôi sẽ giải quyết, bác sĩ Diệp, cô có thể đi rồi."

Nghe Hạ Hoài Cẩn gọi mình là bác sĩ Diệp, Diệp Huyền liền biết anh tức giận. Lúc trước nàng nũng nịu cứng rắn, hoặc nên nói là mặt không chút thay đổi lặp lại một lần lại một lần, có lẽ là Hạ Hoài Cẩn cảm thấy rất phiền phức, nên cuối cùng phải sửa miệng trực tiếp gọi tên nàng. Mà một khi nam nhân này tức giận, sẽ lại bày ra dáng vẻ cự người ngoài ngàn dặm như lúc anh vừa mới bị đưa vào sở nghiên cứu, lạnh lùng gọi Diệp Huyền là bác sĩ Diệp.

Diệp Huyền cũng không cho là đúng: "Lần cuối cùng lấy tinh dịch của anh làm một tháng trước, vừa vặn liền mượn cơ hội hôm nay đi." Mặc dù cô đang thương lượng, nhưng lại đưa tay xoa ngực Hạ Hoài Cẩn, không cho phép cự tuyệt liền đè nam nhân lên tường.

"cô chờ một chút," Suy nghĩ của Hạ Hoài Cẩn có chút không theo kịp, cái cô gái này lại muốn làm gì? Đến khi quần lót trên người bị kéo xuống, cự vật bị hai bàn tay mềm mại nhón hẳn năm lấy, cơ thể anh gần như ngay lập tức thả lỏng. Dục vọng dưới cảm giác êm ái do Diệp Huyền mang lại không ngừng nổi lên, Hạ Hoài Cẩn cắn răng nhịn xuống tiếng thở gấp nơi cổ họng, cả người nóng như thể sắp bốc cháy.

Trong lòng Diệp Huyền cực kỳ cao hứng, lại có thể ăn tinh dịch của Hạ Hoài Cẩn, nước bọt trong miệng anh tiết ra ngày càng nhiều, cô nhỉnh không được vươn lưỡi, liếm liếm môi. Nhưng không biết vì sao, cô càng dùng sức, cơn thịnh lại càng cứng rắn. Chẳng lẽ là thủ pháp của mình thật lười? Nhìn trên trán Hạ Hoài Cẩn rịn mồ hôi, Diệp

Huyền không khỏi cảm thấy ửng ửng. nếu mình làm cho anh không thoải mái, anh có thể càng thêm tức giận hay không?

Còn biết đâu rằng, lúc này cô đang nửa quỳ giữa hai chân nam nhân, từ ánh mắt nhìn sang, có thể dễ dàng nhìn thấy khe rãnh giữa bộ ngực thấp thoáng sau lớp cổ áo rộng. Bụng vào thị lực nhạy bén, Hạ Hoài Căn thậm chí còn nhìn được hoa văn trên áo ngực - - màu đen, sa mỏng, ren. Cổ họng căng chặt, cô thật kỳ lạ không dám lại phòng lớn thêm một vòng, Diệp Huyền thiếu chút nữa cầm không hết.

"Còn mau ra ngoài," anh cảnh báo thấp giọng nói, "Bụng không..." Bụng không cái gì? anh muốn làm gì với người phụ nữ này? Hạ Hoài Căn nhất thời mờ mịt.

"Nhưng mà rất khó chịu." Diệp Huyền chân thành nói, cô giỡn mặt nhìn Hạ Hoài Căn, gương mặt hồng hồng khoảng bằng một bàn tay, đôi môi hồng khê mở, tựa như đang dụ dỗ Hạ Hoài Căn liêu lĩnh vọt vào, hung hăng đâm vào tận tình rong đuối trong cái miệng hồng hồng, phóng thích dục vọng. Ngay sau đó, xảy ra chuyện làm cho anh không thể kìm chế, "Tôi giúp anh bản." Diệp Huyền mỉm cười, cầm gậy thịt lên, mở cái miệng hồng hồng ra ngậm lấy quy đầu.

"Ừm! - -" Cả người Hạ Hoài Căn căng thẳng, anh nhìn không được đập một quyền thật mạnh vào vách tường, khoảnh khắc bị cái miệng hồng hồng ấm nóng mềm mại ngậm lấy, anh thậm chí sinh ra một loại khoái cảm, sắp thăng thiên "Mau nhổ ra...A..." anh muốn đưa tay đẩy Diệp Huyền, nhưng lại vì gậy thịt bị mút thật mạnh mà run rẩy.

Đồ đã vào miệng, sao Diệp Huyền có thể nhổ ra. cô đem hết toàn lực nuốt lấy lửa nóng, nhưng dương vật của anh thật sự quá lớn, cô chỉ mới ngậm lấy một đoạn phía trên, cái miệng hồng hồng đã căng phồng. cô nhớ lại phương pháp khẩu giao trong phim, dùng kỹ xảo nuốt lấy cô thật, răng nanh cần thận tránh thân gậy, cái lưỡi thơm tho lướt qua cô thật. Hạ Hoài Căn kỳ

lòng không dặng nâng cao thắt lưng, bàn tay to từ động tác đẩy ra đôi thành đặt lên đỉnh đầu Diệp Huyền.

"Ngô... Ừm...Ngô..." Ngoại trừ tiếng liếm hút, cô gái này còn không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ, cô mở quai hàm ngậm một lát, có lẽ là cảm thấy khó chịu, lúc này mới thở hỗn hển phun gậy thịt ra. Vừa tiếp xúc với không khí, Tiểu Hạ Hoài Cần lập tức bất mãn giật giật, trên gậy thịt đỏ sậm dính đầy nước bọt của Diệp Huyền, thậm chí còn có một sợi chỉ bạc dính trên môi cô, nối dài tới quy đầu.

Hạ Hoài Cần lần đầu nhìn thấy dáng vẻ như vậy của Diệp Huyền, khác hoàn toàn với dáng vẻ nổi nạng cần thận, bảo thủ thường ngày. Hai má trắng nõn mềm mại, đôi môi đỏ thắm hơi hơi mở ra, bởi vì cô đang hít thở gấp mà tỏa ra hương thơm như lan. cô giơ tay lên, lấy đôi kính để trên mũi xuống. Sau mắt kính màu đen là đôi mắt ngập nước trong suốt, cũng không biết là do khó chịu vì nghẹn, hay là do cô động tình.

"Như vậy thì dễ dàng hơn." Ngay cả giọng nói của cô cũng trở nên đầy dụ hoặc. Diệp Huyền hất mái tóc dài trước ngực ra, lộ ra một mảng lớn da thịt trước ngực trắng nõn chói mắt. cô lại cúi đầu lần nữa xuống giữa hai chân Hạ Hoài Cần.

Ưc ực cảm thanh nuốt nước bọt vang vọng trong phòng yên tĩnh càng thêm âm mỹ, trong đầu Hạ Hoài Cần trống rỗng, giờ phút này anh cái gì cũng không muốn nghĩ, không gáp chế dục vọng, cũng không kìm nén tiếng thở dốc. Trong đầu bỗng nhiên nhớ tới thời niên thiếu ngây thơ, anh cùng đám đàn ông trong căn cứ xem phim cấm. Những việc làm tục tĩu hạ lưu trong đó, anh cho là cả đời này anh sẽ không bao giờ làm những chuyện đó với người phụ nữ nào. Nhưng chưa bao giờ có một khắc giống như bây giờ, muốn... Muốn làm tình với phụ nữ, muốn đâm thật mạnh vào cái miệng nhỏ nhắn của cô!

Bàn tay to đang xoan hệt đỉnh đầu Diệp Huyền đã biến thành giữ lấy đầu cô, từ đầu chỉ là chậm rãi di chuyển, nhưng dần dần, anh càng ngày càng kích động, động tác trều cảm cũng càng thêm thô bạo. Anh ở trong miệng nhỏ của Diệp Huyền tiến thẳng về phía trước, cơn thịnh quá lớn khiến Diệp Huyền bị nghẹt thở, trong mắt đong đầy ánh nước.

Cô bị làm đến mức không thể cất lời, nắm chặt lấy cặp đùi bền chắc của Hạ Hoài Cẩn, để mặc cho anh di động. Đầu cô bị bàn tay to giữ lấy, gần như chôn vào giữa hai chân của người đàn ông, trong mũi tràn ngập hơi thở gợi cảm đầy tính xâm lược của giống đực, hai má bị bộ lông thô cứng đâm chọc, thậm chí những lúc Hạ Hoài Cẩn luật động quá mạnh, hai túi tình hoàn còn đánh vào cái mũi của cô. Diệp Huyền đã không rõ thứ làm ướt mặt mình là cái gì. Có nước mắt, nước miếng, còn có tinh dịch từ quy đầu rỉ ra.

Cô có ảo giác rằng mình sẽ bị anh làm đến chết, gậy thịt gần như cắm vào trong cổ họng, Hạ Hoài Cẩn đâm vào cái sau còn sâu hơn cái trước, cái sau còn mạnh hơn cái trước. Kịch liệt tra tấn như vậy lại làm cho cô như lọt vào đám mây, cuối cùng... Cuối cùng cũng ăn được gậy thịt của Hạ Hoài Cẩn, anh đang dùng dương vật của anh làm cô, tuyệt quá, tuyệt quá...

Không biết qua bao lâu, Hạ Hoài Cẩn cuối cùng cũng bắn vào trong miệng Diệp Huyền. Một lượng lớn tinh dịch phóng ra như những viên đạn, từ cổ họng Diệp Huyền chảy xuống. Cô bất ngờ không kịp đề phòng mà bị sặc, lớn tiếng ho khan mấy cái, nước bọt trong miệng hòa lẫn với bạch trọc chưa kịp nuốt tràn ra, khiến cho người phụ nữ đang ngã ngồi dưới đất càng thêm đáng thương.

"Thoải mái không?" Hạ Hoài Cẩn còn đắm chìm trong cảm giác cao trào, Diệp Huyền ngồi dậy, lại nắm lấy gậy thịt đã mềm xuống của anh liếm qua một lần, đem cây gậy thịt dính đầy bạch trọc dọn dẹp sạch sẽ, sau đó mới giúp Hạ Hoài Cẩn mặc quần lót vào.

"cô..." Hạ Hoài Cẩn dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô. Diệp Huyền còn đang quỳ trên mặt đất, nghe vậy nghi ngờ trừng mắt nhìn, tháo mắt kính xuống, thoạt nhìn cô còn đẹp hơn, "Chúng ta cần nói chuyện chút," giọng nói của người đàn ông còn mang theo chút khàn khàn, lại lộ ra loại áp bức không cho phép cự tuyệt, "Ngay bây giờ," Hạ Hoài Cẩn trịnh trọng gọi tên Diệp Huyền, "Diệp Huyền."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 6: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 6

Nghe thấy anhtanónin như thế, trong lòng Diệp Huyền lập bệpmộttiếng, đứng ngẩn người.

nóichuyện gì?côkhôngbiết Hạ Hoài Căn muốn nói gì với mình, nhưng theo bản năng lại cảm thấy bất an. Thấy cô gái trước mặt đứng co quắp, Hạ Hoài Căn thở dài một tiếng. anh xử lý qua loa hạ thêm một chút, thấy Diệp Huyền vẫn ngồi đứng đật ngờ ngàng, anh vươn tay muốn đỡ Diệp Huyền đứng lên: "Đứng lên đi."

Diệp Huyền ngẩng đầu, rụt rè liếc nhìn anh một cái. Nét ửng đỏ trên mặt cô vẫn chưa biến mất, nhưng đã bày ra vẻ mặt lạnh lùng như trước, Hạ Hoài Căn liếc mắt nhìn qua một cái đã nhìn thấy sự lo lắng trong lòng cô. Nhưng anh vẫn không mềm lòng, anh và Diệp Huyền, nhất định phải nói chuyện cho rõ ràng.

"Bác sĩ Diệp" Hạ Hoài Căn nhìn cô gái trước mặt, "Tôi xưng hô với cô như vậy, là hi vọng cô có thể lấy tư cách là nhân viên sở nghiên cứu SCI trả lời những câu hỏi của tôi." Ánh mắt của anh không bén nhọn, nhưng vẫn chứa nét nghiêm túc khiến Diệp Huyền lần đầu tiên ý thức được Hạ Hoài Căn là thủ lĩnh của một tổ chức phản động có đến hàng vạn người, "cô đưa tôi đến sở nghiên cứu là có mục đích gì?"

"không phải tôi đưa anh đến sở nghiên cứu." Diệp Huyền tự nhắc nhở mình phải bình tĩnh, "anh được người ta phân phối đến đây, tôi nghiên cứu đã biết, mang thân phận người cung cấp bị phân phối đến sở nghiên cứu nào, không phải là chuyện mà tôi có thể quyết định được."

"Nhân viên nghiên cứu khoa học bình thường tất nhiên không có quyền quyết định việc này" Hạ Hoài Căn không để ý đến những lời biện giải của cô, "Nhưng cô không giống họ, mẹ của cô là Diệp Như, là chủ tịch của Hội Phụ nữ muốn thay đổi số phận của một tên tội phạm chính trị, đối với bà ấy là quá dễ dàng."

Ban đầu Hạ Hoài Căn cũng không biết gia thế của Diệp Huyền, dù mẹ cô là Diệp Như thì không một ai trong tổ chức là không biết, bởi vì người phụ nữ nắm trong tay quyền lực tối cao của đế quốc này bảo vệ cô rất tốt, mà ngay cả trong sở nghiên cứu số người biết thân phận của Diệp Huyền cũng không nhiều lắm. Nhưng Diệp Huyền lại ngốc nghếch kể hết mọi chuyện với anh, khi cô nhắc đến mẹ của mình, Hạ Hoài Căn không khỏi bật cười, cô gái khờ khạo này, tuy Diệp Huyền lớn tuổi hơn anh, nhưng ở trong lòng Hạ Hoài Căn, cô không khác gì cô bé ngây thơ không hiểu sự đời.

Diệp Huyền còn nhớ rõ lúc đó Hạ Hoài Căn nhướn mày: "Tôi là phần tử khủng bố, cô không sợ tôi bắt cóc cô để uy hiếp mẹ cô sao?"

Diệp Huyền bĩu môi: "Chờ anh có thể phá được vòng cơ giới trên tay, lại nói câu này cũng không muộn."

Khi đó, trong lòng Hạ Hoài Căn đã có chút nghi ngờ. Bởi vì Diệp Huyền đối với anh tin tưởng quá mức, có chuyện gì cũng nói cho anh biết, tuy là nói chuyện phiếm với anh nhưng thật ra cô giống như muốn nói cho Hạ Hoài Căn biết thêm về mình. Còn về việc cô không cho phép người khác đến gần Hạ Hoài Căn, thủ giao cho Hạ Hoài Căn, thậm chí lúc này sau khi khẩu giao xong cô còn giúp anh liếm sạch... Tất cả những điều này, chứng tỏ một điều, cô đang cố lấy lòng Hạ Hoài Căn.

"Tôi là thủ lĩnh của Mặt trận giải phóng nam giới, làm một tội phạm chính trị cấp 1, theo pháp luật của đế quốc thì phải bị giam trong tù, thậm chí ngay cả cơ hội để trở thành tài nguyên nghiên cứu cũng không có." Nhìn Diệp Huyền cúi đầu, Hạ Hoài Căn nói một cách từ tốn, "Nhưng bỗng nhiên có một ngày tôi trở thành tài nguyên cấp 3, được đưa vào sở nghiên cứu này" anh hơi dừng lại một chút, miễn cưỡng tìm được một từ thích hợp để hình dung, "Rất nhiều người đàn ông mong muốn có được cuộc sống này, nếu như nói không có người nhúng tay vào, tôi nghĩ ngay cả kẻ ngốc cũng không tin được."

Còn về phần người tác động nhất định phải có địa vị xã hội cao, lại thêm phải có thái độ khác thường với mình, chỉ cần hai điểm này là đã đoán được ngay. Lúc đầu Hạ Hoài Căn vẫn còn chút nghi ngờ, sợ rằng mình đã nghĩ quá nhiều, nhưng hành động của Diệp Huyền ngày hôm nay, khiến anh cảm thấy không thể tiếp tục giả ngây giả ngô diễn trò với cô nữa rồi.

"Tôi mạo muội suy đoán, Bác sĩ Diệp, không đúng, Diệp Huyền." Ánh mắt Hạ Hoài Căn khiến Diệp Huyền cảm thấy mình không có cách nào che giấu sự thật được nữa, tuy rằng những lời kể tiếp thật khiến người ta có mở miệng, nhưng anh vẫn trầm giọng nói, "Tôi đoán cô muốn chiếm giữ tôi đúng không?"

anh nghĩ rằng mình muốn chiếm đoạt, giam cầm anh ấy mà không phải là thích. Suy nghĩ cẩn thận lại mọi chuyện, Diệp Huyền cũng không biết bản thân nên thả lỏng hay là nên buồn.

"không phải" cô gắng đầu, đẩy gọng kính lên cao, nhưng nhìn cô lúc này có cảm giác yếu đuối khác thường, "Tôi thừa nhận mình đã dùng một chút thủ đoạn để đưa anh đến chỗ này, nhưng không phải nguyên nhân đó, tôi đoán chắc anh không còn nhớ rõ việc này..." cô tháo búi tóc ra, mái tóc dài xõa tung trên vai, giống như đêm mưa tầm tã hôm ấy, giữa xóm nghèo tối tăm, cô được Hạ Hoài Căn cứu từ trong tay bọn phản quân, "anh đã cứu mạng tôi."

Vì cứu Diệp Huyền, Hạ Hoài Cẩn bị bắt, bị bỏ tù. anh bị quân chính phủ truy bắt suốt bốn năm, bắt đầu từ năm mười sáu tuổi, suốt bốn năm qua, quân chính phủ không có cách nào bắt được anh. Nhưng hôm đó anh vì chính lòng tốt của mình, mà sa lưới.

Nếu hỏi Hạ Hoài Cẩn có từng hối hận hay không, anh cũng không biết vì cái gì, mình lại không thấy hối hận. anh thậm chí chưa từng nhìn rõ mặt của cô gái mà mình đã cứu, nhưng lúc này trong lòng anh có cảm giác khác thường, không thể không nhìn cô thật kỹ.

"thìra..." Hạ Hoài Cẩn kinh ngạc, "thìra người đó là cô?!"

"Đúng vậy" Diệp Huyền gật đầu.

"Nhưng vì sao cô lại đối xử với tôi như vậy...." Vì báo đáp ân cứu mạng mà đưa Hạ Hoài Cẩn từ nhà tù đến đây, lý do này thật đúng là hợp lý, thế nhưng những hành động của cô là sao? Tất cả những hành động của cô từ lúc gặp anh ở sở nghiên cứu, nhất định không chỉ đơn giản là thái độ nên có với người có ơn với mình.

Diệp Huyền đột nhiên đứng dậy, bước tới trước mặt Hạ Hoài Cẩn, đưa tay cởi áo quần của mình.

Bên trong chiếc áo khoác trắng dài là một bộ váy công sở bình thường, Hạ Hoài Cẩn còn chưa kịp phản ứng lại, thì đã thấy cô cởi áo ra lộ nội y viền ren màu đen. cô tiếp tục cởi áo lót, hai bầu ngực căng tròn bất ngờ được giải thoát, nhảy ra trước mắt anh, núm vú hồng phấn khẽ vểnh lên, càng thêm nổi bật trên bầu ngực trắng nõn.

"Bởi vì em muốn làm tình với anh." Diệp Huyền bình tĩnh nói.

Hạ Hoài Cẩn đứng bật dậy, anh muốn lùi về phía sau, nhưng lại bị Diệp Huyền bắt lấy cánh tay, chặt vật ngã ngổ trên mặt đất. "Rầm, rầm" "loảng xoảng" một loạt âm thanh vang lên liên tiếp, dụng cụ thí nghiệm trong tay

Diệp Huyền bị văng ra xa. Hạ Hoài Cẩn nằm sõng soài trên nệm, Diệp Huyền bị lôi kéo, theo quán tính nặng nề ngã nhào lên người Hạ Hoài Cẩn, hai bầu ngực trần trụi kề sát trước ngực anh, phập phồng lên xuống theo từng nhịp thở, Hạ Hoài Cẩn cảm giác được, núm vú của cô đang dần cứng rắn.

"cô có hiểu là mình đang nói gì không?" anh nhìn Diệp Huyền, lông mày nhíu chặt, khiến ánh mắt càng thêm sắc bén.

"Em hiểu." Thấy Hạ Hoài Cẩn chuẩn bị nói tiếp, cô vội vàng ngăn lại, không cho anh cơ hội nói tiếp, cúi đầu xuống hôn lên môi anh. Đợi đến khi cô đem đầu lưỡi vói vào trong miệng Hạ Hoài Cẩn, Diệp Huyền mới nhớ ra mình chưa bao giờ nghiên cứu qua kỹ thuật hôn môi. Lúc cô xem phim sex, mọi sự chú ý đều tập trung lên những tư thế làm tình, còn việc hôn môi thì cô chỉ liếc mắt nhìn qua một cái. Hạ Hoài Cẩn tất nhiên cũng không thành thực, khi lưỡi của cô làm loạn trong miệng mình, anh không biết nên đáp trả như thế nào, chỉ biết ngây ngốc đuổi theo đầu lưỡi của Diệp Huyền, muốn đẩy lưỡi cô ra ngoài.

Lần này đúng là Diệp Huyền được hời, hai chiếc lưỡi giống như hai cái đuôi cá, quấn quít lấy nhau không rời. Đợi đến khi Hạ Hoài Cẩn tỉnh lại thì đầu lưỡi của anh đã duỗi vào trong cái miệng nhỏ nhắn của Diệp Huyền, quấn lấy cái lưỡi thơm tho của cô hung hăng mút vào. Nửa người trên của Diệp Huyền đã sớm bị cởi cởi sạch, công cụ trên bụng anh, bỏ mộng căng tròn chạm rãi cọ xát trên cơ bụng rắn chắc. Hạ Hoài Cẩn cảm thấy có chút không đúng, trên bụng anh ẩm ướt, dính dính, còn... mềm mại? anh biết phụ nữ sau khi động tình hạ thể sẽ tiết ra dịch thủy, nhưng cảm giác lúc này dường như Diệp Huyền đang kề sát trên bụng anh không hề có quần áo ngăn trở.

Sau đó, Diệp Huyền nhấc mông lên, cởi váy ra, cuối cùng Hạ Hoài Cẩn cũng hiểu được tại sao mình có cảm giác lạ như vậy, sau khi cô cởi xuống chiếc chân váy trên người cô chỉ còn mỗi chiếc quần lót chữ T màu đen không che được cái gì, hai sợi dây mảnh được thắt bên hông Diệp

Huyền, giữa hai chân cô, lại có thêm một sợi dây vắt ngang hoa môi. Dâm huyết của cô hoàn toàn tràn trệ, lúc ngồi xuống, liền dán sát lên thân thể người đàn ông nằm dưới, không có lấy một kẽ hở.

Nghĩ đến việc hàng ngày cô đều ăn mặc như thế này, bên trong quần áo đều mang những thứ nội y sexy, liền khiến gậy thịt của Hạ Hoài Cẩn nhanh chóng trướng lớn lên, anh vừa bực mình vừa cảm thấy bất đắc dĩ nhìn gậy thịt đã cứng rắn đến mức muốn phá tan quần lót vọt ra ngoài.

"thật ra anh cũng muốn làm tình với em, đúng không?" Diệp Huyền cười khẽ, cô rất ít khi cười, từ ngày đầu gặp cô cho đến bây giờ, đây là lần thứ hai, mà lần đầu tiên chính là khi cô giúp anh khâu giao. Nụ cười ấy thật khẽ, nhưng không hiểu tại sao trong lòng Hạ Hoài Cẩn lại khẩn trương không thôi. Anh biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì...

Diệp Huyền không cởi quần lót mà kéo nó sang một bên, tách ra hai phiến hoa môi, nhắm thẳng vào gậy thịt thô to của Hạ Hoài Cẩn vừa mới được lấy ra khỏi chiếc quần lót, rồi ngồi xuống.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 7: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 7

Quá... lớn....

Trong lúc ngồi xuống, đây là ý nghĩa đầu tiên nảy ra trong đầu Diệp Huyền. Âm đạo chưa bao giờ bị dị vật xâm nhập như bị người ta xé rách, cảm giác căng trương xen lẫn cả đau đớn khiến mặt cô trắng bệch. Tay chống trên lòng ngực trần trụi của Hạ Hoài Cẩn, hai chân cô run rẩy gần như sắp không chống đỡ được nữa. Nhưng cảm giác bây giờ của Hạ Hoài Cẩn lại hoàn toàn ngược lại.

Gậy thịt bị hoa huyết của cô nuốt từng chút một vào, giống như có một cái miệng đang cố gắng mút gậy thịt của anh vào, cảm giác sung sướng thối quết qua cơ thể. Hình ảnh dâm mỹ trước mặt đập vào mắt càng khiến anh thêm khó chịu, Diệp Huyền ngồi trên bụng anh, hai chân thon dài mở to ra, quần lót chữ T vẫn còn treo bên hông cô, giữa hoa huyết dâm thủy chảy đầm đìa bị một vật to lớn chống đỡ - rõ ràng Diệp Huyền đã sớm ướt đầm từ lâu.

"Ừm..." Hạ Hoài Cẩn nhin không được mà bật ra một tiếng rên rỉ, tuy rằng hai cái miệng nhỏ của cô chỗ nào cũng ấm áp ẩm ướt, nhưng cảm giác khi bị cái miệng nhỏ bên dưới mút vào so với cảm giác bị cái miệng nhỏ phía trên ngậm là hoàn toàn khác nhau. Hoa lộ ẩm ướt, dính dính giống như có sinh mệnh, xoắn chặt lấy gậy thịt, chầm chậm mút vào, gần như muốn đem gậy thịt của Hạ Hoài Cẩn bẻ gãy. Hoa huyết của cô mềm mại

vô cùng, bên trong dâm thủy liên tục chảy ra giúp gậy thịt từ từ đi vào, tiếng nhóp nhép vang lên không dứt bên tai.

trên đời này sao lại có thể có một nơi mâu thuẫn đến như thế, căng chặt đến cực điểm, nhưng cũng mềm mại đến cực điểm. Cho dù bị dương vật to lớn đến kinh người của anh cường thế xâm nhập, nhưng vẫn có thể chậm rãi nuốt gậy thịt của anh vào, cho đến khi chạm đến chỗ sâu nhất trong cơ thể cô.

Đến khi quy đầu chạm vào hoa tâm Diệp Huyền cũng không dám tiếp tục ngồi xuống nữa. Cảm giác giống như trong cơ thể cảm một cây gậy sắt nóng rực, đau đớn khi phá thân dần dần biến mất, nhưng cảm giác trướng bụng khiến cô có ảo giác tiểu huyết bị trướng đến nổi nứt ra. Lần đầu tiên đã phải nuốt vào cây gậy thịt lớn đến như thế, hơn nữa tư thế nữ ngồi trên càng khiến gậy thịt đi vào cơ thể của cô sâu hơn, tuy Diệp Huyền đã sớm chuẩn bị tinh thần, nhưng đau đớn vẫn khiến mặt cô trắng nhợt.

Đau quá, cảm giác cơ thể như muốn bị rách toạc thành hai nửa... cô thở hổn hển, vì quá mức đau đớn nên cô không dám nhúc nhích, dương vật Hạ Hoài Căn vẫn nằm im trong cơ thể cô. Thật lớn quá đi... trong lòng Diệp Huyền nhảy nhót, vui mừng cả người sung sướng như muốn bay lên, cuối cùng cũng ăn được gậy thịt của Hạ Hoài Căn, không chỉ là giúp anh khâu giao mà là thật sự đem dương vật của anh nuốt vào bụng. Bị tiểu Hạ Hoài Căn lấp đầy, cảm giác khiến cô hơn hờ không thôi, muốn bị anh đâm chọc vào, muốn bị anh xỏ xuyên qua cơ thể,...

"Diệp Huyền" đúng lúc này, Hạ Hoài Căn mở miệng nói, giọng anh trầm thấp khàn khàn, mang theo vài phần ăn nhấm, "cô có thể... nhúc nhích được không?" Hạ Hoài Căn thở dốc, trên trán ướt đẫm mồ hôi. Bị nuốt vào mà phải nằm im không được động thật khiến người ta khó chịu nhất, có trời mới biết Hạ Hoài Căn muốn bắt chấp tất cả hung hăng làm cô, ở trong hoa huyết của Diệp Huyền mặc sức rong ruổi.

Mọi việc sao lại biến thành cái dạng này, bây giờ Hạ Hoài Cẩn đã không còn tâm tư để quan tâm. Tất cả tâm trí của anh lúc này đều tập trung hết nơi giữa hai chân Diệp Huyền, đột nhiên trong đầu anh nảy ra một suy nghĩ: nếu mình bắn vào trong này, có thể coi là giúp Diệp Huyền hoàn thành việc lấy mẫu tinh trùng hay không?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Hạ Hoài Cẩn bị dọa cho suýt nữa là xuất tinh sớm. Anh dốc toàn lực cố nén dục vọng, tuy không có kinh nghiệm gì trong chuyện này, nhưng Hạ Hoài Cẩn biết lần đầu tiên của người phụ nữ sẽ rất đau đớn, nếu động tác của mình quá thô lỗ, có thể sẽ làm Diệp Huyền bị thương. Hết nhẫn rồi nhìn, anh cảm thấy mình dường như sắp bùng nổ mất rồi, nhìn thấy sắc mặt của Diệp Huyền đã tốt hơn, vậy có phải... mình có thể hơi nhúc nhích một chút...

"Em..." Diệp Huyền vừa mở miệng, giọng nói yếu đuối, kiều mị khiến cổ họng Hạ Hoài Cẩn càng thêm khô khốc, người phụ nữ mới vừa này còn dám to gan làm càn bây giờ lại rụt rè nhìn anh, trên mặt có mấy phần ngượng ngùng, áy náy: "Chân của em mềm nhũn rồi, không nhấc lên được..."

Chết tiệt! Hạ Hoài Cẩn mắng thầm một câu trong lòng, người phụ nữ này... anh không muốn dùng cái từ này nhưng lúc này đúng là "thiếu thao", "không sao cả..." tay của anh không biết từ lúc nào đã mò lên cái eo nhỏ nhắn của Diệp Huyền, nhẹ nhàng vuốt ve làn da trắng muốt, "anh đến!"

Vừa dứt lời, gậy thịt trong hoa huyệt bắt đầu chuyển động.

Lúc đầu làn da mềm mại, chậm rãi đâm vào dùng quy đầu cọ xát vách tường trong âm đạo, chà phẳng từng tắc từng tắc nếp uốn trong hoa huyệt. Hạ Hoài Cẩn vô cùng kiên nhẫn, cẩn thận trên chốc chốc, mới đầu Diệp Huyền vẫn còn có chút không thoải mái, nhưng rất nhanh liền nũng nịu rên rỉ.

"Còn đau không?" Người đàn ông phía dưới khàn giọng hỏi.

"không, ừm... ừm a..." Diệp Huyền trả lời dứt quãng, "khôngđau... a a... Rất sướng,mộtchút... cũngkhôngđau..."

"Vậylàtốt rồi." Hạ Hoài Cấn nắm chặt thắt lưng Diệp Huyền, sau đó, tần suất đâm chọc củagậy thậtdột nhiên nhanh hơn. Quy đầu to lớn chọc thẳng vềphía trước, nhiều lần đụng phải hoatâm non nớt củacô. Hạ Hoài Cấn liên tục cảm rút, hoatâm củacôbị đụng đến nổi mềm nhũn, cuối cùng phun ramộtcổ dâmtủy, Diệp Huyền run rẩy đạt cao trào.

"khôngcần,khôngcần..." côđong đưa thân thể, hùa theo động tác đâm lên củahạ Hoài Cấn mà nhấp nhô lên xuống.côcũngkhôngbiết là do khối thân thể này quá nhạy cảm hay là do Hạ Hoài Cấn cảm quá mạnh quá sâu màcôđũđãbị làm đến cao tràomộtlần nhưng giờ vẫn hưng phấn phối hợp động tác củaanh, "Quá lớn a... Nhanh lên... Ừm, chọc đến hoatâm rồi a... ừm, a... ĐỪng, sâu quá... ĐỪng.... A..." côrên rỉ lộn xộn, vì quá mức hưng phấn màkhôngbiết bản thânđangnóicáigi.

Giọngnóiquyến rũ, từ ngữ dâm dăng càng kích thích Hạ Hoài Cấn càng thêm dững mãnh,anhnâng thắt lưng Diệp Huyền lên, hơn phân nửa gậy thậtdều lui ra ngoài hoahuyệt nóng, ấmrồi khi thẳng lưng đâm gậy thậtlên tayanhcũng nhẩn cả ngườiôxuống theo. "A!" hoahuyệt nuốt trọn gậy thậtdâm,âm hộ đánh mạnh lên bụng dưới củaanh, hai túi tinh hoàn bên dưới cũng nảy theo.

"ĐỪng mà, đừng mà..." Diệp Huyền hốt hoảng, "Muốnđi... A..." côbị làm đến nổiinóicũngkhôngnên lời.

"Nhanh như vậyđãmuốn rồi?" Hạ Hoài Cấn thấp giọng cười, trong mắt thấp thoáng ý cười, "khôngphải emnóithích làm tình với tôi sao?" Biếtrõchuyện này là sai trái nhưng trong ngườianhgiống như cómột sức mạnh thôi thúcanhphá tan giới hạn củachính mình, "Ít nhất phải làm đến khi tôi bắn ra chứ!"

"Bắn, bắn đi..." Tiếng rên rikhôngngừng thoát ra từ trong miệngcô, nghĩ đến việc Hạ Hoài Cẩn muốn đem tinh dịch bắn vào trong cơ thể mình, khoái cảm tích lũyđãgần mức bùng nổ lại ào tới như thủy triều, khiến Diệp Huyền cao trào thêmmộtlần nữa. Dâm thủy phun ra ào ạt, so với lần trước cũng nhiều hơn,côvô lực ngã ngào lên ngực Hạ Hoài Cẩn, thậm chí dâm thủy còn chảy xuống tận mặt sàn.

Hạ Hoài Cẩn ôm chặtcô, khiến cơ thể trần trụi củacôdán chặt lên ngườianh. Mànhcũngkhôngcố nén lại, nhanh chóng cảm rútthật mạnh thêm mấy trăm lần, sau đó đem tinh dịch bắn hết vào trong bụng Diệp Huyền.

Hai người ôm chặt lấy đối phương, lẳng lẳng nằmtrênmặt đấtmộthời lâu. Cho đến khi dư vị sau cao trào hoàn toàn mấtđi, Diệp Huyền mới khó khăn đứng thẳng dậy, hai chân vẫn còn cảm giác bủn rủn, rồi rút dương vật vẫkhônghề mềmđikhỏi cơ thể. Mấtđithứ để chặn lại, chất dịch lộn xộn trong hoa kính cuồn cuộn chảy ra. Diệp Huyền nhặt lên áo lót rơi toản loạntrênmặt đất mặc vào, vạt áo sơ mi phủ ngang bắp đùicô, Hạ Hoài Cẩn nhìn qua thấycôđưa lưng về phía mình. Cặp mông tròn vênh lên, thấp thoáng bên trong là hoa huyết vẫn còn sừng đỏ, mà nơi đó cómộtđòng chất lỏng màu trắng chảy dọc xuống, men theo bắp đùi, chậm rãi trượt dần xuống, chậm rãi, chậm rãi... Tốc độ chảy xuống càng ngày càng chậm, ngược lại tốc độ cương lên của gậy thịt Hạ Hoài Cẩn càng ngày càng nhanh.

"Ai nha..." Diệp Huyền cúi đầu cời quần lót chữ T bị xoắn thànhmộtđoàntrênlưng, lại thấy bắp đùi ngựa ngựa,thìmới pháthiệntinh dịchđangchảy ra. Tinh dịch của Hạ Hoài Cẩn sao có thể lãng phí như thế được, lúc này Diệp Huyền cũng quên mất Hạ Hoài Cẩnđangở ngay sau lưng mình, lấy tay quẹt tinh dịchđangchảy dọctrênbắp đùi bỏ vào miệng, từng chútmộtăn sạch chúng.

Nếu như cómộtngười phụ nữ cời quần lót trước mặt người, còn ăn tinh dịch mà bản thân người vừa mới bắn vào trong cơ thểcôta. Hơn nữa chỉ

mới mấy phút trước, hai người còn mới vui vẻ làm tình một hồi, thì cho dù người cảm thấy cuộc hoan ái vừa xảy làm một sai lầm không nên xảy ra, nhưng người chắc chắn không có cách nào nhẫn nại được cảm giác xúc động muốn đè người phụ nữ này xuống, điên cuồng làm cô ta thêm một lần nữa...

"cô đang câu dẫn tôi..." Diệp Huyền đột nhiên cảm thấy sau lưng nóng lên, một khối thân thể rắn chắc, nóng rực dán lên người cô. Người đàn ông vươn đầu lưỡi ngậm lấy vành tai cô, khẽ thì thầm bên cô bằng một chất giọng gợi cảm khiến cả người cô phát run, "Theo những lời cô nói lúc này, tôi chỉ có thể hiểu được như vậy."

Diệp Huyền nói không nên lời, cô cảm giác được Hạ Hoài Cẩn tách hai chân của cô ra, liền đem cái thứ cứng rắn đó đâm vào, xuyên qua bắp đùi, sượt qua hoa môi, rồi bá đạo, mà cường ngạnh cắm thẳng vào cơ thể cô, "A, em..." cô muốn mở miệng giải thích, lúc này cô đúng là muốn câu dẫn Hạ Hoài Cẩn nhưng lúc này cô thật sự là vô ý.

Diệp Huyền đã không hiểu được rằng, lúc này đây cho dù là cô cố ý hay không cố ý câu dẫn thì đối với Hạ Hoài Cẩn mà nói đều là chuyện không cần quan tâm. Trong đầu của Hạ Hoài Cẩn bây giờ chỉ có một ý nghĩ muốn làm cô, giống như lời nói lúc điên cuồng của cô khi này, thao chế cô, cắm xuyên qua hoa tâm của cô, chạm đến chỗ sâu nhất trong cơ thể cô.

Bàn tay của anh mò đến trước ngực cô, nắm lấy hai bầu ngực căng tròn vân vân, nhào nặn. Tư thế cắm vào từ phía sau khiến gậy thịt của anh cắm vào được sâu hơn, quy đầu to lớn liên tục cọ xát đến những điểm mẫn cảm của Diệp Huyền, Hạ Hoài Cẩn đặc ý nhìn người phụ nữ trong lòng mình, cả người cô đang run rẩy, bịn nhừ gần đến nỗi sắp khóc. Sáng hôm nay, đúng ngay chỗ này, anh bị Diệp Huyền ấn lên trên tường mà khẩu giao, nhưng bây giờ lại biến thành anh đem Diệp Huyền đặt trên tường, ra lệnh cho cô héch môn cao lên, rồi đỡ dương vật của mình cắm vào từ phía sau.

Mọi chuyện sao lại biến thành thế này? Hạ Hoài Cẩn cảm thấy có thứ gì đó đã vượt ra khỏi tầm khống chế của bản thân, là doanh nghiệp khống chế được dục vọng của mình, hay là anh đã sa vào vũng lầy?

Nhưng ngay tại giây phút này, anh lại không đành để nghĩ đến chuyện đó. Bị cái miệng nhô phía dưới cắn chặt lấy dương vật của mình, khoái cảm sung sướng khiến anh cảm giác như mình sắp bay lên trời. Bên tai quanh quẩn tiếng kêu khóc yếu ớt, cùng với âm thanh bạch bạch khi da thịt chạm vào nhau khiến anh càng thêm điên cuồng. Lại cao trào thêm một lần nữa, cả người Diệp Huyền đã mềm nhũn, gần như ngồi phịch trên mặt đất, nhưng người đàn ông phía sau vẫn liên tục cầm rút không ngừng, cô nghe thấy Hạ Hoài Cẩn thủ thủ bên tai mình: "Còn thích... làm tình với tôi nữa không?"

"Thích, thích...." Trong lúc mơ màng, Diệp Huyền trả lời theo bản năng. Động tác của Hạ Hoài Cẩn dừng lại trong chớp mắt, chỉ một giây sau đó, hông của anh liền đánh thật mạnh lên cặp mông của cô, dùng dương vật điên cuồng ra ra vào vào trong cơ thể cô. Rất thích... nhưng mà, em mệt quá rồi... Lời còn chưa nói hết, Diệp Huyền đã mơ màng mất đi ý thức, cô cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, nặng nề chìm vào trong mơ.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 8: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 8

Editor: Thanh Thanh Mạn

"Ừm... a... Nhanh lên... Hung hăng làm em đi, Hoài Cẩn... Hoài Cẩn..." Người phụ nữ trên giường hét lên một tiếng cao vút, cơ thể căng thẳng đột nhiên dẫn ra, ngã thẳng xuống lớp chăn mềm mại. Cho đến khi hô hấp bình thường trở lại, Diệp Huyền mới chậm rì rì rời giường, đi vào phòng tắm rửa sạch dâm dịch giữa hai chân.

cô lại tự an ủi, tưởng tượng ra Hạ Hoài Cẩn đang làm tình với mình, miệng gọi tên người đàn ông đó, liên tục nhớ đến những hình ảnh ngày đó, cao trào đi qua cô mới có thể miễn cưỡng đi vào giấc ngủ. Làm sao bây giờ... Diệp Huyền cảm thấy chính mình giống như một bông hoa đang dần héo úa, nếu như lúc đó không làm tình cùng Hạ Hoài Cẩn, cô có thể dựa vào tay tự an ủi mình, nhưng từ sau khi hưởng qua tư vị bị đại dương vật thao, có đôi khi giày vò hơn nửa giờ mà cơ thể vẫn không thỏa mãn.

Nhưng cố tình Hạ Hoài Cẩn đối với cô lại càng ngày càng lạnh nhạt.

Khi chưa phát sinh sự kiện kia, không khí giữa hai người đã có phần ôn hòa hơn trước. Tuy rằng Hạ Hoài Cẩn vẫn không chủ động nói chuyện với cô, nhưng lúc Diệp Huyền tự làm nhảm thì anh vẫn lắng nghe. Sự phòng bị của anh đối với Diệp Huyền cũng dần dần biến mất, cũng không tiếp tục kháng cự Diệp Huyền đụng chạm nữa. Một ngày trước khi hai người họ làm

tình với nhau, Diệp Huyền còn than thở những phiền não trong công việc với Hạ Hoài Cẩn, anh thậm chí còn đưa ra mấy lời khuyên.

Khi đó Diệp Huyền còn vui vẻ đến phát rồ, nhưng ở trước mặt Hạ Hoài Cẩn cô vẫn trưng ra cái bộ mặt nghiêm túc, nhưng khi trở lại văn phòng, cô đã bay giày cao gót, để chân trần chạy vòng vòng trong phòng, giống như một cô bé ngốc nghếch đang vô cùng vô cùng vui vẻ. Anh ấy còn khuyên mình, có phải quan hệ giữa hai người đang dần rút ngắn lại? Cô suốt ngày lo được lo mất, chỉ vì một động tác nhỏ của Hạ Hoài Cẩn, một câu nói vô tâm của anh mà lo lắng không yên. Loại cảm giác này, là yêu sao?

Trong khi Diệp Huyền còn ngây thơ nghĩ rằng mục tiêu đang cách mình không xa, thì cuộc hoan ái ngoài kế hoạch ấy, đã khiến tất cả trở về vạch xuất phát.

Đẩy cửa ra, Hạ Hoài Cẩn đang ngồi bên bàn xem tin tức, trong sở nghiên cứu cho phép những người cung cấp tài nguyên giống như biết tin tức của bên ngoài, nhưng lại không được liên lạc với bên ngoài, trên màn hình một thân ảnh hết sức quen thuộc đang nói, đó là mẹ của Diệp Huyền - bà Diệp Như, chủ tịch quốc hội của đế quốc Nebula. Tuy bây giờ bà đã gần năm mươi tuổi, nhưng nhờ được chăm sóc cẩn thận, mỗi cái giờ tay nhắc chân của bà vẫn tự tin, thanh nhã như cũ. Không biết là cố ý hay vô tình Hạ Hoài Cẩn liếc nhìn Diệp Huyền một cái, đột nhiên cười nhạt một tiếng: "cô với mẹ cô, tuy nhìn qua không giống nhau lắm, nhưng thật ra không khác nhau nhiều lắm."

"hả?" Diệp Huyền ngẩn người, tuy không hiểu lắm ý tứ trong câu vừa rồi của Hạ Hoài Cẩn, nhưng cô vẫn nhin không được mà vui vẻ, trong khoảng thời gian từ ngày đó tới nay, đây là lần đầu tiên Hạ Hoài Cẩn chủ động nói chuyện với cô. Nhưng sau đó anh liền im lặng. Quy trình vẫn giống như cũ, lúc kiểm tra thân thể, anh cởi hết đồ đứng trước mặt Diệp Huyền, hai người đã sớm thăm dò đến chỗ bí mật nhất trên cơ thể của nhau, nhưng Diệp

Huyền lại sợ sệt khác thường, ngay cả những động tác nhỏ thường làm lúc trước cũng không dám làm.

Đúng là như vậy... Hạ Hoài Căn hạ xuống tầm mắt, không nhìn bàn tay nhỏ bé đang di chuyển trên người mình nữa. Đến cùng thì cuộc hoan ái ngày hôm đó là cái gì? Đối với Hạ Hoài Căn, anh ép buộc mình coi đó là ý loạn tình mê làm một sai lầm, thì đối với cô, cô coi đó là gì?

Lúc đầu, cô là người chủ động, thậm chí còn nói thích làm tình cùng mình, nhưng sau đó đổi mặt với thái độ lãnh đạm của mình, thái độ của cô lại là cần thận lấy lòng. Hạ Hoài Căn làm một người cực kì thông minh, mọi việc đã rõ ràng như thế, anh còn không nhìn ra tâm tư của Diệp Huyền đối với mình mới là lạ.

Khi đoán đã đoán sai, người con gái này, không chỉ là đơn thuần muốn chiếm giữ mình.

Có lẽ câu nói vừa rồi của anh đã cổ vũ Diệp Huyền, tuy thái độ của Hạ Hoài Căn vẫn hờ hững, nhưng Diệp Huyền lại bắt đầu nhiệt tình như trước. Nhìn cô vội trước mặt sau, vắt hết óc tìm đề tài, Hạ Hoài Căn đột nhiên nghĩ tới một con vật, ưm, rất giống một con sóc ngốc nghếch.

Cô xoay quanh Hạ Hoài Căn cố gắng lấy lòng anh, nhưng từ đầu đến cuối cũng không được anh đáp lại, cuối cùng sự hy vọng vừa nhen nhón lên cũng bị dập tắt. Không chỉ có ngày hôm nay, từ sau ngày hai người làm tình với nhau, mong đợi, lo lắng, hồi hận, mất mát đủ loại cảm xúc tiêu cực cứ quẩn quanh Diệp Huyền, khiến ý chí của cô dần dần sụp đổ. Cô thật sự không hiểu, cuối cùng thì chỗ nào có vấn đề, rõ ràng, rõ ràng khi đó Hạ Hoài Căn cũng thực thích làm tình với mình....

"anh" cô nhìn Hạ Hoài Căn, hai tay bị ống tay áo che khuất đã nắm lại thành quyền, "anh ghét em lắm ư?"

"Tôi ghét cô thì sao, thích cô thì sao?" Hạ Hoài Căn nâng mắt nhìn cô.

Những lời này hàm ý thật rõ ràng, cho dù anh ghét hay là thích thì anh cũng không có cách nào phản kháng. Tim Diệp Huyền như bị sét đánh một cái, là như vậy sao? Có lẽ là vì như thế? Cảm thấy mình đang dùng địa vị để ép buộc anh ấy làm tình... Trong đầu cô rối như tơ vò, rất muốn nói chuyện ngày hôm đó cũng không phải là cố ý ép buộc, nhưng sự thật là cô đã hành xử như thế. Nếu như Hạ Hoài Căn không thể trốn thoát khỏi đây, anh sẽ mãi mãi không để ý đến cô?

"Em muốn làm tình với anh" Diệp Huyền lạnh lùng nói, lời đã nói rồi thì không có cách nào thu lại được, cô đành đâm lao thì phải phóng theo lao, "Ngay bây giờ."

"Tôi cự tuyệt." Hạ Hoài Căn từ chối không chút do dự.

Thái độ kiên quyết của anh khiến Diệp Huyền đau đớn, "Nếu như anh không đồng ý", chính cô cũng không hiểu mình đang muốn cái gì, dù biết rõ nói như vậy sẽ khiến Hạ Hoài Căn tức giận, nhưng cô vẫn nói: "Em sẽ đem chuyện anh là điều chỉnh giả báo lên cấp trên."

Hạ Hoài Căn ngây người, anh muốn hỏi "Làm sao cô biết được?" nhưng chợt nhớ lại chuyện mình đã từng cứu Diệp Huyền, thân thủ của anh lúc đó, một người bình thường tuyệt đối không thể làm được.

Sau khi sự kiện "Tháng ba đen tối" qua đi, số lượng điều chỉnh giả bị sụt giảm nghiêm trọng trên diện rộng, mà sau đó mấy năm chính phủ cũng đã đóng lại hạng mục cải tạo gen. Nhưng thông qua quá trình sinh sản, số lượng điều chỉnh giả được sinh ra trong tổng dân cư vẫn không ít, nhưng trong đó nam giới chỉ chiếm 0.4%. Nam giới vốn đã quý, mà điều chỉnh giả là nam lại càng hiếm. Vốn dĩ hai người đều là điều chỉnh giả thì tỉ lệ sinh ra đời sau là điều chỉnh giả là 100%, nhưng nếu là bé trai thì có đến 80% xác suất là người bình thường.

Diệp Huyền là người nghiên cứu khoa học, biết rõ thân phận điều chỉnh giả của Hạ Hoài Cẩn sẽ khiến không ít người nhốn nháo, bởi anh là đối tượng thực nghiệm tuyệt vời. Một khi bí mật này bị bại lộ, thì chắc chắn cả đời này của Hạ Hoài Cẩn cũng không thể lấy lại được tự do, anh sẽ bị nuôi nhốt như động vật quý hiếm, ngay cả quyền được chết cũng không có. Đối với Hạ Hoài Cẩn mà nói, đây là sự tuyệt vọng lớn nhất.

"Cho nên" Hạ Hoài Cẩn nhìn Diệp Huyền, "cô đang uy hiếp tôi?"

Không phải, không phải, sao mình có thể nói ra những lời thế này? Nhưng tính cách của Diệp Huyền từ nhỏ đã vậy, khi cô căng thẳng, khẩn trương thì lời nói cứ tuôn ra khỏi miệng mà không kịp suy nghĩ, cô nghe thấy mình đang lạnh lùng nói từng chữ từng chữ, "Đúng vậy, em đang uy hiếp anh."

Thật lâu sau Hạ Hoài Cẩn cũng không nói gì, anh chỉ nhìn chăm chăm vào Diệp Huyền, ánh mắt sắc bén, khiến Diệp Huyền chột dạ đến mức suýt chút nữa là ngã nhào trên mặt đất. Ngay khi Diệp Huyền cảm thấy mình sắp thở không nổi nữa, anh cuối cùng cũng dờ dẫm mắt, "Vậy thì, cô cứ tự nhiên." Anh ngồi xuống, rất hiển nhiên là không muốn nói thêm một lời nào nữa.

Tình cảnh của anh lúc này cực kỳ chật vật, vì mới làm xong kiểm tra thân thể, trên người trần trụi, ngay cả quần lót cũng chưa kịp mặc vào, nhưng Diệp Huyền thấy được sự nghiêm nghị tuyệt đối không dao động trên người anh. Lần đầu tiên cô ý thức được, bản thân đã làm sai rồi, một sai lầm cực kỳ khủng khiếp.

Dùng thủ đoạn đưa Hạ Hoài Cẩn vào sở nghiên cứu, rồi còn tìm đủ loại lý do để lừa anh, vì không muốn để lộ tình cảm của mình, thậm chí vì che giấu chuyện này, cô còn nói ra những lời uy hiếp anh ấy. Hết lần này đến lần khác, Diệp Huyền đều không hề tôn trọng Hạ Hoài Cẩn. Cho dù cô không muốn thừa nhận thì sự thật vẫn là như vậy.

thật ra cô đã sớm lập ra một kế hoạch hoàn hảo, đầu tiên khiến Hạ Hoài Cẩn có được tư cách trở thành người cung cấp tài nguyên cấp 3, đợi đến lúc thời cơ chín muồi, sẽ đem thân phận của anh hợp pháp hóa, rồi thông qua cơ cấu phân phối của chính phủ, đem Hạ Hoài Cẩn phân phối cho mình, như vậy cô có thể quang minh chính đại có được người đàn ông này.

Đúng thế, Diệp Huyền hi vọng là dựa vào cơ cấu phân phối mà có được, chứ không phải là theo đuổi, rồi yêu nhau. cô không hề cảm thấy bản thân mình lừa gạt Hạ Hoài Cẩn như vậy là không đúng, cũng không cảm thấy mình chiếm đoạt anh giống như một món hàng như vậy là không đúng. Đến tận bây giờ, cô vẫn nghĩ như vậy, bởi vì nền giáo dục mà cô nhận được suốt 24 năm qua, đã dạy cô như vậy.

Nhưng đối với Hạ Hoài Cẩn, tất cả mọi chuyện đều không thể chấp nhận được.

"cô với mẹ cô, tuy nhìn qua không giống nhau lắm, nhưng thật ra không khác nhau nhiều lắm." Đúng thế, Diệp Huyền với mẹ cô tuy là hai người hoàn toàn khác nhau, một người đứng trên đỉnh quyền lực suốt nhiều năm, giỏi giang sắc bén, còn một người cũ kỹ nghiêm túc, lãnh đạm mà ngốc nghếch nhưng xét đến cùng, hai người và hàng tỉ người phụ nữ trên thế quốc này đều giống nhau.

cô cẩn thận lấy lòng Hạ Hoài Cẩn nhưng sự lấy lòng này lại được thành lập trên nền tảng hai bên bất bình đẳng, cô giống như đang lấy lòng một con thú cưng nuôi trong nhà, cô yêu thích anh không khác gì yêu thích con vật đó, mà không phải là coi anh giống như một người ngang hàng với mình.

Hạ Hoài Cẩn rất thông minh, anh đã sớm nhìn ra, Diệp Huyền không phải là một cô gái tự ti, hướng nội. một người phụ nữ tìm cách câu dẫn anh, một người phụ nữ chủ động cởi quần áo của mình muốn làm tình với anh, cô không hề giống loại con gái yếu đuối, không có dũng khí biểu đạt

tình cảm của mình. rõ ràng là không phải, cố gắng hạ mình, không cố ý lừa gạt, tất cả đều chỉ là vì cảm thấy mình không cần phải...

không cần phải... Thẳng thắn, không cần phải... dùng thái độ ngang hàng, chân thành để đối mặt với đối phương, mà loại người này Hạ Hoài Căn tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ.

thật ra anh vẫn luôn chờ Diệp Huyền, kể từ ngày đó, ý đồ của cô gái ngốc này đến người mù cũng nhìn ra, Hạ Hoài Căn chờ cô thẳng thắn với mình, nhưng đến cuối cùng cô vẫn không làm vậy.

"Bác sĩ Diệp" thấy Diệp Huyền ngây ngốc đứng tại chỗ, Hạ Hoài Căn nhìn không được mà thở dài, "Tôi cũng không phải là đồ ngốc, cũng không muốn người khác coi mình là đồ ngốc. Tôi đại khái có thể đoán được kế hoạch của cô, bằng năng lực của cô, khiến tôi có được thân phận hợp pháp, sau đó đem tôi phân phối để kết hôn với cô, đây là chuyện rất dễ dàng, tôi cũng không có cách nào phản kháng." anh nhìn Diệp Huyền, giọng anh trầm, bình tĩnh "Nhưng tôi hi vọng cô có thể hiểu, cho dù mọi chuyện có diễn ra theo kế hoạch của cô thì trong lòng tôi cũng vĩnh viễn không bao giờ khuất phục."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 9: [Khoa Học Viễn Tương] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 9

Editor: Thanh Thanh Mạn

"thậtxin lỗi!"

Hạ Hoài Căn để xuống thiết bị điện tử trong tay, Diệp Huyền vẫn giống như vài ngày trước, đứng ở cửa nghiêm túc cúi đầu xin lỗi anh. Hạ Hoài Căn không nói gì, cầm lên thiết bị điện tử tiếp tục xem tin tức.

thậtsự,thậtsự là vẫn không được sao....? sự uể oải bao trùm khắp người Diệp Huyền, cô ý thức được sai lầm của mình, nhưng bây giờ có lẽ đã quá muộn rồi.

cô sao có thể ngu xuẩn đến như thế, Hạ Hoài Căn không giống như những người đàn ông khác. Đối với những người đàn ông khác mà nói, cách suy nghĩ của Diệp Huyền là rất bình thường, bởi vì họ đã nhận được sự giáo dục từ nhỏ, đã sớm thức đạo quyền được theo đuổi bình đẳng của họ. Nhưng Hạ Hoài Căn là thủ lĩnh của Mặt trận giải phóng nam giới, giành lấy quyền tự do cho đồng bào là nhiệm vụ của anh, làm sao anh có thể chấp nhận được tình yêu thiếu tôn trọng của Diệp Huyền đối với mình, thứ tình yêu này với anh mà nói chính là một loại sỉ nhục.

Mà cho dù Diệp Huyền có giải thích như thế nào đi chăng nữa, thì tất cả đều là vô ích. Giá trị quan được hình thành từ nhỏ sao có thể thay đổi chỉ

trong chốc lát được? Hạ Hoài Căn cũng không ngờ đến mức tin tưởng Diệp Huyền chỉ sau một buổi tối có thể biến thành chiến binh đấu tranh vì quyền con người, cô cảm thấy mình có lỗi chỉ là vì hiểu được bản thân đã là nạn nhân thương.

Tóc mái rũ xuống trước mặt Diệp Huyền, giấu đi khuôn mặt chán nản, mất tinh thần của mình, cô giật nhẹ khóe miệng, để vể mặt bột cứng ngắc. Hạ Hoài Căn vẫn không để ý đến cô như cũ, người đàn ông này dường như đã quyết tâm, cho dù Diệp Huyền có làm gì thì anh cũng sẽ không đáp lại.

Không sao cả, cô liên tục tự cổ vũ mình, biết sai thì sửa. Nếu sửa chữa mà vẫn không có tác dụng thì... thì để sau rồi tính tiếp. Không thể phủ nhận Hạ Hoài Căn đã nhìn thấu tính cách của Diệp Huyền, cô không phải là người nhát gan, yếu đuối, mà ngược lại, càng thất bại thì càng dũng cảm.

Hạ Hoài Căn cảm thấy mình đã phạm sai lầm, cứ tưởng rằng thái độ lạnh như băng của mình có thể khiến Diệp Huyền biết khó mà lui, nhưng hình như cô càng dấn mình hơn?

Kể từ hôm đó, giữa hai người không hề có những đụng chạm thân mật, mà Diệp Huyền cũng không kiểm tra thân thể cho Hạ Hoài Căn nữa. Trong quá khứ đâu là cơ hội mà cô có thể lợi dụng để ăn đậu hũ của Hạ Hoài Căn, mà anh cũng biết rõ điều này. Loại hành vi này nói trắng ra là quấy rối tình dục, nhưng vì một bên có địa vị cường thế, nên bên còn lại chỉ có thể giả ngu.

Ý thực được mọi chuyện không ổn, tuy trong lòng ngứa ngáy như có hàng trăm móng vuốt đang cào loạn, hận không thể đi lên lột sạch quần áo trên người của Hạ Hoài Căn, nhưng cuối cùng Diệp Huyền vẫn khắc chế bản thân. Lần đầu tiên cô thử dùng thái độ ngang hàng để đối xử với một người đàn ông, không phải là nghĩ ra trăm phương nghìn kế để chiếm được anh mà là thử tới gần anh, tìm hiểu con người anh.

Mà càng tới gần Hạ Hoài Cẩn, cô phát hiện mình lại càng thêm say mê anh. Cho dù cô chỉ đơn thuần ngồi một bên nhìn Hạ Hoài Cẩn, không làm gì cả thì cô vẫn vui vẻ ngồi đó cả ngày.

Thế nên công việc mỗi ngày của cô từ kiểm tra thân thể, lái nhái, biến thành ngồi im lặng, nhìn chăm chăm mình mà ngăn người? Cầm máy đọc tin tức trong tay, dù anh cố gắng ép bản thân không để ý tới ánh mắt nóng rực sau lưng, nhưng Hạ Hoài Cẩn cảm thấy mình như đang ngồi trên đồng than. Anh vốn là loại người không dễ bị ảnh hưởng bởi những thứ xung quanh, nhưng bây giờ lại không có cách nào coi Diệp Huyền giống như không khí.

Cuối cùng thì tại sao mình phải để ý đến cô, người có lỗi là cô, người bị vũ nhục là mình, nhìn Diệp Huyền nhận lỗi với mình hết lần này đến lần khác, đáng lẽ ra Hạ Hoài Cẩn phải cảm thấy sảng khoái, nhưng không hiểu vì sao, mỗi khi thấy Diệp Huyền cúi gập người, trái tim của anh lại co rút đau đớn. Lại một lần nữa, anh đối với cô lại sinh ra sự mềm lòng bất thường.

"Diệp Huyền." anh đột nhiên xoay người.

Diệp Huyền đang nhìn chăm chăm tấm lưng vững chãi của anh, khoe môi khê cong lên, cũng không biết cô đang nghĩ đến điều gì mà đột nhiên cười lên một cách quý dị. Nghe thấy giọng nói của Hạ Hoài Cẩn, cô giật mình hoảng sợ, cả người giật về phía sau, giống như chú sóc nhỏ bị hoảng sợ, Hạ Hoài Cẩn nhìn mà cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười.

"cô đến cùng là muốn làm gì?" Hạ Hoài Cẩn nhìn Diệp Huyền.

Diệp Huyền cúi đầu, rồi ngậy lập tức ngẩng đầu lên: "Em" cô cắn cắn môi, nhìn thẳng vào mắt của Hạ Hoài Cẩn, "Em muốn chứng minh thành ý của mình."

Thành ý gì, là thành ý cầu xin tha thứ hay là thành ý để bài tỏ tình yêu?

Hạ Hoài Căn nhìn không được mà phải thở dài, đôi mắt cô đen nhánh dù cách một lớp kính, vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng chói mắt từ mắt cô, anh nhìn Diệp Huyền một hồi lâu, lâu đến mức Diệp Huyền cứ ngỡ anh sẽ cứ trầm mặc như vậy, thì đột nhiên nghe thấy anh nói: "cô thích tôi đúng không?"

Xoát một cái mặt Diệp Huyền đỏ bừng lên, lớp mặt nạ vạn năm không đổi lạnh lẽo như núi băng bị phá tan chỉ trong nháy mắt, hai gò má ửng hồng, "không..." cô phủ nhận theo bản năng.

Hạ Hoài Căn cười cười: "Nếu cô phủ nhận tôi sẽ coi như cô đang nói thật."

Diệp Huyền đang chuẩn bị lắc đầu đột nhiên khựng lại, cô gây ngốc trừng mắt nhìn Hạ Hoài Căn, trong đầu loạn thành một cục. Hạ Hoài Căn thông minh như vậy, nhất định đã sớm nhìn thấu. Nhưng cô vẫn không nói, lúc đầu là nghĩ rằng không cần phải nói, nhưng bây giờ... cô cảm thấy bản thân không có tư cách để nói những lời đó.

Hạ Hoài Căn lại thở dài, chính anh cũng không biết bản thân là vì dáng vẻ ngốc nghếch của cô hay là vì những lời mà anh sắp nói ra mà thở dài.

"Tôi nghĩ rằng nói thẳng cho cô biết đối với cả hai chúng ta đều tốt" những lời này là nói cho Diệp Huyền nghe mà cũng là nói cho chính mình nghe, "cô không cần phải uống phí tâm tư, giữa chúng ta là không có khả năng."

"Vì sao?" Diệp Huyền giật mình sực tỉnh, cuối cùng mới mở miệng, "Vì sao lại không có khả năng... Em thừa nhận những việc lúc trước là em không đúng, anh không thích em cũng phải, nhưng... Nhưng tình cảm mới là lý do khiến từ chối em" bàn tay đặt trên đầu gối nắm chặt lại thành quyền, Diệp Huyền nói năng lộn xộn: "Chỉ cần anh thích em, em nhất định sẽ tìm ra biện pháp để hai ta được ở bên nhau, còn nếu... Nếu anh không thích em, thì em cũng sẽ không buông tay!"

Hạ Hoài Căn nhìn cô, vẻ mặt vô cùng vi diệu. cô cuối cùng cũng thẳng thắn bày tỏ nỗi lòng, nhưng lại là trong tình huống này, "cô có vẻ

như không hiểu được ý của tôi" giọng nói của anh cực bình tĩnh "Tôi nói không có khả năng, không phải do địa vị khác biệt, mà cũng không phải" anh ngừng lại một chút, rồi mới tiếp tục nói "Cũng không phải là do chúng ta yêu hay không yêu nhau, mà là vì lập trường của chúng ta không giống nhau, chúng ta căn bản không phải là người trong cùng một thế giới, cô hiểu chưa Diệp Huyền?" anh thấp giọng nói "Cho dù tôi có yêu cô thì tôi cũng sẽ không kết hôn với cô, trở thành một món đồ độc chiếm."

"Ở trong lòng anh kết hôn với một người con gái là biến thành món đồ bị độc chiếm ư?"

Hạ Hoài Căn cười cười: "Chẳng lẽ không đúng?"

Vốn dĩ Diệp Huyền có rất nhiều lời muốn nói nhưng nghe thấy câu hỏi này lại cảm thấy ghen lời. Bởi vì đúng là như vậy, ở đế quốc Nebula, nếu trước khi kết hôn, người đàn ông có thể có được một chút quyền tự do, nhưng khi kết hôn thì có nghĩa là anh ta thuộc về người phụ nữ ấy, đến cả người thân cũng không còn quan tâm đến nữa.

"Tôi biết cô xuất thân là quý tộc, cái gì cũng có, cái gì cũng có thể cho tôi" Hạ Hoài Căn hơi mỉm cười, nhưng nụ cười này lại khiến Diệp Huyền càng thêm tuyệt vọng, "Nhưng những thứ đó là cho tôi chứ không phải là của tôi."

Tài phú, địa vị thậm chí là tự do, anh biết nếu Diệp Huyền yêu anh đủ nhiều, cô có thể cho anh hết thảy. Nhưng suy cho cùng những thứ đó đều phụ thuộc vào sự cường chiểu của người khác mà được ban cho, mà Hạ Hoài Căn cũng không vui vẻ khi nhận lấy.

Trái tim Diệp Huyền hoàn toàn nguội lạnh, "Nhưng mà" môi cô hơi mấp máy, giống như một con thú bị vây khốn dùng hết sức lực còn lại mà phản kháng, "Nhưng thế giới này... chính là như vậy."

không có quyền lợi, không có tự do, nếu may mắn có thể gặp được một người phụ nữ yêu mình, sống một cuộc sống "hạnh phúc" giống như một loại kí sinh, nếu không may mắn, chỉ đành bị cuốn theo sức mạnh của cường quyền, không hề dám phản kháng, cứ như vậy mà sống cả đời - đây là số mệnh của đàn ông, đây là mặt tàn khốc nhất của thế giới này.

"Cho nên" Ý cười trong đáy mắt Hạ Hoài Căn đậm dần, đây là lần đầu tiên Diệp Huyền nhìn thấy anh cười như vậy, hòa nhã nhưng lại có phần kiên định không chút lùi bước, cả cuộc đời cô cũng sẽ không quên được nụ cười này.

"... Tôi mới phải thay đổi thế giới này."

Đủ lãnh khốc, đủ cứng rắn nhưng trên đời không có thứ nhiệt huyết nào tuyệt đối không thay đổi, cũng không có ý chí nào không thể đánh bại.

Trong khoảnh khắc đó Diệp Huyền suýt nữa đã bật khóc, "anh có thể thay đổi sao?" cô không biết mình đang hỏi Hạ Hoài Căn hay đang hỏi chính mình, "anh biết rõ điều này là không thể, anh phải chống lại..." lồng ngực cô phập phồng dữ dội, gần như phẫn nộ quát lên "49 triệu người phụ nữ!"

"Tôi biết." Ngữ khí của Hạ Hoài Căn vẫn nhẹ nhàng băng quơ như không, nhưng cũng vô cùng kiên định "Có một số việc, nhất định phải có người tiên phong hành động. Nếu không có ai tình nguyện đi vậy thì tôi sẽ đi."

#

"Tiểu Huyền" Diệp Như đặt dao ăn xuống, rồi lấy khăn nhệ nhàng lau khóe miệng, "Buổi chiều mẹ còn có một cuộc hội nghị, mẹ đi trước đây."

"Hả? A..." Diệp Huyền sững sờ nhìn mẹ mình đứng lên, bỗng đột nhiên cất tiếng gọi, "Mẹ, con có một thắc mắc" Diệp Như xoay người, ý bảo cô đi, Diệp Huyền do dự trong chốc lát như vẫn quyết định nói, "Chính phủ quản chế nam giới có phải là quá hà khắc rồi không? Quá mức hà khắc rồi... Nữ giới cùng nam giới không phải đều là con người hay sao?"

Diệp Như không nói gì, bà nhìn con gái mình một lúc, rồi khẽ cười: "Nếu một bên có được quyền lực tuyệt đối, thì bên còn lại bị yếu thế tất nhiên sẽ bị cướp đoạt nhân quyền, đây là bản tính xu lợi của con người, mẹ nghĩ con cũng biết điều này. Những vấn đề ngây thơ như vậy sau này đừng hỏi lại nữa, đêm nay mẹ sẽ không về, nghỉ ngơi sớm một chút."

Bỏ lại những lời này, tiếng giày cao gót gõ trên mặt đất nhanh chóng biến mất. Diệp Huyền ngồi bên bàn ăn sang quý một lúc lâu mới chậm rãi đứng lên.

Bản tính xu lợi của con người? Mẹ nói đúng, người thống trị không thể hiểu được người bị thống trị, đây không phải là do bản tính của tất cả những người thống trị đều ác mà là do lập trường quyết định. Là giai cấp thống trị, lúc đầu Diệp Huyền cũng chưa từng biết thông cảm với tình cảnh gian khổ của nam giới. Nếu như không có Hạ Hoài Cẩn, chỉ sợ cô sẽ không bao giờ đi hỏi mẹ mình vấn đề ngu xuẩn này.

Mấy ngày nay cô đã suy nghĩ rất nhiều, thật đúng là thất bại thảm hại... rõ ràng lớn hơn người đó vậy mà ở trước mặt anh, cô không khác gì đứa bé ngốc nghếch. Đã làm nhiều việc có lỗi với anh ấy như vậy, Diệp Huyền nghĩ mình không thể tiếp tục phạm sai lầm nữa.

Vốn dĩ muốn trở về phòng, nhưng cô lại xoay người, đi nhanh về phía cửa chính.

Hôm nay là chủ nhật nên trong sở nghiên cứu chỉ có nhân viên trực ban, Lâm Y đang ở trong phòng chỉnh sửa số liệu thực nghiệm, thấy Diệp Huyền vội vã đi qua hành lang, đi về phía chỗ ở của những người cung cấp tài nguyên nghiên cứu, "Bác sĩ Diệp!" cô ta gọi một tiếng, nhưng dường như Diệp Huyền không nghe thấy, "Sao vậy nhỉ?" Lâm Y thấp giọng lẩm bẩm, "Sắc mặt của bác sĩ Diệp rất kém."

Nhưng khi Diệp Huyền bước vào phòng của Hạ Hoài Căn, khoe miệng khê cong lên, "anhđiđi."cônoithăng, "Emđãchuẩn bị choanhmộttân phận hợp pháp, vốn là..." Vốn là để đem Hạ Hoài Căn phân phối cho mình, "Đến bến cảng cuối cùng gần biên giới, chuyển bay lúc 4 giờ,đinhanhđi" cô cố gắng cười tươi hơn, "Chậm nữa là đuổi tớikhôngkịp đâu."

"cô..." Hạ Hoài Căn ngậy người, lúc đầu là kinh ngạc, trong đôi mắtanhnhững cảm xúc phức tạp trộn lẫn vào nhau, có hoảng hốt, có lo lắng, có vui sướng nhưngkhôngghè cómộtchút do dự nào.

Chấp niệmkhôngcách nào buông bỏ lại đột nhiên biến mất, Diệp Huyền cảm thấy vô cùng thoải mái,côrất muốn cười, nhưng quai hàm lại chua xót đến phát đau, "khôngsao cả,khôngcần lo lắng cho em, ở sở nghiên cứu này em có thể tự giải quyết" cônoinăng lộn xộn, "Em nghĩ về sau chúng ta sẽ khônggặp lại nhau nữa, như vậy cũng tốt, tạm biệtanh."

"thậtxin lỗi." cô cúi đầu, nước mắt theo khoe mi chảy xuôi xuống, rồi rất nhanhđãbiến mất trong mái tóc, "Emthậtdúng là xấu xa."

"khôngsao cả." Bàn tay to lớn, ấm áp khê chạm lên đỉnh đầucô, Hạ Hoài Căn thấp giọngnói, "Tôi tha thứ cho em."

"thậttốt." cô gắng đầu lên, ngoại trừ khoe mắt hơi ửng đỏ, nhưng Diệp Huyêndãkhôi phục bình tĩnh,côlấy ra thẻ ID nhét vào trong tay Hạ Hoài Căn, "Tạm biệtanh, Hạ Hoài Căn."

Hạ Hoài Căn sửng lạimộtchút, dường như muốnnóidiều gì đó, nhưng cuối cùnghanhchỉ gật đầu, "Tạm biệt, Diệp Huyền."anhxoay người, quét thẻ ID lên cửa, cặchmộttiếng cánh cửa nhanh chóng mở ra, suốt mấy tháng trời, lần đầu tiên Hạ Hoài Căn nhìn thấy thế giới bên ngoài căn phòng này. Chân phải dừng trước thềm cửa, Hạ Hoài Căn thậm chí còn cảm thấy có chút khôngchânthật, rất nhanh thôi,anhsẽlấy lại được tự do.

"Trước khi đi" anh nghe thấy người con gái đã khiến anh phải vào đây và cũng là người thả anh rời khỏi nơi này khen nói, "anh có thể... Hôn em một lần không?" Giọng nói của cô có chút bất an nhưng lại hàm chứa kỳ vọng mãnh liệt, người con gái ấy giống như con sóc ngốc nghếch, mở to hai mắt ngại ngùng nhìn anh. Hạ Hoài Căn chột chút ý tới một chi tiết nhỏ, cô không đeo kính.

"Được." anh dịu dàng trả lời, môi mỏng khẽ chạm lên gò má Diệp Huyền một nụ hôn nhẹ nhàng, nụ hôn ấy khẽ đến mức cô gần như không cảm nhận được, hai người đã từng có những tiếp xúc thân mật hơn nhưng vào giây phút này, cả hai đều im lặng, nhưng trong lòng lại khẽ động.

"Tạm biệt." Lần này là thật sự tạm biệt, Hạ Hoài Căn không hề do dự, xoay người rời bước đi ra ngoài.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 1

Chương 2: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 2

Chương 3: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 3

Chương 4: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 4

Chương 5: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 5

Chương 6: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 6

Chương 7: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 7

Chương 8: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 8

Chương 9: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 9

Chương 10: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 10

Chương 11: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 11

Chương 1: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 1

Chương 2: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 2

Chương 3: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 3

Chương 4: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 4

Chương 5: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 5

Chương 6: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 6

Chương 7: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 7

Chương 8: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 8

Chương 9: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 9

Chương 10: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 10

Chương 11: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 11

Chương 12: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 12

Chương 13: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 13

Chương 14: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 14

Chương 15: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 15

Chương 16: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-16

[Chương 17: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 17](#)

[Chương 18: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 18](#)

[Chương 19: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 19](#)

[Chương 1: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế](#)

[Chương 2: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 2](#)

[Chương 3: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 3](#)

[Chương 4: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 4](#)

[Chương 5: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 5](#)

[Chương 6: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 6](#)

[Chương 7: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 7](#)

[Chương 8: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 8](#)

[Chương 9: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 9](#)

[Chương 10: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 10](#)

[Chương 11: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 11](#)

[Chương 12: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 12](#)

[Chương 13: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 13](#)

[Chương 14: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 14](#)

[Chương 15: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 15](#)

[Chương 16: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 16](#)

[Chương 17: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 17](#)

[Chương 18: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 18](#)

[Chương 19: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 19](#)

[Chương 20: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 20](#)

[Chương 21: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 21](#)

[Chương 22: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 22](#)

[Chương 23: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 23](#)

[Chương 24: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 24](#)

[Chương 25: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 25](#)

[Chương 26: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 26](#)

[Chương 1: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo](#)

[Chương 2: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 2](#)

[Chương 3: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 3](#)

[Chương 4: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 4](#)
[Chương 5: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 5](#)
[Chương 6: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 6](#)
[Chương 7: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 7](#)
[Chương 8: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 8](#)
[Chương 9: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 9](#)
[Chương 10: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 10](#)
[Chương 11: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 11](#)
[Chương 12: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 12](#)
[Chương 13: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 13](#)
[Chương 14: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 14](#)
[Chương 15: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 15](#)
[Chương 16: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 16](#)
[Chương 17: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 17](#)
[Chương 18: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 18](#)
[Chương 19: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 19](#)
[Chương 20: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 20](#)
[Chương 21: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 21](#)
[Chương 22: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 22](#)
[Chương 23: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 23](#)
[Chương 24: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 24](#)
[Chương 25: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 25](#)
[Chương 26: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 26](#)
[Chương 27: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 27](#)
[Chương 28: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 28](#)
[Chương 29: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 29](#)
[Chương 1: Phương Tây. Đầy Ngã Ky Sĩ Thần Điện](#)
[Chương 2: Phương Tây. Đầy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 2](#)
[Chương 3: Phương Tây. Đầy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 3](#)
[Chương 4: Phương Tây. Đầy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 4](#)
[Chương 5: Phương Tây. Đầy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 5](#)
[Chương 6: Phương Tây. Đầy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 6](#)

[Chương 7: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 7](#)
[Chương 8: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 8](#)
[Chương 9: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 9](#)
[Chương 10: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 10](#)
[Chương 11: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 11](#)
[Chương 12: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 12](#)
[Chương 13: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 13](#)
[Chương 14: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 14](#)
[Chương 15: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 15](#)
[Chương 16: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 16](#)
[Chương 17: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 17](#)
[Chương 18: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 18](#)
[Chương 1: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(1\)](#)
[Chương 2: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(2\)](#)
[Chương 3: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(3\)](#)
[Chương 4: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(4\)](#)
[Chương 5: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(5\)](#)
[Chương 6: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(6\)](#)
[Chương 7: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(7\)](#)
[Chương 8: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(8\)](#)
[Chương 9: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(9\)](#)
[Chương 10: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(10\)](#)
[Chương 11: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(11\)](#)
[Chương 12: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(12\)](#)
[Chương 13: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng \(13\)](#)
[Chương 14: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc \(14\)](#)
[Chương 15: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc \(15\)](#)
[Chương 16: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc \(16\)](#)
[Chương 17: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc \(17\)](#)
[Chương 18: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc \(18\)](#)
[Chương 19: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc \(19\)](#)

[Chương 20: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc - Ngoại Truyện](#)

1

[Chương 21: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc - Ngoại Truyện](#)

2

[Chương 22: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc - Ngoại Truyện](#)

3

[Chương 1: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiều*](#)

[Chương 2: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiều](#)

[Chương 3: Tu Tiên. Đầy Ngã Bệnh Sủng \(3\)](#)

[Chương 4: Tu Tiên. Đầy Ngã Bệnh Kiều \(4\)](#)

[Chương 5: Tu Tiên. Đầy Ngã Bệnh Kiều \(5\)](#)

[Chương 6: Tu Tiên. Đầy Ngã Bệnh Kiều \(6\)](#)

[Chương 7: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiều \(7\)](#)

[Chương 8: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiều \(8\)](#)

[Chương 9: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiều \(9\)](#)

[Chương 10: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiều \(10\)](#)

[Chương 11: \[Tu Tiên \] Đầy Ngã Bệnh Kiều \(11\)](#)

[Chương 12: \[Tu Tiên \] Đầy Ngã Bệnh Kiều \(12\)](#)

[Chương 13: \[Tu Tiên \] Đầy Ngã Bệnh Kiều \(13\)](#)

[Chương 14: \[Tu Tiên \] Đầy Ngã Bệnh Kiều \(14\)](#)

[Chương 15: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiều 15](#)

[Chương 16: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiều 16](#)

[Chương 17: \[Tu Tiên \] Đầy Ngã Bệnh Kiều \(17\)](#)

[Chương 18: \[Tu Tiên \] Đầy Ngã Bệnh Kiều \(18\)](#)

[Chương 19: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiều 19](#)

[Chương 20: \[Tu Tiên\] Đầy Ngã Bệnh Kiều - Phiên Ngoại](#)

[Chương 21: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế - Phiên Ngoại](#)

[Chương 1: Đầy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân](#)

[Chương 2: \[Khoa Học Viễn Tưởng\] Đầy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 2](#)

[Chương 3: \[Khoa Học Viễn Tưởng\] Đầy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 3](#)

[Chương 4: \[Khoa Học Viễn Tưởng\] Đầy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 4](#)

[Chương 5: \[Khoa Học Viễn Tưởng\] Đầy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 5](#)

[Chương 6: \[Khoa Học Viễn Tưởng\] Đầy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 6](#)

[Chương 7: \[Khoa Học Viễn Tưởng\] Đầy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 7](#)

[Chương 8: \[Khoa Học Viễn Tưởng\] Đầy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 8](#)

[Chương 9: \[Khoa Học Viễn Tưởng\] Đầy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 9](#)